

Nếu như anh yêu em

Contents

Nếu như anh yêu em	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	11
3. Chương 03	16
4. Chương 04	34
5. Chương 05	39
6. Chương 06	43
7. Chương 07	46
8. Chương 08	49
9. Chương 09	54
10. Chương 10	58
11. Chương 11	62
12. Chương 12	66
13. Chương 13	70
14. Chương 14	74
15. Chương 15	78
16. Chương 16	82
17. Chương 17	86
18. Chương 18	89
19. Chương 19	93
20. Chương 20	97
21. Chương 21	101
22. Chương 22	106
23. Chương 23	110
24. Chương 24	114
25. Chương 25	118
26. Chương 26	123
27. Chương 27	128
28. Chương 28	132
29. Chương 29	137
30. Chương 30	141
31. Chương 31	146
32. Chương 32	151
33. Chương 33	156
34. Chương 34	161
35. Chương 35	166
36. Chương 36	170
37. Chương 37	175
38. Chương 38	179
39. Chương 39	184
40. Chương 40	188
41. Chương 41	192

42. Chương 42	195
43. Chương 43	199
44. Chương 44	202
45. Chương 45	206
46. Chương 46	210
47. Chương 47	214
48. Chương 48	218
49. Chương 49	221
50. Chương 50	225
51. Chương 51	229
52. Chương 52	233
53. Chương 53	237
54. Chương 54	240
55. Chương 55 End	244

Nếu như anh yêu em

Giới thiệu

Danh ngôn cổ Trung Quốc có câu: Nếu bạn yêu ai đó, hãy yêu hết mình, tình yêu đó sẽ là của bạn và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-nhu-anh-yeu-em>

1. Chương 01

Nếu như anh yêu em

Yêu sinh hận

Không ngờ được, khi gặp lại Sở Mộng Hàn, lại ở trong hoàn cảnh như thế.

Sau ba năm, cuối cùng anh ta cũng xuất hiện, chấm dứt sự kết nối cuối cùng giữa hai chúng tôi.

Trên thế gian này nếu có bán thuốc hồi hận, tôi nhất định không nói hai lời, sẽ mua ngay một lọ về uống, đầu óc có vấn đề, mới có thể đi cùng cái con bé Thẩm Hân Hân lúc nào cũng tung tăng ngông cuồng chạy đến Thái Mộng Tân Đô. Lúc tan tầm chắc chắn sẽ không thể bắt được xe buýt. Thời tiết tháng bảy, khí lạnh của điều hòa trong xe buýt đã bị khí cacbonic của những người đang da chạm da, mặt đối mặt nuốt hết chẳng còn thừa lại tí nào.

Khi đến Thái Mộng Tân Đô, hai đứa chúng tôi cũng đã bị mồ hôi làm ướt đầm cả người. Mới lảng quăng có nửa tiếng đồng hồ, tôi đã chịu không nổi rồi. Sớm đã biết rằng, đến những nơi như vậy chỉ làm lãng phí thời gian thôi.

Tính hết giảm giá, một cái áo có dây đeo cũng phải tới vài trăm đồng. Một bộ trang phục nữ gọi là ưa nhìn một chút cũng phải vài nghìn đồng, có thể là người tham gia vào thị trường kinh tế, chắc chắn không phải là những người như chúng tôi rồi. Thẩm Hân Hân lại vui sướng không biết mệt mỏi, cái dáng vẻ chỉ cần đảo qua mắt ngắm nhìn cũng thỏa cơn nghiện, khiến tôi thực sự không nỡ phá vỡ hứng khởi của cô ấy.

Nhẫn nại, phải nhẫn nại, ai bảo tôi là bạn thân của cô ấy chứ?

Năm đó khi tôi đến thành phố lớn này, bên cạnh chỉ có một mình Sở Mộng Hàn.

Chúng tôi cùng học chung một trường đại học ở một thành phố nhỏ phía Nam, sau khi tốt nghiệp lại cùng rủ nhau đến thành phố nổi tiếng nhất cả nước này. Cái năm đó, đôi thanh niên nam nữ đã lóe lên trong đôi mắt mình ánh sáng hoa lửa rực rỡ về sự ái mộ đối với thành phố to lớn này, ánh sáng đó còn sáng hơn cả ngàn ngôi sao lấp lánh trên bầu trời. Sau này, anh ta đi rồi, tôi đã ở lại một mình. Như thế đến nay cũng đã ba năm rồi. Nếu nói sự tuyệt tình của người con trai, tôi đoán mình thực sự còn phải lĩnh giáo thêm, không có công việc, trên người không có một đồng, người con trai khi kết hôn với tôi, nói từng câu từng chữ sẽ yêu tôi đến hết cuộc đời đó, trong một đêm giữa mùa hạ đã đập cửa bỏ đi, để tôi một mình ở lại giữa thành phố xa lạ này. Số điện thoại của tôi vẫn không thay đổi, ba năm rồi, anh ta lại không hề gọi điện cho tôi lấy một lần. Sự sống chết của tôi căn bản chẳng liên quan gì đến anh ta. Cho nên giữa chúng tôi ngoài một chút vẩn vương cuối cùng, trên thực tế chỉ còn là những người đồng hành xa lạ.

Sao đột nhiên lại nghĩ đến những chuyện này chứ? Nhìn những đồ xa xỉ ngập mắt, tôi bất giác nhếch mép mỉm cười. Trên thực tế, tôi và Thẩm Hân Hân là hai người có thể coi là thành phần tri thức, đặc biệt lại làm ở phòng thiết kế, là bộ phận có tiền thưởng cao nhất trong công ty ngoại trừ phòng kinh doanh, việc bất kỳ một nữ đồng nghiệp nào vô tình đến đây tiêu pha một lần, chắc chắn không thành vấn đề. Chỉ có tôi và Thẩm Hân Hân là không.

Bạn trai của Thẩm Hân Hân là một người đàn ông từng trải, sau khi tốt nghiệp đại học dường như không có việc làm, ngoài số tiền ít ỏi gia đình phụ cấp trong giai đoạn đầu, tất cả đều dựa vào thu nhập của một mình Thẩm Hân Hân. Không biết bao nhiêu lần, Thẩm Hân Hân cao giọng tuyên bố: “Bà cô này nếu không chia tay với anh ta, sau này sẽ theo họ anh ta.” Nhưng trong điện thoại, người đàn ông đó vừa cất tiếng nói anh nhớ em, thì cô ta dường như không có chuyện gì xảy ra hết, vội vàng mua cơm hộp mang về nhà.

Tôi đã kiểm chứng được một chân lý ở con người cô bạn này: Trong mắt người tình không chỉ có Tây Thi, mà còn có cả Phạm An.

“Wow!”, Thẩm Hân Hân kinh ngạc thốt lên, nhào đến chiếc quầy hàng hiệu với tốc độ xung kích 100m, chỉ vào dưới ánh đèn, bộ váy dài màu nước biếc trên người ma mị thanh không kìm chế được lắc đầu than thở, “Đồng Đồng, cái váy này đẹp quá!”

“Chị ơi, làm ơn lấy một chiếc cỡ trung, cảm ơn nhé!” Thẩm Hân Hân không thèm để ý ánh mắt như sát thủ của tôi, quay qua đón lấy chiếc váy trong tay cô gái bán hàng, đẩy tôi vào trong phòng thay đồ.

Không thể phủ nhận, chiếc váy đó thực sự rất đẹp, sau khi mặc lên người, con người sớm đã qua cái tuổi mơ mộng như tôi, cũng hoảng hốt nhận ra chính mình cũng đột nhiên biến thành nàng công chúa trong những câu chuyện cổ tích.

“Đồng Đồng, chiếc váy này rõ ràng thiết kế là để dành cho những người đẹp như cậu.” Giọng nói của Thẩm Hân Hân vừa cất lên, cô gái bán hàng cũng cười mà nói theo: “Chị thật xinh đẹp, phong cách cũng rất hợp với chiếc váy này.” Đẹp, quả nhiên là rất đẹp! Nhưng một cô gái lợ lem không thể chỉ vì một bộ váy mà biến thành nàng công chúa. Tôi cười lịch sự, chuẩn bị cởi bộ váy ra. Giá niêm yết ghi rất rõ ràng, 6.666 tệ. Trên thế gian này, có rất nhiều thứ, không phải vì bạn thích, thì có thể có được, ví dụ như chiếc váy đó.

“Anh Hàn, bộ váy đó thế nào?” Tôi nhìn từ trong gương, một bóng dáng cao cao, đang bước từng bước thanh thoát đến chỗ tôi

Ầm, đúng giây phút đó, đầu óc tôi trống rỗng. Mãi đến khi tiếng nói dịu dàng ban nãy cất lên một lần nữa, tôi mới từ từ hồi tỉnh lại. Sở Mộng Hàn phong độ nhẹ nhàng đang kéo một cô gái xinh đẹp cao ráo đứng ngay sau lưng tôi. Hai người dáng vẻ cao tương xứng dường như kẻ sát gần cực độ. Nam thanh nữ tú, đúng là một đôi thật đẹp.

“Cô à, chiếc váy này chỉ có một chiếc thôi, cô...”

“Ồ, tôi sẽ thay ra đây.”

Đi từ trong phòng thử đồ ra, tôi nhẹ nhàng sửa sang lại chiếc váy, đưa ra phía trước. Trước mắt tôi một cánh tay dài vươn ra, ung dung nhận lấy chiếc váy từ trong tay tôi.

Cuối cùng tôi vẫn phải ngẩng đầu lên, anh ta vẫn là anh ta, ngũ quan không có gì để chê trách, dáng vẻ đĩnh đạc. Tôi vẫn là tôi, tóc ngang vai, khuôn mặt tao nhã. Chỉ là ai có thể nhìn thấy được, chúng tôi đã từng là vợ chồng ngủ chung một giường chứ?

Đúng, đã từng, chỉ là đã từng thôi.

Sở Mộ Hàn liên tục nhìn ngắm chiếc váy trong tay, ánh mắt cố tình hoặc vô ý liếc qua chỗ tôi, giống như tôi chỉ là một người đi đường bình thường vậy.

“Anh Hàn, có phải quá nho nhã không?”

“Không đâu, em mặc cái gì cũng đẹp, gói lại được rồi đây.” Sở Mộ Hàn nói một cách hết sức tự nhiên. Rõ ràng, bối cảnh như vậy anh ta sớm đã quá quen thuộc rồi mà.

Tôi nhú nhú mày, hơi hơi nghiêng người, mắt không liếc nhìn, kéo Thẩm Hân Hân từng bước ung dung bước về phía cầu thang cuốn của siêu thị. Thẩm Hân Hân đi lên cầu thang cuốn rồi vẫn chưa hoàn toàn quay đầu về vị trí, dăm một cái rất mạnh vào mạng sườn tôi, “Mấy người cũng thật là máu lạnh, tốt xấu gì cũng đã từng là vợ chồng, đến nỗi thế sao? Làm như những người đi đường xa lạ vậy, là người gì vậy?”

“Chúng tôi bây giờ vốn là người xa lạ mà.” Tôi cười lạnh lùng, “Đi thôi, tôi mời cậu ăn cơm.”

Thang máy đi thẳng lên tầng phụ của Thái Mộ Tân Đô, phía tay phải là một gian ăn uống theo phong cách Hồng Kông, tôi kéo Thẩm Hân Hân tìm một chỗ ngồi xuống, bắt đầu chọn món.

“Đồng Đồng, khi các cậu còn cùng học một trường đại học, cùng đứng đầu cũng tới ba, bốn năm, kim đồng ngọc nữ, sau này tu thành chính quả rồi khiến ai cũng phải thán phục, sao lại có thể xảy ra chuyện như ngày hôm nay chứ? Đồng Đồng, cậu có phát hiện ra không, sau mấy năm không gặp, Sở Mộ Hàn càng ngày càng giảo hoạt, ngay cả khuôn mặt anh ta, đã không biết có bao nhiêu cô gái phải phục trước đuôi sau rồi... Đồng Đồng, xem ra vài năm nay sự nghiệp của Sở Mộ Hàn phát triển cũng không đến nỗi nào...”

Tôi chọn rất nhiều món ăn ngon, chăm chú tập trung vào công việc ăn uống, vốn không muốn để ý đến Thẩm Hân Hân. Thẩm Hân Hân tự nói một mình cũng chẳng mấy thú vị, chỉ còn biết tham gia vào “chiến đấu” cùng tôi.

Vài ngày liền, tôi để điện thoại ở vị trí gần mình nhất, đợi Sở Mộ Hàn gọi điện cho tôi. Nhưng điện thoại lại không hề reo lấy một lần. Cho dù anh ta đã đến thành phố A, cũng không có lý do gì lại không đến tìm tôi.

Tôi cứ buồn bực như vậy, nếu biết sau khi kết hôn sẽ có hậu quả như thế này, ban đầu nếu có ai cầm súng ép tôi cưới, tôi cũng không lấy chồng.

Kết hôn năm 22 tuổi, một năm sau thì chia tay, đến bây giờ tôi vẫn chưa qua tuổi 26. Trong công ty có rất nhiều người phụ nữ đã quá tuổi 30 mà vẫn chưa có bạn trai, nhưng người ta vẫn còn tư thái của thiếu nữ, còn trái tim tôi, lại sớm đã han rỉ rồi.

Mở trang web nội bộ của công ty, bảng thông báo viết rất rõ ràng buổi tối công ty tổ chức tiệc liên hoan, nhân viên các phòng sau nhất thiết phải tham gia.

Nhìn qua một lượt, phòng Thiết Kế: Tưởng Nhược Phàm, Tiêu Đồng Đồng...

Mới đầu khi tôi đến phòng Thiết kế Tập đoàn Hiếu Thiên, Tưởng Nhược Phàm cũng vừa vào công ty chưa lâu, khi đó anh ta vừa đi đánh bóng tên tuổi từ Pháp về, làm chủ nhiệm dự án phòng thiết kế. Tôi may mắn được làm việc dưới trướng của anh ta, học hỏi được rất nhiều thứ. Trước đây luôn gọi anh ta là sư phụ, bây giờ, anh ta đã làm đến vị trí giám đốc thiết kế của công ty, cách xưng hô này dường như đã không còn hợp lắm, nhưng Tưởng Nhược Phàm lại nhất quyết không cho tôi được sửa cách gọi.

Bên trong có tiếng nói: “Đồng Đồng, tôi tôi sẽ đưa cô đi nhé?”

“Vâng.”

Cuộc sống thành phố, tình cảm con người nhạt nhòa như dòng nước, trong thành phố A nếu nói đến bạn bè, ngoài Thẩm Hân Hân, tôi dường như chỉ có một vị Tướng sư phụ. Hồi đầu, tôi cũng cứ nghĩ rằng người anh tài trở về từ phương trời khác nay đang theo đuổi mình, nhưng sau này mới chứng thực được là không phải vậy.

Mà đây cũng chỉ là một tiền đề lớn nhất để chúng tôi trở thành bạn bè tốt. Nhưng nếu hỏi mối quan hệ của chúng tôi chuyển từ đồng nghiệp bình thường thăng tiến thành như ngày nay thế nào, thì lại phải nói lại từ chuyện cái ống nước tự nhiên bị vỡ lần ấy.

Có một lần, ống nước nơi tôi ở bị hỏng, căn phòng đó đã có tuổi thọ tới ba mươi mấy năm, vốn không có đồ vật gì, bên ngoài lại đúng lúc mưa to như trút, trong phòng ngoài phòng đều là nước. Chẳng có một ai để tôi cầu viện, vừa may sao Tướng sư phụ lại gọi điện đến. Nửa giờ sau, anh ta vội vàng đến chỗ tôi, 15 phút, giải quyết xong vấn đề, tôi đã nghĩ đến một câu nói hoàn toàn không có chút ý nghĩa nào: Phụ nữ căn bản không thể tách khỏi đàn ông. Giây phút xúc động đó tôi lại nhớ đến Sở Mộng Hân, thời khắc đó, tôi cảm nhận rất rõ ràng sự uất hận trong lòng mình.

Đúng thế, tôi đã hận anh ta.

Hận anh ta vô tình, hận sự bội bạc vô tâm của anh ta, hận sự lừa dối của anh ta, hận tất cả những gì thuộc về anh ta. Mỗi một người con gái trong những tháng năm tươi đẹp như hoa nở, đều có một giấc mơ của nàng công chúa. Anh ta đã đưa tôi vào thế giới cổ tích được làm bằng thủy tinh, rồi lại dùng tay để phá vỡ tất cả. Tôi cũng đã thử cẩn thận nhặt nhạnh từng mảnh vụn đó để lắp ghép lại, nhưng đâu có ai biết được kết quả cũng chỉ đổi lại là hai tay máu đỏ chảy đầm đìa.

Tướng Nhược Phàm tuổi trẻ tài năng, dung mạo cũng rất phi phàm, đúng là vì thế mà tôi không ít lần đắc tội với các nhân viên nữ trong công ty. Nhưng nhiều năm qua đi, Tướng Nhược Phàm cũng chẳng biểu hiện gì rõ ràng với tôi, ngay cả một động tác thân mật cũng chưa từng có. Lời đồn trong một hơi thở dài, không cần công kích cũng tự nó tan biến. Hơn nữa trong tim tôi sớm đã có một vết chai sạn rồi, nên cũng dần dần yên ổn tâm lý trở lại.

Tan ca trở về nhà thay một bộ váy dài màu trắng, trang điểm một chút, xe của Tướng Nhược Phàm đã đến đỗ ở dưới nhà. Anh ta mặc trên người một bộ âu phục nhạt màu, tựa bên cạnh cửa xe, dịu dàng thanh lịch, anh tuần sang trọng.

Nhìn thấy tôi, anh ta đã ngẩng một hồi từ xa, chào đón tôi bằng một nụ cười tươi thắm tuyệt đẹp.

“Tướng sư phụ, anh có thể không cổ vũ tôi một cách quá quen thuộc như vậy được không?”

“Cổ vũ?” Anh ta bị chọc phát cười, sau đó lại tỉ mỉ dò xét tôi, “Cô là cô gái tự tin nhất, đồng thời cũng là người phụ nữ không tự tin nhất mà tôi từng gặp. Nhưng mấy năm nay, tôi lại chẳng thể tìm được điểm nào trên con người cô mà có thể khiến cô mất tự tin. Cô nói xem, có phải cô che dấu bản thân mình quá kín, hay là tôi có chỉ số thông minh quá thấp đây?”

Tôi bị hỏi đến nỗi đơ cả người, dưới ánh mắt của anh ta không còn chỗ nào để ẩn nấp nữa. Một người phụ nữ nổi bật của ngày xưa, trải qua một cuộc hôn nhân thất bại, cả con người họ ít nhiều cũng bị biến đổi, không phải là vẻ ngoài, mà cả linh hồn của cô ta cũng vậy.

Tiệc rượu được tổ chức rất náo nhiệt và chuyên nghiệp. Loại hội họp kiểu này, khiến tôi cả trăm lần đều không hứng thú. Người muốn được xã giao với Tướng Nhược Phàm có rất nhiều. Một mình tôi trong hội trường người người cười nói đi lại như con thoi đến chóng mặt, đang chỉ muốn tìm một chỗ ngồi yên tĩnh, thì nghe thấy một tiếng gọi tên mình phía sau: “Đồng Đồng”

Là Giám đốc Lưu phòng Nhân sự, bên cạnh cô ta là... Trần Tổng?

Chủ tịch Hội đồng Quản trị Tập đoàn Hiếu Thiên, Trần Mạc Nhiên. Hôm nay, ông ấy đã đích thân xuất hiện trong tiệc liên hoan này.

Một nhân viên quen gặp được ông chủ lớn, ít nhiều cũng có sự lo lắng bất an. Chỉnh đốn lại mái tóc một chút, tôi đi đến bên cạnh họ, “Trần Tổng, Giám đốc Lưu.”

“Đến đây, giới thiệu một người để cô làm quen.”

Hả? Đồng sự trưởng giới thiệu cho tôi - một nhân viên bé nhỏ làm quen với người khác sao? Không hiểu vì sao người bình thường thấp kém như tôi dường như chẳng khi nào gặp được ông chủ thực sự nhất thời, nhưng ẩn giấu một ảo giác đây chắc chắn không phải là chuyện tốt gì.

Theo chân họ tôi đến bên cạnh đài phun nước trong hoa viên của khách sạn, ánh đèn đủ màu sắc khiến cho suối nước phun lên phản ánh sáng huyền ảo ngợp mắt. Có một người đang đứng hàn huyên với vài người khác ở đó. Tôi bất giác cảm thấy một ánh mắt rất quen thuộc đang nhìn mình từ trong một góc tối, vừa ngẩng đầu lên, tôi đã nhìn ngay thấy một đôi mắt sâu thẳm thăm.

Sở Mộng Hàn? Anh ta rõ ràng là đang ở đây. Ngó ra một hồi, tôi vẫn phải căng da đầu bước đến.

“Giới thiệu một chút, đây là Chủ tịch Điều hành TPC của khu vực Trung Quốc. Còn đây là Tiêu Đồng Đồng trong bộ phận thiết kế của Tập đoàn chúng ta.”

Sở Tổng?

Tôi đột nhiên tỉnh ngộ, công ty gần đây đúng là đang cố gắng hợp tác cùng TPC, tiệc rượu lần này cũng chính là đặc biệt cử hành để đạt được sự hợp tác đó. Ba năm không gặp, người thanh niên phóng khoáng năm nào, quả nhiên đã thành tài rồi.

Giám đốc Lưu phòng Nhân sự cười nói: “Sở Tổng học ở trường Đại học G, tôi còn nhớ Đồng Đồng cũng vậy nhỉ, hai người không phải là sớm quen biết nhau rồi đấy chứ?”

Tôi lặng im, anh ta cười nhạt, nhưng nụ cười thật tà ác.

“Lần đầu tiên gặp mặt, Sở Tổng tôi kính anh một ly.” Tôi giành câu nói mở đầu, phá tan bầu không khí tĩnh lặng, cầm một chiếc ly cao trong chiếc khay của tiếp viên đứng bên cạnh, uống một hơi hết ly rượu Tây.

Sở Mộng Hàn đưa ly rượu lên cạnh miệng, hơi hơi lim dim đôi mắt, dưới ánh đèn ngũ sắc lộng lẫy, hiện lên sâu không đo nổi. Khóe miệng anh la hơi nhếch lên, nhìn quanh Trần Tổng và mọi người một lượt, cười và nói: “Trong ngành này có thể gặp được một người bạn học xinh đẹp như vậy, mới thực sự là thu hoạch lớn nhất của tôi, không biết tôi có thể có vinh hạnh được nhảy một điệu với cô Tiêu không nhỉ?”

Cái khẩu khí đó, cái ý vị ám áp đó thật nồng nàn, khiến tôi vô cùng khó chịu, giống như tôi là một đối tượng để anh ta săn đón vậy. Tất cả ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía cô nhân viên bé nhỏ vô danh tiểu tốt như tôi.

Cố ý đấy, chắc chắn là cố ý mà.

Muốn thấy tôi ngưng ngừng thế nào sao?

Hừm!

Tôi không hề tỏ ra mấy may yếu đuối trong mắt anh ta, chỉ để anh ta nhìn thấy đôi mắt đầy khiêu khích của tôi, “Rất vinh hạnh.”

Trong sàn nhảy vang vọng lại tiếng nhạc nhẹ nhàng mềm mại, Sở Mộng Hàn kéo lấy tay tôi, dưới sự chú ý của tất cả mọi người, lịch sự tiến lên sân khấu.

Tôi vốn không biết uống rượu, cho dù chỉ một chút xiu cũng say rồi. Sức ngấm về sau của rượu Tây rất nặng, ban nãy uống quá gấp, nên ngay lập tức tôi đã cảm thấy có phản ứng. Sở Mộng Hàn hào hứng quan sát từng sự biến đổi trên khuôn mặt của tôi, bàn tay nóng bỏng ôm sát vào eo tôi, “Không biết uống rượu, sao lại còn cố?”

Thật khó tin là anh ta vẫn nhớ được.

Tôi cố gắng lùi về phía sau để tránh xa anh ta một quãng, nhưng lại bị bàn tay to lớn của anh ta giữ chặt hơn.

“Xem ra cô sống cũng rất tốt...”

Đối mặt với sự châm chọc, tôi chọn cách im lặng không lên tiếng. Đầu tôi càng lúc càng choáng váng, nhưng lúc này sao có thể yếu đuối được? Tôi căng mắt nhìn anh ta chăm chăm.

Sở Mộng Hàn đột nhiên cúi đầu xuống, hơi thở của người đàn ông hơi có chút men rượu phả vào mặt tôi từng cơn, tạo thành một luồng khí ấm áp mơ hồ.

Bất giác tôi nhớ lại nhiều năm trước, trong khuôn viên trường đại học, dưới gốc cây ngô đồng, khung cảnh lần đầu tiên anh ta hôn tôi bỗng hiện ra.

Gần ngay trước mắt, mà dường như xa tận chân trời.

Hình ảnh tốt đẹp trước mắt tôi rất nhanh chóng bị một màn tranh cãi ồn ào không có điểm dừng sau này thay thế, tôi đột nhiên cảm thấy một nỗi lạ thường, giống như lần chia tay cuối cùng ba năm trước, chỉ còn lại hai người trầm mặc rất lâu.

Bên cạnh những người thanh lịch đang khiêu vũ qua lại.

“Sở Mộng Hàn, chúng ta nhanh chóng hoàn thành thủ tục thôi.” Tiếng nói rất nhỏ, chỉ có hai chúng tôi có thể nghe thấy được. Ba năm trước, chúng tôi đã đạt được sự thống nhất, chỉ còn thiếu thủ tục mà thôi.

Câu nói vừa kết thúc, thì khúc nhạc cũng dừng lại.

Sở Mộng Hàn dường như bị người nào đó thu hút bỏ đi, vừa xoay người đã buông mạnh tôi ra. Tôi thiếu chút không vững chân chắc đã ngã nhào, may là vẫn còn đứng được, nhìn qua Sở Mộng Hàn đang vội vàng dìu một cô gái xinh đẹp cao ráo đi hướng về phía sân nhảy.

Cái váy trên người cô gái xinh đẹp đó, chính là chiếc mà tôi đã mặc thử ở siêu thị.

Nhìn dáng nhảy của họ, tôi đột nhiên nghĩ đến một bài hát cũ: Anh giống như con bướm bay trên trời, bay qua bay lại không bay đến bên em... Em chỉ có thể từ xa ngơ ngẩn nhìn anh, ngắm nhìn anh một chút một chút..

Bài hát này anh ta đã từng đứng dưới lầu, cầm đàn ghita mà

đàn hát cho tôi nghe. Khi đó tôi nghĩ: Một anh chàng kiêu ngạo như anh ấy, lại dùng một cách thức lãng mạn nhất để theo đuổi tôi, đây liệu có phải chính là hạnh phúc không nhỉ?

Nhưng bây giờ thì tôi biết, tôi không phải là con bướm duy nhất, bài hát của anh ta cũng không phải chỉ hát cho mình tôi, mà còn có thể hát cho ai đó khác nữa.

“Đồng Đồng, cô uống say à?” Tưởng Nhược Phàm từ phía sau nắm chặt vai tôi, đây là động tác thân mật nhất giữa hai chúng tôi trong bao nhiêu năm qua. Nếu là bình thường, tôi có thể sẽ có chút gì đó không thoải mái, nhưng hôm nay tôi thực sự rất mệt, cơ thể mỏng manh, không kìm chế được đã dựa vào anh ta.

“Ừm, tôi mệt rồi, có thể về trước được không?”

“Cô chờ tôi một chút, tôi chào hỏi vài người đã, sau đó sẽ đưa cô về.” Tưởng Nhược Phàm đỡ tôi đến một chiếc ghế dài để tôi ngồi xuống, rồi rời đi.

Có vài người đồng nghiệp nam trước đây có biểu hiện tốt với tôi đã đi đến mời rượu tôi, tôi hề uống là cạn ly, chờ đến khi Tưởng Nhược Phàm quay lại, thì tôi đã không biết mình uống đến ly rượu thứ bao nhiêu rồi. Có lẽ tôi vốn cố tình muốn uống say.

Từ khi bắt đầu hiểu chuyện, tôi luôn là cô con gái ngoan trong mắt bố mẹ, là học trò giỏi trong mắt thầy cô, là một nhân viên tốt trong công ty, chỉ có một việc duy nhất phá cách đó là đã ly hôn.

Nhưng đó cũng không có gì là phá cách, bố mẹ tôi ủng hộ, bố mẹ Sở Mộng Hàn đồng ý, chúng tôi cả hai đều tự nguyện... Hôm nay tôi chỉ muốn bản thân thoải mái một chút.

Đầu tôi quay cuồng, sau khi có thể mở mắt ra, mới phát hiện không chỉ đơn thuần là đầu tôi choáng váng, quang cảnh trước mắt tôi, khiến cả người tôi đều lảo đảo. Ngoài hội họp, du lịch do công ty tổ chức, con

người dường như tuyệt duyên với khách sạn như tôi, lại đang nằm trong một chiếc giường lớn mềm mại trong một căn phòng hào hoa.

Chùm đèn thủy tinh trên trần thạch cao tỏa ra ánh sáng thật lộng lẫy. Trước cửa sổ chạm đất phía bên phải, chiếc rèm màu cà phê buông rũ, đang lay động nhẹ nhàng theo chiều gió. Ánh đèn neon sáng chói ở bên ngoài hắt yếu ớt vào trong phòng. Thật là hoa lệ, thật là mơ mộng, cái không khí này nên hình dung như thế nào nhỉ?

Lúc này, tôi nghe thấy trong phòng tắm tiếng nước chảy mơ hồ phát ra. Cuối cùng tôi cũng tìm được một từ thật chính xác, để hình dung ra cái không khí này.

Ấm áp! Vô cùng ấm áp!

Trên giường giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt tôi, tôi vội vàng vùng dậy, muốn ngay lập tức rời khỏi đây. Nhưng trời đất đều như đảo lộn, tôi không thể không ngã nhào lại giường.

Ký ức nhanh chóng mang tôi quay lại khung cảnh trước khi tôi say rượu, tôi đã uống rượu, Tưởng sư phụ nói sẽ đưa tôi về nhà... anh ấy bảo tôi chờ... tôi lại tiếp tục uống... Tưởng sư phụ không có cách nào đưa tôi về nhà, chỉ có thể đặt giúp tôi một phòng trong khách sạn.

Cuối cùng tôi cũng trấn tĩnh lại một chút. Nhưng vừa nghĩ đến việc tôi nằm trên giường, có một người đàn ông nào đó đang tắm trong nhà tắm, trong không khí còn có một sự ngượng ngùng khiến tôi cảm thấy không sao chịu nổi.

Nhưng anh ta dù sao cũng là một Tưởng sư phụ quang minh lỗi lạc, quân tử liêm khiết, nghĩ đến đây, tôi mới hơi yên tâm một chút. Nhìn qua chiếc đồng hồ điện tử trên đầu giường, đã hơn 1 giờ đêm, tuy là rất muộn, nhưng tôi vẫn muốn Tưởng sư phụ đưa tôi về nhà.

Nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở, tôi có chút gì đó vội vã như

không thể chờ đợi “Tưởng sư phụ!”

Không có ai trả lời, tôi lại gọi thêm một lần nữa, “Tưởng sư phụ!”

Khi gọi đến câu thứ ba, tôi nhìn thấy một người đàn ông đi đến trước mặt tôi, đang dùng ánh mắt như giết người nhìn tôi. Nhìn người đàn ông anh tuấn vừa gần gũi vừa xa lạ đang đứng trước tôi, tôi rõ ràng là muốn phát cuồng, đó đâu có phải là Tưởng sư phụ?

Anh ta là Sở Mộng Hàn! Tôi nghe thấy tiếng răng xít vào nhau của chính mình.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vậy? Trên người anh ta đang quấn một chiếc khăn tắm màu trắng, vàng ngực để lộ còn lấm tấm những hạt nước chưa lau hết, mái tóc chưa khô hơi rối bù.

Ba năm sau, anh trở về, giống như một viên đá kim cương đã được mài dũa, chói lóa khiến bất cứ ai cũng không rời được mắt.

Nhưng ngoại trừ tôi.

Bởi vì, tôi đã từng chứng kiến hình ảnh của anh lúc thân tình nhất.

Bởi vì, tôi cũng từng chứng kiến hình ảnh của anh lúc tuyệt tình nhất.

Hai bức tranh đối lập đó trong ba năm nay, dường như mỗi giây phút của đêm tối trong ký ức của tôi lại đan xen nhau ẩn hiện, dẫn dắt tôi, kích thích tôi, thậm chí bây giờ anh ta đang đứng ở đây cũng như mơ hồ trong mắt tôi.

Tôi thực sự muốn nói điều gì đó với anh ta, nhưng sự tự tổn vừa cứng rắn vừa yếu đuối trong lòng tôi, lại không cho phép tôi đối thoại với anh ta trong hoàn cảnh này. Tôi lao đảo loạn choạng lao về phía cửa, nhưng lại bị sức mạnh của cánh tay to lớn lôi trở lại. Cả cơ thể tôi vừa ngã ngồi xuống giường, vừa ngã vào trong vòng tay của một người đàn ông.

Anh ta ôm tôi thật chặt từ phía sau, tôi gắng sức vùng vẫy, còn giọng nói gắng sức giữ lấy sự lạnh lùng và miệt thị “Sở Tổng, xin hãy buông tôi ra.”

Anh ta sững sờ, cánh tay siết chặt tôi cũng cứng đờ ra, bị câu xưng hô của tôi khiến cho hóa thạch rồi. Tôi nghĩ, ngữ khí và sự biểu đạt của tôi đã nói với anh ta rất rõ ràng, tôi không phải đang đấu khẩu với anh ta, mà tôi và anh ta thực sự chỉ là người xa lạ mà thôi.

Không có anh ba năm qua, tôi không hề bị chết đói, không có đi làm tay vịn, không có làm nhân tình cho người ta, không trốn chạy về quê nhà, càng không có gọi điện cầu cứu anh, ngược lại còn sống rất tốt trong thành phố nổi tiếng trên thế giới này.

Anh cảm thấy không cam tâm? Cho nên lại muốn đến quấy rối cuộc sống bình lặng của tôi? Có thể tưởng tượng được, những người con gái chủ động sà vào lòng anh chắc nhiều lắm, năm xưa cũng đã có không ít rồi, huống hồ bây giờ anh đã là người có tiền nữa.

Nhưng tôi đối với anh, ngoài từ không đáng, vẫn chỉ là không đáng. Anh cho rằng có thể lừa tôi lên giường, khiến tôi giống như trước đây rơi vào tình cảm suốt mười không đáng tin nơi con người anh để rồi u mê một lần nữa sao?

Rõ thật đáng buồn cười!

Tôi đột nhiên nghe thấy tiếng anh cười nhẹ bên tai tôi, không biết đó có phải là ảo giác không nữa, giọng cười có chút thâm lương, nhưng lại còn có nhiều hơn cả là sự phẫn nộ. Sau đó, là nụ hôn nồng nàn ngọt ngào tê dại che lấp cả trời đất của anh đã đặt xuống tôi. Mà hai tay của anh ta đang dùng sức mạnh để kéo tụt váy tôi. Thời khắc đó tôi không sao có thể bình tĩnh được, tôi dùng hết sức mình để chống cự, hét vào mặt anh ta: “Sở Mộ Hàn, anh làm cái gì thế?!”

Anh ta không hề trả lời, mà lật người, đè tôi xuống dưới, nắm chặt hai tay tôi để lên trên đỉnh đầu. Cái tư thế đó, đã hoàn toàn chọc tức tôi, trong mắt anh ta tôi nhìn thấy biểu hiện phẫn nộ của mình như thế nào.

Nhưng cái con người trước mặt lại dường như còn tức giận hơn cả tôi, anh ta nhìn chăm chăm vào tôi, truy xét tôi, dường như muốn trong chớp lát nhìn thấy rõ từng giây từng phút của ba năm nay hiển hiện trên khuôn mặt tôi.

Tôi không có hứng thú tìm hiểu cái biểu cảm từ phẫn nộ chuyển sang phức tạp của anh ta, chỉ lạnh lùng nhìn anh ta: “Sở Mộ Hàn, anh dùng thủ đoạn bỉ ổi như thế này để lừa tôi đến đây, anh không cảm thấy ghê tởm sao? Rồi cuộc anh muốn làm gì? Bất luận anh nghĩ thế nào, chỉ khiến tôi càng coi thường anh hơn mà thôi!”

Anh ta im lặng một hồi, trong mí mắt đen sâu thẳm, lộ ra sự dịu dàng đã lâu không thấy. Ánh mắt của anh ta rất mê hoặc người khác, ánh nhìn mênh mông vô tận, đôi khi còn có chút gì như sâu muện. Chàng hoàng tử bạch mã vừa kiêu ngạo lại u sầu, với thâm tình như vậy nhìn bạn, có lẽ chẳng có người con gái nào có thể kháng cự nổi, ngày xưa cũng chính vì chìm sâu vào đáy đôi mắt ấy, đã khiến bản thân tôi từng bước từng bước bị u mê lạc lối.

Anh ta cúi thấp đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi tôi, như muốn từ từ cảm nhận sự tồn tại của tôi, giống như khi xưa đã yêu thương tôi tha thiết.

“Đồng Đồng...” Anh ta khẽ gọi tên tôi, nhìn tôi đang dần dần đắm chìm. Cảm nhận được tôi đang từ từ mềm nhũn, anh thả lỏng cổ tay tôi, một tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má tôi, giống như vuốt ve một cái bình gốm dễ vỡ vậy.

Trong đáy lòng tôi đột nhiên chưa xót đến khó chịu, một sự tủi khổ cực đại từ trong tim tôi trào ra đáy mắt, nước mắt chảy dài xuống không thành tiếng. Giơ một tay lên, lòng bàn tay tôi xanh xao đặt lên gò má anh, tất cả những tình cảm ảm áp đều bất động trong giây phút này.

Anh ta giật mình một cái, sự đờ đẫn chỉ có trong 1 phút, nhìn tôi như không tin vào mắt mình, đột nhiên quát to: “Tiêu Đồng Đồng, cô đang ảo tưởng gì vậy? Cô nghĩ là tôi có thể phí sức để lừa cô lên giường với tôi sao? Cô đánh giá mình quá cao rồi đấy!”

Má phải anh ta bị đánh đỏ ửng, toàn thân tỏa ra sự tức tối. Tôi không hiểu rõ ý nghĩa trong câu nói của anh ta, mơ hồ nhìn anh ta.

“Cô chẳng qua chỉ là món quà mà công ty cô gửi tặng cho tôi, tôi về phòng thì thấy cô nằm trên giường của tôi rồi, bây giờ tôi chỉ là đang mở món quà đó mà thôi. Còn giả bộ thanh cao trước mặt tôi sao? Vừa rồi cô ngọt nhạt gọi tên người đàn ông đó là ai vậy? Cô thường xuyên cùng anh ta đến khách sạn thuê phòng à, cô gọi thật khiến tôi buồn nôn! Mà cũng đúng, cô đã là món quà mà ông chủ của cô tặng cho tôi, e rằng cũng đã được tặng cho rất nhiều người đàn ông khác rồi. Tôi nghĩ lương của phòng thiết kế Tập đoàn Hiêu Thiên cao cũng không phải dễ dàng mà có được”. Anh ta hình như bị phần nộ thiêu đốt đến mất lý trí, một tay nắm chặt lấy tôi, còn một tay cởi váy tôi.

Còn tôi cảm thấy mình giống như một lớp lông vũ, đang bay bổng nhẹ nhàng rơi vào trong vực sâu vô tận, mà không thể tìm được điểm nâng đỡ.

Ba năm nay, tôi cố gắng rèn giũa, cố gắng tăng ca, làm từ một cô tạp vụ trong phòng thiết kế, cho đến khi thành một nhân viên thiết kế chính thức. Vậy mà giờ đây trụ cột trong tâm niệm của tôi phải chống đỡ trong những ngày tháng cô đơn tủi nhục, bỗng chốc sụp đổ hết.

Tôi đã từng nghĩ phải ngẩng cao đầu cao ngạo nhất để gặp lại Sở Mộng Hàn, nhưng không thể ngờ rằng, cuối cùng tôi lại bị công ty mà tôi yêu thích nhất, coi là món quà để tặng cho anh ta. Những giọt nước mắt khô lăn trên má, tôi cảm thấy mình thật giống như một món quà đang được bóc ra khỏi hộp quà, toàn thân tôi trần trụi phơi bày trước mặt anh ta.

Ý thức của tôi dần dần vỡ vụn, để mặc cho anh ta hôn lên từng centimet của cơ thể mình. Lại giống như trong ảo giác tôi nghe thấy tiếng anh ta dịu dàng gọi tên tôi, giống như đã làm sai điều gì đó, “Đồng Đồng...Đồng Đồng...”, lại cũng giống như đang muốn dùng nụ hôn nồng nhiệt nhất để che lấp sự sợ hãi và bất an của anh ta vậy.

Sự tê dại của rượu và sự bất lực của hiện tại, khiến cơ thể tôi nhanh chóng chìm ngập trong sự đùa cợt của anh ta. Anh ta dùng môi mình, cơ thể của mình để kiểm soát tôi bằng đủ cách. Kỹ thuật cũng thật điêu luyện, còn mạnh mẽ vượt trội hơn cả ba năm trước.

Tôi không ngừng khóc, nhịp điệu của anh ta càng lúc càng điên cuồng. Tôi nghẹn ngào đến bật hơi, anh ta lại càng dùng sức để hôn tôi. Móng tay tôi bấu chặt vào tay anh ta, anh ta cắn lấy vành tai tôi. Tôi không thể cưỡng lại, cuối cùng dưới cơ thể của anh ta phát ra những tiếng rên rỉ.

Thời gian dường như trôi đi dài như một thế kỷ, những cũng giống như khoảnh khắc ngắn ngủi của một cuộc tình nồng nhiệt.

Khi tất cả bình thường trở lại, khung cửa sổ đã trắng tinh, một ngày mới lại bắt đầu.

Ánh bình minh chiếu xuyên qua rèm cửa, khi ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt tôi, tôi không chịu được đã bị tia sáng ấm áp đó đánh thức. Tôi hé mắt nhìn, đưa tay che đường ánh sáng chiếu vào mình, quay đầu nhìn về cửa sổ, mới biết là có người đã kéo rèm cửa ra. Tôi lại nhìn sang bên cạnh giường, ở đó đã chẳng còn ai nữa.

Tôi nhìn lên trần nhà ngơ ngẩn một hồi, cố suy nghĩ xem mình nên nhìn nhận thế nào về tất cả những chuyện đã xảy ra đêm qua.

Cuối cùng tôi cũng bỏ qua kiểu lãng phí thời gian để suy nghĩ những vấn đề không thể có lời giải đáp đó, trèo xuống giường, chạy vào nhà tắm đã được dọn dẹp một lượt.

Tôi biết, bất luận tối qua đã xảy ra chuyện gì với bạn, mỗi ngày mới bình minh vẫn rực sáng, trái đất vẫn quay, cho nên cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Trên giường có một chiếc váy liền thân mới tinh, xem ra Sở Mộng Hàn vẫn có thể coi là không “đuối cùng giết tận”, tốt xấu gì cũng để tôi rời khách sạn một cách có thể diện.

Tôi thay xong quần áo, cầm lấy túi của mình vội vàng đi xuống đường lớn. Nhìn dòng người hối hả vội vã, thời khắc đó, tất cả mọi cảnh vật dường như đều biến thành một thước phim đen trắng, mà cuộc đời tôi trong thế giới đen trắng này, chuyển vẫn như một con quay, lại không thể mất đi phương hướng.

Tôi, Tiêu Đồng Đồng, đến từ một vùng quê nhỏ bé của Tô Bắc, Trung Quốc. Trong thôn của tôi, tất cả mọi người đều ngưỡng mộ bố mẹ tôi vì có thể nuôi tôi học đến đại học, tuy là con gái những vẫn làm rạng

rõ tỏ tiên như vậy, khiến cho vô số những bậc phụ lão thân quen đều phải đỏ mắt thán phục.

Nhìn tôi, mẹ tôi dường như đã nhìn thấy cái cây treo đầy tiền Nhân dân tệ. Em gái chỉ nhỏ hơn tôi hai tuổi, thành tích học tập cũng rất tốt, nhưng vì trong nhà chỉ có thể chu cấp đủ cho một người học đại học nên cô bé đành phải bỏ lỡ cơ hội học hành. Vì thế, tôi đi học đại học, chính là hy vọng của tất cả mọi người trong nhà tôi gồm cha, mẹ, em gái, em trai.

Không phụ lòng mong mỏi của mọi người, nửa năm trước cuối cùng tôi cũng đã mua cho nhà một căn hộ trong thị trấn, trả góp theo tháng là 2,426 Nhân dân tệ, thời hạn trả trong 10 năm. Hàng tháng bản thân tôi thuê nhà hết 1,800 Nhân dân tệ, lại trừ đi phí sinh hoạt, phí giao thông, phí điện thoại, mỗi tháng trong thẻ ngân hàng của tôi chẳng còn lại được mấy đồng. Hơn nữa, tôi vẫn phải tiếp tục chi trả học phí sau đại học nữa. Vì thế, bề ngoài tôi là một cô nhân viên văn phòng xinh đẹp đoan trang, nhưng thực tế tôi vẫn chỉ là một kẻ nghèo rớt ngay cả một bộ váy đẹp mắt cũng không dám mua mà thôi.

Cách mạng vẫn chưa thành công, phụ nữ vẫn chỉ là nô lệ.

Nhưng thoát khỏi đói nghèo vẫn chưa đủ làm thỏa mãn nguyện vọng của mẹ tôi, giờ đây tâm nguyện lớn nhất của bà, chính là muốn dùng nhan sắc của tôi làm của hồi môn, gả tôi cho một nhà có tiền nào đó, để hoàn toàn giúp gia đình tôi trở nên giàu có. Đây cũng là nguyên nhân mà ngay từ hồi đầu tiên bà đã ra sức phản đối tôi và Sở Mộng Hàn đến với nhau. Vì thế, năm đó Sở Mộng Hàn đã không ít lần gặp phải ánh mắt đầy lòng trắng của bà. Bà nghĩ mãi vẫn không hiểu, sao tôi – một cô gái đẹp như hoa quý, như bảo bối lại có thể cùng với một kẻ tiểu tử, gia cảnh bình bình như cậu ta được chứ?

Mãi mãi không bao giờ Sở Mộng Hàn biết được, cái đêm đó, tôi đã quỳ trong vườn, nước mưa lạnh ngắt xả xuống ướt hết cơ thể tôi, tôi đã cầu xin mẹ tôi, cầu cứu em trai tôi cầu xin bà cùng tôi, vỗ ngực mà thề thốt. Cuối cùng bà đã quét ánh mắt qua tôi, miễn cưỡng đồng ý để chúng tôi kết hôn với nhau.

Chuyện cũ không dám nghĩ lại, không dám nghĩ lại nữa.

Hối tiếc cho chính mình không phải là phong cách của một cô gái như tôi, tôi là người trong lúc tuyệt vọng thích nghĩ đến những điều vui vẻ. Sau hơn nửa năm. Tôi đã hoàn thành khóa học nghiên cứu sinh. Tuy trong thành phố này, học vẫn không phải là cái gì thực sự có ý nghĩa, nhưng chí ít cũng là một hy vọng.

Cuộc sống tuy vất vả nhưng tương lai luôn tốt đẹp.

Tạo cho mình một hy vọng, mới không bị tuyệt vọng.

Sở Mộng Hàn, tôi đã mê hoặc chính mình, lại còn nhớ đến anh ta một cách không thể kìm nén được.

Không biết có một tờ tạp chí nào đã từng viết. Sau khi chia tay không thể làm bạn bè, vì cả hai bên đều đã bị tổn thương, cũng như không thể làm kẻ thù, bởi vì đã từng yêu thương nhau, cho nên chỉ có thể làm người xa lạ thân thuộc nhất.

Tôi không muốn tiếp tục hận anh, anh cũng không cần tổn thương vì tôi thêm nữa, chúng ta hãy cùng bỏ qua đi, từ bây giờ hãy làm những người xa lạ thân thuộc nhất.

2. Chương 02

Nếu như anh yêu em

Tôi cầm điện thoại, ấn phím mở máy, sau vài giây, tín hiệu đã hồi phục. Tôi run rẩy bấm số điện thoại đã xa lạ với mình ba năm nay, không ngờ lại có một cuộc điện thoại gọi đến.

“Trường sư phụ!”

“Đồng Đồng! Tôi qua cô đi đâu vậy? Bọn họ nói với tôi, cô nhờ bọn họ nói với tôi, cô và bạn đi trước rồi. Tôi qua tôi gọi cho cô mãi mà điện thoại tắt máy, hôm nay đi làm cũng không thấy cô, rốt cuộc bây giờ cô đang ở đâu vậy?”

Tuy chỉ là nói trong điện thoại, tôi cũng cảm nhận được sự lo lắng và bức bối trong khẩu khí của một Tướng sư phụ nho nhã ôn tồn này.

“Ừm, Tướng sư phụ, tôi không sao, tối qua tôi và bạn tôi nói chuyện khuya quá, tôi sẽ đến công ty ngay bây giờ”. Tôi vừa nói, một tay vừa đang vẫy một chiếc taxi.

Chuyện ngày nào kết thúc ngày đó, rõ ràng đối với tôi mà nói chẳng có gì tốt đẹp cả, tôi quyết định về ngay công ty, tìm những người có liên quan để “nói chuyện cho ra nhẽ”. Nếu thực sự không thể làm tiếp được nữa, tôi còn có thời gian để đi tìm việc mới. Có lẽ mọi việc đều có thể thương lượng được, nhưng khoản nợ hàng tháng của ngân hàng thì tuyệt nhiên không thể thương lượng được, muộn một ngày, trong bảng ghi nhớ tín dụng sẽ vẽ một điểm đen, vài tháng không trả, thì người ta sẽ đến thu nhà.

Từ nghèo thành giàu thì dễ, từ giàu thành nghèo thật khó. Nếu để mẹ tôi chuyển từ căn nhà mới đó về chỗ ở bình thường xưa kia, đoán chừng không bằng giết bà đi. Đương nhiên, căn nhà cũ trước kia của nhà tôi cũng đã bán từ lâu rồi. Nếu căn nhà này có bị thu lại, thì cả nhà tôi chỉ còn cách ra ở đầu đường mà thôi.

Tôi quyết định đi đến công ty trước, rồi mới đi tìm Sở Mộng Hàn.

Tập đoàn Hiếu Thiên chiếm cứ ba tầng 26-27-28 của tòa cao ốc. Trước đây, nếu không đến sớm mười mấy phút, thì sẽ đều bị ách tắc lại ở cầu thang máy mà không thể lên kịp giờ quẹt vân tay được.

Hôm này đã quá giờ làm việc, cầu thang máy của tòa nhà cũng không còn đông nữa, nhưng đúng lúc tôi vào thang máy thì Sở Mộng Hàn cũng bước ra từ một thang máy khác, gọi điện thoại một cách vội vàng rồi rời khỏi tòa nhà.

Trong đầu tôi đều là khung cảnh đêm qua giằng co cùng anh ta, trên khắp người tôi chỗ nào cũng còn dấu tích ghi dấu của anh ta. Nghĩ đến đây, trái tim tôi co thắt, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Tôi đang cố gắng tập trung tinh thần nghĩ xem có nên chạy đuổi theo anh ta không. Thì cánh cửa thang máy đã khép lại.

Văn phòng của tôi ở tầng 27, tôi ấn nút tầng 28 bởi phòng nhân sự ở tầng đó. Xuyên qua khu làm việc, tôi đi đến căn phòng độc lập nằm phía bên phải, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Mời vào” là tiếng của Giám đốc Lưu Mai.

Thời khắc nhìn thấy tôi, biểu hiện trên sắc mặt của cô ta rõ ràng có chút ngưng ngừng, sau đó lập tức nở một nụ cười tươi tắn, “Đồng Đồng!” Cô ta đứng dậy, làm điều xấu nên thấy lòng hổ thẹn, cô ta rút cho tôi một ly cà phê.

Nhưng tôi chẳng muốn vòng vo với cô ta, vừa vào đến cửa, tôi đã nói luôn: “Giám đốc Lưu, chuyện tối hôm qua, tôi cần một lời giải thích. Cô là phụ nữ, có một câu nói là, phụ nữ sao nữ làm hại phụ nữ. Cô làm như vậy mà không cảm thấy xấu hổ chút nào sao?”

Lưu Mai nghe tôi nói xong, nhún vai một cách thản nhiên, ngả cả người về phía sau ghế: “OK! Đồng Đồng, cô đã thẳng thắn như vậy, tôi cũng không vòng quanh nữa, hôm qua đúng là tôi có đưa cô lên phòng khách sạn. Về lý mà nói, Sở Tổng tuổi tác cũng còn trẻ, tướng mạo xuất chúng, là một viên kim cương còn cô đơn; còn cô cũng đơn thân chưa chồng, lại cùng là bạn học một trường. Nếu hai người có thể phát triển quan hệ, thì cũng là một chuyện tốt. Còn nếu nói về mặt pháp luật, cứ coi như tôi đã bắt cầu sai, tôi cũng chỉ đưa cô lên phòng khách sạn, còn sau đó xảy ra chuyện gì, chỉ có hai người biết với nhau. Cô có quyền đi báo cảnh sát, tôi nhất định phối hợp điều tra.”

Cô ta chẳng tìm được một câu trả lời nào trên khuôn mặt của tôi, im lặng một lúc lại thể hiện một tâm trạng thất vọng, “Nếu nói về góc độ của công ty, cô cũng nên hiểu cho tôi... chức vị có cao, cũng chỉ là một người làm thuê, tôi chỉ là làm theo sắp xếp mà thôi.” Cô ta vừa nói, vừa chỉ tay về phía văn phòng của Chủ tịch Hội đồng Quản trị ở kế bên.

Tôi cân nhắc tỉ mỉ nhưng khía cạnh mà cô ta vừa đưa ra, không thể không khâm phục cô ta, nói chính xác một cách có lý có căn cứ, nếu truy cứu đến cùng thì tôi chẳng còn gì để thắng nổi.

Báo cảnh sát? Tôi và Sở Mộng Hàn rõ ràng vẫn còn quan hệ pháp luật nhất định trên danh nghĩa, đến lúc đó cảnh sát không mắng tôi thần kinh có vấn đề mới là lạ?

Sau 3 phút, cô ta cười đắc ý, từ trong ngăn kéo bàn lôi ra một tập văn kiện, đưa ra trước mặt tôi, “Đây là bản kế hoạch hợp tác giữa công ty ta và TPC, ý của công ty là muốn để cô cùng tham gia vào hạng mục này.”

“Tôi có thể từ chối không?”

“Văn hóa doanh nghiệp của công ty chúng ta là: Không bỏ việc, không vượt quyền. Đây là quyết định của lãnh đạo công ty, tôi nghĩ cô không nên cự tuyệt.”

“Vậy tôi có thể xin nghỉ phép năm vài ngày trước được không?”

“Được, đương nhiên là được.” Cô ta đồng ý một cách rất dứt khoát, nhất định là nhớ phép năm của tôi chỉ còn có ba ngày mà thôi.

Tôi ôm lấy tập kế hoạch nặng nề, khi bước ra còn quay đầu lại nói: “Tôi sẽ giữ quyền lợi mà pháp luật bảo vệ tôi.”

Nhìn thấy Lưu Mai sững sờ vài giây, tâm trạng tôi mới thấy thoải mái đôi chút.

Tôi là thịt cá, người ta là dao sắc. Tôi rất nghi ngờ là Sở Mộng Hàn cố ý ngầm ám hiệu cho công ty làm như vậy, anh ta mới thực sự là gốc rễ của mọi tội ác.

Trở về đến chỗ làm việc của mình, tôi bắt đầu sắp xếp đồ đạc của mình. Bày trên bàn là tấm ảnh tôi chụp chung với các đồng nghiệp phòng Thiết kế trong dịp liên hoan năm ngoái.

Người con gái cười tươi rạng rỡ chính là tôi, tay tôi bám lên vai của Thẩm Hân Hân, còn một đồng nghiệp nam khác bám vào tôi, mọi người đều rất thân thiết bám vào nhau, thật là một đoàn thể đầy sức sống !

Nhìn mãi, nhìn mãi, mắt tôi trở nên đau nhức.

Khi đó, tôi mới chỉ là một cô nữ sinh tốt nghiệp chưa lâu, một mình sống trong thành phố rộng lớn như vậy, không có người thân, mỗi khi màn đêm còn chưa buông xuống, cái cảm giác cô độc của một người tỉnh lẻ lại càng trở nên mãnh liệt hơn. Công ty chính là nơi duy nhất khiến tôi thấy thân thuộc, Mọi người đều không muốn tăng ca, còn tôi thì tranh được tăng ca, công việc mà người khác không muốn làm thì tôi lại không từ chối.

Nơi đây dường như chính là cuộc sống của tôi suốt ba năm qua. Tôi đã quen với việc thứ bảy, chủ nhật cầm cúi làm những công việc còn tồn lại, khi ngẩng đầu lên chỉ còn lại những tấm vách ngăn của phòng làm việc màu bạc söt lại trong mắt, Tôi đã luôn nghĩ mình phải trưởng thành cùng công ty, cùng công ty lớn mạnh.

Ba năm rồi, tôi vẫn biết mình yêu công việc, yêu công ty này. Nhưng không ngờ khi ra đi, lại có thể hối tiếc như thế. Thẩm Hân Hân thường nói mỉa mai tôi, trí tuệ thông minh không phải chỗ. Như trong xã hội này, những kẻ thân kinh như tôi hầu như đã tuyệt chủng rồi. Có lẽ tôi đã quá mù quáng, nếu không thì nỗ lực phấn đấu như thế, sao lại trở thành người vừa ly hôn vừa thất nghiệp cơ chứ ?

“Đồng Đồng, cô đang làm gì vậy?” Tiếng của Tưởng sư phụ bất ngờ vang lên phía sau tôi, khiến tôi giật thót mình.

Việc tôi muốn nghỉ việc, vẫn chưa nói với Tưởng sư phụ, không phải tôi không có ý muốn nói, mà thực sự tôi vẫn chưa biết mình nên giải thích thế nào về lý do tôi thôi việc.

“Ừm... Tưởng sư phụ, tôi muốn nghỉ phép nốt mấy ngày, cũng vừa viết giấy phép xong, chắc buổi chiều họ mới chuyển cho anh ký tên. Tôi... chỉ đang thu dọn đồ đạc qua một chút thôi.”

“Cô muốn nghỉ phép à ?” Anh ta rất ngạc nhiên.

“Gần đây trong nhà có chút việc, cần có thời gian để giải quyết.” Anh ta cũng chẳng hỏi có cần giúp đỡ gì không, vì từ trước tới nay rất nhiều lần muốn giúp đỡ tôi, tôi đều cảm ơn và từ chối. Có thể vì trong nhà tôi là lớn nhất, nên con người tôi thường thích chăm sóc và giúp đỡ người khác, đối với ý tốt của mọi người, luôn cảm thấy rất ngại tiếp nhận, không muốn thiếu nợ ân tình của người khác.

Tôi đã sống hai mươi mấy năm nay, ngay cả đến bố mẹ tôi cũng chưa từng thực sự dựa dẫm vào họ, người duy nhất mà tôi đã toàn tâm toàn ý muốn dựa dẫm, chỉ có một mình Sở Mộng Hàn.

Ai cũng biết hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều. Sở Mộng Hàn đúng là một con ác quỷ!

Tướng sư phụ nhất định phải mời tôi ăn cơm, tôi không sao cự tuyệt được, sau khi tan làm tôi chờ anh ta trước ghế ngồi của mình.

Vừa là bạn vừa là thầy đã lâu như vậy, lúc này, tôi cảm thấy tôi đối với anh ta cũng có cái cảm giác không nở rời xa, có gì đó trống rỗng chua xót trong trái tim.

Mọi người gần như đã về hết, Tướng sư phụ mới từ trong văn phòng vội vàng đi đến. “Chờ tôi lâu rồi phải không?” Lúc này anh ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng, chiếc quần âu đen, không đeo cà vạt. Một trang phục rất đơn giản, nhưng lại khiến ai cũng phải chú ý ngắm nhìn.

Anh ta mỉm cười nói : “Có một vị khách, công ty yêu cầu tôi hôm nay phải ra mặt thỏa thuận, chắc phải mất một tiếng, sau đó chúng ta sẽ cùng nhau đi ăn cơm nhé.”

“Anh không phải đi ăn cơm với vị khách đó sao ?”

“Ừ, không cần, hôm nay họ vẫn còn công việc, nhưng lại không thể chờ đến ngày mai được, cho nên mới có quyết định bất ngờ như vậy.”

Tướng sư phụ luôn rất bận rộn, nhưng nói điều gì thì luôn giữ lời, ở cùng anh ta bạn sẽ luôn cảm thấy được sự thành thực và chân thành.

Tôi ngả đầu ra phía sau ghế tựa của xe, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, “Tướng sư phụ, con đường này có thể đi du thuyền được không?”

Tướng Nhược Phàm cười, vừa xoay cần số, tăng tốc độ, chiếc xe vội vàng chuyển hướng sang đường cao tốc cạnh bờ sông,

Ngoài cửa sổ xe, sông sao rực rỡ, chiếu từng đường ánh sáng lay động, giống như mỗi bước đi của thời gian, tôi chỉ thất thần một cái là nó đã vụt qua rất xa xôi.

“Tướng sư phụ, anh biết không? Tôi đã từng có một ước mơ... khi đó tôi vừa tốt nghiệp, đến thành phố này, không ai thân thiết, không tìm được công việc, thật ngưỡng mộ những người công chức thành phố hàng ngày lái xe riêng đi làm. Tôi cảm thấy cũng được đi du thuyền với người yêu, là một chuyện tình vừa thời thượng, vừa lãng mạn.”

Tôi nhớ năm đó khi đến thành phố A, con đường ven sông nổi tiếng này, Sở Mộng Hàn đã kéo tay tôi và nói: “Đồng Đồng, sẽ có một ngày, cuộc sống của chúng ta nhất định hạnh phúc hơn bất kỳ người nào khác, những cái người khác có được, chúng ta sẽ có được...”

Khi đó, tôi thực sự hạnh phúc đến nỗi có thể vứt bỏ cả thế giới. Nhưng tôi không biết bắt đầu từ khi nào, hạnh phúc chỉ giống như những hạt cát nhỏ trong bàn tay, càng muốn nắm giữ nó, nó lại càng chảy mất nhanh hơn.

Khi chiếc xe dừng lại trước một tòa nhà lớn, tôi đã có chút gì như mệt mỏi muốn ngủ. Tướng sư phụ thay tôi đóng cửa xe lại, một mình đi vào trong tòa nhà. Khoảng chừng nửa giờ sau, điện thoại của tôi reo lên. “Đồng Đồng!”, là tiếng của Tướng sư phụ, anh ta gấp gáp nói, “Trong xe của tôi có một tập tài liệu màu đen, phiền cô mang giúp tôi vào đây được chứ?”

“Được ạ, Tướng sư phụ.” Tôi vừa nghe điện thoại vừa tìm thấy tập tài liệu, “Ồ tăng bao nhiêu vậy, tôi lên ngay đây.”

“Tầng 20, TPC, Công ty Thành A, quầy lễ tân của họ vẫn có người, có thể dẫn cô vào tìm tôi.”

TPC?

Trời ah! Tôi do dự, rốt cuộc có nên đi hay không nữa đây.

Tôi chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với Sở Mộng Hàn, sao tôi lại phải trốn chạy anh ta chứ?

Trong ba năm nay, tôi cũng đường đường chính chính, từng bước một, tôi đã dùng chính năng lực và mồ hôi của mình để sống được trong thành phố này. Chuyện tối hôm qua, hoàn toàn là để cảm ơn anh ta. Cho dù như vậy, cũng là một cơ hội tốt để tôi có thể có thời gian hẹn làm thủ tục với anh ta.

Cô gái ở quầy lễ tân đưa tôi vào một gian phòng được ngăn cách bởi một tấm kính rất lớn. Tôi nhìn thấy Tưởng sư phụ và hai người nữa đang ngồi bàn bạc việc gì đó rất sôi nổi, trong đó có một người, nếu anh ta có biến thành tro bụi tôi cũng vẫn nhận ra, Sở Mộng Hàn.

Biểu lộ của anh ta lúc này rất nghiêm túc, vừa nói, vừa dùng cây bút trong tay vẽ cái gì đó lên tờ giấy A4, để giải thích.

Đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy dáng vẻ anh ta khi làm việc, nhưng lại không hề thấy lạ lẫm, ngược lại lại có cảm giác rất thân thuộc. Khi còn đi học, mỗi lần anh ta và tôi thảo luận ôn tập, cũng luôn là sự biểu lộ và thần thái này. Bất luận là trong việc gì, anh ta đều luôn rất nghiêm túc xử lý. Thành tích học tập của anh ta rất tốt, cho nên khi tốt nghiệp chúng tôi mới có thể có đầy ắp sự tự tin đến thành phố A này tìm cơ hội vào đời...

“Ôi!” Cô gái lễ tân biểu hiện rất ngạc nhiên. Tôi nghĩ cô ta nhất định hiểu lầm là tôi đang si mê Sở Tổng của họ.

Tôi ngượng ngùng cười, nhìn cô ta gõ cánh cửa kính.

“Đồng Đồng!” Không chờ cho người khác phải lên tiếng, Tưởng sư phụ đã đứng dậy, đi về phía tôi.

Tôi chiếu ánh nhìn về phía Sở Mộng Hàn đang nhìn tôi lúc đó, rõ ràng là có chút ngạc nhiên.

Tôi đưa tập tài liệu quan trọng trong tay mình cho Tưởng sư phụ.

“Đồng Đồng, cảm ơn cô!” Anh ta nhận lấy tập tài liệu rồi dẫn tôi đến chính giữa chỗ vị trí của ông chủ, giới thiệu với hai người ngồi bên trái, “Đây là đồng nghiệp của tôi, cô Tiêu Đồng Đồng!”

“Vị này là Sở Tổng, hôm qua cô đã gặp. Còn vị này là Mã Công”. Tôi chủ động đưa tay ra bắt tay chào hỏi từng người một.

Sở Mộng Hàn cũng rất phối hợp đưa tay bắt tay tôi, bên cạnh anh ta người tên Mã Công là người đàn ông khoảng 30 tuổi đeo kính, cười nói với Tưởng sư phụ: “Nhược Phàm, nữ đồng nghiệp của tập đoàn Hiếu Thiên các cậu có phải đều xinh đẹp như vậy không, nếu là vậy, tôi cũng nghĩ đến chuyện thay chỗ làm thôi!”

Tôi vô tình nghe được những lời nói đùa giữa những người đàn ông đó, lịch sự lùi lại một bước, nói: “Giám đốc Tưởng, các anh cứ làm việc đi nhé, tôi đi ra ngoài trước đây.” Xem ra, bọn họ cũng không thể kết thúc cuộc họp trong một tiếng rưỡi được.

“Đồng Đồng, chúng tôi sắp bàn xong rồi, cô chờ tôi ở bên ngoài một chút nhé.” Tưởng sư phụ dường như không muốn hủy bỏ buổi cùng ăn cơm tối đã hẹn trước với tôi.

“Nhược Phàm, cô gái này chắc không phải bạn gái cậu đấy chứ? Cái cậu tiểu tử này lợi dụng cả thời gian ngoài công việc, đúng là gần quan ăn lộc vua, ngay cả với bạn học cũ mà cũng giữ bí mật à?”

Chẳng trách Mã Công và Tưởng sư phụ nói chuyện thân mật đến vậy, công ty lại còn đặc biệt sắp xếp cho Tưởng sư phụ tiếp nhận hạng mục của TPC, hóa ra anh ta và Mã Công là bạn học với nhau.

Nhưng lúc này tôi lại nhìn thấy sắc mặt của Sở Mộng Hàn thật khó coi, lạnh lùng dò xét một lượt Tưởng sư phụ.

Đột nhiên, khóe miệng anh ta cong lên nói với Tưởng sư phụ “Giám đốc Tưởng, nếu không có chuyện gì quá quan trọng, hôm nay tôi muốn mời hai người cùng ăn bữa cơm, tôi nghĩ kế hoạch này chúng ta không thể bàn hết trong cuộc họp một tiếng rưỡi được.”

Tưởng sư phụ xem ra có chút khó xử. Tôi nghĩ, người phụ trách hạng mục mời ăn cơm, là phía phục vụ đáng lý là chuyện có cầu mong cũng khó có được, bất luận là như thế nào cũng không thể từ chối được, Tưởng sư phụ luôn rất coi trọng công việc nhưng lúc này có vẻ khó xử.

Tôi vội vàng nói: “Giám đốc Tưởng, tôi vẫn còn có chuyện phải làm.” Tôi ám hiệu cho Tưởng sư phụ, anh tuy không biết quan hệ giữa tôi và Sở Mộng Hàn nhưng anh ấy nhất định hiểu, tôi vô cùng ghét chuyện vui chơi.

“Cô Tiêu không nên khách sáo, chúng ta tối qua đã cũng khiêu vũ với nhau, cũng nên coi là bạn bè rồi.” Không chờ cho Tưởng sư phụ lên tiếng. Sở Mộng Hàn đã vừa vắn nói chen vào, ánh mắt còn liếc liếc lên chiếc cổ áo của tôi.

3. Chương 03

Nếu như anh yêu em

Chiếc váy này là anh ta đã mua và đặt trên giường cho tôi sáng nay, không biết là trùng hợp, hay là anh ta đặc biệt sắp đặt người phục vụ chọn chiếc váy có cổ, vừa may có thể che dấu được những dấu vết anh ta còn lưu giữ lại trên cổ tôi.

Chính cái nhìn đó của anh ta, trong đầu tôi lại phải phát hiện lên cái dáng vẻ điên cuồng của anh ta khi hôn tôi đêm qua, không bỏ qua một centimet nào trên cơ thể tôi, giống như muốn nuốt chửng lấy tôi vậy. Cảm giác như bị ướm sùng một trận, khiến trong tim tôi nổi lên một cảm giác khác lạ, lòng bàn tay tôi ướm sùng mồ hôi, dường như tôi có chút gì đó không che dấu được.

Cũng đúng lúc này, điện thoại trên bàn reo lên. Sở Mộng Hàn nhắc điện thoại lên, “Alo?”

Trong điện thoại như không có tiếng trả lời, lại thấy ánh mắt anh ta nhìn hướng ra ngoài cửa kính.

Chúng tôi đều dõi theo ánh mắt của anh ta. Một cô gái đẹp đang đứng ngoài hành lang gọi điện, cười túm tùm với anh ta qua tấm kính.

Người con gái đó, không phải là người mà tôi đã gặp ở siêu thị. Trong lòng tôi bất chợt như có một cái gì đó đang thiêu đốt, lại như đang dập tắt.

Tôi cũng không cố từ chối nữa, tôi nghĩ đây cũng có thể là bữa ăn tối cuối cùng giữa tôi và Sở Mộng Hàn thôi?

Mã Công vì phải ra sân bay gấp, nên bữa ăn tối chỉ còn lại tôi, Tưởng sư phụ, Sở Mộng Hàn, và người con gái xinh đẹp xa lạ kia.

Ranh giới của tình yêu và nỗi đau

Chúng tôi cũng đến một quán ăn đồ Tây.

Khi ăn, tôi biết được tên cô gái đi cùng Sở Mộng Hàn là Khang Nhiên. Tôi âm thầm dò xét cô ta. Cô ta không phải là một cô gái thật quyến rũ, khuôn mặt hơi xanh xao, nhìn chung là không trang điểm, chỉ hơi đánh một chút son môi, cử chỉ rất nhẹ nhàng, uyển chuyển, rất mê lòng người, rất có sức hấp dẫn. Tôi đánh giá rất cao cô gái của Sở Mộng Hàn.

Hai người đàn ông vẫn còn đang đàm phán tiếp về kế hoạch hợp tác.

Nhìn thấy rượu vang trong cốc của họ, tôi hơi chau đầu mày, không kìm chế được tôi nhắc nhở: “Tưởng sư phụ, chẳng phải anh còn phải lái xe sao?” Sở Mộng Hàn say sòng mộng chết thể nào tôi không quan tâm, nhưng Tưởng sư phụ thì tôi không thể không bận khoăn.

Khang Nhiên nhìn Sở Mộng Hàn, cười ngọt ngào, quay đầu sang tôi, “Không sao đâu, hôm nay chúng ta hy sinh một chút, lát nữa lái xe đưa họ về là được!” Cô ta là bạn gái của Sở Mộng Hàn? Vậy người con gái xinh đẹp hôm trước tôi gặp anh ta ôm eo ở siêu thị lại là ai?

Tôi tự ti hơi nhếch mép cười. Xem ra, ba năm nay chỉ có tôi là đóng cửa lòng mình, thế giới ái tình là một tấm màn trống rỗng trắng tinh, còn anh ta, Sở Mộng Hàn lại là một thế giới sắc sảo màu, đêm đêm rực rỡ. Chẳng trách sau ba năm bất vô âm tín, ngay đến sau khi về thành phố A rồi, cũng không có được chút thời gian để tìm tôi... hóa ra là như vậy.

Biết tôi không biết lái xe, Tưởng sư phụ cười nói: “Không sao đâu, Đồng Đồng, lát nữa để xe ở bãi gửi xe, tôi gọi taxi đưa cô về.”

Vô tình bắt gặp ánh mắt của Sở Mộng Hàn, anh ta hơi nhếch miệng cười, anh ta cười chế nhạo tôi sao? Muốn cười thì cười, cơ hội như thế này tôi nghĩ sau này cũng chẳng có lại nữa. Mãi mãi tôi cũng không để cho anh có cơ hội lần sau cười nhạo tôi nữa.

Tôi tự nói như vậy với mình, vừa thất thần, trên cánh tay bất chợt lan truyền một cảm giác đau đau tê tê vì bị lửa chạm vào.

“Đồng Đồng, cô không sao chứ?” Tiếng nói có chút căng thẳng của Tưởng sư phụ vang lên bên tai tôi, dường như là cùng lúc, anh ta kéo lấy tay tôi, đưa lên miệng thổi thổi hai cái.

Động tác đó có vẻ rất cường điệu, thậm chí cũng hơi buồn cười, nhưng lại thực sự là một phản ứng bất ngờ chân thực. Cũng giống như lúc còn nhỏ, khi bản thân chưa có bất kỳ khả năng phòng vệ nào, không cẩn thận mà làm mình bị thương, ở bên người lớn, họ đều thổi nhẹ lên vết thương của con trẻ vậy. Mà trẻ con cũng luôn cho rằng làm như vậy, vết thương sẽ không đau nữa, thậm chí trẻ nhỏ còn vỗ như chưa đủ mà kêu người lớn: “Thổi đi, thổi đi ạ, vẫn còn đau...” Tôi có chút gì chua xót, cay cay nơi sống mũi, nếu không phải hoàn cảnh không cho phép, tôi thực sự muốn khóc. Một thanh niên như tôi, lại lạc hậu nghĩ đến một câu nói viết trên một tạp chí nào đó: Từng đem lại cho cuộc sống rất nhiều điều, nhưng cuộc sống thường mang lại cho chúng ta rất ít, tuy luôn cảm thấy có một sự nâng đỡ mạnh mẽ, nhưng cũng khó tránh khỏi có những lúc cảm thấy muốn được quan tâm, muốn được dỗ dành, muốn được bảo vệ.

Tôi nghĩ, “những lúc khó tránh khỏi” đó, có phải chính là nói đến thời khắc hiện tại tôi đang phải trải qua không?

“Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, thành thực xin lỗi...”, người phục vụ mang canh đến không ngừng cúi đầu xin lỗi.

Nhà hàng này là một nhà hàng rất cao cấp, những người đến đây dùng bữa đều không phú thì cũng quý, người phục vụ căng thẳng đến nổi mặt cũng biến sắc, Giám đốc Quản lý nhà hàng cũng nhanh chóng đi đến. Tôi co tay bị bỏng lại, giải thích với người giám đốc: “Không phải lỗi của anh ấy đâu, do tôi không cẩn thận va vào thôi.”

Mu bàn tay tôi đỏ lựng, tôi nghĩ chỉ bôi chút thuốc chắc là không có vấn đề gì. Nhưng quả nhiên người thanh niên đã vì việc đó mà bị ảnh hưởng, tôi nghĩ nhất định anh ta không thấy yên tâm.

“Các cậu nhanh mang thuốc đến đây!” Sở Mộng Hàn không biết từ khi nào đã đứng dậy, sắc mặt rất khó coi, khẩu khí cũng rất lạnh lùng.

Vị giám đốc đó lập tức đưa người phục vụ ban nãy làm tôi bị bỏng vào trong phòng làm việc của bọn họ, còn tôi cũng tranh thủ lúc đó, đi vào nhà vệ sinh. Chỉ là một chút sơ ý thôi, cơ bản không có gì to tát, tôi không muốn mình trở thành tâm điểm ồn ào của cả phòng ăn vốn rất yên tĩnh này.

Nhưng khi tôi đi vào nhà vệ sinh, lại chính là chỗ hút thuốc ở phía góc của nhà hàng, nhìn thấy Sở Mộng Hàn đang đứng hút thuốc ở đó. Anh ta cũng đã học hút thuốc rồi cơ đấy.

Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có mình anh ta ở đó, trong phòng lớn đang mở một bản nhạc cổ điển “Nhìn lại ngày qua”.

Tôi ngơ ngàng một lúc, cuối cùng cũng từng bước tiến đến chỗ anh ta, tôi băn khoăn lúc này nói rõ mọi chuyện với anh ta, có được gọi là hợp lý không nhỉ?

When I was young I'd listen to the radio

Waiting for my favorite songs

When they played I'd sing along, it make me smile...

Âm nhạc hợp tâm trạng thật khiến người ta xao xuyến.

Mỗi lần khi bài hát này cất lên trong phim, đều là sự trùng phùng vô tình trong quán cà phê đầy lãng mạn của cặp nam thanh nữ tú đã lâu ngày không gặp gỡ, cả hai người nam và nữ đều không biết nên mở đầu

như thế nào, đã nói một câu nổi tiếng của Trương Ái Linh: Hóa ra, anh cũng ở đây... Sau đó hai người ôm lấy nhau thật chặt, tất cả mọi thứ đều thật viên mãn, bức rèm hoa lệ của bộ phim được hạ xuống.

Nhưng chúng tôi thì ngược lại, bước chân cũng mang theo sự nặng nề. Cuối cùng tôi cũng đi đến trước mặt anh ta, rõ ràng tôi đã âm thầm hít thở một hơi thật sâu trong lòng, từ từ nói ra suy nghĩ của mình: “Sở Mộ Hân ngày mai và ngày kia hôm nào anh có thời gian, chúng ta đi làm nốt thủ tục. Để lâu quá, không có lợi ích cho ai cả.”

Anh ta không nói gì, trầm mặc rất lâu rồi đập điều thuốc đang cầm trong tay, bỏ vào trong cái gạt tàn, tự cười nhạo một mình, “Muốn thanh toán rõ ràng mối quan hệ với tôi như vậy, có phải là vì Tưởng Nhược Phàm không? Anh ta chính là người mà đêm hôm qua cô gọi liên ba lần Tưởng sư phụ đấy à?”

Nói đến đêm hôm qua, tôi cảm thấy mình giống như người bị lột hết quần áo trước mắt của mọi người, khó chịu vô cùng. Còn ánh mắt đầy khiêu khích của anh ta đang soi mói nhìn vào cổ áo tôi, như đang muốn tìm những dấu vết còn in hằn trên da thịt tôi vậy.

Không kịp phản bác, anh ta đã tranh nói trước, “Cho dù có vội vàng như vậy, sao ba năm qua cô không gọi điện cho tôi? Thời gian, ba năm nay tôi lúc nào chẳng có, nhưng bây giờ thì không có!”

“Vậy ý anh là gì, lẽ nào anh lại không muốn ly hôn sao?” Tôi nói mà răng như sít chặt lại. Anh ta có ý gì đây, cầu hôn là anh ta, nói ly hôn cũng là anh ta, hôm nay nuốt lời cũng lại là anh ta. Anh ta thích chơi trò mèo vờn chuột sao?

Chuyện này còn chịu đựng được thì có cái gì không chịu đựng được đây!

“Sở Mộ Hân, dù sao chúng ta cũng là những người được giáo dục qua đại học, sống ly thân hơn hai năm là có thể xin ly hôn được. Mới đầu chúng ta tự do yêu đương, cho nên ly hôn cũng không nhất thiết phải ra tòa án, chống đối lẫn nhau.”

Mới đầu đúng là mới đầu, thật sự biết vậy đã chẳng làm!

Tôi nhẫn nại tiếp tục nghiêm túc nói với anh ta: “Nếu thực sự phải ra tòa án, tài sản của anh, nói không chừng lại phải chia cho tôi một nửa. Anh cũng đã làm đến Tổng Giám đốc rồi, những kiến thức thường ngày này chắc không có gì là không hiểu! Cho nên chúng ta vẫn nên kín đáo một chút, người có lợi chính là anh đấy!”

Sở Mộ Hân cười lạnh lùng, phản bác lại: “Sống ly thân hai năm, người bị hại có thể đưa đơn xin ly hôn ra tòa án, nhưng cô có được coi là người bị hại không?”

Câu nói này mới thực sự là trọng tâm, người tư duy lô gic không bao giờ sai như tôi bất ngờ giác ngộ được vấn đề: Anh ta đột nhiên biến quẻ ra như vậy, chắc chắn hiểu nhầm quan hệ giữa tôi và Tưởng sư phụ. Nhìn anh ta thật đúng là một người kiêu ngạo tự đại, cách xa ba năm xuất hiện trước mặt tôi, phát hiện tôi rời xa anh ta không những không bị giày vò đến không ra hình người, mà ngược lại có cuộc sống rất tốt, còn tìm được một người đàn ông ưu tú nữa. Anh ta tự cảm thấy mất thể diện, sao lại có thể tình nguyện “giúp người khác đạt ước nguyện” chứ?

Kết cục của một cuộc hôn nhân chớp nhoáng đến khi ly hôn mới phát hiện ra, hóa ra là anh không hiểu một chút gì về con người mà anh đã kết hôn. Rõ ràng là không yêu tôi, lại không muốn buông tha tôi, anh là loại người gì vậy? “Vậy anh muốn thế nào?” Sự phẫn nộ của tôi rất nhanh chóng đã không kìm nén được. Anh ta cũng có chút gì đó khó chịu, “Chờ khi hăng mực này kết thúc rồi nói tiếp!”, ném cho tôi một câu nói, rồi anh ta dùng dằng bỏ đi.

Người đàn ông đã từng muốn đem lại cho tôi một cuộc sống yên bình, không chỉ không làm tròn lời hứa ngày xưa, mà khi anh ta xuất hiện trở lại, một lần nữa làm đảo lộn cuộc sống yên bình của tôi, dường như lại khiến tôi mất đi tất cả.

Tôi tưởng tượng lại khung cảnh năm đó, tôi và anh đã tranh cãi một trận rất to, nhưng nhớ lại ngày mai còn phải phỏng vấn, tôi vẫn phải bỏ qua suy nghĩ đó.

Vừa bước đi vài bước thì nhìn thấy Khang Nhiên đứng ở cách đó không xa nhà vệ sinh là mấy nhìn về tôi, không biết đã đứng đó bao lâu rồi: “Cô Tiêu, chúng ta có thể nói chuyện riêng vài câu được không?”

“Đương nhiên rồi”, cô ta rất khách sáo, tôi cũng không có lý do gì để từ chối, tuy nhiên tôi biết, cô ta muốn nói chuyện với tôi nhất định là liên quan đến Mộng Sở Hàn.

Tôi lại dò xét cô ấy: Một bộ trang phục màu be, rất hợp với phong cách của cô ấy, dáng vẻ rất bình thường, nhưng nhìn kỹ có thể phát hiện ra cách thức rất cầu kỳ, nhất định không phải là thứ đồ giá rẻ. Nhìn thấy Khang Nhiên thật nhỏ nhắn, chắc là một phụ nữ rất thú vị.

“Tôi không phải là bạn gái của Mộng Hàn!”

Hả?

Tôi mở to mắt, nhìn cô chăm chăm. Bất luận thế nào tôi cũng không nghĩ rằng trong lúc mình tán dương cô ấy xinh đẹp, cô Khang Nhiên ấy lại nói thẳng với tôi một câu như vậy.

Tôi bất ngờ im lặng, chờ đợi lời nói tiếp.

Trong túi trang điểm cô lấy ra một hộp thuốc lá kim loại màu bạc rất tinh xảo, nhẹ nhàng ấn một cái, từ trong bật ra một điếu thuốc Hồng Kông dành cho phụ nữ. Cô ấy kẹp trong tay, một tay khác mở chiếc nắp bật lửa, một ngọn lửa xinh đẹp phụt sáng, chiếu ánh hào quang lên khuôn mặt cô.

Cô ấy chum cặp môi đỏ, hút lấy hương thuốc, hít một hơi thật sâu. Dường như là tiếng than thở xa xôi, khói thuốc trắng từ từ bay ra từ trong miệng cô. Ngón tay của cô trắng trẻo thon dài, động tác rất dứt khoát, cả cơ thể cô ấy toát ra một mê lực rất thành thạo, mê hoặc, khiến tôi không thể nào rời mắt được.

Hóa ra phụ nữ hút thuốc cũng có thể mê hồn người như vậy. Có thể từ trong giây phút này, tôi sẽ thay đổi quan niệm cổ hủ cho rằng phụ nữ hút thuốc rất không phù hợp.

Khi còn là một nữ sinh nhỏ bé, tôi đặc biệt rất thích thú nhìn những người con trai tướng mạo anh tuấn hút thuốc. Bất luận là trên tivi, hay trong thực tế, tôi cảm thấy bọn họ kẹp điếu thuốc trong tay, nếu như dáng vẻ đang suy tư nhẹ nhàng thả khói thuốc, thật sự hấp dẫn vô cùng. Cho đến khi tôi và Sở Mộng Hàn mới yêu nhau, đã có một chút nuối tiếc nói với anh ta rằng: “Sao anh không hút thuốc nhỉ?”

Anh ta rất ngạc nhiên, nhìn tôi giống như quái vật vậy, sau đó chống đối nói bật ra hai từ: “Cai rồi!” Khi đó tôi cũng không muốn hỏi rõ, thực tôi sớm biết anh ấy từ hồi còn học cùng cấp ba, Sở Mộng Hàn khi đó còn là một thiếu niên nhỏ nhắn, rất nhiều người hút thuốc, nhưng anh ta không hề bị nhiễm. Khi lên đại học, cũng vẫn luôn là như vậy. Phẩm chất và học lực đều tốt, tác phong ngay thẳng chính là danh từ thay thế của anh chàng Sở mưu nhân.

Có điều dường như đó đã là chuyện của thế kỷ trước rồi. Anh ta đã không còn là anh ta nữa, còn tôi cũng không còn là tôi trước kia.

Bỏ qua suy nghĩ của mình, lại nhìn Khang Nhiên vẫn đang nhìn tôi chăm chú, tôi cười giả bộ: “Cô Khang, hình như không cần phải nói với tôi những điều đó thì phải.”

“Cần chứ!” Cô ta rõ ràng nói với tôi từng từ một, nhưng không ngờ được câu nói sau mới thực là sét đánh: “Tôi là người phụ nữ đi cùng anh ta, cũng là người đã lên giường cùng anh ta rất nhiều lần!”

Cuối cùng tôi vẫn là không đủ kiềm chế, cho tới ngày nay, khi nghe từ trong miệng một người khác nói ra một câu như vậy về anh ta, trong đáy lòng tôi dường như có một thứ gì đó từ từ bị nhấn chìm xuống. Cái thứ cảm giác đó giống như ngộp thở, khiến tôi không sao chịu đựng được.

Khang Nhiên đương nhiên thấy tôi không thoải mái lắm, trong mắt cô ta mới thực sự mang một nụ cười đầy hàm ý: “Mộng Hàn mất ba năm để đạt đến vị trí ngày hôm nay, áp lực rất nặng nề. Giám đốc Điều hành, lương cao, cũng chỉ là người làm thuê cao cấp đơn thuần, năng lực càng tốt, cũng phải chịu áp lực lớn. Cùng là người của đô thành, hàng đêm chúng tôi cùng an ủi linh hồn cô độc của nhau, ngày hôm sau sẵn sàng bước tiếp, lại làm một đầu sĩ anh dũng của ban ngày.”

Khi tôi còn chưa hoàn toàn hiểu hết những lời nói đầy nguy hiểm của cô ta, cô ta lại nói tiếp một câu càng khiến người ta giật mình, khiến tôi đứng im nơi đó.

Cô ta nói: “Cô Tiêu, cô có muốn tham gia cùng chúng tôi không?”

Nụ cười mê hồn của Khang Nhiên, thời khắc đó khiến tôi thực sự cảm thấy nhức mắt. Có thể khi tôi mới kết hôn với Sở Mộng Hàn, đã hoàn toàn không hiểu anh ta, dẫn đến sự thất bại nhầm lẫn trên con đường hôn nhân của mình. Nhưng về mặt chủ quan mà nói lại có vô vàn những suy nghĩ bao vây mà tôi không hề muốn thừa nhận điều gì cả, thậm chí còn có một sự chờ đợi mong manh đối với anh ta.

Nhưng đến bây giờ, tôi cũng không còn cách nào để có thể kết nối mối quan hệ giữa Sở Mộng Hàn mà tôi từng biết với người đàn ông mà Khang Nhiên vừa nói đến nữa. Thời gian ba năm đã khiến chúng tôi hoàn toàn trở thành những con người thuộc hai thế giới khác nhau, không liên quan đến giàu nghèo, không liên quan đến địa vị, dùng cách nói thông thường nhất để giải thích, chúng tôi đã không còn là những người đi cùng một con đường.

Tôi lắc đầu, trả lời cô ấy: “Cô Khang à, cái trò này nói ra thật chẳng buồn cười chút nào! Tôi không có hứng thú với vấn đề này, càng không muốn nói đến chuyện gia nhập vào với mọi người!”

“Nếu không muốn, vậy thì cách xa Mộng Hàn một chút, không nên vì một chút hư vinh nhất thời của mình mà hủy hoại đi niềm hạnh phúc đã có ở trong tay.”

Cô ta đang nói đến tôi và Tưởng sư phụ, có điều tôi nghe cái khẩu khí trong câu nói này của cô ta lại liên tưởng đến một lời cảnh cáo hơn.

Trở về chỗ ngồi, tôi dường như mất đi niềm vui vẻ với bất kỳ người nào, chỉ cố cắm cúi ăn miếng thịt bò hầm trong đĩa. Không gian có chút lạnh lẽo. Một lúc sau, nghe thấy Tưởng sư phụ cười nói với tôi: “Rất hiếm khi nhìn thấy một cô gái như bây giờ, có thể ăn hết một phần thịt bò hầm trong đĩa, không phải sợ nổi mụn, thì cũng sợ phát béo. Cô gái giống như cô, dường như đã bị tuyệt chủng rồi.”

Tôi cười phá lên: “Đó mới thực sự là thực nữ. Luận lý về cấp bậc nhu cầu khiến nhu cầu của con người phân chia rạch ròi, con người luôn luôn phải thỏa mãn trước nhu cầu cơ bản rồi mới có thể theo đuổi mức độ hưởng thụ cao hơn. Tôi trước đây vẫn còn sống trong tầng đáy của Kim Tự Tháp, không có tiền thừa để cống hiến cho bệnh viện. Cho nên, phải lấp đầy cái bụng đã, đối với tôi mà nói cơ thể khỏe mạnh còn quan trọng hơn vẻ ngoài xinh đẹp.”

Không biết có phải tôi nhìn nhầm không, khi Sở Mộng Hàn nhìn thấy tôi đưa miếng thịt bò hầm cuối cùng vào trong miệng như báo thù rửa hận, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, giống như là đang cười.

Buổi tối trở về nhà mình, tôi đã tắm một hồi nước nóng, ngày mai là ngày đầu tiên trong ba ngày phép năm của tôi, nhưng tôi lại phải dậy sớm hơn bình thường một tiếng. Bởi vì hội giao lưu thành viên cao cấp do trung tâm thể dục tổ chức, sẽ thu hút rất nhiều những người tự nhận thấy là nhân tài nhưng chưa tìm được công việc, còn có những anh tài các giới buồn chán không đắc trí trong trường thường thức, chuẩn bị can đảm để từ bỏ cùng tụ họp đến đó. Dường nhiên ở đây không bao gồm những kẻ “tâm thần” vì cầu mong độ miễn cưỡng nghề nghiệp, vốn đang làm việc rất tốt, lại cứ muốn đi thử sức một chút giá trị thị trường của chính mình. Tôi dường như có thể dự đoán được ngày mai tình hình thê thảm của cảnh người người chen nhau đến dự phỏng vấn.

Quả nhiên hội chợ phỏng vấn không làm tôi thất vọng, 9 giờ vào hội trường, sau ba tiếng đồng hồ vật lộn, khi đi vào trong tâm thể dục, tôi thực sự giống như vừa đánh xong một trận chiến, toàn thân mệt mỏi, chỉ muốn tìm một nơi để nhét cái gì vào dạ dày.

Đi qua quán “Mỳ bò California” ở ven đường, tôi gọi một bát mì, bàn bên cạnh đang diễn ra một cảnh tượng người đẹp đa tình, đang tiếu nuối chàng trai trái tim như sắt đá.

Cô gái xinh đẹp rưng rức nói, “Anh còn nhớ không, khi còn học đại học chúng ta thường xuyên cùng nhau ăn cơm ở quán này, ...mỗi một câu anh nói với em em đều nhớ hết. Anh nói anh yêu em, anh nói anh muốn kết hôn với em... sao bây giờ anh lại không nhớ gì vậy?”

Lúc này, mì tôi gọi đã đưa lên, tôi cầm đũa, gấp sợi mì, đưa lên miệng, trong lòng nghĩ cô gái xinh đẹp kia cứ nói lâu như vậy không ngừng nghỉ, sao người con trai đó lại không hề cáu giận, cũng không nói lời nào, chỉ cười mãi như kẻ ngớ ngẩn? Dường như vai nam chính trong câu chuyện đang diễn ra không phải là của anh ta vậy.

Người con gái xinh đẹp đã bắt đầu khóc nức nở, cầm lấy khăn giấy trên bàn, không ngừng lau nước mắt:

“Chu Chính, em biết khi đó em quyết định đi nước ngoài đã làm tổn thương anh, nhưng chính vì ba năm đi Pháp đó, em mới biết mình yêu anh nhiều thế nào...”

Hả? Hóa ra ba năm trước cô gái đó đã bỏ rơi anh ta, bây giờ muốn quay đầu làm lại.

Người con trai tên Chu Chính từ từ mở miệng, cười thốt ra một chuỗi lý luận: “Tiểu Doanh, thời gian ba năm, rất nhiều chuyện đã thay đổi, ví dụ như, ba năm nay anh đều không đi đến những loại cửa hàng như thế này, em kéo anh đến đây để hồi tưởng lại những chuyện quá khứ, anh chỉ có thể nói là phối hợp thời. Năm đó anh rất thích các món em nấu, nhưng cũng không hề ghét bỏ những món do người khác làm. Cho đến cả những chiếc đầm trắng mà em mặc, anh cũng rất thích, nhưng quần áo của phụ nữ mặc mà anh thích bây giờ, lại là kiểu “mốt mới của hoàng đế”. Cách chúng ta gặp gỡ như hiện nay, nếu em muốn thì cứ tiếp tục, nếu không muốn thì cũng đừng đến tìm anh nữa.”

“Chu Chính, có phải anh đang trả thù em không?!” Trong mắt cô gái đầy áp sự miễn cưỡng và trách giận. Người con trai tên Chu Chính lắc đầu thất vọng, đứng dậy, đi khỏi bàn.

“Chu Chính!” Người con gái gọi mãi không được anh ta, cầm túi xách đuổi theo.

Anh ta nói những điều thật vô nghĩa, nhưng có một câu rất đúng: Thời gian ba năm, rất nhiều sự việc đều đã thay đổi.

Trở về nhà, tôi lại lên mạng để làm hồ sơ xin việc, nhưng có thể là đã quá vội vàng, tôi cứ căng thẳng cầm chặt điện thoại, chỉ sợ bị lỡ đi mất bất kỳ một cơ hội phỏng vấn nào đó.

Một sớm bị rần rần, mười năm vẫn còn sợ sợi dây, ám ảnh khi tôi tìm việc năm đó vẫn còn lưu giữ khiến lòng tôi vô cùng sợ hãi. Tuy có ba năm kinh nghiệm làm việc, nhưng yêu cầu khi tìm việc bây giờ cũng không giống khi đó. Khi đó, chỉ cần bước chân vào xã hội, có thể tự nuôi sống bản thân, dưới tiền đề tuân thủ pháp luật, làm việc gì cũng không cầu kỳ quan trọng quá, còn yêu cầu về lương cũng rất thấp. Nhưng ngày nay, sau ba năm, lại không thể như thế được.

Đãi ngộ của Tập đoàn Hiếu Thiên có thể coi là nhất nhì trong giới doanh nghiệp, tôi đổi chỗ làm không chắc có thể tìm được đãi ngộ như mong muốn. Cho nên chỉ còn biết tìm nhiều doanh nghiệp hơn, để có thể có sự so sánh tổng hợp. Nào ngờ chờ đến buổi chiều ngày thứ hai, cũng chẳng có cuộc điện thoại nào gọi phỏng vấn nào. Tôi nhớ lại kinh nghiệm trước đây, thường hiệp hội giới thiệu việc làm sẽ chọn trước bằng lý lịch ba ngày, đơn vị cần tìm nhân viên sẽ gọi điện thông báo cho bạn. Càng về sau cơ hội càng mở rộng hơn.

Tôi buồn chán ngồi trên ghế sofa, cái tư thế này vốn đã duy trì đến hơn một tiếng rồi. Cuối cùng điện thoại của tôi cũng reo lên. Khi đó tôi thực sự đã có một động tác hôn lên cái điện thoại, nhưng nhìn kỹ lại số điện thoại hiện lên trên màn hình, hoa lửa trong mắt ngay lập tức bị dập tắt.

Trong điện thoại tiếng của mẹ vang lên, “Đồng Đồng, bố con nằm viện rồi!”

Trời xanh nổi sấm sét.

Tôi nhảy vọt xuống khỏi ghế, “Mẹ, bố rồi cuộc sao vậy? Con sẽ về ngay!” Vừa nói, tôi đã nhảy khỏi ghế, lao về phía tủ quần áo.

“Đồng Đồng, sang nay bố còn đột nhiên ngất xỉu trong nhà, xe cứu thương sau khi đưa đến bệnh viện, thì đã đưa thẳng đến phòng cấp cứu, sau đó bác sĩ cũng không để mọi người gặp mặt đã đưa đến phòng bệnh đặc biệt. Trong một ngày mỗi chiều chỉ có nửa giờ thăm bệnh nhân từ 4 giờ chiều. Đến bây giờ mẹ cũng không biết bố con thế nào, hu hu...” Mẹ tôi vừa nói, vừa tu tu khóc.

Mẹ tôi lúc nào cũng rất mạnh mẽ, ghê gớm đối với ba chị em tôi, từ nhỏ đến lớn chúng tôi bị đánh đòn thường xuyên như cơm bữa. Nhưng trước mặt bố tôi, mẹ lại luôn luôn mềm mỏng, ân cần. Bây giờ một người luôn khỏe mạnh như bố tôi phải vào viện, mẹ tôi làm sao mà chịu nổi chứ?

“Mẹ, mẹ mau nói cho con biết, bố sao lại bị bệnh nặng đến mức phải cấp cứu, lại còn phải đưa vào phòng đặc biệt?”

Mẹ lập tức bị kích động mạnh, “Đồng Đồng, bố con là bị nhồi máu cơ tim, bác sĩ nói phải lập tức tiến hành phẫu thuật nối mạch tim. Cần nhanh, càng nhanh càng tốt, nếu không thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng bất kỳ lúc nào.”

Một tiếng “ùm” nổ ra trong đầu tôi, một màn trắng bao trùm tất cả. Chẳng trách bố bị chuyển đến phòng bệnh đặc biệt, cái loại bệnh chết người này, lúc nào cũng có thể xảy ra nguy hiểm.

“Đồng Đồng, con hiện không phải vội trở về đâu, bệnh viện yêu cầu chúng ta phải nộp tiền đặt cọc là 5 vạn tệ, ở đây mẹ chỉ có 8 nghìn mà con mang về hôm tết. Con hãy mau nghĩ cách, bố con đang chờ con cứu đấy!”

Tôi đã cầm quần áo trong tay nhưng rồi lại ném lại vào tủ.

Đúng vậy, không có 5 vạn tệ, bệnh viện sẽ không thể làm phẫu thuật cho bố tôi được, mà trong thẻ ngân hàng của tôi chỉ còn thừa lại tiền nghìn thôi, không đủ tiền, trở về nhà, có phải chẳng có ích lợi gì sao?

Người Trung Quốc có truyền thống không thích mượn tiền. Từ nhỏ phạm vi cuộc sống của tôi cũng chịu ảnh hưởng của loại truyền thống này. Em gái em trai tôi đều thuộc vào những kẻ “siêu sinh” vì mẹ tôi rất mạnh mẽ, quyết chí sinh cho nhà họ Tiêu một đứa con trai, cho nên khi sinh được em trai tôi, trong nhà tôi có bao nhiêu thứ tích lũy đều đem nộp phạt hết. Từ đó đến giờ, nhà tôi luôn phải xoay sở về vấn đề tiền.

Nhưng cho dù có khó khăn đến đâu, mẹ tôi cũng quyết không đi mượn tiền của người khác. Cho nên “mượn tiền” biến đổi ngầm trong lòng tôi, là một chuyện vô cùng mất mặt. Sống lâu như vậy, ngoại trừ vay ngân hàng, còn thật sự chưa bao giờ tôi vay tiền một ai khác, hơn nữa lại nhiều tiền như vậy nữa.

5 vạn tệ, trong một ngày phải có được! Tôi nghĩ tôi sắp phát điên rồi! Ngồi trên giường, quang cảnh đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi lại là khuôn mặt của Sở Mộng Hàn. Thực ra trong ba năm nay, mỗi khi tôi rơi vào cảnh khốn cùng, người đầu tiên tôi nghĩ đến đều là anh ta. Nhiều khi quen thuộc giống như thuốc phiện, một khi đã dính vào người, thì rất khó cai nghiện. Từ khi tôi và Sở Mộng Hàn ở bên nhau, cho đến trước khi chúng tôi chia tay, tôi luôn luôn dựa dẫm vào anh ta như thế.

Tuy ba năm trước, chúng tôi kiên quyết chia tay như vậy, và trong ba năm đó tôi cũng đã vô số lần rơi vào cảnh khốn cảnh, nhưng tôi đều tự mình vượt qua từng khó khăn một, không chấp nhận mình bị gục ngã bao giờ. Nhưng bây giờ, lại không phải như thế.

Chưa bao giờ tôi lại bất lực và tuyệt vọng như thế này. Bởi vì không phải là nhu cầu của tôi, mà là tiền cứu mạng bố tôi. Trong thời gian một ngày vay mượn các đồng nghiệp của tôi để được 5 vạn tệ, dường như là không có khả năng. Tình hình kinh tế của Thẩm Hân Hân cũng chẳng khác tôi là mấy, cô ấy không thể có tiền cho tôi vay được.

Còn Tưởng sư phụ... tôi nghĩ anh ấy có thể sẽ cho tôi vay, nhưng tôi lại không muốn mở lời với anh ấy. Tôi không muốn mình liên lụy đến hai chữ “tiền bạc” trong mối quan hệ đơn thuần với anh ấy.

Tôi run rẩy bấm gọi một số điện thoại, trong vài giây ngắn ngủi, tôi đã nghĩ đến cảnh Sở Mộng Hàn bỏ ra 6 nghìn tệ mua chiếc váy cho bạn gái ở siêu thị mà không hề chớp mắt.

Tôi nghĩ đến đêm hôm đó anh ta nói với tôi: “Cô chẳng qua chỉ là một món quà mà công ty cô gửi tặng cho tôi.” Tôi nghĩ đến hai từ “bạn giường” mà Khang Nhiên đã nhắc đến trong câu nói của mình...

Nhưng cũng đến đúng lúc này, tôi mới biết, tôi thà để anh ta giày vò mình, khinh miệt mình, tôi cũng không muốn tôi và người con trai khác có sự dây dưa không rõ ràng. Hóa ra tôi cũng vẫn chẳng có gì khác hơn.

Tôi không biết mình đã có nhiều dũng khí như thế, lại ôm trong lòng một trái tim hèn mọn để gọi cuộc điện thoại này, tôi chỉ biết điện thoại trong tay cứ rung mãi. Điện thoại phía bên kia mãi vẫn không có tín hiệu âm thanh vọng đến, trong lòng tôi cũng như treo lơ lửng trong không trung.

Đúng lúc tôi định cúp điện thoại, thì nó lại có kết nối.

“Alo”. Tim tôi đập nhanh, tiếng nói thật nhẹ nhàng cẩn thận.

“Xin chào, xin hỏi vị nào đấy ạ?” Tiếng nói của người con gái lại vang lên trong điện thoại một lần nữa, kèm theo cả sự dịu dàng, mềm mại.

Tim tôi đập loạn lên.

Giọng nói của cô gái này quen thuộc, nếu đoán không sai, thì đây chính là Khang Nhiên ở bên cạnh Sở Mộng Hàn hôm đó. Tôi không ngờ đến, nhận điện thoại lại không phải là Sở Mộng Hàn, mà lại là một người con gái.

Sắc trời bên ngoài dần dần tối xuống, tim tôi cũng vì ánh chiều tà mờ nhạt khiến cho càng thêm mờ mịt. Xem ra trong điện thoại của Sở Mộng Hàn không hề lưu số điện thoại của tôi, nếu không, Khang Nhiên nhìn thấy số điện thoại lưu số, sẽ không hỏi như thế.

“Xin hỏi có Sở Mộng Hàn ở đây không?”

Ở đầu dây bên kia Khang Nhiên im lặng vài giây, mới hỏi lại “Cô là ai vậy?”

“Tôi là Tiêu Đồng Đồng, phiền cô đưa anh ấy nhận điện thoại nhé!” Khẩu khí của tôi có phần hơi gấp gáp, vì tôi thực sự không muốn nói thêm với cô ta thêm một câu nào nữa, đặc biệt là trong tình cảnh hiện giờ.

“Là Đồng Đồng à, tôi là Khang Nhiên đây, cô tìm Mộng Hàn có việc sao?” Người phụ nữ này thật ngớ ngẩn, tôi tìm anh ta đương nhiên là có chuyện, nhưng có nhất định phải nói với cô ta sao? Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ giọng thật bình tĩnh, “Ừm, cô Khang, tôi có chuyện, có thể bảo anh ấy nghe điện được không?”

“Ừ... bây giờ không tiện cho anh ấy lắm, hay là cô đợi lát nữa gọi lại được không?”

Gọi thêm lần nữa sao? Gọi điện cho anh ta, dường như tôi đã phải gắng hết sức lực của mình rồi, còn gọi thêm lần nữa sao?

“Vậy khoảng bao lâu tôi gọi lại thì thuận tiện?” Tôi hỏi một cách ngớ ngẩn.

Cô ta không ngờ là tôi lại hỏi như vậy, ngữ điệu có vẻ hơi lạ thường, “Cô có việc gấp à?”

“Vâng, đúng vậy!” Tôi cầm điện thoại mà gật gật đầu.

“Vậy cô chờ một chút, tôi đưa điện thoại cho anh ấy...” Nghe cô ta nói như vậy, tôi kìm được từ từ thả lỏng khẩu khí, nhưng điện thoại lại vang lên câu cô ta bổ sung thêm: “Anh ấy đang tắm!” Cuối cùng tôi cũng hiểu được trong câu nói “không tiện” của Khang Nhiên là nói đến cái gì. Có thể, cuộc điện thoại này của tôi vốn không nên gọi.

Đột nhiên tôi thấy hận mình, vì sao, sao không giữ thật chặt trái tim mình.

Quả nhiên trong điện thoại có tiếng nước chảy truyền đến, còn có ngữ điệu nhu mì của Khang Nhiên, “Hàn, cô Tiểu Đồng Đồng của Tập đoàn Hiểu Thiên tìm anh”.

Dường như không có chút do dự, tôi nghe thấy tiếng Sở Mộng Hàn lạnh lùng trả lời: “Bảo cô ấy lát gọi lại sau.”

Giọng điệu của anh ta rất lạnh, lúc này hiện ra trước mắt tôi, trong phòng tắm, cảnh ngọt ngào của một nam một nữ.

Anh ta nhất định là rất không bình tĩnh, tôi cảm thấy đã làm cản trở bọn họ rồi.

Không chờ cho Khang Nhiên trả lời lại, tôi đã gấp điện thoại. Đã rất mất mặt rồi, sao còn phải để mình phải chịu đựng thêm một lần khó xử nữa chứ? Ba năm còn nhịn được, mà bây giờ sao lại còn tự mình chuốc lấy xấu hổ chứ? Nghĩ thế, nước mắt tôi lăn rơi theo đuôi mắt. Có một câu nói thật đúng: Không có ai cùng bạn đi cả cuộc đời, cho nên bạn phải quen dần với sự cô độc; không có ai giúp bạn cả đời, nên bạn phải phấn đấu một mình.

Tiêu Đồng Đồng, không được khóc.

Gọi được điện thoại cho Thẩm Hân Hân, “Alo, là Hân Hân à?”

“Đồng Đồng, cậu sao thế?” Cô ấy bị giọng nói của tôi dọa phát hãi.

Nghe thấy tiếng nói của người chị em trong điện thoại, nước mắt mà tôi đã lau khô lại tuôn ra.

“Hân Hân, bố tôi bị nhồi máu cơ tim, bây giờ đang theo dõi trong phòng đặc biệt, bác sĩ nói phải làm phẫu thuật ngay.” Tôi nói rồi cứ ào ào khóc nức nở.

“Hả? Bố cậu sức khỏe tốt như vậy mà, sao đột nhiên lại bị bệnh nặng vậy?” Thẩm Hân Hân đã nhiều lần về nhà tôi, rất quen thuộc với bố tôi.

“Không biết, tôi rất sợ, không biết nên làm gì nữa!” Thực sự tôi biết nói với Thẩm Hân Hân những điều này không có tác dụng gì, nhưng bây giờ tôi phải nói với ai đó, nếu không tôi sẽ phát điên mất.

“Cậu đang ở đâu, ở bệnh viện hả?”

Tôi nghe thấy ý của Hân Hân là muốn đến ngay, vội vàng nói: “Tớ không có, tớ vẫn đang ở thành phố A”

“Sao cậu không đến bệnh viện?” Thẩm Hân Hân ngừng một lát, rồi lập tức hiểu được chuyện gì, vội vàng nói, “Có phải cậu cần có tiền không?”

Nước mắt tôi càng giàn dụa, nấc lên không thành lời trong điện thoại “Ừ” một tiếng.

“Tớ thu xếp chắc có khoảng 1 vạn tệ, cậu còn thiếu bao nhiêu nữa?”

Không ngờ tháng này Thẩm Hân Hân chi tiêu vẫn còn giữ lại được một ít, tôi lau nước mắt, thành thực nói với cô ấy: “Mẹ tớ đã nộp hơn một vạn tệ rồi, bệnh viện nói nếu làm phẫu thuật ngay cần đặt cọc 5 vạn tệ, còn thừa thiếu đâu sẽ tính sau. Tiền của tớ đều trả tiền nhà hết rồi, bây giờ còn chưa đến một nghìn.”

Thẩm Hân Hân nghe thấy thì lo lắng, mắng tôi ầm ầm trong điện thoại: “Cậu bị mù rồi sao, sao không biết để dành dụm riêng ra một khoản tiền lúc cần thiết, như chuyện bây giờ chẳng hạn, khóc cái nông nổi gì.”

Tôi tủi thân, tôi đâu có tiêu hoang phí một đồng nào, hàng tháng tiền nhà và tiền thuê phòng đã chiếm mất 2/3 số tiền của tôi rồi, đâu còn tiền mà dư thừa nữa.

Hơn nữa trong lòng tôi luôn nghĩ, bố mẹ tôi đều còn rất trẻ, tôi biết một ngày nào đó họ sẽ già đi, nhưng không ngờ là lại có thể nhanh như vậy, càng không thể ngờ được rằng có một ngày, họ lại có thể quy ngã ngay bên tôi. Hóa ra tôi vẫn chưa hề chuẩn bị tốt, họ đã già rồi. Nghĩ đến đây, tôi không chịu đựng được làm mặt lạnh với cô ấy.

“Vẫn còn thiếu 4 vạn nữa, nhiều tiền như vậy, vay từng ít một, đến khi mượn đủ không chừng bệnh của bố cậu cũng trở lại rồi.” Cô ấy im lặng một hồi, khi bắt đầu nói tiếp, ngữ khí đã không còn kích động nữa, nhưng nghe lại rất lo lắng, “Đồng Đồng, cậu đi tìm Sở Mộng Hàn giúp, dù sao cũng là vợ chồng, hơn nữa bây giờ anh ta cũng có tiền, tặng người khác một cái váy, cũng đã gần 7 nghìn tệ, 4 vạn tệ, tớ nghĩ đối với anh ta mà nói chỉ là chuyện nhỏ. Bây giờ không phải là lúc ương bướng, lòng tự tôn không cứu được bố cậu đâu, hơn nữa, năm đó là mẹ cậu ghét anh ta, bố cậu chẳng phải mối quan hệ với anh ta cũng không đến nỗi nào sao? Cậu nhờ anh ta giúp, tớ nghĩ anh ta không thể không quan tâm. Mà 4 vạn tệ cũng không phải là quá nhiều, cậu trả dần cho anh ta cũng không mất quá lâu.”

Nghe cô ấy vất vả tìm đủ mọi đạo lý phân tích cho tôi, trái tim tôi giống như bị ai đó đâm cho một lưỡi dao vậy.

“Hân Hân, cảm ơn cậu, số tiền còn lại tớ nhất định sẽ cố gắng nghĩ cách.”

Cô ấy hiểu rõ tính khí của tôi nhất, hạ giọng mắng tôi, “Chết còn muốn thể diện sống thì chịu tội...” Cô ấy lại tiếp tục khuyên tôi, tôi đã nhanh chóng muốn chấm dứt chủ đề đó, cũng không thể nhẫn nhịn thêm nữa, bèn quát lên: “Tớ đã gọi rồi, anh ta và người tình đang vui vẻ với nhau! Hân Hân, cậu không cần nhắc đến anh ta nữa, chúng tôi sớm đã không còn quan hệ gì nữa rồi! Sau này dù có phải bán máu, tôi cũng không cầu cứu anh ta.”

Thẩm Hân Hân rít lên một tiếng trong điện thoại, bật ra một câu thô bạo.

“Cậu chuyển số tài khoản cho tớ, lát nữa tớ tìm cách chuyển tiền cho cậu. Cậu đừng lo lắng quá, tớ sẽ giúp cậu nghĩ cách tiếp.”

Tắt điện thoại với Hân Hân, tôi gửi số tài khoản của mình cho cô ấy, trong lòng có chút ảm áp hơn. Nhưng vẫn còn thiếu tới bốn vạn nữa, tìm đâu ra bây giờ?

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại của tôi lại vang lên...

Tôi nhìn số điện thoại hiện trên màn hình, ngay lập tức vội vàng nhận điện thoại, trong điện thoại là tiếng của Tưởng sư phụ rất gấp gáp: “Đồng Đồng, rốt cuộc cô có chuyện gì vậy?”

Tôi ngó ta một lúc, sao Tưởng sư phụ lại gọi điện cho tôi lúc này, lại còn khẩu khí không ôn hòa như bình thường, thậm chí còn có chút phần nộ trong đó.

Anh ta hỏi như vậy, tôi nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Tôi còn chưa dám quyết định mở lời vay tiền anh ấy.

Tôi đáp ứng, ngữ khí của anh ta thực sự rất lo lắng: “Đồng Đồng, thực sự cứ phải coi tôi xa lạ như vậy sao? Tôi thực sự thất vọng về cô, từ khi chúng ta quen biết nhau, tuy biết cô luôn khép kín, nhưng tôi cứ nghĩ, tôi và những người khác ít nhiều cũng có sự khác biệt, tối thiểu, tôi cũng có thể được coi là bạn cô. Nhưng không ngờ, quen biết nhau ba năm, trong lòng cô, tôi vẫn không được coi là một người bạn.”

“Tưởng sư phụ, không phải như thế. Tôi luôn coi anh là bạn, chỉ là...” Anh ta thở dài, tôi cảm thấy như mình vừa làm điều gì đó sai trái vậy.

“Đã là bạn, đáng ra phải giúp đỡ nhau. Đến khi nào tôi cần giúp đỡ, tôi nghĩ người đầu tiên tôi gọi điện chính là cô đấy, như thế mới gọi là bạn bè.” Tưởng sư phụ nói rất chân thành, có lẽ anh ta nói đúng, ba năm nay tôi luôn sống khép kín, đặc biệt đã cố tình để mình tránh xa rất nhiều người. Có phải tôi thực sự đã sai rồi không?

“Tưởng sư phụ...” Tôi phát hiện từ khi xuất hiện cái người Sở mưu nhân nào đó, tuyến lệ của tôi phát triển đặc biệt, lúc này, tôi cũng không biết vì sao nước mắt đã chảy khắp khuôn mặt.

“Đồng Đồng, Thẩm Hân Hân nói cô có chuyện lớn, nhưng tôi hỏi cô, cô không báo cho tôi biết, lại để tôi gọi điện cho cô.” Hóa ra là Thẩm Hân Hân, ban nãy còn nói tôi không phải lo lắng, sẽ thay tôi nghĩ cách, hóa ra là tìm Tưởng sư phụ.

Tôi hít một hơi, cũng không làm bộ làm tịch nữa, cũng chẳng có tư cách mà làm đạo đức giả nữa, tôi nhẹ nhàng nói với anh ta: “Tưởng sư phụ, tôi cần 4 vạn tệ rất gấp, tốt nhất là trong hôm nay có thể đủ, bởi vì...”

Vẫn chưa nói hết câu, đã bị Tưởng sư phụ ngắt lời: “Trong nhà xảy ra chuyện à?”

“Ừm, vâng!”

“Hai tiếng nữa tôi đến!” Anh ta nói chắc như đinh đóng cột vậy.

Tôi nhìn ra bầu trời bên ngoài, thành phố A nhiều mưa, thời tiết nói thay đổi là thay đổi, lúc này đã mây đen kéo đến mù mịt, không khí nặng mùi ẩm ướt. Tôi muốn nói anh ta cũng giống như Thẩm Hân Hân, chuyển tiền cho tôi là được, nhưng lại nghĩ, 4 vạn tệ không phải là con số ít, thế nào cũng phải viết cho Tưởng sư phụ một tờ giấy vay tiền hay gì đó.

“Tưởng sư phụ, cảm ơn anh, nhưng trời sắp mưa rồi, nhớ mang theo ô đấy.” Trong điện thoại vang lên tiếng cười nhẹ nhàng, kèm theo là tiếng cúp điện thoại.

Một tiếng đồng hồ trôi đi thật nhanh, trong lúc đó mẹ tôi lại gọi điện đến, tôi nói đã dồn đủ tiền rồi, để bà không quá lo lắng, tôi sẽ về ngay trong đêm hôm nay.

Điện thoại lại reo lên, Tưởng sư phụ sao lại nhanh thế được? Nhưng cầm điện thoại lên nhìn, lại là số của Sở Mộng Hàn. Máu trong người tôi như ngưng kết lại, lúc này anh ta gọi điện cho tôi làm gì chứ? Vừa vui đùa mây mưa với Khang Nhiên xong, đang tình thần phấn khích, nhìn cái gì cũng vui vẻ, cho nên nhớ đến cái kẻ “trà thừa sau cơm” như tôi đây sao?

Còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Tôi để điện thoại về chế độ im lặng, nhìn lên dây số không ngừng phát sáng trên màn hình. Sở Mộng Hàn liên tục gọi đến, mỗi lần lại cách nhau chừng 10 phút. Sau ba lần gọi thì hoàn toàn im ắng, màn hình cũng không sáng lên nữa. Tôi nhẹ nhàng cầm lấy điện thoại, dùng tay ấn xóa ba chữ “Sở Mộng Hàn” vẫn lưu trong danh bạ, cái động tác này đáng lẽ chỉ cần vài giây là hoàn thành, vậy mà tôi lại phải dùng tới thời gian ba năm.

Ngốc nghếch chờ đợi không biết đã bao lâu, tôi nghe thấy tiếng xe ô tô ở phía dưới lầu, chạy về phía cửa sổ, quả nhiên là xe của Tưởng sư phụ đã đến.

Trên trời đã lác đác có giọt mưa, tôi cầm ô, chạy xuống phía dưới.

Tưởng sư phụ dừng hẳn xe lại, đang bước từ bên trong ra. Mặc một chiếc áo sơ mi dài tay, cổ áo đeo cà vạt. Dáng bộ như vậy, không nghi ngờ gì chính là vừa rời khỏi công ty đến đây. Tôi tiến đến gần anh ta, mới phát hiện trên khuôn mặt vẫn còn mồ hôi.

“Đồng Đồng!” tôi vẫn đang còn chưa kịp mở miệng, thì anh ta đã gọi tôi, từ trên người lấy ra một tấm séc ngân hàng nhét vào tay tôi.

“Trong này có 5 vạn tệ, Thẩm Hân Hân vừa nói với tôi là bố cô bị bệnh. Đi viện không giống như đi mua đồ, thiếu tiền thì không cần mua, cho dù có thiếu chút tiền lẻ, bệnh viện cũng không cho làm phẫu thuật cho người bệnh đâu, ngoài việc cấp cứu thông thường, tất cả những biện pháp y tế khác đều có thể dừng lại. Tôi gửi thêm một vạn nữa, để tránh đến khi đó cô lại lo đến phát khóc như bây giờ.” Anh ta cười rất ôn tồn.

Trái tim tôi thật sự ấm áp, vội vàng nắm chặt lấy tấm séc, giống như nắm chặt một niềm hi vọng vậy.

“Tưởng sư phụ, cảm ơn anh!” Tôi không biết nên nói điều gì nữa, ngoài từ cảm ơn.

“Nha đầu thối, cảm ơn cái gì, còn không nói tôi không cần là may rồi!” Anh ta nhất định biết trong lòng tôi bây giờ rất bất an.

Tôi suy nghĩ, dù sao cũng vẫn nên nói với anh ấy: “Tưởng sư phụ, nhiều tiền như vậy tôi nên viết cho anh một tờ giấy nợ. Có thể tôi không trả anh sớm được.”

Anh ta từng người một lúc, cười đầy thâm sâu, nhưng không biết có phải là tôi bị ảo giác không, trong đáy mắt anh ta sáng lên một tia sáng tình ý khiến tôi hơi lo lắng, nếu dùng một từ để hình dung, thì có lẽ nó được gọi là “đáng thương”.

Tôi nhìn có phải đáng thương lắm không? Cảm giác như vậy, thật không dễ chịu chút nào.

Anh ta nhìn chằm chằm vào tôi, cười nói: “Bây giờ vay mượn đều cần giấy ghi nợ, vậy mà vẫn có cả đám trốn nợ, nợ khó đòi, tôi không cần giấy nợ, cũng đảm bảo cô chạy không nổi.”

Ôi trời?

“Nếu như cô quỵt nợ, tôi sẽ trực tiếp trừ lương của cô, cho nên tôi sẽ không cần phải lo lắng gì cả.” Anh ta nói khiến tôi cũng buồn cười.

“Sắp mưa rồi, để tôi đưa cô đi!”

Tôi đứng ngơ một lúc. Anh ta đã mở cửa xe, trên ghế ngồi của chiếc ghế phụ có hai cái túi. “Tôi vừa đi qua siêu thị mua một ít đồ, toàn là đồ ăn, tôi nghĩ cô nhất định vẫn còn đói bụng, từ đây lái xe về nhà cô chắc cũng mất khoảng sáu tiếng, tôi nghĩ trên đường đi hoặc trong viện khi chăm người ốm chắc là sẽ dùng đến nó!”

“Tưởng sư phụ...” Tôi không thể ngờ được, một người bận rộn như anh ta, lại còn vội vàng chạy từ công ty đến siêu thị để mua những thứ này.

“Tôi thu xếp đồ đạc một chút...” Nhưng vừa mở miệng, nước mắt đã không kiềm chế được tuôn chảy ra, ngay cả tiếng nói cũng trở nên nghẹn ngào.

Cái cảm giác rất lâu rồi mới được sự quan tâm của người khác, ngoài cảm động, rõ ràng còn khiến tôi thấy mình đột nhiên sao tủi thân thế, giống như trong lòng có một sự chua xót bị che lấp từ rất lâu, đột nhiên lại bùng phát trong giây phút này.

Cảm nhận thấy anh ta nhẹ nhàng giữ chặt vai tôi, dùng tay giúp tôi lau nước mắt. Đúng cái giây phút bàn tay anh chạm vào tôi, tôi như đỡ hẳn, nhưng chỉ một giây sau đã bị anh kéo vào trong lòng. Anh nói: “Đồng Đồng, đừng khóc nữa, bố cô sẽ không có chuyện gì đâu.”

Câu nói đó đã khiến cho tâm trạng của tôi bình tĩnh trở lại. Trong tiếng nắc tôi nghe thấy tiếng xe nổ máy, một chiếc xe ô tô màu đen “xoẹt” một tiếng từ phía bên trái tôi phóng đi, lái thật nhanh, cuộn theo một vài chiếc túi đựng rác, nhìn giống như đang cầm giận.

Chiếc xe sao nhìn quen thế, ruột gan tôi đảo lộn, nghĩ một hồi, hình như chính là chiếc xe của Sở Mộng Hàn tối hôm khi đi ăn cơm. Chẳng lẽ là anh ta? Anh ta vẫn còn nhớ nơi chúng tôi cùng nhau thuê nhà sao?

Tôi không tin, nhất định không phải là anh ta, cũng chắc chắn chỉ là trùng hợp. Tất cả những gì về anh ta chẳng còn liên quan gì đến tôi hết.

Khi tôi và Tưởng sư phụ về đến bệnh viện, trời cũng đã rất khuya rồi. Đến khu vực chăm bệnh nhân trước phòng bệnh đặc biệt, tôi nhìn thấy mẹ tôi ảo não ngồi một mình trên một chiếc ghế dài.

“Mẹ!” Sắc mặt của mẹ tôi tái xanh, hai mắt sưng đỏ, thời gian chỉ một đêm khiến mẹ tôi già đi rất nhiều, nước mắt trong khóe mắt tôi chực trào ra, nhưng lại sợ mẹ tôi đau lòng, nên cố gắng kìm chế.

“Đồng Đồng, con về rồi! Chuyện tiền nong giải quyết xong chưa?” Mẹ nhìn tôi, đôi mắt tăm tối mới ánh lên một chút ánh sáng.

“Vâng, đã mượn được rồi ạ!” tôi biết mẹ tôi quan tâm nhất là chuyện đó, từ trong túi tôi lấy ra hai tờ séc, “Mẹ đừng lo, ngay sáng mai khi bệnh viện làm việc, con sẽ làm thủ tục để các bác sĩ sắp xếp phẫu thuật cho cha.”

Mẹ tôi lập tức thở ra một hơi dài, “Đồng Đồng, thật sự làm mẹ sợ muốn chết!”

“Sao tự nhiên lại nói như vậy chứ, bố vẫn luôn khỏe mạnh mà?” Nếu không phải là trong bệnh viện, cho đến giờ tôi vẫn không tin là mọi chuyện xảy ra đều là thực.

“Bác sĩ nói rất nhiều mẹ nghe không hiểu, chỉ nhớ có một điều, nói bố con ăn nhiều thịt nướng quá, nên bị tắc mạch máu.”

Tôi nhớ lại mỗi lần bố ăn thịt nướng hoặc hầm chân giò, đã ăn là ăn cả bát lớn, bây giờ nghĩ lại mới thấy đáng sợ.

“Chờ khi ông ấy xuất viện rồi, ngày nào mẹ cũng phải bắt ông ấy ăn rau luộc, ăn thịt, ăn thịt, ăn đến nổi mạng chẳng giữ nổi.” Mẹ tôi nói như rít qua kẽ răng. Tôi nghe thấy tiếng cười nhẹ nhàng của Tưởng sư phụ ở bên cạnh, mẹ tôi lúc này mới định thần lại, phát hiện ra anh chàng đẹp trai đứng bên cạnh tôi, anh mắt hỗn loạn lập tức bừng sáng trở lại, tôi bất giác thấy tim mình run rẩy.

Mẹ tôi đẩy, mẹ tôi lại bắt đầu rồi. “Vị này là?”

“Bác gái, cháu là Tưởng Nhược Phàm đồng nghiệp của Đồng Đồng, nghe nói bác trai bị bệnh, cháu đưa Đồng Đồng về. Không biết cháu có giúp gì được không.”

Tưởng sư phụ nho nhã lễ phép, ôn tồn lịch sự, ánh mắt mẹ tôi thì giống như lưỡi dao, nhanh chóng quét qua như muốn cắt anh ta ra thành từng mảnh một, mãi đến khi vừa ý mới gật gật đầu.

Kiểm định xong xuôi, mẹ tôi bắt đầu thăm vấn tôi, “Đồng nghiệp của con à?”

“Là cấp trên ạ!” Trong đầu tôi cố gắng muốn xóa bỏ ảo tưởng đang nảy sinh trong đầu mẹ.

“Tiền này cũng là của lãnh đạo Tưởng cho con vay à?” Mẹ của tôi, tuy không học hành gì nhiều, nhưng là người có đôi mắt tinh tường không ai bì được.”

“Lãnh đạo Tưởng, cảm ơn cậu, có điều nhà chúng tôi khó khăn, số tiền này chỉ e là đến cuối năm vẫn chưa trả được cho cậu.”

“Bác gái, đừng khách sáo, tiền này của cháu không phải lo, bình thường Đồng Đồng làm việc rất chăm chỉ, chúng cháu đều rất yêu quý cô ấy, bây giờ trong nhà xảy ra chuyện như vậy, giúp đỡ một chút cũng là việc nên làm ạ.”

“Chúng cháu?” Giọng mẹ tôi quái quái, ánh mắt chéo lên hai cái túi trên tay Tưởng sư phụ, khuôn mặt Tưởng sư phụ hơi đỏ, liền đặt chiếc túi xuống ghế trống.

“Đây là một ít đồ ăn đêm mua cho Đồng Đồng, cháu sợ bác gái chắc cũng chưa ăn gì nên nhân tiện mua nhiều thêm một chút.”

Khóe miệng mẹ tôi càng cong lên cao hơn: “Lãnh đạo Tưởng đã lập gia đình chưa?”

“Mẹ!” Tôi có chút lo lắng, tôi biết hai năm nay bà luôn lo liệu chuyện hôn sự của tôi, chỉ sợ cái tờ ngân phiếu là tôi ngày càng mất giá do tuổi tác.

“Đâu có hỏi con, im lặng đi!” Mẹ tôi hằm hằm nhìn tôi một cái đầy lòng trắng.

“Tưởng sư phụ có bạn gái rồi.” Tôi sợ anh ta ngược nòng, tranh trả lời mẹ, rồi vội vàng chuyển sang chủ đề khác, “Mẹ, mẹ mệt rồi, chi bằng đưa mẹ về trước, con ở đây trông chừng là được rồi, dù sao cũng không được vào trong, nếu có chuyện gì bác sĩ ra gọi con cũng được.”

“Cháu vẫn chưa có bạn gái...” Tưởng sư phụ từ tốn giải thích. Tôi chau mày, anh lại nói: “Bác gái, hay là cháu lái xe đưa bác về trước nhé.”

“Không cần hai đứa đưa, em trai con đang hút thuốc ngoài kia, mẹ gọi nó vào.” Nói rồi mẹ tôi nhìn với ánh mắt he hé ghê gớm, “Vậy ở đây giao lại cho hai đứa, lãnh đạo Tưởng à, tôi cũng không coi cậu là người ngoài nhé.”

“Bác gái không cần khách sáo ạ!” Tưởng sư phụ mỉm cười đáp lời.

Mẹ tôi gật đầu rất mãn nguyện, kéo tôi sang một bên nói: “Anh lãnh đạo Tưởng này cũng được đấy, đừng có mà làm mất nhé!”

Tôi cố tình quay đầu lại, rõ ràng Tưởng sư phụ nghe thấy câu nói đó, nhìn tôi mỉm cười. Tôi kéo cánh tay mẹ tôi, nghiêng rằng nói: “Mẹ, mẹ đừng nói linh tinh. Anh ấy là sếp của con đấy!”

“Mẹ con ăn muối còn nhiều hơn con ăn cơm đấy. Nha đầu thôi, cậu ta không thích con, mẹ móc mắt ra ngay cho mà xem.”

“Mẹ...” Tôi bực bội đến cứng cả chân.

Cái dáng vẻ mẹ tôi bỗng chốc trở nên hằm hằm khó coi lắm, cả người tôi cứng đờ, chỉ hận không thể ngay lập tức biến mất khỏi thế gian này.

Quan hệ giữa tôi mà Sở Mộng Hàn, tôi không muốn cho bất kì ai biết. Đặc biệt là bây giờ, tôi chỉ muốn âm thầm làm nốt thủ tục ly hôn với anh ta, từ nay về sau không còn dây dưa đến nhau nữa.

Giấc mơ thật ngọt ngào, nhưng cuộc đời lại không như là mơ. Trong suốt ba năm tôi chia tay với anh ta, tôi đã nếm trải đủ vị chua cay mặn ngọt đắng của một sinh viên mới tốt nghiệp bước chân vào đời. Để có tiền trả tiền nhà, vì ba bữa cơm mỗi ngày, vì tiền gửi về cho gia đình, trước khi vào tập đoàn Hiếu Thiên, tôi đã phải làm nhân viên bán hàng trong siêu thị, làm gia sư, làm nhân viên tiếp thị bất động sản, làm nhân viên của những công ty nhỏ... Và vô số lần đi tham gia phỏng vấn tuyển dụng, khiến tôi cứ nghe thấy hai từ “Tuyển dụng” đã thấy co rút dạ dày rồi.

Tôi còn nhớ khi phòng nhân sự tập đoàn Hiếu Thiên gọi điện thông báo cho tôi đi làm, một mình tôi ngồi trong phòng, đã không ngừng tự lau nước mắt cho mình. Có thể học đại học, đối với nhiều người mà nói không là gì cả, rất nhiều người cho rằng, chỉ cần một năm bỏ ra vài vạn tệ, thì sau khi tốt nghiệp cấp ba, có thể được ngay một tấm bằng đại học. Thậm chí, có vài đồng nghiệp mà tôi quen biết còn chưa tốt nghiệp cấp ba, thì đã sang thẳng nước ngoài du học. Nhưng tôi không giống bọn họ, tấm bằng đó của tôi, đã từng là mộng tưởng của tôi, cũng là niềm hi vọng của gia đình tôi.

Ngày hôm đó, tôi cầm tấm bằng tốt nghiệp trong tay, đã tự nói với chính mình, cuối cùng tôi cũng có thể đi làm ở một tập đoàn lớn rồi. Ánh sáng mặt trời trong cuộc đời lại bắt đầu tươi sáng, tôi chăm chỉ làm việc, cố gắng phấn đấu, rất nhiều lần muốn dùng tư thế kiêu ngạo nhất để xuất hiện trước mặt Sở Mộng Hàn, nhưng ai biết được lại gặp mặt anh ta trong hoàn cảnh như vậy chứ.

Tôi đột nhiên cảm thấy mình sao thật gốc gác, thật ngây thơ...

Nhưng còn người mẹ của tôi, sao lại dễ dàng đẩy tôi đến cái cục diện khó xử như vậy chứ?

Thời khắc đó, thậm chí tôi không dám quay đầu nhìn Tưởng sư phụ.

Trong phòng bệnh đặc biệt của bệnh viện huyện, bệnh nhân rất đông, trong khu chăm sóc lúc này chỉ còn lại hai người tôi và Tưởng sư phụ. Không khí thật ngột ngạt, khiến tôi cảm thấy khó chịu, hít thở thật khó khăn.

“Đồng Đồng, cô quen biết với Sở Tổng à?” Xưa nay tôi không bao giờ biết nói dối, kẻ ngốc nhìn thấy dáng vẻ căng thẳng trên từng tế bào cơ thể tôi bây giờ, đều biết cái tên “Sở Mộng Hàn” mẹ tôi nói khi này, nhất định là “Sở Tổng”.

Tôi không nói gì, có người từng nói: Nếu không muốn nói điều gì, thì có thể không nói, nhưng không nên nói dối.

“Đồng Đồng, lúc nào tôi cũng nghĩ cô nhất định là một cô gái có một câu chuyện nào đó. Trong ba năm, tôi thấy có rất nhiều người muốn theo đuổi cô, nhưng đều bị cô kiên quyết từ chối. Khi đó tôi đoán trong lòng cô liệu có phải luôn luôn tồn tại một người, có phải là anh ta không?” Trên khuôn mặt Tưởng sư phụ có chút bi thảm.

Luôn có một con người tồn tại? Trong lòng tôi đang nghĩ đến điều anh ta nói.

Đúng vậy, Sở Mộng Hàn vẫn luôn ở trong lòng tôi. Ba năm rồi, tôi luôn nghĩ đến cảnh khi gặp lại anh ta, muốn anh ta bất ngờ, muốn anh ta phải ngưỡng mộ tôi. Nhưng đó không phải là điều mà Tưởng sư phụ nói đến sự “tồn tại”.

Ý của anh muốn nói, tôi vẫn còn yêu Sở Mộng Hàn?

Không, tôi không còn yêu anh ta, từ lâu đã không còn yêu anh ta nữa...

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, anh đang ngồi bất động, ánh mắt không chuyển nhìn chăm chăm vào tôi, chờ tôi trả lời.

“Tưởng sư phụ, không phải giống như anh nghĩ đâu!”

Anh nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi dài, dường như phải đấu tranh rất lâu, anh ấy mới thành thực nói với tôi: “Đồng Đồng, thực ra, từ lâu anh luôn muốn được chăm sóc cho em!”

Ánh mắt sâu thẳm của anh nhìn đắm đắm, một dòng cảm xúc mơ màng đang lưu động trong đó, khiến tinh thần của anh càng thêm dịu dàng mê hồn.

Tim tôi đập nhanh đến loạn nhịp. Đây có phải là đang biểu hiện với tôi không?

Anh không nói yêu tôi, mà lại dùng từ “chăm sóc”, tôi nên hiểu nó như thế nào đây?

“Đồng Đồng, em là một cô gái tốt, độc lập, kiên cường, nhưng chính vì em như vậy, nhiều khi khiến cho người khác càng đau lòng hơn. Câu nói này anh đã giữ trong lòng rất lâu rồi, hôm nay anh sợ nếu không nói ra, sau này sẽ phải hối hận.” Anh nói rất chậm, rất nhẹ, nghe như trong tai tôi đang tê dại ngây ngất, khiến mặt tôi bất chợt nóng bừng lên. Trước mắt hiện ra những hình ảnh mờ ảo đã xảy ra trong mấy năm nay, anh đã giúp đỡ tôi từng chút một, giống như không lưu tâm việc gì đó, nhưng đó có phải là sự “chăm sóc” mà anh ta nói đến không?

Trong lòng tôi đột nhiên thấy căng thẳng, thấp thỏm.

Tưởng sư phụ bất luận là ở phương diện nào cũng luôn là một người đàn ông tốt, rõ ràng là yêu tôi, nhưng suốt bao nhiêu năm nay chỉ luôn âm thầm quan tâm, giúp đỡ tôi, giống như một người thầy tốt, một người bạn hiền, luôn luôn bên tôi để bảo vệ.

Ba năm, thời gian tốt đẹp của đời người con gái có thể có được bao nhiêu lần ba năm đây?

Tôi từ từ ngẩng đầu lên, một phía bên mặt lại cảm thấy hơi thở nồng ấm của anh đang phả vào gò má tôi.

Khoảng cách của chúng tôi lúc này, đã rất gần kề, dường như chỉ cần một động tác rất nhẹ thôi, môi anh sẽ chạm vào má tôi.

Tôi không dám động đây, lại cảm thấy hơi thở của anh bất ngờ trở nên nồng nàn hơn. Tôi nhìn thật rõ hàng lông mi dày trước mắt anh, sống mũi cao, đôi môi dày, còn cả đôi mắt sâu thẳm nữa... và cả tình ý nồng nàn trong đáy mắt anh. Màn đêm bỗng trở nên ấm áp hơn.

Tôi đoán lúc này anh ấy định làm gì, muốn cách xa ra một khoảng, nhưng môi anh đã đặt xuống tôi. Chỉ là tôi đã né tránh, nên môi anh đã chạm lên má phải tôi.

Sau đó, không cho tôi kịp phản ứng, cả cơ thể tôi bị anh ôm trọn trong lòng. Chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng.

Cả thế giới như ngừng lại trong giây phút đó. Khoảng cách mà anh luôn duy trì với tôi trong suốt ba năm nay, dường như lúc này đã bị anh kéo lại chỉ còn vài giây. Tôi muốn đẩy anh ra, nhưng anh lại ôm tôi thật chặt, tôi chỉ có thể nép thân mình vào ngực anh, và đặc biệt cảm thấy trái tim anh đang đập rất mạnh.

Lần này, anh không hề do dự nữa, cúi thấp đầu, hôn thật sâu lên hai môi tôi. Một cảm giác xưa cũ kích thích tôi, chìm đắm, lưỡi của anh và tôi đã quấn lấy nhau cùng nhảy múa trong miệng tôi.

Tôi bắt đầu đấu tranh, tay anh vòng ôm lấy eo tôi ngày càng chặt, môi anh không ngừng mơn trớn, dường như hận một nỗi không thể nuốt tôi vào trong cơ thể anh vậy, cứ dần dần như vậy, dưới sự dẫn dắt của anh, tôi quên mất cả sự đấu tranh của mình.

Đúng khi tôi cảm thấy hơi thở thật khó khăn, thì môi anh tách rời khỏi môi tôi.

“Đồng Đồng...” Trong giọng nói của anh vẫn mang chút áy náy, còn có cả sự nuối tiếc không nỡ dứt ra.

Tim tôi nhảy loạn cực độ, chỉ có vài giây biến hóa, khiến khoảng cách giữa tôi và anh đã hoàn toàn thay đổi, tôi nghĩ tạm thời tôi vẫn chưa có cách nào đáp ứng được.

Thời gian không đúng, địa điểm cũng không đúng.

Tâm trí hỗn loạn, mọi thứ đều hỗn loạn.

Tôi cúi đầu giấu lên hai đầu gối, cái loại cảm giác này khiến tôi có chút gì đó như không biết mình đã sai. Tôi thấy tôi đối với Tưởng sư phụ luôn luôn là sự ngưỡng mộ, dù sao đã thành người xa lạ với Sở Mộng Hàn từ lâu, vậy tôi bây giờ có nên tháo bỏ những nút thắt trong tim mình, bắt đầu một tình cảm hoàn toàn mới không?

Cuộc phẫu thuật của bố tôi được tiến hành rất thuận lợi, khi chúng tôi quay về tỉnh A, cũng đã là sáng sớm của hai ngày sau. Trong hai ngày vừa qua, Tưởng sư phụ luôn ở bên cạnh tôi. Trước khi đi anh còn góp ý với mẹ tôi, hi vọng bố tôi sẽ đến thành phố A để làm một đợt xét nghiệm tổng thể, rõ ràng là ở đó điều kiện y tế tốt hơn ở tuyến huyện rất nhiều.

Nghe như vậy, mẹ tôi cười rạng rỡ như hoa nở, nói chờ vài ngày cho bố tôi nghỉ ngơi, rồi sẽ cùng nhau lên thành phố A.

Hiển nhiên, trong lòng mẹ tôi đã chấp nhận Tưởng sư phụ rồi, nhưng nếu biết tôi vẫn chưa làm xong thủ tục ly hôn với Sở Mộng Hàn, thì tôi thực sự sợ mình sẽ bị mẹ đánh chết mất.

Đến thành phố A, tôi vội vàng trở về nhà, sau khi tắm rửa xong, cách giờ đi làm vẫn còn một tiếng. Hôm qua, khi còn ở dưới quê, tôi đã nhận được cuộc điện thoại, muốn chiều nay hai giờ tôi đến tòa nhà Kim Hoàng để phỏng vấn.

Nơi đó cách chỗ tôi làm chỉ hai trạm xe lửa, nói chung cũng không quá xa, có thể đến kịp trước giờ tan làm. Tôi tìm bằng tốt nghiệp, chứng minh thư, cho vào trong túi xách của mình.

Tôi tự nói với chính mình, chỉ cần duy trì được mức chi tiêu cơ bản của tôi, tôi nhất định sẽ xin thôi việc ở đây.

Bất luận tôi có chấp nhận tình cảm của Tưởng sư phụ hay không, tôi nghĩ thực sự không thể làm việc tiếp ở Tập đoàn Hiếu Thiên này nữa.

Tôi luôn là một người đơn giản, cuộc sống đơn giản, niềm tin vào cuộc đời cũng đơn giản. Tôi nghĩ những con người và sự việc phức tạp này, nếu không nhanh chóng kết thúc, tôi e mình sẽ phát điên mất.

Vừa bước xuống dưới nhà, đã nhìn thấy Tưởng sư phụ với tinh thần sảng khoái đứng cạnh chiếc xe của anh ta. Tôi ngó người, đi xuống, “Tưởng sư phụ, sao anh lại ở đây?”

Anh ta mỉm cười, “Đồng Đồng, bắt đầu từ hôm nay anh sẽ đưa đón em đi làm!”

“Tưởng sư phụ...” Tôi nghĩ tốt hơn là không nên nói gì. Lên xe anh ấy, tôi mới phát hiện một phần bánh sandwich vẫn còn nóng hổi. Anh ấy đưa cho tôi, “Mua cho em này, con gái nếu không ăn sáng, sẽ rất nhanh già đấy.” Nếu nói là tôi không cảm động thì hoàn toàn là nói dối.

Trên đường đi, tắc đường thật sự nghiêm trọng, khi đến tòa nhà lớn của công ty, cũng đã đến muộn tới nửa tiếng. Khi tôi và Tưởng sư phụ bước từ trong xe ra, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Sở Mộng Hàn và Mã Công một trước một sau đi vào bên trong cánh cửa xoay của tòa nhà.

Nghỉ làm mấy hôm liền, công việc chồng chất lại một đống. Tôi cắm đầu vào làm việc, chỉ hận một nỗi là không thể giải quyết chúng ngay lập tức. Cho đến khi tôi ngẩng đầu nhìn lên màn hình hiển thị trên máy tính, thời gian đã là 11 giờ rưỡi rồi. Nghĩ đến chuyện xin nghỉ việc, tôi liền cầm điện thoại lên, nhưng rồi lại thấy tiếng chuông điện thoại nội bộ reo vang.

Tất nhiên là Lưu Mai, cô ấy nói trong điện thoại có vẻ rất thần bí: “Đồng Đồng, bây giờ qua phòng họp nhỏ tầng 28 một chút nhé!”

Tôi ngơ ngẩn, điện thoại cũng đã cúp, chỉ nghe thấy tiếng tút tút liên tục bên kia đầu dây. Tôi lên phòng họp nhỏ tầng 28, phát hiện thấy trong phòng họp ánh sáng rất yếu. Tôi vội bật đèn lên, bên trong trống không, chẳng có một người nào. Phòng họp này rất nhỏ, chỉ khoảng 10m², đặt một bộ ghế sofa tròn bằng da, dường như đã chiếm hết diện tích căn phòng. Nơi này là phòng họp chuyên dụng, bình thường rất ít người ra vào.

Trên tường phía bên phải chỉ có một chiếc cửa sổ trập nho nhỏ, ngăn ánh nắng phía bên ngoài. Tôi đi vào trong, ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế bên phải, chờ rất lâu mà không có ai đi tới.

Tôi cứ yên lặng ngồi đó, nơi đây thật cách biệt, giống như khoảng cách trong công ty với thế giới bên ngoài cách nhau một trời một đất vậy. Trong không gian như vậy, trong lòng tôi đột nhiên thấy tĩnh lặng.

Lần đầu tiên tôi đến căn phòng họp này, có lẽ tôi nghĩ rất có thể đây là lần cuối cùng. Có thể, tôi sẽ rất nhanh chóng cáo biệt tất cả những thứ ở trong này.

Tạm biệt rồi, ba năm, tôi đã luôn coi tập đoàn Hiếu Thiên là một nơi đầy vinh dự.

Tạm biệt rồi, ba năm, những khuôn mặt sớm đã trở nên rất quen thuộc.

Tạm biệt rồi, ba năm, tôi đã để lại đây thời thanh xuân quý báu nhất của mình.

Đối với thế giới bên ngoài dù cho tôi thật sự cảm thấy vô cùng bất an lo lắng, nhưng con người luôn phải học cách để ra đi, học cách làm lại từ đầu. Trước đây, có một đồng nghiệp khi thôi việc đã nói với tôi: “Cây tìm đến chỗ chết, người tìm đến chỗ sống”, cuộc sống hay công việc quá nhàn hạ, rất dễ khiến con người nhiễm tính lười biếng, sau đó cũng không dám tiếp nhận những thử thách nữa.

Dường như xưa nay tôi chưa từng đứng cùng bến bờ với hai từ an nhàn, cho nên, Tiêu Đồng Đồng tôi không sợ hãi, người có tay có chân có trí tuệ, nhất định có thể tạo dựng cho mình một cuộc sống tốt hơn.

Đúng lúc tôi tự hô khẩu hiệu với bản thân, thì cánh cửa phòng họp bật mở, Sở Mộng Hàn bước vào, tiện tay đóng cánh cửa phòng họp rất chặt.

“Anh?” Tôi há hốc miệng, mở to mắt nhìn anh ta, tôi nghĩ lên tầng 28 rất có thể sẽ gặp phải anh ta, nhưng lại không thể ngờ được, lại gặp anh ta riêng lẻ như thế này. Cái món quà như tôi sao thể hiện rõ nét thế, giá sao rẻ mặt thế.

Tôi cố tình khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn anh ta.

Đối mặt với tôi không phải là người bạn thân thiện gì, hôm nay anh ta đã bỏ đi hết sự khinh thường và nhạo báng tôi, đi thẳng đến ngồi trên chiếc ghế cách tôi một khoảng gần nhất.

“Hôm trước gọi điện cho tôi có việc gì?” Ánh mắt của anh ta chiếu thẳng vào mặt tôi, thần thái rất phức tạp.

Tôi không ngờ rằng, anh ta vẫn còn quan tâm đến chuyện này.

Tôi mỉm cười: “Sở Tổng, thời gian làm việc, vốn đâu phải để nói chuyện riêng tư. Nhưng dù sao anh cũng đã hỏi, tôi cũng không làm mất thời gian”

Lông mày anh ta chau xít xít, cái biểu cảm vừa u sầu vừa chân thành này, năm xưa không biết đã mê hoặc biết bao nhiêu cô gái trẻ trung xinh đẹp.

Tôi chớp chớp mắt coi thường, nói với anh ta: “Sở Mộng Hàn, tôi gọi điện thì còn có thể có việc gì sao, đương nhiên là hẹn anh đến Sở dân chính làm thủ tục....”

Tôi vẫn còn chưa nói hết câu, thì cái biểu cảm của anh ta đã hoàn toàn thay đổi, sự ôn hòa hiền lành khi nãy không còn nữa, trên khuôn mặt cũng vô thức tiến sát gần tôi. Tôi cảm thấy sự thất vọng và bức tức bao trùm trên cơ thể anh ta, cũng ý thức được có một sự nguy hiểm đang dần dần từng bước hướng về phía tôi.

Tôi vội vàng bỏ sang một góc ghế khác, anh ta đang bức tức ư? Nhưng tôi thực sự không thể hiểu được lý do khiến anh ta bức tức. Tôi càng không hiểu, hai người đã từng yêu thương nhau như vậy, sao lại có thể trở thành như ngày hôm nay.

Chỉ là, trong lúc này, tôi đã không muốn giằng vò thêm những chuyện vô nghĩa này nữa, bây giờ tôi chỉ muốn hoàn toàn vạch rõ ranh giới với anh ta. Tốt nhất cả cuộc đời này cũng không nên gặp lại, đến chết cũng không gặp lại.

“Tiêu Đồng Đồng, cô thực sự muốn ly hôn với tôi vậy sao?” Anh ta lạnh lùng nhìn tôi, giống như tôi nợ anh ta hàng trăm vạn tệ vậy.

Đây chẳng phải là nói thừa sao?

Ba năm trước, hai chúng tôi đã nói rất rõ ràng về vấn đề ly hôn này rồi, lẽ nào năm đó những lời anh ta nói anh ta đều quên hết rồi sao?

Nếu thực sự đã quên, vậy ba năm nay, chồng tôi ở đâu?

Nếu thực sự đã quên, ngày hôm nay sau ba năm, sau khi gặp lại tôi, khi tôi cần sự giúp đỡ nhất, anh ta vẫn còn đang phong lưu hưởng lạc với người đàn bà khác?

Đã gặp qua kẻ áp bức người khác, nhưng chưa bao giờ tôi gặp người lại áp bức người khác đến nỗi đen trắng bất phân, chỉ để thỏa mãn dục vọng bản thân mình như vậy.

“Đúng vậy, ngày nào tôi cũng muốn, đêm nào tôi cũng muốn, cả khi tôi nằm mơ đều mong chờ đến ngày hôm nay” Khuôn mặt tôi không chút biểu lộ cảm xúc, ngữ khí càng trở nên lạnh lùng hơn.

Ánh mắt của anh ta tối sầm, từ từ cúi thấp đầu xuống, tôi không thấy được biểu cảm của anh ta, chỉ nghe thấy anh ta nói từng câu từng chữ, rất kiên quyết: “Tôi nói rồi, chuyện này để sau sẽ bàn.”

Thất vọng của tôi về anh ta càng nặng nề, lạnh lùng lên tiếng: “Sở Tổng, đã ba năm rồi, chưa từng thấy anh tìm tôi lấy một lần, ngày hôm nay lại trong hoàn cảnh này, nói cần thêm thời gian. Nếu tôi bây giờ vẫn là cô gái vô tri bị anh lừa dối đến quay cuồng đó, thì có thể tôi vẫn cho rằng, lúc này anh vẫn còn chút tình cảm với tôi, muốn tiếp tục nối lại duyên cũ. Nhưng ba năm nay, xã hội thực tế đã dạy tôi rất nhiều, Sở Tổng, dáng vẻ của anh lúc này đối với tôi mà nói, chẳng qua chỉ là sau khi tôi bị anh bỏ rơi, không bị chìm đắm trong khóc lóc hay treo cổ, ngược lại sống rất tốt, cho nên anh không cam tâm, nghĩ tôi đã có thể không thực sự toàn tâm toàn ý yêu anh, điều đó khiến sự tự tôn của anh bị tổn thương nghiêm trọng.”

“Anh tức giận vô cùng, muốn hủy hoại tất cả những gì thuộc về tôi, muốn bỏ sự tôn nghiêm của tôi xuống chân mà chà mà đạp, để thỏa mãn cái hư vinh bành trướng cực độ của một người thành công. Thực sự, anh không cần thiết phải rồi ren như vậy. Vốn từ cái đêm đó, khi anh mở cái “món quà” là tôi, tất cả sự tôn nghiêm của tôi đã hoàn toàn bị anh chà đạp rồi.”

Nói một hơi dài nhiều điều như vậy, tôi cảm thấy mình bị thiếu dưỡng khí, tôi hít thở một hơi thật sâu, ai biết được tiếp tục nói ngữ khí của tôi cũng đã thay đổi, tôi dường như đang cầu xin anh ta: “Sở Mộng Hàn, tôi rất mệt mỏi, khi anh cô đơn, đại khái có thể tìm đến những người bạn chân gối của anh. Còn tôi chỉ là một người phụ nữ bé nhỏ vật lộn với cuộc sống, không thể trở thành liều thuốc an thần khi anh buồn chán được. Anh buông tha cho tôi, coi như chúng ta chưa từng quen biết nhau, được không?”

Sở Mộng Hàn ngẩng đầu lên, trong ánh mắt của anh ta lóe lên một luồng cảm xúc rất đau đớn, môi anh ta mím thật chặt: “Đồng Đồng, ba năm nay em sống thế nào?”

Tôi thở một hơi dài, chỉ muốn ngửa mặt lên trời cười thật to.

Nhưng vẫn còn chưa chờ tôi mở miệng, thất thần trong vài giây anh ta lại đùng đùng như bị đốt cháy: “Bạn chân gối, bạn chân gối cái gì?”

Tôi hừ một tiếng, giả vờ giải thích rất chuyên nghiệp: “Chính là hai bên không phải hứa hẹn, không phải chịu trách nhiệm, chỉ cùng nhau hưởng thụ quan hệ nam nữ, an ủi bằng xác thịt, tôi nói có đúng không, Sở Tổng?”

“Không hứa hẹn, không chịu trách nhiệm, bạn chân gối?” Sở Mộng Hàn nghiêng răng nghiêng lợi, “Ai dạy cô vậy?”

“Đương nhiên là anh!” Tôi không do dự bật ra câu trả lời. Nghĩ lại cảnh khi anh ta tắm. Khang Nhiên đưa điện thoại cho anh ta, tôi chỉ cảm thấy buồn nôn. Tôi không sao có thể tưởng tượng được, một người lớp trưởng Sở bảo thủ, kỷ luật năm xưa, tự nhiên lại trở thành đáng vẻ như vậy.

Khuôn mặt anh ta đột nhiên biến sắc trắng bệch, môi run rẩy, đầu mày chau lại, “Cô nói linh tinh cái gì thế?”

Tôi lườm anh ta một cái, im lặng chẳng buồn nói.

“Ba năm qua, cô luôn ở bên Tưởng Nhược Phạm sao?” Khẩu khí của anh ta không được tốt lắm, cơ bản giống như đang thẩm vấn, nhưng anh ta có tư cách đó sao?

Tôi chán chường muốn giải thích, không muốn trả lời. Có thể cái phản ứng đó của tôi đã trở thành sự mặc định trong mắt anh ta, nhưng kệ anh ta thôi.

“Tiêu Đồng Đồng, cô phải biết là mình chưa ly hôn, hiện tại, tôi vẫn còn là chồng cô, cô ngang nhiên, vội vàng tìm người đàn ông của mình như vậy, tôi không đồng ý”.

Tôi không thể ngờ rằng, những lời như vậy lại phát ra từ trong miệng của anh ta. Rõ ràng anh ta sa ngã, vô liêm sỉ, lại đem tất cả tội lỗi bản thủ đó đổ lên đầu tôi.

“Sở Mộng Hàn, nếu tôi nhớ không nhầm, năm đó người đưa ra quyết định ly hôn là anh, bây giờ anh lại ồn ào vô lý như vậy, lẽ nào anh thực sự không muốn ly hôn sao, đến bây giờ vẫn còn yêu tôi sao?”

Không chờ anh ta nói lời nhục mạ tôi, tôi đã tranh nói trước: “Nhưng xin lỗi nhé, tôi đã không còn yêu anh nữa. Tôi muốn lập tức ly hôn. Không muốn chờ đợi thêm một phút nào nữa.”

Có thể trong ba năm qua, trong lòng tôi vẫn luôn có một sự mong đợi mong manh ở anh ta, nhưng hôm đó sau khi tôi gọi cho anh ta cuộc điện thoại duy nhất đó, sự dằn dấm trong tình cảm cuối cùng, tình nghĩa tốt đẹp còn sót lại trong tôi, đã hoàn toàn không tồn tại nữa.

Anh ta ngơ ngẩn, trong vài giây, khuôn mặt đã chuyển đổi tới mấy trạng thái, cuối cùng vẫn cười lạnh lùng, khiến tôi cảm thấy sống lưng mình ớn lạnh. “Ba năm qua, khi cô và Tưởng Nhược Phạm ở bên nhau, bởi vì anh ta có chút thành công trong sự nghiệp, thu nhập ổn định, cho nên, cô theo anh ta ba năm. Ba năm liền cô không gọi điện cho tôi, tôi vẫn cứ tưởng...” Anh ta tự cười khổ sở, đột nhiên anh ta kéo người lại gần tôi khoảng cách với mặt tôi chỉ còn vài thước, nghiêng răng nói: “Nếu tôi khiến anh ta thất nghiệp, như vậy thì anh ta không còn gì để thu hút cô nữa?”

“Anh...” Tôi muốn nói anh ta thật vô liêm sỉ, nhưng theo những gì tôi hiểu về anh ta trước kia, chỉ e tôi làm như vậy sẽ thực sự khiến anh ta phẫn nộ. Như thế chỉ làm hại Tưởng sự phụ mà thôi.

Tôi cố gắng đè nén ngọn lửa căm giận trong lòng mình, gắng hết sức bình tĩnh và thấp giọng nhất nói với anh ta: “Thực ra, tôi và Tướng sư phụ không như anh nghĩ đâu.”

Trống ngực tôi bỗng đập thành thịch, khóe mắt hơi ướt át, tôi cắn răng vào môi mình, không muốn nhìn anh ta.

Biểu lộ của anh cũng giống như đang kìm nén hết sức, đầu lông mày chau lại, nhìn tôi không chớp mắt. Vì khoảng cách quá gần, hai chúng tôi dường như cảm nhận rất rõ hơi thở nóng rực của đối phương. Một giây, hai giây, ba giây, ai cũng không chịu thể hiện hay thỏa hiệp yếu đuối.

Trong lúc đó, đột nhiên anh ta cúi thấp đầu hôn mạnh lên môi tôi.

“Ư...ừ”

4. Chương 04

Tôi mở trừng mắt, không dám tin anh ta lại có thể làm như thế, tôi vật lộn cất lực, nhưng anh ta giữ chặt cánh tay tôi, dùng lực ôm tôi thật chặt.

Nụ hôn cưỡng bức này, nó khiến tôi thấy đau. Môi tôi bị anh ta mút chặt, cơ thể bị anh ta siết chặt.

Sao trong thời điểm này, trong giây phút này tôi lại có thể bị anh ta áp bức như vậy được? Tôi dùng hết sức lực của mình, kháng cự lại sức mạnh của anh ta một cách không tương xứng. Gắng sức vật lộn, ra sức trốn tránh lại chỉ khiến cho hai cơ thể chúng tôi quấn chặt vào nhau hơn, và không ngừng tỏa ra nhiệt độ của sự ma sát.

Anh ta cưỡng bức tôi, nhưng nụ hôn của anh ta lại rất điệu nghệ. Bất luận tôi có trốn tránh thế nào, cách xa thế nào, anh ta đều có thể hôn lên môi tôi một cách rất chuẩn xác.

Đúng lúc tôi chết cũng không phục tùng anh ta, tôi lại chịu không nổi sự thiếu khí nên không thể không há miệng để thở, anh ta thừa thế đưa lưỡi sâu vào trong miệng tôi, tìm mọi cách để chiếm lấy lãnh thổ cho mình. Đáng chết là, dưới sự môn trớn cuốn hút của môi lưỡi anh ta, trái tim tôi lại từ từ đập mạnh mẽ.

Nhớ đến rất nhiều cảnh phim trên tivi, đều là người nam xấu xa lạm dụng vai nữ đến thừa sống thiếu chết, rồi sau đó quay lại để cưỡng hôn, người nữ đó không thể tìm được phương hướng, không thể giữ được mình đã lại một lần nữa dâng hiến trái tim và cơ thể mình.

Tiêu Đồng Đồng tôi, tuyệt đối không thể như thế.

Dù sao cũng không thể phản kháng được, vậy thì...

Tôi dùng móng tay mình cách qua lớp áo của anh ta, ra sức cào vào. Anh ta đau đớn kêu lên một tiếng, đáy mắt phát ra một tia sáng đầy bi thương.

Nhưng sau một chút, anh ta càng như phục thù, đè tôi xuống ghế sofa, khi tôi cảm nhận hoàn toàn sức nặng của cơ thể anh ta trên người mình, tôi đã không còn cách nào để khống chế bản thân giống như đang bị một cái lỗ đen nuốt trọn vậy.

Cái cảm giác này, khiến tôi sợ hãi.

Tôi không muốn bị chìm đắm vào đó.

Vì thế tôi bắt đầu hôn anh ta, anh ta hôn tôi sâu bao nhiêu, tôi hôn lại anh ta sâu bấy nhiêu. Anh ta dùng lực mạnh đến đâu, tôi cũng dùng sức lực mạnh như vậy để đáp lại.

Cuối cùng, cơ thể anh ta cũng từ từ nóng lên, động tác trở nên nhẹ nhàng hơn, mềm mại hơn, giữ lấy tay tôi, co người lại dưới cơ thể tôi, vừa hôn tôi, vừa nhẹ nhàng vuốt ve lên gò má tôi. Lưỡi của anh ta cũng co lại, chỉ dùng hai môi, từng chút từng chút môn man trên môi tôi. Thật mềm mại, thật thận trọng!

Giống như một làn gió, từ từ thổi vào trong tim tôi, dường như đang muốn tôi rời bởi tâm trí, chìm đắm trong mê say vậy.

Tôi đột nhiên giật mình một cái.

Lúc này, anh ta đã hoàn toàn thả lỏng mọi trói buộc đối với tôi, tất cả mọi cảm giác đều đang lưu luyến trên bờ môi tôi. Không một chút do dự, tôi dùng hết khí lực mạnh nhất của mình, đẩy mạnh anh ta ra. Trong mắt anh ta ngập tràn sự bất ngờ không thể tin được. Rất nhanh chóng, ở đó lại lấp đầy cảm giác phần nộ và tổn thương.

Tôi hít một hơi thật sâu: “Sở Mộng Hàn...anh không được ép người....quá đáng..” Những từ sau cùng, tôi dường như nghẹn ngào bật ra từng chữ một.

Anh dựa vào cái gì, anh dựa vào cái gì chứ.

Tôi đưa tay ôm lấy mặt, bật khóc nức nở. Cảm nhận thấy tay anh ta chạm vào đầu gối tôi, tôi vừa định trốn tránh, thì nghe thấy tiếng cánh cửa phòng họp bật mở. Tưởng sư phụ chau mày, đứng trơ trơ ở đó, nhìn khuôn mặt tôi ngập tràn nước mắt.

Lúc này, tôi và Sở Mộng Hàn cả hai đều áo quần xộc xệch. Còn nhìn Tưởng sư phụ, chỉ thấy ánh mắt ôn hòa hàng ngày của anh, lúc này đã không giữ nổi sự phần nộ đang tuôn ra.

Trong không khí như có mùi vị của sự thù ghét.

Tôi đứng dậy, bước đến bên cạnh Tưởng sư phụ, giọng nói có chút run rẩy: “Đưa em đi...”

Tôi không biết, tôi đang sợ điều gì, nhưng vì câu nói này của tôi, tôi nhìn thấy Sở Mộng Hàn đã đứng dậy, ánh mắt như ngưng đọng thành băng tuyết.

“Đồng Đồng?” Tiếng nói của Tưởng sư phụ rất đau khổ, tôi nhìn thấy anh đang hằm hằm, ngón tay nắm chặt lại.

Tôi dùng hết sức lực của mình, kéo anh ra khỏi phòng họp.

“Tưởng sư phụ, em...” Trái tim tôi dường như không còn cách nào để đập nữa.

“Đồng Đồng, anh sẽ không để người nào gây khó cho em đâu!” Tưởng sư phụ nói thêm một câu ở phía sau tôi, giọng nói khàn khàn lại sắc như dao chém sắt.

Tôi đi như chạy trốn, tôi không biết nên đối diện với anh ấy như thế nào, nói với anh ấy tôi là món quà gặp mặt mà công ty tặng cho Sở mưu nhân, nói cái người cường bức tôi là chồng cũ của tôi, hay nhắc nhở Tưởng sư phụ phải cẩn thận với Sở mưu nhân?

Tôi cũng không muốn để anh bảo vệ tôi, tất cả mọi chuyện, đều sẽ kết thúc bằng việc tôi rời khỏi Hiểu Thiên.

Lần phỏng vấn này, tôi nhất định phải thành công. Thậm chí tôi đã nghĩ, chỉ cần duy trì được đời sống của tôi, tôi lập tức sẽ thôi việc.

Nhìn đồng hồ, đã bị người đó quấy rối muộn mất nửa tiếng rồi, tôi chặn một chiếc taxi, vội vàng đến tòa nhà Kim Hoàng, khi đó cũng đã quá thêm mất 15 phút.

Thánh thần của tôi ơi!

Tôi lao vào trong đại sảnh với tốc độ nhanh nhất có thể, nhưng lại bị anh bảo vệ chặn lại: “Cô ơi, cô lên tầng mấy vậy?”

Anh chàng bảo vệ có phải nghĩ tôi là nhân viên tiếp thị không?

“Tôi lên tầng 13, phỏng vấn ở công ty Vĩnh Chính.” Bảo vệ yêu cầu tôi đăng ký, sau đó mới để tôi đi vào.

Tầng 13, rất nhiều công ty khi thuê tòa nhà văn phòng đều tránh con số 13, cho rằng nó không cát lợi, tôi nghĩ ông chủ chọn tầng này làm văn phòng công ty, nếu không tham tiền thuê rẻ, thì cũng là người rất có cá tính.

“Cô ơi, tôi đến để xin phỏng vấn!” Cánh cửa kính xuyên qua phía sau cô gái ở quầy lễ tân, tôi nhìn thấy văn phòng được trang hoàng rất phong cách, hơn nữa xem ra, quy mô của công ty cũng không hề nhỏ, mỗi nhân viên đều có đáng về bận rộn.

“Xin hỏi, cô phỏng vấn ở vị trí nào ạ?”

“Nhân viên thiết kế ạ.” Tôi vừa nói, vừa chuyển cho cô ấy bản sơ yếu lý lịch.

Cô ấy nhìn đồng hồ đeo tay, nói rất khó khăn: “Cô Tiêu, cô đến muộn quá, giám đốc bộ phận thiết kế đã gặp mặt xong những người đến trước, bây giờ đang đi họp rồi.”

Tôi nhìn một lượt những người ngồi trên ghế sofa đối diện, “Đây không phải là đang phỏng vấn sao ạ, tôi xếp hàng sau bọn họ cũng được.”

Tôi thật sự rất lo lắng, trong ngữ khí như đang muốn khẩn cầu.

Cô gái quầy lễ tân cười nhẹ nhàng, dường như rất hiểu được mong muốn tìm công việc của tôi, nhẫn nại giải thích cho tôi: “Cô Tiêu ạ, họ đang phỏng vấn vị trí khác, người phỏng vấn cũng không phải là một người, tôi không nghĩ là cô nên chờ đợi nữa.”

Tôi nghe thấy vậy thì thực sự sốt sắng, “Họ đang phỏng vấn vị trí nào? Tôi có thể thử được không? Tôi không nhất định phải làm thiết kế mà.”

Cô ấy chắc chắn cho rằng tôi đang gây ồn ào vô lý, thái độ có vẻ hơi khó chịu, “Cái cô này, người chúng tôi thông báo gặp mặt phỏng vấn đều đã có sự chọn lựa trước rồi, không phải cô muốn ứng tuyển vào vị trí nào, thì sẽ để cô phỏng vấn vị trí đó đâu.”

Tôi cũng không hề vì câu nói của cô ấy mà thấy sợ hãi, tôi nghĩ mình phải tự mình tạo ra nỗ lực cuối cùng, cơ hội chẳng phải đều do chính mình tạo ra hay sao?

“Vậy có thể chuyển hồ sơ của tôi cho vị phụ trách tuyển dụng không? Bởi vì trước đây tôi vẫn chưa gửi hồ sơ, cho nên không nhất định là không phù hợp với yêu cầu của Công ty Vĩnh Chính cô làm ơn đi!”

Thực sự khi tôi mới tốt nghiệp đại học, những kiến thức ít ỏi gọi là chuyên ngành đó, cơ bản chẳng có mấy tác dụng trong công việc, hơn nữa, khi tôi đến phòng thiết kế làm việc, cũng chỉ là một nhân viên tạp vụ, tất cả đều là sau khi vào công ty dần dần học hỏi được.

Tôi nghĩ mình cần dùng dũng khí của năm xưa, tôi có thể làm bất kỳ công việc nào ở bất kỳ vị trí nào.

“Xin lỗi, tôi không có quyền hạn đó.” Cô ấy trả lời tôi rất lạnh lùng, rồi ngồi xuống ghế, làm tiếp công việc đang dang dở của mình, gần như không quan tâm đến tôi nữa.

“Cô gì ơi, làm ơn có thể cho tôi số điện thoại của phòng quản lý bộ phận nhân sự, tôi muốn tự mình hỏi có được không?” Cô không có quyền hạn, vậy thì tôi tự mình làm vậy.

Cô gái đó có lẽ thực sự bị tôi làm cho phát bực, đang định phát tác thì ánh mắt dừng lại hướng về phía sau tôi.

Tôi vừa quay đầu, thì nhìn thấy một người đàn ông, đang nhếch miệng cười cười, có vẻ rất hứng thú mình tôi.

“Chu Tổng!” Cô gái quầy lễ tân chào hỏi người đàn ông đó với thái độ nheo nhả nhất.

Tôi vừa nhìn đã nhận ra, người đàn ông này chẳng phải là người hôm đó ngồi trong quán “Mì California”, cái người “mẫu mới của hoàng đế” đó sao?

“Cô gái này đã lỡ thời gian phỏng vấn, bây giờ muốn ứng tuyển vị trí khác.” Cô ấy giải thích, tuy chủ yếu là vì sợ bị trách tội, nhưng lại tạo thêm một cơ hội cho tôi.

“Mời cô ấy vào!” Tôi không biết anh ta đứng sau lưng tôi nghe được những gì rồi, mà có thể khiến cho khuôn mặt anh ta xuất hiện cái thái độ đó.

Tôi mãn nguyện nhảy lên vì vui sướng, theo anh ta đi xuyên vào trong khu làm việc, đi đến một gian phòng làm việc rất rộng rãi.

“Mời ngồi!” Thái độ của anh ta rất nghiêm túc. Tôi nghĩ chức vị của anh ta nhất định là rất cao, cái không gian như vậy khiến tôi có chút căng thẳng.

Anh ta thuận tay lật giở hồ sơ của tôi, thẳng thắn nói: “Vừa nãy tôi nghe thấy khi cô nói chuyện với Hiểu Thái, tuy cô vẫn chưa từng làm qua loại công việc này, nhưng tôi cảm thấy cô rất thích hợp với vị trí mà tôi đang muốn tuyển dụng.”

Tôi biết anh ta, nhưng anh ta lại không hề biết tôi, vừa gặp đã khẳng định tôi thích hợp, khiến tôi có chút nghi hoặc.

Anh ta nhận thấy sự hoài nghi của tôi, “Cô Tiêu biết mình đang phỏng vấn ở vị trí nào không?”

Tôi lắc đầu.

Anh ta vừa chân thành vừa nghiêm túc nói: “Cô hiện giờ đang phỏng vấn cho vị trí quan trọng nhất của công ty, tất cả mọi vận hành của công ty đều xoay quanh công việc này.”

Trong lòng tôi có một chút kiêu ngạo, nhưng lại nghe anh ta nói: “Vị trí này chính là nhân viên kinh doanh!”

Hả?

Là nhân viên bán hàng sao?

Tôi bặm môi, trong giây phút như biến thành hóa thạch.

Có vài người bạn học của tôi sau khi tốt nghiệp, nghề nghiệp đầu tiên khi bắt đầu chính là sales (bán hàng), bây giờ có người làm quản lý cao trong công ty, có người tự mình lập công ty riêng làm ông chủ. Nhưng đa số những người khác lại chẳng ra sao cả, lãng phí rất nhiều thời gian, lại vì đầu đến cuối không có sở trường gì trong tay, cho nên suốt ngày thay đổi công việc, cho đến giờ vẫn buồn chán trong việc kiếm tiền mưu sinh.

Cái vị trí này tôi còn chưa bao giờ thực sự nghĩ qua. Kinh doanh thực sự là làm gì, làm như thế nào, đối với tôi mà nói nó rất mơ hồ. Quan trọng hơn cả, cái vị trí đó những bạn học của tôi đã từng làm qua, xưa nay đều luôn là những thành phần rất năng động trong trường, còn tôi, chỉ là con một sách, là những kẻ chỉ say mê sách vở thôi.

Làm kinh doanh chẳng khác gì dòng nước thủy triều, xông lên thì có rất nhiều người, nhưng cuối cùng làm thực sự tốt chỉ là một số rất ít. Tôi nghĩ tôi là người vừa hướng nội vừa nhút nhát, có lẽ không nên lãng phí thời gian.

Nhìn thấy sự lo sợ trên gương mặt tôi, Chu Chính nheo nheo mày nhìn tôi. Anh ta khiến tôi có cảm giác căng thẳng mà xưa nay chưa từng có. Tuy chỉ là lần gặp mặt thứ hai, nhưng cái cảm giác đó đã in dấu rất sâu đậm trong tâm trí tôi. Nhưng lúc này tôi lại nhìn thấy sự cổ vũ trong ánh mắt của anh ta.

Tôi không biết các vị lãnh đạo cấp cao của Tập đoàn Hiên Thiên, hàng ngày cụ thể là bận những gì, như tôi có thể khẳng định, nhân vật giám đốc chắc chắn chẳng bao giờ trực tiếp phỏng vấn một nhân viên nghiệp vụ.

Nghĩ đến những điều anh ta vừa nói, tôi đoán, công ty nhất định rất coi trọng vị trí của công việc kinh doanh. Nhưng là vì sao chứ? Theo như tôi biết, bất luận một công ty nào vị trí kinh doanh cũng có tính lưu động cao nhất. Cho nên nó luôn đào thải mạnh mẽ, đứng thành tích để tồn tại, thông thường ông chủ chỉ quan tâm đến những gì là tốt nhất.

“Chu Tổng, vì sao anh lại cảm thấy tôi phù hợp? Ban nãy nhìn vào hồ sơ của tôi, anh cũng nói tôi chưa hề làm qua kiểu công việc này.” Tôi là một người khá lý trí, không phải chỉ vì người khác đột nhiên khen ngợi mình mà quên hết mọi thứ xung quanh.

Chu Chính biểu lộ rất nghiêm túc, ngồi trên chiếc ghế của người quản lý khiến cho người khác càng có cảm giác bị áp lực.

“Cô đang rất cần công việc này, hay nói cách khác, cô đang rất cần tiền!”

Hả? Trên mặt tôi, chẳng lẽ lại viết những chữ đó rõ ràng vậy sao?

“Tôi đã xem mức độ dài ngoáy của Tập đoàn Hiếu Thiên có thể nói là đứng nhất nhì rồi. Dựa vào năng lực và kinh nghiệm của cô, chỉ e là trong tỉnh A này rất khó tìm được một công ty có mức dài ngoáy tương đương.”

Anh ta nói rất đúng, điểm này từ khi tôi bắt đầu làm bản hồ sơ đầu tiên đã chuẩn bị tâm lý rồi.

“Cho nên, nếu cô muốn kiếm được khoản thu nhập như hiện nay, hoặc là cao hơn, làm một nhân viên kinh doanh là một lựa chọn hoàn toàn đúng đắn, nếu làm tốt, mỗi tháng cô có thể nhận gấp mười lần mức lương của mình.”

Mười lần?

Thực sự tôi bị rung động bởi con số này, cũng có thể nói, tôi làm việc trong thời gian một năm, có thể tương đương với thu hoạch mười năm của công việc trước đây.

“Kinh doanh, bản chất là một ngành nghề làm giàu cho cuộc sống!” Anh ta nói một cách rất quan trọng, tuy khẩu khí rất giống người kinh doanh đa cấp, nhưng thực sự không thể phủ nhận, có sức hấp dẫn rất lớn đối với tôi.

Anh ta nhận rõ thấy sự hứng khởi của tôi, lại tiếp tục nói: “Tôi luôn cho rằng, bộ phận quan trọng nhất của một công ty chính là phòng kinh doanh, không có đơn đặt hàng, tất cả doanh nghiệp thành số không. Một công ty thực sự tốt, mỗi một nhân viên đều phải nhận thức được về kinh doanh, bất luận là về sản phẩm của công ty hay danh tiếng của công ty. Thậm chí có lúc, nhân viên của công ty hay danh tiếng của công ty. Thậm chí có lúc, nhân viên kinh doanh lớn nhất của công ty thường cũng là chính ông chủ của mình. Cho nên, một nhân viên kinh doanh xuất sắc đáng để tất cả các nhân viên trong công ty khác tôn trọng.”

Đến phút này tôi thực sự bị anh ta nói cho mê mẩn rồi.

“Khát vọng về tiền, là một trong những nhu cầu cơ bản mà mỗi một nhân viên kinh doanh đều nên có. Thứ đến là một tinh thần kiên trì bền bỉ, không bao giờ chịu từ bỏ. Hai điểm mấu chốt này cô đều có đủ. Đương nhiên, cô còn có những phẩm chất rất tốt đẹp. Ở điểm này có thể quan sát từ thực tế. Nếu cô thực sự không có những điểm này, thực tiễn sẽ còn trừng phạt cô tàn nhẫn hơn cả công ty”. Nói đến đây, trong mắt anh ta hiện ra một nụ cười khá ranh mãnh.

“Điểm cuối cùng, một nhân viên kinh doanh tốt còn phải có một bề ngoài ưa nhìn, tốt nhất có thể khiến cho người khác có cảm giác đáng tin cậy. Tôi nói những điều này, ngoài những phẩm chất mà tôi vẫn chưa thực sự hiểu về cô, những thứ khác cơ bản cô đều có đủ, cho nên, tôi cho cô cơ hội lần này.” Anh ta nói một cách rất chân thành, mỗi một câu nói đều như đang xoáy sâu vào tâm trí tôi.

“Cảm ơn Chu Tổng đã tạo cho tôi cơ hội lần này, tôi nghĩ tôi luôn sẵn sàng tiếp nhận thử thách.”

Anh ta gọi một cuộc điện thoại, để tôi đi tìm hiểu mức lương dài ngoáy của bộ phận kinh doanh. Hóa ra, mức lương cơ bản của công việc kinh doanh vốn rất thấp, cái gọi là thu nhập cao gấp mười lần, tuyệt đại đa số đều là dùng từ tiền hoa hồng và tiền thưởng năm. Còn lương cơ bản, chỉ đủ tôi trả tiền nhà một tháng.

Tôi đột nhiên cảm thấy một sự sợ hãi mơ hồ.

Nhưng trong giây phút này, trong đầu tôi lại tính toán tỉ mỉ, thẻ tín dụng của tôi, có thể chỉ tiêu cho cuộc sống và các khoản thanh toán trong vòng hai tháng. Cuộc sống luôn luôn cần sự cứng rắn, những người thành công, rất nhiều trong số đó mới đầu còn thảm hại hơn tôi, không thử một lần, sao biết mình có thể làm được hay không?

Tiêu Đồng Đồng, phải tiếp nhận thách thức, trở về xin thôi việc!

Sự kích động sục sôi ở trong Công ty Vĩnh Chính, cũng từ từ giảm xuống. trên đường đi, trong lòng tôi mới cảm thấy thực sự sợ việc rõ ràng để đổi lại lấy thu nhập.

Các nghề mới này có thích hợp với tôi không?

Ban này giám đốc bộ phận kinh doanh có nói với tôi: “Nếu làm các công việc khác là lãnh đạo yêu cầu cô làm gì, tất cả công việc cô cần làm chỉ xoay quanh một chữ phát triển thị trường, đạt được chỉ tiêu, vậy là ok, nếu không thể đạt được, thì sẽ bị đào thải.”

Chọn lọc tự nhiên, mạnh thắng yếu loại.

Nghe thật thảm khốc, trong lòng tôi rộn lên một cảm giác kích thích khó tả.

Tiếng còi xe, inh ỏi không ngừng bên tai tôi, mùi hương hoa bên đường không che lấp được cái mùi khói xe tức mũi. Đây vốn là một thế giới nóng bỏng. Tôi đứng ở đầu đường của thành phố hối hả, càng cảm thấy một cảm giác cô đơn tuyệt vọng không có chỗ dựa.

Nhìn đồng hồ, mới biết mình không còn nhiều thời gian nữa, tôi phải trở về công ty ngay. Dù ở hay đi, tôi vẫn luôn là người có đạo đức trong công việc.

Khi vội vàng về đến công ty, Thẩm Hân Hân gọi điện thoại đến, “Đồng Đồng, cậu đi đâu vậy? Hôm nay Giám đốc Tưởng bị Sở Mộng Hàn gây sự thảm lắm!”

Ngón tay tôi run rẩy, nghĩ lại sự uy hiếp của Sở Mộng Hàn chiều nay, tim tôi đập thành thịch, hạ thấp giọng tôi hỏi: “Có chuyện gì vậy, cậu nói rõ hơn được không?”

Thẩm Hân Hân ở bên kia hơi im lặng một lát, nói: “Vừa nãy trong văn phòng Trần Tổng đã rất bức tức với Giám đốc Tưởng. Giám đốc Tưởng cũng rất tức giận, hai người cãi nhau rất to tiếng, cuối cùng nghe nói Giám đốc Tưởng bị điều chỉnh vị trí đấy”.

Hả? Tay tôi run lên, điện thoại rơi xuống mặt bàn. Nghe trong ống nghe thấy cả tiếng kêu của Thẩm Hân Hân, tất cả đồng nghiệp không ai hẹn ai đều quay đầu lại nhìn tôi.

Không thể khiến cho Tưởng sư phụ bị phiền phức thêm nữa. Tôi đi đến phòng làm việc của anh, nhẹ nhàng gõ cửa, trong tay cầm sẵn tờ đơn xin thôi việc đã được đánh máy sẵn.

Nhưng gọi cửa rất lâu, không có ai mở cửa.

Một đồng nghiệp trong cùng bộ phận ở gần phòng của Tưởng sư phụ nhất đứng dậy, đi về phía tôi nói: “Đồng Đồng, Giám đốc Tưởng không có ở văn phòng, nếu cô có việc gấp, thì gọi di động cho anh ấy”.

Tôi gật gật đầu, anh ấy là cấp trên trực tiếp của tôi, đơn xin thôi việc này của tôi, tôi chỉ có thể đưa cho anh ấy.

5. Chương 05

Tan ca, không tranh giành tăng ca như thường ngày, tôi dường như một con ma vô hồn, trong lòng trống rỗng, bước đi chậm chạp không mục đích trên con đường lớn nhộn nhịp xe cộ. Không muốn về nhà, vì về nhà cũng chỉ có một mình. Tôi cũng không muốn đi học, tôi nghĩ tâm trạng của mình hôm nay, nếu có đi, cũng chẳng nghe được câu nào vào đầu. Tôi nghĩ đến việc đi mua đồ, xóa bỏ những buồn chán trong lòng, nhưng trong túi chỉ còn dư lại một tí tiền.

Tôi đã từng có vô số những ước mơ thật tươi đẹp, khi nhỏ tôi muốn làm một nhà khoa học, muốn làm một nữ quân nhân, muốn làm một nữ thạc sỹ... nhưng không bao giờ nghĩ mình lại trải qua tuổi 26 của mình một cách chán nản như thế này.

Trong tủ kính của quầy hàng bên đường bày những trang sức đá quý hoa lệ, những nữ trang rực rỡ sắc màu, còn có rất nhiều những thứ xa xỉ thật đẹp mắt mà nó chưa bao giờ thuộc về tôi. Xưa nay tôi chưa từng đặc biệt chú ý đến chúng, nhưng hôm nay tôi mới phát hiện ra, không phải là tôi không thích chúng, mà chỉ là tôi luôn luôn bận rộn, không có thời gian để để ý đến chúng thôi.

Cái anh Chu Chính đó vừa nhìn đã xuyên thấu tôi, tôi là người luôn luôn khát khao tiền bạc. Tuy tôi lúc nào cũng sống rất lý trí, nhưng trong sâu tận xương tủy mình, luôn tồn tại một ao ước được sống một cuộc sống của người thượng lưu.

Trong tủ kính bày một chiếc mũ vương miện nhỏ vô cùng tinh xảo và bắt mắt, thật là đẹp, tôi cứ ngắm nhìn nó đến thất thần. Cũng chẳng hề chú ý đến, bên cạnh tôi có một người cũng đã đứng rất lâu.

“Thật trùng hợp?” Chu Chính nhìn tôi, khuôn mặt còn mang theo một nụ cười có chút xấu xa, hoàn toàn không giống với con người nghiêm túc khiến người khác cảm thấy áp lực khi còn trong văn phòng. Không biết anh ta đã đứng đó bao lâu rồi.

Ngẩng đầu lên, tôi mới phát hiện trời đã muộn, đèn neon hai bên đường đã bật sáng trưng, tỏa ánh sáng muôn màu rực rỡ.

Đêm thành phố A đã bắt đầu rồi.

“Có thích cái nào không?” Anh ta cười và hỏi tôi.

Khuôn mặt tôi hơi nóng ran, tôi nghĩ tôi đứng ở đây tập trung tinh thần nhìn những thứ đồ xa xỉ này, bất kỳ một ai đi qua tôi đều có thể nhìn thấy rõ. Huống hồ là anh ta, một người đàn ông dễ dàng nhìn thấu tôi.

“Đều rất đẹp.” Tôi gật gật đầu, cái quầy hàng này bố trí cũng rất đẹp mắt, chẳng phải là để hấp dẫn khách hàng đó sao?

Anh ta vẫn đứng đó nhìn tôi, ánh mắt rất suông sã, nhưng lại không hề có sự coi thường, dường như rất chân thành, khiến tôi không có lý do gì để bực tức, lại cảm thấy hơi ngượng ngùng.

“Thích cái nào? Tôi tặng cô một cái.” Anh ta nói rất bình thản, giống như hỏi tôi, hôm nay cô ăn cơm chưa vậy?

Có ý gì đây? Cho dù tôi có thích chẳng nữa, sao lại cần anh tặng chứ?

Tôi nghĩ sắc mặt tôi bây giờ chắc khó coi lắm, đâu ngờ một giây sau, cổ tay tôi bị anh ta nắm chặt. Anh ta dùng sức rất mạnh, kéo tôi vào trong cửa hàng.

Tôi xin thề tôi sống 26 năm nay, chưa bao giờ kháng cự điều gì như vậy, dường như mọi cảm nhận tốt đẹp về người đàn ông này đều không còn tồn tại nữa.

“Chu Chính, anh bỏ tay ra, anh bị làm sao thế?” Tôi gào lên một tiếng rất to. Cứ cho anh ta là ông chủ của Vĩnh Chính, cũng không nhất thiết phải thể hiện sự giàu có trước mặt tôi chứ?

Trong góc sáng, tôi nhìn thấy độ cong của khoe miệng anh ta rất sâu, hững khối mảnh liệt, giống như đang chơi một trò chơi rất thú vị vậy.

Đi vào trong cửa hàng, phía trong bày trí càng trắng lẹ hơn. Bốn phía xung quanh đều du dương tiếng nhạc piano.

Khách hàng không nhiều, chỉ có hai đôi nam nữ, đang tĩnh lặng chọn đồ trang sức dưới ánh sáng huyền diệu trước quầy hàng.

Tôi cảm thấy giằng co với anh ta trong không gian như vậy thật không thể nào làm được. Rõ ràng bước chân của tôi thật nặng nề, đã khiến cho hai đôi nam nữ phải quay lại nhìn tôi. Người bảo vệ bên cạnh, cũng như cảnh giác hơn.

Tôi đứng im, hít thở, nhân tiện nhìn qua một lượt những tờ giá niêm yết, lúc này mới biết những thứ ở đây thật là đắt đỏ.

Còn Chu Chính lúc này hoàn toàn thay đổi dáng vẻ của một thân sĩ, nụ cười trên khuôn mặt cũng trở nên nghiêm chỉnh hơn. “Cô Tiêu, bị một người phụ nữ xinh đẹp cự tuyệt như vậy mất mặt lắm, cứ coi như đây là món quà gặp mặt tôi chào mừng cô đến với công ty chúng tôi.”

Anh ta đứng là đang giới thiệu chính thức với tôi, anh ta là ông chủ của Vĩnh Chính thật sao? Một giây sau, anh ta lấy ví của mình ra, nhìn qua một lượt. Tôi nhìn trong ví anh ta có vô số thẻ ngân hàng, còn có cả một tập tiền mặt dày cộp.

Đúng là người có tiền. Có phải những thẻ ngân hàng đó bất kỳ thẻ nào cũng có thể đủ nuôi sống tôi 8 năm hay 10 năm không?

Nhưng rồi tôi đột nhiên bị anh ta chọc cho bật cười.

Điều này thật khôi hài, cứ cho là tôi rất thích tiền, có thể dùng một thủ pháp cao siêu hơn một chút để mê hoặc tôi, coi tôi như một cô gái không hiểu biết gì sao? Có phải anh ta thường xuyên dùng cách này để dụ dỗ con gái nhà lành không?

Tôi nửa lo nửa buồn cười dò xét anh ta. Dáng vẻ cũng không đến nỗi, màu da của anh ta hơi sạm, nhưng lại rám nắng kiểu khỏe mạnh, không giống kiểu công tử bạch mã nho nhã, nhưng lại có một ma lực xấu xa có thể khiến cho vô số các cô gái bị mê hoặc.

Chỉ có điều tự nhiên từ trên trời rơi xuống, nhất định không phải là chiếc bánh, mà luôn luôn là tảng đá...

Tôi vô tình nhìn vào trong tủ kính đang bày rất nhiều đồ trang sức kim cương đẹp đến nỗi khiến người ta mê mẩn và nghĩ về năm đó khi Sở Mộng Hàn cầu hôn tôi, mua tặng tôi chiếc nhẫn vàng trắng khoảng 2.000 Nhân dân tệ. Khi đó, tôi cảm thấy đó là một thứ bảo bối quý báu nhất trên đời, đeo lên tay cũng sợ bị người khác sẽ cướp mất.

Bây giờ nghĩ lại thật là nực cười. Ánh mắt của tôi đã bị một chiếc nhẫn kim cương đặt trong chiếc hộp kính hấp dẫn.

Thật là đẹp, nhìn lên tám mác mới biết, đây là chiếc nhẫn kim cương hình trái tim Cartier 1 carat.

Nó đang nằm tĩnh lặng ở đó, phát ra ánh sáng mê hồn, khiến ai đã nhìn một lần thì không thể quên được.

Tôi còn nhớ có một câu nói rằng: Kim cương là người bạn tốt nhất của phụ nữ.

Ha ha, tôi nhìn lên bảng giá: 199.999 tệ, người bạn này quả nhiên là đáng giá.

Tôi nhìn Chu Chính một cái, cố ý chỉ cho anh ta chiếc nhẫn đó và nói: “Cái này!” Tôi nghĩ người đàn ông này, e là không dám to đầu đến mức đó đâu. Thích khoe giàu à, tôi chính là muốn xem anh ta thể hiện thế nào.

Ánh sáng chiếu qua, nhưng anh ta không hề chớp mắt, nụ cười bình tĩnh vẫn đang đứng chờ một bên.

Tôi đột nhiên cảm thấy căng thẳng, trong lòng suy nghĩ, 20 vạn đối với một người có tiền có thể nói là một con số vô cùng nhỏ bé. Cái tầng lớp nghèo khổ như tôi, sao có cơ hội mà đùa bỡn với anh ta chứ? Đúng là tự tìm phiền phức.

Lúc này, khóe miệng anh ta hơi giương lên, giống như đang chống lại cái gì đó. Tinh thần tôi như đang coi thường cái chết vậy, nhìn cô gái bán hàng đeo một đôi găng tay trắng muốt, dùng chìa khóa mở cái tủ kính, lấy chiếc nhẫn ra, đặt trước mặt tôi, nhẫn nạm giải thích cho tôi: “Độ tinh khiết của chiếc nhẫn kim cương này vô cùng tốt, kiểu dáng cũng rất hiếm có, chiều nay mới được chuyển về theo đường hàng không.”

Ai ngờ Chu Chính lại nói một cách rất kinh nghiệm: “Khuyết tật quyết định giá trị của kim cương, không có một viên kim cương nào tuyệt đối hoàn mỹ, kim cương càng tốt thực sự bên trong nó vẫn có thể có tạp chất, chỉ có điều mọi người luôn coi nó là thuần khiết và cứng rắn mà thôi.”

Tim tôi lúc này đập liên hồi. Nghe những điều Chu Chính nói, vội vàng nói như lao xuống dốc: “Đúng vậy, cô à, cái này... cô có lẽ... cất lại giúp!”

Nhưng Chu Chính lại nhanh chóng ngăn lại, “Tôi thấy nó rất hợp với cô, chi bằng đeo thử xem sao.” Nói rồi nắm lấy tay tôi, đưa ra cho cô bán hàng.

Hả? Đây không phải thực sự muốn tặng tôi cái nhẫn 20 vạn tệ đấy chứ? Tôi dùng hết sức lực của mình, co tay lại phía mình.

Nhưng sức lực của anh chàng này thật ghê gớm, cưỡng chế một cách mạnh mẽ để cô bán hàng đeo chiếc nhẫn vào ngón tay áp út của tôi.

Cảm thấy trên ngón tay mình lạnh lạnh, vừa vặn, thật là đẹp, nhưng lại không hề hấp dẫn đối với tôi.

Chu Chính nhếch miệng, mỗi một chiếc râu trên cằm anh ta đều như đang cười cợt, nói với cô bán hàng “Lấy cái này đi!”

“Hả?”

Vẫn còn chưa để tôi kịp phản ứng, anh ta lại cười xấu xa: “Tôi đâu có phải là bức hôn, tặng một món quà thôi mà, có lẽ nào lại không thích?”

Tôi lắc đầu như một con quay, vội vàng van nài: “Không thích, không thích một chút nào...”

Nhưng anh ta lại rút một chiếc thẻ từ trong ví ra, đưa cho cô bán hàng.

Tôi đang định không thèm quan tâm đến anh ta làm gì, sẽ bỏ chạy ra ngoài cửa, thì lại nghe thấy có người ở phía trong nói với cô gái bán hàng:

“Amy, chiếc nhẫn đó, vài ngày trước đã có người đặt mua rồi.”

Ông trời ơi, tổ phụ của tôi ơi...

Cái người đó thật là đáng yêu, một câu nói đã giải phóng cho tôi.

Đi ra khỏi cánh cửa kính của cửa hàng đá quý, tim tôi vẫn còn đập loạn nhịp. Lại nhìn thấy Chu Chính bên cạnh đang giữ nguyên nụ cười ban nãy, khi ánh mắt chiếu qua tôi, đột nhiên nhin không nổi, anh ta bật cười ha hả.

Cái người này đúng là có vấn đề rồi? Chờ anh ta cười xong, mới lại bắt đầu nói chuyện với tôi: “Tiêu Đồng Đồng, cô thật thú vị.”

Tôi không hiểu anh ta cười điều gì, có một chút bức tức tôi giương mắt nhìn anh ta, “Anh có ý gì vậy?”

Anh ta nhìn dáng vẻ giận bưng bưng của tôi, khuôn mặt vẫn tươi cười, nhưng rõ ràng biểu hiện đã dần dần bình thường hơn, “Tiêu Đồng Đồng, phẩm chất của cô khiến tôi hoàn toàn tin tưởng, tôi thực sự muốn mời cô vào làm việc trong công ty của tôi.”

Tôi mới bắt đầu hoảng hốt tỉnh ngộ, hóa ra anh ta chỉ đang trêu đùa tôi, muốn nhìn thấy tôi bị khó xử, căng thẳng. Cái trò đùa này đâu khác gì trêu đùa con chó nhỏ đâu chứ?

Tôi mím môi nén nhin sự ngượng ngùng và buồn phiền, nhìn anh ta.

Nhưng Chu Chính lúc này lại thay đổi biểu cảm hoàn toàn rất chân thành, “Cô Tiêu, vừa nãy tôi mạo muội, xin cô thông cảm cho. Có điều tôi muốn hỏi cô, sao cô biết tên tôi là Chu Chính?”

Tôi chỉ còn biết trả lời thành thực, “Thực ra trong quán mì California hôm trước tôi đã gặp anh rồi, nghe người khác gọi tên anh là Chu Chính.”

Mắt anh ta không thực sự to, thường nheo lại, nhưng lúc này, lại mở to hết cỡ, phải đến nửa phút sau mới trở lại bình thường.

Tôi nghĩ bất kỳ ai bị người khác biết được điều sâu kín thì đều cảm thấy ngượng ngùng như vậy, huống hồ là hôm đó anh ta lại nói lại thật vô nghĩa.

Anh ta gật đầu, lại trở về trạng thái trầm mặc và nghiêm túc như khi còn ở văn phòng buổi ban ngày, nói một cách rất nặng nề: “Chuyện ban nãy cô đừng để tâm nhé, tôi chỉ là đùa một chút cho vui thôi. Hiện tại Vĩnh Chính vừa có vài nhân viên kinh doanh chuyển đi, tôi hy vọng cô có thể làm ở vị trí này, phát huy được tiềm lực của chính bản thân cô.”

Sau khi Chu Chính đi rồi, một mình tôi ngơ ngác đứng bên mé đường, trong bụng có tiếng o o kêu, tôi nghĩ đã đến lúc phải về nhà cho cái gì vào bụng cho đầy rồi.

Nhưng vừa mới quay đầu, lại bất ngờ lại nhìn thấy trước cửa của cửa hàng đá quý ban nãy, một dáng người thật quen thuộc.

Đó là Sở Mộng Hàn sao?

Tôi né người sau gốc cây, cách xa một khoảng vài mét, tôi nhìn thấy anh ta đi vào trong cửa hàng.

Qua lớp cửa kính, tôi thấy người nhân viên bán hàng khi nãy chào mời tôi nở một nụ cười tươi tắn đơn đả chào anh ta, dẫn anh ta đến trước tủ quầy một cách rất thân thiện.

Xem ra đây không phải lần đầu tiên anh ta đến đây.

Chỉ nhìn thấy Sở Mộng Hàn ngồi lên chiếc ghế một chân, hơi cúi đầu, tinh thần chuyên tâm nhìn vào thứ đồ trong tay anh ta.

Tôi đang nhìn phía sau anh ta, chẳng có một ai đi cùng anh ta. Anh ta đã một mình đi đến cửa hàng đá quý để mua đồ.

Tôi đã là người không thực sự thích đi dạo mua đồ, mà anh ta còn không thích điều đó hơn nhiều. Nhớ lại trước đây, thỉnh thoảng anh ta đưa tôi đi mua đồ, cũng chỉ luôn với cái bộ dạng không chút hứng thú.

Ba năm, xem ra thực sự có rất nhiều điều thay đổi, anh ta không chỉ thích đưa phụ nữ đi mua sắm, mà còn có thể tự mình đến cửa hàng trang sức để mua đồ cho phụ nữ.

Vốn chẳng có gì liên quan đến tôi, nhưng hai chân tôi giống như mọc rễ vậy, không sao nhấc chân đi được.

Từ xa xa tôi đứng nhìn thấy anh ta rút thẻ ngân hàng ra, sau khi cô gái bán hàng quẹt thẻ, đưa cho anh ta ký tên, sau đó khuôn mặt tươi cười đẩy chiếc hộp tinh xảo về phía anh ta.

6. Chương 06

Nếu như anh yêu em

Vì sao thời niên thiếu, tình yêu lại đơn giản như vậy?

Trong máy tính cứ bật đi bật lại những bản nhạc cổ điển mà tôi yêu thích, tôi vừa ăn mì vừa gọi điện cho Thẩm Hân Hân. Cô ấy nghe tôi bảo sẽ thôi việc thì vô cùng bức tức: “Tiêu Đồng Đồng, cậu có phải nhàn rỗi quá nên khó chịu không?”

Tôi cũng chẳng nói cho cô ấy nghe chuyện xảy ra giữa tôi và Sở Mộng Hàn, cho nên cô ấy không hiểu là chuyện bình thường. Cuối cùng khi cúp điện thoại cô ấy còn nói một câu: “Ba năm trước Sở Mộng Hàn đã khiến cậu không còn gì cả, bây giờ sau ba năm, cậu không nên vì anh ta mà lại trở thành mất hết tất cả.”

Tôi đã bị kích động.

Buông đôi đũa trong tay, tôi chạy vào trong phòng ngủ, lôi từ trong tủ quần áo ra một cái vali. Mở ra, trong đó đều là quần áo của Sở Mộng Hàn trước đây, những bộ sách mà anh ta hay đọc, và còn có cả bức ảnh chung của anh ta và mẹ, nhưng lại chẳng có bức ảnh nào của tôi và anh ta.

Trong ba năm, mỗi khi tôi nhớ đến anh ta, tôi đều lật dở lại những bức ảnh chung của hai đứa. Nhưng sau này, tôi đã để chúng riêng ở một cái hộp khác, cũng không còn mở ra xem nữa. Vì tôi không dám tin, chúng tôi thực sự đã từng yêu nhau giống như trong bức ảnh đã chụp.

Gia đình Sở Mộng Hàn là gia đình đơn thân, từ nhỏ anh ta và mẹ đã sống dựa vào nhau, từ trước đến nay tôi chưa từng nghe anh ta nói đến bố mình, chỉ biết bố anh ta đã mất khi anh ta còn rất nhỏ. Mẹ anh ta luôn hy vọng sau khi Sở Mộng Hàn tốt nghiệp đại học sẽ trở về thành phố S để làm việc, bà đã tìm cho anh ta một công việc khá tốt ở đó. Nhưng Sở Mộng Hàn không muốn quay về, anh ta cho rằng con trai phải ra ngoài xông pha để tìm cho mình chỗ đứng riêng, làm nhân viên công vụ, đi theo con đường hướng nghiệp không phải là cuộc sống mà anh ta mong muốn. Mẹ anh ta luôn cảm thấy tôi không xứng với con trai bà, đặc biệt khi biết tôi và Sở Mộng Hàn chuyển đến ở cùng nhau, thì bà càng cho rằng tôi là đứa con gái rất đáng bị coi thường, đã rất nhiều lần ngăn cản chúng tôi ở bên nhau.

Hơn nữa bà còn nghĩ là do chính tôi không muốn Sở Mộng Hàn trở về bên bà, đối với tôi sự ghét bỏ ngày càng sâu sắc hơn.

Hôn nhân của chúng tôi từ khi bắt đầu đã không được sự chúc phúc của bố mẹ hai bên. Nhưng chúng tôi vẫn tin tưởng rằng, chúng tôi sẽ yêu thương nhau, chúng tôi có thể sống thật tốt ở cái thành phố nổi tiếng thế giới này.

Nhưng có ai ngờ được, mơ ước lại xa vời với thực tế đến như vậy.

Nhưng dù là thế, ban đầu chúng tôi thực sự rất hạnh phúc. Lần đầu tiên chúng tôi cãi nhau, tôi còn nhớ rất rõ, là vì chuyện mẹ tôi muốn mua một căn nhà. Tôi không biết mẹ tôi nói gì với anh ta trong điện thoại, chỉ nhớ, cả buổi tối anh ta lạnh lùng quay lưng về phía tôi.

Dần dần, số lần chúng tôi cãi nhau tăng nhiều lên, sau đó trở nên im lặng rất lâu. Khi cuộc sống cơm áo gạo tiền càng ngày càng trở nên rõ ràng hơn, chúng tôi dường như không biết rằng cả hai đều nảy sinh vấn đề.

Cho đến một hôm, tôi phát hiện mình đã có thai...

Trong hộp nhạc vang lên một khúc nhạc cổ điển du dương:

Tình yêu ngày xưa, sao mà có thể đơn giản thế.

Mà cũng tại vì sao, khi con người trẻ trung,

Nhất định phải làm tổn thương người mình yêu sâu sắc...

Tình yêu của chúng tôi cũng đẹp như trong ca khúc đó, nhưng đến bây giờ hai con người đã từng nương tựa vào nhau lại càng ngày càng xa cách, đến nỗi giống như kẻ xa lạ.

Tôi đóng chiếc hộp nhạc lại, cất vào trong vali. Lúc này có tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi nhìn lên màn hình thấy một số máy lạ, bấm nút nghe, chỉ thấy im lặng một hồi lâu.

Nhưng từ trong tiếng thở, tôi đã biết đầu dây bên kia là ai.

Tôi mở tiếng loa máy tính rất to, tiếng hát trong trẻo khoan thai của Lưu Nhược Anh chậm chậm vang lên, dường như đang đọc một câu chuyện vừa đẹp vừa thê lương vậy.

Cho đến khi bài hát từ từ kết thúc, tôi mới nghe thấy bên kia điện thoại tiếng Sở Mộng Hàn mang một chút khô khan vọng đến, “Là anh”.

Trái tim tôi đập rung lên.

Còn nhớ ngày trước khi học đại học, tôi và anh ta vừa quen biết nhau, anh ta và tôi đều không phải là người hướng ngoại, mỗi lần khi gọi điện thoại, anh ta cũng như vậy, chỉ có hai chữ, nhưng cũng đủ khiến cho tim tôi, đập mạnh nhảy lên từng nhịp.

“Có chuyện gì không?” Không có sự phẫn nộ và phản kháng đối với anh ta như ban ngày. Giây phút này, tôi cảm thấy thật khó mở lời.

Đây là lần đầu tiên sau ba năm tôi nhận được điện thoại của anh ta. Năm đầu tiên sau khi anh ta đi, chờ điện thoại của anh ta, là một việc chiếm nhiều thời gian của một ngày nhất trong trái tim tôi, nhưng thất vọng lâu dần cũng trở thành thói quen.

Tôi nghĩ: Nếu như vài hôm trước, anh ta gọi cho tôi một cuộc điện thoại, thì có thể trái tim tôi vẫn còn gì đó khác với bây giờ.

Nhưng giờ đây, tôi thực sự đã không nghĩ được tôi có thể nói gì với anh ta, cho nên, chỉ biết im lặng.

Tôi và anh ta đều là những người rất tự tôn, hoặc đây cũng là nguyên nhân quan trọng nhất khiến chúng tôi không thể ở bên nhau. Có lúc tôi nghĩ, giống như bố mẹ tôi cứ bình thường, ồn ào sống qua ngày, tuy không có tình yêu mãnh liệt, nhưng ngược lại, có thể ở bên nhau đời đời kiếp kiếp, lâu dài như nước chảy. Nhưng cuộc hôn nhân đến bạc đầu răng long này, đối với chúng tôi thật sao mà khó khăn thế.

“Em đang làm gì vậy?” Giọng nói của anh ta rất trầm lắng, dường như ẩn giấu rất nhiều tình cảm. Suy nghĩ của tôi bị náo loạn, anh ta không hề châm biếm tôi, tôi cũng không có đả kích anh ta, chỉ đáp lại rất đơn giản: “Ăn cơm.”

Gian phòng này vẫn là căn nhà đầu tiên tôi và Sở Mộng Hàn đã thuê khi đến thành phố A. Trong ba năm tiên nhà đã tăng gấp đôi, nhưng vẫn coi là rẻ rồi. Vì thế, một mình tôi không ít lần phải lãng phí nước bọt

nói chuyện với bà chủ nhà. Ba năm rồi, tôi cũng đã mua sắm thêm nhiều đồ đạc, nhưng bố cục của căn phòng, rất nhiều vị trí đồ đạc bày biện vẫn y như cũ.

Chỉ có một điều khác đó là cái bàn ăn nho nhỏ, ba năm nay chỉ một mình tôi ngồi.

Anh ta dường như có điều gì muốn nói, nhưng lại nói rất từ tốn.

Tôi nghĩ đến một việc, bèn chậm rãi nói với anh ta: “Lúc nào anh có thời gian, đến đây một chuyến.”

Tôi nghe thấy tiếng anh ta ho nhẹ trong điện thoại, tiếng hơi thở cũng có chút không bình ổn.

“Ở đây còn có rất nhiều đồ của anh... anh đến lấy chúng đi.” Ba năm trước, sau khi anh ta đi, cũng không quay lại lần nào, những thứ của anh ta tôi vẫn không đem bỏ đi, vậy nên chỉ có đem trả lại, nhưng liệu anh ta còn cần đến không?

Tôi tự cười một mình, lại nghe thấy tiếng anh dường như một hơi thở dài: “Được rồi.”

Chỉ một chữ thôi, nhưng lại khiến tôi thực bất ngờ. Tôi không thể nào tưởng tượng được, khi anh ta quay lại đây một lần nữa, tâm trạng của tôi sẽ lại như thế nào.

Sau khi im lặng hồi lâu, tôi không kìm nén được lại hỏi anh ta: “Có chuyện gì không vậy?” Anh ta cũng như tôi, ba năm rồi, anh ta không thể vô duyên vô cớ gọi điện thoại, nhất định có việc muốn tìm tôi.

“Ừm, anh...”

Đúng khi anh ta ngập ngừng ấp úng, thì chuông cửa phòng tôi lại reo lên, tiếng reo có thể rất gấp gáp. Lúc này cũng đã khá muộn rồi, còn có thể là ai được nhỉ? Tôi cầm theo điện thoại, đi vài bước ra trước cánh cửa, “Ai đấy?”

“Là anh, Đồng Đồng.” Đúng là tiếng nói của Tưởng sư phụ, tiếng anh ta trả lời rất to, rất khác với mọi ngày.

Tôi ngó ra một hồi, lại nghe thấy tiếng cúp máy trong điện thoại, chỉ còn tiếng tút tút vang lên.

Tôi mở cánh cửa, nhìn thấy Tưởng sư phụ đứng ngay đó, dáng vẻ rất căng thẳng. “Tưởng sư phụ, anh sao thế?” Anh ấy không trả lời, nhưng biểu cảm lại có chút không tự nhiên. Tôi mời anh ta vào trong nhà, nhìn ánh mắt anh ta đang hướng ra không trung ngoài cửa sổ.

“Không có gì, đến thăm em thôi.” Anh ấy nhìn tôi rồi cười rất thoải mái.

Tôi tắt nhạc, rót một cốc nước mời anh, “Em vẫn chưa ăn cơm sao?” Anh nhìn lên bát mì vẫn còn bỏ dở trên bàn, lông mày hơi chau lại.

“Có một mình, ăn đại cái gì cũng được mà.” Bây giờ cũng sắp 9 giờ rồi, tôi cũng đã chẳng còn đói nữa, tôi liền dọn bát đĩa, cho vào trong bếp.

“Đồng Đồng, chẳng trách sao em gầy thế.” Anh ta thở dài một tiếng, lại cười rất thông cảm, “Có điều chỉ có một mình ăn uống thực sự rất không ngon miệng.”

“Tưởng sư phụ, anh cũng chưa ăn cơm phải không?” Tôi có chút nghi ngờ hỏi lại anh ấy. Anh ấy gật đầu, “Không chỉ chưa ăn tối, cả buổi trưa cũng chưa.”

Nghĩ đến cảnh buổi trưa, trong lòng tôi có chút khó chịu, Tưởng sư phụ nhất định là vì tôi rồi?

“Em đi làm cái gì đó cho anh, sẽ rất nhanh thôi.”

Anh ta ngược về phía tôi cười cười, không có chút khách sáo nào cả.

Sau khi đeo tạp dề, tôi mở tủ lạnh, vì đã mấy ngày không ở nhà, trong tủ lạnh trống rỗng, chỉ tìm thấy hai quả cà chua, mấy quả trứng gà và một quả trứng muối.

Tôi suy nghĩ một chút, rồi bắt đầu bận bịu trong bếp.

7. Chương 07

Lúc này Tưởng sư phụ cũng đi vào. Phòng bếp quá nhỏ, hai người đứng dường như là chật kín. Anh ta đứng ngay sau lưng tôi, tôi cảm thấy rất không tự nhiên, hơi liếc mắt tôi nhìn thấy dáng chúng tôi trên cửa sổ, hai người cách nhau rất gần, dưới ánh đèn thậm chí có thể khiến cho người ta có cảm giác anh ấy đang ôm lấy tôi từ phía sau.

“Tưởng sư phụ, ở đây chật quá, anh cứ ra ngồi trước đi, một lát là xong thôi.” Đây là lần đầu tiên anh ấy không mời mà đến, lại còn đi vào cả trong nhà tôi. Ngày trước cũng có vài lần đến, cũng là do tôi cần giúp đỡ gấp mới gọi anh ta đến. Mỗi lần anh ấy đều vội vàng đến rồi lại vội vàng đi.

Nhưng kể từ sau vụ hôn giữa chúng tôi ở bệnh viện đó, quan hệ giữa anh và tôi dường như đã thay đổi chỉ sau một đêm. Lúc này cảm giác cũng giống như ở căn phòng đó, tôi có chút không tự nhiên, thậm chí còn có chút lo lắng mơ hồ.

Tiêu Đồng Đồng, mày thật là một đứa con gái ngu ngốc!

Tôi bày trứng muối, trứng gà, cà chua lên bàn bếp. Tưởng sư phụ đã tựa lên ghế sofa ngủ say. Tôi đến gần định đánh thức anh ta dậy, nhưng lại phát hiện khuôn mặt anh ta ửng đỏ rất lạ. Nghĩ đến lúc anh ta ở cùng tôi mấy ngày trong viện, đã ho rất nhiều lần, tôi giật mình sờ lên trán anh, đúng thật là rất nóng.

Trong lòng sự lo lắng càng nặng nề hơn.

Tôi lấy chiếc cặp nhiệt độ, muốn đo nhiệt độ cho anh, thì anh tỉnh dậy mở to mắt.

“Tưởng sư phụ, anh bị sốt rồi, em đưa anh đi bệnh viện nhé.” Anh ấy nhìn tôi mỉm cười ôn tồn, “Một đại nam nhi, chỉ có sốt một chút đã đến bệnh viện sao?”

Nhìn trong mắt anh hằn lên vài vệt máu đỏ, khắp người đều rất mệt mỏi, tôi đi đến trước bàn, cầm bát canh lên, đưa ra trước mắt anh, “Tưởng sư phụ, uống chút canh đi.”

Trong ánh mắt anh, lập tức có một luồng sáng trong trẻo phát ra, nhưng lại không dùng tay đỡ bát canh, mà tĩnh lặng chờ ở đó. Ánh mắt dịu dàng đó, khiến tim tôi hỗn loạn. Tôi thử một thìa canh, đưa về phía miệng anh, nhưng lại phát hiện tay mình đang rất run rẩy.

Anh cúi đầu, húp sạch thìa canh trong tay tôi, khi ngẩng đầu lên, trong ánh mắt đã không còn một chút kiên định nào. Còn tôi đã dừng động tác trong tay mình, đưa bát canh ẩn vào trong tay anh ta.

Muốn lùi lại, nhưng lại bị anh nắm chặt tay.

“Đồng Đồng, anh biết, bây giờ em vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận anh, anh sẽ chờ đợi, chờ đến ngày em yêu anh. Nhưng, hãy để anh được ở bên cạnh em, anh cũng không để ai bắt nạt em nữa đâu!”

Anh ta nói những điều đảm bảo đó, ánh mắt dịu dàng dường như đang chực trào ra nước.

Tôi hỏi lòng mình, người đàn ông giống như Tưởng sư phụ, Tiêu Đồng Đồng, mày còn do dự gì nữa? Rốt cuộc mày còn định chờ đến bao giờ lại bắt đầu cuộc đời mới? Tôi hít thở thật sâu, nói với anh: “Tưởng sư phụ, em quyết định xin thôi việc rồi, sau này sẽ không có ai bắt nạt em nữa. Còn giữa hai chúng ta, hãy cho em một thời gian nữa, em muốn xử lý hết những vấn đề của mình, khi đó chúng ta sẽ chính thức tìm hiểu được không?”

Trong lúc này, Tiêu Đồng Đồng tôi đã hạ quyết tâm, cho mình một cơ hội, bắt đầu lại từ đầu, nhưng trước hết, tôi sẽ phải hoàn toàn cắt đứt tất cả mối quan hệ giữa tôi và Sở Mộng Hàn.

“Em xin nghỉ việc ư?” Anh ấy ngớ ngẩn một lúc.

“Nghỉ việc có gì đâu, bất luận là thế nào em cũng không thể làm cả đời ở một công ty được.” Tôi cố gắng hết sức để thể hiện mình là người không dấn đo, tuy trong lòng thực sự nuối tiếc đến cùng cực.

“Sao lại nghĩ như thế?”

“Anh thấy đấy, công ty của chúng ta, ngoài mấy bác tài xế của bộ phận hành chính, cơ bản toàn bộ nhân viên chẳng có ai quá 50 tuổi. Làm ở công ty ba năm, em còn chưa gặp ai về hưu trong công ty mình. Cho

nên cứ coi như bây giờ em không phải là thôi việc, cũng không thể làm ở đây cả đời được. Đến vài công ty thấy họ cũng không đến nỗi nào.”

Tôi nói những điều này đều là những điều thật lòng.

Anh ta thở dài, “Thực sự anh cảm thấy phụ nữ vẫn nên ở nhà làm vợ thì tốt hơn, áp lực quá nhiều rất nhanh già. Đồng Đồng, không nên để bản thân quá vất vả. Chỉ cần em muốn, thực sự...”

Ở nhà là vợ?

Tôi mỉm cười, tôi nói với Tưởng sư phụ tôi đã tìm được công việc rồi, nhưng cũng không nói với anh ta tôi phải đi làm nhân viên kinh doanh. Thấy thái độ của tôi rất dứt khoát, anh cũng không ngăn cản tôi nữa.

Anh ấy cố chấp không chịu đi bệnh viện, mà nhiệt độ cơ thể anh ấy càng ngày càng tăng. Tôi lấy thuốc cho anh uống, sau đó lấy khăn để trong tủ lạnh ra đặt lên trán để hạ sốt.

Anh ấy nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, hơn nữa còn ngủ rất sâu. Xem ra anh ấy thực sự rất mệt, còn tôi cũng chẳng khác gì.

Nhưng tôi cứ kè cà mãi không ngủ được, một người đàn ông đang qua đêm ở nhà tôi, tôi luôn có cái cảm giác đã làm sai điều gì đó, trong lòng rất thấp thỏm không yên. Thẩm Hân Hân nói chẳng sai, những phụ nữ bảo thủ không ham muốn như tôi, có thể thực sự không có ai thích. Cho nên cô ấy mới vài lần khuyên nhủ tôi gặp được Tưởng sư phụ, nhất định phải nắm thật chắc.

Ngày hôm sau, tôi đến công ty chính thức làm thủ tục thôi việc. Tưởng sư phụ là lãnh đạo trực tiếp của tôi, anh ấy đã đồng ý ký tên rồi, vốn thường sẽ chẳng có vấn đề gì, nhưng bộ phận nhân sự cứ chậm chạp mãi không trả lời tôi.

Tôi trực tiếp đi tìm Lưu Mai, cô ta ấp a ấp úng cũng chẳng đưa ra được câu trả lời đúng đắn, trong lúc vô tình đã để lộ cho tôi biết một thông tin: Hiện tại tập đoàn Hiếu Thiên đang gặp khó khăn trong vấn đề luân chuyển tài chính, hợp tác với TPC là hạng mục quan trọng nhất mà ông chủ quan tâm đến, công ty đã quyết định để giám đốc Tưởng tạm thời thay đổi vị trí, cho nên đơn xin thôi việc của tôi, e là có thể bị trả lại. Nếu tôi nhất định làm theo ý mình, đến khi điều chỉnh hồ sơ sẽ gặp phải phiền phức. Tôi bực bội đến mức chỉ muốn mắng ai đó, đây chính là công ty mà tôi đã cần cù tận tụy, cống hiến suốt ba năm qua sao? Là loại văn hoá nghề nghiệp gì đây, cơ bản chỉ là những lời nói xằng bậy lừa gạt lòng tin của người khác.

Tôi lao ra khỏi phòng nhân sự, chạy một mạch đến hành lang an toàn, gọi điện cho Sở Mộng Hàn. Gọi liền hai lần mà vẫn không có ai nghe điện. Phổi của tôi dường như đã không giữ nổi sự phẫn nộ của tôi, tôi liên tục bấm phím gọi lại cho anh ta vô số lần.

Cuối cùng sự quấy rối của tôi cũng khiến cho Sở Mộng Hàn ở đầu dây bên kia phải phản hồi lại.

Dường như vẫn giọng nói dịu dàng gọi cho tôi tối hôm qua, rõ ràng là ảo giác của tôi, tiếng nói của anh ta lạnh lùng vô cùng, lại trở về cái giọng châm biếm trào lộng tôi, “Tiêu Đồng Đồng, cô có bị thần kinh không, có chuyện gì nói sau, bây giờ tôi không có thời gian.” Nói xong dường như anh ta muốn cúp điện thoại ngay vậy.

Tôi cũng nôn nóng, cái kiểu mập mờ không rõ ràng này, giống như tôi đã chịu đựng đủ những ngày mà tôi nợ anh ta từ kiếp trước vậy, “Sở Mộng Hàn, nếu anh dám cúp máy, tôi sẽ trực tiếp đến công ty tìm anh. Anh gọi điện cho Trần Mạc Nhiên ngay lập tức, để ông ta nhanh chóng sắp xếp bộ phận nhân sự phê chuẩn đơn xin nghỉ việc của tôi. Nếu anh còn làm như vậy nữa, tôi sẽ đến công ty của anh, nói cho tất cả mọi người biết về quan hệ của chúng ta.”

Anh ta dường như không coi sự uy hiếp của tôi là vấn đề, lạnh lùng hắng giọng một cái, lại trầm mặc, sau vài giây mới nói với tôi, “Cô định nghỉ việc à?”

“Đúng vậy, tôi không muốn giữa tôi và anh có bất kỳ quan hệ gì, tôi không cho anh thêm cơ hội nào để sỉ nhục tôi nữa đâu.”

“Tìm thấy nơi tốt rồi, không cần công việc nữa sao?” Khẩu khí của anh ta thật chẳng tử tế chút nào, dường như mỗi lần khi tôi bực tức, anh ta đều phần nộ hơn cả tôi.

“Đúng vậy, tôi muốn làm thủ tục ngay lập tức, ngay bây giờ, ngay tức thì!” Tôi nói một câu sắc lạnh như dao cắt sắt.

Bên kia điện thoại lại im lặng, lần này giọng nói của anh ta không còn bức tức nữa, lại còn như rất bình tĩnh nữa, “Trưa ngày mai, đến gặp tôi.” Nói xong thì tắt máy.

Tôi tìm cho mình một bộ đầm liền màu xanh nước biển mà tôi yêu thích nhất, dùng lược chải tóc thật gọn gàng, trang điểm nhẹ nhàng. Người con gái trong gương, đôi mắt to, lông mi dài... Cái dáng vẻ này đi trên phố, chắc hấp dẫn không ít những ánh nhìn ngưỡng mộ đây?

Nhớ lại trước kia, rất nhiều lần, khi tôi chải tóc, anh đứng bên cạnh gương luôn mỉm cười và nhìn tôi trong gương rồi nói: “Cũng không phải xinh đẹp bình thường đâu đấy!” Bây giờ, dáng vẻ của tôi vẫn chưa thay đổi nhiều, nhưng bên cạnh gương đã là khoảng trống từ rất lâu rồi.

Đến trước toà nhà nơi Sở Mộng Hàn làm việc, cũng đã là 11 giờ trưa. Tôi rút điện thoại, gọi vào số của anh ta. Khi có chuông, lại thấy tiếng con gái vang lên, “Xin chào, tôi là thư ký của Sở Tổng, bây giờ anh ấy đang họp, quý vị có việc gì, có thể gọi lại sau, hoặc tôi có thể nhắn lại giúp ạ.”

Thật là tự cao tự đại, tôi có cả đồng lý do đề nghị nhờ Sở Mộng Hàn cố tình làm vậy, “Tôi là Tiêu Đồng Đồng, cô nói với anh ta, tôi đang chờ ở dưới cổng lớn.”

“Cô là cô Tiêu ạ, Sở Tổng nói, nếu cô đã đến rồi, mời cô lên công ty đợi anh ấy.” Tiếng cô thư ký rất khẩn thiết.

“Không cần đâu, tôi ở dưới đây đợi anh ta cũng được.” Ngữ khí của tôi khá cương quyết, cô ấy nghe thấy cũng không nghĩ là có thể thuyết phục được tôi, chỉ còn biết cúp máy.

Đi lên đó làm gì chứ? Tôi muốn ly hôn với anh ta, lẽ nào còn phải cần có người thấy tôi giống Khang Nhiên hôm đó âm thầm chờ đợi anh ta khi anh ta đang làm việc sao?

Đứng chờ đến một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng nhìn thấy Sở mưu nhân, bước chân hùng hổ, dáng người vươn cao. Anh ta nhìn trái nhìn phải khắp xung quanh, cuối cùng cũng phát hiện ra tôi đứng dưới tấm biển quảng cáo to đùng. Đúng lúc đó, tôi nhìn thấy anh ta dừng lại một chút, nhưng sau một giây lại bức bối.

“Sao không đi lên, đứng ở đây tới một tiếng rồi?” Lông mày của anh ta dần dần chau lại, giống như tôi là người xấu xí lắm vậy.

Tôi cũng chẳng muốn ngày hôm nay lại cãi nhau với anh ta, hít thở thật sâu, nói: “Không sao, lâu như vậy còn chờ đợi được, quan trọng gì một tiếng đồng hồ, chúng ta đi thôi.”

Sở Mộng Hàn vẫn còn đang dò xét tôi từ trên xuống dưới, ngọn lửa bức tức trong mắt dần dần dịu xuống, cuối cùng biểu hiện của anh ta cũng bình tĩnh ôn hoà trở lại.

“Cô chờ chút, tôi đi lấy xe...”

Tôi ngồi lên xe, trong cái không gian nhỏ bé kín mít này, ngăn cách hoàn toàn với sự ồn ào huyên náo của thế giới bên ngoài, tiếng thở của hai người chúng tôi càng nghe thấy rõ ràng hơn. Ngày trước, mua một chiếc xe nhỏ vài chục nghìn tệ là ước mơ của chúng tôi, bây giờ giấc mơ của anh ta đã thực hiện được rồi, lại chẳng liên quan gì đến tôi cả.

“Xe của anh cũng được đấy chứ!” Tôi nói một câu rất khách sáo, phá vỡ không khí im lặng. Sắc mặt của anh ta đúng như tôi nghĩ, lập tức trở nên khó coi, cũng chẳng nói câu nào, đưa tay bật nhạc.

Một bài hát êm ái du dương phát ra, lại vẫn là bài hát: “Sau này” của Lưu Nhược Anh. Bài hát cứ vang vang, hai chúng tôi rất lâu, rất lâu không ai nói một lời nào.

Mãi đến khi dừng xe, tôi mới định thần trở lại trong tâm tưởng, chau mày hỏi: “Sở Mộng Hàn, anh đưa tôi đến đây làm gì?” Ở đây đâu phải là Sở Dân Chính, mà đó là một câu lạc bộ tư nhân.

“Bây giờ là thời gian ăn trưa, cô nghĩ là Sở Dân Chính họ làm việc 24 giờ trên ngày à?”

Dưới bóng râm của một cái cây to, bên cạnh là toà nhà được thiết kế với kiến trúc thật tĩnh lặng đặc biệt. Ở đây năm xưa là toàn quyền của Italia ở Trung Quốc, xây kiểu 5 tầng mỹ lệ, chính là dấu tích còn lưu giữ

lại của thời kỳ đế quốc thực dân. Khi đó, không biết khi đó liệu có một tiểu thư quý tộc nào, mặc một bộ váy mỹ lệ ngồi dưới gốc cây tĩnh lặng đọc sách, chắc chắn đó sẽ là một bức tranh rất đẹp.

Còn tôi lại đang ngốc nghếch đứng ở đây, dường như cũng rất cân xứng và hài hoà với phong cảnh mỹ lệ này. Tôi âm thầm nhìn vào trong cánh cửa mở của tầng 3, có một người đàn ông đang cầm ly rượu nhìn tôi dò xét.

Vẫn chưa kịp nhìn kỹ, thì cổ tay tôi đột nhiên bị Sở Mộng Hàn nắm chặt, anh ta kéo tôi vào bên trong. Trong giây phút đó, tôi đã choáng váng đến nỗi chẳng nhìn thấy gì trên thế gian nữa.

8. Chương 08

Trời ạ, ở đây hoành tráng quá, ngọc bích long lanh, hình như bất kỳ thứ gì ở đây cũng phát sáng vậy.

Chỉ nguyên một cái nền quang cảnh phía ngoài thôi, cũng đã rộng gấp hai lần căn nhà tôi đang ở rồi.

Đời sống của Sở Mộng Hàn thực sự xa xỉ như vậy, còn tôi nỗ lực nhiều như thế, lại vẫn chỉ thuê căn nhà có mười mấy nghìn tệ một tháng mà còn phải thương thảo mềm rắn với chủ nhà, tôi uất ức như chỉ muốn giết ai đó.

Sở Mộng Hàn nhìn tôi giống như một người ở quê ra tỉnh vậy, cuối cùng cũng mỉm cười rất hài lòng, nhẹ nhàng ngồi xuống bên ăn to đùng, đưa tay vỗ tôi nói: “Lại đây đi!”.

Hừm, dù sao cũng đã sắp xếp như vậy, để xem anh ta định bày trò gì nữa.

Bình tĩnh nhẹ nhàng, tôi bước đến, ngồi đối diện với anh ta. Không lâu sau, nhân viên phục vụ với khuôn mặt tươi cười cũng mang xe đẩy thức ăn đến, đẩy một xe thức ăn đẹp mắt thơm phức mê hoặc lòng người, xe thức ăn vừa đến, còn mang theo một bó hoa bách hợp rất đẹp nữa.

Không phải là hoa hồng! Tôi hơi nhếch miệng, chỉ có tình nhân của anh ta thì anh ta mới tặng hoa hồng thôi, còn chúng tôi sắp đi ly hôn, tặng hoa bách hợp là phù hợp rồi, cả hai nên giữ lại những ấn tượng thật tốt đẹp.

Thực sự tôi rất đói, từ ở quê nhà lên đây, trong túi tôi chỉ có một chút tiền. Từ chối sự giúp đỡ của Tưởng sư phụ, hầu như hàng ngày tôi đều chỉ ăn mì, mấy ngày rồi ngoài cơm trưa ở công ty, có lẽ tôi chưa ăn một bữa cơm nào tử tế. Đặc biệt là hôm nay, tôi vẫn chưa ăn sáng, còn chờ anh ta đến một tiếng liền, điều đó càng khiến tôi đói đến mức cảm thấy dạ dày đã dính vào sống lưng rồi. Nhân viên phục vụ dọn xong bàn ăn, tôi cũng chẳng khách sáo làm gì.

Anh ta tự rót cho mình một ly rượu vang, từ từ thưởng thức nó một cách chậm rãi.

Những thức ăn này thật sự rất ngon mà? Giống như đang khiến người ta phải nuốt lưỡi vào. Người có tiền, ngày nào cũng sống như vậy sao?

Khi tôi đang ăn ngấu nghiến, tôi lại nghe thấy tiếng anh ta khẽ thở dài. Một giây thôi, vốn những thức ăn rất ngon lành trong miệng tôi bỗng mất hết mùi vị, tôi mất hết năng lượng để nuốt tiếp chúng.

Anh ta đang cười nhạo tôi sao? Đúng vậy, tôi chính là như vậy đấy, anh ta vẫn không biết sao?

Ngày ba bữa cơm sơ sài, chỗ ở cũng ảm thấp tối tăm.

Đột nhiên tôi cảm thấy sống mũi mình cay xè, miệng tôi chum lại, tránh những giọt nước mắt hồi tưởng rơi xuống. Tiêu Đồng Đồng, có thể đau lòng trước mặt bất kỳ ai, nhưng không được rơi lệ trước mặt người đàn ông này. Mày có tự trọng một chút được không? Tôi dấu diếm cúi đầu thật thấp, ăn những miếng cơm thật to.

Nhưng nước mắt vẫn rơi xuống một cách thất vọng.

Làm thế nào?

Tôi không thể cứ mãi cúi đầu. Đúng lúc này, hai tay anh ta chạm lên má tôi, nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt, nhẹ nhàng dỗ dành tôi, vẫn dịu dàng như năm xưa, “Đồng Đồng...”

Nước mắt tôi giống như nước vỡ đê không sao khống chế được, cứ rơi xuống là chảy. Tôi ngẩng đầu lên, không nhìn anh ta, cố gắng hết sức để nuốt những thức ăn còn nghẹn lại trong miệng. Sau đó, nó như bóp cổ tôi đến nghẹn ngào.

Tôi đáng cười lắm sao? Lẽ nào trước mặt anh ta còn phải giả bộ sao? Tôi vẫn đang nỗ lực, vẫn đang phấn đấu, cũng vẫn đang chờ đợi anh... nhưng nụ cười chế nhạo xúc phạm tôi, sao anh lại làm như vậy? Anh rõ ràng là một kẻ đốn mạt.. mới không thể khóc trước mặt anh...

Tôi thực sự muốn lau nước mắt, một luồng sức mạnh khiến cơ thể tôi không tìm được chỗ dựa vào ngực anh ta. Sở Mộng Hàn ôm tôi thật chặt trong lòng, để mặt áp sát vào tay tôi.

“Đồng Đồng...Đồng Đồng...” Giọng nói anh dịu dàng như nước, vừa như hoảng hốt vừa như tiếng anh gọi bên tai tôi vào buổi sáng năm xưa: “Đồng Đồng, Đồng Đồng, dậy đi..., con heo con lười biếng...”

“Còn anh là con heo to lười biếng...” Hai người cứ đôi co như vậy trên giường đến huyền ảo.

Bị anh ôm thật chặt, không sao nhúc nhích được, tôi cố nâng mặt lên bờ vai anh, khóc một cách đau đớn. Mãi đến khi nước mắt của tôi khiến cho chiếc áo nhất định là rất đắt tiền của anh ta bị ướt một mảng lớn, tôi mới dần dần ngừng hẳn nấc nghẹn. Tôi hận chính mình, nhưng tôi không sao kìm nén được nó.

Sở Mộng Hàn đã buông tôi lỏng hơn, trong ánh mắt sâu thẳm như hồ nước lạnh rõ ràng đang hướng về phía mặt tôi, khoảng cách giữa hai chúng tôi gần như vậy, tôi nghe thấy cả hơi thở của anh ta từ từ trở nên gấp gáp hơn.

Tôi đẩy mạnh anh ta ra rồi đứng lên, lùi lại phía sau mấy bước: “Sở Mộng Hàn, cảm ơn bữa cơm trưa của anh, tôi ăn no rồi, chúng ta... nhanh chóng đến Sở Dân Chính thôi.”

Anh ta cúi đầu nhìn lên đồng hồ đeo tay, nói với tôi một cách nghiêm túc: “Từ đây đến đó chỉ mất khoảng 20 phút thôi.”

Nhìn cái dáng vẻ không nhẫn nại của tôi, anh ta có vẻ buồn chán, lại ngồi trở lại vị trí ban đầu của mình, tỉ mỉ nhìn tôi nói: “Đồng Đồng, anh có chuyện muốn nói với em.”

Thấy tôi im lặng, anh lại thở dài, dường như đáng vẻ rất đau khổ, “Em thật sự yên tâm khi trao cuộc đời mình cho Tưởng Nhược Phàm sao? Em có hiểu anh ta không? Liệu anh ta có đủ khả năng chăm sóc cho em không, tình cảm của em dành cho anh ta có thực sự là ... tình yêu không?”

Nói xong chữ “tình yêu”, anh ta lại rút một miếng thuốc ra châm, kẹp giữa hai ngón tay và hít vài hơi một cách thành thực, thở một hơi thật dài, “Đồng Đồng, anh sợ em...”

“Sở Mộng Hàn, anh có phải là quá vô lý không?” Tôi ngắt ngang đề tài “quan tâm” đến tôi của anh ta.

Tôi mỉm cười, nói rất bình thản, “Tưởng sư phụ là một người đàn ông tốt, có năng lực, biết gánh vác, có trách nhiệm rất cao, anh ấy khiêm tốn với người khác, thực sự là kiểu người mà tôi thích. Tôi và anh ấy quen biết đã ba năm, khâm phục anh ấy, sùng bái anh ấy và cũng rất yêu anh ấy. Anh ấy rất tốt với tôi, thực sự rất tốt. Chúng tôi ở bên nhau, rất vui vẻ, cũng rất hạnh phúc... hơn nữa, mẹ tôi cũng rất quý anh ấy...”

Khuôn mặt Sở Mộng Hàn lạnh lùng cực điểm, ngón tay kẹp miếng thuốc đang run rẩy, sau đó, anh ta đập nó thật mạnh vào trong cái gạt tàn.

Anh ta đứng dậy, lại tiến sát về phía tôi: “Em nói những điều đó là thực sao?”

Tôi thản nhiên đón nhận ánh mắt của anh ta, nghiêm túc gật đầu, Là thực, còn chân thực hơn cả vàng thật!”

Hai mắt chúng tôi nhìn nhau rất lâu, tôi nhìn thấy trong mắt anh ta phát ra luồng ánh sáng rực, rồi đột nhiên lại tắt lịm.

Lòng tự tôn của Sở Mưu nhân không phải người bình thường nào cũng sánh bằng, khi còn đi học đã vậy, bây giờ có tiền rồi, còn có cả địa vị nữa, chắc chắn càng như vậy.

Anh ta cúi đầu, như đang làm một quyết định trọng đại nào đó, sau đó từ từ lòi trong người ra một tấm thẻ ngân hàng.

Tôi sờ sờ một lát, tay đã bị anh ta nắm chặt. Anh ta dùng bàn tay lớn mở lòng bàn tay tôi ra, ngửa mặt lên trên. Đặt nó vào trong bàn tay tôi.

Vẫn chưa kịp rút lại, thì tay Sở Mộng Hàn đã rời ra.

Tôi nhìn khuôn mặt anh ta cứng rắn như thép. Giống như người bị bệnh vậy, thật khó coi.

“Cái gì vậy?” Tôi cầm nó, lật qua lật lại trước mặt anh ta. Trong thẻ ngân hàng đương nhiên là tiền rồi, nhưng tôi muốn hỏi anh ta đưa cho tôi cái này có ý gì.

Mới đầu chúng tôi tự do yêu nhau, thống nhất ly hôn, cho nên anh ta không cần phải trả cho tôi phí tổn tuổi thanh xuân. Hơn nữa, khi tôi khó khăn nhất cũng đã qua đi rồi, bây giờ đưa cho tôi những thứ đó còn có tác dụng gì chứ? Cứ cho là tôi có nghèo túng, có cần tiền, nhưng cũng chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện dựa vào một khoản tiền lớn để thay đổi diện mạo cuộc đời mình, hưởng hồ cái người đó lại còn là “chồng cũ” của tôi! Tiền của anh ta đều là kiếm được từ sau khi rời khỏi tôi, cho nên chẳng có một đồng một hào nào liên quan đến tôi cả.

Cầm tấm thẻ ngân hàng nhẹ tênh trong tay, tôi tự cười châm biếm, tôi nghĩ nếu là cái ngày hôm đó cách đây không lâu, anh ấy tự tay nhét cho tôi tấm thẻ này, tôi nghĩ tôi nhất định là sẽ vui mừng lắm.

Nhưng bây giờ tôi đã không còn cần nữa rồi.

Nhìn thấy nụ cười của tôi, anh ta như bị bỏng vậy, vài giây liền giống như chịu một sự tổn thương to lớn vô cùng.

“Ở đây có một khoản tiền, để lại cho em, cũng có thể sau này em sẽ cần dùng đến” Không nói rõ trong đó có bao nhiêu tiền, nhưng đã đến điểm cuối cùng anh ta có thể chịu đựng được rồi.

Tôi lại đẩy cái thẻ ngân hàng về phía anh ta, “Cái này tôi sẽ không cần đâu, tôi nghĩ sau này tôi cũng không có cơ hội để dùng đến nó”. Nếu muốn để lại cho tôi một cái gì, vậy hãy để tôi nhớ đến những gì tốt đẹp nhất giữa hai chúng ta.

Không còn tình yêu, còn cần tiền để làm gì?

Nhưng tôi lại không ngờ sự cự tuyệt của tôi lúc này, trong tai anh ta, căn bản lại thành một ý nghĩ khác.

Anh ta lập tức trở lại giọng điệu châm chọc khiêu khích tôi, “Tiêu Đồng Đồng, cô sớm đã trải qua những ngày tháng của một cô thiếu nữ không hiểu biết, sao bây giờ lại có thể ấu trĩ như vậy nhỉ? Cô cứ nhất định cho rằng người đàn ông như thế có thể nương tựa vào được sao, có thể đáng tin cậy đối với cô như vậy sao? Một người phụ nữ cất giữ một ít tiền bên người, mới khiến cho người ta có thể yên tâm được, sao cô lớn như vậy rồi, một đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu?” Ha ha, hoá ra là anh ta cho rằng tôi cầu được con cá bằng vàng, mới không cần đến tiền của anh ta, rõ ràng là gà nói cho vịt nghe đây mà.

“Sở Mộng Hàn, cái thẻ này, tôi sẽ không lấy đâu, tôi lấy anh là do tôi tự nguyện chọn lựa, mới đầu tôi yêu anh, cũng là chuyện của riêng tôi, tất cả chẳng liên quan gì đến anh hết, tiền của anh anh giữ lại cho người con gái khác đi. Tôi đúng là ngu ngốc, đúng là dở hơi, cho nên mới tin tưởng một người đàn ông có thể cho tôi hạnh phúc...”

Lúc này nhân viên phục vụ lại mang đồ tráng miệng đến.

Nhìn thấy sắc mặt của hai chúng tôi, lại nhìn vào cách bố trí lãng mạn của căn phòng, giật mình đến lú đầu lú, ánh sáng vội vàng lướt qua, đến khi quay ra vẫn nhớ đóng cửa lại cho chúng tôi.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, chúng tôi đều chẳng ai nói câu nào, nhưng lại cảm thấy giữa hai chúng tôi có một sự bí ẩn vô hình từ từ rơi xuống từng góc cạnh của căn phòng hoa lệ.

Một phút, hai phút, ba phút. Anh ta đột nhiên bước về phía tôi, ôm chặt tôi vào lòng.

Lần này, tôi không cự tuyệt, để mặc anh ta cứ thế ôm chặt tôi. Tôi nghĩ có lẽ đây cũng là cái ôm cuối cùng trong cuộc đời này. Sự ngoan ngoãn nghe theo của tôi như khích lệ anh ta, anh ta cuối xuống hôn nhẹ lên môi tôi.

Tôi giật mình, muốn đẩy anh ta ra, nhưng anh ta đã hôn tôi rất sâu...đồng thời còn dùng một tay, vuốt ve không ngừng lên cơ thể tôi...

Tôi cảm thấy như mất mát gì đó, hoặc ngay lúc này giữa chúng tôi ngoài sự châm biếm khích bác nhau, luôn không biết nên đối xử với nhau như thế nào. Cũng giống như trước khi anh ta rời bỏ tôi, chúng tôi đã cãi nhau một trận kịch liệt, sau đó ai cũng không muốn mở lời, vì sợ những lời nói ra sẽ làm tổn thương lẫn nhau. Trong im lặng, ngoài ngôn ngữ, chỉ có thể dùng các phương thức khác để giao lưu, ví dụ như cơ thể. Tứ chi hoà quyện, mồ hôi nhễ nhại, chính là nhằm chứng minh sự tồn tại của nhau.

Trong lúc này, tôi dường như lại trở về thời điểm đó. Anh ta hôn lên môi tôi, giống như muốn nuốt lấy tôi, hai tay không ngừng ôm tôi chặt hơn, mà còn đưa sâu vào trong váy áo tôi, không ngừng vuốt ve lên da thịt tôi.

Tôi bắt đầu phản đối, sao lại có thể có những va chạm cơ thể với người đàn ông này chứ? Rõ ràng anh ta không phải chỉ đơn giản muốn có một nụ hôn tạm biệt với tôi. Nhưng sức mạnh của anh ta thật đáng sợ, cứ như vậy vừa dùng sức hôn tôi, vừa vuốt ve cơ thể tôi, khiến tôi từng bước từng bước ngã xuống chiếc giường lớn phía trong. Tôi ngã vào trong giữa chiếc giường, một giây sau cơ thể anh ta cũng đè lên trên.

Không có rượu, không bị say choáng váng, tôi hoàn toàn tỉnh táo, nhưng toàn thân tôi lại run rẩy.

Tay của anh ta dường như đã sờ soạng khắp người tôi, chạm đến đâu, cũng như có một ngọn lửa bén vào.

Tôi cố hết sức giữ chặt cánh tay mà anh ta muốn trượt vào ngực tôi. Tôi cố giật ngón tay anh ta ra, nhưng hoàn toàn chỉ phí sức. Vì hơi thở sâu dồn dập khiến ngực tôi phập phồng, ngược lại càng khiến cho sắc màu trong ánh mắt anh ta càng đậm hơn.

“Sở Mộ Hàn... anh hãy mau buông tôi ra... chúng ta đã ...”

“Đừng nói hai từ đó, nếu không em sẽ phải ân hận đấy.”

Quả nhiên anh ta nói được làm được, trên đầu ngực tôi từng đợt tê rát, tôi lập tức chìm vào trong nước sôi lửa bỏng. Anh ta còn hiểu cơ thể tôi hơn cả tôi, thuộc lòng những chỗ nào mới có thể khiến tôi càng thêm khó chịu. Nghe thấy tiếng anh ta thở dốc dồn dập bên tai, dường như anh ta còn khó chịu hơn cả tôi.

Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, một lần, hai lần, ba lần, cuối cùng cũng khiến anh ta không nhịn được, lấy điện thoại ra đưa lên tai.

Anh ta ngồi dậy. Tôi lập tức kéo lấy quần áo của mình, nhảy ra khỏi giường dường như là muốn bỏ chạy khỏi đó. Nhưng phản ứng của anh ta còn nhanh hơn, giữ chặt lấy tôi, ôm cứng lấy tôi trong lòng.

Khoảng cách quá gần, tôi nghe thấy tiếng nói trong điện thoại, “Tiểu Hàn, con đã đến thánh phố A rồi à? Đã đi gặp cái cô đó chưa? Nhanh chóng làm thủ tục đi nếu không mẹ không có đứa con như con đâu!”

Tôi cười lạnh lùng thản nhiên thả lỏng cơ thể, lờ lờ nhìn anh ta.

Anh ta nhìn tôi ngượng ngùng, nói: “Mẹ, con bây giờ đang có việc, sẽ nói chuyện với mẹ sau!” Nói rồi anh ta cúp điện thoại. Hóa ra mẹ anh ta cũng đã biết chuyện chúng tôi vẫn chưa có ly hôn.

“Về công ty thôi!”

Tôi giật mình, lập tức có cảm giác như mình bị trêu đùa vậy, “Sở Mộ Hàn, anh có ý gì vậy?”

Khuôn mặt anh ta lúc này lại biến đổi thành một biểu cảm rất phức tạp, “Anh đã nói em qua tìm anh đi ly hôn khi nào?” Trong lòng anh ta dường như cũng có một sự đấu tranh rất mãnh liệt, tôi có thể cảm nhận

rõ khi anh ta nói ra câu nói đó, vừa là quyết định nhất thời vừa là quyết định đầy mưu đồ. Suy nghĩ kỹ lại, hôm đó anh ta rõ ràng chỉ nói là buổi trưa đến tìm thôi...

Anh ta đúng là đang chơi đùa với tôi sao?

“Sở Mộ Hàn, anh làm như vậy có quá bỉ ổi không?” Tôi ngẩng đầu nhìn quanh căn phòng hào hoa mỹ lệ, nghĩ đến những động tác ban nãy của anh ta.

Dựa vào những gì tôi hiểu về anh ta trước kia, anh ta là một người vô cùng quyết đoán và rành mạch trong công việc, vậy sao đã ba năm qua, làm đến cả giám đốc điều hành, lại có thể hành động uỷ mị đa cảm đến vậy?

Hoặc nói cách khác, anh ta thực sự chưa suy nghĩ kỹ chuyện ly hôn giữa anh ta và tôi! Ban nãy thời khắc chia ly vẫn vương với tôi đã khiến anh ta bất ngờ thay đổi quyết định? Nhưng không ly hôn thì anh ta định thế nào đây? Chúng tôi đều hiểu rõ, bất luận là thế nào, chúng tôi cũng đã không thể nào quay lại như trước kia được nữa. Trong thời gian ba năm, đã xảy ra rất nhiều chuyện, cũng đã bỏ lỡ mất rất nhiều thứ.

Có thể tôi cũng giống như anh ta, có thể anh ta đã không còn là Sở Mộ Hàn mà tôi đã từng yêu, đã quen thuộc. Bất gặp ánh mắt đầy nghi ngờ của tôi, anh ta đột nhiên trở nên yếu đuối và mệt mỏi.

“Đồng Đồng, rời xa Tưởng Nhược Phàm được không?” Câu nói này bất ngờ như đánh trúng tôi, tôi không cử động nhìn anh ta, đúng lúc mà tôi dường như muốn đem tất cả những biểu lộ của anh ta quy kết thành sự đau khổ, thì tôi đột nhiên nhớ lại cuộc điện thoại đó, khoe miệng cong lên một nụ cười xấu xa, “Ban nãy, nếu tôi nghe không nhầm, thì mẹ anh đã có thông điệp cuối cùng muốn chúng ta ly hôn đúng không? Tôi còn nhớ bà ấy luôn không thích tôi, năm đó những lời bà ấy nói thực sự rất khó nghe, bây giờ, tôi dường như vẫn không thể tưởng tượng được, bà ấy gặp lại tôi sẽ còn sỉ nhục tôi thế nào nữa. Anh cứ phải khiến cho bà ấy hiểu nhầm là tôi vướng víu trói buộc anh, không chịu ly hôn với anh, thì anh mới vừa ý sao? Tôi thực sự không hiểu, rõ ràng bên cạnh anh có nhiều phụ nữ như vậy, sao vẫn không chịu để tôi tự đi tìm hạnh phúc của riêng mình.”

Ba năm rồi, đúng vào lúc cuối cùng của chuyện ly hôn, mới nghĩ đến chuyện níu giữ tôi, như vậy là tâm lý gì? Chiếm hữu, không cam tâm?

Sở Mộ Hàn nghe thấy tôi nói câu “rất nhiều phụ nữ”, sắc mặt chợt đổi khác, nhưng lại hoàn toàn không phủ nhận, trong lòng tôi vẫn còn chưa được nào bộ cho phép, đã tự co thắt lại.

“Em có hiểu Tưởng Nhược Phàm không? Trước khi đến Hiếu Thiên anh ta làm gì, hoàn cảnh gia đình như thế nào, trước nay đã từng có lịch sử ái tình như thế nào, em đều biết rõ chứ? Sao em có thể giao cuộc đời mình cho một người đàn ông một cách đơn giản như vậy?”

Tôi đã bị hàng loạt những câu hỏi ở anh ta hỏi trúng, anh ta nói những điều đó, thực sự tôi chưa bao giờ hỏi Tưởng sư phụ.

Nhìn thấy biểu hiện sững sờ của tôi, ánh mắt của anh ta như càng phần nộ hơn, giống như tôi là một người phụ nữ ngu xuẩn nhất thế gian này khiến cho người khác phải lo lắng. Thái độ ghét bỏ của anh ta đối với Tưởng sư phụ không một chút nào che giấu, như được viết rõ từng nét trên khuôn mặt anh ta.

Nhưng cũng đúng vào lúc này, tiếng chuông điện thoại của tôi vang lên. Lúc này đến lượt tôi căng thẳng, trên màn hình hiện lên số điện thoại của mẹ tôi.

“Đồng Đồng, bác sĩ nói sức khỏe của bố con hiện giờ có thể chuyển viện được rồi, mẹ nhớ lần trước lãnh đạo Tưởng có nói chuyện sẽ giới thiệu bác sĩ cho bố con, nên mẹ nghĩ mấy hôm nữa sẽ đưa bố con lên thành phố A.”

9. Chương 09

Chớp mắt tôi đã được đào tạo ba ngày ở Vinh Chính rồi. Hôm đó tuy chưa cùng Sở Mộng Hàn đến Sở Dân Chính, nhưng anh ta đã đồng ý chuyện tôi xin thôi việc rồi. Thật là hài hước, tôi muốn xin thôi việc, cuối cùng lại phải cần đến sự đồng ý của “chồng cũ”.

Cuối cùng cũng rời khỏi Hiếu Thiên, nhưng cũng giằng khắc đó, xã hội đã cho tôi thấy thế nào là tình người ấm lạnh, thói đời thất thường, một tờ giấy thôi việc nhỏ bé, bên trên có chữ ký của lãnh đạo, nhưng còn phải đến các phòng tài vụ phòng thông tin để chờ các bộ phận ký tên, để tránh những điều không đáng xảy ra. Những giám đốc của các bộ phận đó khuôn mặt mỗi người một biểu cảm, có người vẫn còn nhiệt tình như ngày trước, có người lập tức thay bằng một sắc mặt khác, chẳng có việc gì cũng bắt tôi chờ cả tiếng đồng hồ.

May là tôi chẳng vui chẳng buồn, chỉ khi cầm tờ giấy nhỏ bé, rời khỏi công ty, trong lòng tôi lại có một sự lạnh lẽo đến khó mà kìm nén được. Buổi tối, tôi cùng ăn cơm với các đồng nghiệp trong bộ phận thiết kế, ngày hôm sau tôi đến Vinh Chính làm việc, bắt đầu một bến bờ hoàn toàn mới.

Người mới làm việc trong cương vị mới cần có một tuần để đào tạo, thời gian buổi trưa, tôi chỉ cùng với vài người đồng nghiệp đi lên nhà ăn trên đỉnh tòa nhà để ăn trưa. Rất nhiều người, những nhân viên văn phòng trong tòa nhà này, đều có thể đến để ăn cơm. Chỉ là tôi không ngờ ngày ngày đều nhìn thấy Chu Chính ở đó.

Ngày trước khi còn ở Hiếu Thiên, ngoài Tưởng sư phụ ra, dường như không nhìn thấy một vị lãnh đạo cao cấp của công ty tập trung ở thang máy để đi lên ăn ở phòng ăn chung. Còn Chu Chính lại cầm khay cơm, mỗi hôm ngồi ăn thì chuyện trò với một nhân viên khác nhau trong phòng ăn.

Ngày xưa khi xem “Truyền kỳ Lý Gia Thành”[1], trong sách nói, Lý Gia Thành sau khi có thành tích cũng hàng ngày vẫn dùng cơm cùng nhân viên. Chu Chính tuy khác rất nhiều so với Lý Gia Thành, nhưng tôi vẫn không nén được sự so sánh của mình dành cho ông chủ mới.

[1] Lý Gia Thành sinh ra trong một gia đình nghèo khổ, bố mất sớm, là con trai trưởng trong nhà, năm 14 tuổi cậu bé Lý Gia Thành đã sớm phải từ bỏ nghiệp học để lao vào kiếm sống, tuy nhiên với tố chất thiên bẩm của một người làm nên nghiệp lớn, Lý Gia Thành luôn chứng tỏ được bản lĩnh và ý chí cầu tiến mạnh mẽ của mình và trở thành người sáng lập Tập đoàn Hòa Ký Hoàng Phố (Hutchison Whampoa Limited) và Trường Giang Thực Nghiệp (Cheung Kong Holdings) tại Hồng Kông, nơi người ta gọi ông là “siêu nhân”. Lý Gia Thành, tỷ phú Hồng Kông, là một trong những người giàu nhất thế giới và không chỉ được truyền tụng như một huyền thoại kinh doanh kiệt xuất, ông còn được ca ngợi bởi lòng nhân từ, đức độ và nghệ thuật dạy con trở thành người tài đức vẹn toàn, giữ gìn sự trong sáng của doanh nhân. Dù rất giàu có nhưng Lý Gia Thành vẫn nổi tiếng về phong cách sống giản dị, thường đi những đôi giày đen đơn giản và mang đồng hồ Seiko không quá đắt tiền...

Hôm nay ông chủ vẫn ngồi đối diện trước mặt tôi. Người đồng nghiệp nữ thường ăn cùng cơm trưa với tôi hôm nay lại bận việc, vội vàng ăn mấy miếng rồi đi, trước bàn ăn chỉ còn tôi và Chu Chính.

“Chu Tổng!” Trong khi làm việc, người đàn ông này thậm chí trong môi trường liên quan đến công việc cũng luôn thể hiện phong thái của một ông chủ rất nho nhã lịch sự, khiến cho người khác không có cách nào có thể liên tưởng đến cái dáng vẻ trêu đùa hôm trước được của anh ta.

“Mấy ngày đào tạo có thấy phù hợp không?” Anh ta vừa xúc cơm, vừa nhìn tôi và hỏi.

Tôi vội vàng gật đầu, “Cảm ơn Chu Tổng đã quan tâm, thầy giáo giảng rất hay, tôi rất thích văn hóa doanh nghiệp của công ty chúng ta, hơn nữa các đồng nghiệp đều rất trẻ, rất dễ giao lưu với nhau.” Nghĩ lại hôm trước tôi không ngừng kêu anh ta là “thần kinh”, tôi tự nhiên cảm thấy mình trả lời thật uyển chuyển.

Anh ta nhai miếng cơm, đột nhiên mỉm cười. Cái biểu cảm này, lại khiến tôi như trở lại hình ảnh anh ta tươi cười ngang ngạnh trong hai lần tôi gặp anh ta ở ngoài công ty. Sau giây phút đó, anh ta vẫn lại ngăn cản tôi trở lại với dáng vẻ bình thường vốn có, phản bác lại tôi: “Làm một nhân viên kinh doanh đúng nghĩa không chỉ giỏi giao lưu với những người trẻ tuổi, mà với bất kỳ những người dù ở độ tuổi nào cũng có thể

trò chuyện, những người có thể có được quyết định chính xác cho một hạng mục nào đó, thường không phải là những người còn trẻ trung.”

Tôi gật đầu liên tục, tự hiểu rõ ràng bất kể một cấp trên nào, bất luận là cấp dưới có nói đúng thế nào, để thể hiện uy tín của mình, cũng chịu không nổi một câu phản bác nào của họ, huống hồ, giữa tôi và anh ta còn cách nhau rất nhiều cấp bậc.

Điện thoại của tôi đã vang lên, cầm lên nghe thì thấy tiếng mẹ tôi vang lên: “Alo, Đồng Đồng, mẹ và bố con đã lên đến bệnh viện trung tâm rồi, Tiểu Tưởng đang ở đây một mình, khi nào thì con đến vậy?”

Tôi giật bắn người như nhảy trên ghế. Bà mẹ của tôi, lại đã tìm đến Tưởng sư phụ trước, sau đó mới thêm gọi điện báo cho tôi. Nhưng câu nói sau đó của bà, càng khiến tôi kinh hoàng hơn: “Đồng Đồng, con đoán xem ở bệnh viện mẹ đã gặp ai?”

“Là ai ạ?” Tôi hỏi một cách khó hiểu. Cảm thấy mẹ tôi cười rất đắc ý, “Mẹ đã gặp mẹ của Sở Mộng Hàn đó, bà ấy cũng khám bệnh ở đây, con đến đây nhé!”

“Cô sao thế?” Chu Chính nhìn sắc mặt thảm hại của tôi, chau mày hỏi.

“Không có việc gì, trong nhà có người đi viện, tôi phải đến bệnh viện một lát.” Tâm trí tôi như để đi đâu vậy, tôi nghĩ: Chết rồi, hai bà già ở cạnh nhau, nhất định chuyện tôi chưa ly hôn sẽ bị phơi bày hết.

“Tôi cũng vừa hay có chuyện phải đi, để tôi đưa cô đi?”

“Ừm.” Tôi chẳng kịp suy nghĩ gì đã vội gật đầu, vài giây sau mới ý thức được anh ta vừa nói cái gì, vội vàng nói, “Không cần đâu, Chu Tổng!”

Để ông chủ đưa tôi đi, điều này thật không thể chấp nhận được.

“Cũng vừa may tôi sẽ đi về phía đó, một người có thể trở thành nhân viên kinh doanh xuất sắc, không nên có dáng vẻ loay hoay hoảng hốt như cô được.”

Nói rồi Chu Chính trộn cả cơm và thức ăn lại, và liền mấy miếng xong xuôi, dùng khăn ăn lau miệng sạch sẽ, kết thúc bữa ăn trưa. Sau đó anh ta đứng dậy, đi ra phía cửa phòng ăn, tôi đang do dự không biết có nên đi theo anh ta không, thì anh ta đã đi khá xa rồi, quay lại chau mày nhìn tôi.

Ăn cơm nhanh, đi cũng nhanh, nói một là một hai là hai, đó chính là ông chủ mới quen nhất của tôi.

Ô tô đi vào trung tâm thì bắt đầu bị tắc đường liên tục, khi đến được bệnh viện thì đã là 1 rưỡi chiều.

Tôi có chút lo lắng không yên, Chu Chính lại nói: “Bố mẹ nằm viện là chuyện lớn, ngày mai đến phòng nhân sự làm giấy nghỉ phép, hôm nay không cần phải về công ty nữa.” Tôi cảm ơn anh ta một cách cảm động, một ông chủ thấu tình như vậy, tin chắc rằng sẽ có rất nhiều nhân viên đều muốn hy sinh cuộc đời cho công ty.

Tôi gọi điện cho mẹ tôi, đang định bước đi lên tầng 5 nơi phòng bệnh, vô tình quay đầu lại, qua tấm kính trong suốt của bệnh viện, tôi nhìn thấy ông chủ của tôi Chu Chính và một người đàn ông cao ráo đẹp trai nói chuyện rất thân mật. Đúng là một năm đen đủi, tuyệt đối là vận hạn đen đủi, cái dáng người đó nếu có chìm trong biển người nhộn nhịp tôi cũng có thể nhận ra anh ta ngay lập tức.

Chẳng phải Sở Mộng Hàn kia đứng đó sao?

Anh ta, anh ta, anh ta và Chu Chính quen nhau sao? Cái dáng vẻ quen thuộc đó, không giống như sự lạnh lùng khách sáo xa cách với Chủ tịch Hiếu Thiên – Trần Mạc Nhiên, hai bọn họ càng giống như những người anh em lâu ngày không gặp, chỉ còn thiếu nước ôm chầm lấy nhau thôi.

Nhưng một phút sau tôi lại phát hiện ra, không có “bi kịch” cực độ, mà chỉ là càng “bi kịch” hơn. Chu Chính cất xe xong đi cùng với Sở Mộng Hàn vào trong đại sảnh của bệnh viện.

Tôi cố tình không đi thang máy, một mình leo đường bộ lên tầng. Đến tầng 5, tim tôi vẫn thỉnh thoảng đập liên hồi.

Hồi cô y tá trực ở bàn tư vấn thông tin, tôi tìm đến phòng thứ tư bên cánh tay phải, đẩy cửa bước vào, Tưởng sư phụ đang nói chuyện rất nhỏ tiếng với mẹ tôi, bố tôi đã nằm trên giường và ngủ rồi.

Đây là một phòng đơn, điều kiện rất tốt, tôi biết bệnh viện này là nơi to nhất, quyền uy nhất trong thành phố, dù là ngày lễ gì trong năm, hàng ngày đều đông nghịt người đến khám bệnh. Nếu muốn đặt một phòng đơn như thế này chắc chắn chẳng phải là chuyện đơn giản. Xem ra Tưởng sư phụ nhất định quen người có địa vị trong bệnh viện.

“Đồng Đồng, sao con không đến cùng với Tiểu Tưởng? Con có vẻ còn bận hơn cả lãnh đạo?” Tiểu Tưởng sao? Lần đầu gặp mặt vẫn còn gọi người ta là lãnh đạo Tưởng, bây giờ gọi thẳng là Tiểu Tưởng rồi?

Tôi mím môi, đặt túi xách xuống, giận dỗi trả lời: “Mẹ, Tưởng sư phụ rất bận, sao mẹ không gọi trực tiếp cho con?”

“Tại điện thoại của con gọi mãi không được, mẹ đương nhiên chỉ còn biết gọi cho Tiểu Tưởng thôi. Hôm qua, Tiểu Tưởng đã đặt xong phòng cho bố con, sao cậu ấy không nói gì với con à?”

Tôi ngượng ngùng nhìn Tưởng sư phụ, thế này là thế nào nữa, mẹ tôi và anh ấy đơn phương liên lạc với nhau, xong xuôi rồi biến tôi thành như người ngoài cuộc vậy.

Tôi bặm môi lại, chẳng để ý đến mẹ tôi nữa, chỉ nói chuyện với Tưởng sư phụ: “Tưởng sư phụ, cảm ơn anh!”

“Đồng Đồng, uống chút nước đi!” Anh ấy vừa nói, vừa nhìn tôi cười cười.

Vì trong lúc học đào tạo, điện thoại của tôi luôn tắt máy. Tôi vẫn chưa nói với mẹ chuyện tôi xin thôi việc, nếu để bà biết tôi đã bỏ công việc có thu nhập ổn định, đi làm công việc kinh doanh thì dù có một trăm cái miệng cũng không thể giải thích nổi cho bà hiểu.

Tưởng sư phụ biết tôi vẫn chưa nói với gia đình chuyện mình nghỉ việc, cho nên cũng không tự tiện thông báo với họ. Nói chung Tưởng sư phụ là người rất thấu đáo.

Tôi đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe thấy có người nói: “Căn phòng này thực không đến nỗi nào.” Cái giọng nói này sau ba năm mới lại một lần nữa vang lên bên tai tôi, vẫn cái sức tổn thương mạnh mẽ như ngày xưa.

Tôi chỉ cảm thấy đầu óc mình tê dại, lông tơ khắp người như đều dựng đứng hết lên. Tiếng nói đó đúng là tiếng của mẹ Sở Mộng Hàn, mẹ chồng tôi. Mái tóc của bà vẫn búi cao không một sợi nào rối, quần áo mặc trên người không một nếp nhăn, khi nói chuyện lúc nào cũng dùng một tay để đỡ lấy cặp kính trên sống mũi.

Tôi có cảm giác như làm sai điều gì đó nên lòng phấp phồng, bắt giắc lùi vài bước về phía sau. Mẹ tôi đứng một bên nói tiếp lời, “Đúng vậy, đây là bạn trai của Đồng Đồng nhờ người đặt giúp, rất nhiều cán bộ cao cấp đều xếp hàng phía sau không vào ở được đâu! Khuôn mặt mẹ tôi kiêu ngạo, mỗi một từ một chữ dùng đều lên giọng.

Không chịu nổi hai con người hễ gặp nhau là không khí như nặng mùi đao kiếm chém nhau, tôi căng da đầu nói to: “Bác gái!”

Bà ấy nhìn tôi một cái rất khinh thường, mí mắt không hề hạ thấp xuống, ánh mắt lại trực tiếp chiếu thẳng lên người Tưởng sư phụ. Mẹ tôi thấy đáng vẻ chau mày của bà ấy thì rất đắc ý, tiếp tục huyền thuyên một cách đầy ngạo nghễ: “Con gái tôi bây giờ đang làm thiết kế cho một tập đoàn lớn, mỗi tháng đều kiếm mấy nghìn tệ, bạn trai của nó còn lợi hại hơn, là làm cái gì nhỉ?” Mẹ tôi vất óc suy nghĩ, rồi chỉ tay đầy sức mạnh: “Đúng rồi, làm Tổng Giám sát, chính là Tổng Giám sát!”

Mặt tôi nóng bừng bừng. Ánh mắt của mẹ Sở Mộng Hàn giống như đèn pha chiếu thẳng vào tôi. Như tôi hiểu về bà, bà không bao giờ chịu để mình ở dưới người khác. Chỉ e là sẽ dùng những lời lẽ còn ác độc hơn để đi công kích người khác, chỉ cần trong lòng bà cảm thấy thoải mái, bà tuyệt đối không quan tâm đến cảm nhận của ai hết, đặc biệt là với người bà đã căm ghét vô cùng ngay từ đầu như tôi.

“Gặp nhiều người không có liêm sỉ rồi, nhưng thực sự chưa gặp qua gia đình nào lại mặt dày như các người, chẳng trách lại có đứa con gái không biết thể diện như thế.”

Những lời nói độc ác như thế, mà bà ấy vẫn có thể dùng những ngữ khí rất văn hoa để nói ra được, tôi thực sự khâm phục.

Đang muốn phản bác lại, thì mẹ tôi đã không thể nhịn được tức giận, đứng vụt dậy định xông tới, Tưởng sư phụ ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, vội kéo mẹ tôi lại, “Bác gái, không nên kinh động đến bác trai”. Nói rồi anh ta nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu, dường như muốn tôi làm rõ lai lịch của người đàn bà này vậy.

“Bác đi ra đi, ở đây không hoan nghênh bác. Bác có thể sỉ nhục cháu, nhưng không được sỉ nhục người nhà cháu, có chuyện gì cháu và bác ra ngoài nói chuyện.” Ngày trước vì tình yêu, bà đối xử với tôi thế nào tôi cũng nhẫn nhịn, nhưng bây giờ sao tôi phải chịu đựng sự bức tức của bà chứ? Không để cho bà ấy có cơ hội nói chuyện, tôi lôi bà ra phía ngoài.

Có lẽ bà chưa bao giờ thấy điệu bộ phần nộ của tôi đối với bà, giật mạnh tay tôi ra, cười lạnh lùng: “Sao thế, sợ à? Vừa ảo tưởng muốn quay lại tình cũ với con trai tôi, vừa mồi chài cấp trên trong công ty, không quen thấy cô một chân hai thuyền như vậy, tự cho mình là người thông minh. Con gái dù sao cũng nên có một chút giới hạn, ai lại có cái kiêu như cô, vẫn chưa tốt nghiệp đại học đã sống thử rồi, tốt nghiệp rồi còn ép con trai tôi kết hôn nữa?”

“Tôi chỉ có một đứa con trai, còn chỉ mong nó tốt nghiệp đại học xong thì vinh quy bái tổ. U mê lú lẫn lại lấy phải cô, không chỉ nhà nghèo kiết xác, mà còn có một ngôi sao chói, lôi kéo con trai tôi chạy đến cái nơi này, ngay cả một công việc chính thức cũng không có. Cô thấy đây sau khi rời khỏi cô, con trai tôi lập tức thăng tiến như điều gặp gió. Cô cho rằng cô cố tình kéo dài ba năm không ly hôn, thì con trai tôi sẽ đổi ý sao? Khuyên cô đừng có nằm mơ giữa ban ngày. Lập tức ly hôn với con trai tôi, nếu không tôi sẽ cho cô biết tay!”

Giọng nói của bà ấy giống như tiếng sét đánh tung căn phòng bệnh. Tưởng sư phụ bắt thần buông lỏng tay mẹ tôi, đứng ở đó như hóa thạch vậy.

Tôi không dám nhìn mẹ tôi, bà là một người luôn kiêu ngạo, sao có thể chịu đựng nỗi sự đả kích này chứ?

Vì sao ba năm nay tôi không ly hôn? Vì sao lại để mẹ tôi chịu sự sỉ nhục như vậy chứ? Tôi muốn phản bác lại, muốn giải thích, nhưng vừa ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Sở Mộng Hàn và Chu Chính đang đứng ở ngoài phòng, không biết đã đứng bao lâu rồi.

“Mẹ!” Sở Mộng Hàn nhìn tôi một cái sâu thẳm thẳm, kéo tay mẹ anh ta đi ra ngoài. Nhìn thấy người đàn ông bỉ ổi, vô liêm sỉ, hạ lưu đó, bao nhiêu uất ức của tôi như trào dâng.

Khi nước mắt như chực tuôn ra ở khóe mắt, một tiếng tát mạnh vụt qua trên khuôn mặt tôi.

Mẹ đã đánh tôi. Mắt bà đỏ ngầu, dường như muốn tóe ra lửa, toàn thân tức giận đến nổ tung, ngón tay chỉ vào tôi nói không nên lời. Tôi cảm thấy mình là đứa con bất hiếu nhất trên thế gian này, đúng chỉ là một đứa đốn mạt.

Tôi ôm lấy mặt bên phải bị tát muốn giải thích, nhưng làm thế nào để giải thích chứ? Kể đầu óc mê muội như tôi, sao lại hồ đồ đến như vậy? Lúc này tôi thực sự nghĩ, nếu thời gian có thể quay trở lại, ba năm nay, tôi nhất định không sợ phiền phức gọi điện cho Sở Mộng Hàn, bắt anh ta phải ly hôn.

Ly hôn, kết hôn, đều có thể chọn lựa, nhưng mẹ tôi chỉ có một. Mẹ tôi sinh ra tôi, nuôi dưỡng tôi, ăn dè hà tiện nuôi tôi học lên đại học, là để khiến bà được mở mày mở mặt, khiến bà có thể kiêu ngạo, nhưng tôi lại để bà bị mẹ của người khác châm biếm, phỉ báng ngay trước mặt bao nhiêu người đến nỗi không thể ngẩng mặt lên được. Nước mắt tuôn chảy như một chuỗi hạt ngọc, trong hoàn cảnh này, không chỉ mẹ tôi chịu không nổi, mà đến tôi cũng muốn tìm một khe đất để chui xuống thôi.

Tôi không hề nghĩ sẽ lừa dối Tưởng sư phụ, tôi nghĩ đợi tôi và Sở Mộng Hàn sau khi hoàn toàn cắt đứt quan hệ, sẽ nói rõ mọi chuyện với anh ta. Nếu anh ta vẫn còn chọn tôi, chúng tôi sẽ chính thức bắt đầu; nếu anh ta bỏ qua tôi, coi như chuyện tình cảm này đã kết thúc trước khi bắt đầu.

Nếu có ý muốn che giấu, cũng là vì đến bây giờ tôi vẫn chưa yêu anh ta mãnh liệt, cho nên mới không hề lo lắng một chút nào đến việc giải quyết chuyện này.

Nhưng tình cảnh xảy ra như thế này, tôi cũng đã làm anh tổn thương sâu sắc. Rốt cuộc, lòng tự tôn của người đàn ông quan trọng hơn tất cả mọi thứ, huống hồ lại là một người đàn ông xuất sắc như vậy.

Càng xúi quẩy hơn, ông chủ mới của tôi là Chu Chính cũng lại có mặt ở đây lúc này. Tôi nghĩ bất luận là một ông chủ như thế nào, đều không muốn nhân viên của mình có một đời sống cá nhân hỗn loạn như vậy?

Anh ta và Sở Mộng Hàn nhất định là rất thân thiết, nếu không cũng không thể đến thăm mẹ của Sở Mộng Hàn. Mỗi quan hệ như thế này, tôi liệu còn có thể tiếp tục ở lại Vĩnh Chính để làm việc sao?

Câu nói đó của Thẩm Hân Hân đột nhiên vang lên trong tai tôi: “Sở Mộng Hàn ba năm trước đã khiến cậu không còn gì cả, bây giờ sau ba năm anh ta trở lại, cậu không nên vì anh ta mà lại mất hết tất cả.”

Cuối cùng tôi nuốt nước mắt, chiếu ánh nhìn về phía người mà tôi đã từng yêu, từng hận, người đã từng khiến tôi hạnh phúc, lại cũng luôn mang đến cho tôi sự tổn thương vô hạn.

“Sở Mộng Hàn, nếu anh là đàn ông, hãy lập tức ly hôn với tôi đi!” Tôi cắn chặt môi, vừa khóc vừa nói. Vai của Sở Mộng Hàn run run, đón nhận ánh mắt hiểu nhầm của mẹ anh ta trước câu nói của tôi, thở một hơi thật dài, nói một cách khó khăn: “Mẹ, là con mãi không đồng ý ly hôn, mẹ hiểu lầm Đồng Đồng rồi.”

Không khí trong phòng trở nên ngưng đọng.

“Đến bây giờ con vẫn bệnh vực cô ta, con...” Nói rồi bà hầm hầm tức giận bỏ đi.

“Cút! Tao không có đứa con gái mất mặt như mày...” Mẹ tôi đau đớn xông đến hét một câu vào mặt tôi, trừng mắt nhìn xuống bố tôi đang nằm trên giường bệnh, rơi nước mắt mà nói nhẹ hơn: “Sao tôi lại có đứa con kém cỏi như vậy chứ...”

Tôi lau khô nước mắt trên mặt, xoay người đi ra ngoài, chạy một mạch xuống vườn hoa dưới lầu, hít thật sâu không khí bên ngoài, ngẩng đầu nhìn lên trời xanh, nghĩ đến tương lai của tôi, dường như chỉ còn lại sự ngượng ngùng và mệt mỏi.

Đột nhiên tôi cảm thấy sau lưng mình có người giữ chặt vai tôi, hơi ấm từ lòng bàn tay truyền vào người tôi, tôi quay đầu lại nhìn, Tưởng sư phụ nhìn tôi cười ảm áp.

“Tưởng sư phụ, xin lỗi anh!” Tôi nói một cách rất chân thành.

“Đồng Đồng, không cần phải xin lỗi anh, mỗi người đều có những bí mật của riêng mình. Anh rất may mắn, Sở Mộng Hàn không biết mà trân trọng em, nên anh mới có cơ hội theo đuổi em. Em luôn khép kín mình, khi em vẫn còn chưa thực sự yêu anh, sao anh lại có thể bắt em hé mở vết thương trong lòng mình cho anh thấy được chứ?” Lúc này biểu lộ của Tưởng sư phụ thật vô cùng vui vẻ. Dưới ánh mặt trời trên khuôn mặt anh phản chiếu ánh hồng hào rực rỡ, không phần nộ, rõ ràng là một biểu cảm rất nhẹ nhàng.

10. Chương 10

Sao Tưởng sư phụ lại có thể đối xử tốt với tôi như vậy chứ?

Không để tôi phải nói thêm điều gì, anh để tôi ngã vào lòng mình, giống như tôi là người yêu của anh mấy năm nay rồi vậy, làm chỗ dựa cho tôi, an ủi tôi. Có thể tôi thực sự rất mệt mỏi, nên lần đầu tiên tôi đã dùng tay ôm lấy eo lưng anh.

Khi tôi từ từ ngẩng đầu lên khỏi vai anh ta, lại nhìn thấy Sở Mộng Hàn đang từng bước từng bước hướng về phía tôi.

“Tôi có chuyện muốn nói với cô!” Giọng nói của anh ta có chút run rẩy.

Tưởng sư phụ buông tôi ra, vỗ nhẹ lên vai tôi, “Đồng Đồng, anh chờ em ở đằng trước nhé!”

Sở Mộng Hàn tiến gần đến chỗ tôi, do dự rất lâu, thở dài nói với tôi: “Mẹ tôi tim không được tốt, cô không nên kích động bà. Cô cũng biết, bà là người thân duy nhất của tôi.”

Một ngọn lửa không tên thiêu đốt trong đầu tôi, xem ra anh ta không hề nghe thấy toàn bộ nội dung mà chúng tôi nói chuyện trước đó, nhất định là người mẹ ác độc của anh ta đã cáo tội tôi. Nhưng cũng chẳng có ý nghĩa gì hết. Người đàn ông này xưa nay luôn hiểu thuận, bất kỳ ai trước mặt mẹ anh ta đều được nhượng bộ hết.

“Ngày mai chúng ta đi làm thủ tục!” Anh ta lấy ra một điều thuốc, đặt vào trong miệng, dùng bật lửa châm, hít một hơi thật dài.

Tôi đột nhiên ngăn người một hồi.

“Ngày mai chúng ta đi lấy giấy kết hôn nhé!” Mơ hồ nhớ lại khi anh ta cầu hôn tôi, cũng vẫn cái khẩu khí nhẹ nhàng như vậy, dường như tất cả đều rất thuận theo tự nhiên vậy. Hóa ra từ khi bắt đầu đến khi kết thúc, chỉ là khác nhau có mấy chữ vậy thôi, nhưng trong đó bao hàm tuổi thanh xuân, tình yêu của tôi, thậm chí là tất cả những gì mà tôi đã từng tin tưởng.

“Được!” Tôi gật gật đầu, không hề do dự nói ra từ đó, trong lòng như đã trở nên trống rỗng rất nhiều. Còn trong mắt anh ta tôi cũng không thấy một sự bi thương nào vương vấn.

Duyên đến duyên đi, tất cả đều đã kết thúc.

Ngày hôm sau, cuối cùng tôi cũng đã trở thành người độc thân. Không có sự ôm ấp, không có nụ hôn tạm biệt, từ trong Sở Dân chính đi ra, chúng tôi thậm chí không nói với nhau thêm một từ nào.

Dưới ánh nắng mặt trời cao cao, hai bóng người cô độc, một người đi về bên trái, một người đi bên phải, cuối cùng đã thành người xa lạ.

Không yêu không cần chịu thêm sự tổn thương nào nữa

Sau khi ly hôn, tôi cũng rời khỏi Công ty Vĩnh Chính. Mẹ tôi vẫn chưa hết tức giận, nhìn thấy tôi là hầm hằm, bệnh tình của bố tôi cũng rất ổn định, nhưng vẫn còn phải nằm viện điều dưỡng thêm một thời gian nữa. Theo đề nghị của Tưởng sư phụ, tôi để em gái tôi từ quê lên, hàng ngày ở trong căn nhà thuê nấu cơm cho mẹ tôi. Còn tôi ngày thứ ba sau khi ly hôn, Tưởng sư phụ đã xin nghỉ và đưa tôi đi Hải Nam.

Tôi biết, anh muốn mang đến cho tôi một khởi đầu hoàn toàn mới.

Đáng tiếc là ra khỏi nhà không thuận lợi, chúng tôi đến Hải Nam đã hai ngày mà trời cứ mưa mãi. Cuối cùng hôm nay mới may mắn nhìn thấy bầu trời xanh trong, mặt trời vàng tươi.

Tôi mặc một bộ áo tắm hoa nhỏ mang phong cách miền Nam. Bộ áo tắm này là bộ liền quần, không phải là bikini hai mảnh, nhưng ở giữa lại để lộ ra cái bụng nhỏ và cái rốn phẳng phiu của tôi, bên dưới nhìn lên giống như là chiếc quần siêu ngắn, nói chung không quá lộ liễu.

“Đồng Đồng, em đẹp thật đấy.” Phía sau Tưởng sư phụ, nước biển xanh biếc vươn đến tận chân trời, trời và biển cùng một màu, mặt trời màu vàng chiếu từng tia nắng nhỏ lên trên bãi biển giống như là những sợi vàng vụn vậy.

Trên cổ anh ta đeo một chiếc máy ảnh, một cơ thể hoàn mỹ dưới ánh mặt trời, trông anh giống hệt là nhân vật trong thần thoại Hy Lạp vậy.

Khi tôi nhìn anh, anh đã chạy đến kéo lấy tôi, từ phía sau cầm một vòng hoa đội lên đầu tôi.

Khi vừa mới đến bờ biển, có nhiều người đeo trên cánh tay rất nhiều vòng hoa tự làm để bán cho khách du lịch, tôi cũng bị thu hút nên nhìn ngắm khá lâu, không ngờ một chút biểu hiện nhỏ như vậy mà cũng bị Tưởng sư phụ chú ý.

Tưởng sư phụ thực sự đối với tôi quá tốt, ba năm nay, từng chút từng chút một, tích lũy lại, để đến hôm nay tôi mới thực sự hiểu được, không phải là cái gì khác, mà là đây tình yêu thương. Vị thần vận mệnh đối với tôi có lẽ cũng có chút thiên vị, nếu không, tôi có khả năng gì, có đức hạnh gì, lại có thể được một người đàn ông ưu tú như vậy âm thầm yêu tôi suốt ba năm qua.

Hai ngày trời mưa trối ở trong phòng, tôi cũng không thấy buồn chán, gửi đi rất nhiều thư xin việc, nhân tiện cũng tìm thấy nhiều thông tin thuê nhà ở trên mạng nữa.

Căn phòng nhỏ tôi đã ở suốt mấy năm nay, tuy vẫn còn một chút nuối tiếc, nhưng tôi đã quyết định sẽ không tiếp tục ở đó nữa. Tưởng sư phụ một mình ở trong một căn hộ chung cư gồm ba phòng, anh ấy nói, trong đó có một phòng luôn luôn trống, có thể cho tôi mượn để ở, nhưng bị tôi cự tuyệt. Không biết có phải là vì câu nói châm chọc của mẹ Sở Mộng Hàn nói tôi là “Sống thử hồi đại học” không, tôi nghĩ tôi cũng không có cách nào sống cùng với bất kỳ một người đàn ông nào trước khi kết hôn nữa.

Đang nghĩ như vậy, nghe thấy Tưởng sư phụ nói: “Đồng Đồng, anh đến chụp ảnh cho em nhé!” Nụ cười của anh ta thật tươi tắn, tiếng máy ảnh vang lên rất nhanh, khi lấy ảnh đưa cho tôi, tôi nhìn thấy một “thiếu nữ” trong tấm ảnh, tóc dài bay bay, một đôi mắt to nhìn về phía trước, cách ăn mặc như vậy có chút phong vị của sự tinh tế thanh lịch.

“Thiếu nữ” đó là tôi ư? Sao nhìn không giống một phụ nữ đã ly hôn vậy nhỉ. Đưa cho tôi xem ảnh, Tưởng sư phụ cười rất tươi, cầm máy ảnh chạy về phía trước.

Nói theo cách của mẹ tôi, tuổi thanh xuân quý giá nhất của tôi đã qua đi rồi, nhưng tôi lại chưa bao giờ nhận thấy điều đó, cái tính cách cứng đầu không chịu thua ai của tôi, hoàn toàn thừa hưởng từ mẹ tôi. Tôi luôn luôn cảm thấy cuộc sống của tôi sẽ chẳng bao giờ trôi đi một cách vô vị như vậy, dựa vào sự cứng rắn của bản thân, nhất định có thể đem lại cho gia đình tôi một cuộc sống tốt hơn.

Lúc này, Tưởng sư phụ đã đến gần bám vào vai tôi, một giây sau, tôi lại nghe thấy tiếng máy ảnh kêu lên, lúc đó mới biết hóa ra anh ta nhờ một cậu thanh niên, chụp cho chúng tôi một bức ảnh chung.

Ôi trời, một bức ảnh của đôi nam nữ thân mật hiện ra.

Tâm trạng của Tưởng sư phụ vui mừng đặc biệt, kéo lấy tay tôi chạy ra bờ biển, kiêu ngạo như một thanh niên mới yêu lần đầu vậy. “Sau này không được gọi anh là Tưởng sư phụ nữa, gọi anh là Nhượng Phàm!” Trong mắt anh đầy ấp sự hy vọng.

Tôi cười rồi gật gật đầu, cùng anh ngồi xuống bãi cát. Gió của biển, thật mềm mại, sóng biển xanh như ốc đảo khiến lòng tôi như mở rộng hơn.

Tất cả mọi thất vọng trong cuộc đời khi đứng trước biển đều trở thành nhỏ bé và vô nghĩa.

“Đồng Đồng, bao nhiêu năm nay, chưa bao giờ anh thấy em thực sự vui vẻ như vậy!” Anh ấy nhìn tôi cười thật ấm áp, khuôn mặt như viết hai chữ chân thành và nghiêm túc thật rõ.

Tưởng sư phụ lớn hơn tôi ba tuổi, nhưng trong tình cảm lại đa cảm như một cậu thanh niên vậy, ba năm nay, trong công việc chúng tôi có rất nhiều cơ hội để ở riêng với nhau, nhưng ngay cả việc cầm tay tôi anh ấy cũng chưa bao giờ cố ý lấy một lần, càng không nói đến chuyện nói những lời ngọt ngào như vậy. Tuy tôi cũng đã từng nghi ngờ, nhưng anh ấy đã che dấu tình cảm của mình quá sâu kín, khiến cho suy nghĩ lo lắng hoài nghi của tôi hoàn toàn tan biến.

“Nhượng Phàm, em chưa bao giờ biết anh lại thích em.” Tôi nói một cách chân thành.

Mặt anh ấy hơi đỏ hồng, sau đó lại nhìn tôi trêu mếu: “Đồng Đồng, em không biết được trước đây em khép bản thân mình thực sự kín, anh cũng đã tận mắt chứng kiến em cự tuyệt một cách không do dự vài người đồng nghiệp nam rồi, sau đó, cho dù người ta có ý muốn sống chung với em, em không luôn luôn từ chối. Cho nên, anh sợ để em nhìn ra, cũng có thể sẽ phải nhận sự đối xử giống như những anh đồng nghiệp kia.”

“Em có như vậy thật sao?” Lại đến lượt tôi đỏ mặt. Có điều nghĩ kỹ lại, anh ấy nói cũng không có sai, nếu ba năm trước, anh ấy biểu lộ với tôi, tôi nghĩ cũng sẽ gặp phải sự cự tuyệt giống như vậy của tôi mà thôi.

Không phải anh ấy không tốt, mà là tôi khi đó chưa nghĩ đến việc bắt đầu một tình cảm mới. Nhưng bây giờ, tôi đã quyết tâm làm lại từ đầu, tuy tôi không còn có thể yêu ai đó giống như năm xưa tôi đã yêu nữa, nhưng tôi nghĩ rồi sẽ có một ngày tôi bước ra từ trong giai đoạn tăm tối này, đem tất cả tình yêu trong trái tim mình trao cho người đàn ông thực sự yêu thương tôi.

“Nhượng Phàm, có thể nói với em về hoàn cảnh gia đình anh không?” Tình yêu cũng có thể bắt đầu từ việc tìm hiểu một người nào đó.

Nghe thấy tôi nói câu này, anh hơi sững người, ánh mắt nhìn tận cuối chân trời, đồng thời như tắt hết tất cả những nụ cười.

Đây là lần đầu tiên, tôi nghe thấy chính miệng anh nói về gia đình mình. Hóa ra bố mẹ anh là quan chức cao cấp trong tỉnh, mẹ anh là hiệu trưởng một trường đại học. Bố anh lúc nào cũng bận rộn, anh trưởng thành từ nhỏ bên cạnh ông nội anh. Sau khi tốt nghiệp đại học, đi làm được hai năm, ông anh chết, anh liền một mình đi du học chuyên sâu ở nước ngoài. Sau khi về nước, anh không trở về nhà, mà một mình đến làm việc ở thành phố A.

“Đồng Đồng, em biết không, Anh chẳng có ước vọng hay hoài bão gì to tát, chỉ muốn tìm một người phụ nữ mà anh thích, sống một cuộc sống yên ổn qua ngày. Tình cảm giữa bố mẹ anh đều không tốt, bề ngoài họ biểu hiện tôn trọng nhau như khách, nhưng đằng sau lại là một cuộc hôn nhân lạnh lùng xa cách, lúc nào cũng là ác mộng đối với anh. Còn em chính là người con gái mà anh luôn yêu thương, anh hy vọng có thể chăm sóc cho em, có thể cùng em sống đến bạc đầu.”

Tôi quay lại nhìn anh, nhìn vào mắt anh mà nói: “Nhược Phàm, em từ chối người khác, không phải vì em lạnh lùng thanh cao, mà vì trong lòng em vẫn chưa thể khiến em có thể tiếp nhận một người đàn ông khác. Em chỉ là tuân theo trái tim mình, không muốn lừa dối người khác. Hoặc nói cách khác, một người phụ nữ đã thất bại trong hôn nhân, đối với chuyện tình cảm luôn nhạy cảm và yếu đuối. Nếu không yêu, thì mãi mãi không bao giờ chịu thêm sự tổn thương nào cả. Có thể em sẽ vẫn tiếp tục đóng kín trái tim mình lại.”

“Nhưng bây giờ, em tình nguyện mở rộng lòng mình thêm một lần nữa, yêu thêm một lần nữa. Có thể hiện tại tình cảm giữa hai chúng ta chưa thực sự cân bằng, đó là bởi vì một người con gái giống như em mãi mãi không thể giống như đàn ông thoải mái đối diện với tình cảm, dễ dàng tiếp nhận tình yêu, mà cũng dễ dàng từ bỏ. Như vậy anh có trách em không?”

Tưởng sự phụ nhìn tôi, ánh mắt sáng ngời lên rồi lại trào dâng sự đáng yêu và buồn thương. “Đồng Đồng, anh biết mà, để một cô gái vừa bảo thủ vừa chung tình như em, bước ra từ trong bóng tối của tình yêu, bắt đầu tiếp nhận một tình yêu mới, cần phải có dũng khí mạnh mẽ. Em có thể tiếp nhận anh, anh đã cảm thấy rất mãn nguyện rồi, sao lại có thể trách em được chứ?”

Khi anh ấy nói, tôi cảm nhận rất rõ, trái tim mình co thắt lại một cái. Vòng xoáy của cuộc đời, khiến cho một người đàn ông tốt như vậy đến trước mặt tôi. “Tiêu Đồng Đồng, hãy thử yêu thêm một lần nữa đi!”

Đột ngột phép ngăn ngày đã kết thúc, đoán chừng bức tức của mẹ tôi cũng đã tiêu tan, hai ngày sau, tôi lên máy bay quay về thành phố A.

Ra khỏi sân bay, tôi bật điện thoại lên, chưa đến năm phút, đã có tin nhắn thông báo, có tới hai mươi mấy cuộc điện thoại bị nhỡ, có điện thoại của Thẩm Hân Hân, của em gái tôi, nhưng nhiều nhất lại là một số máy lạ.

Tôi bấm nút gọi lại, rất nhanh chóng tiếng một người đàn ông vang lên, “Là Tiêu Đồng Đồng hả?” Tiếng nói trầm trầm mơ hồ khiến người nghe có một cảm giác áp lực, giống như có một tâm trạng day dứt không vừa ý vậy. Tôi chau mày hỏi lại: “Tôi là Tiêu Đồng Đồng, xin hỏi ai đầu dây đây ạ?”

“Tiêu Đồng Đồng, tôi cứ nghĩ cô là một nhân viên tốt nỗ lực phấn đấu, không ngờ cô lại là người có phong cách làm việc tự do, vô tổ chức, vô kỷ luật.” Những lời nói rõ ràng rất cay độc như thế, nhưng khi anh ta nói ra ngữ điệu lại rất bình tĩnh, mà hiệu quả vẫn kích động người nghe như vậy.

Cái người này là Chu Chính! “Chu Tổng, tôi xin lỗi! Tôi không có xin nghỉ việc với anh, nhưng tôi cũng đã gọi điện cho giám đốc bộ phận nói về chuyện xin nghỉ của tôi rồi...” Tôi vẫn còn chưa nói hết câu, đã bị Chu Chính cắt ngang, “Tôi còn nhớ, khi phỏng vấn, cô không có thái độ như vậy. Tất cả những nhân viên mới vào công ty này, chỉ có cô là không từ mà biệt, mà cô còn là người duy nhất tôi giới thiệu. Công ty Vĩnh Chính xưa nay luôn dựa vào năng lực để cạnh tranh để có được vị trí làm việc, không ngờ cô lại là người đưa ra tiền lệ cho công ty này. Mời cô hai giờ chiều nay đến văn phòng tôi!” Nói xong anh ta bèn cúp máy.

Nghĩ lại chuyện này tôi thực sự thấy mình xử lý có phần hơi thất lễ. Lẽ nào mọi người lại nghĩ tôi đi cửa sau nên mới có thể tùy tiện ra vào công ty như vậy?

“Đồng Đồng, điện thoại của ai vậy?” Tưởng Nhược Phàm đã đến bãi gửi xe lái xe quay lại.

“Công ty mới của em, mấy hôm nay em đều tắt máy, bọn họ không liên lạc được với em, có lẽ chiều nay em phải đến công ty mới một chuyến để giải quyết một số thủ tục.”

“Ừm, chiều anh cũng phải về công ty, bây giờ chúng ta đi ăn cơm đã.” Tưởng Nhược Phàm mở cửa xe cho tôi, tôi ngồi vào ghế phụ.

“Hay là cứ về nhà đã, em làm qua thứ gì đó cho chúng ta cùng ăn.” Mấy hôm nay hôm nào cũng ăn ở ngoài, tôi thực sự có chút không quen, theo tôi thấy, rất lãng phí. Anh ấy bật nút đĩa CD, tiếng nhạc nhanh rộn ràng vang lên, đúng là tâm trạng của anh ấy hiện giờ.

“À, Đồng Đồng, mấy ngày này anh phải quay về tỉnh T một chuyến, đợi sau khi anh trở lại, sắp xếp thời gian em cùng anh đi gặp bố mẹ anh được không?”

Gặp bố mẹ ư? Trong lòng tôi có chút sợ hãi, gia cảnh nhà anh ta như vậy, liệu có chấp nhận một người con gái đã kết hôn như tôi không? Nhưng nhìn thấy biểu cảm rất kiên định của anh, tôi vẫn chỉ biết cười và gật đầu.

*

Đến căn nhà nhỏ mà tôi thuê, mở cửa ra, lại nhìn thấy mẹ tôi đang nấu thức ăn trong căn bếp nhỏ. Mẹ hơi nghiêng người liếc tôi một cái, xem ra có vẻ vẫn còn giận.

“Bác gái!”

“Tiểu Tưởng, ăn cơm chưa?”

“Đồng Đồng vội về nhà, nên chúng cháu vẫn chưa ăn cơm trưa ạ!” Tưởng sư phụ ôn tồn cười nói.

“Vừa may bác làm chút mỳ xào, mỳ đũa cùng ngồi vào ăn một chút luôn.”

“Mỳ xào à, lâu lắm không được ăn rồi ạ!” Tôi thấy vậy liền xông xáo bắt tay vào định phụ giúp.

“Con đi ra, lát nữa mẹ có chuyện nói với con!” Mẹ tôi vẫn giữ nét mặt “đầu trang giai cấp” như cũ, hầu như không hề có ý tha thứ cho tôi.

Tôi bĩu môi, bị đẩy ra ngoài.

11. Chương 11

Trên bàn ăn, Tưởng Nhược Phàm lại quay về chủ đề cũ, “Bác gái, Đồng Đồng ở chỗ này nhỏ quá, bác trai cũng còn một thời gian nữa mới xuất viện, chỗ cháu ở cách bệnh viện không xa, mà cháu lại ở có một mình, chỉ bằng chuyển đến chỗ cháu ở, như thế tiện hơn một chút.”

“Nhược Phàm...” Tôi vừa mở miệng, thì bị mẹ tôi cắt ngang. Bà bỏ bát đũa xuống, nhìn vào Tưởng Nhược Phàm, nói một cách rất nghiêm túc “Tiểu Tưởng, cậu thật lòng với con gái tôi không?”

Tôi sững người, nhìn chằm chằm vào mẹ tôi, không biết tiếp theo bà định nói gì, không kim được tôi chau mày nói: “Mẹ...”

Tưởng Nhược Phàm gật đầu rất nghiêm túc, “Bác gái, bác yên tâm, cháu thật lòng yêu thương Đồng Đồng.”

Mẹ tôi chẳng thèm để ý đến tôi, chỉ nhìn chăm chú vào Tưởng Nhược Phàm và nói tiếp: “Trên đời này tất cả các bậc làm bố mẹ luôn mong muốn con cái mình sống sung sướng, tôi càng như vậy. Đồng Đồng nhà tôi từ nhỏ đã rất mạnh mẽ, cũng rất hiểu chuyện. Tôi và bố nó chẳng có khả năng gì, cả đời cứ sống như vậy thôi. Hoàn cảnh gia đình cũng không tốt, ăn uống tăng tiện nuôi dạy cho một đứa học xong đại học như nó, đương nhiên kỳ vọng của chúng tôi vào nó cao hơn là hai đứa con còn lại. Mấy năm nay một mình đứa con gái này sống ở thành phố, hàng năm đều mang rất nhiều tiền về bù đắp cho gia đình, tôi cũng biết nó chẳng dễ dàng gì. Nhưng không có cách nào, tại nó được sinh ra trong một gia đình như thế. Ba đứa con giống như ba đầu ngón tay, cắt vào cái nào thì cũng đau đớn cả, nếu nói một bát nước đổ đều thì thật là khó. Thành tích học tập của em gái nó cũng không thua kém là mấy, nhưng chúng tôi nuôi không nổi, chưa

tốt nghiệp cấp ba đã phải đi làm thuê. Em trai nó học hành không tốt, lại là người thật thà, chẳng khác gì bố nó, cũng không làm nên thành tích gì xuất sắc.”

“Từ khi Đồng Đồng tốt nghiệp tôi đã mua một căn nhà ở trên huyện, chủ yếu là nghĩ khi em trai nó cưới vợ người ta sẽ coi trọng mình hơn. Chúng tôi chính là một gia đình như thế, sau này trong nhà chuyện lớn chuyện nhỏ, cũng chỉ trông chờ vào mình Đồng Đồng. Nếu cậu tiếp nhận nó, thì cũng phải chấp nhận cả gia đình chúng tôi.”

“Không nói giấu cậu, ngay từ đầu tôi đã hy vọng Đồng Đồng có thể tìm được một gia đình có điều kiện một chút. Nói riêng tư, bà mẹ nào mà không muốn con gái mình lấy một người có tiền có bản lĩnh chứ, nó sống tốt, mẹ nó cũng được mát mặt. Cho nên mới đầu khi nó cưới Sở Mộng Hàn, tôi đã không đồng ý, có câu nói: Cá không ăn muối cá ươn”. Nói vậy mà khoe mặt mẹ tôi ươn ươn. Bà thở một hơi dài, rồi nhìn Tưởng Nhược Phàm nói tiếp: “Tôi là một người mẹ ích kỷ, cũng chẳng học hành gì, tôi chỉ muốn mấy đứa con của mình, đều có thể được tốt đẹp, nếu nói tôi và bố chúng nó tự hưởng thụ, thì cũng thực sự không cần quá nhiều. Một gia đình, có tiền tiêu tiền, có lực bỏ lực, có bản lĩnh thì nâng đỡ kẻ không có thành tích, nâng đỡ cho họ phát triển, không bị người khác bỏ lại sau lưng, như vậy là tốt rồi. Nhưng Tiểu Tưởng à, có một câu tôi không thể không nói trước với cậu...”

Tưởng Nhược Phàm nghe rất chăm chú, nói với mẹ tôi: “Bác gái, bác cứ nói đi ạ!”

“Gia đình tôi dù có nghèo, nhưng tôi cũng không bao giờ bán con gái. Đó là điều đầu tiên, nó thực sự thích cậu, cậu cũng thực lòng tốt với nó, bao gồm cả gia đình cậu nữa. Nếu các người bắt nạt nó, cho dù có cả núi vàng, tôi cũng không bao giờ gả con gái cho cậu. Nó là phụ nữ đã ly hôn một lần, về nói rõ với bố mẹ cậu, nếu mọi người trong nhà không đồng ý, hoặc có ý coi thường chúng tôi, vậy thì nhanh chóng cắt đứt phiền phức, không ai làm phiền ai! Con gái tôi xấu xí, bị người ta lăng nhăng tới ba năm liền, cũng chẳng còn được mấy năm để mà nhờ nhàng nữa!”

Sống mũi tôi cay cay, từ nhỏ đến lớn tôi ít khi chuyện trò với bố mẹ, đây cũng là lần đầu tiên mẹ tôi nói những suy nghĩ tận đáy lòng mình trước mặt tôi như vậy. Trong lòng tôi vừa chua xót, vừa ấm áp.

Biểu lộ của Tưởng Nhược Phàm trở nên rất phức tạp, anh ta im lặng một hồi lâu rồi mới nói: “Bác gái, bác là một người mẹ tốt. Cháu sẽ đối xử thật tốt với Đồng Đồng.”

Mẹ tôi lại coi như không có chuyện gì, “Tiểu Tưởng, ấn tượng ban đầu của tôi về cậu rất tốt đẹp, nhưng thời buổi bây giờ, không thể nhìn người chỉ qua biểu hiện bên ngoài, con gái nhà nghèo càng không chịu thua kém. Lời tôi nói cậu nhớ kỹ lấy. Còn nữa, nhà của cậu có to đến mấy, cậu và Đồng Đồng chưa kết hôn, chúng tôi không thể đến ở được. Nếu cậu có lòng, đợi sau khi hai đứa kết hôn, cậu thay căn nhà khác to hơn, tôi mới thực sự vui mừng, nhưng bây giờ thì không được”. Mẹ tôi nói từng lời dứt khoát như dao chém sắt, chưa bao giờ tôi thấy mẹ tôi như vậy, cũng chưa bao giờ thực sự hiểu về mẹ tôi.

Chu Chính chờ tôi ở trong quán cà phê trên nóc tòa nhà. Ở đó cửa sổ mở rất bé, hơn nữa lại còn buông một tấm rèm mỏng phong cách Bohemia, ánh mặt trời bị chặn lại phía ngoài. Trong không gian âm u của quán cà phê vang vang lên tiếng nhạc thánh thót của Vương Phi:

Whenever sang my songs

On the stage, on my own

Whenever said my words

Wishing they would be heard

I saw you smiling at me

Was it real or just my fantasy

You'd always be there in the corner

Of this tiny little bar.

Trong giờ làm việc nên quán cà phê thật vắng người, không gian trống rỗng khiến tâm trạng con người bất chợt như cảm thấy tạm thời lắng đọng lại trong thế giới hồi hã. Tôi nhìn thấy Chu Chính đang ngồi trong

một góc khá kín đáo phía xa xa, mặt hướng về phía tôi. Trước mặt anh ta cuộn cuộn những làn khói thuốc, giống như một thước phim sinh động trên tờ áp phích quảng cáo vậy.

Tôi nhanh chân bước lại gần, kéo chiếc ghế đối diện chỗ anh ta và ngồi xuống, “Chu Tổng”. Anh ta nhìn thấy tôi đến, vội vàng dập điếu thuốc trong tay vào cái gạt tàn. Lập tức có một nhân viên phục vụ mang đến cho tôi một ly cà phê. Mắt anh ta lim dim, nói thẳng luôn với tôi: “Sao lại nghỉ việc?”

Tôi nhìn anh ta, sắc mặt của người đàn ông này không có một biểu lộ gì, nhưng lại khiến người khác cảm thấy áp lực đến khó thở.

Tôi hé miệng, đang định nói, thì anh ta lại tranh nói trước, “Vì cô phát hiện tôi và chồng cũ của cô có quen biết nhau, bây giờ cô muốn bắt đầu lại từ đầu, muốn chồng cũ của cô hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của cô, cho nên cô giống như một con đà điểu, chọn cách che đậy, tách rời tất cả khỏi anh ta?”

Tôi gật gật đầu, nói một cách rất thành thực: “Chu Tổng, anh nói rất đúng, tôi thực sự muốn làm lại từ đầu, khi nhìn thấy anh và chồng cũ của tôi xuất hiện trước mặt tôi, tôi đã có dự định phải thôi việc rồi. Đặc biệt là sau khi anh chứng kiến tất cả những việc xảy ra ngày hôm đó, tôi cảm thấy nếu tôi tiếp tục làm việc ở Vĩnh Chính, thì tôi sẽ chẳng có cách nào quên được những chuyện đã xảy ra ngày hôm đó. Nhưng bất luận là thế nào, cũng rất cảm ơn anh đã cho tôi cơ hội, tôi chỉ muốn xin lỗi anh vì đã không từ mà biệt. Công ty cần thủ tục nào, tôi sẽ đi bổ sung ngay.”

“Cô vẫn chưa tìm được công việc đúng không?” Anh ta hỏi tôi một cách rất nghiêm túc.

“Vâng, có điều, ngày hôm tôi xin nghỉ việc đã gửi hồ sơ xin việc lên một số trang web rồi...”

Anh ta cười cười lắc đầu nói: “Cô còn nhớ lần trước, vì một công việc mà cô đã phải vất vả van nài cô lễ tân thế nào không?”

Tôi cười nhắc nhó, đương nhiên là tôi nhớ chứ. Nếu bây giờ có một cơ hội như vậy ở ngay trước mặt tôi, tôi tin là tôi vẫn làm như vậy.

Tôi cúi thấp đầu, uống một ngụm cà phê không đường, chỉ thấy một vị đắng ngắt, mà chẳng có bất kỳ chút hương nào.

“Vì một người đàn ông có đáng không?”

Tôi ngẩng đầu lên, câu nói của anh ta bất ngờ chạm đúng vào nỗi đau của tôi, ngụm cà phê đắng trong miệng tôi khiến tôi chau mày lại.

Chu Chính thấy biểu hiện của tôi thì rất thỏa mãn, dùng chiếc thìa cà phê trong tay nhẹ nhàng khuấy đều cà phê trong chiếc ly, nói nửa như cười nửa như không: “Có thể là tôi đoán sai, nhưng hiện giờ chắc cô không cần một công việc nào cả, chuẩn bị lấy chồng làm phu nhân được rồi?”

Hiểu lầm của anh ta càng khiến tôi thấy đau lòng, “Chu Tổng, lần này anh nói sai rồi, từ trước đến giờ chưa bao giờ tôi lại cần một công việc như lúc này. Với một người có thân phận và địa vị như anh, có thể không bao giờ cảm nhận được, đối với tôi mà nói, một công việc có ý nghĩa như thế nào!”

Lúc này biểu hiện của Chu Chính lại hoàn toàn thay đổi thành một biểu hiện khác, vô cùng chân thành, anh ta nói tiếp: “Một cơ hội có thể thay đổi cuộc đời mình, nhưng cơ hội trong cuộc đời mỗi con người đều rất có hạn, rất nhiều người đã không biết nắm bắt lấy nó, chỉ vì cơ hội luôn luôn có biểu hiện bên ngoài rất xấu xí, khiến cho mọi người không để ý đến mà bỏ qua nó.”

“Anh đang giữ chân tôi à?” Tôi cảm thấy có chút khó tin.

Anh ta không hề do dự gật đầu, “Đúng vậy, tôi luôn cảm thấy cô không nên từ bỏ công việc này nhanh như vậy. Nếu cô thực sự muốn bắt đầu lại từ đầu, thì phải từ trong tâm tưởng của mình, cô phải nhìn nhận đơn giản một số vấn đề, cố gắng trốn chạy chẳng có nghĩa lý gì hết. Huống hồ, cứ cho là cô tìm được một công việc mới, liệu có đảm bảo là không có người mà cậu ấy quen biết không? Công việc của nhân viên kinh doanh hoàn toàn phụ thuộc vào năng lực của bản thân để đạt được thu nhập, cô đang thay tôi kiếm tiền, chứ không phải tôi trả lương cho cô. Nếu cô không thể vượt qua được kỳ sát hạch, tự khắc sẽ bị công ty đào thải. Còn nữa, khi một người bị mất đi nguồn thu nhập, cũng có thể có rất nhiều phán đoán sai lầm. Tôi cảm thấy cô nên ở lại!” Nói xong, trong mắt anh ta chỉ còn lại những biểu cảm mờ mờ rất chân thành.

Anh ta đúng là một cao thủ trong đàm phán, giờ đây tôi thực sự là rất cần một công việc. Đặc biệt là trong câu nói của mẹ tôi hôm nay, tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có thật nhiều tiền, để thay đổi cuộc sống của mình, khiến nó trở nên tốt hơn.

Tôi im lặng rất lâu, cũng không cố cự tuyệt sự níu kéo của Chu Chính nữa, chính thức trở thành một nhân viên của Công ty Vĩnh Chính.

*

Buổi tối, Tưởng Nhược Phàm lái xe đến đón tôi, sau khi lên xe, anh đưa cho tôi một cuốn album ảnh. Tôi mở ra xem, đương nhiên là ảnh chúng tôi chụp cùng nhau ở Hải Nam.

“Anh đã rửa xong nhanh vậy à?” Tôi lật xem từng tấm hình một, bên trong là ảnh chúng tôi chụp chung tại các điểm du lịch, cũng có mấy bức tôi chụp một mình.

“Anh muốn để vào trong album để mọi người trong nhà anh có thể xem!”

Tôi gập cuốn album lại, có thể đoán đc suy nghĩ trong đầu anh ấy. “Nhược Phàm, có phải anh lo lắng bố mẹ anh không chấp nhận em không?” Vì đang lái xe, mắt anh vẫn nhìn thẳng về phía trước, sự im lặng khiến cho không khí trong xe có phần ngột ngạt.

Anh ấy dừng xe lại, gọi tên tôi, giống như có một chuyện gì đó rất quan trọng cần nói với tôi, nhưng lại không biết nói như thế nào vậy.

“Nhược Phàm, anh sao vậy?” Tôi chau mày hỏi.

Rất lâu sau anh ấy mới hít một hơi thật sâu, hỏi tôi: “Đồng Đồng, nếu thái độ ban đầu của bố mẹ anh không được thân thiện như em tưởng tượng, em không được từ bỏ nhé?”

Khi anh nói câu này, tôi nhìn thấy một sự cẩn thận xưa nay chưa từng có, dường như tình cảm giữa chúng tôi mong manh đến nỗi như bong bóng xà phòng vậy, có thể dễ dàng bị vỡ bất kỳ lúc nào.

Biểu cảm của anh chỉ khiến tôi cảm thấy đau lòng, một người đàn ông xuất sắc như vậy, chỉ vì thích tôi, mà giờ đây trở thành thận trọng như vậy. Tôi biết, anh thực sự yêu thương tôi, muốn mang lại cho tôi một cuộc sống hạnh phúc. Nhưng càng như vậy, tôi càng không muốn lừa dối anh hơn.

“Nhược Phàm, em biết, một gia đình giống như gia đình anh nếu chấp nhận một người phụ nữ đã ly hôn như em là một điều rất khó khăn. Hơn nữa, anh lại thực sự muốn em được hạnh phúc. Nhưng hạnh phúc có đôi khi không phải chỉ là chuyện của hai người, bố mẹ là người cho chúng ta sinh mạng này, hôn nhân có thể chọn lựa, nhưng bố mẹ thì không thể chọn lựa được. Nếu hôn nhân của hai chúng ta không có được sự chúc phúc của bố mẹ sinh thành, thì hạnh phúc này, chắc chắn đã có khiếm khuyết, thậm chí còn không thể bền lâu được. Cuộc hôn nhân lần trước của em chính là một minh chứng... Em không muốn vì em mà anh bị kẹt giữa sự khó dễ của bố mẹ, em chỉ muốn mình bước vào một cuộc sống mới thật bình lặng”.

Nếu là trước kia, tôi nhất định vì tình yêu mà kháng cự lại tất cả, thay đổi tất cả, nhưng bây giờ tôi không còn sức lực dư thừa nữa. Anh nhìn biểu cảm của tôi đang dần dần rơi vào đơn độc, lập tức ngắt lời tôi, “Đồng Đồng, chỉ là anh nói nếu như thôi, em đừng lo lắng, anh sẽ xử lý ổn thỏa!”

Chớp mắt, tôi đã làm việc ở Vĩnh Chính nửa tháng. Tôi lại tiếp tục tiếp nhận công việc của nhân viên phòng kinh doanh của công ty. Giám đốc bộ phận Lý Phong đưa cho tôi danh sách khách hàng, đồng thời giải thích phân tích tỉ mỉ chi li cho tôi.

Những khách hàng này đều là khách hàng có quan hệ kinh doanh với Vĩnh Chính. Có công tu hàng năm mang lại lợi nhuận cho Vĩnh Chính tới vài triệu, thậm chí vài trăm triệu, có những công ty lại chỉ có vài chục nghìn. Nhưng doanh nghiệp càng có hạn ngạch tiêu thụ nhỏ, thì càng có tiềm lực khai thác lớn. Lý Phong đưa tôi đi gặp gỡ những người phụ trách hạng mục của các công ty này, giới thiệu tôi với họ.

Phần lớn thời gian còn lại, tôi độc lập đi mở mang nghiệp vụ. Tôi là người dễ quên đường, nếu có xe công ty, đương nhiên không phải là vấn đề, nhưng gặp khi tôi đi một mình, thường xuyên phải mất tới cả nửa buổi để tìm đường. Hiệu quả thường rất thấp, lại còn mệt đứt hơi.

Ban ngày đi thị trường, nên có hạng mục và văn bản kế hoạch, đành phải để tối về mới xem được, có những khi vừa viết xong báo cáo, trời đã sáng trắng rồi. Chưa có kinh nghiệm đàm phán, làm phương án chậm, cả một ngày tròn có thể hình dung giống như bù đầu rối óc vậy. Tôi không biết trong thành phố A này có bao nhiêu người vì ôm một mộng ước, hàng ngày bận bịu, đến cả ngủ cũng không đủ giống như tôi. Nhưng tôi biết, bất luận thế nào, đều không được từ bỏ, vì tất cả những gì tôi có chỉ là mộng tưởng và sự kiên trì, nếu ngay cả những thứ đó mà tôi cũng không làm được, thì tôi thực sự trở thành kẻ trắng tay rồi.

Nhưng mộng tưởng bao giờ cũng tươi đẹp, hiện thực bao giờ cũng tàn khốc. Mộng tưởng của tôi là có một ngày bằng chính sức lực của mình, có thể giúp tôi có một cuộc sống tốt hơn. Nhưng hiện tại lại là, nếu cuối tháng mà tôi không hoàn thành được mức tiêu thụ thấp nhất, thì mức lương mà tôi nhận được chỉ đủ để tôi trả tiền nhà mà thôi, những chi tiêu còn lại sẽ phải dùng đến thẻ tín dụng.

12. Chương 12

Nếu đến tháng thứ ba mà tôi vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, thì chỉ còn biết trả nợ bằng tiền mặt. Nhưng nghĩ theo một phương hướng tốt đẹp, những khách hàng hạng vừa trong danh sách của tôi chỉ cần đạt một người có hợp đồng, thì thu nhập của tôi sẽ cao gấp 1,5 lần mức lương cũ trước đây. Nếu là hai người, thì thu nhập sẽ cao lên gấp 2.

Không có thời gian chợp mắt, tôi tắm qua một cái, chấn chỉnh lại bản thân, hình ảnh tôi trong gương đã không còn nhìn thấy một nét mệt mỏi nào nữa. Một ngày mới lại bắt đầu.

Vài ngày trước bố tôi đã xuất viện, rời khỏi thành phố A về nhà. Tưởng Nhược Phàm mười ngày trước cũng đã trở về thành phố T, sáng tối mỗi ngày đều gọi điện cho tôi, đồng thời nói với tôi, bố mẹ anh đã xem ảnh tôi, và họ cũng rất thích tôi.

Hàng ngày tôi bận bịu suốt từ sáng đến đêm, nghe thấy điện thoại của anh, trong lòng cảm thấy vui nhiều lắm. Tôi nghĩ tôi đã thực sự bước vào một cuộc sống hoàn toàn mới. Vừa định ra khỏi nhà, thì đã có người bấm chuông cửa nhà trước.

“Đồng Đồng có nhà không?”. Hóa ra là bà Lý chủ nhà, sớm như vậy bà ta đến làm gì chứ?

Bà Lý chừng hơn 40 tuổi, ngày trước dùng một khoản tiền nhỏ mua được vài căn hộ cũ, bây giờ chỗ nào cũng tăng giá trị lên vài lần, thu nhập cũng vì thế mà tăng lên vài triệu.

Bà ta cười khách sáo với tôi, sau đó soi xét khắp căn phòng một lượt và nói: “Con gái ở đúng là không có suy chuyển chút nào, căn phòng này cô cũng thuê tới bốn năm rồi mà không bao giờ tôi phải lo nghĩ gì cả... Nhưng chồng tôi nói tiền cho thuê rẻ quá, một căn khác của tôi, số năm cũng giống căn này, thay một người thuê mới, lập tức trả thêm 500 tệ tiền thuê, trả tiền nửa năm mỗi đợt. Căn này của cô, tháng sau cũng đến hạn rồi, tôi cũng không tăng nhiều của cô đâu, lấy một số làm tròn mỗi tháng 2.000 tệ, cũng trả nửa năm mỗi lần. Coi như tôi đã chiếu cố đến cô rồi đó!”

Tôi nghe như vậy cảm thấy rất lo lắng, “Bà Lý à, chẳng phải hồi mùa xuân mới tăng từ 1.500 tệ lên 1.800 tệ đấy sao? Như vậy có phải là tăng nhanh quá không?”

Bà ấy vừa nghe thấy tôi nói đã chuyển mặt không vui, hừm một tiếng nói: “Giá thuê phòng còn cách xa giá mua nhà, ai cũng biết mua nhà không phù hợp, nhưng có mấy người mua được nhà đâu? Tôi cũng là thông cảm cho cô nên mới tăng thành 2.000 tệ, vài ngày trước có một đôi vợ chồng ngoại tỉnh mới cưới, muốn ký hợp đồng với tôi hai năm, còn tu sửa lại nhà, tiền phòng 2.500 tệ, trả tiền một năm luôn. Cô biết đấy, người ta sửa sang lại, tôi cho người khác thuê, nhất định không còn giá như thế nữa. Tôi chẳng qua thấy cô thật thà, đời sống cũng giản dị, rõ ràng là đã chiếu cố đến cô rồi, nhiều khi tôi còn bị chồng tôi mắng mỗ không vui ấy chứ, như vậy mà cô còn không hiểu!”

Tôi nhìn đồng hồ, cứ dúi co với bà ấy tiếp, chắc chắn tôi sẽ bị muộn giờ, “Bà Lý à, tôi phải đi làm gấp, tôi sẽ gọi điện cho bà nhé, bất luận tôi có thuê hay không, đều báo trước cho bà.”

Dù sao tôi sớm đã nghĩ sẽ không thể tiếp tục sống ở đây được nữa, nghĩa là, nếu thuê một căn hộ xa hơn một chút, nói không chừng có thể còn được phòng tốt hơn, tiền phòng cũng không quá đắt.

Tiến bà chủ nhà đi rồi, tôi xách túi, đi ra đón tàu điện ngầm. Nhìn thành phố mà tôi đã ở suốt bốn năm qua, giây phút này bỗng thấy xa lạ thế. Hàng ngày có không biết bao nhiêu sinh viên mới tốt nghiệp, vô số những người ngoại tỉnh đổ về đây, thậm chí có nhiều người nước ngoài cũng đến đây để tìm một cơ hội kiếm tiền.

Nếu như tôi trở về dưới huyện, làm một người giáo viên tiểu học, hoặc mở một cửa hàng hoa, nhất định không kiếm được nhiều tiền, nhưng trạng thái cuộc sống nó sẽ như thế nào nhỉ?

Đang nghĩ ngợi, thì điện thoại của tôi reo lên. Một số điện thoại lạ, tôi bắt đầu phân chấn hơn, biết đâu lại là điện thoại của khách hàng?

“A lô, xin chào, xin hỏi ai đấy ạ?”

Quả nhiên đầu dây bên kia truyền đến tiếng một người phụ nữ lạ: “Xin chào, có phải Tiêu Đồng Đồng đó không?”

“Vâng, tôi là Tiêu Đồng Đồng, bà là...?”

“Tôi là mẹ của Tưởng Nhược Phàm, trưa nay cô có thời gian không? Nếu có tôi ngồi ở quán cà phê tầng 1 của nhà hàng Khởi Thuyết chờ cô nhé.”

Thăm khách hàng xong, muốn mình xuất hiện không quá bụi bặm, tôi cố ý không đi xe buýt hay tàu điện, mà gọi một chiếc taxi, đi thẳng đến nhà hàng Khởi Thuyết.

Đi vào đại sảnh, tôi vào nhà vệ sinh rửa qua mặt mũi. Lôi túi trang điểm ra, thoa một chút son, dung lược chải gọn gàng lại mái tóc. Nhìn vào trong gương một chút thấy mình thật sự nghiêm chỉnh, không phát hiện thấy có sự luộm thuộm nào, tôi mới rời khỏi phòng vệ sinh đi ra.

Vào quán cà phê, khách hàng khá ít, vài người khách nước ngoài mắt xanh tóc vàng ngồi quanh một chiếc bàn cạnh cửa sổ, một người phụ nữ đoan trang ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ, quay lưng ra cửa.

Đi đến gần bên bà, tôi hơi gật đầu, nhẹ tiếng hỏi một tiếng không chắc chắn: “Chào bác? Cháu là Tiêu Đồng Đồng.”

Bà ấy ngẩng đầu lên, nhìn tôi vài giây, rất hòa nhã đưa tay ra hiệu cho tôi ngồi xuống ghế đối diện.

“Chào cháu, bác là mẹ của Nhược Phàm.” Khuôn mặt bà cười rất tươi giải thích với tôi: “Nhược Phàm lần này về nhà, cũng đã nói với bác chuyện của hai đứa. Bác đến thành phố A lần này, Nhược Phàm cũng không biết, là do bác muốn gặp cháu ngay, hy vọng cháu hiểu cho nỗi lòng của bà mẹ này.” Thái độ của bà thật thân thiện, nhưng lại khiến tôi cảm thấy một áp lực vô hình.

Nhân viên phục vụ mang đến một cốc nước cam ép, đặt trước mặt tôi. “Phụ nữ uống cà phê không tốt cho da, bác gọi giúp cháu một ly nước nước ép hoa quả.”

“Cảm ơn bác ạ!” Tôi dùng ánh mắt nhu mì nhìn qua người phụ nữ ngồi trước mặt mình. Nhược Phàm có đôi lông mày rất giống bà, vừa nhìn là biết ngày trẻ nhất định bà là một người phụ nữ rất xinh đẹp, chỉ có xung quanh mắt là đã lộ ra những nếp nhăn của tuổi tác.

Nhưng cho dù là như thế, bà vẫn thực sự còn rất trẻ. Nếu đứng cùng mẹ tôi, chắc chắn là trông giống như hai người thuộc hai thế hệ.

Một người phụ nữ được chiều chuộng sống trong nhung lụa, giàu có thành đạt; một người phụ nữ quê mùa bới đất kiếm cái ăn, bán mặt cho đất bán lưng cho trời. Cùng là những người phụ nữ, cùng độ tuổi, lại có hai cuộc sống vật chất khác nhau.

Tôi từ tốn dùng ống hút hút một ngụm nhỏ nước ép, chờ đợi câu hỏi của bà.

Quả nhiên, không ngoài dự liệu, bà hỏi thẳng luôn vấn đề mà bà khá quan tâm, “Bố mẹ cô Tiêu làm nghề gì?” Ánh mắt vừa kỳ vọng căng thẳng.

Tôi trả lời hết sức thành thực: “Bố mẹ cháu đều làm nghề nông, bây giờ nhiều tuổi rồi, ruộng của gia đình đều để cho chú ruột làm. Mẹ cháu ở nhà, bố cháu làm bảo vệ cho một xưởng dệt may”.

“Ồ”. Nghe có vẻ bà rất thất vọng, tôi cũng không hề cúi đầu xuống, ngược mắt nhìn bà, xem phản ứng của bà. Bà dường như hít một hơi thở lạnh lùng, đầu mày dần dần chau lại.

“Cháu và Nhược Phàm là đồng nghiệp à?”

Tôi lắc lắc đầu: “Trước kia đã từng là đồng nghiệp thôi ạ, bây giờ cháu xin nghỉ việc rồi, đang làm ở một công ty khác ạ.”

Tôi vừa nói xong câu này, khuôn mặt bà thể hiện rõ thái độ rất nhẹ nhõm, cuộc nói chuyện sau đó rõ ràng không còn được thân mật như ban đầu nữa.

Bà ấy dường như đang đưa ra một quyết định rất quan trọng vậy, rồi nói với tôi: “Bố của Nhược Phàm cũng rất muốn gặp cháu, cháu có thể xin nghỉ nửa ngày, cùng bác đi về thành phố T một chuyến không?”

Ngồi trên xe của mẹ Nhược Phàm, người lái xe đưa tôi trở về một mạch thành phố T. Đi đường cao tốc mà cũng mất tới năm tiếng đồng hồ, khi đến thành phố T, trời cũng đã tối đen.

Xe ô tô chạy đến trước một buổi tiệc hội. Khi tôi đi theo mẹ Nhược Phàm đi vào trong cánh cửa lớn, mới nhìn thấy bên trong ánh sáng chiếu chói lòa, đủ các loại đèn thủy tinh, đèn sân khấu, ánh đèn flash từ máy ảnh của các ký giả, và cả ánh sáng lấp lánh từ những thứ trang sức vàng bạc của các quý bà cao quý, đang đua nhau phát sáng, long lánh chói lọi khiến tôi không sao mở được mắt ra.

Mẹ Nhược Phàm nhắc tôi không được gọi điện thoại cho Nhược Phàm biết, tôi ngoan ngoãn gật đầu nghe theo.

Tôi đã có kinh nghiệm trải qua một lần hôn nhân, biết rất rõ nếu vì mình mà khiến cho hai mẹ con nảy sinh hiểu lầm thì quan hệ sau này nhất định càng thêm nhiều khó khăn.

Lặng lẽ đến ngồi ở một góc khuất, trong lòng tôi âm thầm cảm thấy một sự bất an.

Ban nãy khi ở trên xe, mẹ anh đã gặng hỏi tôi trước đây đã có bạn trai bao giờ chưa, tôi không có cách nào khác, càng không muốn để bà sau này biết chân tướng lại càng thêm coi thường tôi, vì thế tôi đã thẳng thắn nói ra chuyện mình đã có một cuộc hôn nhân đổ vỡ. Từ sau giây phút đó, mẹ Nhược Phàm dường như không còn nói chuyện với tôi nữa. Bà rõ ràng không hài lòng về hoàn cảnh gia đình tôi, cũng không hài lòng về bản thân tôi, nhưng vì sao còn muốn đưa tôi đến gặp bố Nhược Phàm chứ?

Dù sao cũng đã đến rồi, họ đều là những người có địa vị xã hội, có lẽ cũng chẳng muốn gây khó dễ cho tôi. Sau khi tiếp xúc qua với mẹ Nhược Phàm tôi nhận thấy, bất luận thế nào, bà cũng là một người phụ nữ có giáo dục, chí ít cũng không ác khẩu với tôi giống như mẹ của Sở Mộng Hàn.

Còn tôi đối với bà cũng không có chỗ nào thất lễ, nếu hỏi gia đình tôi, tôi càng cảm thấy không có điểm nào đáng hổ thẹn, bố mẹ luôn bố mẹ, chẳng có liên quan gì đến việc có tiền hay không có tiền, địa vị cao hay thấp.

Còn việc tôi đã ly hôn một lần, đó đã là sự thật rồi, không có cách nào thay đổi được.

Trái tim tôi vừa thản nhiên vừa lo lắng thấp thỏm, tôi cứ ngồi im phăng phắc ở một góc. Nhìn những cô gái xúng xính trong trang sức đi đi lại lại trước mặt tôi, tôi mới nhận ra cách thức trang điểm của mình thật kệch cỡm so với nơi này.

Im lìm ngồi một lúc, vì mấy hôm nay ban ngày đều phải đi lại vất vả, bây giờ vừa đói vừa mệt, tôi đã thực sự suy kiệt thì ngủ mất khi nhìn những người cười cười nói nói trước mặt mình.

Thoáng một cái, nghe thấy tiếng chuyện trò của một vài người nam nữ ở rất gần tôi, hóa ra đây là yến tiệc sinh nhật của một doanh nghiệp rất lớn của thành phố T. Những người có thân phận trong thành phố này, hầu hết đều được mời đến tham dự yến tiệc, càng có nhiều người giàu có cũng từ nơi khác vội vàng đến đây.

Tôi nháo nhác khắp nơi tìm kiếm hình bóng của Nhược Phàm. Tôi trang điểm như vậy, ngồi ở một góc này, mẹ Nhược Phàm chắc chắn không để tôi lấy thân phận bạn gái của Nhược Phàm để xuất hiện trước mọi người. Vậy thì bà ấy rốt cuộc muốn làm gì đây?

Đúng lúc này, tôi nhìn thấy một cô gái trẻ trang điểm rất xinh đẹp cao quý đang từng bước tiến lại chỗ tôi.

Cô ấy mặc một bộ lễ phục màu hơi đỏ tím, thiết kế ôm sát người, khiến cho thân hình đáng ngưỡng mộ của cô ấy càng tinh tế sâu sắc hiển hiện trước mặt mọi người. Khuôn mặt cô ấy mang một nụ cười rạng rỡ, nhưng lại có một sự xa cách nghìn dặm với những người xung quanh. Tôi bất chợt nhìn ngó sang hai bên chỗ mình đứng.

Đúng vậy, cô ấy đang tiến về phía tôi.

“Chào cô, cô có phải là Tiêu Đồng Đồng không?” Cô ấy đi đến trước mặt tôi, lúc này một mùi hương nhẹ nhàng thoảng qua.

Tôi gật gật đầu, suy đoán thân phận của người con gái này. Ở đây chắc chắn không thể có người tôi quen biết, sao cô ấy lại bất ngờ gọi tên tôi? Cô ấy hơi nhếch khóe miệng, nói với tôi: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện một chút được không?”

Tôi hơi mím môi vài giây: “Xin hỏi, cô là...”

Tôi ở đây chờ người, nếu không có lý do thích hợp, tôi nghĩ tôi không nên rời đi.

“Tôi là Hách Phi, muốn nói với cô một chút về Nhược Phàm”.

Đi theo cô gái đó ra ngoài ban công rộng lớn, bên dưới ban công là hồ nước. Ánh đèn nhiều màu sắc rực rỡ dưới làn nước xanh biếc, khiến cho những viên đá cuội phản chiếu vô số sắc màu. Người phụ nữ bên cạnh tôi, dưới ánh sáng đèn chiếu nổi bật, ngũ quan càng trở nên tinh tế, thật khiến người khác bị mê hoặc.

“Chắc cô không biết, hôm nay là tiệc đại thọ chúc mừng ông Tổng, những người có thân phận trong thành phố này đều được mời đến đây. Tôi cũng là một người trong số đó.” Giọng nói của Hách Phi dịu dàng mềm mại, rất dễ nghe, tôi vẫn gật gật đầu, thể hiện muốn cô ấy nói tiếp.

“Ông Tổng là chủ doanh nghiệp lớn nhất thành phố T này, công ty của ông ấy luôn là một doanh nghiệp đứng đầu trong toàn tỉnh”. Nhìn thấy tôi có biểu hiện không hiểu gì, Hách Phi tiếp tục nói, “Ông Tổng chỉ có một người con gái, giờ đây tuổi tác ông đã cao, muốn được lui về nghỉ ngơi, giao lại sự nghiệp cho cháu ngoại quản lý. Nhưng cháu ngoại của ông ấy lại chọn mô hình quản lý mời người làm Giám đốc Điều hành, trực tiếp chịu trách nhiệm đối với Chủ tịch Hội đồng Quản trị, từ chối tiếp nhận công ty của ông ngoại.” Nhìn ánh mắt cười mà như không cười của cô, tôi đại khái hiểu được những hàm ý sâu xa trong câu chuyện của cô.

“Cô nói, Tướng Nhược Phàm là cháu ngoại của ông Tổng sao?”

Cô ta gật đầu, “Đúng vậy, cô còn thông minh hơn tôi tưởng đấy!”

Tôi chỉ cảm thấy đầu óc bỗng trở nên trống rỗng. Không thể ngờ được rằng người đàn ông Tướng Nhược Phàm tính tình khép kín, hành sự khiêm nhường, đi siêu thị mua đồ ăn cho tôi lại có thân phận hiển hách khác xa với những gì anh ấy nói với tôi vậy.

“Nhược Phàm từ nhỏ đã ở cùng ông nội, là người rất khiêm tốn, lại cộng thêm ba năm đi du học nước ngoài, ngoài những người thật sự thân thiết, căn bản không ai biết thân phận của anh ấy.”

“Vậy cô là...”

Sau khi tôi nghe xong câu trả lời của Hách Phi, suýt chút nữa đã không đứng nổi mà ngã xuống bên hồ nước phía ngoài.

“Tôi thực sự có hôn ước với Nhược Phàm, trên một ý nghĩa nhất định nào đó, tôi có thể coi là vợ chưa cưới của anh ấy”.

Cô ấy là vợ sắp cưới của anh, vậy tôi là gì? Trò đùa này có vẻ hơi thái quá chẳng, có lẽ tôi có thể nhẫn nhịn tất cả, nhưng không thể chịu nổi ai đó lừa dối mình. Kể cả những lời nói dối có thiện ý, tôi thật sự cũng không thể chấp nhận được.

Trong thế giới của tôi, đen và trắng luôn phân biệt rõ ràng, không có màu sắc trung gian giữa chúng.

Vì sao Tưởng Nhược Phàm lại che giấu tôi một sự thực lớn lao như vậy? Nghĩ lại những biểu hiện của anh ta trong suốt ba năm qua, cái gọi là sợ tôi cự tuyệt, thực ra là vì có ẩn tình khó nói ra.

Một thứ cảm giác không sao diễn tả nổi đang từ từ tăng dần trong máu tôi. Thật khó chịu, thật sự rất khó chịu, dường như giọng nói của tôi cũng trở nên run rẩy.

“Tôi biết rồi!” Hít một hơi thật sâu, chỉnh đốn lại trang phục, tôi nghĩ lần này về thành phố T thật không uổng phí, nhưng bây giờ chẳng có lý do gì để tôi phải tiếp tục ở đây nữa.

“Đồng Đồng, em ở đây à?” Đúng lúc trong đầu tôi đang ăng ặc những âm thanh, thì giọng nói của Tưởng Nhược Phàm vang lên bên tai tôi. Không chỉ thế, một tay anh đã ôm chặt lấy thắt lưng tôi.

Tôi thừa nhận, tuy không đến mức bị coi là chịu đả kích chí mạng, nhưng lúc này tôi thực sự cảm thấy rất buồn, rất đau đớn, chỉ muốn đẩy anh ra ngay lập tức.

Nhìn thấy biểu hiện thất thường của tôi, vẫn không buông tôi ra, anh quay đầu sang nói với Hách Phi có phần phẫn nộ: “Hách Phi, cô nói chuyện gì với Đồng Đồng vậy?”

“Em chỉ nói sự thật mà thôi!” Cô ta bào chữa sự vô can của mình.

“Nhược Phàm, bây giờ cũng rất muộn rồi, sáng mai em còn phải đi làm, có chuyện gì, sau khi về đến thành phố A rồi nói sau?” Lúc này, tôi đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại. Nhìn thấy ngày càng nhiều ánh mắt của những người xung quanh nhìn về chỗ chúng tôi, tôi chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

“Cô Tiêu, xin chờ chút!” Mẹ của Nhược Phàm và một người đàn ông chừng ngoài ngũ tuần xuất hiện trước mặt tôi.

Nhìn thấy nụ cười nhã nhặn, phong thái sang trọng của bà, tôi ý thức được, trong hoàn cảnh này chỉ có trấn tĩnh mới khiến tôi không trở nên quá khó coi. Tôi chọn cách đứng im tại chỗ, bình tĩnh và có chút lạnh lùng nhìn cánh tay anh đang ôm lấy eo lưng tôi.

13. Chương 13

Anh dường như bị ánh mắt của tôi làm cho thiêu đốt, do dự một chút, rồi cuối cùng cũng buông tay ra, gọi tên tôi một cách bất lực: “Đồng Đồng...”

Tôi không nhìn anh nữa, chỉ miễn cưỡng nở một nụ cười, nhìn về bố mẹ anh. Rèn luyện cho đến ngày hôm nay, tôi mới phát hiện ra trái tim mình thật sự kiên cường như vậy, còn nhớ năm xưa khi Sở Mộng Hàn bỏ đi, mẹ của anh ta còn đến căn phòng nhỏ của tôi để tìm tôi, sau khi nói với tôi vài câu xong, tôi dường như không còn chút ý chí nào và đã òa khóc, sau đó còn khóc suốt vài ngày liền.

Nhưng bây giờ, tôi lại có thể bình tĩnh như vậy. Con người tôi, ước vọng rất cao, nhưng không bao giờ nghĩ sẽ đạt được điều gì mà không phải bỏ sức lực ra; hàng ngày tự mình luôn cố vũ mình, nhưng cũng không bao giờ nằm mơ hảo huyền.

Cho dù hoàn cảnh gia đình của Tưởng Nhược Phàm và tôi khác nhau một trời một vực, nhưng nếu họ có thể tiếp nhận tôi, tôi cũng không vì điều kiện của mình thấp kém mà cảm thấy tủi hổ, tôi sẽ cố gắng hết sức để làm một thành viên thật hợp cách với gia đình họ. Nhưng nếu họ không suy xét đến việc tiếp nhận tôi, tôi cũng tuyệt đối không muốn với tay quá cao. Trong từ điển cuộc đời tôi, xưa nay chưa từng nghĩ đến việc lấy người nhà danh giá, bay lên làm phượng hoàng.

Tôi bình tĩnh, dường như biết được những suy nghĩ của mẹ Nhược Phàm. Trong mắt bà vừa có sự dò xét, vừa có vài phần như công nhận: “Cô Tiêu, ban nãy lời của Phi Phi nói đều là sự thật, cô ấy không nói dối cô đâu.”

“Mẹ, mẹ nhất định phải làm như vậy sao? Nếu con đồng ý chấp nhận cuộc hôn nhân này, thì con đã không kéo dài đến bây giờ. Giờ là thời đại nào rồi, lẽ nào chuyện hôn nhân của con vẫn phải tùy theo mệnh bố mẹ sao, vẫn phải theo lời hứa hôn ước sao? Đồng Đồng là người phụ nữ duy nhất con muốn lấy làm vợ suốt gần 30 năm nay.” Khẩu khí của anh rất kiên định, ngừng một lát, khoe miệng anh khẽ nhếch lên cười cay đắng, tiếp tục nói, “Cho dù con biết mọi người không để ý đến con, nhưng cũng không ngờ được, ngay cả hạnh phúc của con, trong mắt mọi người cũng chẳng bao giờ đáng để được nhắc đến.”

“Nhược Phàm, con nói cái gì thế?” Tôi nghĩ người đàn ông đó có lẽ là bố anh ấy, Nhược Phàm và ông có vài nét khá giống nhau, nhưng khí chất lại hoàn toàn khác nhau. Người đàn ông này tiếng nói trầm lắng, cả người toát ra một vẻ uy nghiêm rất khó hình dung, vừa nhìn đã cảm thấy rất giống với hình ảnh một nhà lãnh đạo lớn thường thấy trên phim ảnh. Chỉ có điều khi nói ra câu đó, tôi vẫn cảm nhận được sự đau lòng của ông. Ông chắc cũng rất yêu thương người con trai mình.

“Nhược Phàm, con biết Hách Phi là người vợ tương lai mà ông nội chọn giúp con, chúng ta không...” Câu nói của bà Tưởng, khiến Nhược Phàm bỗng cứng đờ.

“Nhược Phàm, khi coi mặt Hách Phi, mẹ cũng đã nói rất thẳng thắn với con, sự kiên trì của con bao năm nay, mẹ không phải không động lòng. Hôm nay, con muốn lấy người con gái khác, chúng ta cũng không phải hoàn toàn phản đối, nếu không thì sao xa xôi như vậy mẹ vẫn ngồi xe đi gặp cô ấy. Cho dù gia cảnh kém một chút, nhưng cũng có thể suy xét. Chỉ có điều cô Tiêu này không được”. Khi bà nói chuyện, trong mắt nhìn thấu tôi có vẻ ghét bỏ, nhưng khi nhìn con trai bà thì lại trở thành một biểu hiện rất kiên định, “Cô ấy là người đã ly hôn, mẹ không phải đeo kính màu để nhìn người, nhưng cô ấy tuyệt đối không thể trở thành con dâu nhà họ Tưởng được. Cứ cho là thay bằng một người mẹ nông dân thì có ai muốn con trai ưu tú của mình lấy một người phụ nữ đã ly hôn một lần không?”

“Hả, cô ấy đã ly hôn sao?” Hách Phi lần đầu tiên thốt lên kinh ngạc.

Khuôn mặt tôi đỏ lên. Có thể khi tôi còn chưa ly hôn đã quen với sự chăm sóc của Nhược Phàm, cho nên mãi vẫn không quen với vị trí xã hội của một phụ nữ đã ly hôn. Cho nên giây phút này mới cảm thấy ngượng ngịu và khó chịu đến vậy. Nhưng người phụ nữ đã ly hôn thì sao nào, người phụ nữ đã ly hôn thì phải đi chết sao?

Tôi quay mặt sang một bên, không để họ nhìn thấy sự mềm yếu của tôi. Vừa muốn tránh ánh mắt coi thường, vừa muốn cự tuyệt sự đồng tình và thương hại của họ. Nhưng vô tình ở một góc đối diện, tôi lại bắt gặp một ánh mắt sâu thẳm thẳm.

Àm...

Cả nhà Tưởng Nhược Phàm không khiến tôi bị đã kích, nhưng giây phút này, máu trong cơ thể tôi như ngưng đọng lại, tôi chỉ muốn tháo chạy...

Làm thế nào? Làm thế nào đây? Nước mắt mờ mờ che khuất tầm nhìn của tôi.

Sự thật về vị hôn thê tương lai của Tưởng Nhược Phàm không khiến tôi phải bật khóc, những câu nói thẳng thắn của mẹ anh ấy cũng không khiến tôi phải khóc, sự lạnh lùng của Hách Phi cũng không làm tôi phải rơi lệ.

Nhưng khi tôi nhìn thấy Sở Mộng Hàn, nước mắt của tôi không chịu nghe theo sự chỉ đạo của bộ não nữa, giống như một chuỗi ngọc bị đứt vậy, lã chã rơi trên khuôn mặt tôi.

Vừa rồi tôi vẫn còn gắng sức để duy trì phong thái nho nhã của mình, trong một phút thoáng qua, tất cả mọi sự uất ức như tuôn trào trong não tôi. Cho dù là ngẩng đầu lên thì nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống đất.

Ông trời sao lại trêu đùa tôi như thế chứ?

Ba năm nay tôi luôn khép kín mình, giờ đây, tôi chẳng qua chỉ là muốn bắt đầu một tình cảm mới, bắt đầu một cuộc sống mới. Tôi đã hé mở cánh cửa lòng mình một cách rất thận trọng, thử tiếp nhận một người đàn ông khác. Nhưng cuối cùng, lại bị đóng dấu chặt vào vết bầm “phụ nữ đã ly hôn” không sao tách ra được.

Không sao, may là lần này, tôi vẫn chưa thực sự thể hiện hết lòng mình. Đã như vậy thì tôi cũng dùng hết lý trí cuối cùng của mình, rời khỏi đây một cách lịch sự nhất.

Nhưng vì sao, vì sao... vì sao lại để người đàn ông vốn đã hoàn toàn đoạn tuyệt với cuộc sống của tôi xuất hiện tại đây trong thời điểm này, để anh ta nhìn thấy hình ảnh tôi thảm hại không sao tả nổi.

Lẽ nào kiếp trước tôi nợ anh ta, cho nên kiếp này bị anh ta bỏ rơi, châm biếm, chế giễu, coi thường?

“Tôi đi trước đây!” Miễn cưỡng nói ra một câu, tôi xoay người định bỏ đi, chân tôi giống như giẫm phải mớ bong bong, hai tai ong ong những thứ âm thanh hỗn loạn.

Phía sau tôi vang lên tiếng gọi của Tưởng Nhược Phàm, “Đồng Đồng, Đồng Đồng...”

Càng như vậy, tôi càng đi nhanh hơn.

Nhưng đi ra từ cánh cửa trong hành lang tôi mới phát hiện, trước mặt tôi là một vườn hoa rất lớn, bóng cây sắc sảo, không có một bóng người, làm thế nào để đi ra khỏi đây?

“Cô Tiêu, xin chờ một chút!” Là tiếng của mẹ Nhược Phàm, tôi đã không muốn nói chuyện thêm với một người nào nữa rồi. Lại vẫn bị bà đuổi theo.

Không có cách nào khác, tôi quay đầu lại, nhìn vào mắt bà, cũng nhìn thấy được Tưởng Nhược Phàm ở phía sau.

“Mẹ, mẹ còn muốn làm gì nữa? Lẽ nào mẹ làm tổn thương Đồng Đồng vẫn chưa đủ sao?” Anh xông lên trước mặt tôi, chắn tôi sau lưng.

“Nhược Phàm, mẹ chỉ đứng ở góc độ một bà mẹ nói thẳng ra suy nghĩ của mình, cô Tiêu cũng là một người con gái tốt, nhưng có những sự thật không thể thay đổi được. Mẹ chưa bao giờ có ý muốn tổn thương cô ấy, ngược lại, mẹ rất cảm kích sự thành thật của cô ấy đối với chúng ta. Mẹ chỉ muốn nói một câu cuối cùng với cô Tiêu, con cứ tránh ra.” Nói rồi bà bước đến đứng bên cạnh tôi.

Bà ung dung rút từ trong túi ra một tờ giấy đưa cho tôi. Tôi sững người, tỉ mỉ nhìn nó, cuối cùng cũng nhìn rõ tờ giấy trong tay bà là một “Tờ chi phiếu rút tiền mặt”.

Tôi chợt hiểu ra hàm ý của bà. Ha ha, tôi không khóc mà chỉ cười trong nước mắt.

Nhìn xem, bối rối không quan trọng, chỉ sợ có những lúc còn khó chịu hơn cả bối rối thôi.

Khuôn mặt bà Tưởng đầy vẻ chân thành, giáo huấn tôi bằng những lời lẽ ngữ khí rất trọng tâm: “Cô Tiêu à, cô là một cô gái tốt, ngoài việc chúng ta không có duyên phận làm mẹ chồng con dâu, tôi thực sự rất vui vì được quen biết cô. Trong xã hội tôi cũng biết một vài người bạn, bất luận là trong công việc hay chuyện gia đình, lúc nào cũng có thể tìm tôi, tôi nhất định sẽ giúp đỡ. Đây là một chút tâm ý, không có ý gì, chỉ là muốn thể hiện một chút sự áy náy của tôi. Mong là cô nhận cho, để tôi thấy thoải mái.”

“Mẹ!” Nhược Phàm hầu như không hề nghĩ tới việc bà sẽ hành động như vậy, bất chợt lo lắng ra mặt.

Người có tiền, đây chính là cách thức làm việc của người có tiền.

Được thôi, tôi thừa nhận tôi chưa thấy qua cảnh đời, chưa trải qua những trận đại chiến, tôi không có phong độ, nhưng tôi bây giờ thực sự muốn quát mắng ai đó, chỉ muốn cầm tờ giấy đó xé vụn ra, ném vào mặt bọn họ...

Trong thời khắc lý trí và tình cảm giằng xé nhau, ngọn lửa từ từ xóa tan băng tuyết như trực tuôn ra, thì một tiếng nói vang lên bên tai tôi, “Giữ tiền của các người đi! Không có ai thêm nhận đâu!”

Tôi cúi đầu xuống, từng giọt nước mắt rơi lã chã xuống đất, tâm trạng sao mà hỗn tạp thế? Liếc mắt nhìn thấy bóng dáng rực sáng của Sở Mộng Hàn đang tiến nhanh về phía chúng tôi, trái tim tôi đau cuộn từng cơn một.

“Chúng ta đi!”

Nói rồi một tay anh ta đã nắm chặt cổ tay tôi, lòng bàn tay anh nóng như lửa đốt, chạm vào làn da đang lạnh ngắt của tôi, khiến tôi run lập cập. Chưa kịp phản ứng, tôi đã bị anh lôi ra hướng cửa phía bên phải. Đi nhanh như vậy, gấp như vậy, khiến tôi theo không kịp. Anh ta hít thở cũng vội vàng, anh ta đang bực tức, tôi nhìn thấy những vết gân xanh trên trán anh đều đã nổi lên.

Tôi cố gắng muốn tuột tay anh ra, nhưng anh ta bóp rất chặt, tôi ngờ là anh ta muốn bẻ gãy cả xương khớp của tôi mất.

“Sở Mộng Hàn, anh bỏ Đồng Đồng ra, anh đưa cô ấy đi đâu?” Tưởng Nhược Phàm không để ý đến tiếng gọi của mẹ anh, chạy đuổi theo tôi. Bước chân của Sở Mộng Hàn càng nhanh hơn.

Tưởng Nhược Phàm chạy đến bắt được eo lưng của Sở Mộng Hàn, quát tôi, “Chuyện của chúng tôi, không cần anh lo, anh bỏ cô ấy ra!”

Sở Mộng Hàn đột nhiên thả lỏng tôi, xoay người một cái, đấm ba quyền lên mặt, ngực, bụng của Nhược Phàm. Dùng toàn tâm toàn sức chuẩn xác mạnh mẽ.

Tưởng Nhược Phàm bị đánh ngã xuống đất.

“Cút đi!” Cuối cùng Sở Mộng Hàn buột miệng nói ra hai từ đó, lạnh lùng đến nỗi không thấy một chút tình nghĩa nào cả, một giây sau lại kéo tay tôi, kéo tôi ra ngoài với tốc độ nhanh nhất có thể.

Ra khỏi nhà khách, trên đầu sao sáng lấp lánh, trăng treo giữa trời. Không có ai đuổi theo tôi. Đây là một thành phố xa lạ, đến những ngôi sao cũng trở nên xa lạ.

Tôi dừng bước chân. Anh ta vẫn còn giữ chặt cổ tay tôi, không biết làm thế nào đành dừng lại, quay đầu nhìn tôi.

Đúng giây phút này, tôi chuyển sự chú ý vào khuôn mặt anh, biểu cảm rất phức tạp, có chút đáng thương, có chút sầu não, có chút...

“Đồng Đồng...” Anh ta cúi đầu thấp nhìn tôi, sao mà dịu dàng đến vậy. Tôi bật cười, sau đó dang tay tát mạnh một cái vào mặt anh ta.

Anh ta bất ngờ sững người, cả cơ thể đứng ngậy ra ở đó. Mà nước mắt tôi cũng vẫn cứ chảy dài.

Anh ta nghĩ anh ta là ai chứ? Sao lại không biến mất đi? Sao lại xuất hiện ở đây? Anh ta nghĩ rằng những đau đớn tổn thương mà hôm nay tôi nhận phải là vì ai chứ?

Đều là vì anh ta, chính là anh ta, không phải là ai khác, đều là vì anh ta... Tôi òa khóc nức nở, xoay đầu lại, chạy ngược hướng với anh ta...

Thành phố T là thành phố ven biển, tôi chạy không ngừng về phía trước men theo đường cao tốc, người và xe trước mắt tôi càng ngày càng nhiều hơn. Thành phố xa lạ, cảnh sắc cũng xa lạ, mọi thứ đều xa lạ, chỉ cần người đàn ông đó bây giờ biến mất khỏi tầm mắt tôi, cách thật xa tôi, tất cả dường như không có gì đau khổ hơn vậy.

Không biết chạy đã bao xa, chân của tôi đã không còn bước đi được nữa. Một làn gió nhẹ mát thoảng qua mặt tôi, khiến cho những vết nước mắt trên má tôi dần khô hết, ngẩng đầu lên, lại cảm thấy khuôn mặt bị kéo căng đến phát đau.

Kỳ tích sao? Chân tôi đi đôi giày cao 5 cm, trên người mặc chiếc váy công sở màu tro nhạt. Cứ chạy cứ chạy mãi, những người đi trên hành lang đường đều nhìn vào tôi.

Còn nhớ khi học trung học, chạy 800m, có một lần tôi không kịp ăn sáng, cộng thêm ngày hôm trước ngủ muộn quá. Cố gắng đến phút cuối cùng, tôi đã ngã nhào trên đất.

Nhưng hôm nay, cả ngày không ăn cơm, chạy lâu như vậy, rõ ràng là đã không còn một chút khí lực nào nữa, vậy mà vẫn còn đứng rất vững ở đây.

Xem ra, tiềm lực của con người thật sự là vô tận.

Trước mặt tôi là biển, gió biển táp vào cơ thể tôi, cảm giác thật dễ chịu. Con đường nhỏ bên cạnh, đều là những quây rượu sắc sỡ ánh đèn sáng đỏ.

Dưới ánh đèn sáng, những khuôn mặt nam thanh nữ tú cười thật tươi, âm thầm bộc lộ một vẻ xa hoa trụy lạc. Tôi dùng hết sức mình đi về phía trước. Trên bờ biển lác đác vài bóng người ngồi hóng gió. Bỏ đôi giày cao gót ra khỏi chân, tôi đứng chân trần trên bờ cát.

Tiếng chuông điện thoại trong túi xách vang lên không ngừng, chắc là Tường Nhược Phàm gọi đến. Tôi hít thở sâu một hơi, lấy điện thoại ra nghe: “Alô”.

Quả nhiên, đầu dây bên kia là tiếng nói của Tường Nhược Phàm có phần hoảng hốt, “Đồng Đồng, em ở đâu vậy? Đừng đi với Sở Mộng Hàn, nói cho anh biết, em đang ở đâu, anh sẽ đến tìm em được không? Anh xin lỗi, anh không ngờ mẹ anh lại đi tìm em, không ngờ là em lại đột nhiên xuất hiện ở thành phố T này. Anh chỉ muốn nhanh chóng giải quyết hết tất cả mọi việc. Ông của Hách Phi là chiến hữu năm xưa của ông nội anh, cái gọi là hôn ước này, chỉ là những giao ước miệng của những bậc tiền bối, trong lòng anh, xưa nay chưa từng chấp nhận cô ấy. Không phải anh muốn lừa dối em, anh chỉ sợ em không chịu theo anh...” Giọng nói của anh ấy càng ngày càng kích động, tôi có chút không nhịn được đành ngắt lời anh, “Nhược Phàm, anh không phải tự trách mình, không phải tại anh! Vừa rồi em biết chuyện hôn thê tương lai của anh, cũng rất bức bối; khi nhìn thấy mẹ anh đưa tờ chi phiếu cho em, thực sự rất khó chấp nhận. Có điều, em không hề trách anh. Ba năm nay, anh đối xử tốt với em em biết đều là chân thành. Nhìn từ góc độ một người mẹ như mẹ anh mà nói, bà không có gì là sai cả. Nếu sau này em có con trai, e rằng em cũng không muốn con mình yêu một cô gái đã ly hôn. Vì nghĩ như vậy, nên đối với tất cả những gì bà đã làm, em đều không có gì phần uất cả. Nhưng Nhược Phàm, trải qua chuyện ngày hôm nay, em đột nhiên nhìn nhận rõ ràng hơn tương lai của chúng ta. Nếu anh đồng ý, chúng ta sau này vẫn là bạn, nhưng chắc chắn không thể là người yêu của nhau được. Gia đình anh, vị hôn thê của anh, thực sự là trở ngại mà chúng ta không có cách nào vượt qua được. Nhưng điều quan trọng là, em vẫn còn chưa yêu anh. Nếu em đã yêu anh, có thể em sẽ nỗ lực thay đổi, cùng anh chống lại số mệnh. Nhưng em bây giờ, không có được ý chí đó, cũng không muốn chịu thêm sự tổn thương như vậy nữa. Anh là một người đàn ông xuất sắc, em thực sự cầu chúc cho anh được hạnh phúc. Bây giờ em rất ổn, anh không cần phải quá lo lắng!” Nói xong, tôi tắt nguồn điện thoại bỏ luôn vào trong túi. Không muốn để anh hiểu lầm là tôi đang tức giận, nói thẳng những điều đó, có thể là phương pháp giải quyết tốt nhất đối với hai chúng tôi. Sau khi nói hết, tôi dường như được giải thoát vậy, trước mặt là một tấm màn màu vàng kim, cả người như trơn tuột xuống.

14. Chương 14

Nhìn xem, tuy nói không có vấn đề gì, nhưng rõ ràng tôi đã bị kích động. Nhưng trong lúc muốn quy xuống, một cánh tay lại đỡ lấy tôi.

“Đồng Đồng...” Tiếng nói quen thuộc gọi tên tôi. Cơ thể tôi bỗng nhiên có chỗ nương tựa, ý thức chợt tỉnh táo trở lại, mở to mắt, nhìn vào khuôn mặt gần sát bên mình.

Sở Mộng Hàn?

Nhìn thấy dáng vẻ của anh ta, không biết vì sao vị chua xót trong ruột gan lại đột nhiên trào dâng, thật khó chịu. Mắt anh ta, mũi anh ta, miệng anh ta, sao mà thân thuộc đến vậy.

Khi còn trẻ, tôi thường thích nói: Em nghĩ đến chuyện lãng mạn nhất, chính là cùng anh được bình yên sống đến đầu bạc răng long, chờ đến khi chúng ta già rồi, không đi được đâu nữa, anh vẫn coi em là bảo bối và nâng niu trong vòng tay.

Nhưng có ai ngờ được, một đời một kiếp, thiên trường địa cửu so với cuộc sống bình thường của chúng tôi lại khó thỏa mãn được đến vậy.

Khi đó tôi và người đàn ông trước mặt tôi đây, vừa mới làm thủ tục kết hôn, bước chân gia nhập vào xã hội mới. Những lời thề nguyện tốt đẹp của quá khứ và những ước muốn trong tương lai, lại từng chút một phai mờ trước những áp lực của cuộc sống hiện tại.

Lần đầu tiên cãi nhau, lần đầu tiên không tin tưởng, lần đầu tiên lời nói đã làm tổn thương nhau..., không hỏi han gì đến nhau suốt ba năm qua..., mãi đến cuối cùng trở thành hai người xa lạ...

Tình yêu là gì chứ?

Khi mới quen biết nhau, tình yêu là những lời hứa hẹn, là những nụ hôn nồng nàn, là sự cháy bỏng khi lần đầu tiên chạm vào nhau, sự xa lạ, dường như đã dung hòa ngọn lửa trong nhau, đã từng là sự theo đuổi duy nhất trong cuộc đời tôi.

Nhưng bây giờ, tôi đã hoàn toàn thất vọng đối với hai chữ tình yêu này, không có tình yêu, hôn nhân với tôi cũng chỉ là một ảo tưởng.

Sở Mộ Dung Hàn, sao anh lại đứng trước mặt tôi như vậy chứ? Nếu muốn cười thì hãy cười to lên, nếu muốn châm chọc thì hãy nói thẳng ra. Nhưng sao anh lại thể hiện sự buồn thương, đau lòng đến như vậy?

Tôi tỉ mỉ dò xét anh ta.

Sau vài năm hôm nay khuôn mặt anh ta vẫn vậy, chỉ là giữa hai lông mày đã giảm bớt đi dấu ấn của sự nhút nhát thời thanh niên, có thêm vài phần phong độ của một người đàn ông đã trưởng thành. Khí chất như vậy, tôi tin rằng anh ta nhất định đã trải qua rất nhiều những chuyện đời mới có thể trầm tĩnh già dặn như thế.

Anh ta đã trải qua những gì tôi cũng không biết, nhưng có một điểm, tôi lại không thể không cảm thấy kinh ngạc. Ban nãy tôi mới tát anh ta một cái rất mạnh, tát lên mặt của Sở Mộ Dung Hàn, vậy mà anh ta vẫn cúi theo đến đây, còn không hề có chút phản nộ nào, không hề quát tháo tôi. Nếu là trước đây, tuyệt đối sẽ có phản ứng không thể nào tưởng tượng được.

Tôi chau mày nhìn anh ta, nơi đáy mắt anh càng trở nên dịu dàng hơn.

Tôi bất chợt bừng tỉnh, lẽ nào anh ta đã nghe thấy những gì tôi vừa nói trong điện thoại với Tưởng Nhược Phàm? Vừa muốn thoát khỏi anh ta, thì cánh tay anh ta đã thu rất chặt lại, ôm gọn tôi trong tay.

“Sở Mộ Dung Hàn, anh buông tôi ra!” Anh ta ôm càng chặt hơn, trong bụng tôi bỗng kêu cheo cheo thật đúng lúc.

Tôi nghe thấy tiếng thở sâu của anh ta không chỉ là một lần, dường như đang cố gắng áp chế tâm trạng kích động của mình vậy. “Đồng Đồng, em vừa nói cái gì, em không yêu Tưởng Nhược Phàm? Em chưa bao giờ yêu anh ta sao?” Anh ta nhìn sâu vào trong mắt tôi, thật chân thành, nhưng cũng lại rất thận trọng.

“Đồng Đồng, ba năm nay, sao em không gọi điện cho anh, anh cứ nghĩ là...” Đôi vai rộng lớn của anh ta có phần run rẩy, cái khẩu khí đó có phải là đang trách móc tôi?

Trong tim tôi, Sở Mộ Dung Hàn đã từng là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, chưa bao giờ ngờ rằng anh ta nhỏ nhen trách móc một người phụ nữ.

“Sở Tổng, tôi thích hay không thích Tưởng Nhược Phàm, tôi yêu ai, những chuyện này liên quan đến anh sao? Bây giờ anh mới đến để nói với tôi về những chuyện đã xảy ra trong suốt ba năm qua anh cảm thấy có ý nghĩa sao?” Thái độ của anh ta quả nhiên biến đổi trở nên nghiêm túc hơn.

Tôi thuận thế đẩy anh ta ra, nhấn mạnh nhắc nhở anh ta: “Sở tiên sinh, chúng ta đã ly hôn rồi! Xin anh hãy luôn tránh xa khỏi tầm mắt của tôi, ra khỏi cuộc đời của tôi.”

Anh ta im lặng rất lâu, như thể bước đi của ánh sáng đã dừng lại trong giây phút này vậy. Giống như có một bài toán khó giải đang bày ra trước mắt anh ta, cả người anh ta cứ ngây ra ở đó, chìm ngập vào trong bóng đêm.

Rồi anh ta bắt đầu mở lời, dạ dày tôi chợt cuộn lên từng cơn, cái cảm giác này thật khó chịu, khiến tôi không kìm chế được lấy tay bịt miệng để nôn ọe.

“Đồng Đồng, em sao thế?” Sở Mộng Hàn đỡ lấy tôi, nhẹ nhàng vỗ lên lưng tôi.

Tôi nghĩ có lẽ là do hai bữa nay đều chưa ăn cơm, cho nên dạ dày tôi mới phản đối vậy. Anh thả lỏng tôi, chạy đến trước căn nhà gỗ bán đồ ăn vặt ở dưới bãi cát, mua một bình nước, mở nắp đưa cho tôi.

Tôi ngẩng đầu uống vài ngụm, nhưng trong bụng dường như rất khó chịu, có cảm giác muốn nôn mà không nôn ra được.

“Anh đưa em đi bệnh viện!” Không chờ tôi trả lời, anh ta túm lấy tay tôi, đi về hướng đường cao tốc. Tôi đâu có yếu ớt đến vậy, dạ dày không ổn thì mua cái gì ăn là được, đâu có nghiêm trọng đến mức phải đi bệnh viện chứ?

“Tôi không đi...” Anh ta dừng bước chân, quay đầu chau mày nhìn tôi không nhẫn nại, trong mắt như hiện rõ ba chữ: “Không thương lượng” vậy.

Xưa nay anh ta luôn luôn là người mạnh mẽ như vậy, còn tôi có thói quen bất luận là bệnh nặng hay nhẹ đều sợ đến bệnh viện. Bệnh nhẹ thì cố gắng chịu đựng, chịu không nổi thì đi mua thuốc về uống, việc tôi ghét nhất là đi vào bệnh viện.

May là suốt hai mấy năm qua sức khỏe của tôi cũng không đến nỗi nào, rất ít khi phải đi bệnh viện. Ngày trước khi còn ở cùng anh ta, hầu như đều bị anh ta ép đi mới chịu.

Trong hoàn cảnh bây giờ, không phải là lúc độ sức với anh ta, tôi chỉ còn cách nói thực sự việc, “Sở Mộng Hàn, tôi đã không ăn cơm mấy bữa rồi, bây giờ dạ dày lên tiếng thôi.”

“Thật sao?” Anh ta hỏi tôi có chút nghi ngờ, tôi lập tức gật đầu liên tục như để nhấn mạnh với anh ta.

Khoảng không gian giao giữa một bên đường ven biển và đường cao tốc có một khu đất trống. Anh ta lôi tôi đến đó, lúc này tôi mới nhìn rõ, hóa ra ở đây tập trung rất nhiều người, trong dãy quầy hàng lớn, đủ loại thức ăn rực rỡ sắc màu, cái gì cũng có.

Tuy trời đã khuya rồi, nhưng ở đây vẫn có tiếng người ồn ào, thật huyền ảo.

Cầm thực đơn trong tay, anh ta giúp chúng tôi chọn một bát mì vằn thắn, vài món ăn nhỏ nhỏ thanh đạm. Tôi từ từ ăn những thứ trong bát, nhưng chỉ được nửa bát, đã cảm thấy bụng no căng rồi, không sao ăn thêm được nữa.

“Sao em không ăn nữa?” Anh ta đã ăn hết phần trong bát ăn của mình, nhìn tôi, hỏi một cách lo lắng. “Đói lâu quá, dạ dày không thoải mái, ăn nhiều quá càng khó chịu.” Anh ta gật gù đầu, biểu lộ tán đồng, sau đó cầm lấy bát mì của tôi và ăn tiếp. Anh ta cởi chiếc áo vest đặt sang một bên, mặc chiếc áo sơ mi được may khá cầu kỳ, chiếc cổ áo vẫn còn đeo chiếc cà vạt sát lên cổ, cộng thêm vẻ ngoài xuất chúng, khí độ siêu phàm, khiến cho anh ta hoàn toàn khác biệt so với những người ngồi ở đó.

Tôi nghiêng đầu nhìn ra dòng người và xe tấp nập như thoi đưa, xung quanh tôi túm năm túm ba những người xa lạ ngồi quây quần ăn uống và bàn tán, chỉ có một thứ cảm giác vừa không chân thực, vừa bất lực.

Trong giây phút đó, dường như cái con người ngồi trước mắt tôi vẫn là người thanh niên ngang tàng mà cốt cách lại hướng nội của vài năm trước.

Mùa đông ngày đó, chúng tôi chen vào trong nhà ăn nhỏ bé trước cổng trường học, cùng nhau ăn bát mì vằn thắn khỏi nghi ngút. Hơi nóng từ trong bát bốc lên, chúng tôi nhìn thấy khuôn mặt của nhau qua làn sương mờ mờ. Vằn thắn trong cái bát đó còn ngọt hơn cả mật.

“Chà, đây chẳng phải là anh Sở sao?” Tiếng nói ngọt ngào của một cô gái vang lên phía sau người tôi, không dấu nổi sự kích động trong khẩu khí.

Tôi nhìn thấy biểu hiện của Sở Mộng Hàn có chút gì chững lại, thuận theo ánh mắt của anh ta, tôi xoay đầu nhìn lại, cuối cùng cũng nhìn rõ cô gái sau lưng mình. Dáng người cao ráo, dung mạo rất dễ nhìn, cắt tóc ngắn năng động, đúng là người bạn học cùng lớp của tôi hồi đại học – Lục Vân.

Chẳng trách Sở Mộng Hàn phản ứng không tự nhiên, Lục Vân đã từng theo đuổi Sở Mộng Hàn suốt bốn năm đại học, ngay cả khi vào năm thứ tư đại học chúng tôi đã ở cùng nhau, cô ấy vẫn không buông tha, khi

tốt nghiệp, còn vì chuyện phân công mà tìm đến anh ta. Bố của Lục Vân là cán bộ phòng ngoại giao, hỏi Sở Mộng Hàn có muốn đi làm ở tập đoàn xuất nhập khẩu không, rõ ràng là có ám thị muốn kén rể còn gì.

Thái độ của Sở Mộng Hàn đối với cô ta lúc nào cũng kiên định, sự nhiệt tình cuối cùng của Lục Vân tự nhiên cũng chậm đến sự cự tuyệt. Sau này, khi chúng tôi chính thức kết hôn, cô ấy mới hoàn toàn từ bỏ. Không ngờ lại gặp cô ấy ở đây trong hoàn cảnh như thế này.

Nhìn thấy tôi, không hề thể hiện thái độ ghét bỏ như những năm trước, nở nụ cười khá là chân thành, “Đồng Đồng, cậu cũng ở đây à, lần trước khi phỏng vấn anh Sở ở thành phố Y cũng hỏi thăm tình hình hiện giờ của cậu, anh ấy nói cậu vẫn luôn ở thành phố A, công việc rất bận rộn, mỗi tuần cậu vẫn đến thành phố Y thăm anh ấy. Hôm nay cả đôi vợ chồng đã bị tôi bắt gặp ở đây rồi nhé!”

Tôi chau đầu mày, không hiểu cô ấy đang nói cái gì.

Cô ấy chiếu ánh mắt về phía tôi, “Tớ làm việc ở đài truyền hình thành phố T, một năm trước có phỏng vấn anh Sở, hỏi thăm cậu, anh ấy nói với tớ. Ha ha, bây giờ tớ lấy chồng rồi, những chuyện ngày xưa, Đồng Đồng và anh Sở không nên để ý nữa nhé.”

Một năm trước sao?

Một năm trước, Sở Mộng Hàn vẫn còn nói với Lục Vân, mỗi tuần tôi đều đi thăm anh ta sao? Tôi dường như không dám tin vào tai mình. Sở Mộng Hàn có muốn rõ ràng quan hệ với Lục Vân, cũng không nhất thiết phải lấy tôi ra làm lá chắn như thế chứ?

Khi đó chúng tôi cũng đã thống nhất ly hôn với nhau tới hai năm rồi cơ mà?

Xem ra Lục Vân vẫn không hay biết chuyện chúng tôi đã ly hôn, tôi vừa định mở miệng, Sở Mộng Hàn lại nhanh hơn một bước nói trước tôi, “Hôm nay Đồng Đồng không được khỏe, chúng tôi đi trước, hôm khác nói chuyện tiếp nhé!”

Lục Vân vừa nghe thấy thế đã dò xét tôi, “Cậu không sao chứ? Không thoải mái ở đâu? Bây giờ là mùa du lịch, khách sạn ở thành phố T này rất khó đặt, có cần tớ gọi điện giúp hai người đặt một phòng không?”

Nếu như anh yêu em

Đêm nay, ba người không ngủ

Khi tôi và Sở Mộng Hàn đến khách sạn cũng đã là mười hai giờ đêm. Có điện thoại gọi trước của Lục Vân, khi chúng tôi đi vào đại sảnh, làm thủ tục nhận thẻ phòng rất nhanh chóng. Quả thật khách sạn thực sự đã kín phòng, tôi muốn đặt thêm một phòng nữa, nhưng quản lý sảnh nói với tôi một cách rất rõ ràng, đã không còn dư một phòng nào nữa.

Nhìn khuôn mặt không có một nụ cười của tôi, Sở Mộng Hàn dần dần trở nên ỉu xìu, hạ giọng nói với tôi: “Anh đưa em đi.”

Hả? Anh ta nói anh ta đưa tôi lên, vậy có nghĩa là anh ta...

Xem ra tôi là người lấy bụng tiểu nhân để đo lòng quân tử rồi. Nghĩ lại tối hôm đó tôi bị người ta coi là quà tặng đưa lên giường của anh ta trong khách sạn, nghĩ lại việc anh ta đưa tôi đến chỗ những người giàu có và những gì họ đối xử với tôi, tôi nghĩ cả đêm nay tôi không thể ngủ cũng một phòng với anh ta được nữa. Huống hồ bây giờ chúng tôi bất luận là trên phương diện pháp luật hay trong đời sống, đều là hai người xa lạ không có quan hệ.

Thang máy đưa chúng tôi lên tầng 6, anh ta cùng theo tôi bước ra, đưa chìa khóa phòng cho tôi, “Nghỉ ngơi đi, sáng mai anh đến đón em, chúng ta về thành phố A”. Anh ta nói rất chậm, ánh mắt đưa qua cánh cửa gỗ của căn phòng một lượt.

Tôi lập tức cự tuyệt, “Không cần đâu, mai tôi tự ngồi tàu hỏa về được rồi.” Vốn đã không có giao du gì với nhau sao còn phải vì những việc vớ vẩn này mà liên quan đến anh ta nữa?

Anh ta cũng chẳng để ý những gì tôi nói, quay người đi về phía thang máy. Nhìn theo bóng anh ta, bất giác trong miệng tôi bật ra một câu nói: “Này, anh lái xe tìm thử xem, chắc không đến nỗi không tìm thấy khách sạn đâu.” Nói xong, thì tôi đã hối hận muốn chết được rồi.

Anh ta có tiền mà, còn lo không tìm được chỗ ngủ sao? Cứ coi như Lục Vân nói vậy, mùa du lịch đông đúc không đặt trước phòng khách sạn, nhưng tìm một quầy bar, một trung tâm tắm hơi, cũng là một đêm không đến nỗi nào. Hơn nữa, có thể anh ta vốn đã sắp xếp sẵn chỗ ngủ cho mình rồi.

Anh ta quay người nhìn tôi một cái, trong mắt lóe lên một ánh sáng rực rỡ, nhưng biểu cảm lạnh lùng của tôi lại khiến ánh mắt ấy dần dần bị dập tắt.

“Tìm không thấy phòng, thì anh ngủ trong xe một đêm vậy!” Nói rồi anh ta chăm chăm nhìn tôi. Hiểu rõ sự vô tri của mình, tôi lập tức gật đầu nói với anh ta: “Tạm biệt!” Cầm thẻ phòng, tôi quẹt rồi mở cửa, đi vào trong rồi đóng cửa thật cẩn thận.

Trong căn phòng trống rỗng chỉ còn một mình tôi, lúc này tất cả những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay như bày ra trước mắt tôi. Tôi đã gửi gắm tình cảm mới mẻ của mình đầy hy vọng, chính là dùng cách thức quyết liệt đó để kết thúc, xem ra cuộc sống hoàn toàn mới của tôi bây giờ chỉ còn lại công việc mà thôi.

Tình hình này sáng mai tôi phải đi làm muộn rồi, cầm điện thoại tôi định soạn tin nhắn xin nghỉ cho giám đốc bộ phận, nhưng lại thấy trong điện thoại có tới hơn hai mươi cuộc gọi nhỡ.

Không nghi ngờ gì, đó đều là điện thoại của Tường Nhược Phàm. Còn có bốn tin nhắn, cũng là anh ấy nhắn để hỏi tôi đang ở đâu, có ở cùng Sở Mộng Hàn hay không.

Còn một tin nhắn mới gửi đến cách đây ba phút. Tôi nhắn trả lời anh ta một tin: “Tuồng sư phụ, em ở thành phố T, rất an toàn, sáng mai sẽ về thành phố A đi làm, đừng lo lắng!”

Một mình nằm trên giường, trong đầu vẫn nghĩ đến dáng vẻ Sở Mộng Hàn lúc rời đi. Có chút mơ hồ như chênh choáng, không biết có phải thực sự ngủ say rồi không, mà đột nhiên nghe thấy tiếng sấm sét bên ngoài cửa sổ vọng vào, rồi sau đó là ánh chớp lóe lên.

15. Chương 15

Lại mưa to rồi, còn là một trận mưa rào rất lớn nữa.

Trong phòng tôi vẫn để điện sáng, tôi trèo từ trên giường xuống đi đến trước cửa sổ, nhìn xuống bãi đỗ xe trước cửa khách sạn, quả nhiên xe của Sở Mộng Hàn vẫn đỗ ở đó, chẳng lẽ đêm nay anh ta qua đêm trong xe thật sao?

Ngoài trời tiếng sấm sét cứ liên miên, mưa càng ngày càng to. Trong lòng tôi rõ ràng là càng lúc càng không sao yên tâm được, đột nhiên có ý nghĩ muốn mở cửa cho thoáng khí một chút.

Hít một hơi dài, tôi mở cánh cửa. Nhưng không ngờ, đúng lúc tôi mở cánh cửa, cả người tôi đều ngớ ra, giữ chặt lồng ngực, suýt chút nữa thì hét toáng lên.

Khi tôi mở cánh cửa ra, tôi đã nhìn thấy một người đàn ông tay chống lên cánh cửa đứng ở đó. Trên người anh ta không có giọt nước nào, dáng vẻ không có chút gì thay đổi so với khi rời khỏi đây lúc trước, khuôn mặt nghiêm nghị nhìn tôi.

Tình cảnh này khiến tôi không bắt ngờ, cả hai người im lặng rất lâu, ai cũng không nói năng gì, cuối cùng vẫn là tôi chau mày hỏi: “Sao anh lại ở đây?” Tôi thực sự nghi ngờ là anh ta không hề rời đi.

Anh ta ngượng ngùng giây lát, bất giác ho nhẹ một tiếng, từ từ trả lời: “Anh muốn nói chuyện với em một chút!”

Lông mày tôi chau lại rất căng thẳng, có chuyện muốn nói sao lại đứng ở đây chứ? Nếu hôm nay tôi không mở cửa, anh sẽ đứng đó cả đêm sao? Cũng không hiểu nỗi bảo vệ ở đây làm việc kiểu gì nữa.

Tôi lánh người qua một bên, để cho anh ta đi vào phòng.

Ngồi trên ghế sofa bên góc phải, tôi nhìn anh ta ngồi bên trái, “Anh muốn nói chuyện gì?”

Thời gian trôi qua từng giây từng phút. “Ba năm nay em sống có tốt không?” Anh ta dùng âm lượng khàn khàn từ từ nói ra một câu.

Nếu tôi nhớ không nhầm, thì đây là lần thứ hai anh ta hỏi tôi như vậy, lần đầu tiên là trong buổi họp ở Hiếu Thiên. Khi đó, sợ mình phải chịu thêm một sự tổn thương nào nữa, tôi đã luôn phần nộ, kỳ thị, toàn thân như dựng hết gai nhọn lên.

Còn bây giờ tôi chỉ cảm thấy trái tim mình bất chợt run rẩy, từng chút từng chút những chuyện cũ của ba năm, như dệt thành một bức tranh, giống như một bức tranh vốn cuộn chặt nay lại từng trang từng trang mở ra trước mắt tôi.

Đột nhiên cảm thấy tất cả mọi ngôn ngữ đều trở nên bất lực, cho tới hôm nay, còn có thể dùng ngôn ngữ gì để nói với người đàn ông đang ngồi trước mặt tôi đây?

“Tốt hay không thì cũng đã trải qua rồi.” Tôi tập hợp tất cả sự kiên cường giả tạo của mình chỉ có thể nói ra được vài chữ như vậy.

“Đồng Đồng...” Tiếng gọi của anh ta rất nhẹ, ánh mắt nhìn tôi, trong mắt vẫn là sự dịu dàng đã khiến trái tim tôi tan nát ngày nào. Anh luôn luôn là một người kiêu ngạo, lúc này đây đột nhiên sao thật yếu đuối, khiến tim tôi đau nhói, tôi dường như đã muốn hỏi anh: Ba năm nay, anh sống tốt không?

Nhưng câu nói đó đúng lúc định bật ra thì đã bị tôi nuốt vào trong lòng.

Anh ta sao có thể không sống tốt được chứ? Bây giờ anh ta là một Chủ tịch Điều hành của một công ty rất lớn, một năm trước đã được đài truyền hình phỏng vấn với thân phận một anh tài trong giới doanh nghiệp. Người đẹp bên cạnh anh ta tôi nhìn thấy đâu phải chỉ có một người. Sự quan tâm của tôi chỉ khiến tôi càng thêm khó chịu mà thôi.

“Đồng Đồng, ba năm nay, thực sự anh luôn luôn chờ điện thoại của em...” Câu nói này của anh ta khiến máu trên toàn cơ thể tôi như đông cứng lại. Câu nói này lẽ ra phải là tôi nói với anh ta mới phải chứ.

Có thể tin tưởng được không?

Nhưng không ngờ câu nói tiếp theo của anh ta, lại có sức sát thương đến như vậy, khiến cho lục phủ ngũ tạng của tôi đau đớn đến nỗi không có cách nào khống chế được.

“Vì sao...Vì sao khi đó lại giấu anh bỏ đi đứa bé...Vì sao lại ác tâm như vậy..., chỉ vì tiền thôi sao?” Giọng nói của anh cũng run rẩy, giống như đang phải chịu đựng một sự đau đớn khủng khiếp.

Con? Nói đến từ đó, nước mắt tôi lại tuôn rơi.

Ha ha, con tôi! Chuyện xảy ra đã lâu như vậy, bây giờ nhắc đến, sao vẫn đau đớn như thế. Một sinh mệnh còn sống nguyên xâm nhập vào trong cơ thể mình, vậy mà mình lại nhìn nó biến thành máu từng giọt chảy ra ngoài cơ thể, đó là thứ cảm xúc chỉ có bản thân chịu đựng qua mới cảm nhận được, còn không có cách nào có thể dùng ngôn ngữ để hình dung được sự đau đớn ấy.

Vài năm trước, khi vừa rời khỏi ghế trường đại học, bản thân vẫn chỉ là một đứa trẻ, hàng ngày chìm đắm trong tình yêu ngọt ngào, nhưng khi tình yêu phải đối mặt với áp lực của cuộc sống trở nên càng ngày càng mong manh, thì tôi lại phát hiện mình đã có thai.

Không có hiện tượng gì, cũng không cảm thấy bất kỳ điều gì, chỉ thấy tính khí ngày càng thay đổi không tốt, thấy một chuyện rất nhỏ cũng không sao kiềm chế được bức bối. Cho đến khi hơn hai tháng liên tiếp không thấy có kinh nguyệt, mới mơ mơ hồ hồ chạy đi mua que thử thai. Quả nhiên là đã phát hiện, bản thân đã mang thai rồi.

Tôi còn nhớ khi đó tôi đã ngồi trong phòng vệ sinh ngó ngẩn cả nửa tiếng đồng hồ, nghĩ về những gì sẽ xảy đến trong tương lai.

Khi đó tôi vẫn chưa tìm được công việc, Sở Mộng Hàn vừa đi làm cho một doanh nghiệp tư nhân, thu nhập rất hạn hẹp.

Đã tốt nghiệp rồi, chúng tôi không thể vắn lấy tiền của gia đình nữa, nhưng ở thành phố xa lạ này, tất cả mọi chi phí đều cao hơn vài lần so với chi phí ngày còn đi học đại học ở một thành phố nhỏ.

May mắn là khi còn đi học Sở Mộng Hàn giúp người ta thiết kế đã có chút tích lũy. Nhưng chúng tôi phải đối mặt với một cục diện thu không đủ chi. Càng đau đầu hơn là, khi tôi tốt nghiệp mẹ tôi bắt đầu muốn tôi phải mua đồ dùng trong gia đình.

Hai tháng liền tôi vẫn không tìm được công việc, mẹ tôi cũng hiểu cho tôi, rõ ràng vừa đến một thành phố xa lạ, tất cả đều phải bắt đầu lại từ đầu. Nhưng đến tháng thứ ba, mẹ tôi bắt đầu sốt ruột, hỏi tôi tại sao học bốn năm đại học, lại không tìm được công việc, giống như thể tôi đang lừa dối bà vậy.

Trong điện thoại mẹ luôn miệng quở trách cả Sở Mộng Hàn, có nhiều lúc còn rất to tiếng, người bên cạnh có thể nghe thấy rất rõ. Sắc mặt của Sở Mộng Hàn lại càng khó coi hơn, bảo tôi nói với mẹ, cứ coi là tìm được việc rồi, mỗi tháng sẽ gửi tiền về là được.

Nhưng mẹ tôi luôn luôn kỳ vọng rất cao về tôi, dù là thế nào thì cũng không thể nào hiểu nổi, sau này còn cố tình gọi điện thoại trực tiếp cho Sở Mộng Hàn. Tôi không biết họ nói gì với nhau, chỉ thấy mỗi lần gọi điện thoại xong, Sở Mộng Hàn đều im lặng rất lâu mà không nói năng gì.

Con cái lại đến với chúng tôi trong thời điểm chúng tôi khó khăn nhất, đồng thời cũng là khi chúng tôi chưa có được sự chuẩn bị tốt nhất. Nhưng tôi ngồi trong phòng vệ sinh, cuối cùng cũng cảm thấy niềm hạnh phúc nồng nàn bao quanh mình.

Bởi vì đó là con của tôi và Sở Mộng Hàn mà, là kết tinh tình yêu của chúng tôi, là minh chứng cho tình yêu của chúng tôi!

Khi tôi nói tin này cho anh ta, anh ta còn vui sướng hơn tôi, như niềm hạnh phúc kích động một đứa trẻ vậy. Chỉ là khi đó, chưa có kinh nghiệm, lại nhiều áp lực, đứa trẻ cuối cùng đã không còn nữa. Tôi còn nhớ, hôm đó trên giường tôi đều là máu, tôi cứ khóc mãi khóc mãi, anh ta bế tôi đến bệnh viện, sau khi tôi tỉnh lại, tôi phát hiện ra sắc mặt anh rất tệ, tôi cứ nghĩ rằng anh ta buồn nên vậy, nhưng không ngờ, anh ta lại nghĩ rằng tôi cố ý bỏ đứa trẻ đi.

Sao anh ta lại có thể hiểu lầm tôi như vậy chứ?

“Anh có ý gì?” Sự bình tĩnh hiếm có giữa hai người lại bị phá vỡ, ký ức đau đớn sau khi bị lật lại, trước mắt khuôn mặt Sở Mộng Hàn rõ ràng như phóng to ra hơn. Anh ta nói tôi ác tâm bỏ đi đứa con của mình, mà còn bỏ nó đi là vì tiền nữa sao? Nhất thời bị kích động quá mức, trên trán tôi vã ra mồ hôi, nhưng trong tim lại thấy lạnh lẽo vô cùng. Nếu ánh mắt có thể giết người, thì tôi thực sự muốn giết anh ta.

Nhưng nhìn sâu vào trong ánh mắt anh ta, giây phút ấy tinh thần anh ta thực sự còn đau đớn hơn tôi, không còn là sự châm chọc, không còn là sự khích bác, cũng không còn giống như muốn che giấu đi sự thực mà cố ý trối buộc biểu cảm của tôi.

Lẽ nào bao nhiêu năm nay, anh ta thực sự vẫn còn nhớ như vậy sao?

Trời ạ, đúng là một chuyện nực cười.

Bây giờ anh ta biến thành đáng vẻ như vậy, tôi thực không hiểu, nhưng người đàn ông của ba năm trước tôi vẫn rất hiểu. Có một lý tưởng cao vời, ý chí chiến đấu kiên trì, có sự trầm lắng không giống với những người bằng tuổi bình thường. Tuy rất ga lăng với phụ nữ, rất dịu dàng thấu hiểu cho người yêu, nhưng trong xương tủy lại là sự phức tạp của chủ nghĩa nam nhi rất nghiêm túc.

Khi đó vừa đến thành phố A, dưới sự khác xa của lý tưởng và hiện thực, áp lực của anh ta không biết còn lớn hơn tôi bao nhiêu lần.

Nếu khi đó trong lòng anh ta luôn cho rằng, vì chúng tôi không có tiền, lại còn nuôi dưỡng thêm một đứa bé nữa, mà tôi đã từ bỏ đi đứa con của mình, tôi dường như đã cảm nhận được trái tim anh ta khi đó đã day dứt và đau đớn như thế nào. Nhưng trong lòng anh ta, lẽ nào tôi chính là người phụ nữ như vậy?

Khi còn đi học, tôi cũng không phải không có những người con trai nhà giàu theo đuổi, nếu tôi thực sự coi trọng tiền như vậy, thì tôi sẽ nghe theo lời mẹ tôi, mà không nghĩ đến việc cùng một người chẳng có gì như anh ta kiên trì phấn đấu.

“Tôi không có!” Những giọt nước mắt uất ức, từ từ lăn xuống trên má tôi, lại cũng chỉ có thể nói ra được ba từ đó một cách run rẩy.

“Em không có?” Ánh mắt của anh ta từ đau đớn chuyển dần sang phần nộ, dường như cảm xúc bao nhiêu năm kìm nén, đều bộc phát hết trong lúc này, “Em có biết không, khi anh biết là em có thai, anh đã vui sướng như thế nào; khi nhìn thấy em đau đớn trên giường bệnh, anh đã tự trách mình nhiều thế nào. Nhưng anh không thể ngờ được, sau đó anh lại vô tình nhìn thấy thuốc phá thai ở nhà mình, em mua về để uống? Đó là con của chúng ta, sao em lại đang tâm như vậy? Chỉ vì không có tiền, em đã nỡ lòng tước đoạt đi quyền được sinh tồn của một sinh mệnh sao?”

Anh ta nói càng ngày càng kích động, thậm chí còn gục người xuống, khiến tôi cuộn lại trong một góc không gian của căn phòng, nhìn tôi đầy đau đớn.

Cái gì là thuốc phá thai? Tiêu Đồng Đồng tôi không có tài năng gì, sống đã hai mươi sáu năm nay, chỉ có một việc sống chung trước khi hết hôn với Sở Mộng Hàn là chuyện làm theo trào lưu ra, vẫn luôn luôn là một người con gái con nhà lương thiện, cái thuốc phá thai gì gì đó, cho đến bây giờ tôi cũng không biết hình dạng nó thế nào.

“Tôi nói rồi, tôi không có!” Đẩy anh ta ra, tôi như bị thiêu đốt, “Sở Mộng Hàn, anh sống đời tiêu điều cũng đã ba năm qua đi, vẫn chưa thấy chán sao! Bây giờ chúng ta đã ly hôn rồi, đã ly hôn rồi, sao anh vẫn còn giày vò tôi thế! Đó cũng là con của tôi, là một phần máu thịt của tôi, bây giờ mỗi tháng đến ngày kinh nguyệt, trong tim tôi vẫn còn đau đớn, sao anh lại có thể nói như vậy với tôi? Anh đúng là kẻ đốn mạt!...”

Nếu sớm biết anh ta sẽ nói chuyện này, tôi sao có thể mở cửa để cho anh ta vào phòng chứ! Tôi hằm hằm cầm hận nhìn anh ta, “Tôi nói lần cuối cùng, tôi không có. Cũng đã ly hôn với anh rồi, tôi còn nói dối anh làm gì chứ?”

Anh ta vẫn nhìn tôi chăm chú, chân thành như vậy, rất lâu như vậy, “Anh tin em!” Một sức mạnh rất to lớn đã hút tôi vào trong lòng anh, rất mạnh mẽ, dường như để chứng minh điều đó vậy.

“Anh... buông... ra... Anh không cảm thấy bây giờ anh mới tin tưởng, đã là quá muộn rồi sao?” Tôi giằng co đẩy anh ta ra, nói gì thì nói chúng tôi cũng đã từng yêu thương nhau, đã từng nương tựa vào nhau, nhưng anh ta lại không hề hiểu được tôi, lại có thể nghi ngờ oan uổng cho tôi như vậy.

Trái tim, thực sự rất giá lạnh!

Nhưng anh ta thực sự rất đau đớn, lúc này hai cánh tay anh ta ôm chặt khiến tôi cảm thấy đau, “Đồng Đồng, ba năm nay, mỗi khi nghĩ đến chuyện này anh đều rất buồn.” Cái dáng vẻ yếu đuối hiếm thấy của anh ta khiến tôi bị lây nhiễm, tay tôi dường như không còn sức lực nữa, cả cơ thể đổ sụp lên bờ vai anh, những giọt nước mắt cứ âm thầm lăn xuống.

Về chuyện đứa con này, chúng tôi rất ít khi nói đến, tôi cứ nghĩ anh ta im lặng che giấu, cũng là vì buồn khổ như tôi, thật không ngờ, còn có một nguyên nhân khác nữa.

Giờ đây nghĩ lại, cũng từ khi đó, chúng tôi càng ngày càng cãi vã nhiều hơn, cuối cùng sau khi cãi nhau một trận mà đã suốt mấy tháng liền không xảy ra, anh ta đã nói ra hai từ “ly hôn” với tôi.

Còn tôi cũng chán cảnh cãi nhau, chán phải chiến tranh lạnh, huống hồ một người bú đống bình như tôi, không bao giờ lại mở miệng níu kéo anh ta trong hoàn cảnh như vậy. Anh ta không biết, khi anh ta nói ra những lời tuyệt tình như vậy, đã làm tổn thương sâu sắc đến tôi như thế nào?

Tôi mạnh mẽ ngẩng cao đầu nhìn anh ta, lẽ nào đó là lý do mà suốt ba năm qua anh ta không hỏi han gì đến tôi sao? Vì hiểu lầm tôi, vì hận tôi? Nếu như, đây chính là lý do hải hước nhất trên đời này.

“Đây là lý do mà anh ra đi sao?”

Khuôn mặt Sở Mộng Hàn chỉ cách tôi vài phân, ánh mắt anh ta rực sáng, như đang đánh vào mặt tôi, anh ta không còn là Sở Mộng Hàn mà tôi quen biết nữa. Đột nhiên nghĩ lại những điều mà Chu Chính nói với người bạn gái của anh ta: Ba năm rồi, có rất nhiều điều đã thay đổi.

Tôi chọn cách không tin tưởng, “Sở Mộng Hàn, anh không phải lừa gạt tôi làm gì! Đều không còn ý nghĩa gì nữa rồi.” Bẵng đi khoảng thời gian trống trải suốt ba năm giữa chúng tôi, cứ nghĩ đến việc từ sau khi

anh ta trở về thành phố A lần này, tất cả những điều về anh ta mà tôi nhìn thấy, nghe thấy, sao tôi có thể tin tưởng được nữa chứ?

“Đồng Đồng, anh vẫn luôn luôn chờ đợi em, anh cứ nghĩ rằng em đã yêu người khác, cứ nghĩ rằng em yêu Tưởng Nhược Phàm, nghĩ rằng trong lòng em sớm đã không còn anh nữa, cho nên suốt ba năm qua, em không một lần gọi điện cho anh.” Anh ta kéo lấy tay phải của tôi, đặt lên trên lồng ngực, “Lần đầu tiên trong khách sạn anh nghe thấy tiếng em gọi tên một người con trai khác, anh đã ghen đến phát điên. Nghĩ đến việc em đã từng qua đêm với người đàn ông khác trong khách sạn như vậy, anh thực sự muốn giết người. Khi biết em đã hạ quyết tâm muốn ly hôn, giao cuộc đời mình cho một người đàn ông khác, em có biết tâm trạng của anh như thế nào không? Không chỉ là ghen tuông, mỗi tối đi ngủ, đều lo sợ không sao ngủ được, chỉ sợ em bị lừa gạt, sợ em lại bị tổn thương thêm một lần nữa. Anh không muốn mình nghĩ đến nó, nhưng lại không sao không chế được con tim mình.”

Tôi muốn rút tay lại, nhưng anh ta không chịu, tôi bật khóc khiến anh bị ngắt quãng, tôi lắc đầu không muốn nghe thêm gì nữa. “Sở Mộ Hàn, anh đừng nói nữa, anh đừng nói nữa... Trước đây, người làm tổn thương tôi chỉ có mình anh, còn sau này sẽ chẳng có liên quan gì đến anh nữa.”

Căn phòng trở nên tĩnh lặng.

Rất lâu rất lâu sau, trên đỉnh đầu tôi mới có tiếng anh vang lên rất trầm, “Đồng Đồng, hãy cho chúng ta thêm một cơ hội nữa, chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không? Quên tất cả những gì đã xảy ra, chúng ta bắt đầu lại...” Đôi mắt anh ta có chút gì như sâu lắng, giống như một hồ nước dưới bóng râm của cây đại thụ, dường như ánh mắt đó chiếu đến đâu sẽ khiến người ta chìm ngập vào trong đó vậy.

Khi con người ta còn trẻ luôn coi tình yêu là khát vọng theo đuổi quan trọng nhất trong cuộc đời, nhưng ai lại biết được mặt sau của tình yêu đỉnh điểm lại là sự tổn thương cực độ? Chỉ xoay người một cái, đã khiến cho người ta vạn kiếp không thể quay đầu lại được.

Tất cả những lời thề non hẹn biển xưa kia, cuối cùng lại không thể thoát khỏi tuổi trẻ non nớt, nước chảy mây trôi không bao giờ dừng lại.

Khóe miệng tôi mở ra một nụ cười cay đắng, tay anh đặt trên bờ vai tôi cứng như gỗ đá.

“Sở Mộ Hàn, anh biết đấy, chúng ta không thể nào quay lại được nữa...” Tôi thở ra một hơi thật dài, nhìn vào mắt anh ta, nói một cách nghiêm túc, “Sau ngày hôm nay, trong mỗi một ngày trong tương lai, có thể tôi vẫn còn phải đi tìm một người thực sự yêu tôi và tôi thực sự yêu, cùng nhau sống hết cuộc đời. Người đó có thể là bất kỳ ai, nhưng duy nhất không phải là anh.”

Tôi nhìn Sở Mộ Hàn, lông mày anh ta từ từ chau xít lại, đáy mắt anh ta lấp đầy sự thâm tình, sự đau đớn, tuyệt vọng, thậm chí còn có cả sự hoảng sợ.

16. Chương 16

Chúng tôi cùng nhìn nhau, sự tuyệt tình của tôi khiến sự đau đớn và tuyệt vọng của anh ta như càng sâu hơn.

Chính vào lúc này, điện thoại tôi đặt trên bàn trà vang lên. Tôi vừa định đứng dậy, không ngờ động tác của anh ta còn nhanh hơn tôi một bước. Anh ta vội vàng cầm lấy điện thoại, chau mày nhìn một cái, lạnh lùng không do dự bấm ngắt luôn, sau đó lại nhìn chằm chằm lên màn hình rất lâu, ngón tay động đậy, giống như đang xóa cái gì đó.

Tôi ý thức được nhất định là tin nhắn của Tưởng Nhược Phàm.

“Anh đang làm cái gì thế?” Sở Mộ Hàn cuối cùng cũng nhẹ nhàng tắt nguồn điện thoại. Xoạch một tiếng đặt xuống bên cạnh.

Tôi nhìn thấy trong ánh mắt anh một tia sáng lóe lên, có sự kiên cố, sự phấn nộ còn có cả một thứ tâm trạng nào đó nữa mà tôi không hiểu nổi. Có điều Sở Mộng Hàn như vậy, mới là người đàn ông quen thuộc trong mắt tôi.

“Những bức ảnh đó anh đã xóa đi giúp em rồi!” Anh ta châm một điếu thuốc, hít một hơi thật dài, giọng nói khàn khàn, “Anh nghĩ Tưởng Nhược Phàm sẽ không dễ dàng buông tha cho em đâu.”

Khuôn mặt tôi lập tức đỏ bừng lên, trong điện thoại lưu giữ những bức ảnh chụp chung của chúng tôi khi du lịch ở Hải Nam, trong đó có hai bức chụp chúng tôi mặc áo tắm, ở bên bờ biển anh ấy nhờ người khác chụp giúp. Trong ấn tượng của tôi, tôi và Sở Mộng Hàn chưa từng có những bức ảnh chụp chung với nhau như vậy.

Hôm đó là khi Tưởng Nhược Phàm ở nhà tôi, cứ đòi phải lưu vào trong máy của tôi bằng được. Mẹ và em gái tôi đều thấy.

“Tưởng sư phụ là một người tốt, nếu như có thể, tôi hy vọng chúng tôi vẫn có thể là bạn tốt của nhau!”

“Giữa nam và nữ không thể có tình bạn thuần túy được, nói chi là em và anh ta. Nếu không muốn bản thân gặp nhiều phiền phức thì không nên tiếp xúc quá gần gũi với anh ta, tránh càng xa càng tốt!” Anh ta như cảnh cáo tôi.

Tôi quét ánh mắt nhìn anh ta, hơi có một chút tự trào, anh ta đang truyền thụ sự tâm đắc của mình cho tôi sao?

“Đồng Đồng, hãy nghĩ thật kỹ những gì anh vừa nói...” Biểu cảm của anh ta dường như đối hận nhiều hơn trước kia, ánh nhìn khiến tôi không kiềm chế được sự đau đớn trong tim.

“Sở Mộng Hàn, trước kia anh luôn nói tôi không đủ chín chắn, nhưng bây giờ đã là ba năm rồi, sao anh vẫn còn non nớt hơn cả tôi vậy? Bỏ qua tất cả những cái khác, chỉ nói đến người nhà mình thôi, anh cảm thấy những điều anh vừa nói có ý nghĩa gì không? Nếu tôi đoán không nhầm, những điều ban nãy anh nói cái gì là thuốc phá thai, có lẽ chính là sau khi mẹ anh thấy tôi sảy thai, mua về đặt ở trong phòng tôi, bà ấy khi đó đã cố tình dẫn dắt anh hiểu lầm, muốn anh ly hôn với tôi...”

Cánh tay anh ta buông xuống thật mạnh, một biểu cảm mà tôi không sao có thể hiểu nổi, rồi từ từ lại rơi vào sự đau đớn càng sâu thẳm hơn.

Anh ta trầm ngâm dập điếu thuốc trong tay vào chiếc gạt tàn, tâm trạng có đôi chút như thả lỏng hơn, “Con người ai cũng biết rồi sẽ phải chết, nhưng chẳng phải là vẫn đều sống đó thôi? Trên thế gian này, cách thức giải quyết vấn đề còn nhiều hơn là bản thân vấn đề phát sinh!” Anh ta nói một cách rất kiên quyết, nhưng tôi lại không thể thấy được một chút sức lực nào từ trong câu nói đó, vì tôi đã hoàn toàn mất đi sự tin tưởng tối thiểu dành cho anh ta.

Tôi lại một lần nữa cự tuyệt một cách không do dự, khiến cho căn phòng lại rơi vào tĩnh lặng rất lâu.

Không biết là bao lâu sau, khi ngược mắt lên, mưa ngoài cửa sổ đã ngớt hẳn, trời cũng đã bắt đầu sáng.

Anh ta như một người bị đánh tã tơi, vẫn cố chấp đưa tôi về thành phố A. Vì tiện đường, tôi không còn cách nào để từ chối nữa.

Trên đường đi chúng tôi nói chuyện rất ít, một đêm không ngủ, anh ta rõ ràng có chút suy kiệt. Trên xe, từng cơn buồn ngủ cứ dồn dập đến, mà tôi không dám ngủ, liên tục nhìn sang anh ta, chỉ sợ anh ta vì buồn ngủ mà nhắm mắt lại. [bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Bị tôi nhìn lâu, anh ta bất ngờ quay đầu sang nhìn tôi, cuối cùng không nén được mỉm cười, “Yên tâm, anh đã từng hai ngày không chớp mắt rồi, lái xe từ thành phố này sang thành phố khác, suốt tám tiếng trên đường. Anh sẽ không ngủ đâu, hướng hồ trên xe còn có em.” Tôi nghe vậy, đầu mày dần dần chau lại. Trong ánh mắt anh ta lóe lên một tia sáng yếu ớt, đưa tay như muốn bảo tôi yên tâm vậy.

Đây là động tác mà trước đây anh ta thường xuyên làm với tôi, tôi bất chợt quay đầu sang một bên, tay anh từ từ co lại, nụ cười cũng dần biến mất.

Khi về đến thành phố A, cũng đã là 10 giờ trưa, Sở Mộng Hàn như ngựa quen đường cũ, nhanh chóng đưa tôi về dưới tầng lầu dưới nhà tôi ở.

“Anh đưa em lên nhà!” Anh ta khóa xe lại, bước vài bước hướng đi lên trên lầu. Tôi từ phía sau lao lên theo, chặn lại trước mặt anh ta, “Sở Mộng Hàn, không cần đâu, trời cũng sáng lắm rồi, anh về đi!”

Anh ta ngẩng đầu lên, nhìn quanh tòa lầu bốn bên cũ kỹ, lại chiếu ánh nhìn về phía tôi, “Sao không chuyển nhà? Ba năm rồi vẫn còn ở đây?”

Khuôn mặt tôi cứng lại, nén hơi thở, cảm nhận thấy áp lực của anh ta truyền sang tôi, giống như một gánh nặng khó chịu đè nặng nổi trong cuộc đời mình, “Ở đây tiền thuê nhà rẻ!”

Tôi tự nói với mình, đây là lý do duy nhất, chẳng còn lý do nào nữa. Ánh mắt của Sở Mộng Hàn dường như muốn nhìn xuyên thấu tôi, “Chẳng phải em bảo muốn anh đến lấy đi một số đồ đạc sao? Vậy hôm nay lấy luôn cũng được!”

Anh ta đi lên phía trước, tôi ở phía sau cứ như đi theo anh ta vậy. Tình cảnh như thế này sao mà quen thuộc quá, giống y như cảnh tượng của những năm trước. Khi đó tôi ở cùng anh ta, chẳng bao giờ tôi cảm theo chìa khóa trong người, không mang theo tiền, dường như chỉ cần có anh ta là có tất cả rồi.

Cầu thang tối om, mùi ẩm mốc bốc lên. Đi đến trước cửa căn phòng nhỏ của mình, chúng tôi không ai bảo ai đồng thời cùng đứng sững lại, cánh cửa bảo vệ cũ kỹ của phòng đã mở, cánh cửa gỗ thối bên trong cũng hơi mở to, bên trong có tiếng hai người nói chuyện vọng ra... Vài giây sau, tôi mới nghe ra, trong hai người nói chuyện có tiếng của bà chủ Lý vẫn cho tôi thuê nhà.

Sở Mộng Hàn chau đầu mày nhìn tôi một cái, ánh mắt nghi vấn như muốn hỏi tôi là chuyện gì vậy.

Tôi vừa đập cửa, chợt nghĩ lại sáng hôm qua bà Lý hỏi tôi có đồng ý tăng tiền thuê nhà không, tôi đã hứa dù có thuê nữa hay không thì buổi tối cũng sẽ trả lời. Tôi qua bị mẹ của Tưởng Nhược Phạm lôi đến thành phố T, rồi sau đó lại phát sinh rất nhiều sự việc bất ngờ, rõ ràng tôi đã quên mất chuyện này.

Nhưng cái bà Lý này có phải là quá không có lý lẽ không? Tôi cũng đã đóng cho bà ấy bốn năm tiền thuê nhà, chỉ vì tôi không trả lời, sáng ngày hôm sau đã để người khác đến xem phòng của tôi rồi sao? Đồ đạc của tôi vẫn còn ở đây, đây rõ ràng là xâm phạm vào quyền cá nhân của tôi rồi đấy! Đấy Sở Mộng Hàn tránh ra, tôi sai bước đi vào phòng. Quả nhiên, người phụ nữ đó không phải bà Lý thì ai được chứ?

Đứng cạnh bà ấy lại là một đôi nam nữ rất trẻ, xem ra họ cũng tầm tuổi tôi, cả hai đang nhìn ngó khắp nhà tôi, sắc mặt khá hài lòng.

Tôi lập tức nóng sôi người, đây là nhà tôi mà, hàng ngày bất kể là công việc của tôi có mệt có nhiều đến đâu, cũng thu dọn nó thật gọn gàng ngăn nắp, cho dù tôi có vất vả, cũng vẫn có thể cố hết sức mình để bố trí cho căn nhà thật thơm tho thoải mái. Mỗi một đồ vật nhỏ trong căn phòng này, đều được tôi suy xét kỹ lưỡng trước khi bố trí.

Bọn họ dựa vào đâu mà vào đây ngó ngang liếc dọc chứ? Một người tính khí vốn rất nhẹ nhàng như tôi, lúc này cũng không sao có thể kìm chế được cơn tức giận, tôi bước lại phía bọn họ và nói: “Đi ra ngoài, ai cho các người vào nhà tôi?”

Ba người cũng giật mình ngược lên nhìn tôi, đặc biệt là bà Lý vốn luôn thấy tôi ôn hòa, miệng há to hết cỡ, ngạc nhiên hồi lâu không nói nên lời. Bà ấy nhìn tôi chằm chằm từ đầu đến chân, trong mắt có chút ngỡ ngàng, nhưng rất nhanh chóng đã lấy lại bình tĩnh. “Đồng Đồng à, hôm qua tôi đã chờ điện thoại của cô tới 12 giờ đêm vẫn chưa ngủ, tôi cứ nghĩ là cô không thuê nhà nữa. Người ta là vợ chồng trẻ chờ kết hôn không có chỗ ở, tiền thuê nhà cũng tới 2.500 tệ, mà trả tiền liền một năm luôn. Cô cũng biết tôi không có việc làm, chỉ trông chờ vào tiền cho thuê nhà để sinh sống...”

“Tôi vẫn còn chưa chuyển mà, chỉ là một đêm thôi, bà đã đưa người lạ đến nhà tôi ở, nếu tôi bị mất đồ thì làm thế nào, bà có chịu trách nhiệm không? Có việc gì cũng nên để đường lui, sau này gặp mặt cũng dễ nhìn nhau, làm người không nên quá đáng quá.”

Sắc mặt bà Lý bất chợt trở nên khó coi hơn, “Không trả được tiền thuê nhà, lẽ nào cũng không cho tôi để người khác thuê nhà? Hôm nay nếu cô cũng trả tôi một thể 30.000 tệ, tôi sẽ để lại phòng này cho cô thuê

luôn.” Mặt tôi căng đến đỏ bừng, 30.000 tệ, dù chỉ 3.000 tệ tôi cũng chẳng có.

Tiếng cười lạnh lùng của bà Lý vang lên, biểu cảm bỗng chốc trở nên cứng nhắc, đột nhiên phát hiện ra Sở Mộng Hàn đang đứng ở cửa ra vào.

“Cậu Sở? Mấy người...” Bà Lý đương nhiên là quen Sở Mộng Hàn rồi, hơn nữa cũng biết là chúng tôi đã ly hôn nữa. Sau ba năm, nhìn thấy một người sống sờ sờ đứng sừng sững ở đó, bà ấy đương nhiên là không khỏi bất ngờ rồi.

Sắc mặt Sở Mộng Hàn cũng lạnh cứng như thép. Anh ta bước đến sau lưng tôi, nói một cách ngượng ngịu: “Tôi đi ra nước ngoài, mới về thôi”.

“Đi nước ngoài?” Bà Lý rất nhanh chóng liếc mắt nhìn khắp trên

Dưới Sở Mộng Hàn, khuôn mặt lập tức đầy ắp nụ cười rất tươi, “Hóa ra là đi nước ngoài về, vậy căn phòng này...”

Không muốn nhìn thấy vẻ mặt quá quắt đỏ tía kia, nhưng lại không thể không đoạt lấy chỗ trú chân cho mình, tôi bật nói: “Tôi thuê thêm một tháng nữa, chờ tôi tìm được chỗ mới sẽ lập tức chuyển đi, tiền thuê nhà vẫn là 2.500 tệ...”

“Không thuê nữa!” Tôi vẫn còn chưa nói hết câu, Sở Mộng Hàn đã kiên quyết ngắt lời tôi. Có nhằm không vậy, không thuê nữa thì để tôi ngủ ngoài đường à?

Nhìn thấy tôi đang phẫn nộ, anh ta lại còn bực bội hơn cả tôi, nghiêng rằng nói: “Không thuê nữa, chuyển đến chỗ anh ở!” Giọng nói của Sở Mộng Hàn như dao cắt sắc bén, không hề có một chút nghi ngờ nào. Tôi cảm thấy choáng váng trong giây lát, lập tức lắc đầu nguây nguẩy.

Đi đến chỗ anh ta? Sao anh ta có thể nghĩ ra được chuyện đó nhỉ. Lẽ nào tôi còn phải tạo cho mình một cơ hội để bị mẹ anh ta nhục mạ, hay là để mẹ tôi tức chết đây?

Bà Lý bước lại gần, “Cậu Sở đi nước ngoài trở về, căn phòng nhỏ này của tôi đương nhiên chẳng coi là gì rồi. Vợ chồng trẻ tuổi không nên làm già những lúc tức giận. Chúng tôi đi trước đây, ngày mai đến sau, mấy người thu dọn đồ đạc rồi để chìa khóa phòng trên bàn là được”. Nói xong bà Lý dẫn hai người thuê phòng từ từ đi ra ngoài. Nghe thấy tiếng cánh cửa sập rầm một cái, tâm trí tôi hừng hực run lên. Căn phòng yên tĩnh trở lại. Sau vài giây hoảng hốt, tôi ý thức được mình đã không thể ở trong căn phòng này được nữa, thực sự đến giây phút này tôi mới biết mình tiếc nuối nó đến nhường nào.

Sở Mộng Hàn đi về phía tôi, đứng ngay trước mặt tôi. Dáng người cao lớn, tôi cao chừng 1m67 nhưng anh ta dường như vẫn còn cao hơn tôi một cái đầu. Tôi cúi đầu xuống, nhìn vào bóng dáng anh ta tạo ra dưới nền nhà.

“Đồng Đồng, thu dọn đồ đạc thôi!” Bóng của Sở Mộng Hàn trên nền nhà thể hiện rõ anh ta đang nhìn ngó khắp căn nhà. Cuộc đời thật biết cách trêu đùa con người ta, khi đến có hai người chúng tôi, bây giờ rồi đi, vẫn lại sắp xếp có hai người chúng tôi, nhưng giữa chúng tôi lại cách xa nhau trời biển như vậy.

Tôi lừ lừ đi vào trong phòng ngủ, mở tủ quần áo ra, bắt đầu thu dọn đồ đạc. Còn anh ta vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ, giống như đóng đinh ở đó vậy, không động đậy một bước nào.

Tôi lôi từ trong tầng đáy cuối cùng của tủ quần áo lấy ra một vali cũ, gắng hết sức đẩy ra trước cửa, “Đây là đồ đạc của anh, anh lấy rồi đi đi!”

Anh ta nhìn cái vali, sững người ra vài phút, sau đó bước vài bước đến chỗ cái vali, quỳ chân xuống, dùng đôi tay hơi run rẩy của mình kéo chiếc khóa, mở nắp vali ra.

Trên cùng là một chiếc áo sơ mi mùa hè màu nhạt, tuy đã vài năm rồi, nhưng trước khi cất vào đó, đều được tôi giặt sạch sẽ, ngay cả chiếc áo màu trắng cũng không hề có chút dấu vết màu ố nào. Bên cạnh còn có quần soóc, quần lót, mấy cuốn sách mà ngày trước anh ta thường đọc, bút viết, đã bị bỏ đi từ lâu...

Không cần nhìn, vị trí sắp xếp của những thứ đó đã hiện lên rất rõ ràng trước mắt tôi. Ngày trước, trong những đêm cô đơn. Tôi không chỉ một lần mở chiếc vali đó ra để ngắm nhìn chúng, cũng như chúng tôi chỉ giống một con chó nhỏ cứ ở mãi nơi này để chờ người chủ trở về?

Tuy nhiên tôi cũng đã ly hôn, cũng luôn thể hiện thái độ rất cự tuyệt nhưng tôi vẫn không thực sự dám tin, anh ta thực sự ra đi như vậy, thực sự không cần tôi nữa.

Phịch một tiếng, anh ta lại đóng nắp vali lại, bước lên trước vài bước kéo mạnh đồng quần áo trong tủ ném xuống giường, rồi giật mạnh túi đựng đồ trong tay tôi, ném loạn xạ, sau đó lại ném cái túi xuống đất, nói thẳng với tôi: “Chỉ mang những đồ cần thiết thôi, rời khỏi đây, những thứ này đều không cần nữa!”

Nhìn thấy tôi không hề động đậy, anh ta càng bức tức, “Nghe thấy không, lập tức đi với anh!”, anh ta nói mà quần mắt cũng phát đỏ lên. Tôi lặng lẽ nhặt túi đồ ở dưới đất lên, lôi đồ đạc ở trong túi ra, gấp lại từng chiếc một, không ngờ lại bị anh ta giật lại, “Anh đã bảo rồi, những thứ này đều không cần nữa!”

Xem ra anh ta thực sự kích động, nắm tay tôi rất chặt, anh ta cũng chẳng hề ý thức được việc đó.

Đúng lúc này, điện thoại của tôi lại reo lên, là Thẩm Hân Hân gọi đến.

Nếu như anh yêu em

Khi Thẩm Hân Hân đứng trước mặt tôi, đã chờ tới hơn nửa tiếng rồi, “Tiêu Đồng Đồng!” Thẩm Hân Hân là một người gọi cửa rất to, ở tận dưới cầu thang đã bắt đầu gào rất lớn rồi.

Tôi đặt đồng hồ dùng đang thu dọn xuống, chạy ra mở cửa. Cô ấy bước vào, vừa nhìn thấy Sở Mộng Hàn đứng ngay cạnh tôi, bất chợt giữ chặt miệng, khuôn mặt vô cùng kinh ngạc.

17. Chương 17

Khuôn mặt Sở Mộng Hàn trầm ngâm, không nói lời nào, đứng như trời trồng ở đó.

“Anh Sở, lâu rồi không gặp!” Từ sau khi xảy ra chuyện bố tôi đi viện cần tiền lần trước, Thẩm Hân Hân không còn giữ ý nghĩ tốt về Sở Mộng Hàn nữa, lúc này khi nói chuyện cũng chẳng có chút khách sáo nào, liếc mắt nhìn anh ta một cái khiêu khích.

Sở Mộng Hàn chau mày, có vẻ không hài lòng đối với người bạn thân của tôi, nhưng vì lịch sự, cũng phải gật đầu đáp lại một câu: “Chào cô!”

“Đồng Đồng, sao lại khẩn cấp như vậy? Giám đốc Tưởng không đi làm, tớ hỏi qua trợ lý Trần rồi bắt xe đến đây, còn nghĩ là cậu bị cướp giật, không ngờ lại gặp được anh Sở áo gấm vinh quy!”

Tôi tiến đến kéo kéo vạt áo cô ấy, “Phòng này không cho thuê nữa rồi, tớ muốn đến ở nhờ nhà cậu mấy bữa”.

“Hà?” Thẩm Hân Hân kinh ngạc trong vài giây, lập tức lại nhếch mép, trợn mắt nhìn về phía Sở Mộng Hàn, “Đương nhiên là không có vấn đề gì, chắc nghỉ vài hôm nữa Giám đốc Tưởng sẽ quay về thôi, khi đó cậu chuyển qua chỗ căn hộ cao cấp của anh ấy ở anh ấy không mừng đến phát điên ấy chứ”. Nói vậy rồi cô ấy vén tay áo lên xông vào giúp tôi thu dọn đồ đạc.

Tôi xoay người nhẹ nhàng nói với Sở Mộng Hàn, “Anh đi đi, những gì cần nói tôi đã nói rồi, anh mang cái vali này đi, từ nay về sau chúng ta là hai người hoàn toàn xa lạ và rạch ròi!”

“Đồng Đồng, đừng để anh trở thành người nói hai lời trước mặt nhiều khác!” Sở Mộng Hàn nói rồi xách hai cái túi sải bước dài đi ra cửa.

“Sở Mộng Hàn, tôi không đến chỗ anh ở đâu, trả lại đồ cho tôi!”

Thẩm Hân Hân sau khi nghe thấy tôi nói câu đó thì miệng há hốc chữ O, sau một giây thì sự kinh ngạc biến thành phần nộ. Cô ấy lao về phía Sở Mộng Hàn giằng lấy túi đồ trong tay anh ta, bất ngờ tuôn ra một câu đầy bức xúc: “Để đồ xuống, anh không nghe thấy sao, Đồng Đồng sẽ không đi với anh đâu! Cô ấy bây giờ đã có một đối tượng rất tốt, ba năm nay anh không để ý đến cô ấy, bây giờ ai còn thèm đến cái kiểu giả nhân giả nghĩa như anh nữa chứ!”

Khuôn mặt Sở Mộng Hàn lạnh cứng như băng, thể hiện rõ ràng sự phẫn nộ đến cực điểm, “Chuyện giữa chúng tôi, người khác không có tư cách để bình luận!”

Thẩm Hân Hân bất ngờ càng sốt sắng hơn, ánh mắt như lửa, xông vọt lên trước một bước, chắn ngang trước mặt anh ta, hét lên không cần quan tâm: “Tôi là người ngoài? Tôi không có tư cách? Tôi nói cho anh biết, trên thế gian này người không có tư cách nhất chính là kẻ đồn mạt như anh! Sở Mộng Hàn, anh là cái thá gì chứ? Anh muốn đi là nhắc chân đi, cảm thấy không nỡ gì lại nói một câu “đi với anh”, anh coi Đồng Đồng là gì chứ? Chỉ là con chó nhỏ anh gọi thì đến, anh xua thì đi sao? Anh biết mấy năm qua cô ấy sống thế nào?”

Tôi không nghĩ là Thẩm Hân Hân lại kích động như vậy, bước vài bước chân vội vàng kéo cô ấy lại, “Đủ rồi, Hân Hân, đừng nói nữa!”

Thẩm Hân Hân vung tay tôi ra, trắng mắt nhìn tôi một cái, “Sao lại không nói chứ, không nói anh ta cứ nghĩ lâu nay cậu cũng sống sung sướng thoải mái như anh ta vậy!”

Cô ấy xoay đầu lại, dùng tay chỉ vào mặt Sở Mộng Hàn nói: “Sau khi anh đi, trên người Đồng Đồng chỉ có vài trăm tệ, vì cuộc sống, cô ấy cùng lúc làm mấy công việc liền, trở nên gầy guộc như thế nào anh biết không? Khi cô ấy chỉ ăn một gói mì cho cả ngày thì anh ở đâu? Trong nhà đường ống nước vỡ bắn tung tóe, một mình cô ấy lo sợ ngồi khóc trên nền nhà đầy nước, khi đó anh ở đâu? Anh nhìn xem, cô ấy đi làm ba năm rồi, có được bộ quần áo nào đáng tiền không? Còn anh thì sao, nhìn thấy cô ấy giả vờ như không quen biết, tùy tiện tặng cho người con gái khác bộ váy hơn 7.000 tệ. 7.000 tệ cơ đấy! Mấy cái quần áo này của cô ấy cộng lại cũng chưa đủ 7.000 tệ. Khi anh đầu gối tay ấp, cô ấy lại chỉ như con chó nhỏ một mình chờ đợi anh suốt ba năm qua.

“Ba năm, ba năm tươi đẹp nhất của cuộc đời người con gái, cô ấy đều sống trong sự chờ đợi thất vọng. Một mình cô ấy sống trong thành phố rộng lớn này, trả mọi chi phí, không dễ dàng gì tìm được một công việc tốt đẹp, lại chỉ vì anh mà phải bỏ đi. Tôi không có tư cách, vậy anh thì có tư cách gì?”

“Bố cô ấy làm phẫu thuật cần tiền, chậm một chút là chết trong bệnh viện rồi, cô ấy khóc lóc gọi điện mượn tiền anh, ngay cả điện thoại anh cũng không thèm nghe, chỉ quan tâm đến phong lưu hưởng lạc với gái đẹp. Tôi không có quyền quản chuyện đó, lẽ nào anh có quyền sao?”

“Cô ấy về nhà gửi tiền, khi ngủ bụng vẫn còn đói meo, là tôi đưa cho cô ấy xuất cơm rang trứng. Khi cô ấy ốm đau nóng sốt không ai chăm sóc, là tôi ở bên cô ấy trông nom. Cô ấy trong cơn sốt mê sảng còn gọi tên anh, nhưng người ở bên cô ấy lại là tôi. Sở Mộng Hàn, anh nói hai chúng ta rốt cuộc ai là người có tư cách? Ba năm nay anh không một lần xuất hiện, bây giờ anh chạy đến nói một câu, Đồng Đồng phải đi với anh, anh nói xem, anh dựa vào đâu, anh dựa vào đâu chứ?”

Tôi nhìn thấy Sở Mộng Hàn ngẩn người đứng đó, trong mắt lẫn lộn rất nhiều loại biểu cảm, đa phần đều là kinh ngạc, sau đó là đau đớn, bị thương, xấu hổ, hối hận...

“Đồng Đồng, em gọi điện là vì cần tiền sao?” Anh ta nói ra một câu mà tôi không dám tin, trừng trừng nhìn tôi, cả người đau đớn xót xa đến nỗi tưởng chừng như không đứng vững.

Tôi cúi đầu xuống, bóng mặt trời buổi trưa từ cửa sổ chiếu xuyên vào, tôi nhìn thấy bóng ba người chúng tôi đan xen vào nhau, lạnh nhạt trả lời: “Phải, nhưng chuyện đó cũng qua rồi!”

Tôi và Thẩm Hân Hân ngồi trên xe taxi, phong cảnh hai bên từ từ bị bỏ lại phía sau. Nhưng sự đau khổ trong lòng tôi đang bị từng cơn gió đâm vào sâu hơn, tim tôi đau hơn, rất lâu sau vẫn không sao bình tĩnh trở lại được. Xe của Sở Mộng Hàn cứ chạy theo đằng sau xe tôi, không phải là đuổi theo, không phải là tiễn biệt, chỉ giống như một sự đeo bám mơ hồ. Không nói năng, lại chỉ như hình bóng.

Nước mắt của tôi cứ ngập trong đáy mắt, sợ Thẩm Hân Hân nhìn thấy, chỉ còn biết quay mặt sang một bên, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ban nãy khi ở trong căn nhà trọ, Thẩm Hân Hân nói một tràng dài cộng thêm sự kiên quyết của tôi, cuối cùng cũng khiến Sở Mộng Hàn từ bỏ ý định bắt tôi đi theo anh ta. Nhưng từ giây phút tôi và Thẩm Hân Hân rời khỏi trước mũi xe của anh ta, tôi không sao kìm nén được, vẫn phải quay đầu nhìn anh ta, đó là một Sở Mộng Hàn mà tôi chưa bao giờ biết.

Trên mặt anh không còn một giọt máu, thân hình cao ráo anh tuấn trong ánh nắng buổi chiều càng thể hiện rõ sự yếu đuối, cô độc. Mãi đến khi tôi lên xe, trong đầu vẫn còn hình ảnh anh đứng trơ trơ ở đó, rất lâu sau vẫn không động đậy.

Tôi biết, con người dù có thay đổi thế nào, những bản tính cũ vẫn luôn giữ lại vài phần, cho tới bây giờ, tôi vẫn luôn tin tưởng người đàn ông mà mình từng yêu rất say đắm, bản tính vốn lương thiện, trong lòng anh nhất định là đang ngập tràn sự hối hận.

Nhưng tôi không cần sự thương hại của người khác, đặc biệt là anh ta. Hai người đã từng yêu thương nhau, đến nước này trong trời đất này cũng chỉ còn lại một tiếng thở dài thất vọng, sẽ rất nhanh chóng tan biến trong không trung, sẽ không để lại một vết tích.

Tạm biệt, tạm biệt, chỉ mong không còn phải gặp lại nữa...

Nghe thấy Thẩm Hân Hân lạnh lùng lên tiếng bên tai tôi: “Bây giờ biết lo lắng vậy, sao ngày trước còn đi như thế?”

Đã đến trước tòa nhà mà Thẩm Hân Hân ở. Quang cảnh ở đây đẹp hơn rất nhiều so với chỗ tôi ở, nhưng lại hơi cách xa trung tâm một chút. Cô ấy và bạn trai Ông Tường thuê căn nhà nhỏ hai phòng ngủ một phòng khách. Trong phòng ngủ quần áo vứt khắp nơi, hộp cơm ăn nhanh để trên bàn vẫn chưa dọn lại.

“Bà xã, hôm nay đột nhiên về nhà kiểm tra đấy à?” Ông Tường thò đầu từ trong phòng ngủ ra, cười ranh mãnh. Nhìn thấy tôi, anh ta giật bắn, “Ôi trời, người đẹp đến nhà mà không nói một tiếng.” Sau đó đóng sập cửa lại.

“Mặc nhanh quần áo vào, Đồng Đồng sẽ ở lại đây mấy hôm!” Thẩm Hân Hân nói rồi bắt đầu thu dọn nhà cửa. Thẩm Hân Hân không giống tôi, cô ấy là con gái duy nhất trong nhà, từ nhỏ đã được chăm sóc quen rồi, không quen làm việc nhà, không thích nấu cơm.

Cô ấy và Ông Tường là bạn học từ hồi phổ thông, yêu nhau từ năm mười mấy tuổi, mãi cho đến bây giờ. Tôi đã không ít lần khuyên cô ấy mau kết hôn, cô ấy và Ông Tường lại cho rằng, cả đời người khi đã yêu đủ một thời gian nhất định rồi kết hôn, đó sẽ là một giai đoạn mới của cuộc sống. Bắt đầu sắp xếp từ một đôi lứa, rồi thành một cái nhà, trong đó tiêu chí quan trọng nhất đó chính là có chung một căn nhà. Nhưng cả hai bọn họ căn bản không thể mua được một căn nhà, nhà đi thuê còn chằng chịt chần chừ đến khi nào lại chuyển, cho nên kết hôn hay không chỉ là hình thức, còn không bằng duy trì hiện trạng như hiện nay, giữ được một chút cảm giác tình yêu.

Tôi không chỉ một lần cười bọn họ đúng là đang tách rời khỏi hiện thực, thực sự kết hôn và việc có nhà có mối quan hệ với nhau lớn như vậy sao? Chỉ cần hai người bên nhau, thì ở đâu cũng có thể là nhà được.

Ông Tường thực ra là một người rất có năng lực, ngay cả khi chúng tôi còn đi học, đã làm việc ở một số công ty lập trình. Năm thứ ba đại học, một công ty phần mềm trả lương rất cao mời anh ấy đến làm việc, nhưng yêu cầu anh ấy phải cắt mái tóc dài của mình đi, nên Ông Tường không chịu, cho nên đã bỏ qua cơ hội đó. Sau này, lúc nào cũng kỳ vọng quá xa với thực tế, làm tới mấy công ty mà anh ấy vẫn không được hài lòng, nên cuối cùng cứ ở nhà mãi, thỉnh thoảng mới giúp ai đó làm mấy trang web vớ vẩn, thu nhập rất bấp bênh. Cho nên hai người bọn họ chỉ tiêu, hầu như đều dựa vào mình Hân hân.

“Đồng Đồng, chào mừng em đến chơi, cuối cùng chúng tôi cũng không phải ăn đồ ăn ngoài nữa rồi!” Ông Tường đã thay một chiếc áo có cổ và quần bò nghiêm chỉnh sửa bước ra.

Thế nào gọi là một người đàn ông bóng bẩy? Ông Tường chính là hình mẫu cho kiểu người đó. Con người anh ta lúc nào cũng mang khí chất của một người đàn ông vô ưu vô lo, ngũ quan cũng rất đặc biệt, đồng thời rất hòa nhã thân thiện.

“Được, muốn ăn gì, hôm nay tan làm em sẽ làm cho hai người ăn”. Rất nhiều người không thích nấu cơm, nhưng tôi thì lại thích, đặc biệt là nấu cho người trong nhà mình ăn, tôi luôn cảm thấy rất vui và hạnh phúc.

“Ha ha, coi như có thể được cứu tế rồi, bảo bối của nhà anh mấy hôm nay muốn giảm cân, ép anh ngày nào cũng ăn đồ giảm béo cùng với cô ấy, cả ngày cứ như thỏ ăn vậy, anh sắp đồ hết cả mắt lên rồi.”

Tôi thở dài, cố gắng lấy lại tinh thần nói với Hân Hân: “Cậu giảm cân, để Ông Tường cũng phải ăn chay theo cậu à?” Hân Hân kiêu căng trừng mắt nhìn Ông Tường một cái, “Tôi ý chí không được mạnh mẽ, không chịu được sự mê hoặc của người bên cạnh được chưa? Anh ấy ngồi bên ăn đùi gà, tớ chỉ ngồi bên nhìn, rõ ràng là sống không bằng chết. Người ta nói, hoạn nạn gặp chân tình, chỉ là ăn cùng với tôi mấy ngày chay tịnh đã không chịu được thử thách rồi, hừm!”

Ông Tường đi lại gần vuốt vuốt gò má xinh xinh của Hân Hân: “Được rồi, đương nhiên là được chứ, lời của vợ chính là thánh chỉ mà!”

Đến công ty cũng đã tầm 2 giờ chiều rồi, tôi đi thẳng đến trước bàn làm việc của mình, vội vàng bật máy tính lên, lấy ra tập tài liệu khách hàng.

Khi còn được đào tạo, thầy giáo nói tôi nên phân chia khách hàng thành các cấp bậc A, B, C, trình tự là: Khách hàng xuất sắc, khách hàng tiềm năng, và khách hàng bình thường.

Liên lạc điện thoại một lượt với các khách hàng loại A đã tiếp xúc trong tháng này. Chưa hết nửa tiếng đồng hồ, danh sách các nhà doanh nghiệp đã hết, cùng với cuộc điện thoại cuối cùng kết thúc, lòng bàn tay tôi ướt đầm mồ hôi.

18. Chương 18

Những khách hàng mà trong tháng có ý định chuyển tiền và ký hợp đồng, đã chẳng có một người nào thực hiện theo cam kết. Không phải là từ chối thẳng thừng, thì cũng là lý do người phụ trách đi công tác. Như thể thì tháng này tôi không chỉ không có tiền hoa hồng, mà ngay cả mức tiêu thụ thấp nhất của tháng đầu tiên cũng không hoàn thành nữa. Nếu vậy tức là cuộc sát hạch tháng thứ nhất của tôi đã không vượt qua, và tiền thu nhập chỉ có tiền lương cơ bản là 1.800 tệ mà thôi. Người khác đều nói ông trời không phụ người chăm chỉ, có lòng, nhưng vì sao tôi đã vất vả cả tháng trời, ông trời vẫn không chịu chiếu cố đến tôi một chút nhỉ? Giây phút này, tôi chỉ cảm thấy toàn thân mình đang nhẹ bẫng, máu từ trên đầu đến chân đều như đông lạnh lại.

Ngày trước tuy không có tiền, nhưng ngoài tiền ăn thì chỉ là tiền thuê phòng của tôi, nhưng bây giờ, còn phải trả nợ ở nhà nữa. Khi đó vì thu nhập của tôi có thể chi trả được tôi mới mua nhà, còn giờ đây, mong ước kiếm tiền của tôi vẫn còn chưa thành hiện thực, lẽ nào thực sự phải dùng đến thẻ vay nợ tín dụng sao, tháng này phải dùng thẻ tín dụng rút tiền mặt để trả nợ ngân hàng sao? Tôi như bị chuyện này kích động khiến cho khóc không ra nước mắt.

Nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, những hình ảnh rườm rà dần dần tiêu tán trước mắt tôi, màn hình trở thành một màu đen. Cảm giác có người gọi mình, “Tiêu Đồng Đồng, Tiêu Đồng Đồng...” Là tiếng một người đàn ông, rất trầm ấm và nghiêm nghị, ẩn chứa một chút bức tức.

Tôi gắng sức lắc mạnh đầu, cố quay đầu lại, một khuôn mặt người đàn ông rất nghiêm túc, xuất hiện ngay trước mặt tôi. Chính là Chu Chính lãnh đạo cao nhất của tôi. Anh ta đang dùng ánh mắt hằm hằm như sắt thép dò xét tôi từ đầu đến chân, giống như tôi đã hại công ty anh ta phải đóng cửa vậy.

Anh giận dữ nói với tôi: “Là dân văn phòng của thời đại mới, dù làm hay ngủ nghỉ đều có quy định, tôi không thể nào tưởng tượng hành vi vô tổ chức như vậy sẽ phát sinh từ cô, Tiêu Đồng Đồng?”

Tôi nhìn bốn phía xung quanh, trong phòng kinh doanh chỉ có tôi và anh ta. Trước đó, mắt tôi tối sầm không còn tri giác. Có lẽ là do tối hôm trước không ngủ, mới bắt đầu công việc lại bị thất bại không nhỏ nên mới như vậy, không ngờ anh ta lại nghĩ tôi đang ngủ.

“Anh sao vậy?” Khi anh đang nhìn thẳng vào tôi, đột nhiên nháy mắt tôi hỏi “Cô khó chịu sao? Sắc mặt sao lại tiêu tụy vậy, có cần đi viện không?”

Tôi lắc đầu, vịn nắp cốc nước, uống một hơi, nói với anh ta “Tổng Giám đốc Chu, tôi không sao, có thể là hơi mệt.”

Anh ta im lặng vài phút, quay sang hỏi “Sắp hết tháng rồi, công việc tiến triển ra sao?”

Hỏi đúng chỗ đau, tôi như người bị ngạt nước vớ được một cây gỗ nổi, không đợi anh ta hỏi, tôi vội lên tiếng: “Tổng giám đốc Chu, tháng này ngoài hôm qua, dường như 24 tiếng trong ngày tôi đều nghĩ đến công việc, tại sao lại chẳng có đến lấy một chút thành tích?”

Trước kia làm văn thư, làm thiết kế, chỉ cần nỗ lực chắc chắn thấy được báo đáp và tiến triển trong công việc, nhưng công việc này không có thành tích, tất cả đều là con số không.

Thất bại, chán chường.

So với bất ngờ mà Tương Nhược Phàm mang đến cho tôi, tôi mới phát hiện chẳng có gì khiến tôi đau lòng, thất vọng hơn là gặp thất bại trong công việc như này. Quạt cường và kiên trì có được đều vì tôi tin vào cuộc sống, tràn trề hi vọng vào tương lai. Nhưng giờ phút này đây tôi thực sự mơ hồ, bàng hoàng.

“Cô sao vậy, rất muốn khóc sao?” Mặt anh lại có ý cười, nhưng vẫn nhìn như vậy.

Tôi lắc đầu, cố ngăn dòng nước nơi khóe mắt. Sao có thể khóc trước một người lạ? Tôi cúi đầu cân bằng lại cảm xúc.

“Rất bình thường, việc khó khăn nhất trên thế giới này là hai việc gì cô biết không?” Đột nhiên anh ta đổi sang khẩu khí cười đùa thoải mái hơn. Tôi ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy khóe môi anh đang cười.

Anh cười lớn hai tiếng, mắt sáng lên, cổ cúi đầu ra vẻ thần bí, kéo gần khoảng cách giữa tôi và anh “hai việc khó nhất trên thế giới này, một là lấy tiền người khác, việc khác là lấy mạng người khác! Cô đang làm việc thứ nhất, nên tháng đầu không có thành tích là chuyện bình thường. Nếu ngày nào đó có người chủ động đưa tiền cho cô. Lúc đó cô mới cần cẩn thận.”

Cuối cùng tôi cũng bật cười vì câu nói của anh.

Có phải người có thể làm sếp hay không đều ẩn giấu trong những khuôn mặt khác nhau, luôn thay đổi theo những nhu cầu khác nhau?

Nhưng tôi không còn tâm trạng đùa với anh, kẻ nghèo hèn cần nhất là giải quyết vấn đề hiện thực nhất trước mắt họ.

“Nản lòng rồi sao?” Anh lại lần nữa nhìn thấu tâm tư tôi, ngữ khí lại nghiêm túc như ban đầu, chỉ là sâu sắc hơn “Tháng này vẫn chưa kết thúc, ít nhất còn có năm ngày nữa. Cô không nên từ bỏ sớm vậy.”

“Nhưng không từ bỏ thì nên làm thế nào?” Tôi đóng máy tính lại, giọng hờ hững, trong đầu nhức nhối, “Tất cả khách hàng tôi đều đã liên hệ, tháng này dường như đã over rồi.” Tôi không phải là người dễ chịu thất bại nhưng hiện tại tôi thực sự không tìm được phương hướng, không tìm ra cách nào, cuộc sống của tôi đều đảo lộn, không biết làm thế nào mới trở về quỹ đạo.

Cảm giác này từng xuất hiện một lần, là ngày Sở Mộng Hàn bỏ đi.

Trước khi Chu Chính đi, quay lưng lại với tôi, quăng lại một câu: “Mới đầu tôi cũng là nhân viên kinh doanh, Sở Mộng Hàn cũng vậy.”

Trời đã tối, trước mặt là ánh đèn hắt ra từ cửa sổ. Trong hàng trăm hàng nghìn ngọn đèn kia, đâu mới là nhà tôi?

Trong tay cầm khoai tây, thịt bò, còn có hai quả cà chua vừa mua ở siêu thị. Đến cửa lầu vừa định gõ cửa đột nhiên nghe thấy tiếng cãi cọ kịch liệt.

“Con cũng lớn rồi đâu còn nhỏ, còn không mau kết hôn đi? Nhân lúc mẹ con còn trẻ, con hãy sinh con, còn có thể giúp con vài năm, đợi vài năm nữa mẹ già rồi đi không nổi, ai có thể quản lý con chứ?” Người này chắc là mẹ của Thẩm Hân Hân.

“Mẹ, lúc đó mẹ không trông nổi thì mẹ anh ấy trông, bố mẹ anh ấy kết hôn sớm, ít hơn ba mẹ mấy tuổi, đúng là hoàng đế không vội mà thái giám đã lo!”

“Đồ cứng đầu, con đang nói chuyện với ai vậy! Để mẹ chồng con đưa về chỗ bà ta nuôi. Con nghĩ con của con sẽ có tình cảm với con sao? Con hai mấy rồi, lớn vậy rồi sao suy nghĩ chẳng thay đổi vậy? Ưông Tường

không đi tìm công việc chính thức, con cũng không nói nó. Con còn quyết tâm theo nó thì mau kết hôn đi, cứ để thời gian trôi đi như vậy, con không hối tiếc sao?”

“Mẹ, mẹ nói xong chưa? Con biết rồi được chưa? Công việc chính thức cái gì chứ, thời đại này ngoài công vụ viên thì còn mấy công việc chính thức. Mẹ nghĩ là giống bố mẹ tìm một công việc làm ở đó cả đời đến khi nghỉ hưu sao? Mẹ và bố nếu có mối thì giúp chúng con sắp xếp một chỗ làm ở đơn vị sự nghiệp đi. Không giúp gì được bọn con lại còn gây chuyện! Giờ làm thuê cho người ta, dù làm chức vụ có cao thì sinh con xong cũng lại bắt đầu từ nhân viên bình thường, dần ông dù có làm giám đốc cũng không biết sẽ thất nghiệp ngày nào, con và Ông Tường không cảm thấy cuộc sống nặng nề, sống hạnh phúc với nhau, mẹ còn sợ gì chứ?”

“Mẹ chưa nói xong! Cái gì mà sợ! Nếu mẹ không phải mẹ con thì nói với con làm gì. Trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, từ xưa đến nay tam cương ngũ thường, kinh thiên địa nghĩa. Chẳng ai thay đổi được, các con thời đại này thì sao, tương lai cũng sẽ già đi, cũng phải có người chăm sóc khi về già. Không kết hôn, không sinh con, già rồi ai chăm sóc?”

“Bọn con không cần con nuôi, kiếm đủ tiền, vào viện dưỡng lão!”

“Kiếm đủ tiền? Con xem mấy năm con đi làm để được bao nhiêu!”

“Con không để lại, cũng không xin gia đình. Mẹ yên tâm nếu mẹ và bố là nông dân không có tiền hưu, con vẫn kiếm tiền nuôi bố mẹ, nhưng bố mẹ không phải có tiền hưu sao? Bố mẹ không cần lo lắng cho con, việc của con, bố mẹ đừng làm loạn thêm!”

“Con lại định đối phó với mẹ sao, sang năm con hai tám tuổi rồi, hôm nay con phải nói rõ, con rốt cuộc đang nghĩ gì?”

“Con nghĩ gì, con thấy bọn con rất tốt, cả đời như này cũng tốt. Còn nữa anh ấy không cầu hôn, con đi ép anh ấy kết hôn sao?” Tôi nghe thấy Thẩm Hân Hân nói xong câu cuối cùng trong nhà chẳng còn động tĩnh.

Tôi khẽ thở dài, mới quay mặt đi, không biết từ khi nào Ông Tường đã đứng bên tôi, nụ cười tươi rói hàng ngày của anh không còn, đứng trong cầu thang u tối, trên mặt ưu tư chưa từng thấy. Anh đưa ngón tay lên miệng, ra hiệu cho tôi đừng lên tiếng, quay người đi xuống lầu.

Tôi gõ cửa, khuôn mặt tròn nhỏ của cô bạn xị ra “Cậu về rồi?”. Nói xong mắt nhìn phía sau tôi, xem có ai không, khẽ thở phào.

“Chào đi!” Tôi thấy mẹ của Hân Hân đang ngồi trên sofa phòng khách, không khí trong phòng vẫn còn dư vị của chiến tranh.

“Đồng Đồng à!” Mẹ Thẩm nhìn thấy tôi, nhìn một lượt, “Mấy năm rồi không gặp, cháu xinh hơn rồi, có đôi tượng chưa?” Mẹ Thẩm cũng biết chuyện tôi và Sở Mộng Hàn ly hôn, lần này nhìn thấy tôi nên quan tâm hỏi.

“Mẹ, Đồng Đồng luôn có cả một đội xếp hàng theo đuổi, lần này chọn được một lãnh đạo trong đơn vị bọn con, muốn tài có tài, muốn đẹp trai có đẹp trai, biết bao thiếu nữ trong công ty phải ngưỡng mộ.” Thẩm Hân Hân có ý chuyển dịch sự chú ý của mẹ, trả lời thay tôi như pháo nổ.

Mẹ Thẩm nghe xong, cười kéo tay tôi, “Hôm nào đưa đến đây cho dì gặp, con và Hân Hân đều đến tuổi lập gia đình rồi, nếu có việc vui cần tổ chức sớm, để mọi người sớm được vui lây.”

“Hân Hân đừng nói bừa.”

Hân Hân nhìn tôi ra điều nghiêm túc.

Buổi tối, tôi vào bếp làm cơm thịt bò cà chua, mỗi người một suất, lại xào hai đĩa rau, vừa bày ra thì Ông Tường về. Mẹ Thẩm thấy Ông Tường không hề để lộ một chút nào về thần sắc không vui, ngược lại còn gấp đồ ăn liên tục cho anh.

Ông Tường cũng trở về bộ dạng tươi cười, chỉ có Thẩm Hân Hân là xị mặt. Ăn xong, Ông Tường xem phim với mẹ Thẩm, Hân Hân gọi tôi vào phòng ngủ thẩm vấn, “Cậu và Tổng Giám Tường sao rồi? Lê nào

vì Sở Mộng Hàn mà làm chuyện ngốc nghếch, nếu như vậy coi như mình không quen biết cậu, tuyệt giao từ đây.”

“Mình và Mộng Hàn đã trở thành xa lạ rồi, dù chết cũng không quay lại, sau này cậu đừng nhắc đến anh ta trước mặt mình như vậy.” Tôi khó chịu đi ra nhưng bị Hân Hân kéo lại, ấn xuống, “Không phải vì Sở Mộng Hàn, vậy tại sao? Trước kia không phải cậu đã đi du lịch với Tưởng Nhược Phàm sao? Cậu đừng nói với mình những ngày nam nữ một mình bên nhau, giờ đẹp ngày đẹp àm lại chưa làm gì nhé!”

Tôi đẩy Hân Hân ra, “Làm gì?”

“A? Tưởng Nhược Phàm đúng là Liễu Hạ Huệ[1], mỹ nữ trước mặt mà có thể ngồi yên?” Cô không tin nhìn tôi, mặt tôi đỏ lên, “Trong đầu cậu chứa cái gì vậy? Giữa bọn mình chẳng có gì cả, những ngày đó anh ấy chỉ đơn thuần tâm sự với mình mà thôi. Mình và anh ta không hợp, chẳng có liên quan đến ai cả. Mẹ anh ấy không đồng ý bọn mình bên nhau, mình không muốn đi vào vết xe đổ, cậu đừng nghĩ linh tinh nữa.”

[1] Liễu Hạ Huệ: Người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Chuyện kể rằng, một hôm Liễu Hạ Huệ dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang liếc nào.

“Ừa, không hợp? Mình thấy hai người rất hợp. Cậu đừng giả bộ, tâm sự gì chứ. Năm đó cậu và Sở Mộng Hàn mới quen nhau chưa lâu đã sống chung... Sở Mộng Hàn thì được, Tưởng Nhược Phàm sao lại không?”

Bên ngoài trời đã tối om, trong bầu trời có những vì sao sáng, giống như khuôn mặt cười của trẻ thơ. Cuối cùng hai chúng tôi đều lên giường nằm, tôi nói: “Hân Hân, đừng nói chuyện mình, cậu và Ưông Tường dự định thế nào? Thực ra mẹ cậu nói đúng, tình cảm đến giai đoạn nhất định sẽ thăng hoa. Cậu nói cậu và Ưông Tường bên nhau cũng mười mấy năm rồi, bố mẹ hai bên đã đồng ý. Mẹ anh mỗi năm đều gửi cho cậu bao nhiêu đồ ăn ngon, còn tự tay may quần áo cho cậu, có thể thấy bà rất thích cậu, các cậu thuận theo ý bố mẹ kết hôn đi!”

Tôi nghĩ đến bóng dáng Ưông Tường đứng trong bóng tối, trong lòng cảm thấy thật đáng thương.

“Bọn mình còn có chuyện gì ngoài chuyện tiền, ai không thích lúc kết hôn đường đường chính chính, dù sao đó là việc đại sự cả đời. Vài năm trước nhà anh cho 20 vạn, nhà mình cho 10 vạn mua nhà ở thành phố A, xem vài nơi đều không thích hợp, sau đó giá nhà tăng muốn đợi xem sao, ai ngờ ngôi nhà này đã sắp thuê 20 năm rồi, đoạn bình thường cũng gần một vạn tám 1m², 50m² gần 90 vạn. Nhưng tiền trả lần đầu vẫn là 30 vạn. Mình và Ưông Tường đều tự do quen rồi, sợ những ngày vì nhà mà phải tiết kiệm cơm áo, cố gắng duy trì hiện trạng, dù sao bọn mình không rời xa nhau, như vậy cũng tốt, hà tất phải tự tìm phiền não?”

“Nếu một ngày Ưông Tường rời xa cậu, cậu làm thế nào?” Tôi đột nhiên hỏi không suy nghĩ.

Cô bạn kinh ngạc, hừm mấy tiếng, “Không thể, trừ khi mình bỏ anh ấy.”

“Mình đang nói chuyện nghiêm túc với cậu, cậu hãy trả lời mình.” Tôi đẩy cánh tay bạn, gặng hỏi.

Cô bạn nhắm mắt suy nghĩ, sau đó mở mắt ra ho nhẹ hai tiếng, “Chắc chắn sẽ không tự sát.”

Tự sát? Tôi kinh ngạc mở to mắt nhìn. Cô bạn lại cảm rằng nói tiếp: “Mình không tự sát, nhưng không loại bỏ tình huống sẽ giết người.”

Buổi tối, tôi và mẹ Thẩm ngủ cùng nhau trong một phòng, đêm qua cả đêm không ngủ, đầu chạm vào gối là thiếp đi, nhưng lại ngủ không nổi. Đầu đau, không biết bao lâu sau, ý thức dần dần mơ hồ. Rõ ràng là mệt mỏi nhưng trong lòng vẫn có ý niệm, không để mình ngủ, vì nếu ngủ ngày hôm nay lại qua đi, lại gần ngày kết thúc thêm một ngày, thành tích vẫn là con số 0, chỉ một chút thu nhập, mình phải làm sao? Không qua nổi thử thách, tôi có tiếp tục làm không? Không làm việc này có thể làm gì? Lẽ nào thu nhập cao chỉ là mộng tưởng của tôi? Tôi chỉ có thể lao lực ở thành phố phồn hoa này?

Không biết có phải là tỉnh trong mơ hay không, tôi mở to mắt, trước mắt là một khoảng tối, bên trái là hơi thở đều của mẹ Thắm, tôi thở nhẹ, người già ngủ giấc không sâu, tôi lật đi lật lại nhất định đánh thức bà. Đối diện phòng khách là cửa kính sát đất, không có rèm cửa, đèn đường bên ngoài có thể nhìn rõ cành liễu đung đưa trong gió. Tôi đi đến, qua cửa sổ ngắm cảnh sắc bên ngoài, tỉnh táo hơn. Trong bầu trời ánh trăng tròn thê lương, giống như vệt sáng trên giấy.

Dưới đèn đường là biển số xe quen thuộc rất nhanh thu hút ánh mắt tôi, chỉ thoáng nhìn đã đau đớn, tim đập loạn nhịp.

Không phải xe của Sở Mộ Hàn sao? Nhìn đồng hồ treo tường, kim chỉ đã chỉ 12 giờ 15 phút đêm. Có ánh lửa lóe sáng trong cửa xe, đó là ánh sáng từ điều thuốc. Trong phòng khách không bật đèn, chắc chắn anh không nhìn thấy tôi. Tôi quỳ xuống, như khúc gỗ, hai cánh tay ôm đầu gối.

19. Chương 19

Ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào, chiếu trên nền nhà. Cả thân thể tôi như bay trên mây, phiêu dạt không có lực, từng giây từng giây tối qua, bao nhiêu hồi ức sống lại, lại liên tưởng đến tương lai chưa đến, ảm đạm, giống như đang ngủ. Nửa ngủ nửa tỉnh, trước mắt tôi đều là hình bóng anh ở sân tập trong vườn trường, cầm tay tôi, từng bước từng bước đi về trước.

“Đồng Đồng, mau lên, phòng tập sắp hết chỗ rồi.”

“Đồng Đồng, mau lên, cơm trong nhà ăn sắp bán hết rồi.”

Đã từng nắm chặt tay nhau như vậy tưởng sẽ đi cùng đến già nhưng mới thoáng cái, đã bỏ lỡ đời này kiếp này.

Tôi và người đàn ông dưới lầu kia bỏ lỡ ba năm sống bên nhau, chẳng còn cơ hội để trải qua chua ngọt đắng cay trong cuộc sống. Gặp lại nhau lần nữa, anh đã không còn là anh trước kia, tôi cũng không muốn là tôi của năm đó.

Khi tôi trở về trạng thái tỉnh táo, đã là sáng sớm, giữa trời đất hỗn loạn, vàng dương hé mở. Dưới hàng liễu của khu đô thị, xe anh đã không còn ở đó, tất cả đều như giấc mộng.

Nhưng hai ngày tiếp theo tôi ý thức được đó không phải là mộng, mỗi đêm tôi đều lén đến bên cửa sổ, dưới hàng cây của khu đô thị có thể nhìn thấy chiếc xe đó, anh không gọi điện cho tôi nữa, mỗi tối tôi thấy anh từ trong xe bước ra, nhìn theo ánh đèn trong cửa sổ khu đô thị vụt tắt. Anh mỗi ngày đều ở đó, muốn ở đó làm gì?

Sáng ngày thứ ba, khi Thắm Hân Hân đưa tôi rời khỏi nhà cô, này “Cậu có phải không chịu nổi mẹ mình cứ suốt ngày lầu bầu không? Mình sẽ cố gắng khuyên bà, để bà mau về nhà, bà cứ chiến tranh với mình, sớm muộn mình sẽ phát điên.”

“Đừng nói bừa, mình không thể bên cậu cả đời, sớm muộn cũng phải chuyển ra, không liên quan đến dì, dì cũng vì muốn tốt cho cậu. Cậu quanh năm không ở nhà, nhân cơ hội này thể hiện hiếu kính với dì, nếu cứ muốn đuổi bà đi thì đúng là bất hiếu.” Tôi vừa nói vừa đưa tay vẫy taxi. Thắm Hân Hân không thông thuộc tàu điện ngầm ở đây, tôi phải bắt taxi ra trạm tàu điện. Tôi tìm được căn nhà ở ngoại ô, tuy xa nhưng tiền thuê rẻ.

“Nơi đó quá tồi tàn, lại xa thành phố, lại là nhà mái bằng, thật chẳng an toàn.” Thắm Hân Hân không yên tâm trách tôi.

“Sao không an toàn? Tuy là ngoại ô nhưng tiện tàu điện, đến công ty bọn mình rất tiện. Chủ nhà là đôi vợ chồng đã lớn tuổi, ở bên cạnh mình. Cậu yên tâm đi, có việc gì mình sẽ gọi cho cậu.”

Chuyển nhà xong, khi về công ty đã là trưa. Liên tục vài ngày không nghỉ ngơi, tôi không những rất mệt mà toàn bộ cơ thể như bị chìm vào trạng thái phản kích.

Tôi tìm lại hồ sơ khách hàng trong máy tính, cầm điện thoại lên liên hệ từng người. Những khách hàng này đều rất tán thành phương án mà tôi thiết kế, nhưng không có thời gian nên đẩy lùi sang tháng sau, trong đó còn có một vài doanh nghiệp tôi mới liên hệ.

Giọng của một phụ nữ cứng tuổi khó chịu trong điện thoại: “Phương án đó của cô không thực tế, tôi không muốn xem. Thế nên “phương án truyền dẫn tín hiệu” của các cô, căn bản tôi không thể lựa chọn.”

Đồng nghiệp bên cạnh đều nhìn tôi chế giễu, giọng người phụ nữ đó đủ lớn, người bên cạnh cũng nghe rõ.

Chính là người phụ trách phòng kế hoạch Trung tâm Thương mại Thanh Hoa, khách hàng này nổi tiếng là khó tính, khó thành công. Tất cả nhân viên kinh doanh của công ty Vĩnh Chính dường như đều đã từ bỏ liên hệ với công ty này.

Lúc đó họ nói với tôi, đã có hướng từ ba năm trước nhưng về sau không có tí tiến triển.

Tất cả mọi người đều cảm thấy doanh nghiệp này chỉ là lừa giỡn, dần dần đều từ bỏ, tôi mới đến, theo phân chia khu vực nên phân cho tôi.

Dường như tôi đã tuyệt vọng, chỉ cố gắng trong điện thoại, tôi vẫn nhiệt tình nói: “Bà Phan tuy là như vậy nhưng để tôi đến công ty bà, giải thích kỹ cho bà được không?”

Phan Lệ Hoa hờ hững trong điện thoại, hồi lâu mới từ từ nói: “Cô đến đi, tôi cũng muốn tìm hiểu rõ hơn, nhưng không biết có thời gian gặp cô không.”

Chết mất, ý gì vậy? Nhưng tôi chỉ có thể khách khí nói: “Vâng, tôi cứ qua đó, nếu bà bận tôi sẽ đợi.”

Đồng nghiệp bên cạnh đợi tôi đặt điện thoại xuống liền cười nói: “Đồng Đồng, nghe nói bà ta đang ở thời kỳ mãn kinh, cô nên cẩn thận.”

Tôi cười ha ha, “Không sao, nhu cầu của khách hàng là cơ hội của chúng ta.”

Không để ý đến sự chế giễu hay khuyên răn của họ, gọi điện, xe dành cho phòng kinh doanh vẫn còn một chiếc đang đợi lệnh, ông trời đúng là không phụ lòng tôi. Doanh nghiệp đó không ở trong thành phố mà là ở khu công nghiệp phía Tây, lần đầu tiên đi không có xe, lần đó tôi xuất phát từ sáng đến 4 giờ chiều mới quay về.

Đến khu vực làm việc của bên Thanh Hoa, quả nhiên bà ta không ở đó, tôi ngồi ở sofa sau cô lễ tân, tôi xem lại “Phương án hệ thống truyền tín hiệu thương mại Thanh Hoa”, tìm ra điểm sẽ khiến bà ta hứng thú, chỉ cần tìm ra chắc chắn sẽ nằm trong tầm tay.

Ai ngờ phải đợi hai tiếng đồng hồ.

Lái xe Triệu gọi điện cho tôi: “Cô Tiêu, Vệ Bình phải đi khu khai thác Viễn Dương lấy séc, cô làm xong chưa?”

Tôi thở dài, cuối tháng rồi, công ty đều đặt việc thu tiền lên hàng đầu, tôi chưa làm được gì, không thể chiếm dụng xe.

Lái xe Triệu về trước. Tôi quyết định đợi tiếp, về cũng vô ích, ở đây còn có một hy vọng, cuộc sống những năm gần đây, tôi luôn tìm kiếm một hy vọng cho mình, đã thành thói quen.

Sau 3 tiếng 11 phút chờ đợi, lễ tân đến bên tôi nói: “Cô Tiêu, Trưởng phòng Phan mời cô vào!”

Tôi như trút bỏ được gánh nặng, ý chí đã nhụt giờ lại lấy lại, hít thật sâu, đi theo cô ta, hùng dũng tiến vào khu làm việc.

“Cô Tiêu, mời cô vào!”

“Cảm ơn.” Sau khi vào tôi ngơ ngác, người phụ nữ đẹp rất có khí chất đang cầm túi da trên bàn, trong tay còn cầm một tập tài liệu, rõ ràng là trong tư thế chuẩn bị ra ngoài.

“Trưởng phòng Phan, bà muốn ra ngoài.” Trước đó tôi đã gặp bà ta hai lần, chắc chắn bà biết tôi.

Ánh mắt bà ta vẫn tập trung vào tài liệu trên tay, nói hờ hững. “Tôi chỉ cho cô mười phút, giờ tôi phải đi sân bay.”

Có nhầm lẫn không vậy, dự án này trị giá hơn một trăm vạn tệ, chỉ bản kế hoạch đã có tới một quyển, bản nháp trong tay tôi cũng tới mười mấy trang, 10 phút có thể trao đổi cái gì?

Bà ta đúng là không biết điều, tôi đợi bà ta hơn ba tiếng, bà ta lại đuổi tôi như vậy.

Nhưng khi tôi vẫn chưa giận dữ, bà lại khó chịu, đẩy gọng kính trên mũi, cau mày “Đã qua 3 phút!”

Sao giờ?

Tôi nhanh nhẹn, “Trưởng phòng, bà không phải muốn đi sân bay sao? Hay là tôi giải thích những chỗ bà chưa hiểu trong phương án cho bà trên đường đi.” Từ khu công nghiệp này đến sân bay cũng phải mất một tiếng rưỡi, cộng với bên ngoài trời mưa, thời gian càng không thể chắc chắn, nếu bà ta đồng ý, tôi có hai tiếng đồng hồ, tiếp theo mấu chốt chính là làm thế nào để tìm ra điểm hứng thú trong phương án để thu hút bà.

Ngồi trong chiếc xe Audi, tách hẳn với mưa gió bên ngoài. Cả tháng nay tăng ca thức đêm, đều tập trung vào thời khắc này, những thuật ngữ chuyên ngành khó hiểu đều đã thuộc lòng. Phương án tuy không hoàn toàn do tôi làm ra, đều là được kỹ sư phòng kỹ thuật sơ thảo trước, sau đó tôi dùng phương thức có lợi cho kinh doanh sửa đổi, nhưng mỗi bước, mỗi lưu trình, tôi đều hiểu rõ. Từ tư tưởng thiết kế hệ thống đến mô thức thắng lợi cuối cùng và công bố đài báo đến chỉ dẫn giao thông, tôi dùng ngôn ngữ đơn giản, dễ hiểu miêu tả lại cho bà khu thương mại trong kế hoạch của chúng tôi đứng sừng sững trước phố Trường Môn phồn hoa, đón du khách trong ngoài nước.

Mới đầu bà cũng chê bai đủ điều, sau đó không nói lời nào, tiếp đến là thảo luận kịch liệt với tôi, trong lúc nói chuyện còn nhận ít nhất năm, sáu cuộc điện thoại. Tôi mới hiểu bà ta không phải làm khó chúng tôi mà thực sự rất bận.

Đã đến sân bay, bà vẫn tranh cãi với tôi vài chi tiết. Tôi chẳng còn cách nào khác lại theo vào phòng đợi, trên ghế đợi, tiếp tục giải thích cho bà, cho đến giờ soát vé, bà chưa nói hết đã phải rời đi.

Tôi nhìn theo bóng hình bà bước vào cửa kiểm soát vé, lúc này mới nhớ ra một việc rất quan trọng, chạy nhanh như bay.

“Trưởng phòng Phàn, khi nào bà về?” Nói chuyện hào hứng, sao lại quên đi vấn đề mấu chốt nhất?

Bà ta lại quay về vẻ nghiêm túc ban đầu: “Tôi đã cơ bản hiểu rồi, cô vẫn còn việc gì sao?”

Tôi nhất thời cứng họng, có nhầm lẫn gì không, nghĩ tôi tư vấn miễn phí sao? Tôi biết bà hiểu rồi, vấn đề là lúc nào ký hợp đồng trả tiền? Khi tôi tỉnh táo lại, bà ta đã không nhìn tôi, đi qua cửa kiểm soát.

Giày vò

Mưa ngoài trời cứ rơi mãi, nhìn thời gian trên chiếc điện thoại di động đã sắp đến giờ tan ca. Tôi đợi một lúc nhưng mưa càng to hơn, dường như không có dấu hiệu tạnh mưa. Đưa chiếc túi lên đỉnh đầu che mưa, tôi phi nhanh đến bãi đỗ xe ở bên phải của sân bay.

Trời đã vào thu, càng mưa càng lạnh, nước mưa thấm trên cơ thể lạnh băng. Khi đến bãi đỗ xe, quần áo trên người đã ướt một nửa, hắt hơi liên tục, chân tay run rẩy vì lạnh.

Đợi khi tôi đến nơi ở mới thuê, toàn thân đã ướt đầm. Trong phòng đều là những lớp bụi dày, đồ đạc vẫn chưa thu dọn, nằm rải rác trên nền nhà.

Nhưng tôi đã không còn một chút sức lực nào nữa. Cố gắng đi thay chiếc áo ngủ, dọn dẹp qua giường, khi đầu kê lên gối thì chẳng thể đứng dậy nổi.

Toàn thân lúc lạnh lúc nóng, cứ như vậy thiếp đi từ lúc nào không biết, lần nữa cố gắng mở mắt cũng không biết là mấy giờ, trước mặt chỉ là một khoảng tối như mực, chỉ nghe thấy tiếng mưa rả rích, mưa vẫn chưa tạnh.

Qua lớp rèm, tôi dường như bị cách ly trong một thế giới khác, không nghe thấy âm thanh bên ngoài. Mở to cổ họng, khô rát không cất lên lời. Một mối bao trùm, giữa trời đất dường như chỉ còn lại mình tôi, xung quanh đều là khoảng tối đen.

Tôi vốn đã không còn sợ hãi đêm mưa và bóng đen. Nhưng giờ trong một môi trường xa lạ, mang tâm trạng thất bại, đau đớn trên cơ thể khiến toàn thân tôi run lên. Dùng chân trù lên mặt, nín thở trong bóng tối, dường như rất nhiều yêu ma đang bủa vây lấy tôi.

Một hồi chuông điện thoại vang lên, nhắc nhở tôi về sự tồn tại của thế giới này, chỉ trong vài giây ngắn ngủi kết nối tôi và thế giới lại với nhau. Dường như dùng toàn bộ sức lực tôi mới có thể leo xuống giường, cầm điện thoại, nghe máy mà không chú ý đến số máy trên màn hình.

“Alô...”

Khi giọng nói quen thuộc truyền đến từ đầu bên kia, tôi dường như đã không thể kìm nén được sự kích động, tim đập mạnh, chỉ nghe anh nói: “Đồng Đồng, em đang ngủ sao?”

Quả nhiên là anh, là Sở Mộng Hàn.

“Đồng Đồng, em đang khóc?”

Tôi dường như cắn nát môi, cũng không thể để phát ra tiếng.

“Đồng Đồng, nếu em không thể ngủ, anh nói chuyện với em nhé!” Hôm nay anh rất lạ, nhưng tôi không còn tâm trạng để phân tích, chỉ không muốn ngắt điện thoại, chỉ là muốn có ai đó nói với tôi hay là muốn được nghe giọng anh, chính tôi cũng không rõ.

“Hôm nay, anh đột nhiên nhìn thấy trong chiếc hòm mà em thu dọn giúp anh có một hộp kẹo Thụy Sĩ đã quá hạn, đã ba năm rồi chắc chắn đã quá hạn lâu rồi, nhưng không hề có kiến hay chuột, anh thấy thật thần kỳ nên cho vào miệng nếm thử một chiếc, phát hiện vẫn rất ngọt.”

“Giờ em có muốn thử một viên không?” Trước kia anh không hay nói chuyện cười, giờ nói như vậy cũng chẳng có chút nực cười...

Không đúng, anh nói gì? Bây giờ? Tôi lắc lắc đầu, ghen ngào “Không cần, tôi không ăn thứ đã quá hạn.” Chủ đề vô vị, tôi lại trả lời, nhưng tôi thực sự không muốn đặt điện thoại xuống.

Mưa càng ngày càng to, trong sân không biết là thứ gì đổ phát ra âm thanh rất lớn, tôi hoài nghi không biết ngôi nhà nhỏ này có thể chống đỡ với bão gió mạnh dần lên mỗi lúc hay không.

“Đồng Đồng, lúc mưa đừng đi chân trần trên đất, mau lên giường đi.”

“Ừm!” Tôi đáp lại, sau đó ý thức được điều gì, giọng run run “Anh ở đâu?”

Đầu kia im lặng, sau giây lát, tôi nghe thấy tiếng cười khe khẽ, “Ngẩng đầu lên...”

Tôi đưa ánh mắt hướng về cửa sổ - nơi duy nhất nhìn thấy bên ngoài, một thân hình cao lớn xuất hiện trước mặt tôi. Chết lặng vài giây, tôi như mộng du tiến về phía trước, kéo mạnh cửa sổ. Sở Mộng Hàn cầm một chiếc ô, chiếc ô nhỏ không chắn nổi những giọt mưa, quần áo anh đã ướt đẫm. Anh đứng đó, mặt cười, đứng yên nhìn tôi.

Tôi đang định đóng cửa, anh lại nhanh hơn tôi bước vào, sau đó đóng cửa lại, ôm tôi vào lòng.

“Anh đi ra...”

“Anh không đi.”

“Anh mau đi đi...” Nhưng sau đó âm thanh của tôi dường như đều bị giam hãm vào cổ họng anh.

Anh dùng lực hôn tôi, vừa đẩy vừa ôm đưa tôi vào nhà, đóng cửa. Trong mơ màng, tất cả trở nên hỗn loạn, chỉ ý thức được anh ôm tôi lên giường, môi anh đặt lên môi tôi, hôn thật mạnh, cướp đi toàn bộ hơi thở của tôi.

Tôi vùng vẫy chặn tay trước ngực anh, ngăn anh tiến sát hơn, nhưng hai tay bị anh dùng một tay nắm chặt, cố định sau người, tay kia của anh ôm chặt eo tôi.

Trong phút chốc thân thể mệt mỏi của tôi mất đi tất cả sức lực:

“Sở Mộng Hàn...” Vừa mở miệng, đầu lưỡi của anh đã đưa sâu hơn, cuộn lấy tôi, dường như chỉ có như vậy mới an ủi được hai linh hồn bất an trong đêm.

Mưa càng lớn, tiếng lộp bộp trên cửa sổ, nhưng không thể ngăn nổi hơi thở rạo rực của hai người. Tay tôi mất kiểm soát vòng qua eo anh, dúi mặt vào lòng anh.

20. Chương 20

Giây phút đó giống như người bị chìm trong đại dương cuối cùng đã với tới một cây gỗ nổi trên mặt nước. Cảm giác rất khó chịu, trong lòng muốn đẩy ra, nhưng tay lại càng ôm chặt hơn.

“Đồng Đồng đừng sợ, có anh...”

Có anh? Anh thực sự ở đây? Có phải lại là giấc mộng?

Trái tim đau đớn... nghẹn ngào...

Anh vừa khẽ gọi tên tôi. Tủi hờn, cô đơn đã từng trải qua đều hóa thành nước mắt.

Anh dừng lại, áp sát mặt lên trán tôi, sau đó dùng hai tay đỡ người tôi, cau mày nhìn tôi, “Em đang sốt?”

Hóa ra tôi bị ốm, thảo nào khó chịu đến vậy.

“Chúng ta đến bệnh viện”, anh lần nữa ôm lấy tôi. Cơ thể tôi, lời nói của tôi thể hiện sự cương quyết tôi không muốn đi viện.

Tiếng thở dài từ phía trên đầu tôi, anh nằm bên tôi, đưa cánh tay ôm chặt tôi vào lòng.

Có thêm một người bên cạnh không còn lạnh đến vậy. Hóa ra tất cả đều có thể đơn giản như vậy? Cơ thể anh giống như chiếc lò lửa, tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Một đêm không mộng寐, khi tôi tỉnh dậy đã là trưa ngày hôm sau.

Ánh mặt trời chiếu qua ô cửa sổ. Cảm giác có người áp sát ngực vào lưng tôi, đưa tay vòng qua cơ thể tôi, thuận theo eo tôi dần dần trượt lên, sau đó ôm chặt tôi. Chiếc cảm hơi rậm rậm râu chạm nhẹ lên cổ tôi.

Nhớ đến sự việc tối qua, tôi thầm trách mình, liền vội vùng ra nhưng người phía sau lại ôm chặt hơn.

“Sở Mộng Hàn, anh buông tôi ra!” Tuy cảm giác được áo ngủ trên người vẫn rất gọn gàng nhưng vẫn sâu sắc vì sự hoang đường của mình.

Tối qua chính mình đã mở cửa cho anh, đúng là điên rồi?

Cảm giác được tay anh mới đầu đặt trên trán tôi, sau đó đưa xuống người tôi, lật tôi lại.

Ái!

Mặt đối mặt, đầu mũi cao của anh chạm vào tôi. Tim tôi đập nhanh hơn.

“Sở Mộng Hàn, anh xuống mau!” Sốt suốt một đêm, toàn thân vẫn không còn chút sức lực.

Anh cười, tâm trạng có vẻ rất tốt.

Tôi quyết đoán đưa ánh mắt về phía khác, nhìn ra ngoài. Dưới ánh mặt trời, căn phòng tồi tàn, tôi đã trưởng thành như thế này, chưa từng ở một ngày trong môi trường như thế này. Không phải nói ở đây cũ nát, nghèo khổ, mà dù ở đâu tôi cũng dọn dẹp thật sạch, sau đó với khả năng của mình để nơi đó ấm áp, thoải mái hơn.

Ví như tôi sẽ bỏ ra 10 tệ mua một cành trúc đặt trong bình hoa làm từ chai pepsi. Hoặc dùng tờ bìa tạp chí tự gấp thành chiếc thùng rác độc đáo. Nơi này giống như trại của dân tị nạn, tôi cau mày khi nhìn lại nơi này.

Vất vả suốt ba năm, một đêm trở về trước ngày giải phóng.

Đang sầu não, anh buông tôi ra, xuống giường. Hôm qua quần áo anh bị ướt, lúc này tôi phát hiện ngoài quần trong, anh không mặc gì khác. Bộ vest và sơ mi vắt trên lưng ghế bên cạnh.

Tôi hốt hoảng, chui đầu vào chăn. Đợi khi chui ra, anh đã mặc xong đồ chăm chú nhìn nơi này. Nỗi buồn và thất vọng hiện rõ trên mặt anh. Anh nói với tôi “Hôm nay đừng đi làm, nghỉ ngơi cho khỏe.”

Gọi điện xin nghỉ, tôi lại đắp chăn lên người, lại thấy anh nhìn tôi hỏi: “Giờ em làm ở đâu?”

“Anh không cần biết thưa Tổng Giám Đốc Sở”, chỉ lộ ra đôi mắt nhìn thẳng vào anh.

Anh thở dài, “Đồng Đồng, em nhất định phải dùng khẩu khí đó nói với anh sao?”

Tôi cười, “Ngài là Tổng Giám đốc của TPC, là bố mẹ của Tập đoàn Hiếu Thiên, tôi hy sinh ba năm làm việc phấn đấu ở đó mới đổi lại được sự tôn trọng và tự do, không muốn lại bị xâm phạm.”

“Anh thừa nhận vì sự ích kỷ của anh không muốn thấy em và Tưởng Nhược Phàm bên nhau. Nhưng Trần Mạc Nhiên tâm địa bất chính, không từ thủ đoạn đạt được mục đích, anh sao có thể yên tâm để em tiếp tục làm việc dưới tay hắn.”

Ha ha, anh nói ra thật dễ dàng, như tôi không hiểu nhân gian, không cần kiếm tiền. Huống hồ tại sao phải để anh ta yên tâm? Anh ta bỏ qua một điểm, trước khi anh ta xuất hiện, công việc của tôi đều rất tốt, có phải vì anh ta mà vận may cả đời sẽ không đến với tôi.

“Nếu em muốn thực ra có thể đến TPC làm việc!” Cuối cùng anh đưa ra suy nghĩ thực của mình.

“Đến TPC làm việc? Lẽ nào ngài Sở muốn quan tâm đặc biệt tới tôi giống như với người khác.” Tôi châm chọc.

“Ý gì?” Anh nhìn thẳng vào tôi tỏ vẻ ngạc nhiên dưới ánh mặt trời.

Anh giả ngốc, tôi nhẫn nại giải thích cho anh nghe, “Ví như nói ngài chức trọng quyền cao, nhìn thấy người phụ nữ nào tài sắc hơn người, yêu cầu cô ta cung cấp dịch vụ đặc biệt cho ngài. Dựa trên nguyên tắc giao dịch công bằng, ngài sẽ giúp cô ta về tiền bạc, công việc.”

Sắc mặt anh thay đổi, cau mày, “Trong đầu em đều là những thứ này sao?”

Tôi cười lạnh nhạt, “Ngài Sở, tôi sống một mình suốt bao nhiêu năm, giờ ngài lại đến bảo tôi nhờ phúc của ngài, không thấy rất đáng cười sao?”

“Đồng Đồng, đừng nói vậy. Em không phải muốn tiếp tục sao?”

Anh rất thành thật, có cả sự kỳ vọng, nhưng tôi thấy nực cười.

“Cảm ơn ngài đã quan tâm, tôi không thể tiếp tục. Nguyên vọng này chưa được sự đồng ý của ngài thì tôi đã thực hiện rồi. Tôi làm việc hay không không liên quan đến ngài. Nếu ngài muốn yêu hay đầu tư tình cảm vào người khác, nếu tiếp tục giày vò tôi, nhất định sẽ chẳng thu được gì.”

Tôi nhận rõ tâm trạng hừng khởi của anh đã bị tôi phá vỡ. Chỉ như vậy trong lòng tôi mới tốt hơn.

Anh không nói với tôi, đột nhiên cầm cây lau nhà sau cửa, xắn tay áo, ra sức lau.

Tôi mím môi nhìn anh, anh lau xong lại lấy nước sạch đến, dùng vải lau lau bàn. Một người đàn ông như vậy, một tài năng được vô số báo đài tranh nhau phỏng vấn, chồng trước của tôi chạy đến trước mặt tôi hạ thấp mình dọn dẹp cho tôi?

Anh rốt cuộc muốn làm gì, lẽ nào dấn đạp lên sự tôn trọng của tôi như vậy vẫn chưa đủ sao?

Tôi ngồi mạnh xuống, lớn tiếng với anh: “Sở Mộng Hàn, nếu anh còn nhớ đến chút tình nghĩa trước kia giữa chúng ta, mong anh hãy ra khỏi đây”, tôi vừa nói vừa chỉ ngón tay ra cửa. Toàn thân toát mồ hôi, mắt tôi hoa lên.

“Em nghỉ ngơi cho khỏe nhé!” Anh đổ nước bẩn ra đất trống ngoài cửa, cầm áo vest vắt trên ghế. Sau tiếng sập cửa, anh cũng đi ra.

Trong nhà chỉ còn lại mình tôi. Cô đơn như nước hồ, hồi ức như ảo ảnh, vô vàn cảm xúc ào đến.

Sốt suốt một đêm, cổ họng khát khô khó chịu, nhưng vẫn không muốn cử động. Anh ta lau nhà gì chứ... lẽ nào không biết đun chút nước uống cho bệnh nhân.

Nhưng tôi lại thầm trách mình, Đồng Đồng, mày sao lại bắt đầu chờ đợi ở anh ta? Tối qua, mày để anh ta vào chính là một sai lầm. Giờ mày hy vọng anh ta thương xót cho mày sao?

Không ngờ sau một giờ, anh ta lại về nhà tôi, trong tay cầm túi to, nhìn thấy anh cầm chìa khóa mở cửa vào, tôi giật mình, “Anh cầm chìa khóa cửa của tôi?”

Trong mắt anh như giấu nụ cười, đặt túi trong tay lên chiếc bàn sách duy nhất, quay lại nói “Ừm, nhưng lần sau sẽ không như vậy.” Anh vừa nói vừa lấy hộp cơm trong túi ra, sau đó đẩy bàn sách đến trước mặt tôi. Anh dường như đã tắm, thay áo phông và quần bò cho thoải mái, đầu vẫn chưa khô hẳn, nhìn càng đẹp trai hơn.

Anh đưa cho tôi một bình nước, nhìn cách đóng hộp là biết loại nước khoáng nhập khẩu trong khách sạn năm sao với số lượng bán có hạn, hơn nữa khi cầm trong tay lại cảm giác ấm. Độ ẩm từ trong lòng bàn tay dâng lên, tôi ép mình đè nén cảm giác đó xuống.

Tiếp theo, anh lại mở một hộp cơm tròn, mùi xạ hương xộc vào mũi, là cháo hạt sen. Vài hộp còn lại còn có bánh tôm, canh nóng hổi... các món ăn nhạt, trong đó còn có một bình chè tổ yến.

Tôi chỉ cảm giác không quen, trong căn nhà bình dị như thế này, ăn chè tổ yến, đúng là thật khó chịu.

Anh không ăn gì, chỉ nhìn tôi, thần mắt phức tạp, lúc thì dịu dàng, lúc lại bi thương.

Lặng lẽ ăn xong, tôi đứng dậy muốn đi thu dọn.

“Ngài Sở, cảm ơn ngài, công việc của ngài bận như vậy, ngài về trước đi!”

“Hôm nay anh không đến công ty, ở lại với em.” Khẩu khí của anh dịu dàng, như đang khẩn cầu.

“Sở Mộng Hàn, anh ở lại làm gì? Nếu là để giảm bớt cảm giác áy náy thì không cần như vậy. Trong những ngày sau khi ngài về thành phố A, tôi đã nghĩ kỹ rồi, sự việc trước kia đều đã thành quá khứ, không yêu không hận, quên đi là cách tốt nhất.”

“Nhưng anh không thể quên, không muốn quên.” Anh đến trước tôi, quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn mắt tôi.

“Ba năm rồi, anh chưa từng quên em. Có khi nhìn phòng bếp trống rỗng lại nhớ đến em đeo tạp dề trong ngôi nhà nhỏ mà mình thuê, bận rộn ra ra vào vào. Chỉ cần trong đầu xuất hiện hình ảnh này dù ở đâu dù khi nào đều chẳng muốn ăn...”

Tôi lạnh lùng, “Hai người sống với nhau lâu sẽ thành thói quen. Có lẽ không hề yêu, chỉ là anh chưa thích ứng. Tôi thiếu tình cảm của anh không đủ để anh gọi điện cho tôi, chứ đừng nhắc đến chuyện quay về nhìn tôi.”

Tôi không phải đang oán trách, tôi chỉ muốn để anh hiểu một sự thật hoặc nhìn rõ hơn nội tâm của anh.

Căn phòng bỗng chốc lại chìm vào im lặng, từng từ từng từ thốt ra dường như đều đã được ấp ủ từ rất lâu, anh nói: “Em nói đúng, có lẽ là thói quen, nếu cố ý muốn thay đổi cũng không phải không thể, nhưng anh không muốn. Nếu thực sự đã thay đổi, có lẽ thực sự quên rồi, anh không muốn mình mất đi màu sắc duy nhất trong cuộc sống, để tương lai chỉ còn lại hai màu đen trắng.”

“Màu sắc duy nhất.”

Trước mắt tôi đột nhiên hiện ra những người phụ nữ kiều diễm bên anh, mỗi người đều hơn tôi không biết bao nhiêu lần.

“Đồng Đồng, những năm xa nhau, mỗi ngày anh đều sống trong mâu thuẫn, muốn gặp em, lại sợ gặp em...” Cảm giác này đã từng quen thuộc như vậy... Tôi kìm nén mình không được ngả lòng bởi những lời dịu dàng đó.

Tôi là người không thể xa rời công việc, buổi chiều phòng kinh doanh họp tổng kết tháng, dù cho anh phản đối, tôi cố chấp đến công ty. Vì sự kiên trì của tôi, anh đưa tôi đến trạm tàu điện ngầm.

Hội nghị tổng kết tháng lúc 4 giờ chiều, tôi không ngờ Chu Chính cũng tham gia.

Giám đốc Lưu làm tổng kết công việc trong tháng và sắp xếp công việc tháng sau, sau đó là phát biểu của từng người. Chu Chính đánh giá công việc của mỗi người trong tháng. Giám đốc Lưu trước kia không hề nói Chu Chính sẽ tham dự hội nghị tháng. Nghĩ đến kỳ vọng của anh ta về tôi, trong lòng tôi có chút hổ thẹn.

Đợi khi tôi phát biểu xong, không khí trong phòng họp im ắng. Vì cả phòng chỉ có tôi là con số 0, từ nhỏ đến lớn chưa từng mất mặt như này, mặt lúc đỏ lúc trắng bệch và ngượng ngượng.

Nhưng Chu Chính vẫn thản nhiên, đứng trước cả phòng, thản nhiên đưa ra vài câu phê bình và khích lệ. Sau đó bảo tôi đi in danh sách tiêu thụ của tháng này, mang đến phòng họp.

Tôi đưa danh sách cho anh, anh lại phân tích với mọi người. Phân tích đúng điểm yếu của tôi, đánh đúng vào điểm mấu chốt, khiến tôi vô cùng khâm phục.

Mấy câu nói sau giúp tôi lấy lại ý chí, dường như quên đi việc cấp bách là sắp phải trả tiền vay. Được mất bỗng chốc không còn quan trọng, tương lai tốt đẹp không xa đang đợi tôi.

Tôi ghi chép lại cẩn thận, sợ để bỏ sót từng chi tiết mà Chu Chính nói. Sau khi hội nghị kết thúc, mọi người đều ra về, tôi vẫn đang chỉnh sửa lại những thứ đã ghi lại trong máy tính.

Chu Chính ngồi xuống bên tôi, tôi ngẩng đầu lên phát hiện anh đang nhìn bút và sổ trong tay tôi.

“Có thấy vất vả quá không?” Giọng anh rất nhẹ, hoàn toàn khác mọi khi, tôi vội lắc đầu.

“Vậy thì tốt, anh luôn cảm thấy làm kinh doanh có thể để ý chí con người kiên cường hơn!” Anh vừa nói vừa nhìn tôi thăm dò, khiến tôi có cảm giác mình dường như thay đổi rất nhiều so với trước kia.

Ăn linh tinh bên ngoài, rồi lên tàu điện ngầm về ngôi nhà nhỏ.

Tôi tự nhủ, sau khi qua khủng hoảng kinh tế lần này nhất định sẽ thuê nhà ở một khu đô thị mới điều kiện tốt hơn để ở.

Chu Chính nói đúng, có áp lực mới có động lực.

Tôi móc chìa khóa trong túi, hạ quyết tâm, nhất định cố gắng hết mình trong tháng sau, cố gắng dọn khỏi nơi này.

Không có gì là không làm được, chỉ là không dám nghĩ.

Ai ngờ đang lúc tôi giận dữ bất bình với cuộc sống, chiếc giấy cao 3 cm bị trượt khi bước lên bậc cửa, tôi ngã bổ nhào kêu lên đau đớn.

Tôi thử đứng dậy nhưng vừa động người đã đau thấu xương. Tôi tệ, bong gân rồi. Tối qua mưa to như vậy, trên bục đọng đầy nước. Chiếc giấy mũi nhọn đâm lên trên, khả năng bị trơn trượt là rất lớn, sao tôi lại không chú ý chứ?

Phòng bị dột, nước mưa vẫn nhỏ xuống, khi không thuận lợi, làm gì cũng đen đủi.

Trời đã tối hơn, tôi chịu đau ngồi một lát, sau đó hơi cử động, đau đớn không những không giảm nhẹ mà càng ngày càng khó chịu.

Nhưng vì sao ở ngoại ô không sáng hơn trung tâm thành phố. Tôi ngồi tha thẩn ở đó, vấy và chân đều ngâm trong nước mưa, đúng là thiên địa không linh.

Đang do dự muốn gọi 120, lại nhìn thấy phía xa có một chiếc xe quen thuộc đang tiến đến, đèn xe tắt, một người đàn ông tuần tú bước ra, lại là anh.

Lúc này, nói là tim không đập nhanh thì chỉ là lừa dối chính mình.

Tôi nhìn theo bước chân anh tiến đến, trong lòng ảm áp.

“Đồng Đồng!” Anh nhìn thấy tôi, chạy về phía tôi, muốn đỡ tôi dậy.

“A”, chỉ cần hơi nhúc nhích lại đau đớn.

“Tôi bong gân chân rồi.” Tôi than, dùng ngón tay chỉ chân phải.

Anh nhìn chân phải của tôi, tháo giày cho tôi, động tác rất nhanh, vẫn khiến tôi không thể chịu đựng.

“Lớn như này còn không cẩn thận! Không biết những năm qua em sống thế nào?” Anh cau mày, bế tôi, đi nhanh về phía xe, mở cửa, đặt nhẹ tôi lên đó.

Xe lao đi chừng bốn mươi phút, chúng tôi đến bệnh viện lớn.

Kết quả kiểm tra thật đau lòng, bác sỹ nói tuy không gãy xương nhưng dây chằng bị thương nghiêm trọng, cần ở trên giường nghỉ dưỡng mười ngày.

Mười ngày? Có nhầm lẫn không vậy? Tôi không lo lắng cho cái chân mà lo lắng nếu tôi nằm một tuần trên giường có nghĩa là không thể hoàn thành chỉ tiêu kinh doanh của tháng sau.

“Bác sỹ, ở đây các vị bó bột cũng cần đạt doanh số mỗi tháng, số lượng tiêu thụ liên quan trực tiếp đến thu nhập của các vị không?”

Nam bác sỹ khoảng 40 tuổi, nghe tôi nói như vậy liền cười lên, “Không muốn giấu cô, cả ngày hôm nay tôi đã đắp 200 thạch cao bó bột, lương mỗi tháng giống nhau. Chỉ là chân cô nếu không đắp thạch cao, sau này sẽ thường xuyên bong gân, nên phải đắp, sau khi về để chồng cô chăm sóc cô, ít xuống đất, đừng làm việc, cũng đừng để dính nước.

Không kịp giải thích, anh đã đồng ý với bác sỹ.

Sau khi lên xe, tôi cảm giác phương hướng không đúng.

“Sở Mộ Dung Hàn, phiền anh đưa tôi đến chỗ Thẩm Hân Hân.” Thực ra nếu có thể, thực sự mong anh đưa tôi về chỗ mẹ. Nhưng chỉ sợ mẹ thấy tôi và anh bên nhau sẽ đuổi tôi đi.

21. Chương 21

Tôi vừa nói vừa lấy điện thoại từ trong túi gọi cho Thẩm Hân Hân. Dường như là đồng thời, anh đưa cánh tay ra, cướp điện thoại của tôi, ném sang một bên. Tôi cố gắng giằng lại, anh nói: “Giờ sắp lên đường cao tốc rồi, em không muốn xảy ra sự cố giao thông thì tốt nhất ngoan ngoãn ngồi yên.” Khi anh nói câu này, tôi thấy rõ anh đang lừa tôi.

“Rốt cuộc anh muốn đưa tôi đi đâu?” Tuy nói vậy nhưng trong lòng tôi sớm đã biết.

“Đến nơi em sẽ biết!” Anh xoay vô lăng, xe rẽ nhanh sang làn xe bên phải, tôi bị đau chân, còn người đàn ông này như đang rất vui.

Nhà anh ở khu đô thị cao cấp xa hoa trong trung tâm thành phố A, bốn tòa chung cư cao 30 tầng bao quanh một vườn hoa rộng. Có đài phun nước, núi giả, cỏ xanh, ở đây tắc đất tắc vàng thật xa hoa.

Thang máy lên thẳng tầng 26, anh bế tôi, đưa ngón trỏ ra, ấn lên máy vân tay ở bên phải cửa, cửa liền mở ra. Trước mặt là cửa sổ sát đất, cảnh đêm ở thành phố A đều trong tầm mắt, giống như những đám mây đang lướt nhẹ đều đang ở trước mắt tôi.

Căn hộ rộng khoảng 300m². Phong cách thiết kế đơn giản, hiện đại, ngăn cách hợp lý các phòng. Giá căn hộ ở đây đứng ở vị trí đầu trong cả nước, một nhân viên bình thường dùng lương cả năm không mua nổi 1m².

Nhớ sau khi tôi và anh tốt nghiệp, luôn coi việc mua nhà là đại sự hàng đầu, có lẽ với anh giờ đây ước mơ ngày đó thật nhỏ bé, thật nực cười.

Đợi anh cẩn thận đặt tôi lên sofa bên cửa sổ, tôi hỏi “Đây là nhà anh?”

“Nếu em muốn, đây là nhà em.”

Nhà tôi? Ở đây?

Nỗi đau khó nói thành lời trào dâng, tôi mong muốn biết bao có một tổ ấm thuộc về mình, không cần hào hoa như này, chẳng cần rộng rãi đến vậy, chỉ cần giống như nhà nhỏ tôi đã sống suốt bốn năm qua là được. Sẽ không bị chủ nhà đưa người lạ tùy tiện ra vào, không bị chủ nhà bắt chuyển nhà.

Nhưng không phải ở đây.

“Không muốn”, tôi nói chắc như đinh đóng cột. Trong cuộc sống hiện thực, tôi quen từng bước từng bước chắc chắn. Tất cả ở đây chỉ khiến tôi lạ lẫm, bất an. Giấc mộng dù có đẹp, có tốt, nhưng xa xôi, không chân thực, chẳng liên quan đến tôi.

Lại lần nữa đọc được sự thất vọng trong mắt anh. Anh không tiếp tục tranh cãi với tôi vấn đề này, anh nói “Anh giúp em chuẩn bị nước tắm”, nói xong quay người đi vào trong. Khi anh đi ra, trên tay cầm áo ngủ của đàn ông đưa vào tay tôi “Em mặc tạm cái này.”

Không thể cử động, anh bế tôi vào phòng tắm. Sợ tôi không biết điều chỉnh nhiệt độ, anh tự mình chuẩn bị nước sẵn cho tôi, nước phun ra làm ướt ống tay áo anh, anh cẩn thận điều chỉnh nhiệt độ lên cao, sợ tôi bị lạnh.

Cuối cùng anh cầm một chiếc túi bảo quản to, giúp tôi bọc lại chỗ bó bột, sau đó bế tôi lên cạnh bồn tắm, để chân vắt phía ngoài, đưa sữa tắm và dầu gội vào tay tôi.

Tôi cảm giác mặt mình nóng bừng, hơi cúi đầu, nhưng đợi hồi lâu anh vẫn đứng nguyên đó. Tôi cau mày nhìn anh, anh mới ngượng ngùng nói: “Có cần giúp đỡ không?”

Mặt tôi đỏ bừng, tuy tôi biết anh chỉ là không yên tâm vì chân bị thương của tôi.

“Không cần...”

“Vậy anh ra trước”, khi cửa phòng đã khép vào, tôi bất giác thở phào. Cố gắng cởi quần áo, hôm qua chưa tắm, lại ra nhiều mồ hôi, trên người dính dính khó chịu.

Nước trong suốt, từ từ lưu động ở đầu ngón tay tôi, giữa những giọt nước màu trắng, tôi nhìn thấy phòng tắm hoa lệ, trong gương đối diện, mái tóc dài của tôi buồn trên bờ vai, cơ thể sáng bóng như màu răng. Trên mặt nhìn thấy rõ màu máu hồng nhạt, hai con mắt đen như sơn vì có hơi nước càng trở nên trong trẻo.

Năm tháng không làm thay đổi dung mạo của tôi, nhưng lại thay đổi trái tim tôi.

Cẩn thận xoa sữa tắm lên người, sau đó bắt đầu gội đầu. Công tắc vòi nước ở bên tay, tôi ấn, ai ngờ nước phun ra thật lạnh, toàn thân tôi co ro, chân phải lại đau nhói.

“A”, tôi kêu lên nhưng không phải rất to.

Cửa phòng tắm mở ra, “Em sao vậy?” Anh bước vội vào, lo lắng.

Hai tay tôi ôm lấy ngực, cố gắng giấu mình trong nước, tim đập nhanh.

Anh đứng yên đó nhìn tôi, đôi mắt sâu lúc sáng lúc tối. Trong hơi nước mập mờ, tận sâu nơi mắt anh có ánh sáng lóe lên như giọt nước. Nước từng giọt từng giọt chảy xuống tóc tôi.

Tôi cúi đầu, không dám nhìn anh, lúng túng, “Em không biết điều chỉnh nhiệt độ.”

Không nhìn thấy biểu cảm của anh, chỉ nghe thấy âm thanh rất nhẹ phát ra từ cổ họng anh, sau đó nghe anh nói: “Anh giúp em!”

Anh đi đến, sau đó ấn công tắc bên cạnh tôi, nước được chỉnh đến nhiệt độ vừa phải. Ngón tay thon dài của anh lấy dầu gội, vò nhẹ mái tóc dài của tôi.

“Không cần, tôi tự làm.” Tôi đưa tay ra ngăn anh, nhưng lại quên để lộ phần ngực, tôi vội rút tay lại, che trước ngực.

“Nhắm mắt lại”, giọng anh dịu dàng có chút vỗ vỗ, khiến tôi run lên, ngoan ngoãn nhắm mắt. Dòng nước ấm nóng từ đầu từ từ chảy xuống, trượt xuống theo ngón tay anh.

Trong phòng tắm yên tĩnh, ngoài tiếng nước chảy, trái tim tôi cũng như muốn nổ tung.

“Anh giúp em thay nước.”

Tôi cuộn người lại, cúi đầu xuống. Thay nước một lần, mang theo bọt sữa tắm trên người tôi, cả thân hình lộ ra trong bể nước trong suốt. Tôi nghe thấy tiếng thở nhẹ của anh, dường như đang không chế cái gì đó. Sau đó anh với chiếc khăn tắm trắng như tuyết quấn lấy tôi.

Chưa kịp phản ứng, đã bị anh bế ra khỏi phòng tắm, không hề làm đau chân tôi.

Trong phòng ngủ, vẫn là cửa sổ sát đất, chiếc rèm sa tanh màu cà phê rủ xuống, bay nhẹ khiến cả gian phòng mang màu sắc như mộng ảo.

Anh đặt tôi vào giữa giường, dường như đã nhần nhện đến đỉnh điểm, đưa chiếc áo ngủ kẹp dưới nách cho tôi, nói “Em tự mặc áo, anh đi lấy đồ cho em.”

Tôi nắm chặt chiếc khăn quấn trên người “ừm” một tiếng.

Anh dường như không thể dừng lâu hơn trước mặt tôi, quay người đi ra, theo đó là cửa đóng sầm lại.

Hồi lâu anh vẫn không quay lại, lúc trước hoảng loạn, hoàn toàn không biết trời đã rất tối. Tôi mặc áo ngủ rộng, nằm giữa giường, cảm giác thoải mái lan tỏa trong tôi, dịch máu trong cơ thể cũng như đang hưởng thụ sự dễ chịu. Tôi rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Khi mở mắt ra, anh đã ngồi trước giường, trên người tôi còn đắp một chiếc chăn không biết từ khi nào.

Cảnh đêm từ ngoài xuyên vào, đầu giường là chiếc đèn bàn tinh xảo, hai thiên sứ nhảy múa dưới ánh đèn. Trên mặt đất là hành lý mà tôi mới dọn đến nhà mới thuê chưa lâu.

Trong đó một túi vải màu phấn đã được mở ra.

Anh đã thay đồ, dưới ánh đèn mờ lung, khuôn mặt quen thuộc càng trở nên tuần tú.

Lúc này tôi mới chú ý trên tay anh là một bộ đồ nội y lấy từ trong túi của tôi.

“Ai cho anh cầm cái này.” Tôi kéo cao chăn, giấu quần áo anh đưa tôi vào trong chăn.

Anh khẽ cười, “Đội chân em khỏi thì tự đi lấy.” Nhưng nhìn anh cười, tôi lại cảm giác giá mà chân tôi mãi mãi không khỏi có khi anh còn vui hơn.

Anh nhìn tôi thật lâu, tôi cuối cùng cũng bại trận, ho khẽ, lên tiếng trước: “Muộn rồi, tôi muốn ngủ rồi!”

“Đội em ngủ rồi anh sẽ đi.” Anh nói thành khẩn, khiến sự cảnh giác và căng thẳng trong tôi dịu đi.

Lần mở mắt sau đó đã là sáng sớm ngày hôm sau. Xin nghỉ, nằm trên giường, tim tôi như bị chú mèo nhỏ cào xé, giá mà cái chân trong một đêm sẽ khỏi thì tốt biết mấy.

“Đồng Đồng, ăn sáng nào!” Anh bưng một chiếc bàn ăn nhỏ vào, đặt trước mặt tôi.

Tôi nhìn lên bàn, một đĩa trứng chiên hun khói, vài miếng bánh mì mạch, một cốc sữa bò.

Trứng chiên làm rất ngon, lửa vừa phải.

“Trưa anh gọi điện cho Bồng Thiên Lâu mang bữa trưa cho em, em nghỉ ngơi ở nhà cho khỏe, không được đi lung tung, tan ca anh sẽ mang bữa tối về.”

Chuyển đến chỗ anh, tôi có thể cảm nhận được anh đang cố gắng bù đắp, nhưng tôi không những không thích ứng mà lại rất muốn thoát ra.

Mọi thứ ở đây đã từng là mộng tưởng của tôi và anh, nhưng giờ anh đã thực hiện được giấc mơ đó nhưng lại không còn liên quan đến tôi.

Với tôi, hạnh phúc là cùng với người mình yêu lên mục tiêu, sau đó cùng nhau phấn đấu, là quá trình bắt đầu từ con số 0 đi đến thành công mà không phải theo đuổi một kết quả đơn thuần.

Giống như bạn trúng số xổ 5 triệu tệ mua căn hộ, và bạn thông qua nỗ lực, kế hoạch từng bước thực hiện cuối cùng thực hiện mộng tưởng ở căn hộ của mình, cảm giác hoàn toàn không giống nhau.

“Sở Mộng Hàn, bình thường anh sống như thế nào cứ tiếp tục như vậy, không cần cố thay đổi vì tôi.” Tôi chỉ chiếc ghế chống bên cạnh, nói với anh: “Trong tủ lạnh có gì, tôi tự giải quyết là được, không cần quá phiền phức!”

“Tủ lạnh chẳng có gì, nếu em muốn mau đi được tốt nhất ngoan ngoãn ở trên giường, đừng đi lung tung.” Nói xong anh đưa cốc nước đã đặt ống nút đến bên miệng tôi.

“Cuộc sống quá dễ chịu, sẽ biến con người ta thành ếch xanh trong nước ấm. Anh thế này là muốn em làm ếch xanh sao?”

Anh đưa bánh vào miệng tôi, cắn răng nói: “Anh muốn để em làm công chúa hạnh phúc nhất, chỉ cần em muốn.”

“Em năm nay đã 26 tuổi rồi, nhờ phúc của anh nên đã trải qua một lần hôn nhân thất bại, những lời ngon ngọt, anh hãy giữ lại cho người phụ nữ khác.”

Tôi đã từng luôn nghĩ mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế gian, là chính anh đã phá vỡ hạnh phúc đó, nhưng giờ vẫn nói với tôi những lời này, sao tôi có thể tin? Huống hồ dù anh nói là thật lòng, cho đến hôm nay tôi nhất định phải đón nhận sao?

“Tiêu Đồng Đồng, em nhất định phải hiểu sai lệch ý của anh sao?”

Vấn đề được mở ra, tôi hỏi, “Em ở chỗ anh có gây ra phiền phức không cần thiết cho anh không.” theo suy đoán, trong ngôi nhà sang trọng này nhất định anh thường xuyên qua đêm với nhiều người phụ nữ, sự tồn tại của tôi nhất định gây phiền phức cho anh.

Anh đang ăn trứng rán, buồn buồn nói: “Không!”

“Nhà em thuê, anh đã giúp em trả lại rồi!” Anh thản nhiên, tôi mở to mắt nhìn anh. Căn nhà nhỏ tuy rẻ, nhưng tôi đã trả tiền một quý, mới chỉ ở có hai ngày mà thôi. Anh không thương lượng với tôi đã trả phòng, đợi chân tôi khỏi lại phải tìm nhà sao?

Trong lòng thở dài, tôi không kìm nén nổi, “Sở Mộng Hàn, anh hơi quá rồi.”

“Mấy ngày nữa sau khi anh rời khỏi thành phố A, căn nhà này không ai ở, em muốn ở bao lâu cũng được, không ai làm phiền em kể cả anh.”

Tôi biết anh không thể ở mãi trong công ty con ở thành phố A, nhưng không ngờ anh muốn để lại nhà cho tôi.

“Ừm, tôi sẽ sớm tìm nhà để chuyển”, bữa sáng kết thúc bằng sự im lặng.

Anh đi làm, trong ngôi nhà xa hoa trống trải chỉ còn lại tôi, đột nhiên có ý muốn tham quan ngôi nhà này.

Tôi cầm chiếc ghế chống đi một vòng quanh nhà. Trong nhà không có đến một hạt bụi, không giống như nhà của người đàn ông độc thân, trong đầu tôi xuất hiện vô số giả thiết.

Ví như hình ảnh Khang Nhiên mà tôi đã gặp thường đến dọn dẹp nhà cho anh, sau đó hai người ăn tối dưới ánh nến, rồi ở lại qua đêm, nằm trên chiếc giường tôi đã ngủ đêm qua.

Tôi sao vậy, trong đầu toàn nghĩ đến thứ linh tinh? Chân bong gân lẽ nào đầu cũng hỏng? Vấn đề này cần bản không cần nghĩ, tất nhiên là vậy. Quay một vòng về chỗ cũ, trong lòng vẫn có cảm giác lạ lẫm như ban đầu.

Nằm xuống giường, nhìn trần nhà, không có anh, gỡ bỏ toàn bộ vũ trang, nhưng tôi vẫn không thể bình tĩnh lại. Ba năm nay rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, cuộc sống của anh thế nào?

Trước kia trong tivi thường có cảnh, dù là nam hay nữ đều đặt ảnh của người mình yêu ở chỗ gần mình nhất khi ngủ. Tôi nhìn tủ đầu giường ở hai bên, không đặt ảnh của ai, tò mò kéo ngăn kéo ở tủ đầu giường gần tôi nhất.

Bên trong không có gì, xem ra đồ đạc của anh ở đây không nhiều. Đột nhiên có một chiếc hộp rất đẹp nằm ở góc ngăn kéo đã gây cho tôi sự tò mò, chiếc hộp bao bọc tinh xảo có cảm giác rất quen, nhưng không nhớ ra đã từng thấy ở đâu.

Tôi cầm nhẹ nó lên, sau đó cẩn thận mở ra.

Tôi kinh ngạc bởi đồ vật trong đó.

Một chiếc nhẫn kim cương hình trái tim hoa lệ giống như nữ thần nằm trong hộp. Tại sao lại có cảm giác quen đến vậy, là vì chiếc nhẫn đó chính là chiếc tôi và Chu Chính đã thử đeo ở tiệm vàng hôm đó.

Giờ tôi vẫn nhớ nó trị giá 199.999 tệ.

Lúc đó người bán hàng nói chiếc nhẫn đã được người khác đặt trước, hoá ra chính là anh.

Cuộc sống của anh có quy tắc hơn tôi tưởng tượng, cách ngày sẽ có một người đến dọn dẹp. Những ngờ vực về những người phụ nữ trước đó đều không hề có, mấy ngày đầu anh như những người nhân viên bình thường khác.

Sáng sớm anh làm sẵn bữa sáng cho chúng tôi rồi đi làm, trưa, tối đặt cơm ở khách sạn hoặc giữa đường gọi điện hỏi tôi muốn ăn gì, sau đó mua đồ ăn tự mình nấu.

Tối sau khi ăn xong anh thường vào trong phòng sách để xử lý một số việc cần tiếp tục hoàn thành.

Tôi rất thích chiếc cửa sổ sát đất trong phòng ngủ, khác với cửa sát đất trong phòng khách là từ cánh cửa nhìn ra ngoài nhìn thấy chiếc hồ nhân tạo trong khu đô thị.

Mỗi khi tôi ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, anh thường ôm máy tính lên mạng hoặc chơi trò chơi.

Nhưng thỉnh thoảng khi tôi vô ý quay lại nhìn anh, anh đã ngủ rồi, lông mi dài phủ xuống, môi hơi cong lên, khác hoàn toàn với lúc bình thường, khuôn mặt ngập tràn hạnh phúc.

Lúc đó tôi mới phát hiện anh gầy hơn nhiều so với lần đầu tiên tôi gặp anh ở thành phố A, sắc mặt cũng không tốt lắm, ngủ sâu như vậy chắc chắn là rất mệt mỏi.

Tôi nhìn anh, cảm thấy trái tim mình như mềm nhũn, nhưng sau đó lại vội kìm nén mình vứt bỏ cảm xúc đó.

Hai người chúng tôi đều không phải là người nói nhiều, bình thường cũng không nói nhiều, hơn nữa quan hệ mỏng manh, yếu ớt giữa chúng tôi lúc này khiến anh còn ít mở miệng hơn. Vì dù anh nói gì, tôi luôn muốn dùng những lời kích bác. Im lặng kéo dài, quan hệ giữa chúng tôi cũng cải thiện hơn nhiều.

Ngày tháng trôi qua thật nhanh, chân phải của tôi đã hồi phục khá ổn, hôm đó sau khi từ bệnh viện tháo bột trở về, cơ bản đã đi lại như bình thường.

Thấy tôi thu dọn đồ trong phòng, anh đứng sau tôi, “Em đang làm gì?”

“Chân tôi khỏi rồi, rất cảm ơn anh những ngày này! Tôi nghĩ tôi vẫn nên đến chỗ Thẩm Hân Hân sống một thời gian.”

Anh tiến đến vức quần áo mà tôi đã sắp xếp sang một bên, “Anh đã nói tháng sau anh rời khỏi thành phố A, em yên tâm sống ở đây, không có ai làm phiền em.”

Vẫn chưa đủ, anh nhét toàn bộ túi, ba lô mà tôi đặt trên mặt đất vào tủ.

22. Chương 22

Sức lực của tôi không thắng nổi anh, do đó đành chịu nói với anh: “Sở Mộng Hàn, làm vậy có ý nghĩa không?”

“Tại sao em không chọn thứ tốt cho mình? Anh phải làm thế nào em mới chịu ở lại. Nếu anh nói anh sẽ biến mất khỏi đây, không xuất hiện nữa, em sẽ không đi chứ?”

Tôi lắc đầu, “Sở Mộng Hàn, sao anh không hiểu, chúng ta đã ly hôn, đúng hơn là ba năm trước mình đã chia tay. Chúng ta giờ là hai người không liên quan, nếu anh áy náy vì những lời của Thẩm Hân Hân thì không cần thiết, đều là việc của tôi, hơn nữa đều trôi qua rồi!”

“Không có lý do để ở lại đây? Lẽ nào em không còn chút tình cảm nào?” Anh đứng bên tôi, nóng giận.

Tôi kinh ngạc trước câu nói của anh, mở to mắt nhìn anh.

“Đồng Đồng, em dám nói em không yêu anh dù chỉ một chút không? Em nhìn thẳng vào mắt anh mà nói.” Anh từ từ tiến đến, ý muốn bỏ chạy trong tôi trôi dạt.

Nhưng đã bị anh nắm chặt vai, những ngày này anh cố ý tiếp xúc thân thể với tôi, luôn tỏ bộ dạng quân tử khiêm tốn. Nhưng lúc này anh như con thú bị giam cầm, bị ép đến đường cùng, hai tay nắm vai tôi.

“Thực ra anh từ đầu không hề nghĩ sẽ ly hôn với em, anh chưa từng nghĩ cuộc đời này chúng ta sẽ chia tay. Dù em giờ không thể đón nhận anh, lẽ nào muốn em sống ở đây cũng khó vậy sao?”

Anh hỏi tôi? Lẽ nào anh không hiểu, người muốn phát điên chính là tôi.

Sau lần cãi nhau ban sáng, chúng tôi đều bỏ đi.

Nhiều ngày không đi làm, tâm trạng có chút hưng phấn, nhưng nhiều hơn là cảm giác thấp thỏm. Mới đầu tháng đã có người ký hợp đồng, thậm chí hoàn thành nhiệm vụ, thời gian tiếp theo, họ chỉ đợi nhận tiền thưởng vượt doanh số. Tôi ở cùng văn phòng với họ, từ lúc vào văn phòng tôi đã không thể bình tĩnh.

Mỗi ngày đều chiến đấu kịch liệt. Tối về căn hộ chung cư của anh toàn thân mệt mỏi. Tôi phát hiện kinh doanh là công việc bạc đãi với cả sức khỏe và cả tâm lý.

Nhìn từng chiếc xe lao nhanh trên đường, giống như khách qua đường, đến đi vội vàng. Không biết ai và ai sẽ kề vai, ai và ai sẽ kết bạn đồng hành.

Gõ cửa không có ai trả lời, xem ra anh vẫn chưa về, lấy ra chìa khoá mà anh nhét trong túi ban sáng mở cửa, trong nhà tối om, phòng khách to càng trống trải. Tôi thay dép, lê đôi chân mệt mỏi đến bên ghế sofa, từ cửa sổ nhìn ra ánh đèn loé sáng bên ngoài.

Ngôi nhà với không gian mở tuy khi không bị chắn nhìn rất sáng rộng nhưng lúc này trong tầm nhìn u tối, khiến con người có chút bất an. Chăm chú vào tia sáng quá lâu, trước mắt xuất hiện một quầng sáng, huyết thái dương đau nhức. Thời gian không còn sớm, muốn vào phòng ngủ nằm, chợt nhìn thấy trên giường có một bóng hình mờ lung, khiến tôi gần như hét lên.

Tôi bước vài bước, nín thở, lật mạnh chăn, lại thấy anh nằm đó trong bộ vest, cà vạt chưa tháo, cuộn trong chăn. Sợ chết mất, lòng bàn tay tôi cũng toát mồ hôi.

“Sở Mộng Hàn, anh nằm nhầm phòng rồi”, tôi vừa dùng lực vừa đẩy, anh vẫn bất động.

“Sở Mộng Hàn?” Trong lòng cảm thấy có gì bất ổn, tôi ý thức được sờ trán anh, trán đã nóng bừng.

“Sở Mộng Hàn...” Tôi lại mềm lòng, giọng cũng trở nên nhu hoà.

Anh lật người, dùng chăn đắp kín. Tôi hạ thấp giọng, “Chờ xem nhiệt độ cơ thể, không được thì phải đi viện với tôi.”

Anh không nói gì, coi tôi là không khí.

“Cấp nhiệt độ ở đâu?” Tôi nhấn nài nhắc lại, trong lòng lo lắng. Thực ra tôi và anh cơ bản thuộc một loại người, bình thường ít mắc bệnh nhưng một khi đổ bệnh chứng tỏ cơ thể đã không còn sức lực. Cảm giác bị hút hết sinh lực lượng mềm yếu không còn sinh lực, tôi hiểu rõ điều này.

“Hộp thuốc ở phòng sách”, giọng anh nói từ trong chăn, không thò mặt ra. “Tôi chạy đến phòng sách, lục tung, cuối cùng nhìn thấy hộp thuốc ở tầng thấp nhất của giá sách.

Chạy đến phòng ngủ cởi áo cho anh, mở vài cúc áo, sờ vào cổ, cấp nhiệt kế vào nách. Người anh nóng như cục than, tôi khẽ hỏi: “Anh muốn ăn gì?”

“Không ăn gì”, giọng anh vỡ. Anh khó chịu, tôi nghe cũng cảm thấy khó chịu, kìm nén tâm trạng lo lắng bất an, không nói nữa. Ba phút sau tôi rút cấp nhiệt độ ra, lên tận 410C.

“Đi viện với tôi ngay”, sốt cao thế này, tôi không muốn vài ngày nữa trên báo đăng tin Tổng Giám đốc TPC ở Trung Quốc sốt cao nhập viện trở thành thần kinh.

“Không chết được đâu.” Người này khi ốm đúng là có tiềm chất ác bá, nhưng đứng trước bệnh nhân, tôi không chú ý đến thái độ của họ.

Tôi rót nước, lấy ra vài viên thuốc giảm sốt từ hộp thuốc, không cần anh đồng ý, dùng thìa cho vào miệng anh. Lúc này anh không thể che giấu được sự yếu ớt của mình, tuy vậy vẫn che giấu cho mình, cho rằng làm như vậy người khác sẽ cho là anh vẫn kiên cường.

Người đàn ông này, thật là...

Vẫn may là uống thuốc xong anh lại chìm vào giấc ngủ. Tôi giúp anh cởi giày, vest, đắp chăn cho anh. Lúc này đã mệt đến mồ hôi đầy trán.

Không những vậy, tôi cũng không ăn cơm, mở tủ lạnh, ngoài sữa bò, trứng, bánh mì, còn có vài quả dưa chuột. Nhớ là buổi sáng khi đi làm nhìn thấy bên cạnh chung cư có một siêu thị Hàn Quốc, thế là tôi đóng cửa, cầm túi đi, đi thang máy xuống lầu, trong lòng nghĩ cho bệnh nhân ăn gì mới tốt.

Sau 15 phút ra khỏi siêu thị, trong lòng thầm trách ở đây đâu phải là tiêu dùng, là bị cướp mới đúng, mua có một cái túi gạo nhỏ, một ít rau mà cũng gần 150 tệ.

Sau đó lại thăm nhạo báng Sở Mộng Hàn, cũng có chút tự hào về mình.

Giường rất rộng, nằm bên anh, không thể ngủ nổi, nhìn anh ngay cả trong giấc ngủ cũng cau mày, tôi đến phòng ngủ khác tìm áo ngủ của anh thay cho anh. Thân hình của anh rất đẹp, trên người rắn chắc, nhưng nằm ở đó không có ý thức thật đáng sợ. Cộng với trong tiềm thức cảm thấy không hợp nên làm công việc này quá vất vả. Cuối cùng khi thay xong cho anh, tôi mệt mỏi nằm xuống. Anh dùng lực cánh tay kéo, đầu tôi nằm trên ngực anh.

“Đừng động đây!” Khi tôi cố vùng ra, anh thốt lên, tuy là cách tắm áo ngủ, tôi vẫn cảm giác người anh nóng hầm hập. Tôi chỉ còn cách nằm yên ở đó, không dám động đây.

Nửa đêm còn lại, công hiệu của thuốc dường như mất tác dụng, anh lật đi lật lại, trong bộ dạng rất khó chịu. Gần như tôi không chớp mắt, cầm cấp nhiệt độ đo nhiệt độ cho anh, nhiệt độ lại cao hơn, gần 400C, tôi lại lo lắng đến toát mồ hôi, còn khó chịu hơn cả khi mình ốm.

Tôi tìm bông thấm rượu trắng cao độ lau bàn tay, lòng bàn chân cho anh. Nhớ khi nhỏ bị sốt mẹ cũng chăm sóc chúng tôi như vậy.

Cho đến khi trời sáng dần, nhiệt độ mới thấp xuống, lo lắng trong tôi vơi dần. Đang nghĩ có nên đánh thức anh đi bệnh viện thì đột nhiên tay thấy ẩm ẩm. Hóa ra tay anh cầm chặt tay tôi.

“Là anh không tốt... xin lỗi...”, câu nói rất rõ. Tôi cúi đầu, lại thấy anh vẫn nhắm mắt, anh nói xin lỗi tôi, nhưng xin lỗi vì cái gì, người anh vừa xin lỗi có phải là tôi không?

Cả đêm giầy vò, uống hai lần thuốc giảm sốt, dưới ánh mặt trời buổi sớm, cuối cùng anh đã giảm sốt, chỉ có sắc mặt vẫn trắng bệch. Sau ba lần chắc chắn nhiệt độ chỉ còn 3609, tôi giống như bị hút sạch sức lực cuối cùng.

Hôm nay cuối tuần không cần đi làm, tôi đắp lại chăn cho anh nói: “Tôi đi rót nước cho anh, uống xong lại nghỉ một lát, đợi bữa sáng sẵn sàng sẽ vào gọi anh.”

Anh không nói, trong lúc cúi đầu dưới mắt có tia sáng lướt qua.

Cháo thừa tối qua dành cho tôi, tôi nấu cháo mới cho anh, dùng cà chua mới mua hôm qua cho thêm ít đường trắng khuấy đều, lấy dưa muối từ túi ra, rán trứng, học anh bày sẵn lên bàn nhỏ, bưng vào trong phòng ngủ.

“Ăn cơm nào.”

Rõ ràng anh không ngủ nhưng nhắm mắt, nhìn tôi từ xa, giả bộ như người bệnh. Tôi cảm thấy vừa tức vừa buồn cười.

Lúc ăn cơm, không khí ảm đạm, chúng tôi không nói với nhau, cơ thể không tiếp xúc, nhưng như thế này lại có cảm giác không nói thành lời.

Một khoảng ảm áp, ngọt ngào.

Thứ hai, anh rời khỏi thành phố A, căn hộ 300 m2 trống rỗng chỉ còn lại mình tôi.

Trước lúc anh đi, tôi bảo anh tạm thời không cần người giúp việc, đợi khi tôi dọn đi thì bảo người đó đến làm việc tiếp. Ai ngờ anh lại cho người đó nghỉ việc mãi mãi, khiến tôi lúc đó rất áy náy.

Nhà rộng như vậy, dọn dẹp cũng rất mệt. Tôi giống anh, là người ưa sạch sẽ. Sau khi tan làm không đi học, lại không có việc gì, tôi dọn dẹp để giết thời gian.

Anh không nói khi nào trở về, tôi biết anh muốn tôi yên tâm sống ở đây. Có một điểm anh nói đúng, chuyển đến chuyển đi rất phiền phức, do đó tôi quyết tâm lao vào công việc trong tháng này, cố gắng sớm hoàn thành thành tích, có tiền mới tìm được căn nhà thoải mái hơn.

Ngày thứ hai tôi đến căn hộ chung cư của anh, Thẩm Hân Hân gọi cho tôi. Tôi không giấu cô chuyện tôi sống ở đây. Mới đầu cô rất kinh ngạc nhưng khiến tôi bất ngờ là những ngày đó anh luôn xuất hiện dưới lầu nhà cô, “Đồng Đồng, thực ra mấy ngày cậu ở chỗ mình, mỗi tối anh ta đều ở dưới lầu. Mình hận anh ấy bỏ mặc cậu suốt ba năm, lại lo lắng anh ấy dùng khổ nhục kế có mục đích khác với cậu, nên không nói. Nhưng tối hôm cậu chuyển đến đó, dự báo thời tiết nói năm nay có mưa bão hiểm thấy. Cậu vừa chuyển đi mình lại lo, vừa may thấy xe anh ta, lúc đó tôi bị anh ta làm cảm động. Không yên tâm để cậu ở xa như vậy, do dự mãi cuối cùng cũng nói cho anh ấy địa chỉ. Mình nghĩ nếu anh ấy vẫn đứng ngoài nhà cậu như những ngày đó, mình cũng yên tâm.”

Sau đó cô bạn lại đưa ra ý kiến về chuyện tôi sống trong nhà anh, “Đồng Đồng, nhà của Sở Mộng Hàn bỏ không, cậu sống ở đây cũng không sao, tốt hơn căn nhà cấp bốn ở ngoại ô nhiều. Từ sau khi cậu chuyển đi mình nghe được tin người mới vào bị cướp mà tìm đập liên hồi. Ở nhà của anh ta, dùng đồ của anh ta, cậu không cần ngại. Ở hay không ở dù sao giờ anh ta có tiền, anh ta nợ cậu, ở nhà của anh ta là quá tốt cho anh ta rồi, theo mình, anh ấy nên tặng lại cậu nhà đó. Nhưng có một điểm cậu cần nhớ, phải luôn giữ tâm trạng tốt, đừng để mình bị tổn thương lần nữa.”

Lời nói của Thẩm Hân Hân khiến tôi cũng yên lòng. Trong điện thoại cô còn nói với tôi Ưông Tường đã đi làm kỹ sư khai thác phần mềm trong một công ty khoa học công nghệ. Quen với làm việc không biết ngày đêm, giờ ngày ngày anh phải làm đúng giờ nhưng đã dần dần thích ứng rồi. Mẹ Thẩm rất mừng, trước tết Nguyên đán bố mẹ của Ưông Tường cũng sẽ đến thành phố A, bàn chuyện cưới hỏi với bố mẹ của Thẩm Hân Hân.

Ưông Tường nói giờ giá nhà ở thành phố tuyến 3 tăng lên rất nhanh, anh đề nghị mua một nhà mới ở thành phố nhỏ nơi bố mẹ anh sinh sống. Tạm thời thuê nhà ở thành phố A, sau khi có nhiều tiền hơn sẽ bán nhà đó mua lại ở thành phố A, tốt hơn là việc để tiền trong ngân hàng sẽ mất giá từng ngày.

Tôi khen ngợi Uông Tường trong điện thoại: “Mình sớm biết anh ấy là người biết tính toán, xem ra trước kia là anh ấy không để tâm vào mọi việc. Mẹ anh lần này đến thành phố A là quá đúng rồi.”

Cô bạn cười hạnh phúc. Nhưng không ai ngờ thời gian sau đó vì quyết định của tôi khiến Thẩm Hân Hân bị tổn thương đến vậy.

Ngày tháng trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã qua một tuần. Hôm đó vừa tan làm tôi liền nhận điện của một số lạ.

Tôi hỏi vài câu nhưng đầu kia mãi không trả lời, đang lúc nghi ngờ có phải họ gọi nhầm, muốn ngắt điện thoại, lại nghe thấy giọng quen thuộc “Đồng Đồng”.

Lúc đó trong công ty dường như chẳng còn ai, một mình tôi đứng trước thang máy, tín hiệu điện thoại không tốt lắm, nhưng tôi có thể nhận ra giọng nói đó, là Tưởng Nhược Phàm.

“Nhược Phàm”, từ ngày rời khỏi thành phố T, đã lâu chúng tôi không liên lạc với nhau.

“Đồng Đồng, không ngờ chỉ có cách này mới có thể nghe được giọng em.” Ở đầu dây bên kia, Tưởng Nhược Phàm khẽ cười, bất lực, chua chát.

Cách này? Tôi không hiểu, chỉ thấy giọng anh có gì khác, dựa vào trực giác hỏi: “Tưởng sư phụ, sao thế?”

“Đồng Đồng, nếu anh muốn gặp em, em sẽ đồng ý chứ?” Dường như anh lấy hết dũng khí, rụt rè hỏi tôi.

“Nhược Phàm, đừng như vậy, em đã nói mình vẫn là bạn, sao lại không thể gặp?”

“Đồng Đồng, tại sao anh gọi cho em bao nhiêu lần, em đều không nghe máy?”

“Đâu có”, tôi không biết tại sao anh nói vậy. Đây rõ ràng là lần đầu tiên anh gọi cho tôi sau những ngày đó.

Tôi nhìn thời gian trên di động, 8 giờ kém 15 phút, vẫn chưa quá muộn.

“Anh ở đâu, em đi tìm anh.”

Có tiếng ho trong điện thoại, “Đồng Đồng, anh không muốn ra ngoài ăn cơm lắm, bác sỹ nói những ngày này tốt nhất đừng ăn ở ngoài, anh ở nhà.”

“Anh ốm sao?”

“Không có gì, mấy ngày trước có nằm viện mấy ngày. Hôm qua anh mới ra viện.” Dường như nghe được sự quan tâm của tôi, tâm trạng anh tốt hơn nhiều.

Tôi đã đến nhà anh một lần, là một khu đô thị cao cấp ở bên công viên Hồ Nam nổi tiếng của thành phố A, ở đây là nơi ở của phần lớn các giáo sư nước ngoài, giáo sư thuộc các trường nổi tiếng lưng danh cách đây không xa.

Tôi mua hoa quả và bánh yến mạch. Ấn chuông bên cửa, cửa nhanh chóng được mở ra. Đèn ở lầu sáng lên.

Một người đàn ông nho nhã đã đứng ở cầu thang tầng 2 đợi tôi, chiếc bóng dài đổ hình trên cầu thang.

“Nhược Phàm.”

Khi ở thành phố T, chúng tôi không kịp nói riêng với nhau một câu. Mà trước đó khi đi cùng trong xe, anh đã vẽ ra tương lai hạnh phúc cho tôi và anh.

Thực ra vì việc xảy ra không lâu trước đây, nhưng giờ nghĩ lại đã là quá khứ.

Có khi duyên phận kỳ quái như vậy, có bài hát nói rằng 500 lần ngoái đầu nhìn lại ở kiếp trước đổi lấy một lần kề vai nhau ở kiếp này, có thể tất cả đều là sự sắp xếp của Thượng đế, tôi và anh đã được định sẵn duyên phận kiếp này chưa đủ, chỉ có thể tiếp tục làm bạn.

Anh mỉm cười, “Đồng Đồng, em đến rồi!” Nói xong, anh đưa tay giúp tôi cầm đồ.

23. Chương 23

Dưới ánh hoàng hôn, tôi chăm chú nhìn anh, anh đã gầy đi nhiều.

Vào nhà anh tôi mới phát hiện, tất cả đèn đều không bật, ánh lửa từ hai cây nến màu bạc trên bàn ăn phát ra ánh sáng mờ lung.

Trên bàn ăn kiểu châu Âu đặt một bánh kem lớn, bên trên viết “Sinh nhật vui vẻ”. Một bên bàn đặt một bó hoa hồng màu đỏ to và một chai rượu vang, hai chiếc ly.

Tôi bất ngờ, “Hôm nay nhà anh tổ chức sinh nhật cho ai sao?”

“Ừm, sinh nhật anh.”

Ồ, tôi hơi bối rối, mấy năm nay tôi còn quên cả sinh nhật của mình, nên không hề có chút ấn tượng về sinh nhật của anh.

“Sinh nhật vui vẻ!” Tôi trách mình không chuẩn bị quà.

“Anh rất vui vì sự xuất hiện của em. Anh còn cho rằng từ nay về sau em không muốn gặp anh nữa, nhưng có khi anh lại nghĩ nếu anh có thể khiến em giận thật thì chứng tỏ em vẫn quan tâm đến anh.”

Anh ngập ngừng, mặt cười cười, “Nhưng, anh giờ mới biết Đồng Đồng là một cô gái tàn nhẫn.”

Mặt tôi nóng bừng, không hiểu “tàn nhẫn” trong câu nói của anh là ý gì.

“Đêm hôm đó, anh gửi tin nhắn cho em, nói là anh đang ở dưới Hòn Ngọc biển Đông của thành phố T đợi em, nếu em không đến, anh sẽ đứng đó suốt đêm.”

“Anh nghĩ dù em không đến cũng sẽ gọi cho anh, nhưng không.”

Nhớ ra rồi, đêm đó Sở Mộng Hàn cầm điện thoại của tôi, anh ta chắc chắn nhìn thấy tin nhắn đó, sau đó tắt điện thoại. Tôi có chút áy náy nhìn Tưởng Nhược Phàm nhưng lại nghĩ nếu Sở Mộng Hàn không tắt máy, tôi sẽ đi gặp Tưởng Nhược Phàm không?

Không! Đương nhiên là vậy, nhưng tôi sẽ khuyên anh đi về, không để anh bị mưa ướt. Sở Mộng Hàn làm như vậy rất dứt khoát nhưng lại không hề chú ý đến cảm nhận của Tưởng Nhược Phàm.

Lúc này anh kéo ghế cho tôi ngồi xuống, mở rượu vang, rót đầy một ly rượu, ly kia chỉ rót một nửa.

Anh đưa rượu vào tay tôi, “Uống với anh một chút!”

Tôi nhận ly rượu, nỗi đau, sự cô đơn của anh không hề tan theo từng ngụm rượu mà ngược lại cảm giác thất bại càng rõ.

“Hách Phi từ nhỏ đã rất thân với anh, ba cô ấy là chiến hữu của ba anh. Hách Phi là vị hôn thê mà ba anh chọn cho anh trước lúc lâm chung. Nhưng anh chỉ coi cô ấy như em gái, không có chút tình cảm nam nữ nào.”

“Cho đến khi gặp em, anh mới cảm nhận được cảm giác rung động trước một người con gái. Nhưng rất nhanh sau đó anh phát hiện em từ chối mọi sự theo đuổi, anh luôn nghĩ trong lòng em có thể có sự tồn tại của một người khác. Nên anh muốn trước khi em quên hẳn người đó, lặng lẽ ở bên em, bảo vệ, chăm sóc em.”

“Khi anh thấy Sở Mộng Hàn làm tổn thương em, anh hạ quyết tâm, từ nay về sau sẽ không để em bị tổn thương. Anh nóng lòng nói với gia đình quyết tâm cưới em. Nhưng anh không ngờ mẹ lại khiến em dùng cách đó xuất hiện trong bữa tiệc sinh nhật của ông ngoại.”

“Đồng Đồng, xin lỗi, anh đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, mới khiến em bị sỉ nhục.”

“Nhược Phàm, không phải lỗi của anh”, tôi thành tâm nói.

Tửu lượng của anh không tồi, vừa nói với tôi vừa rót rượu, chai rượu chẳng mấy đã chỉ còn nửa chai. Đột nhiên sắc mặt anh rất xấu, dùng tay ấn lên phần dạ dày, trán đầm đìa mồ hôi.

“Nhược Phàm, anh sao vậy?”

“Không có gì, gần đây dạ dày khó chịu.”

“Vậy sao anh còn uống rượu.”

Anh đột nhiên kéo tay tôi: “Đồng Đồng, em nghe anh nói nhưng không cần em trả lời! Nếu người nhà anh không còn phản đối chúng ta, em cũng chưa tìm được một nửa thích hợp, có thể cho anh cơ hội không?” Anh nắm tay tôi chắc hơn, dường như khó chịu hơn, mồ hôi cũng ngày càng nhiều.

“Nhược Phàm, rất khó chịu phải không? Em dìu anh lên giường nằm?”

“Không cần, ở đó có thuốc, đưa cho anh là được.” Anh buông tay tôi, dùng ngón tay chỉ lên bàn trà trước sofa. Tôi rót nước cho anh, nhìn anh nuốt viên thuốc. Một lát sau có vẻ không còn đau đớn như trước đó, tôi mới yên tâm dần.

Thời gian đã rất muộn, tôi đứng lên cáo từ.

Vì sự kiên quyết của tôi, anh cũng không cố chấp đòi đưa tôi về.

Khu đô thị này rất đẹp, tôi tản bộ trong gió.

“Ở đây không tiện bắt xe, chúng ta đi về phía trước.” Nhưng mới được vài bước anh lại ôm lấy tôi từ phía sau, tôi bất ngờ, “Nhược Phàm...”

“Đồng Đồng, đừng động!” Trong giọng nói của anh là sự khẩn cầu và nỗi buồn, khiến tôi bối rối đứng chôn chân ở đó.

Phía sau là tiếng còi xe inh ỏi, Tưởng Nhược Phàm buông tôi ra, chúng tôi cùng quay lại, biển xe quen thuộc, chưa kịp kinh ngạc, xe đã dừng bên tôi, cửa xe mở ra, tiếp theo đó là giọng nói lạnh lùng: “Lên xe.”

Tưởng Nhược Phàm bất ngờ: “Đồng Đồng? Em...”

Tôi biết anh đã hiểu lầm, Sở Mộng Hàn cũng hiểu lầm.

Tôi bối rối tạm biệt anh, ngồi trong xe Sở Mộng Hàn, quay đầu nhìn lại. Tưởng Nhược Phàm vẫn trong tư thế cũ đứng yên đó.

Trên đường, Sở Mộng Hàn không nói với tôi một câu, tôi có thể cảm giác được xe chạy với tốc độ nhanh hơn cả hôm đưa tôi đi viện.

Con người này, đúng là điên rồi.

Đợi khi tôi bước vào căn hộ chung cư, anh tức tối với tôi, nói với tôi bằng giọng lạnh lùng: “Em không yêu anh ta thì tránh xa một chút! Em như này sao có thể để anh ta quên hẳn em?”

“Hôm nay là sinh nhật của Nhược Phàm... sự việc không...” Tôi muốn giải thích, nhưng đột nhiên không thích cảm giác bị chất vấn, tôi hỏi lại, “Sao đột nhiên anh lại xuất hiện, không phải đã rời khỏi thành phố A rồi sao?”

Sao lại tình cờ vậy chứ, trước kia Tưởng Nhược Phàm nói hôm qua mới về thành phố A, lẽ nào anh ta vì biết chuyện nên cũng về thành phố A?

“Sao anh biết nơi Tưởng Nhược Phàm sống?” Tôi tiến gần hơn, nhìn anh hỏi.

“Anh sợ em bị lừa, nên chú ý anh ta.” Sở Mộng Hàn giận dữ kéo cà vạt, tiện tay ném lên sofa phía sau.

“Em xem giờ là mấy giờ, ở nhà một người đàn ông muộn vậy, em bảo người khác nên nghĩ như nào?” Anh ta có quyền gì mà hỏi tôi như vậy, khi anh ta trắng hoa bên ngoài, sao không để ý đến suy nghĩ của người khác?

“Sở Mộng Hàn, anh nghĩ là đàn ông trên thế giới đều ti tiện như anh sao?”

Anh ngạc nhiên nhìn tôi một phút: “Tiêu Đồng Đồng, sao một người con gái có thể nói ra những lời này?” Mặt anh đành lại.

“Dù tôi và Tưởng Nhược Phàm đích thực có chuyện gì thì sao nào? Anh ta là bạn trai cũ của tôi, anh là chồng trước của tôi, anh có quyền gì mà trách mắng tôi.”

Anh điên lên vì tôi: “Sao lại giống nhau?!”

“Có gì không giống nhau? Sở Mộng Hàn, việc của tôi anh không có tư cách can thiệp. Dù tôi thiệt thòi, bị lừa cũng là việc của tôi.”

“Tiêu Đồng Đồng...” Ngực anh phập phồng dữ dội, quay người, đi về phòng ngủ, đóng rầm cửa, cửa khép lại.

Tôi lấy điện thoại ra, đọc kỹ, hóa ra điện thoại của Tưởng Nhược Phàm bị cho vào danh sách chặn cuộc gọi. Đều là kiệt tác của anh ta.

Khi bị đánh thức bởi ác mộng đã là nửa đêm, đầu đau, tôi cố gắng xuống khỏi giường, muốn rót nước uống. Khi qua phòng khách lại thấy như có ai đó ngồi ở sofa, ánh lửa lập lòe trong bóng đêm, là lửa từ điều thuốc trong tay anh

Tôi giật mình.

“Uống nước?” Anh đã thay đồ, đứng lên, đi đến bên máy uống nước, rót nước đưa tôi, “Em nằm mơ sao?”

Anh cách tôi rất gần, thân hình cao lớn cách tôi chỉ vài tấc, tôi dường như có thể ngửi thấy mùi hương sữa tắm trên người anh. Cúi đầu, uống một hơi nước trong cốc, sau đó tôi lạnh nhạt: “Phải, mơ thấy mẹ anh!”

Đúng là ác mộng, không biết có phải vì trước khi đi ngủ cãi nhau với anh nên mơ đến việc đã xảy ra trước khi anh bỏ đi.

Anh ôm nhẹ lấy tôi, thở nhẹ, giọng nhu hòa, như chưa từng có chuyện cãi cọ, “Mơ gì?”

Tôi nhắm mắt, không hề muốn nhớ lại những ký ức đen tối đó. Nhớ ngày đó, cuối cùng chúng tôi đã đồng ý ly hôn, sau đó anh bỏ nhà đi, từ đó không hề gặp mặt. Không bao lâu, mẹ anh như hùng thần ác sát chạy đến.

“Cô đừng nghĩ là tôi không biết, con trai tôi nhất định để tiền cho cô, tiền vất vả kiếm được tại sao phải đưa cô, mau lấy ra đây!”

Mẹ anh lục lọi đồ đạc, cuối cùng cũng tìm được 3.000 tệ, mới giận dữ bỏ đi. Trước lúc đi bà không quên giận dữ sỉ nhục tôi thêm lần nữa.

Là tất cả tích lũy của chúng tôi. Nhưng tôi không oán hận mẹ anh, chẳng liên quan gì đến mẹ anh, không phải vì quen và yêu anh, thì sao có cơ hội quen với mẹ anh?

Nhưng người đàn ông này chưa từng tin tôi.

Nhìn tôi im lặng không nói, trong mắt anh có điều gì đó không nói thành lời, con người anh trong giây phút đó thật lạnh lùng.

Đột nhiên anh dùng lực kéo tôi, tôi ngã vào lòng anh, “Đồng Đồng...” Anh gọi tên tôi, trong giọng nói có cả sự bất lực và thương xót. Đó là khoảng cách gần nhất giữ chúng tôi sau khi chân tôi khỏi

Có lẽ là vì đêm tối, có thể vì tiếng thở dài của anh, có thể vì tôi vẫn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi cơn ác mộng, tôi không vùng vẫy, dựa đầu lên ngực anh, như vậy mới cảm nhận được hơi ấm.

Toàn thân anh run lên, hai cánh tay ôm chặt eo tôi, tôi quay cuồng, đợi khi tôi tỉnh táo lại phát hiện anh đã bế vào phòng ngủ, nằm trên giường lớn.

Đêm đã rất sâu. Cầm anh có râu mịn mịn, cầm lên da tôi ran rát, chỗ bị anh cắn càng đau hơn.

“Sở Mộng Hàn, thả tôi ra.”, tôi cố gắng vùng ra. Rõ ràng là phản kháng nhưng thân thể đã không còn bị sự chi phối của lý trí. Anh cởi bỏ váy ngủ, dùng một tay kẹp chặt hai tay tôi, tay kia lần mò cơ thể tôi.

Chân tôi cũng bị đè xuống, không thể cử động, cơ thể đều trong sự kiểm soát của anh. Anh không để tôi có cơ hội thoát ra, dùng lực hôn, cắn phần da thịt để hở ra trên cơ thể tôi, anh chỉ dùng ngón tay và lưỡi khiến tôi tê dại, khiến tôi phát ra tiếng rên khe khẽ.

Chúng tôi giống như hai kẻ phiêu bạt quần lấy nhau, trên mặt biển sóng cồn cào, trong vòng xoáy dục vọng thể tự thoát ra, không thể dừng lại.

Khi tỉnh dậy, phát hiện mình đang ôm lấy anh.

Đường nét trên khuôn mặt anh tuần tú, sống mũi cao, mặt anh lúc này sáng như ngọc, rất không chân thực. So với người đàn ông của ba năm trước, anh giờ đàn ông hơn.

Một khuôn mặt khi ngủ vẫn mệt mỏi.

Đột nhiên nhớ đến một đoạn thoại trong tiểu thuyết của Trương Ái Linh[1] Ánh trăng của 30 năm trước trong suy nghĩ của một người trẻ tuổi giống như một đồng tiền đồng màu vàng đỏ, giống như đám mây nhỏ một giọt nước mắt, rất cũ và mơ hồ. Mặt trăng của 30 năm trước trong suy nghĩ của người già là niềm vui, to, tròn, trắng hơn ánh trăng hiện tại. Sau chặng đường gian khổ 30 năm nhìn lại, dù ánh trăng có đẹp cũng có chút thê lương.

[1] Trương Ái Linh (30 tháng 9, 1920 – 8 tháng 9, 1995) là một nhà văn nữ của Trung Quốc. Những tác phẩm nổi tiếng nhất của bà bao gồm: *Sắc, Giới* (Lust, Caution) và *Tình yêu khuynh thành* (Love in a Fallen City)

Bà được chú ý vì những tác phẩm nói về những căng thẳng giữa nam giới và phụ nữ trong tình yêu. Bà cũng được một số học giả nhận định là một trong những tác giả văn học Trung Quốc xuất sắc nhất trong thời kỳ bà sống.

30 năm quá dài, ngày hôm nay sau ba năm nhìn lại ngày hôm qua, trong lòng vẫn đau nhói.

Vốn nghĩ rằng đã quên nhưng dấu vết của những năm tháng đó, lúc này lại hiện ra rất rõ.

Chiếc hôn đầu tiên được trao nhau dưới cây ngô đồng trong vườn trường, năm thứ ba đại học. Chúng tôi và bạn cùng phòng với anh đã cùng nhau thuê nhà ở ngoài, cùng nhau hân hoan bố trí căn phòng nhỏ 9m2 thuộc về mình. Chiếc nhẫn bạch kim 2.000 tệ... Mỗi ngày đều hạnh phúc như trong truyện cổ tích, nhưng chỉ dừng ở đó, giống bộ phim không lời, đột nhiên tan biến, trống rỗng.

Ngẩng đầu lên, phát hiện anh đã tỉnh và đang nhìn tôi, không cử động.

Tôi nghĩ mình đã điên thật rồi, ôm anh, bình tĩnh nhìn thẳng vào anh trong 5 phút.

“Sở...” Đang định mở miệng, anh lại cúi đầu hôn tôi, rụt rè, hôn rất khéo léo, không dùng lực, nhưng tôi không thể né tránh.

Nghĩ là vĩnh hằng trong sinh mạng, ai ngờ chỉ là khách qua đường, tôi thầm an ủi mình, nhưng nước mắt lại chảy xuống.

“Đừng khóc, là anh không tốt...”

Nhưng lúc này, tôi nghe thấy có người gõ cửa.

Sớm vậy, ai thế?

“Đừng động, để anh đi xem...”

Anh buông tôi ra, ngồi lên, mặc quần áo.

Thân hình anh gần như hoàn mỹ, trong ánh sáng buổi sớm, da anh rần rần chắc bóng sáng như viên ngọc. Sau lưng có vài ngấn đỏ, chắc là kiệt tác từ móng tay tôi. Khi anh quay người, nhìn thấy tôi đang chăm chú nhìn anh, mỉm cười.

Mặt tự dưng nóng bừng, khi tôi muốn giấu mặt vào chăn lại cảm giác có nụ hôn nhẹ nơi anh, dừng trên trán tôi.

Khi ngẩng đầu lên, anh đã mặc xong áo ngủ, ra khỏi phòng ngủ.

Nhìn đồng hồ đã sắp 7 giờ sáng. Phụ nữ có khi rất nhạy cảm, tuy không gian căn hộ chung cư này đủ rộng, nhưng tôi thấp thoáng nghe thấy tiếng cười rất nhẹ của phụ nữ.

Phụ nữ? Tôi chỉ cảm thấy mình có linh cảm không bình thường?

Sau đó là tiếng đóng cửa, dường như cửa bị người khác cố ý đóng vào.

Đầu óc tôi trống rỗng, tay trong chần vô tình chạm vào thân thể sáng bóng, cảm giác bị sỉ nhục.

Tôi lập tức nhặt quần áo bị ném trên đất, mặc vào từng chiếc từng chiếc, đi ra ngoài cửa, mở cửa, quả nhiên thấy một người phụ nữ lạ đứng ở cửa.

Cô ta chừng hai mấy tuổi, tóc dài ngang tóc tôi, đôi mắt thanh tú, trẻ trung. Nhìn rất trẻ, rất thoải mái.

Trong lòng tôi co lại, cảm thấy lúc này đây mặc áo ngủ đứng ở đây thật đáng cười.

Khi tôi xuất hiện, nụ cười của người phụ nữ đó vụt tắt: “Cô là ai?” Cô ta hỏi với giọng lạnh lùng. Trong khoảng cách gần như này tôi có thể cảm nhận được sự thách thức trong lời nói của cô ta.

Ánh mắt ấy nhìn chằm chằm vào phần cổ để hở ngoài áo ngủ. Thuận theo ánh mắt đó tôi phát hiện những vết tích của nụ hôn dày đặc đêm qua, cảm thấy buồn nôn.

“Tổng Giám Đốc Sở, tôi đi trước đây!”

24. Chương 24

Tôi chưa kịp quan sát biểu cảm của anh, chỉ nghe anh nói: “Đồng Đồng, cô ấy là Lưu Tân, đợi anh chút, anh quay lại ngay!”

Nói xong anh đã lao vào phòng với tốc độ nhanh nhất. Tôi vẫn dần người đứng ở đó, anh đã mặc quần áo chỉnh tề chỉ trong vài phút, đuổi tôi ra phía ngoài cầu thang.

Tôi lặng người ở đó, không biết nên làm gì?

Rất lâu sau đó, bên cạnh có người để túi rác ngoài cửa, tôi mới tỉnh táo lại, lê đôi chân đang tê cứng, quay người vào nhà.

Tôi vào phòng tắm, xả nước tắm, dùng nước xả sạch thân thể, nước mắt lặng lẽ rơi.

Ông trời ác độc, tự làm tự chịu.

Đây là báo ứng, người đàn ông này sau ba năm làm tổn thương mình lại đưa mình vào tình huống bối rối này.

Tiểu Đồng Đồng, không thể trách người khác, chỉ có thể trách chính mình.

Khi đến công ty, vừa ra khỏi cầu thang cảm thấy không khí khác với bình thường, một Hải Luân luôn chào hỏi tôi từ xa khi nhìn thấy tôi lại không mỉm cười như thường ngày mà cúi đầu xuống rất lạ thường.

Ban đầu tôi không để tâm lắm, đi đến nói chuyện với cô ta, cô ta cười với tôi rất không tự nhiên, biểu cảm quái lạ.

Giám đốc Lý triệu tập cuộc họp gấp, mục đích là đã gần nửa tháng trôi qua, để chúng tôi lấy lại tinh thần, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ, vượt định mức.

Tháng này vì tôi bong gân chân, tuy công việc mới bắt đầu nhưng vài khách hàng của tháng trước đã bắt đầu giai đoạn chuẩn bị hợp đồng thậm chí có một bản hợp đồng đã được đưa đến phòng luật sư thẩm định.

Vừa gọi vài cuộc điện thoại, Kiều Lỗi ở bàn làm việc bên cạnh ngoái đầu sang: “Đồng Đồng, hôm nay không ra ngoài sao?”

Tôi gật đầu, “Đi ngay đây, cậu có xe thuận đường cho mình đi nhờ sao?”

Anh ta cười ha ha: “Sáng nay mình không ra ngoài, công ty có xe, nhanh lên không sẽ phải tự ngồi xe số 11.”

Tôi gật đầu. Mới đầu thu nhưng thời tiết vẫn oi nóng, thường có nắng to, không cẩn thận sẽ bị nám.

Phòng kinh doanh vì thường xuyên có điện thoại nên được sắp xếp phòng làm việc rất rộng, khi ra khỏi công ty phải qua sảnh lớn kiểu mở.

Vừa đến cửa thang máy nghe trong văn phòng hành chính, có người bắt mồm hỏi: “Fax của phòng kinh doanh sao lại ở đây?”

Tôi thấy Hải Luân lập tức dựng tai lên, chạy nhanh đến quầy lễ tân.

Fax của phòng kinh doanh? Khi ngẩng đầu lên tình cờ bắt gặp ánh mắt của Hải Luân.

Hôm nay, cô ta sao vậy, sao nhìn tôi kỳ lạ? Tôi dừng chân. Lúc này cô ta đã chạy thẳng vào phòng kinh doanh, như có việc gì rất gấp.

Tôi nghĩ, sau đó đi về chỗ làm việc của phòng hành chính, tìm thấy Lưu Kiệt hỏi: “Lưu Kiệt, vừa có fax của phòng kinh doanh sao?”

“Hải Luân đã đưa đến phòng kinh doanh rồi. Sau này trực tiếp fax đến phòng kinh doanh, công việc chúng tôi rất bận, không có thời gian đưa giúp cô.”

Tôi cười ha ha: “Tôi không chắc là của tôi, fax gì? Nếu là của tôi, đợi khi về mời cậu ăn kem.”

Lưu Kiệt ngẩng đầu lên, đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, chép chép miệng trêu tôi: “Được, phải ngon đấy, tôi sẽ chờ. Hình như là hợp đồng của Trung tâm Thương mại Thanh Hoa đã bị Hải Luân mang đi, là của cô phải không?”

Trung tâm Thương mại Thanh Hoa không phải là khách hàng của tôi sao?

Tôi gật gù đầu: “Ừm, là của tôi!”

Trong lòng tôi bức xúc, không kịp nói nhiều hơn, quay về phòng kinh doanh.

Khi đi ra tình cờ chạm mặt Hải Luân.

“Hải Luân, cậu vừa cầm fax của mình?” Nhìn ánh mắt của cô ta, tôi đi thẳng vào vấn đề.

“Không có.” Lúc này cô ta vẫn bình tĩnh, bộ dạng không muốn nói nhiều, nhấc chân định bước đi.

Hoài nghi trong lòng tôi càng lớn, kéo cô ta nói: “Nhưng Lưu Kiệt nói là fax của bên Thanh Hoa, là cậu cầm đi mà?”

Mặt cô ta đỏ lên, sau đó tỏ bộ kinh ngạc: “Thanh Hoa không phải khách hàng của Kiều Lỗi sao? Mình đã đưa cho anh ta rồi.”

Cái gì? Đùa gì thế?!

Thảo nào hồi sáng Kiều Lỗi muốn đuổi tôi đi, hóa ra là muốn ngồi không ăn bát vàng, cướp khách hàng của tôi.

Đã nghe mọi người đùa Hải Luân và Kiều Lỗi đang yêu nhau, xem ra tin này là thật.

Lòng người ác độc.

Nhớ lúc từ Thanh Hoa về, anh ta còn chế nhạo tôi, khách hàng này bao nhiêu năm nay rất khó tính, căn bản không có hy vọng. Không ngờ giờ khách hàng này có ý muốn hợp tác, anh ta lại giả trò.

Khi tôi đi vào, Kiều Lỗi đang xem bản hợp đồng. Thấy tôi vào, cậu ta giật mình.

“Kiều Lỗi, bên Thanh Hoa là khách hàng của mình, bản hợp đồng này là của mình.” Ngay cả kẻ ngốc cũng nhận ra tôi đang tức giận. Ban đầu Kiều Lỗi biểu cảm không tự nhiên, nhưng cười rất nhanh: “Đồng Đồng, khách hàng này mình cũng đã từng liên hệ, trước đó cũng đã từng tiếp xúc với nhiều người, cậu không thể vì cậu đến công ty, mình đưa danh sách cho cậu mà cậu ngồi hưởng lợi! Mình biết tháng trước cậu không có doanh số, nóng lòng nhưng trong công việc cần dựa vào thực lực, không có ai giúp đỡ ai.”

“Mình dựa vào thực lực, khách hàng này mình đã tiếp xúc bốn lần, rất nhiều lần sửa đổi phương án, tháng trước còn gặp mặt với phụ trách bên họ, cậu liên hệ lúc nào?”

Tranh luận giữa chúng tôi kinh động đến người trong phòng, cuối cùng Giám đốc Lý ra mặt tìm hiểu tình hình.

Khi đã nói rõ tình hình, tôi chờ đợi phán quyết công bằng, không ngờ Giám đốc Lý nói kinh nghiệm của tôi chưa đủ, dự án này giao cho Kiều Lỗi phụ trách.

Tôi nghĩ: Đối với đãi ngộ không công bằng, cách duy nhất là từ bỏ.

Ngoài lần vấn đáp, đây là lần thứ hai tôi đến văn phòng Chu Chính. Qua cửa kính, tôi nhìn thấy có người cầm một đồng tài liệu đứng bên cạnh anh, dường như đang đợi anh kí.

Không nghe rõ Chu Chính nói gì, nhưng nhìn vào biểu cảm, anh có vẻ đang tức tối với người kia.

Đợi khoảng hơn hai mươi phút, thư ký của anh mới để tôi vào.

Anh chỉ ghé trước mặt, ra hiệu tôi ngồi xuống, biểu cảm trên mặt rất nghiêm túc.

“Tìm tôi có việc sao?” Anh ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt nhìn tôi, ánh mắt vẫn hướng về màn hình máy tính.

Tôi kể lại tình hình của khách hàng bên chỗ Thanh Hoa. Anh im lặng lắng nghe, không nói một câu.

Im lặng năm phút, anh mới lạnh lùng nói: “Tiêu Đồng Đồng hành vi này của cô thuộc báo cáo vượt cấp, tôi sẽ xem xét lại năng lực quản lý của Lý Phong theo sự tình cô vừa nói. Nhưng liên quan đến việc này, tôi sẽ tôn trọng quyết định của Lý Phong.”

Tôi cắn môi, không nói lên lời, chỉ cảm thấy chua chát trào ra từ tận sâu trong tim.

Tình yêu thuần khiết mà mình đã từng kiên trì cuối cùng vỡ vụn như thủy tinh. Tôi làm việc ngày đêm, cuối cùng vì đãi ngộ không công bằng của công ty làm mất đi sự nhiệt tình vốn có.

Tôi nhớ lần đầu tiên đến Trung tâm Thương mại Thanh Hoa, vì giữ hình tượng nên đi lại gần 1 tiếng trong khu đó bằng đôi giày cao gót, chân như muốn gãy ra.

Lần thứ hai, lần thứ ba... nóng lòng chờ đợi..., lần thứ tư đó là lúc chập tối của một ngày mưa, tôi đi theo bà ta đến tận sân bay ở ngoại thành, bị mưa ướt hết sau đó bị cầm trong căn nhà mới chuyển đến.

Nếu không có khách hàng này, tôi sẽ không còn vướng víu với Sở Mộng Hàn, cũng không bị tổn thương vào buổi sáng hôm đó?

Tất cả dường như chẳng liên quan nhưng cuộc đời tôi bỗng chốc đảo lộn?

Rốt cuộc thế nào là đúng? Thế nào là sai? Tôi không nói gì nữa, từ từ đứng lên, chuẩn bị đi ra.

“Đợi chút.” Chu Chính lên tiếng ngăn tôi.

“Làm rất vất vả phải không?” Anh than nhẹ, giống như một luồng gió, làm mát lòng tôi, khiến tôi càng khó chịu. Tôi cúi thấp đầu đến nỗi không thể thấp hơn, nước mắt cuối cùng trào ra từ khóe mắt, nghẹn ngào: “Không vất vả, Tổng Giám đốc Chu, tôi đi làm việc đây.”

Vất vả thì sao, cuộc sống không phải vẫn phải tiếp tục sao?

Đột nhiên anh đưa tay đến trước mặt tôi, đưa cho tôi tờ giấy ăn, cười nói: “Khóc thảm thương như vậy còn nói không vất vả?”

Đầu óc tôi nặng nề hơn, cảm nhận được độ ấm của lòng bàn tay. Tôi ngẩng đầu lên, không thể tin nổi nhìn Chu Chính, anh vừa dùng tay xoa đầu tôi?

Anh dường như ý thức được sự vô tình của mình, cánh tay dừng lại trên không, biểu cảm quay lại như bình thường. Trước đó chỉ có Sở Mộng Hàn thích xoa đầu tôi, hình như với anh tôi mãi mãi là cô bé. Nghĩ đến đây, đau đớn trong tôi không thể kìm nén.

“Uống chút nước nhé!” Anh nói, tự rót nước cho tôi.

“Đứng trên lập trường của người phụ trách doanh nghiệp, tôi sẽ không thay đổi quyết định tôi vừa nói. Nhưng đứng ở vị trí của một tiền bối, tôi muốn nói với cô thực ra vấn đề này là do cô!” Chu Chính từ ngăn kéo tủ lấy ra một viên sô cô la đưa cho tôi: “Người ta nói lúc tâm trạng không tốt, ăn thứ có vị ngọt sẽ tốt hơn chút.”

Ồ? Anh đang dạy dỗ trẻ con sao? Cho kẹo có thể thuyết phục tôi?

“Rất cuộc là cô vẫn chưa theo khách hàng đến cùng. Một nhân viên kinh doanh tốt dù đi khỏi công ty, rất nhiều khách hàng cũng muốn theo họ, còn cô dễ dàng bị người khác cướp hợp đồng còn khóc gì chứ?”

Anh nói như vậy khiến mặt tôi nóng lên. Anh đưa đầu đến sát tôi, cố ra vẻ thần bí: “Trước kia đều là tôi cướp khách hàng của người khác, chưa từng bị người khác cướp. Cô thật ngốc! Giờ tôi dạy cho cô một chiêu, muốn cướp lại cần dùng tốc độ nhanh nhất nắm chắc khách hàng, ở đây mà khóc chẳng có tác dụng. Mèo đen hay mèo trắng tóm được chuột mới là mèo tốt.”

Tôi bật cười.

“Chưa được sự đồng ý của cô, tôi chưa nói với Mộng Hàn việc cô làm việc ở đây, tôi nghĩ ngày nào đó anh ta biết được tôi bóc lột sức lao động của cô ở đây, có lẽ tình bạn cũng chẳng còn.”

“Chúng tôi đã ly hôn, không nghiêm trọng như anh nói đâu.”

Biểu cảm của Chu Chính khiến tôi khó hiểu: “Trên chiến trường kinh doanh, tôi không khâm phục nhiều người, nhưng Mộng Hàn là một trong số đó. Tôi không hiểu hai người tại sao ly hôn nhưng tôi nghĩ chắc chắn có uẩn khúc. Vì cô là người phụ nữ tốt.”

Anh ta đang khen tôi sao? Tiêu chuẩn tốt mà anh muốn nói là gì?

“Một người đàn ông thành công trong sự nghiệp nhưng cuộc sống riêng tư trắc trặc cũng dùng từ tốt để hình dung sao? Có phải các người dùng tiền làm tiêu chuẩn duy nhất đánh giá con người?”

Anh không nhận nổi bật cười.

Sau lưng tôi là con đường Bách Do trong buổi đêm, mỗi chiếc đèn phát ra từ chiếc xe như những vì sao, lướt qua mắt. Sau khi tan tầm, một mình đi rất lâu trên phố, càng ngày càng mệt mỏi.

Chưa từng giống như hiện tại, muốn có một gia đình, muốn tầm sự tử hờn trong công việc hay những thành công với người nhà, muốn chia sẻ. Tôi nghĩ có thể thành phố A có rất nhiều người trẻ tuổi đang bận rộn làm việc, đều có suy nghĩ giống tôi lúc này. Tôi không biết mình mang tâm trạng trở về căn hộ chung cư của Sở Mộng Hàn.

Trong nhà không bật đèn. Mắt dần dần thích ứng với bóng tối, dần dần có thể nhận ra đường nét của anh, anh đang ở một đầu sofa. Ánh trăng bên ngoài cửa sổ hắt vào, trông mờ mờ không chân thực.

“Em về rồi?”

“...”

“Tại sao không nghe điện?”

Giọng anh lạnh lùng, toàn chất vấn. Tôi hít thật sâu, nhìn ra ngoài cửa sổ rục rịch.

“Sở Mộng Hàn, anh biết không, anh thực sự đã phụ lòng tôi.” Nước mắt ghen ngào, nói những lời uất ức. Nhớ đến những ngày yên ả trước đó, càng cảm thấy nực cười. Tôi vốn sớm đã không nên có ảo tưởng gì về anh, tại sao anh còn hết lần này đến lần khác đến làm phiền cuộc sống vốn đã bình lặng của tôi, sau đó

lại đưa tôi vào tình huống hoang đường, đáng nực cười, khiến lòng tự trọng đã duy trì suốt ba năm bị dẫm đạp dưới chân anh?

Trong không khí có cảm giác muốn nghẹt thở, tôi lặng lẽ nhìn người đàn ông đối diện, anh đang nhìn chăm chăm vào tôi. Tuy anh luôn làm tổn thương tôi, nhưng có lẽ không thể hoàn toàn trách anh.

Thẩm Hân Hân nói không sai, là tôi không khống chế được trái tim mình, mới bị như vậy.

“Anh đợi em rất lâu rồi.” Anh đứng dậy, tiến đến bên tôi, đưa tay ôm vai tôi.

“Bạn rộn cả ngày!”. Tôi tránh qua một bên, nhìn anh.

“Bạn đến nỗi không có thời gian nghe điện? Tiêu Đồng Đồng, em nói anh phụ lòng em, rốt cuộc là ai phụ lòng ai? Sáng nay...”

“Sở Mộ Hân, anh câm miệng!” Dường như tôi không muốn ngắt lời anh, lòng bàn tay toát mồ hôi, tôi cố gắng để mình bình tĩnh lại, hờ hững nói với anh, “Sở Mộ Hân, việc hôm qua tôi đều quên rồi, cũng chẳng phải việc gì to tát, chỉ là vô tình.”

“Vô tình, em nghĩ là vô tình?” Anh kinh ngạc nhìn tôi.

“Anh có cuộc sống của anh, tôi có cuộc sống của tôi, nếu muốn giải thích thì ba năm qua tổng cộng hơn một nghìn ngày, chắc cũng có thể giải thích rồi!”

Biểu cảm trên mặt anh như muốn nói rất nhiều, nhưng bị tôi chặn lại.

“Lưu Tân là đồng nghiệp của anh, cô ấy đến tìm anh vì công việc, em đừng hiểu lầm.” Anh cau mày, biện hộ.

Đồng nghiệp? Có đồng nghiệp nào 7 giờ sáng chạy đến nhà của Tổng Giám đốc không?

Nhưng đều là việc của người khác, không liên quan đến tôi. Tôi lúc này đến cái ăn cũng phải lo, đâu còn tâm trí chơi trò chơi ái tình với Sở Mộ Hân ở đây?

“Chúng ta có thể bình tĩnh lại nói chuyện với nhau không?”

“Anh muốn nói gì, nếu là việc sáng nay, tôi không hứng thú.” Từ trong đôi mắt bất lực của anh, tôi thấy mình bất lực.

“Sở Mộ Hân tôi nhớ anh đã nói với tôi nếu tôi ở lại thì dù muốn anh biến mất anh cũng tự nguyện. Hôm nay tôi rất mệt, không muốn chuyển nhà nhưng cũng không muốn sống cùng anh dưới một mái nhà, nếu anh giữ lời hứa anh hãy đi đi. Tôi sẽ chuyển nhà thật nhanh, lúc đó tôi sẽ gọi cho anh.”

25. Chương 25

Tôi không muốn làm phiền bạn bè, cũng không muốn lang thang đầu phố, dựa vào cái gì mà anh đòi sống phóng đảng, tôi phải để mình chịu khổ? Vì người đàn ông này, có đáng không?

Anh nhìn chăm chăm vào tôi: “Em giờ đang làm gì, mệt mỗi thành như này sao?”

“Anh có đi hay không, nếu không tôi sẽ đi!” Tính cách của chúng ta rất giống nhau, đều không phải người không biết giữ lời hứa, hoặc không nói, nói rồi nhất định sẽ làm được.

Sau vài phút, anh biến mất trước mặt tôi.

Tôi đi đến trước cửa lớn, khóa cửa lớn, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, thành phố A bao trùm trong sự xa hoa, như lời mời gọi mê muội, cảnh sắc cho nơi này sinh mạng mới, sáng lạn và rực rỡ mời gọi mời, con người sống nơi đây khó tránh khỏi khát khao dục vọng.

Cả thành phố phồn hoa trong những ánh đèn sắc sỡ, nhưng ai thực sự đang vui? Như khi con người uống nước sẽ tự biết nóng hay lạnh.

Giờ là 8 giờ 40 phút tối, tôi móc điện thoại, gọi cho Phan Lệ Hoa.

“Ai đó?” Đầu kia vang lên, tôi vội đáp lại, “Xin chào Trưởng phòng Phan, tôi là Tiêu Đồng Đồng của Công ty Vĩnh Chính...”

“Ồ là Tiểu Tiêu sao, tôi vẫn đang đi công tác, mấy ngày nữa mới về, có việc gì sao?”

Tôi đúng là được ưu ái, người phụ nữ này chưa từng dùng khẩu khí thân thiết như vậy nói với tôi.

“Trưởng phòng, tôi nhớ lần trước bà còn có một yêu cầu mới đối với “Phương án của hệ thống truyền tín hiệu”, tôi sửa đổi phương án một chút nhưng lại có ý kiến mới về thiết kế vị trí của màn hình tinh thể lỏng bên ngoài mà bà nhắc đến, nên muốn gọi điện trao đổi với bà.”

Được sự đồng ý, tôi nói liền suy nghĩ và kiến nghị của mình, dùng cách dễ hiểu nhất nói cho bà hiểu. Đối với quản lý cấp cao không nắm bắt được những thủ thuật chuyên ngành nhưng cực kỳ có trách nhiệm với công việc, thứ thu hút họ không phải công nghệ cao, tiên tiến mà là hồi báo thường xuyên, chỉ có giá trị mới kinh động sự hứng thú ký hợp đồng của họ.

Ông trời không phụ lòng người có tâm, cuối cùng tôi đã nhận được sự tán thành của bà.

“Mấy ngày trước tôi bị mất điện thoại, gọi điện thoại báo công ty đưa danh thiếp đến, khi tham dự hội nghị quản trị ở đây, hạng mục này đã được đưa vào lịch trình, hôm qua tôi đã sắp xếp Tiểu Tôn liên hệ với cô, những vấn đề cô nói rất mấu chốt, ngày mai cô chỉnh sửa lại kỹ càng đưa phương án cho anh ta.”

Cuối cùng tôi đã hiểu, quả nhiên có vấn đề ở mắt xích liên hệ. Chu Chính đúng là liệu sự như thần, chẳng trách anh ta từ trẻ đã lên làm sếp.

“Trưởng phòng, để tiết kiệm thời gian, hay sau khi bà đi làm tổ chức một cuộc họp phân tích một số vấn đề liên quan trong phương án báo cáo với mọi người, như vậy sẽ tiết kiệm thời gian, cũng giúp đỡ công ty chúng tôi thu thập được những yêu cầu tốt hơn.”

“Được, được! Thời gian cụ thể Tiểu Tôn sẽ thông báo với cô sau.”

“Vâng, vậy làm phiền bà.” Ngắt điện thoại, tôi thở phào, xem ra Phan Lệ Hoa vẫn là người phụ trách dự án này, chỉ là người mà bà sắp xếp không có phương thức liên hệ trực tiếp của tôi nên mới gọi điện đến quấy lễ tân công ty, bị Hải Luân cướp được, mới để Kiều Lỗi nhân cơ hội.

Ngày hôm sau tôi thức dậy từ sớm, không muốn ăn sáng. Ra khỏi khu đô thị cao cấp, qua một con đường nhỏ, bên đường có bán đồ ăn sáng, mùi dầu mỡ rán tản phát trong không khí, vốn là rất thơm nhưng tôi chỉ cảm thấy buồn nôn, không kìm chế nổi nôn thốc nôn tháo bên đường.

Đợi khi tôi đứng dậy cảm giác những đồ ăn đã chẳng còn mùi vị, không muốn lãng phí thời gian, định lên thang xe buýt đến công ty.

Nhưng khi quay đầu phát hiện xe Sở Mộng Hàn, anh thò đầu ra qua cửa sổ, “Em sao vậy?”

Anh đột nhiên xuất hiện ở đây, tôi căng thẳng, ho khan vài tiếng, vuốt ngực xua xua tay với anh: “Không sao, tôi đi trước đây.” Nói xong, đi về phía ngược lại, con đường này là con phố ăn uống nhỏ, xe anh không thể quay đầu lại.

Để anh đưa tôi đi làm? Tôi thà xin nghỉ một ngày.

Ai ngờ chưa được vài bước cảm giác tay bị ai nắm chặt. Quay đầu nhìn lại, anh đã để xe ở đó, đuổi kịp tôi.

Biểu cảm trên mặt anh rất kích động, đến nỗi nắm tay tôi rất chặt. Tôi muốn rút ra, không ngờ anh kéo mạnh khiến tôi ngã nhào vào lòng.

“Sở Mộng Hàn, anh làm gì vậy?” Tôi bị anh ôm trong lòng, lại không dám nói to tiếng, chỉ cảm thấy biểu cảm của anh kỳ lạ, toàn thân khác thường.

Anh cúi thấp đầu muốn nói nhưng lại dừng lại, muốn nói gì nhưng vừa hơi hé miệng, do dự một lát lại ngậm lại, đột nhiên kéo tôi về phía xe anh.

Lần này tôi thực sự lo lắng, hai tay ra sức kéo cánh tay anh ngược lại, “Sở Mộ Hàn, anh không cần đưa tôi đi làm, anh bỏ tôi ra!”

“Ôm rồi còn đi làm gì chứ? Anh đưa em đi viện!” Bản tính bá đạo của anh lại lộ ra, nắm chặt tay tôi, đến nỗi toát mồ hôi.

“Bệnh cũ thôi, chỉ cần mấy bữa không ăn đúng giờ, dạ dày sẽ không thoải mái, uống chút thuốc là khỏi. Hơn nữa dù tôi ốm, cũng không cần anh đi viện với tôi, bỏ tôi ra.” Anh trong bộ vest sang trọng, tôi trong trang phục công sở, chỉ là thực nữ văn phòng, giằng kéo ở con phố ăn uống như này chắc chắn mọi người đều ngoái nhìn.

“Anh nói rồi, giờ đến bệnh viện!” Anh đành lại, dường như không thể thương lượng.

Người đàn ông này nhìn thì lễ độ, mà khi mặt đành lại lại là bá đạo.

Tôi chịu thua, hảo hán không sợ thiệt trước mắt.

“Sở Mộ Hàn, trưa tôi một mình đến viện được không? Sáng tôi còn có việc quan trọng, không giải quyết xong thì sự nghiệp của tôi sẽ bị công kích, anh biết tôi không thể không có việc?” Tôi đổi giọng năn nỉ, tình hình gia đình tôi, anh còn hiểu hơn tôi.

Anh nén tức quay đầu nhìn tôi, lạnh lùng: “Là tự em muốn đấy nhé!”

Anh đúng là hết lời để nói, không thể nổi nóng chỉ có thể nhẫn nại “Sở Mộ Hàn, tôi không muốn anh cũng xuất hiện ở cổng công ty.”

“Vì thế không muốn để anh đưa em đi?” Biểu cảm của anh như bị tổn thương, tôi gật đầu.

Anh do dự một lát, trong cổ họng phát ra tiếng thở dài ngắt quãng, “Được em nhớ phải đi viện!”

Tôi lập tức đồng ý: “Được, tôi tự đi!”

“Khi nào?” Anh vẫn không yên tâm, tôi vốn chỉ là diễn trò nên tùy tiện nói: “Trưa nhé.”

“Đến viện nào?” Anh vẫn không buông tay tôi.

Nén cơn tức trả lời, “Đến bệnh viện Trung tâm!”

Đến công ty, đập vào mắt tôi đầu tiên là Hải Luân và Kiều Lỗi nói cười trước quầy lễ tân.

Tôi đi qua họ, Kiều Lỗi vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, vẫn chào hỏi tôi như thường lệ.

Tôi cũng giả bộ mọi thứ vẫn bình thường. Nhưng Kiều Lỗi khoảng 9 giờ 30 phút nhận được điện thoại, thần sắc rất kỳ quái ra khỏi công ty.

Trưa anh ta vội vàng trở về, chạy đến chỗ Lý Phong nói vài câu. Không lâu sau, Lý Phong gọi tôi đến trước mặt ông ta, cười nói: “Tiểu Tiêu, dưới sự hỗ trợ của cô và Kiều Lỗi, đã có tiến triển lớn trong hạng mục với bên Thanh Hoa, giờ cô trao đổi thêm về chi tiết phương án của bên Thanh Hoa với Kiều Lỗi, chúng ta tranh thủ chốt lại dự án này trong tháng này.”

Sớm đã đoán trước họ sẽ có chiêu này, nhưng tôi vẫn thản nhiên nói: “Bản kế hoạch để tôi tìm lại, sau khi tìm được sẽ giao cho Kiều Lỗi.”

Hiển nhiên Lý Phong không hài lòng với câu trả lời của tôi, “Càng nhanh càng tốt, người phụ trách dự án này giờ là Kiều Lỗi, tất cả mọi người trong phòng kinh doanh đều phải toàn lực phối hợp!”

“Được, tôi nhất định phối hợp!” Lý Phong đúng là muốn đóng cửa làm hoàng đế. Nhưng ông ta quên rằng, ở đâu có áp bức ở đó sẽ có phản kháng.

Trong nhà vệ sinh, tôi nôn khan mấy lần, trong đó không có người, chị Vương dọn dẹp vệ sinh quan tâm hỏi: “Sao thế Tiểu Tiêu?”

“Dạ dày khó chịu.” Tôi dùng nước sạch súc miệng, quay đầu lại cười cười với chị.

“Khi tôi mang bầu đứa con trai, nôn đến nỗi chẳng ăn được gì, đến giờ thấy mọi người dạ dày khó chịu, kể cả đàn ông nôn khi say rượu tôi vẫn có phản xạ.”

Tôi chỉ thấy hai tai ù ù.

Mang bầu? Từ này như sét đánh ngang tai. Mỗi tháng đều bị mẹ quản thúc, hơn nữa gần đây có quá nhiều chuyện, đầu óc tôi cần phải suy nghĩ quá nhiều chuyện nên quên cả kỳ kinh, dường như... tháng này đúng là chưa có, tháng trước có không?

Rèm lá nhỏ trong phòng vệ sinh có ánh mặt trời nho nhỏ chiếu vào, vốn là ánh sáng rất mạnh nhưng nhìn lâu lại ảm đạm không còn độ sáng, cả thể giới mất đi màu sắc.

Trong bệnh viện luôn đông người như vậy, xếp hàng dài cuối cùng cũng nhận được số, tôi chờ thầm anh ta hàng trăm lần, sau đó thấp thỏm vào phòng Sản phụ khoa tầng 2.

Lên tầng 2, trước mặt là phòng Sản phụ khoa. Tôi đưa số, lặng lẽ ngồi vào chiếc ghế trống ở ngoài cùng.

Nếu như anh yêu em

“Đồng Đồng!” Phía sau có người gọi. Tôi nhìn xung quanh, nghĩ là mình hoa mắt, chớp chớp mắt, khuôn mặt người đó dần dần hiện ra trước mắt.

Tường Nhược Phàm? Anh vẫn ở viện? Muốn trốn cũng không kịp, anh đã đến trước mặt tôi, nhìn tôi hỏi: “Đồng Đồng sao thế? Ốm sao?”

Tôi cố cười, “Không sao, bệnh vặt.” Đúng là muốn khóc mà khóc không nổi, tôi ngượng ngùng muốn biến mất.

“Nhược Phàm, sao anh lại ở bệnh viện?”

Mới đầu anh không nói, sau đó mới từ từ kể lại: “Anh đợi một kết quả hóa nghiệm, anh ở đây cùng em nhé!” Mặt tôi nóng bừng, giấu hồ sơ khám sau người.

Anh thấy bộ dạng của tôi, cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn rõ mấy chữ trước mặt: Sản phụ khoa. Mặt anh đỏ lên, nhưng vẫn ngồi im lặng bên tôi. Tôi không biết nên nói thế nào để anh rời đi, chỉ ngồi im ở đó. Sắc mặt anh vẫn tái xanh.

“Nhược Phàm, anh chụp phim gì?”

“Dạ dày khó chịu, bạn anh ở đây, anh ta bắt anh đến, tự mình kiểm tra cho anh.”

“Nghiêm trọng không?”

Anh đưa tay ra, rất tự nhiên vén tóc tôi sau tai, “Không sao.”

Tôi vừa định tiếp tục hỏi đột nhiên thấy bóng dáng quen thuộc đang tìm kiếm gì đó.

Tôi bất ngờ, kinh ngạc không nói ra lời...

Nhưng người đàn ông đối diện lại phát hiện ra sự tồn tại của tôi, kinh ngạc đứng ở đó, không thể tin nổi nhìn tôi và Tường Nhược Phàm.

Sao anh lại xuất hiện ở đây?

Anh cứ ngửa đầu lên, đứng yên ở đó. Nhìn vài chữ sản phụ khoa trên biển hiển thị điện tử, anh hơi cau mày. Mới đầu biểu cảm trên mặt anh phức tạp, nhưng cuối cùng... cuối cùng tôi không dám tin nổi, chớp chớp mắt để chắc chắn mình không nhìn nhầm, anh cười khi nhìn những chữ hiện ra đó.

Một kẻ không phải ngốc nghếch là tôi cuối cùng đã hiểu trên con phố ăn uống sáng nay tại sao cử động của anh không bình thường.

Tôi không chỉ một lần buồn nôn, nôn khan trước mặt anh, chắc chắn là anh nghi ngờ tôi mang bầu, nên mới kích động muốn đưa tôi đến viện kiểm tra.

Anh nghĩ tôi mang bầu con của anh nên vội vàng đến chứng thực! Nhưng rõ ràng anh không còn yêu tôi tại sao nghĩ tôi mang bầu, còn có phản ứng như vậy. Có phải dù là ai sinh ra, chỉ cần con của anh, anh đều thích? Tôi thăm mĩa mai anh.

Tay tôi bất ngờ đưa lên xoa bụng, ở đó có thật có con của tôi và anh không?

Chỉ là mới có ý nghĩ đó, trong lòng tôi đã có thứ gì đó mềm mại, từ từ chạy qua.

Tôi nhớ anh đã từng ôm tôi vào lòng, tự hào: “Con của chúng ta nhất định là đứa bé đáng yêu nhất, thông minh nhất trên thế giới.”

Sinh con cho anh? Không, không thể!

Nếu ở đây có con, đó là con của tôi, không liên quan đến người đàn ông này.

“Đồng Đồng.” Tưởng Nhược Phàm ở bên gọi khẽ tên tôi, hiển nhiên đã thấy Sở Mộng Hàn. Tôi cúi thấp đầu, lòng bàn tay toát mồ hôi.

“Anh ta đến tìm em phải không?” Biểu cảm trên mặt anh cũng phức tạp, “Đồng Đồng, em và anh ta...” Như muốn che giấu, cuối cùng anh không thể nói ra lời. Từ trong nụ cười méo mó của anh, tôi đọc được đáp án chắc chắn, tôi có thể cảm nhận được toàn thân anh run rẩy.

“Vậy anh đi trước, Đồng Đồng, em... nhớ lời anh đã nói. Nếu em tìm được hạnh phúc anh sẽ không làm phiền em, anh chỉ hy vọng em có thể hạnh phúc, nhưng em ở bên anh ta anh vẫn không thể yên tâm, nhưng anh tôn trọng lựa chọn của em...” Anh nói trong bất lực, tôi mỉm cười gật đầu, “Nhược Phàm, anh mau đi đi, việc của em, em sẽ xử lý, không cần anh lo lắng.”

“Tại sao là anh ta...” Anh cay đắng, “Anh biết, bao nhiêu năm trong lòng em vẫn không thể từ bỏ nhưng anh ta sẽ tốt với em chứ?” Nói xong, anh đã đứng dậy.

Tôi vẫn cúi đầu nhưng cảm giác anh vẫn đứng yên nơi đó, không khí u ám.

Lần nữa ngẩng đầu lên, tôi bất giác cảm thấy toàn thân như đang tranh đấu. Sở Mộng Hàn đứng ở khoảng cách vài mét đối diện chúng tôi, lạnh lùng nhìn chúng tôi. Anh như bị hóa thạch và đóng băng, toàn thân không có chút sinh khí. Xa nhau lâu như vậy, người vây quanh anh không ít, nhưng thân hình cao lớn của anh vẫn cô đơn đến vậy.

Sở Mộng Hàn đi đến trước tôi, Tưởng Nhược Phàm vẫn chưa đi, giữa hai người đàn ông như có sóng dâng trào, cứ nhìn nhau như vậy rất lâu, cuối cùng anh nhìn tôi.

“Em và anh ta?” Mắt Sở Mộng Hàn đỏ ngầu, dường như nói mấy lời này đã là đỉnh điểm. Anh nhất định đã hiểu lầm, hiểu lầm tôi và Tưởng Nhược Phàm cùng đi kiểm tra.

“Em không phải không yêu anh ta sao? Sao có thể với người không yêu...” Giọng anh vỡ ra, mắt lóe sáng.

Anh sao có thể nghĩ mọi người đều xấu xa như anh?

“Sở Mộng Hàn, anh nói gì?” Tưởng Nhược Phàm đứng bên tôi đã lên tiếng trước, kinh ngạc, tức giận. Anh vốn không biết giữa tôi và Sở Mộng Hàn rốt cuộc có chuyện gì, nhưng anh không chịu nổi cách chất vấn của anh ta.

Đột nhiên ý muốn báo thù xuất hiện, tôi kéo nhẹ tay của Tưởng Nhược Phàm, nhìn về phía Sở Mộng Hàn, “Anh đến đây làm gì? Nếu không có việc gì mong anh hãy biến mất khỏi mắt tôi!”

Anh nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn tôi.

Sao thế, chịu không nổi?

Ngoài sự tổn thương, anh ta còn có thể mang cho tôi thứ gì chứ?

Đàn ông không biết rằng phụ nữ không cần tiền của họ. Họ muốn đàn ông luôn coi mình là nhất trước mặt những người phụ nữ khác, để mình cảm thấy dù mình trong mắt người khác như thế nào, nhưng luôn có người coi mình như ngọc ngà châu báu, mà không cần anh ta luôn mồm nói yêu nhưng lại lừa dối theo đuổi người phụ nữ khác.

Anh đứng đó, không cử động nhìn tôi, ngực thở mạnh, “Tiêu Đồng Đồng, em thật không có trách nhiệm với bản thân mình!”

Tôi cười lạnh lùng, ngửa đầu lên, “Phải tôi là người như vậy, anh giờ biết cũng chưa muộn, nếu có trách nhiệm với mình sao cứ lần này lần nữa dây dưa đến anh?”

“Được! Được! Được!” Anh loạng choạng, thần mắt tuyệt vọng đau đớn như dòng điện truyền đến tôi, trong giây phút đó, tôi muốn rơi nước mắt.

Tôi không quên ba năm trước trong đêm mưa sấm mùa hạ, anh dùng thần mắt như vậy nhìn tôi, sau đó quay người bỏ đi, để lại tôi bóng hình mãi mãi không thể quên...

Không biết sau đó bao lâu, có cánh tay ấm áp ôm lấy vai tôi.

“Đồng Đồng, anh ta đi rồi.” Giọng Tưởng Nhược Phàm giống như gió xuân tháng ba, nhưng không thể khiến tôi ấm áp, tư thế như vậy cũng không khiến tôi cảm thấy thoải mái và có chỗ tựa. Tôi lau nước mắt, ngẩng đầu cố cười với anh, “Nhược Phàm, anh đi làm việc của anh đi, em muốn ở một mình.”

“Em không muốn để anh ta biết?” Anh để tôi nhìn anh.

Tôi lắc đầu, trong đầu trống rỗng, “Em cũng không biết, trong lòng em hỗn loạn, anh đi trước đi, em muốn ở lại một mình.”

Anh do dự, cuối cùng nói: “Được, anh đi trước, có việc gì nhất định phải gọi cho anh.”

Lúc anh quay người đi, tôi nói, “Việc vừa nãy, xin lỗi anh.”

“Đồng Đồng, anh không để ý, nhưng em cứ thế này anh rất đau lòng. Nếu em không thể từ bỏ người đó thì đừng làm khó mình.” Anh khẽ nói.

26. Chương 26

Nếu thực sự có thể, sao tôi muốn làm khó mình? Không có người phụ nữ nào không muốn sống yên ổn, chỉ là có một số người và một số việc chẳng thể nào kiểm soát, tôi chỉ còn cách kiểm soát chính mình.

Tối về “nhà” đã là 8 giờ hơn. Lê bước chân mệt mỏi vào phòng tắm, ngâm mình trong nước ấm, thay áo ngủ nhưng chẳng còn sức lực, chui vào giường, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ, dường như lại trở về căn phòng của bốn năm về trước.

Tòa nhà cũ, trong ánh sáng mờ lung buổi tối không biết tiếng động từ nhà nào vang lên từng hồi từng hồi. Đúng lúc bữa tối, trong không khí có mùi vị của món rán. Tôi mặc lễ phục tối màu tím, xuyên qua những tòa nhà, nhưng tất cả các phòng đều giống nhau, tôi ngửa đầu lên chỉ nhìn thấy bầu trời màu tro. Nhìn từ xa, tất cả các ngôi nhà đều rất quen, có vài cửa sổ vẫn sáng đèn, lạnh đến thấu xương. Tôi tiếp tục tìm kiếm, đi đến đâu, ở đó đều được chiếc váy dài của tôi ánh lên một lớp màu tím, như mộng ảo. Nhưng tôi cứ tìm, tìm mãi cũng không thể tìm thấy ngôi nhà đó. Hoảng hốt thấy một người, như đã từng quen. Anh cười với tôi, trong đôi mắt sáng như thủy tinh đều là bóng hình của tôi, nhưng quay người lại anh đã đi rồi. Tôi chạy theo nhưng dù có mở miệng thật to cũng không cất nổi một lời.

Nửa tỉnh nửa mơ, ảo ảnh hoàn toàn biến mất, chỉ cảm giác có một người ngồi bên mình, tôi cố gắng gào thét, muốn anh ta đẩy mình, cứu vớt mình ra khỏi trạng thái này nhưng lại không cất nổi tiếng, cảm giác anh đã đi rồi.

Đợi khi thực sự tỉnh dậy, toàn thân đầm đìa mồ hôi.

Tôi xỏ dép lê, muốn ra phòng khách rót nước, lại thấy ánh sáng màu đỏ trên sofa phòng khách. Tay anh kẹp một điều thuốc ngồi yên lặng ở đó. Tôi đứng ở đó một lúc, anh đã ý thức được sự tồn tại của tôi, nhưng không ai lên tiếng trước.

Cuối cùng tôi bật đèn tường bên tay, tất cả trong phòng bị bao phủ bởi ánh đèn mờ ảo.

Thần thái anh mệt mỏi, râu cũng chưa cạo. Đầu lọc và tàn thuốc chất đồng, lại đưa thuốc vào miệng, suy ngẫm, rồi lại bỏ ra, dập đi.

Tôi đến phòng bếp rót nước ấm, khi ra, anh đã vào phòng ngủ, dùng tay vịn khoang cửa phòng ngủ nhìn tôi. Khoảng cách gần như vậy, mùi thuốc thoang thoảng.

“Anh hãy đi đi.”

“Em sẽ làm gì?” Anh nói ra câu này không suy nghĩ nhưng thái độ bình thường, khiến tôi bối rối.

Tôi mở to miệng, nghĩ kỹ, thử hỏi: “Anh nghĩ tôi nên làm gì?”

Trong lòng anh đã chắc chắn “quan hệ” giữa tôi và Tưởng Nhược Phàm, nếu vì thế mà cắt đứt hẳn với anh cũng là một việc tốt. Từ nay hai đường thẳng song song chẳng thể nào gặp nhau.

“Lần sảy thai trước bác sỹ nói sau này cần chú ý, nếu lại sảy sẽ rất khó mang thai.” Tôi vẫn cầm cốc nước, cúi đầu nhìn ngón chân.

“Em muốn sinh đứa bé?” Im lặng hồi lâu, giọng anh vỡ ra, “Em không yêu anh ta? Tại sao sinh đứa bé cho anh ta!” Anh cúi đầu, đầu mũi như chạm vào tôi.

Tôi khẽ cười, mặt anh bỗng nhiên biến sắc.

“Anh ta muốn em kết hôn với anh ta?” Anh dùng lực ôm chặt tôi vào lòng. Chặt quá khiến tôi như tắc thở. Trong vòng tay anh, tim tôi đập mạnh, toàn thân mềm nhũn.

“Có lẽ vậy, cũng có thể em sẽ một mình nuôi đứa bé, có thể lại phẫu thuật như trước, em vẫn chưa nghĩ kỹ.” Tôi thầm trách mình, sao mới vài giây ngắn ngủi, khẩu khí đã không còn kiên định?

Anh đưa mặt tôi quay lại, hôn thật mạnh như muốn nuốt chửng tôi. Khi môi chạm vào nhau, cảm nhận được cả mùi vị của máu, không khí trong phổi tôi bị đẩy ra, anh vội vàng như sợ muộn một giây, tất cả đều không kịp.

Khi tôi sắp ngạt thở, anh thả tôi ra, “Cho anh chút thời gian!” Sau đó, anh mở cửa đi ra không nhìn lại.

Sự khởi đầu của một âm mưu

Kiều Lỗi nóng lòng với phương án trong tay tôi. Sự lần lữa tôi khiến Lý Phong liên tục tạo áp lực cho tôi, tôi bình tĩnh ứng phó.

May là Phàn Lệ Hoa mấy năm nay luôn là người phụ trách dự án này. Bà nói với tôi vài ngày trước khi bà về thành phố A, tôi hãy chuẩn bị kỹ đồng thời hội đồng dự án muốn tăng thêm đầu tư trên cơ sở ban đầu. Tôi tính sơ sơ, nếu chỉ cần tôi dựa vào tiền hoa hồng tiêu thụ của dự án này có thể cải thiện được cuộc sống.

Trái tim tôi giống như chiếc xe chạy qua núi, khát vọng về tiền tài dường như bữa vậy lấy tôi. Vì nỗi đau không thể kìm nén, và dưới áp lực hiện thực khiến tôi thành ra như vậy.

Tối qua khi anh rời khỏi căn hộ chung cư, chỉ nói với tôi: “Cho anh chút thời gian!”

Anh cần thời gian làm gì, tôi không hiểu, cũng không muốn nghĩ. Nhưng khi về nhà nhìn thấy anh đã ngồi ở đó, đang nhìn tôi.

Anh rất khác hôm qua, trên mặt không còn lạnh lùng, đau đớn, thoải mái như trút được gánh nặng, chỉ là vẫn luôn bá đạo như trước, “Đến đây!”

Đi đến, anh đưa tay ra, một tay kéo tôi đến bên anh, nói bằng giọng rõ ràng, “Anh đã nghĩ một ngày một đêm, dù em sinh hay bỏ đứa trẻ này, anh sẽ không từ bỏ em lần nữa.”

Tôi mở to mắt nhìn anh, giây phút đó không hiểu anh nói gì.

Anh thở sâu, nói chắc chắn với tôi “Mình tái hôn nhé!”

Người đàn ông này điên rồi sao?

Anh ta không quan tâm tôi đã “thân mật đụng chạm” với Tưởng Nhược Phàm, không quan tâm tôi “mang thai đứa con của người khác”? Anh ấy còn muốn tái hôn với tôi? Sao có thể là những lời do Sở Mộng Hàn nói ra chứ?

Con người Sở Mộng Hàn vừa tự tin vừa tự đại, lại cố chấp, yêu ghét rõ ràng, làm việc gì tuyệt đối không lùi thôi rườm rà, sao lại có thể nói với tôi những lời như vậy chứ?

Anh ta buông tay tôi ra, ánh mắt từ từ nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ hiu quạnh và kiên định khiến tôi giống như bị trúng độc, tôi nghe thấy tiếng lẩm bẩm tự hỏi của mình: “Sở Mộng Hàn anh có biết bản thân anh đang nói cái gì không?” Một chỗ yếu đuối nhất trong lòng bị lời nói của anh ấy khiến xúc động, có một dòng nước lũ ấm áp đang từng đợt từng đợt muốn phá vỡ cánh cửa trái tim đóng kín, rồi theo dòng máu chảy tới toàn thân.

“Anh đương nhiên biết mình đang nói gì.” Anh ta không quay đầu, tôi chỉ nhìn thấy ánh đèn ngoài cửa sổ chiếu vào, bóng hình anh ấy đều nhuộm ánh vàng.

“Anh sẽ không để em và Tưởng Nhược Phàm ở bên nhau, em không yêu anh ta, anh ta cũng không thể cho em hạnh phúc!”

Trong lòng tôi thấy hư vô, khẩu khí có chút không bình tĩnh, “Anh thực sự quan tâm đến hạnh phúc của tôi?”

Anh ấy quay đầu, tự cười một cái, “Anh cũng hy vọng anh có thể không quan tâm!”

Hai chúng tôi nhìn nhau như vậy hồi lâu, đối diện với người đàn ông tôi đã từng yêu sâu sắc như vậy hồi lâu, tôi sẵn sàng tin tình cảm lúc này của anh ấy dành cho tôi là thật, song, tôi lại không thể nhận lời anh ấy. Tưởng Nhược Phàm không thể cho tôi hạnh phúc, song anh ấy thì có thể sao? Cho tới ngày hôm nay sao tôi có thể đơn giản và gửi gắm hạnh phúc vào bất cứ một người đàn ông nào chứ?

“Tôi không thể tái hôn với anh!” Thì ra câu nói cự tuyệt lại không thể nói ra một cách nhẹ nhàng, Sở Mộng Hàn nhìn tôi chằm chằm, sắc mặt dần tái đi.

Không khí nặng nề khiến người ta ngạt thở. Cuối cùng, đúng vào lúc tôi thấy thiếu oxy trầm trọng, tim hầu như không còn đập, anh ấy không nói thêm một câu nào nữa với tôi, từng bước từng bước đi qua tôi.

Tôi biết lần này anh ấy đi, thì không thể quay lại nữa. Song lúc gần tới cửa, anh ấy đột nhiên lại quay đầu hỏi tôi: “Tại sao? Lẽ nào em không cảm thấy chuyện chúng ta chia tay ba năm trước là có chút quái lạ? Lúc đó có thể quy kết là chúng ta còn quá trẻ, thiếu niềm tin, sự bất lực với hiện thực khiến em khuất phục trước cuộc sống khó khăn, song bây giờ thì sao? Chỉ cần em đồng ý, anh có thể khiến em có được tất cả những gì em muốn trong cuộc sống. Người ta nói hôn nhân là biểu hiện thành ý lớn nhất của người đàn ông đối với người phụ nữ, lẽ nào bây giờ trong tình huống này, em còn hoài nghi thành ý của anh không đủ? Hay là em giẫm đạp lên sự tôn nghiêm của tôi coi đó là sự trả thù đối với tôi? Nếu là vậy, tôi cảm thấy em đúng là một người phụ nữ ngu xuẩn và buông thả.”

Tôi há hốc miệng, như cứng họng, cho đến hôm nay anh ấy vẫn cho rằng năm đó chúng tôi sở dĩ đi đến nước ly hôn, là vì tôi ghét nghèo thích giàu? Bây giờ sự nghiệp của anh ấy đã có thành tựu, có thể khiến tôi có được mọi nhu cầu vật chất trong cuộc sống, tôi nên mở rộng cánh cửa trái tim tiếp nhận anh ấy vô điều kiện chứ?

Rốt cục tôi muốn cái gì, anh ấy biết không?

Anh ấy nói tôi không tin anh ta, song anh ta đã từng tin tưởng tôi chưa? Tôi thậm chí đã từng nghĩ, chỉ cần anh ấy có một chút nghi ngờ giữa tôi và Tưởng Nhược Phàm không phải là quan hệ đó, tôi sẽ nói thật sự tình cho anh ấy. Song anh ấy thì sao, từ lúc thấy tôi và Tưởng Nhược Phàm ở bệnh viện cùng nhau, đã tin ngay vào cái “mối quan hệ” đó giữa chúng tôi. Như vậy, hai người hoàn toàn không có cơ sở niềm tin, lại nói chuyện tái hôn gì chứ ở đây?

Đúng là buồn cười.

Hôn nhân không phải là vì động lòng là có thể gắn bó, đã là hai trái tim có thể nào cũng không thể hoàn toàn hòa hợp, thì hà tất còn muốn làm đau khổ nhau không?

“Tôi thừa nhận tôi chính là một người phụ nữ ngu xuẩn và buông thả thì sao nào? Với điều kiện và thành công của anh, việc gì phải khổ vướng vúi với người phụ nữ không muốn tiếp nhận tình cảm lại không chịu nổi cô đơn như tôi chứ? Thậm chí quan hệ giữa hôn nhân và thành ý mà anh nói, từ rất nhiều năm trước, tôi đã hiểu sâu sắc rồi”

Ầm một tiếng, cửa bị đóng sầm lại giậm dứ, anh ấy lại một lần nữa đi rồi.

Cuối cùng Phan Lệ Hoa trở lại thành phố A, vị tiền bối nhiều năm trong nghề nghiệp quả nhiên là mạnh mẽ, chiều hôm đó, bà ấy gọi điện cho tôi, để tôi chuẩn bị xong tất cả tài liệu, ngày mai tham gia họp phân tích yêu cầu của công ty chúng tôi. Kiều Lỗi đương nhiên cũng biết tin này đầu tiên.

Buổi trưa lúc ăn cơm, Lý Phong bưng khay cơm đến ngồi trước mặt tôi.

“Đồng Đồng có biết không, hạng mục này của Trung tâm Thương mại Thanh Hoa vô cùng quan trọng đối với thành tích cả tháng của bộ phận tiêu thụ chúng ta, thậm chí cả công ty, cho nên tháng này, chúng ta phải huy động toàn bộ nhân lực và vật lực để lấy được nó.”

Tôi đặt đũa xuống, không chút sợ hãi nhìn vào mắt anh ta. “Giám đốc Lý, tôi làm được! Vì hạng mục này tôi mới nỗ lực hết mình, tôi tin là mỗi người trong bộ phận tiêu thụ đều có thể nhìn thấy.”

Anh ta cười gật đầu, lại một câu khiến tôi buồn nôn giống như ăn phải ruồi vậy: “Việc triển khai tất cả các công việc đều không thể tách rời sự hợp tác của tập thể, hạng mục Trung tâm Thương mại Thanh Hoa lần này là một cơ hội học tập khó có, cô phải nghe theo sự chỉ huy của Kiều Lỗi.”

“Nếu vừa mới bắt đầu, để bất cứ ai tham gia vào hạng mục này, tôi cũng sẽ không có bất cứ ý kiến gì, song với hành vi của Kiều Lỗi dùng phương thức không vẻ vang gì cướp khách hàng của đồng nghiệp mình, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến không khí đoàn kết. Bây giờ người phụ trách hạng mục bên đối phương đã biết rõ, còn chỉ đích danh cuộc họp yêu cầu ngày mai là do tôi đến tham dự. Anh là lãnh đạo bộ phận tiêu thụ, nếu anh cố chấp muốn để Kiều Lỗi phụ trách thì tôi cũng không thể có ý kiến khác, song tôi nói trước, hội nghị ngày mai tôi tuyệt đối không thể xuất hiện.”

Là có thể nhịn, song thực sự không thể nhịn? Dù cho tính khí tôi có tốt nữa, tôi cũng quyết định không thể nhượng bộ, anh ta dám để Kiều Lỗi đi thì tôi cũng sẽ có cách để Phan Lệ Hoa không để anh ta vào hội trường.

Lúc chiều tan ca, tôi nhận được điện thoại của Tưởng Nhược Phàm, anh ấy nói Sở Mộng Hàn hẹn gặp anh ta ở quán rượu Vân Mộng gần đường Trường Ninh, anh ấy đã nhận lời rồi.

Tôi ấy náy không ngừng, rốt cục tại lúc đầu tôi không đính chính ý nghĩ sai lầm của Sở Mộng Hàn nên mới khiến Tưởng Nhược Phàm vô tội bị kéo vào cuộc. Sở Mộng Hàn rốt cục muốn cái gì, lòng tự tôn của anh ta luôn to lớn và dễ vỡ, cuộc nói chuyện ngày hôm qua của chúng tôi, tôi cho rằng anh ấy đã hoàn toàn mất hết lòng nhẫn nại đối với tôi rồi.

Người trong quán rượu Vân Mộng không nhiều, xung quanh rất tao nhã, không phải là ánh đèn xanh đỏ như tôi tưởng tượng. Trên sân khấu, một cô gái tóc buông dài cầm chiếc đàn ghi ta tự gảy và hát. Trong tiếng hát chậm rãi, cùng với ánh đèn hoàng vàng, tôi dễ dàng tìm thấy hai người đàn ông tuấn tú đang ngồi mặt đối mặt ở góc khuất.

Đối diện với hướng của tôi là Tưởng Nhược Phàm, cái bóng quay lưng lại với tôi chính là Sở Mộng Hàn. Họ đều không phát hiện tôi đến.

Tôi đi tới, ngồi vào chỗ trống đằng sau họ, vách ngăn cao cao, khiến tôi không nhìn thấy hai người bọn họ, song có thể nghe thấy tiếng nói chuyện của họ.

“Tưởng Nhược Phàm, anh đã không thể cho Tiêu Đồng Đồng hạnh phúc thì hãy rời xa cô ấy. Nếu tôi còn thấy anh để cô ấy phải chịu tội nhục ở thành phố T giống như lần trước, tôi tuyệt đối không thể bỏ qua cho anh!” Đây là lời của Sở Mộng Hàn.

“Rất may, tôi lại giống như anh nghĩ, và hy vọng anh biết, cuộc đời này của tôi tuyệt đối không thể dễ dàng từ bỏ Đồng Đồng”.

“VẬY anh ... chuẩn bị xử lý việc này như thế nào?”

Im lặng đến ba giây, tôi dường như nghe thấy Tưởng Nhược Phàm cười nhẹ một cái, “Thực ra, nếu đúng là luận về thời gian, thì tôi và Đồng Đồng đã ở cùng nhau ba năm rồi, anh không hẳn hiểu Đồng Đồng hơn tôi. Có hứng thú nghe sao mà tôi bị Đồng Đồng hấp dẫn không?”

Sau một hồi im lặng tôi nghe thấy Tưởng Nhược Phàm nói tiếp: “Lúc tôi vừa đến Hiếu Thiên, cô ấy chỉ là một nhân viên. Mỗi ngày đến công ty sớm nhất, buổi tối luôn là người cuối cùng về nhà. Tôi thực sự không nghĩ ra sao một cô nhân viên nhỏ bé, mức lương rất thấp, có việc gì đáng làm mà bận như vậy. Cho đến hôm nay, Đồng Đồng ngồi trước bàn văn phòng, ánh sáng sớm mai từ ngoài cửa sổ chiếu lên mặt cô ấy, đáng vẻ điềm tĩnh và dịu dàng đó vẫn thường hiện lên trước mắt tôi. Tôi quan sát cô ấy trong bóng tối, trong máy tính cô ấy cái phần mềm vẽ, lúc có thời gian cô ấy đều tự học một mình. Xinh đẹp lại chịu khó, đây là ấn tượng đầu tiên của tôi về cô ấy.”

Tôi nghe thấy tiếng chiếc ly bị đặt mạnh lên bàn.

Giọng nói Tưởng Nhược Phàm vẫn bình tĩnh như vậy, “Sau này có một lần Tập đoàn Hiếu Thiên tuyển nhà thiết kế, tôi với tư cách là nhân viên ứng tuyển thi vòng hai quan trọng, sau khi kết thúc vòng phỏng vấn cuối cùng, nhìn thấy cô ấy đi vào, thông dong đưa tác phẩm của mình cho tôi. Thái độ nói chuyện của cô ấy rất đúng mực, đối đáp lưu loát. Lúc đó tôi phát hiện cô gái này không chỉ thông minh, tự tin, mà còn giỏi nắm bắt và biết tạo cơ hội.”

“Tôi đưa tác phẩm của cô ấy cho các nhà thiết kế khác đánh giá, cuối cùng đều nhất trí thông qua.”

“Cô ấy rất có năng lực, rất hòa đồng với đồng nghiệp. Ba năm nay, tự nhiên có vô số người theo đuổi, song đều bị cô ấy cự tuyệt không chút do dự, cũng chính là vì vậy mới hoàn toàn lật đổ hình tượng của cô ấy trong lòng tôi.”

“Trước đây, cô ấy bắt luận là làm chuyện gì, đều không quá kỳ kèo với người khác, dịu dàng hiền hậu, lấy việc giúp người làm niềm vui, việc người khác không muốn làm, cô ấy đều làm không chút oán thán. Chỉ là về phương diện xử lý tình cảm, lại thẳng thắn dứt khoát, tuyệt đối không lời thôi rườm rà, đối với những người theo đuổi cô ấy, ngay cả là bạn thông thường cô ấy cũng không muốn. Điểm này khiến tôi cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Tôi cho rằng cô ấy chắc chắn là có người bạn trai vô cùng xuất sắc, song sau này sự thực chứng minh, không phải vậy. Thực ra lúc đó tôi đã yêu cô ấy rồi. Với những vết xe đổ trước, tôi chỉ có thể lựa chọn cách bảo vệ cô ấy một cách lặng lẽ với thân phận một người bạn mà thôi. Lúc tôi cố ý lẩn trốn, sau đó rất lâu, tôi và cô ấy cuối cùng đã trở thành bạn bè trong cả công việc và cuộc sống.”

“Vào một đêm mưa gió sấm chớp, đúng lúc tôi có việc công muốn tìm cô ấy, trong điện thoại nghe thấy cô ấy đang khóc. Tôi cho rằng xảy ra chuyện lớn, tôi vội đến, nhìn thấy cả căn nhà đều là nước, một mình cô ấy quỳ trên mặt đất, không ngừng khóc, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy vốn kiên cường như thế lại có lúc yếu đuối như vậy.”

“Sau đó, tôi quan sát căn phòng nhỏ nơi cô ấy đang sống một cách tỉ mỉ, cũng giống như một bộ quần áo thường ngày cô ấy mặc, giản dị sạch sẽ, song nhìn khiến người ta đau lòng. Thực ra chỉ cần cô ấy bằng lòng, có lẽ cô ấy không phải sống khó khăn như vậy. Tôi luôn không biết, cô ấy đang giữ vững cái gì, cho đến lần đầu tiên tôi biết tên anh từ miệng mẹ cô ấy. Thì ra không phải là tôi miễn cưỡng, mà là thật sự có một người tồn tại sâu sắc trong lòng cô ấy, khiến một cô gái xinh như hoa như cô ấy cứ chờ đợi suốt ba năm trong sự cô đơn.”

“Sau này, không ngờ anh và cô ấy lại có thể ly hôn. Cô ấy dịu dàng như vậy, lương thiện như vậy, tôi chưa từng thấy cô ấy nói chuyện với ai mà nghiêm mặt nặng lời như hôm ở bệnh viện, lần duy nhất lại là đối với anh người khiến cô ấy chờ đợi ba năm. Anh nói đi đây là vì cái gì chứ?”

Tôi im lặng nghe ở bên cạnh, lời nói của Tưởng Nhược Phàm khiến tôi cảm thấy rất ảm áp, tôi thật sự hy vọng anh ấy sớm có thể tìm thấy một người vợ tri ân xứng với anh ấy.

“Anh muốn nói với tôi, anh là một người khiêm tốn?” Giọng nói Sở Mộng Hàn có chút run rẩy.

“Điều này không quan trọng, song anh đúng là rất khiếm khuyết!” Vọng đến tiếng cười của Tượng Nhược Phàm, “Trong mắt anh, Đồng Đồng thực sự là loại đàn bà tùy tiện vậy sao? Nếu Đồng Đồng có thể tiếp nhận tôi nhanh như vậy, cô ấy cũng sẽ không có lòng kiên trì chờ đợi anh ba năm. Cho nên tôi nói, anh đúng là không hiểu cô ấy!”

Trái tim của tôi đập thành thịch, tôi thừa nhận, tôi đúng là đang đợi anh ta, song tôi là đợi xuất hiện trước mặt anh ta với tư thái kiêu ngạo nhất, đợi anh ấy quay về cho tôi một sự dứt điểm. Song trong lời nói của họ, sao lại thành ra tôi vì yêu anh ấy chứ?

Điều họ nói không đúng.

27. Chương 27

Trong lòng tôi rất buồn bực, song nghe thấy giọng nói ngạc nhiên của Mộng Hàn, “Là anh nói, Đồng Đồng cô ấy ...”

“Đúng, giữa chúng tôi không có gì hết.” Nhược Phàm nói dứt khoát, tôi dường như có thể tưởng tượng được vẻ mặt ngạc nhiên lúc đó của Mộng Hàn. Vì sao người khác đều có thể hiểu tôi, còn anh lại luôn không tin tưởng tôi chứ?

“Tại sao anh lại nói những điều này với tôi, anh chẳng phải nói là cả đời anh sẽ không từ bỏ cô ấy sao?” Giọng nói Mộng Hàn đã không còn như lúc trước, giọng nói có hơi chút gượng gạo không che dấu nổi sự kích động và hưng phấn.

“Tôi không muốn vì chuyện này mà Đồng Đồng đau khổ, cũng không muốn giữa hai người có hiểu lầm tàn nhẫn như vậy. Tôi càng thích cạnh tranh công bằng!”

“Tiêu Đồng Đồng, em vẫn lừa tôi!” Tay tôi run rẩy, chiếc ly trong tay suýt tràn nước ra, nhìn xung quanh mới biết là Mộng Hàn tự nói.

“Tôi cũng không biết vì sao giữa hai người lại kỳ quặc vậy. Đồng Đồng chỉ tức giận trước mặt anh, chỉ vì anh mà mất kiểm chế. Ngay cả lần trước đứng trước mặt mẹ tôi, cô ấy cũng có thể giữ được phong độ tốt. Khi anh vừa xuất hiện, tất cả đều thay đổi cả. Sở Mộng Hàn, tôi không quan tâm đến chuyện riêng của hai người, tôi chỉ là muốn nói, nếu anh thực sự yêu cô ấy, thì tốt một chút với cô ấy, dù sao rất có khả năng cô ấy bây giờ đang có đứa con của anh.”

Câu nói này của Tượng Nhược Phàm vừa nói xong, tôi nghe thấy chiếc ghế rung lên. Không kịp phản ứng, tôi đã nhìn thấy bóng dáng của Mộng Hàn đi tới từ phía sau tôi.

Anh ấy đi rất nhanh, song lúc sắp đi khỏi trước bàn tôi, anh ấy bỗng nhiên quay đầu, nhìn thấy tôi.

“Đồng Đồng!” Tên của tôi được anh ấy gọi lên, trong chốc lát, quán rượu có vô số con mắt đều nhìn về phía chúng tôi.

Tôi chỉ muốn chạy trốn. Tôi lao ra ngoài cửa, rất nhanh có tiếng bước chân chạy theo. Tôi càng chạy càng nhanh, chính vào lúc chạy qua mép đường cái, đột nhiên một đôi tay to lớn kéo tôi lại, “Đồng Đồng, đừng đi!”

Tôi cố vùng vẫy khỏi anh ấy, anh ấy lại tiến một bước lên trước mặt tôi, khuôn mặt có chút tức giận.

Chính vào lúc này, tôi nhìn thấy một chiếc xe lái nhanh qua chúng tôi, trong chốc lát, đầu óc tôi trống rỗng. Dường như không có thời gian suy nghĩ, tôi chỉ biết, anh ấy bị tôi đẩy ra, còn tôi rất nhanh rơi vào hôn mê...

Khi mở mắt lại, tôi phát hiện mình đang nằm trên giường bệnh của bệnh viện, trên cổ tay quấn băng, cảm thấy góc trán cũng đau.

Nhược Phàm ngồi đầu giường, hỏi quan tâm: “Đồng Đồng, em tỉnh rồi sao?”

“Em sao vậy?” Nhìn xung quanh một lát, đây có lẽ là một phòng bệnh tạm thời.

“Em sợ máu, vừa mới bị ngắt, còn bị xây xát cổ tay và trán.” Rõ ràng là vết thương nhỏ, song khẩu khí của Tưởng Nhược Phàm lại vô cùng căng thẳng.

“Mộng Hàn đi làm thủ tục nhập viện cho em, một lát muốn em kiểm tra tổng thể.” Đại khái là hiểu ý của anh ta, tôi đỏ mặt lên.

“Tại sao anh lại phải nói những điều này với Mộng Hàn, sao anh biết trong lòng em nghĩ gì chứ?”

Nhược Phàm hơi cười, “Đồng Đồng, em không cần phải phủ nhận em còn yêu anh ta, các biểu hiện của em trước đây, chính là chứng minh rõ nhất.” Lúc anh ấy đang nói, khóe miệng không khỏi hiện lên một sự khổ tâm, xong lại vụt mất.

“Đồng Đồng, anh đã từng nói, sau vài năm, nếu chúng ta đều không tìm thấy bạn đời có thể khiến chúng ta hạnh phúc, lúc đó xin em đừng cự tuyệt anh. Bây giờ anh hy vọng em có thể nhìn thẳng vào lòng mình, bởi vì chỉ có thử qua, tương lai mới không thể cảm thấy hối hận, mới có thể thực sự quên mãi mãi...” Đang nói, thì tôi nhìn thấy Mộng Hàn đã đi về phía hai chúng tôi.

Tưởng Nhược Phàm rất lịch sự đứng dậy, nói với hai chúng tôi: “Tôi đi trước đây.”

“Nhược Phàm...” Tôi chưa từng thấy dáng vẻ cô đơn như vậy của Nhược Phàm, không biết tại sao, tôi cảm thấy đau lòng, khó chịu.

Tôi nghĩ cuộc đời này của tôi, có lẽ mãi mãi cũng không thể quên cái bóng dáng của anh ấy lúc này.

“Anh ấy đi rồi, không cần nhìn nữa.” Sở Mộng Hàn nói.

Tôi nhìn lại vết thương trên tay mình, đột nhiên rất buồn bực, “Sao tôi có thể ngắt vậy?” Nếu đúng là tai nạn xe cộ, sao lại chỉ bị thương nhẹ như vậy, sao anh ấy lại như không có chuyện gì. Rõ ràng tôi nhìn thấy máu tươi đầy đất.

Ánh mắt anh ấy sáng lên, khóe miệng nhếch cao, dường như mấy ngày nay chưa từng thấy tâm trạng tốt của anh ấy.

“Chiếc xe đó đè chết một con chó nhỏ, em hôn mê là vì sợ máu! Cổ tay và trán là vết thương ngoài da không sao cả.” Anh ấy vừa nói vừa nhìn cái bụng nhỏ của tôi, trong mắt có chút dịu dàng không giấu giếm nổi, “Lần sau dù cho là anh có thực sự bị đè chết, em cũng không thể mạo hiểm như vậy nhé.”

Tôi nói lạnh lùng: “Tôi đẩy anh ra chỉ là vì không muốn anh có chuyện, chứ chưa từng nghĩ hy sinh mình, anh đừng có nghĩ quá nhiều. Nếu tôi nhìn thấy bên cạnh là con chó nhỏ, thì tôi cũng sẽ làm như vậy.”

Mộng Hàn vẫn cười, anh ấy giơ tay ra, muốn cấu mặt tôi, tôi vượt tay anh ta đi, song lại bị anh ta túm lấy.

“Ngày mai chúng ta đi cưới lại.” Lúc anh ta nói câu này, trong ánh mắt lấp lánh.

“Sở Mộng Hàn, nếu là vì chuyện đứa trẻ, thì anh có thể không cần hao tâm tổn trí như vậy, tôi chưa từng nói tôi có thai.” Hôm đó ở bệnh viện lấy được kết quả, tôi chỉ là bị viêm dạ dày, chứ không phải có thai. Vốn dĩ chỉ là một chuyện rất nhỏ, không ngờ lại gây phiền phức nhiều như vậy.

Tôi nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt Sở Mộng Hàn dần nhạt đi, có một sự thất vọng to lớn.

Ngồi trong xe anh ấy, ánh đèn lấp lánh giống như sao chổi vậy. Đĩa CD đang phát bài hát xưa “Thời gian bị lãng quên” của Thái Cẩm, khúc nhạc mờ nhạt, sự đau buồn cũng mờ nhạt.

Rời khỏi bệnh viện khoảng hơn 40 phút, lái xe vào một đoạn đường không có đèn, không nhìn rõ cảnh vật hai bên, dường như thế giới chỉ nằm gọn trong không gian nhỏ bé của chiếc xe vậy.

Anh ấy đột nhiên nói không đầu không đuôi: “Lưu Tân đúng là đồng nghiệp của anh, gần đây công ty đang chuẩn bị lấy đất xây dựng, bàn bạc rất lâu mà chưa thành, cô ấy là một trong những người phụ trách hạng mục này, hôm đó cô ấy đến là muốn nói với anh cuối cùng đã hẹn thời gian gặp Cục trưởng Cục Quy hoạch để bàn chuyện này với bọn anh.”

“Nhà của anh mới mua không lâu trước đó, rất nhiều thủ tục đều do bộ phận hành chính công ty xử lý giúp, cho nên địa chỉ không bảo mật. Ngoài anh và em ra, chưa từng có bất cứ ai đến. Còn hôm đó Lưu Tân tại sao vừa sáng sớm đã đến nhà anh, anh như em đều cảm thấy ngạc nhiên. Song không thể phủ nhận, hạng mục đó anh đã tốn rất nhiều tâm huyết, vừa sáng sớm đã được nghe tin tốt lành, anh cũng rất vui.”

“Tính cách của Lưu Tân rất kỳ quặc, nhưng khả năng làm việc rất tốt, lại cũng rất tình cảm hóa, anh rất lo bất cứ hành vi nào của cô ấy có thể ảnh hưởng đến cuộc nói chuyện sau vài tiếng đồng hồ. Anh đuổi theo ra, chỉ muốn xác nhận lại chi tiết một lần nữa.”

“Anh xin lỗi em, hãy tha thứ cho anh những năm qua, đã quen luôn đặt công việc lên hàng đầu, sau này không như vậy nữa.”

Lời nói của anh ta vẫn luôn rất ít, tôi nhớ quen anh ấy bao nhiêu lâu nay, anh ấy dường như rất ít đủ lòng nhẫn nại giải thích điều gì với tôi như vậy. Tôi chỉ cảm thấy luồng không khí trong từ trường giữa chúng tôi, hầu như lặng lẽ nảy sinh sự thay đổi.

“Có cần đi ăn chút gì không?” Anh ta hỏi, tôi không từ chối.

Vài ngày sau đó, cảm giác giữa tôi và Mộng Hàn dường như có chút thay đổi. Tôi không khóa cửa căn hộ nữa, còn Mộng Hàn cũng thực sự dọn về sống, trước đó anh ta rõ ràng nói muốn rời khỏi thành phố A rất lâu. Hai chúng tôi sống với nhau vô cùng thận trọng.

Công việc của anh ấy dường như thật sự rất bận, còn tôi cũng vậy, cho nên bình thường tiếp xúc nhau không nhiều. Thậm chí có lúc, anh ấy nửa đêm về, lại đi trước lúc tôi đi làm, nếu không thấy vị trí đôi dép lê ở cửa có thay đổi, thì tôi cũng không biết anh ấy đã từng về nhà.

Có lúc, sau khi tôi dậy cũng có thể nhìn thấy anh ấy đang bận rộn nấu ăn sáng trong bếp, dáng vẻ rất buồn cười, song thái độ lại rất cẩn thận. Không biết từ lúc nào, cuối cùng tôi thấy áy náy trong lòng, xuống bếp làm chút điểm tâm, từ đó trong bếp thường xuyên thấy bóng dáng bận rộn của hai người.

Chúng tôi hoàn toàn không giống cặp vợ chồng đã ly hôn, càng giống như hai người đang sống cùng nhau. Cảm giác này khiến trong lòng tôi từ từ thấy thả lỏng.

Hằng hái nửa tháng trời, bản hợp tác giữa Trung tâm Thương mại Thanh Hoa và công ty Vĩnh Chính cuối cùng đã chính thức ký kết. Đây là vị khách hàng đầu tiên của tôi, tuy còn chưa lấy được chi phiếu cuối cùng, nhưng trong lòng cũng vô cùng vui mừng. Vốn dĩ đây chỉ là tâm tư của một nghiệp vụ viên nhỏ, song hôm đó gặp Chu Chính ở thang máy, nghe được từ miệng anh ta hai từ chúc mừng, tôi mới hiểu sâu sắc được rằng ngoài tiền bạc ra, sự thỏa mãn của việc được khẳng định.

Trung tâm Thương mại Thanh Hoa là một trong những công ty hàng hóa lớn nhất thành phố A, dịch vụ mở rộng đến toàn quốc, thậm chí ra cả nước ngoài, ông chủ chính là một người Hoa gốc Mỹ. Hôm nay, Công ty Vĩnh Chính nhận được giấy mời của Công ty Thương mại Thanh Hoa, mời Chu Chính tham gia tiệc rượu kỷ niệm mười lăm năm tròn.

Theo tôi biết, kiểu xã giao giữa các công ty này, nếu là ông chủ không đi, cũng sẽ sắp xếp một lãnh đạo cấp cao khác. Tôi không ngờ Chu Chính lại bố trí tôi đi tham gia.

Anh ấy nói tôi từng nói chuyện về nghiệp vụ, không có tôi, có lẽ Công ty Vĩnh Chính với quy mô này sẽ không thể xếp vào hàng ngũ được mời, đây là một cơ hội mở rộng tầm mắt, để tôi học hỏi hơn.

Tôi hỏi anh ta, như vậy có thể là thiếu tôn trọng với khách hàng không. Câu trả lời của Chu Chính lại là: Con người mạnh dạn bao nhiêu, thì có chỗ đứng bấy nhiêu. Nếu tôi cho rằng địa vị của mình thấp hèn, thì như vậy sẽ khiến người khác coi thường, nếu tôi cảm thấy mình có thể, thì có thể có được sự tôn trọng tương tự.

Lại một lần nữa được anh ấy khích lệ, tôi lại mạnh dạn dùng thẻ tín dụng, sắm cho mình một bộ đồ.

Hôm đó tôi trang điểm cho bản thân, ung dung xuất hiện trong tiệc rượu kỷ niệm mười lăm năm thành lập Công ty Thương mại Thanh Hoa.

Sau khi chào hỏi, rất nhanh, trong túi xách của tôi có vô số danh thiếp của các vị lãnh đạo cấp cao như chủ tịch hội đồng quản trị, giám đốc...

Chu Chính nói khả năng thích ứng của tôi rất mạnh, rất nhanh tôi đã phát huy cái “sở trường” này. Không bao lâu, tôi đã không còn sự căng thẳng và gò bó lúc đầu, dần trở nên tự nhiên thoải mái.

Sau khi Chủ tịch Hội đồng Quản trị đọc diễn văn xong, tiệc rượu chính thức bắt đầu. Chủ tịch của Công ty Thanh Hoa họ Vệ, nụ cười thân mật hữu nghị, không ngừng cầm ly rượu lên chạm ly với mọi người. Chỉ là tôi không ngờ, ông ấy đột nhiên lại cầm ly rượu đi về phía tôi trong rất nhiều người.

Tôi ngẩng lên, cầm ly rượu nói lịch sự: “Chủ tịch Vệ, chào ông!” Sau khi ông ấy uống hết ly rượu đỏ, rồi cười nhìn vào ly của tôi. Tôi hơi ngần ngại một chút, song cũng rất nhanh cười đáp lại lịch sự. Nhìn chung, tôi không thể uống rượu, cho nên trong ly là nước hoa quả, tôi nhớ đã từng có một câu nói: Phụ nữ trời sinh có quyền không uống rượu, chỉ cần bạn không gật đầu, bất cứ ai cũng không thể cưỡng ép bạn. Trí nhớ của tôi luôn rất tốt, cho nên không cảm thấy thất lễ.

Sau khi những người cần quen đã làm quen cả, nghĩ là về có thể báo cáo kết quả rồi, tìm được khe hở, tôi đi ra khỏi phòng tiệc, chạy đến hoa viên trong khách sạn cho thoáng khí. Trong không khí tràn ngập hương hoa thoang thoang, xung quanh trồng những cây ngân hạnh cao cao, tôi tìm thấy một chiếc ghế bên hồ nước ngồi xuống nghỉ. Vừa ngồi xuống, đằng sau vọng đến giọng nói của một người đàn ông: “Cô Tiêu?”

Tôi bị giật mình một cái, quay đầu nhìn, một người đàn ông khoảng bốn mươi, trông nho nhã tuấn tú đang đứng sau tôi. Dưới ánh đèn chiếu lung linh trong hồ nước, tôi nhìn rõ người này.

“Sếp Vệ!” Tôi vội vã đứng dậy chào hỏi ông ta, nhìn nụ cười tươi như hoa của ông ấy cứ nhìn tôi chằm chằm. Lúc này tôi nhìn thấy bên cạnh có phục vụ mang theo khay rượu đi theo, ông ấy cầm ly rượu đỏ lên, đưa cho tôi, bản thân cũng cầm một ly khác lên, “Cô Tiêu, trước đây chúng ta đã từng gặp nhau.”

Trước đây tôi làm gì có gặp được một nhân vật lớn như ông ấy chứ?

Tôi hỏi, ông ta chỉ cười.

Trong chốc lát, ông ấy lại cầm ly rượu lên uống hết, cười nhìn tôi.

Tôi nhìn ly rượu đỏ trong tay, nghĩ khoảng ba mươi giây, rồi cắn răng uống vào.

Vị Chủ tịch này rất giỏi nói, cuối cùng biểu đạt ý muốn phái xe đưa tôi về nhà.

Tôi từ chối khéo léo, chính vào lúc tôi cảm thấy có chút nặng nề, thì nghe thấy giọng nói quen thuộc từ đằng sau, “Đồng Đồng, em ở đây à?”

Nghe thấy giọng nói của Mộng Hàn, tôi hơi thở phào. Sau khi anh ấy cười và chào hỏi sếp Vệ, giơ tay ôm tôi vào lòng, tự nhiên tôi rất phối hợp với anh ấy, khép mình vào như con chim nhỏ.

Sếp Vệ hơi cười, ông ta và Mộng Hàn dáng vẻ đã quen, nói chuyện một lúc, cuối cùng rời đi.

Trở về căn hộ chung cư, rượu đã hoàn toàn ngấm vào, đầu có chút choáng váng, dưới chân cũng có chút bất lực. Cửa thang máy vừa mở, Mộng Hàn đã đẩy tôi vào.

“Váy mua lúc nào vậy?” Giọng nói Mộng Hàn khàn khàn, không kịp trả lời, nụ hôn của anh ấy đã áp xuống. Chiếc váy đó vốn đã mỏng manh, cổ hình chữ V, bởi vì có chút kiểu cách lễ phục, cho nên kích thước trước sau đều to hơn so với váy thông thường, tay anh ấy dễ dàng thò vào trước ngực tôi. Tôi giãy dụa, cố dùng tay giữ lấy tay anh ấy, “Anh làm hỏng váy của tôi đó.”

“Chiếc váy này trông thật khó coi.” Anh ấy nói khó chịu. Rõ ràng là cố ý, muốn tìm cách làm cho chiếc váy trông thảm thương đi.

Cửa đằng sau đột ngột mở ra, anh ấy dứt khoát ôm tôi lên, không kịp đi vào phòng ngủ, chỉ trước sofa vài bước, ném tôi xuống. Có không gian thở, tôi cố gắng chỉnh lại váy, chiếc váy này hơn hai nghìn tệ, là dùng thể tín dụng mua. Tôi lớn như vậy rồi, lần đầu tiên mua một bộ váy đắt như vậy, mới mặc lần đầu, đã làm thành như vậy rồi, đau lòng đến mức tôi chỉ muốn khóc.

Mộng Hàn nhìn động tác của tôi, dường như càng tức giận, lại một lần nữa túm lấy tôi đang chuẩn bị đứng dậy, không đợi nói gì đã ấn tôi lên sofa, rồi đè người lên tôi. Lần này anh ấy hôn không có dùng lực, mà rất có kỹ xảo, tôi chỉ cảm thấy không thể hít thở, song làm thế nào cũng không thể tránh được đôi môi anh ấy.

“Mộng Hàn, anh buông tôi ra, chúng ta đã ly hôn rồi!” Tôi hét to lên, cùng lúc thức tỉnh anh ta cũng là thức tỉnh tôi.

“Sau này không cho phép mặc váy như vậy!” Giọng nói anh ta dường như đã không còn là anh ấy, khàn khàn đi. Tôi lại không biết đêm nay anh ta tại sao lại so đo vì chiếc váy của tôi.

Đầu óc tôi trong chốc lát có chút trống rỗng, lại một lần nữa thấy rõ cảnh tượng hôm đó lúc anh ấy mua váy cho cô gái thướt tha yếu điệu ở trong cửa hàng tổng hợp.

Tôi dùng gối đá mạnh anh ta một cái, hiệu quả rất rõ rệt, tất cả động tác của anh ấy lập tức dừng lại, cau mày lại, dùng cánh tay đặt lên trên đỉnh đầu tôi, nhìn tôi từ trên xuống vẻ không hiểu.

Tôi một tay đẩy anh ta ra, nói như đinh đóng cột: “Cút đi, muốn thì đi tìm người đàn bà khác!”

Anh ta ngăn người một lát rồi trầm giọng nói: “Em phát khùng gì vậy?”

“Đêm nay người phát khùng rốt cục là ai?”

Không khí u ám, anh ấy nhìn tôi, tôi nhìn anh ấy, dường như hai quân trước trận đấu, địch không động, ta không động.

Cuối cùng anh ta lật người nằm cạnh tôi. Chiếc ghế sofa đủ to, cho hai người còn rộng. Anh ấy ấn tôi xuống không để tôi dậy, cầm chiếc áo vest ném trên sàn đập lên người tôi. Đêm rất yên tĩnh, ánh đèn bên ngoài lấp lánh. Quần áo anh ta có mùi thuốc lá nhạt nhạt, còn có mùi sạch sẽ mà anh ta thường có.

“Em rốt cục làm việc ở đâu, sao lại có thể xuất hiện ở tiệc rượu?”

“Công ty cử tôi đi, sao nào? Sếp Sở cảm thấy sao vậy, chỉ có anh đi được, tôi không thể xuất hiện đúng không?”

“Chủ tịch Vệ đó làm kinh doanh rất lớn, tin đồn ông ta và vợ ông ta tình cảm luôn rất tốt, song đàn ông ở tuổi tác như ông ta, tâm tư rất khó nói. Sau này em nên ít xuất hiện trước mặt ông ta.”

Tôi cười nhạt một tiếng: “Anh yên tâm đi, loại đàn ông đã có vợ dù cho có trối hai tay đưa cho tôi, tôi cũng không có hứng thú nhìn đâu.”

“Thật sao?” Anh ta quay mặt của tôi lại, để tôi nhìn anh ta.

Tôi không ngại vung tay anh ta ra, “Phải!”

“Hơn nữa em đúng là cũng không có tiềm chất là tình nhân.” Anh ta có được câu trả lời của tôi rồi, tâm trạng dường như trong chốc lát tốt hơn lên, cũng nhắm mắt lại.

“Mộng Hàn, anh nói rõ một chút!” Tuy là tình nhân không phải là chuyện về vang gì, nhưng sự chế giễu đó của anh ta khiến tôi rất không dễ chịu.

28. Chương 28

Kệ tôi có lay anh ta thế nào, anh ta cũng không mở miệng, cứ nhắm mắt, khóe miệng hơi cười.

“Xem ra sếp Sở nghiên cứu về tiêu chuẩn đối với tình nhân rất thấu đáo nhỉ.” Tôi phản kích lại.

Vì câu nói này mà anh ta mở mắt, muốn ôm tôi ngoài áo khoác. Tôi lùi lại tránh, nhảy xuống sofa, chạy về phòng ngủ của mình, đóng sầm cửa lại.

Ngồi giữa giường ngơ ngẩn, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên người vẫn khoác áo của anh ta, xung quanh toàn hơi thở của anh ta.

Ba năm của tôi đều đã bày ra trước mặt anh ta, song ba năm của anh ta thì tôi lại không biết gì cả. Trong lòng anh ta có thể không chút băn khoăn mà mở miệng muốn tái hôn với tôi, nhưng tôi lại không có bất cứ lý do gì thuyết phục mình lại chấp nhận anh ấy. Tuy có lẽ như lời Tưởng Nhược Phàm nói, tôi có thể vẫn còn yêu anh ta, nhưng hôn nhân không phải chỉ cần tình yêu là có thể gắn kết được.

Ngoại trừ yếu tố gia đình, tôi không tìm thấy bất cứ cảm giác an toàn nào đối với anh ấy. Tôi thà sống cô độc một mình, cũng không muốn cả ngày thấp thỏm lo âu, đoán tới đoán lui mà sống. Có lẽ năm đó chúng tôi rất nghèo, chúng tôi có thể cãi nhau, song so với những tháng ngày đó, anh ấy như thế này còn khiến tôi không thể yên tâm hơn.

Thực ra, rất nhiều lúc tôi muốn hỏi anh ấy nhưng lại sợ kết quả nhận được khiến mình càng thất vọng, hoặc thậm chí chỉ là một lời nói dối. Tôi thừa nhận mình rất nhỏ nhen, chỉ là một người đàn bà không chịu nổi một hạt cát trong mắt.

Ngày thứ hai đến văn phòng của Chu Chính, đã sắp tan ca rồi. Trong tay anh ta đang có một hộp quà nhỏ nhỏ, nhìn rất tinh tế, trên mặt hộp còn thắt nơ màu hồng. Tôi nghĩ món quà như vậy nhất định là tặng cho phụ nữ. Nghĩ đến lần đầu tiên gặp Chu Chính ở “quán mì thịt bò Gia Châu”, tôi nhin không nổi cười. Đoán là cuộc sống riêng của anh ấy nhất định cũng rất màu sắc. Nhưng với trí tuệ của anh ấy, có đi qua bao nhiêu người phụ nữ cũng nhất định không bị lung lay gì.

Theo tôi được biết, Chu Chính không có gia thế hiển hách như Tưởng Nhược Phàm, dường như cũng tương tự như Sở Mộng Hàn, anh ấy cũng tự thân lập nghiệp sau khi tốt nghiệp đại học.

“Nào, đến đây, mời ngồi!” Nhìn thấy tôi vào, Chu Chính vội chào hỏi tôi. Xem ra anh ấy giống tôi, tâm trạng rất tốt. Hôm nay, đối với tôi mà nói là một ngày tốt, hợp đồng với Công ty Thương mại Thanh Hoa mấy ngày trước đã chính thức ký kết rồi, còn chi phiếu khoản đầu tiên hôm nay đã giao đến phòng tài vụ rồi. Và điều quan trọng là lúc phát lương vào tháng tới tôi sẽ có thể lấy được khoản hoa hồng đầu tiên.

Chu Chính đưa chiếc hộp trong tay cho tôi, “Tặng cô này!”

Tôi giật mình, thì ra món quà đó là cho tôi, mặt tôi đỏ lên, khách sáo nói lịch sự: “Sếp Chu, cái này ngại quá.” Anh ta nói không nhanh không chậm: “Món quà này đáng ra là Lý Phong tặng cô mới đúng, song tôi biết, cậu ta có chút ý kiến với cô ở hạng mục này, nhân viên ưu tú như cô, tôi chỉ có thể vượt cấp khích lệ thôi.”

Có thể được sếp đích thân cổ vũ như vậy, trong lòng tôi vô cùng cảm kích, hận là không thể đầu tư hết thời gian vào công việc, để đối đáp ân tình của ông chủ.

“Mở ra xem đi!” Anh ấy cười và nói.

Tôi cẩn thận bóc ra, thì ra là một chiếc xác tay màu hồng, tuy tôi không hiểu là nhân mác gì, nhưng được gia công rất tinh xảo, vừa nhìn đã biết là giá không rẻ.

Nhưng điều tôi quan tâm lại không phải giá cả, mà là thành ý này.

“Cảm ơn sếp Chu!” Nhớ lại quá trình hạng mục này, tôi nhất thời đan xen nhiều cảm xúc.

“Biết tôi tại sao lại tặng xác tay cho cô không?” Về mặt của anh ấy lúc này đối với tôi rất hài lòng.

Tôi lắc lắc đầu, anh ấy nói: “Tôi hy vọng ví tiền của cô có thể càng ngày càng đầy, như vậy công ty cũng có thể kiếm được càng nhiều tiền.”

Ha ha, anh ta đúng là đang chọc tôi. Và tôi vẫn thật lòng nói một câu cảm ơn anh ấy, “Sếp Chu, cảm ơn sự khích lệ của anh từ xưa tới nay, tôi nhất định không để anh thất vọng.” Lời nói như vậy dường như nói ra rất quê, nhưng lại xuất phát từ trong lòng tôi.

Anh ấy lắc đầu, “Thực ra tôi chưa từng giúp gì cô, tất cả thành tích đều là tự cô giành lấy, là tôi phải cảm ơn sự nỗ lực của cô đối với công ty mới phải.”

Sao tôi lại cảm thấy ông chủ của mình đáng yêu đến vậy, lời nào từ miệng anh ấy cũng đều khiến người ta thoải mái đến thế.

Tôi lại nhớ đến Mộng Hàn, Chu Chính nói cái người họ Sở đó là người mà trong lòng anh ấy tương đối khâm phục, nhưng tôi tưởng tượng không ra trong công việc thì anh ta là như thế nào.

Sau khi tan làm tôi nhận được điện thoại của Mộng Hàn, anh ấy muốn cùng tôi đi ăn cơm. Hôm nay là một ngày đáng kỷ niệm, tôi hy vọng có thể có người cùng tôi chia sẻ, dù sao Mộng Hàn chủ động gọi điện, vậy thì là anh ta rồi.

Đã hẹn gặp mặt ở quán ăn trước Trung tâm Thương mại Isetan. Nhưng lúc thấy anh ta, anh ta lại không cùng tôi đi vào, mà là kéo tôi quay người vào Isetan.

“Đi đâu?” Trước kia anh ấy là một người rất giản dị, nhưng trong căn hộ của anh ta, tôi lại phát hiện trang phục anh ấy lại không ít, lẽ nào anh ta để tôi cùng anh ta đi mua quần áo? Tôi luôn không thích người đàn ông đặc biệt thích làm đẹp, càng bài xích những gã dùng nước hoa, lẽ nào Mộng Hàn ngày nay đã trở thành một người thích chải chuốt, làm đẹp.

Lên khỏi cầu thang vịn mới biết anh ấy đưa tôi đến quầy nữ trang tầng 3.

Cảnh chúng tôi gặp lại nhau lại hiện lên rõ mồn một trước mắt tôi. Tôi nhìn bộ quần áo hàng hiệu đối diện, nghĩ rằng dù sao tháng tới cũng sẽ có một khoản lớn, mình quyết định mua một bộ tự thưởng.

Chọn chọn lựa lựa, chuyển mấy chỗ, cuối cùng tầm mắt của tôi đã ngắm vào một bộ công sở kiểu cách rất giản dị, dù cho vậy cũng cần 1.200 tệ. Và thời tiết cũng sắp lạnh rồi, bộ đồ này đúng là tôi cần.

Tôi để cô phục vụ giúp tôi lấy một bộ, lúc đi ra từ phòng thử, tôi nhìn thấy mình trong gương, trẻ trung hơn, màu đen nhìn có vẻ khiến tôi càng thêm điềm đạm hơn bình thường vài phần.

Mộng Hàn đi đến bên cạnh tôi, cau mày với tôi: “Em không hợp mặc đồ đen, như vậy chỉ khiến khuôn mặt em trông rất nhợt nhạt.”

“Công việc cần!” Không quan tâm anh ta nói gì, tôi đi tới phòng thử thay đồ, quay đầu ra nói với cô bán hàng, “Gói giúp tôi với!”

Bình thường đúng là tôi không có thời gian đi mua sắm, ở đây đúng là tìm không thấy bộ nào rẻ cả. Có lúc, thời gian chính là vàng bạc, tôi không muốn để mình tay không mà về. Lúc tôi đưa thẻ tín dụng cho nhân viên bán hàng, sắc mặt Mộng Hàn đã rất khó coi rồi. Anh ta đòi thanh toán cho tôi nhưng bị tôi cự tuyệt từ chối, anh ta không kiên trì thêm, chỉ là nghiêm mặt cả quãng đường, song vẫn đi xách túi hộ tôi rất phong độ, một mình đi đằng trước.

Cho đến lúc ra khỏi Isetan, tôi nhìn thấy anh ấy đi về hướng xe của mình, không thể không gọi anh ta lại: “Mộng Hàn, không phải nói đi đâu ăn cơm sao?” Tôi chỉ tay vào quán đồ Tây đối diện.

Cuối cùng anh ấy nhìn tôi một cái, nói lạnh lùng: “Đau dạ dày còn ăn đồ Tây? Rốt cục em có đầu óc không vậy?”

Thì ra anh ta vốn không định cùng tôi đến ăn cơm, là đặc biệt anh ấy muốn đưa tôi đến đây mua quần áo.

Bên trên viết “Quán ăn nhà vườn Thuần Hoa”, tôi nhìn xe dừng ở trước cửa, biết là người đến đây ăn cơm đều rất giàu có.

Lên đến tầng hai, anh ấy ngồi xuống ở chỗ gần cửa sổ. Chỗ bên cạnh cách chúng tôi không xa, một cô bé đang gầy đàn tranh cổ.

Nhìn tôi nhìn thực đơn với vẻ do dự, hiển nhiên anh ấy đã bỏ ý định để tôi chọn món, tự chọn mấy món cho phục vụ viên.

“Anh có thể không nghiêm mặt được không?” Cuối cùng tôi bắt đầu kháng nghị.

Về mặt anh ấy luôn lạnh lùng, nhìn tôi một cái, nói rất đáng tiếc, “Tiêu Đồng Đồng, cô là người phụ nữ khó chịu nhất tôi từng gặp.”

“Như nhau thôi.”

Rất nhanh món ăn được đưa đến cả, đều là món ngon dễ tiêu hóa, ngay cả món cá cũng hấp.

“Ngày mai tôi phải đi Nhật, cô có muốn đi cùng không?” Sự im lặng đem vào bữa ăn bị một câu nói không đầu không đuôi phá vỡ.

Tôi lắc lắc đầu, ngoài các yếu tố khác, mấy ngày tới chính là giai đoạn chạy nước rút cuối tháng, dù cho trời có sập xuống, tôi cũng không thể xin nghỉ, “Không được, công việc mấy ngày tới của tôi sẽ rất bận!”

“Ông chủ của cô nên vui mừng vì có một nhân viên tốt như cô!”

Tâm trạng tôi hôm nay đúng là rất tốt, cười ha ha đáp lời anh ta: “Ông chủ tôi luôn cho là vậy.”

Anh ta hừ nhẹ một tiếng: “Tôi dự tính phải đi một tháng.”

Tôi cũng giật mình, “Một tháng, lâu vậy?” Về mặt anh ấy vì câu nói này của tôi mà dần dần dịu lại.

Tôi uống một hớp canh, nói với anh ấy: “Ồ, có thể tôi không đợi được anh về, đến lúc đó tôi sẽ để lại chìa khóa trên bàn trà, anh về thì nhận nhé.” Anh ấy đột nhiên ho lên, giống như bị hóc xương cá vậy.

Tôi bổ sung giải thích thêm: “Đầu tháng phát lương, sẽ đi tìm nhà thuê...”

Ánh mắt Mộng Hàn lướt tôi một cái, đầy vẻ sắc nhọn, “Căn hộ này cô có thể ở luôn, nếu không muốn nhìn thấy tôi, tôi có thể không xuất hiện nữa, lời tôi đã nói, luôn có hiệu lực.”

“Căn hộ này vốn dĩ là của anh.” Tôi múc một thìa vẩy cá trong bát, cho vào trong miệng, sau khi nuốt vào tiếp tục nói: “Nếu không phải là đêm đó chân tôi bị sái, thì tôi cũng không thể đến nhà anh. Căn hộ xa hoa như vậy, tổ yến, vẩy cá những thứ đáng quý đó xa vời với cuộc sống của tôi, tôi chỉ là một viên chức nhỏ vất vả lao động kiếm sống, cuộc sống như vậy khiến tôi không thể yên tâm hưởng thụ.”

“Đây chính là lý do cô cố chấp chuyển đi?” Mộng Hàn nhìn vào mắt tôi, muốn nhìn rõ tâm ý của tôi trong đó.

“Không hoàn toàn vậy, nếu tôi thực sự tìm thấy người bạn đời trong lòng tôi, có lẽ tôi sẽ thử tận hưởng tất cả những gì anh ta cho tôi. Anh không phải là người để tôi cùng chia sẻ cuộc sống.”

“Là cô nói, tôi đã mất tư cách vậy sao?” Mộng Hàn đầy vẻ thất vọng.

Tôi lắc đầu, hôm nay là một ngày đẹp khó có, tôi không muốn bắt cứ chuyện gì phá vỡ tâm trạng tốt của tôi, “Chúng ta có thể không nói chuyện này không? Dù sao qua đêm nay, có lẽ chúng ta sẽ không thể cùng ngồi ăn cơm như lúc này nữa.”

Anh ấy im lặng một lát, cuối cùng giống như là hạ quyết tâm vậy, nói với tôi: “Được”. Tôi biết cái từ “được” của anh ta, trong lòng anh ta đã tiếp nhận hiện thực tôi phải chuyển đi. Tuy điều này không cần anh ta đồng ý, nhưng trong lòng tôi vẫn dấy lên một cảm giác khó nói nên lời. Ăn xong cơm, ngồi vào xe anh ấy, im lặng nghe nhạc trong CD, tôi ngẩng đầu lên, lại phát hiện đây không phải hướng về căn hộ chung cư.

Để đầu dựa vào chỗ tựa lưng của tay lái, tôi không hỏi anh ấy. Tôi muốn đêm như thế này có lẽ sau này không thể có lại nữa? Dứt khoát để anh ấy đưa tôi đến nơi anh ta muốn đi. Anh ấy đã từng là người tôi tin tưởng nhất, dù cho chúng tôi đi đến nước như ngày hôm nay, dù cho đã không còn yêu nhau nữa, song ở một thời khắc nào đó, trong lòng tôi anh ấy mãi mãi không phải là người tôi cần đề phòng.

Thì ra ba năm đã qua rồi, một vài thói quen vẫn vậy, không thể thay đổi.

Anh ấy bắt đầu lái xe rất nhanh, nhìn ra ngoài cửa sổ xe thấy rất nhiều xe bị bỏ đằng sau. Ráng chiều và ánh đèn lấp lánh ven đường, khiến chúng tôi giống như đang tản mạn trong dòng ngân hà vô biên vậy. Hồi ức dần dần hiện về trước mắt: Một thanh niên nhanh nhẹn ánh mắt buồn rầu, một cô gái mặc bộ váy liền màu trắng, hai người họ tay trong tay cùng nhau tản bộ bên dòng sông nổi tiếng này.

“Mộng Hàn, lúc nào, chúng ta cũng có thể có một chiếc xe? Em từ nhỏ đã thích ngồi xe hơi, dù cho là xe buýt, vừa lên xe đã không muốn dừng lại. Dù cho con đường có xa nữa cũng có lúc đến bến, lúc đó thật xa xôi... Đợi khi chúng ta có xe rồi, anh đưa em đi trong dòng xe, lái mãi đến khi nào em không muốn ngồi nữa thì thôi, được không anh?”

Anh ấy nhìn dòng xe lưu động bên đường, gật gật đầu nặng nề: “Được!”

Trong lòng cô gái rất thật thà, bởi vì cô ấy biết con người này xưa nay không thể coi nhẹ lời hứa, chỉ cần anh ấy nhận lời thì sẽ có cách làm được.

Lời hứa còn đó, nhưng chúng ta lại để vuột mất bao lâu rồi.

Cửa trên mui xe đã được anh ấy mở ra, kính hai bên cũng dần dần hạ xuống. Gió đêm nhẹ nhàng thổi vào, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái. Xe giảm tốc độ, lái vào một con đường nhỏ tương đối yên tĩnh, trước mặt là khu rừng rậm rạp, còn đối diện khu rừng là một công trường đang xây dựng. Hiện tại công nhân đều đã tan ca, chỉ còn vài ánh đèn thừa thớt sáng ở đó.

Mộng Hàn dừng xe lại, tự xuống xe rồi đi về phía trước xe. Tôi theo sau anh ta.

“Đây là đâu vậy?” Gió ở đây đúng là mạnh hơn so với trong thành phố, song ít có khói xe, không khí sạch sẽ hơn nhiều. Đường như là một bầu oxy thiên nhiên trong lành, khiến tâm hồn con người không nóng nẩy nữa, tâm trạng cũng dễ chịu theo.

“Đây là một khu chung cư đang xây dựng, hai năm nữa, anh tin là anh đã có thực lực có một căn hộ thuộc về mình ở đây.” Nói rồi anh ta nghiêng đầu, nhìn tôi có dụng ý.

Chu Chính từng không chỉ một lần tán tưng anh ta trước mặt tôi, trong trí nhớ của tôi, anh ấy càng chưa từng nói lời trống rỗng. Tôi gật gật đầu, để ánh mắt nhìn về đằng xa, tưởng tượng cảnh tượng nơi đây được xây thành khu chung cư cao cấp.

“Em biết động lực làm việc lớn nhất của người đàn ông là gì không?”

Tôi nghĩ kỹ một lát, “Công thành danh toại, có thể thực hiện giá trị đời người của bản thân.” Thực ra tôi muốn nói không chỉ đàn ông, mà phụ nữ cũng cần được sự chấp thuận và tôn trọng của xã hội.

Anh hơi cười, nhìn về phía công trường đang xây nói: “Em nói chỉ là một phương diện, thực ra động lực lớn nhất của anh, chính là có thể có một người phụ nữ có thể cùng anh chia sẻ tất cả.”

Gió mát thổi vào mái tóc dài của tôi, anh giơ tay ra ôm tôi vào trong lòng, dịu dàng hôn lên môi tôi. Anh hôn thật dịu dàng, tỉ mỉ nhưng lại rất sâu sắc, đến mức như muốn tôi tan hoàn toàn vào trong nụ hôn đó.

Tôi quên cả giấy dựa, giơ tay ôm lấy eo anh, anh càng ôm tôi chặt vào lòng.

Hôm nay sau ba năm, lần đầu tiên tôi hoàn toàn không cự tuyệt, anh không chút cưỡng ép, dưới ánh trăng rực rỡ, chúng tôi tan vào nhau trong nụ hôn.

Lúc trở về căn hộ chung cư, đã rất muộn rồi, sau khi nằm xuống, tôi rất nhanh chìm vào giấc ngủ, lúc nửa mơ nửa tỉnh, tôi nghe thấy có tiếng gõ cửa.

Nhìn thấy chiếc đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường, chỉ mới 1 giờ 40 phút sáng.

“Đồng Đồng, ngủ rồi ư?”

Tôi không trả lời.

Anh ta lại nói nhẹ nhàng bên ngoài, “Anh biết em chưa ngủ, mở cửa ra một lát, anh có chuyện muốn nói với em”. Tôi nghe khẩu khí anh ta rất thật, thế là mở chăn, xuống giường đi đến trước cửa.

Mở cửa ra, nhìn thấy anh ta mặc bộ đồ ngủ màu xanh sẫm đứng ngoài cửa, trong tay cầm một túi giấy.

“Gì vậy?” Tôi chặn ở cửa không muốn để anh ta vào.

“Thứ trong túi là cho em!” Nói rồi, anh ta đưa cái túi qua.

“Đây là cái gì?”

“Đây là giấy chứng nhận nhà đất ngôi nhà này”. Anh ta nói rất thản nhiên, song tôi lại không hiểu gì.

Lúc tôi đang ngơ ngẩn, anh ấy đã đi vào, lại cầm chiếc túi trong tay tôi đi, tự đi đến bên giường ngồi xuống, lấy cái quyển sổ màu đỏ trong đó ra, đưa vào tay tôi. Tôi mở ra xem, phát hiện tên trên đó đúng là của tôi.

“Mộng Hàn, anh có ý gì?”

“Căn nhà này trước đây anh đã ủy thác cho luật sư đăng ký dưới tên em, đây là nhà của em, em yên tâm sống ở đây, không cần chuyển đi.”

“Sao tôi lại cần nhà anh chứ? Hơn nữa, anh lấy chứng minh thư của tôi lúc nào vậy?”

Khuôn mặt anh ta vẫn vẻ bình thản, “Chúng ta sống chung dưới một mái nhà, lấy chứng minh thư của em còn không dễ sao? Em đừng quên, hành lý của em, do anh thu dọn đến đây.”

“Anh ...” Tôi tức giận nói không nên lời.

Anh ta cau mày nói: “Em không phải không quen sống trong nhà anh sao, hôm nay đây là chỗ của em! Lúc chúng ta ly hôn không đề cập đến việc phân chia tài sản, đây là cái em nên được!”

Nhìn vẻ sững sờ của tôi, anh ta thở dài, “Nếu em không thích ở, thì tìm cơ hội bán đi, tất cả tùy em ...”

Bán đi?

Tính sơ lược qua, nếu thật sự căn hộ này quy ra tiền mặt, không chỉ khoản vay căn nhà cũ không cần trả nữa, mà còn có thể lại mua thêm một căn nhà tốt diện tích nhỏ hơn chút. Số tiền dư cũng có thể khiến tôi không cần tiếp tục đi làm nữa.

Đúng là quá hào phóng.

“Sếp Sở, anh đúng là quá có tiền rồi, nếu luôn tặng nhà hào phóng vậy cho người khác, rất dễ phá sản đấy.” Khẩu khí tôi lại có chút không tốt.

“Lần này, đã sắp phá sản rồi.” Anh ấy dịch người, tựa đầu vào đầu giường, nửa người nằm trên giường, nhìn tôi vẻ mỉm cười.

Tôi ngồi xuống, thử hỏi: “Anh còn có căn hộ khác ở thành phố A à?” Nhất định có, nếu không thì, anh sao lại cho tôi sống ở căn hộ này?

“Đây là bất động sản duy nhất tôi từng mua.”

Tôi mở to mắt, có chút không dám tin.

29. Chương 29

Anh ta cười nhẹ một cái, “Phí sống ở khách sạn công ty chịu hết, mua nhà một mình sống, lúc mở cửa, trong lòng đã rất hoảng sợ. Ở đâu cũng có một mình, cho nên tôi thà ở khách sạn. Hơn nữa, em cho rằng căn hộ bây giờ rất rẻ sao? Bởi vì không có ý định an cư, cho nên lúc quyết định mua, bỗng phát hiện căn hộ đã đắt vậy rồi. Mua căn hộ này, gần như đã sắp phá sản rồi.”

Trong lòng tôi có chút thẹn thùng, Sở Mộng Hàn, anh ta lại không phải là sinh ra trong giới nhà giàu, dù thế nào, cũng chẳng qua là phần đầu ba năm qua. Sao tôi lại tưởng tượng có chút quá vậy.

“Lúc tôi nhìn thấy anh bên cạnh luôn có người đẹp đi cùng, sao lại chỉ có một mình chứ?” Câu nói này không hề suy nghĩ, hầu như là buột miệng mà ra, nhưng sau khi nói tôi đã hối hận rồi.

Về mặt anh ta cũng thay đổi nhanh chóng theo câu nói đó, anh ta một tay kéo lấy tay tôi, để tôi dựa vào anh ta, “Em luôn quan tâm đến cảnh tượng lần đầu chúng ta gặp mặt sao?”

“Không phải quan tâm?”

“Không quan tâm?” Anh ta mở to mắt, dường như không dám tin.

Tôi gạt đầu, bổ sung nói rõ thêm: “Là không quan tâm, song cả đời khó quên!”

Sắc mặt Mộng Hàn vô cùng phức tạp, giơ tay giữ chặt vai tôi, “Thực ra hôm đó, cô ta chỉ là bạn cùng anh tham gia tiệc rượu, anh và cô ta không có gì, ba năm nay, em chưa từng gọi một cuộc điện thoại cho anh, lúc nhìn thấy vẻ mặt của em nhìn anh như thấy một người qua đường, anh rất tức giận, cho nên mới..”

Một người bạn nhảy đã tặng một chiếc váy trị giá 7.000 tệ? Đúng là một bạn nhảy không đơn giản?

“Khang Nhiên thì sao?” Đã nói tới đây, tôi cuối cùng cũng đã nói ra tâm sự trong lòng đã lâu. Không có quan hệ gì với Lưu Tần, cũng không có quan hệ gì với cô gái thướt tha yếu điệu tôi không biết tên kia, Khang Nhiên thì sao, tự cô ấy thừa nhận với tôi cô ấy là quan hệ bạn giường với anh.

“Khang Nhiên cũng là một người bạn của anh?” Tôi dứt khoát trả lời thay anh ta, vấn đề này thực ra đã giằng vò tôi rất lâu rồi, bởi vì không muốn để anh ta coi thường, cho nên tôi luôn giấu trong lòng.

Thực ra tôi chính là một người phụ nữ nhỏ nhen, dù cho có yêu ai đó nữa, cũng không thể tiếp nhận sự phản bội của anh ta. Tôi nghĩ nếu anh ta thực sự yêu tôi, thì nhất định không thể tiếp nhận người đàn bà khác. Cái ngày anh ta quên tôi cũng biết rồi, tôi rất sạch sẽ đối với chuyện tình cảm.

“Khang Nhiên và họ không giống!” Mộng Hàn không có ý muốn giấu tôi, thở dài, nói với tôi, “Khang Nhiên là đồng nghiệp lúc anh làm công việc đầu tiên, sau này cô ấy đến công ty khác, anh cũng đến TPC, hai công ty luôn có giao dịch làm ăn, cho nên anh và Khang Nhiên vài năm nay luôn có liên hệ.”

Tôi chỉ cảm thấy máu trào dâng lên tận đỉnh đầu, quả nhiên Khang Nhiên và anh ta có quan hệ không đơn giản, “Thực ra anh không cần giải thích với tôi, Khang Nhiên đã nói với tôi rồi, hai người là quan hệ bạn giường!”

Hai từ “bạn giường” đúng là rất ác ý.

Mộng Hàn lúc đó đã sững sờ, rất nhanh khuôn mặt liền đỏ. Mỗi khi anh ta có biểu hiện vậy, cho thấy anh ta đúng là tức lên rồi.

Anh ta há to miệng, hít một hơi sâu, nhìn tôi. “Em tin không?”

Tôi gật đầu. “Tôi tin!”

Sắc mặt Sở Mộng Hàn càng lạnh đi, anh ta hỏi tôi: “Tiêu Đồng Đồng, trong lòng em, tôi chính là một người như vậy sao? Tôi thừa nhận Khang Nhiên và tôi tồn tại tình cảm không giống nam nữ bình thường, nhưng tôi không yêu cô ta, cũng chưa từng khiến cô ta hiểu lầm điều gì, tôi và cô ta luôn liên lạc, chính xác là vì mối quan hệ công việc, bao gồm cả Lưu Tần cũng vậy. Trong lòng họ nghĩ thế nào tôi không kiểm soát được, song tôi chưa từng có ám thị gì cho họ cả, hướng chỉ tôi cũng rất bận, càng không có thời gian lãng phí vào chuyện vô vị này.” Giọng nói của Mộng Hàn có chút kích động, anh ấy cảm thấy tôi vu oan anh ta?

“Lần trước vì bố tôi nhập viện nên cần tiền gấp, gọi điện cho anh, Khang Nhiên nói anh đang tắm...Và ngay cả điện thoại anh cũng không nhắc, bảo tôi đợi một lát gọi lại, anh nói tôi nên nghĩ thế nào? Nên cảm thấy cô ta và anh đang nói chuyện công việc à?” Tôi vốn dĩ không muốn tin những điều trong lòng mình đoán là sự thật, song có lẽ chính vì tôi thật sự còn yêu anh, cảm thấy mình giống như bị phản bội vậy, không thể nghĩ theo phương hướng tốt.

Về mặt anh ấy dần bình tĩnh lại, dần hiện lên chút xấu hổ, “Tôi cho rằng, em gọi đến, là lại muốn nói chuyện ly hôn với tôi, cho nên tôi mới nói như vậy. Nhưng một lát sau, tôi lại cảm thấy không đáng lắm, không yên tâm, lái xe chạy đến căn nhà nhỏ của em thuê. Thực ra sau khi tôi về thành phố A đã đến đó, nhìn thấy Tưởng Nhược Phàm không chỉ một lần đưa em về, tôi cho rằng Nhược Phàm là bạn trai của em.” Mộng Hàn đột nhiên nghĩ đến điều gì, lại theo thói quen cau mày, “Em đã luôn canh cánh trong lòng, tại sao lại không hỏi tôi?”

“Anh không có nghĩa vụ giải thích với tôi, dù cho tôi buồn bực, đó cũng là chuyện của bản thân tôi, không liên quan đến anh!” Tôi cố gắng để giọng nói của mình nghe có vẻ hời hợt.

“Em tin anh được không? Trong lòng anh xưa nay chưa từng có người khác, chúng ta đã bỏ lỡ ba năm rồi, có thể quên đi chuyện không vui đó không, làm lại từ đầu?” Lúc anh ấy nói vậy, ánh mắt đầy vẻ đau lòng.

Đêm nay, anh ấy không rời khỏi phòng ngủ của tôi, hai chúng tôi tay trong tay, lặng lẽ nằm trên giường. Anh ấy đợi câu trả lời của tôi, song tôi lại không thể cho anh ấy câu trả lời anh ấy muốn.

Nguyên nhân năm đó khiến chúng tôi chia tay, ngoại trừ vì các vấn đề cuộc sống mà cãi nhau khiến tôi cảm thấy mệt mỏi và bất lực ra, thì điều càng quan trọng hơn là, chúng ta từ lúc nào đã có nguy cơ về niềm tin.

Có lẽ sự thực tôi nhìn thấy khiến tôi không thể dễ dàng quên đi, hoặc là lời giải thích của anh không thể khiến tôi hoàn toàn tin anh, cho nên luôn có một sức mạnh nào đó khiến tôi hoài nghi anh. Cảm nhận như vậy giày vò lắm, tôi càng yêu anh ta, thì sẽ càng nghĩ nhiều, nghĩ càng nhiều càng đau khổ.

Lúc rời khỏi căn hộ cao cấp này, tôi sẽ đặt cái túi giấy tờ anh ấy để lại cho tôi vào trong ngăn kéo đầu giường và để chìa khóa nhà lại trên bàn trà, dọn hành lý của mình, rồi đóng cửa lại.

Đây là căn hộ bản thân Mộng Hàn phấn đấu mà có, tôi sao có tư cách sở hữu nó chứ?

Sau khi linh lương, tôi liền bắt đầu đi tìm nhà khắp nơi. Thị trường nhà cho thuê trong thành phố A luôn rất sôi động, tìm rất lâu, cuối cùng tìm được một tiểu khu chỉ có mười mấy năm tuổi nhà. Môi trường tiểu khu này rất tốt, cơ sở vật chất cũng rất tốt, chỉ là cách trung tâm thành phố hơi xa chút.

Đồ dùng trong nhà tương đối còn đủ, bàn bạc hồi lâu, chủ nhà mới định giá thuê là 2.800 tệ trên tháng.

Nhanh thật, tôi đã chuyển tới nơi mới gần hai tuần rồi.

Buổi sáng thứ bảy, không dễ dàng được ngủ đã, hàng xóm lại cứ vọng đến tiếng lách cách. Tôi lao xuống giường, chỉnh lại đồ ngủ của mình, mở cửa ra.

Ai ngờ tôi vừa mở cửa nhìn, đã phát hiện hiện cửa chống trộm đối diện đã bị mở to, có bốn người đang vào trong dọn đồ, là đồ gia dụng mới chưa lắp ráp.

Thì ra, là hàng xóm mới chuyển đến.

Tôi thay dép, đi ra ngoài. Đây là căn hộ có hai phòng, nhìn qua khoảng 110m². Không thấy chủ nhân, chỉ có bốn người công nhân đang vội lắp đồ.

Về lại nhà mình, nhìn đồng hồ, mới 7 giờ sáng. Muốn ngủ lại, nhưng không buồn ngủ nữa. Mở cửa sổ hóng gió, sau đó lại chính đốn bản thân ngay ngắn. Vì công việc yêu cầu, tôi bây giờ mỗi sáng đều mặc một bộ đồ công sở, khiến tôi cũng không biết tuổi thực tế của mình là bao nhiêu rồi nữa. Hôm nay, tôi buộc tóc đuôi gà, đổi sang mặc quần bò bó sát và mặc áo sơ mi có cổ. Tôi trong gương nhìn dường như lại trở về với thời học sinh. Tâm trạng rất vui vẻ, tôi đi đến trước cửa, đi đôi giày thể thao để thấp, cầm túi đi ra khỏi căn phòng.

Lúc này, đoán là “hai vợ chồng” Thẩm Hân Hân vẫn còn chưa dậy, thế là tôi mua chút điểm tâm, ngồi xe đến nhà cô ấy.

Đã sắp 9 giờ, ấn chuông cửa hồi lâu, mới nghe thấy có tiếng dép lạch bạch từ trong phòng đi ra. Thẩm Hân Hân nhìn thấy tôi hai con mắt nhắm mắt mở mơ mơ hồ hồ.

“Đã biết hai cậu ngủ nướng còn chưa dậy, nhìn xem tôi đem cái gì tới này?” Nói rồi tôi lắc lư bánh rán và sữa đậu nành trong tay trước mặt cô ấy.

Nhìn thấy đồ ăn, cô ấy lập tức không buồn ngủ nữa, một tay cầm lấy, lao vào trong nhà hét tôi: “Ông Tường, mau dậy đi, có đồ ăn ăn rồi!”

Tôi thay dép lê, đặt sữa đậu nành và bánh rán vào bếp, bật lò vi sóng hâm lại nửa phút, sau đó cho sữa đậu nành vào bát thủy tinh, tất cả đều hâm nóng, rồi bưng ra, đặt trên bàn ở phòng khách.

“Nói với tôi, Mộng Hàn sao lại mù mắt như vậy chứ, bỏ Đồng Đồng của chúng ta, một người phụ nữ xinh đẹp, đảm đang vậy mà không biết trân trọng, bây giờ chẳng phải là tiếc rồi không?” Thẩm Hân Hân đang chen vào nhà vệ sinh với Ông Tường nói tôi.

Tôi đặt 1 vạn tiền mặt lên bàn. Thẩm Hân Hân ra đã nhìn thấy ngay, không dám tin nói: “Bạn Đồng Đồng, tôi nói bạn vừa sáng sớm đã có lòng tốt đến mang điểm tâm cho chúng tôi, hóa ra là có mưu đồ khác! Nói đi ở đâu ra, tôi thà để cậu nợ tôi, cũng không bằng lòng để cậu nợ Mộng Hàn đâu.”

Ông Tường lúc này cũng sáng khoái từ nhà vệ sinh đi ra, nói không hài lòng với Thẩm Hân Hân: “Người ta đều khuyên không hợp vào chẳng được lại khuyên bỏ, làm gì có người như em?”

“Em nói cho anh biết Ông Tường, anh đừng có mà thấy tiền híp mắt , Đồng Đồng của chúng ta vài năm chịu khổ, Mộng Hàn có bao nhiêu tiền cũng không bù đắp nổi. Nếu ngày nào đó anh làm vậy với em, có mà tám kiếp em cũng không thềm quan tâm đến anh! Hừ!”

Ông Tường cầm chiếc bánh rán lên cắn vài miếng, thở dài với tôi, “Chuyện gì cũng đổ vào anh, em xem xem, có chút nào giống người muốn kết hôn nói chuyện không?”

Thẩm Hân Hân kiêu kỳ đá anh ta một cái. “Em còn chưa đăng ký với anh đâu, hối hận vẫn còn kịp.”

Tôi đứng bên cạnh vừa nghe liền hỏi: “Sao sắp kết hôn rồi, định ngày chưa?”

“Ừm, Nguyên đán năm tới!” Ông Tường nói với tôi.

Tôi có chút ngạc nhiên. “Nhanh vậy, các cậu mua nhà rồi?”

“Mua rồi, căn nhà hai phòng ngủ 70m2 , bố mẹ anh ấy đang tu sửa lại, đoán là Nguyên đán sẽ có thể ở rồi. Chúng tôi đặt tiệc ở nhà hàng vào dịp Nô-en, sau đó sẽ xin nghỉ về, tổ chức hỷ sự. Tết năm nay, bọn tôi đón tết ở quê xong lại lên.”

“Hai người đúng là thần tốc, xem ra tháng sau bắt tôi lại phải tiết kiệm ăn mặc để chuẩn bị hồng bao rồi.”

Thẩm Hân Hân cạnh tôi hỏi nhỏ: “Số tiền này đúng là không phải của Mộng Hàn chứ?”

Tôi gật đầu. “Tôi tự kiếm được, không phải tiền của anh ta.”

“Đột nhiên cậu lấy ở đâu ra lắm tiền vậy?” Thẩm Hân Hân vẻ nghiêm túc hỏi tôi.

“Đường nhiên là kiếm được, tháng trước tôi giúp công ty kiếm được món làm ăn lớn, được hơn 3 vạn đồng, trả tiền thuê nhà, thêm vào còn trả cậu 1 vạn, lại trả khoản nợ và số tiền lưu thấp nhất trong thẻ tín dụng thì không còn gì nữa, tiền của Tưởng Nhược Phạm một đồng cũng không trả nổi nữa.” Nghĩ đến anh ta, trong lòng tôi luôn có nỗi đau xót vô hình.

“Đồng Đồng, cậu làm công việc gì, một tháng kiếm được 3 vạn đồng? Không phải là đi cướp chứ?” Thẩm Hân Hân kinh ngạc trừng mắt nhìn tôi, Ông Tường cũng đặt chiếc bánh rán đang ăn dở xuống.

“Chỉ có tháng này tiền nhiều, hai tháng trước, tôi cũng dựa vào tiền vượt định mức của thẻ tín dụng mà sống. Mà đây là số tôi may, gặp một khách hàng lớn, nếu là khách hàng thông thường, thì làm gì được hoa hồng nhiều vậy.”

Điều tôi nói là thật, song Thẩm Hân Hân và Ông Tường sắc mặt đều vẻ hưng phấn.

Thẩm Hân Hân lẩm bẩm nhỏ: “Một tháng 3 vạn, một năm đã 36 vạn, vậy làm vài năm, chẳng phát tài rồi?”

Cuối cùng cô ấy ho hai tiếng, nghiêm túc nói với Ông Tường: “Bạn Ông Tường, em thấy anh hay là cũng đi kiếm việc tiêu thụ tương đối thực tế, ngày ngày viết phần mềm, một chết được cũng không kiếm được bao nhiêu.”

Ông Tường nghĩ một lát, dường như cũng về động lòng, “Không biết có làm tốt không?”

Thẩm Hân Hân vui vẻ không ngậm nổi miệng, vội nói với tôi: “Đồng Đồng, cậu về hỏi công ty cậu xem còn tuyển người không.”

Tôi vừa muốn nói chuyện, Ông Tường đã lập tức ngắt lời: “Đồng Đồng mới vào công ty, anh tự lên mạng tìm vài công ty lớn đã, gửi vài cái lý lịch xem sao!” Nghe khẩu khí có vẻ Ông Tường không muốn vào doanh nghiệp tư nhân.

“Được, đợi lúc nào cần tôi sẽ đi hỏi xem!” Tôi nghĩ đến khuôn mặt nghiêm túc của Chu Chính, anh ấy luôn công tư phân minh, không biết tôi giới thiệu có chút tác dụng gì không.

Ngồi chỗ Thẩm Hân Hân quá nửa ngày, buổi chiều tôi lại đi đến trường học. Buổi tối tan học, đã là mười rưỡi, một mình tôi từ từ đi đến trạm xe buýt. Một năm nữa, khóa học nghiên cứu sinh chuyên ngành quản lý doanh nghiệp của tôi sẽ học xong. Đợi lúc tốt nghiệp phát bằng, chẳng phải tôi sẽ có thể thử lựa chọn một công việc khác sao? Dù sao mục đích chủ yếu của làm tiêu thụ chính là vì kiếm nhiều tiền, song thực sự quản lý thì tôi lại không có chút kinh nghiệm, không biết giá trị văn bằng rốt cục có bao nhiêu.

Người trước bến xe không nhiều, vài người túm ba tùm năm đứng ở đó nhìn số xe của chiếc xe buýt sắp tới. Một chiếc xe lớn đột nhiên dừng lại cách đó khoảng chục mét, từ trong xe có một người đàn ông trung niên xuống xe, đi thẳng về phía tôi, “Cô là Tiêu Đồng Đồng?”

Con người tôi luôn phòng bị rất cẩn thận với người khác, tôi ý thức bỏ túi xách về đằng trước, lùi về sau vài bước. Tôi không quen người này.

Anh ta vội vàng hạ giọng nói: “Cô Tiêu, Chủ tịch Vệ trong xe, có vài câu muốn nói với cô.”

Cửa xe được mở ra, trong đó rất rộng và tiện nghi, Vệ Tư Bình đang cười nhìn tôi. Ông ta nhìn có vẻ trẻ hơn rất nhiều so với tuổi, gầy cao lão luyện, cười lên đem lại một cảm giác nho nhã cho người khác. Người như vậy dường như cách tôi rất xa, ngồi song song cùng ông ấy trong xe, khiến tôi toàn thân không thoải mái.

“Chủ tịch Vệ, chào ông!”

Ông ta nhìn thấy vẻ bất an của tôi, cười nhạt nói: “Sau tiệc rượu hôm đó, tôi mới biết, thì ra cô Tiêu là người phụ trách hạng mục của bên hợp tác hạng mục quan trọng gần đây của chúng tôi. Họ nói hạng mục này tiến triển rất thuận lợi, tôi luôn muốn tìm cơ hội cảm ơn cô Tiêu, không ngờ hôm nay lại gặp ở đây, chúng ta đúng là có duyên!”

“Chủ tịch Vệ, ông quá khách khí rồi, công việc đó vốn dĩ là việc tôi nên làm.”

Một Chủ tịch Hội đồng Quản trị thân đáng ngàn vàng, vì một hạng mục nhỏ như vậy mà chạy tới cảm ơn tôi, mà tôi lại là bên kiểm của đối phương, nói thế nào cũng không thể có ai tin.

Ông ta móc trong túi ra một chiếc danh thiếp đưa cho tôi, tôi vội đưa hai tay nhận lấy, vừa chạm vào đã thấy khác rồi, tấm danh thiếp này không phải chất liệu bình thường, có cảm giác chất kim loại. Chẳng lẽ là “danh thiếp vàng” trong truyền thuyết?

Cầm trong tay vừa nhìn, không có bất cứ chức vụ gì, chỉ có ba chữ Vệ Tư Bình và số điện thoại di động.

“Cô Tiêu, sau này có bất cứ việc gì, đều có thể gọi điện cho tôi!” Lúc ông ấy cười, ánh mắt thật sáng, dường như tất cả bình thường thái quá.

Lúc xuống xe, ông ấy lại hỏi tôi một câu, “Cô Tiêu, mạo muội hỏi cô một chút, Sở Mộng Hàn và cô là quan hệ gì?”

Lúc tôi đang suy nghĩ nên trả lời thế nào, thì Vệ Tư Bình cười nhẹ nhàng, “Tôi biết rồi, tạm biệt!”

Ánh mắt con người này sâu xa, lúc này càng khiến tôi lo lắng.

Sau ngày hôm đó, liên tiếp mấy ngày đều có hoa hồng gửi đến Công ty Vĩnh Chính.

Đồng nghiệp đều ngưỡng mộ tôi, song chỉ có tôi biết trong lòng mình sốt ruột bao nhiêu. Tôi lơ mơ nghĩ ngờ những thứ này là do sếp Vệ quái lạ kia gửi tới.

30. Chương 30

Tôi chỉ là một cô gái dựa vào sự nỗ lực của mình sống qua ngày trong xã hội, không muốn đụng chạm đến bất cứ ai, cũng chỉ hy vọng người khác đừng đến quấy rầy mình. Tôi tự cho rằng không có sự quyền rũ lớn như vậy, sếp Vệ này nghe nói cũng có vợ con, ông ta rốt cục muốn cái gì? Chẳng trách người khác nói, đàn bà muốn có sự nghiệp thành công, thì nhất định phải vất vả hơn nhiều so với đàn ông, tôi không sợ khổ, nhưng tôi sợ những chuyện hỗn độn này.

Buổi trưa ngày hôm nay, lại có người đưa hoa tới, lúc tôi đang buồn bực thì đột nhiên di động kêu lên, trên màn hình là một số di động không quen, sau khi nhận máy, đầu kia vang đến giọng nói của một người phụ

nữ, “Là Tiêu Đồng Đồng phải không? Tôi là Lưu Tân, buổi trưa có thời gian rảnh không? Tôi muốn gặp cô có chút chuyện.”

Tôi cũng không nghĩ gì, buột miệng nói ra: “Được, cô nói địa điểm đi!” Sau khi nhận lời xong mới cảm thấy mình đúng là chẳng ra sao cả.

Chỗ Lưu Tân hẹn tôi là một quán cà phê ven đường, cách tòa nhà viết chữ TPC không xa lắm. Khung cảnh rất được, là một nơi thích hợp để nói chuyện làm ăn.

Lúc tôi đến, đồ uống trong ly cô ta đã uống hết 2/3 rồi, xem ra đã đợi được một lúc. Cô ấy muốn giúp tôi chọn đồ, song bị tôi cự tuyệt, “Xin lỗi, tôi không có nhiều thời gian, cô có chuyện gì thì nói nhanh đi.” Trên đường đến tôi đã hối hận rồi, cuộc hẹn như vậy, không nghĩ ngờ gì chỉ mang lại sự lúng túng và khó chịu cho tôi mà thôi.

“Cô và Mộng Hàn là quan hệ gì?” Khuôn mặt cô ta dài như cái bơm, khiến vài phần nhan sắc vốn có cũng trở nên ảm đạm mờ nhạt.

“Tôi nghĩ không cần phải báo cáo với cô?” Thực ra điều tôi càng muốn biết là, cô ta và Mộng Hàn là quan hệ gì.

“Tôi và sếp Sở cùng nhau làm việc đã hai năm rồi, lúc ở thành phố A, có thể coi tôi là thư ký của anh ấy, rất nhiều việc trong cuộc sống anh ấy đều là tôi giúp ấy đi giải quyết. Tôi nói thẳng cho cô biết, tôi rất sùng bái và ái mộ sếp Sở, dù cho cô đã lên giường với anh ấy, tôi cũng không từ bỏ theo đuổi tình yêu của tôi. Cho nên tôi khuyên cô biết điều mà rút lui, đừng lãng phí tuổi thanh xuân của mình.”

Những lời như vậy nói ra từ miệng một người phụ nữ khác, dù cho là giả dối, cũng đủ để khiến tôi sôi máu, càng huống hồ, cô ấy nói rất cứng rắn.

Nhưng lý trí vẫn khiến tôi giữ được phong thái tốt, vừa muốn mở miệng, lại nhìn thấy ánh mắt Lưu Tân cứ nhìn thẳng về phía sau tôi, thần sắc trở nên hoàn toàn khác lúc trước...

Tôi đang ngẩn ngơ nhìn về mặt của cô ấy, lại thuận theo ánh mắt cô ấy nhìn về phía sau lưng tôi, vừa nhìn cũng không tránh khỏi khiến tôi kinh ngạc.

Không bao lâu, Sở Mộng Hàn mặc một bộ đồ âu màu xám nhạt, trông khôi ngô tuấn tú đứng sau lưng tôi, nhưng khuôn mặt lại u ám. Bên cạnh anh ta còn có một người đàn ông trung niên ngoài 40 tuổi, đang hứng thú nhìn chúng tôi.

Đúng là ứng với câu nói: Oan gia ngõ hẹp.

Nhìn thấy hai người họ, tôi nghĩ họ chắc là đến nói việc công.

“Mộng Hàn, Giám đốc Lưu tôi sớm đã quen biết rồi, còn vị này là?” Người đàn ông trung niên vừa nói vừa cười, nói mấy chữ “sớm đã quen rồi”, ngữ điệu cố ý lên cao hai độ, vẻ mặt như có vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

Lưu Tân đã đứng lên, khuôn mặt hơi đỏ, “Sếp Sở không phải hôm nay anh không khỏe sao, sao lại không nghỉ ngơi ở khách sạn vậy?” Nói rồi cô ta đi ra phía sau tôi. Tôi không nhìn mà cúi đầu xuống, không muốn nhìn đôi nam nữ sau lưng mình.

“Học Bân, tôi giới thiệu một chút nhé!” Tôi cảm giác sau lưng tôi có một bàn tay đỡ vai tôi. Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu, đứng dậy theo lực kéo đó.

Về lạnh lùng nghiêm túc thường ngày của Mộng Hàn lúc này lại hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, anh ta nói với người đàn ông bên cạnh: “Đây là vợ tôi, Tiêu Đồng Đồng.”

Trong đầu óc tôi đột nhiên trống rỗng, tận đáy lòng một cảm giác nói không nên lời dần dần trào dâng.

“Đồng Đồng, đây là Chu Học Bân, Cục trưởng Chu.”

“Tôi...” Há hốc miệng xong không biết nói gì, tôi cảm giác hai bàn tay trên vai mình đang dùng lực.

Người đầu tiên kinh ngạc phát lên tiếng là Lưu Tân, cô ta mở to mắt, “Mộng Hàn, cô ta đúng là vợ anh sao?”

Người đàn bà này quả nhiên tình cảm hóa giống như lời Mộng Hàn nói, mắt cô ta đỏ lên theo lời Mộng Hàn nói.

Chu Học Bân cũng bị sét đánh hồi lâu mới có phản ứng lại, vẻ không thể tưởng tượng nổi hiện trên khuôn mặt. Khoảng hai phút sau, Chu Học Bân mới dùng ngón tay vuốt vuốt đầu mũi, cười và nói: “Thì ra là em dâu, hân hạnh hân hạnh, chỉ lạ là Mộng Hàn đúng là bảo mật kỹ quá!”

Sở Mộng Hàn nói với anh ta: “Học Bân, anh qua kia đợi tôi một lát, tôi qua ngay.”

Chu Học Bân không cam tâm nhìn tôi, lại nhìn Lưu Tân, khuôn mặt do dự vô cùng.

Sau khi thấy anh ta đi vào phòng đặt, Mộng Hàn trong chốc lát lạnh như băng, “Đồng Đồng, sao cô lại ở đây?”

Về biểu cảm của anh ta, rõ ràng là đang nói: “Tôi đã nói rồi tôi và Lưu Tân không có gì, sao cô còn không tin?”

Tôi nhìn Lưu Tân bên cạnh, “Là thư ký Lưu hẹn tôi ra đây!”

Mộng Hàn có chút không tin nhìn Lưu Tân, khuôn mặt Lưu Tân ngượng ngùng, quàng mắt đỏ lên, dường như lập tức có thể khóc ra, “Mộng Hàn, cô ấy không phải vợ anh chứ!”

Tôi cầm chiếc túi trên bàn, quay người, “Hai người nói chuyện nhé, tôi đi trước đây!”

“Đồng Đồng!” Mộng Hàn kiên định kéo tôi lại, vẫn nhìn Lưu Tân. Lưu Tân vẫn đang kinh ngạc, tôi thực sự nhìn thấy nước mắt từ trong mắt cô ta, tận đáy lòng không khỏi nghĩ tới vẻ dứt khoát quả quyết lúc Mộng Hàn từ chối Lục Vân năm đó.

Lưu Tân khịt khịt mũi, rất có khí chất gạt mái tóc dài của mình, “Là tôi hẹn cô ấy ra đây. Bởi vì tôi không tin cô ấy là vợ anh.”

“Cô điều tra Đồng Đồng?” Ánh mắt Mộng Hàn nheo lại, anh ấy như vậy rất uy nghiêm khiến người ta sợ.

Quả nhiên, Lưu Tân khí thế bị dập tắt một nửa trước mặt anh ấy, khẩu khí cũng mềm xuống, “Tôi không, tôi không điều tra cô ta!”

“Vậy cô sao lại có số điện thoại của Đồng Đồng?” Giọng nói anh ta lạnh lùng đến mức không có một chút độ ấm.

Tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra đây mới là nguyên nhân anh ta không tin Lưu Tân tìm tôi.

“Là người khác nói cho tôi biết!” Lưu Tân nhìn Mộng Hàn sắp phát cáu, không thể không giải thích.

Mộng Hàn Trùng mắt nhìn cô ta, sau vài giây, kéo tay tôi nói với cô ta rằng: “Thư ký Lưu, Đồng Đồng là vợ tôi, cũng là người phụ nữ duy nhất tôi yêu sâu sắc, điểm này cô không cần có chút nghi ngờ gì. Hôm đó vì vội xác nhận sự tình công việc với cô, đã khiến vợ tôi sinh hiểu lầm. Hôm nay, tôi một lần nữa nói cho cô biết, tôi đối với cô, ngoại trừ công việc ra, không có chút tình cảm nam nữ nào. Trước đây không có, sau này càng không. Nếu sau này lại một lần nữa xảy ra chuyện tương tự như ngày hôm nay, tôi sẽ cho rằng cô không thích hợp với cương vị công tác ở TPC nữa!” Mộng hàn đúng là tức lên rồi, túm lấy tay tôi dùng lực như vậy.

Lưu Tân nhìn lại anh ta, uất ức không cam tâm và vẻ đau khổ sau khi bị đả kích đan xen, cô ấy đột nhiên có chút cười thê thảm, “Vậy tôi bây giờ sẽ xin thôi việc có được không?”

Tôi tin người phụ nữ này dám nói như vậy, chẳng qua cô ta vẫn cảm thấy mình có phần không thể thay thế trong lòng Mộng Hàn, địa vị của cô ta trong công ty TPC là hết sức quan trọng.

Bất luận thế nào, cô ấy vẫn hy vọng có thể nghe thấy tầm quan trọng không phải bình thường của mình từ lời nói của Mộng Hàn.

Song con người họ Sở đó lại thêm một lần nữa khiến cô ta thất vọng.

Mộng Hàn cau mày lại, ánh mắt từ phức tạp trở nên kiên quyết, “Được, cô có thể ngay bây giờ đi tìm Vương Hải Phong làm thủ tục bàn giao, 2 giờ chiều tôi sẽ về công ty, hôm nay sẽ ký hết cho cô, thì có thể duyệt xong!”

Lưu Tân kinh ngạc chốc lát, lập tức hoảng sợ lên, nước mắt lăn xuống gò má lã chã, đôi mắt to nhìn người họ Sở đỏ vô cùng oán hận, cầm lấy túi xách của mình, cuối cùng giận dữ trừng mắt nhìn tôi một cái, lao qua chúng tôi, lao ra khỏi quán cà phê.

Không nhịn nổi nhìn bóng dáng cô ấy lao về phía đường đối diện, tôi dám chắc rằng, cô ấy tuyệt đối sẽ không thực sự thôi việc.

Mộng Hàn buông tay tôi ra, tôi công bất giác bị lùi về sau.

“Tôi có việc quan trọng phải bàn bạc, cô về nhà trước đi!” Nhìn sắc mặt anh ta, quả nhiên rất xanh xao, dường như đúng là ốm rồi.

Một mình đi trên đường, tâm trạng không bình tĩnh như vậy, bất luận trước đây như thế nào, những lời Mộng Hàn hôm nay nói vẫn khiến tôi xúc động mạnh mẽ. Sắp đến lúc tan ca rồi, thư ký của Chu Chính gọi cho tôi bảo tôi đến văn phòng anh ấy.

Đến văn phòng Chu Chính, nhìn thấy khuôn mặt nghiêm nghị của anh ta, “Hôm nay phòng kỹ thuật đi đến Công ty Thương mại Thanh Hoa làm phân tích hệ thống, bên đó chủ động nói muốn đầu tư thêm 20% vào hạng mục này, hy vọng phòng kỹ thuật có thể cố gắng trong thời gian ngắn, cho họ câu trả lời hợp lý.”

Tôi mở to mắt, đầu óc có chút lung bung, “Đây đúng là một việc tốt chứ?” Không biết mình nói cho Chu Chính nghe hay là tự mình nghĩ.

“Kết quả này là cô chủ động đề nghị với bên Thanh Hoa à?” Anh ta lạnh lùng hỏi tôi. Lúc này cảm giác anh ấy mng lại cho tôi lại thật sự xa lạ.

Tôi lắc đầu: “Không có, hạng mục này mới vừa ký xong, tôi cho rằng con chưa đến thời cơ khai thác thứ hai, cho nên không nghĩ đến vấn đề này.”

Chu Chính cười nhạt, rõ ràng tôi nghe thấy anh ta hừ nhẹ một tiếng “Nói như vậy, là bên Thanh Hoa chủ động cho tiền? Tiêu Đồng Đồng, trước đây tôi đã từng nói gì với cô còn nhớ không? Tôi từng nói, bất cứ chuyện gì dù khó khăn cũng là bình thường, nếu có một ngày có một cái bánh đúng là rơi từ trên trời xuống, hoặc là có người chủ động cho tiền cô, thì cô mới cần phải chú ý! Điều này đối với công ty không sao, song đối với cô, cô hãy nghĩ kỹ đi! Từ xưa tới nay, cửa rế là của ôi.” Anh ấy dường như rất tức giận, và rõ ràng cảnh báo.

Là ý của sếp Vệ?

Số tiền này đối với ông ta mà nói chỉ là nhỏ nhặt, hạng mục này ngoại trừ công ty ra người được hưởng lợi nhiều nhất chính là tôi.

Lẽ nào ông dùng phương pháp này tặng tôi tiền, để tôi không có cơ hội và lý do cự tuyệt ông ta? Cảm giác này thực sự khiến tôi rất không thoải mái, cơn tức giận của Chu Chính càng khiến tôi khó chịu.

Nhìn thấy tôi không nói gì, anh ta dường như càng tức lên, dứt khoát nói thẳng với tôi: “Nghe nói gần đây có người thường xuyên tặng hoa cho cô?”

Tôi đỏ mặt. Nói thật lòng, những bông hoa đó, tôi tuy có đoán dò, song thực sự không biết là ai gửi tới.

“Tôi từng thấy nhiều người phụ nữ giỏi, nhiều nữ doanh nghiệp, còn có rất nhiều phụ nữ làm rất tốt trong công việc, có một câu muốn nói với cô: Đi từ từ mới có thể đi được xa. Tôi không hy vọng cô dùng bất cứ thủ đoạn bất chính nào để có được thành tích.”

“Tôi không có!” Câu nói này của anh ta khiến tôi bị dồn ép.

“Không có thì tốt!” Lúc anh ta nói câu này, tôi bỗng nhìn thấy một vẻ biểu cảm có một chút như trút được gánh nặng.

Còn lúc này, tâm trạng tôi lại tồi tệ, nếu chuyện hôm nay đúng là do sếp Vệ cố ý làm, thì sự nỗ lực trước đây vì hạng mục này của tôi, chỉ có thể bị người ta hoàn toàn coi nhẹ, chỉ khiến người ta hiểu lầm tôi như Chu Chính.

“Sao vậy, tức à?” Đường như anh ta cảm thấy vu oan cho tôi, có chút không nỡ.

Tôi lắc đầu, toàn thân có chút bất lực.

“Tôi gọi cô đến, còn có một việc muốn nói với cô, Sở Mộng Hàn đã biết cô làm việc ở đây.” Anh ta lại ngồi xuống, đợi tôi nói.

Tôi không cảm thấy quá ngạc nhiên, bởi vì nếu Mộng Hàn thực sự quan tâm tôi, thì không khó tìm đến chỗ tôi làm việc.

“Anh nói cho anh ta?”

“Không phải, là sau khi anh ta phát hiện chủ động đến hỏi tôi, tôi và anh ta là bạn bè, tôi có thể không chủ động nói cho anh ta, song tôi không thể gạt anh ta.”

Tôi gật đầu, quan điểm như vậy xưa nay tôi đều tán thành.

Có lúc tôi và ông chủ này cách nhìn vấn đề giống nhau kinh người, tôi nghĩ đây cũng là nguyên nhân tôi luôn yêu quý anh ta.

“Tôi biết rồi!” Nghĩ lại chuyện xảy ra buổi trưa hôm nay, tôi cảm thấy quan hệ giữa tôi và Mộng Hàn lại có một sự bắt đầu mới rồi. Việc trước đây quan tâm, ví dụ cách nghĩ không thể để anh ấy biết tôi đang làm việc ở đâu, hầu như đã mở dần rồi. Lúc này, tôi nghe thấy bụng mình kêu òng ọc một tiếng. Một lúc sau, mặt tôi trở nên nóng hầm hập.

Còn Chu Chính rõ ràng nghe thấy rồi, mặt cười xấu, trông hoàn toàn khác với con người nghiêm túc hàng ngày.

Buổi trưa tôi không ăn cơm, bây giờ đương nhiên là có chút đói.

“Hôm nay cô mời tôi ăn cơm nhé.” Chu Chính chủ động đề nghị.

Tôi có chút choáng, xưa nay chưa thấy ai như vậy.

“Tôi giới thiệu cô vào công ty làm việc, thời gian ngắn như vậy cô đã có thành tích tốt rồi, lẽ nào cô không nên cảm ơn tôi sao?”

Lúc ăn cơm cùng Chu Chính, anh ta và tôi nói một vài kinh nghiệm lúc làm kinh doanh, nhưng hơn nữa là hỏi tôi một vài vấn đề liên quan đến hạng mục với Công ty Thương mại Thanh Hoa. Việc liên quan đến sếp Vệ tôi không nhắc tới, dù sao tất cả cũng chỉ là tôi đoán.

Anh ta là một người rất vui tính, tuy nói chuyện đa phần liên quan đến công việc, nhưng thời gian trôi qua rất vui vẻ. Lúc ăn cơm tôi còn đang nghĩ, anh ta nếu tranh quyền thanh toán thì tôi nên làm thế nào, không ngờ anh ấy không có ý đó. Cùng cộng sự với người như vậy, đúng là có thể khiến bạn cảm thấy rất là thoải mái.

Sau khi ăn tối xong, anh ấy rất lịch sự đưa tôi về nhà. Đến tiểu khu nơi tôi sống, anh ta bỗng nhiên rất thạo đường, thì ra anh ta có một người em họ rất thân cũng sống trong tiểu khu này, trước đây lúc không bạn anh ta thường tới.

Tạm biệt anh ta rồi, lúc tôi quay người lên lầu, vô ý ngẩng đầu lên, phát hiện ánh đèn căn hộ hàng xóm đang sáng.

Xem ra chủ nhân đã chuyển tới rồi.

31. Chương 31

Nằm ở giữa giường nhìn đồng hồ, bây giờ đã là hơn 9 giờ tối, nghĩ đến chuyện Lưu Tân nói Mộng Hàn không khỏe, không biết bây giờ sao rồi.

Do dự một lát, cuối cùng vẫn đi lấy di động, gọi cho anh ta.

Có tín hiệu máy, nhưng hồi lâu không ai nhắc máy, tôi đột nhiên mất bình tĩnh và thấy lo lắng.

Tôi nghĩ đến dáng vẻ lúc anh ấy sốt cao hôm đó, nếu có người gọi anh ta cũng nhất định không nhận máy nổi. Điện thoại vẫn không ai nhắc, lòng tôi càng lo lắng.

Đúng vào lúc tim tôi thấp thỏm như bị mèo cào, thì đầu bên kia điện thoại cuối cùng vang đến giọng nói anh ta.

Tôi thở phào như trút được gánh nặng.

Anh ta nói: “ Có chuyện gì à?” Giọng nói nghe có vẻ không có gì khác thường, làm tôi yên tâm đi nhiều. Lúc này tôi mới cảm thấy mình có chút thần kinh, trước đây bao nhiêu năm đều không có chút liên lạc, bây giờ anh ta bị ốm lại giống như tôi không ổn vậy. Người muốn chăm sóc anh ta còn ít sao?

“Không có gì...buổi trưa tôi nghe nói anh ốm...” Một câu nói bị đứt đoạn, nhưng vẫn không nhin nổi phải hỏi.

“Không sao, đêm qua có tiệc, đối phương có thể cảm thấy bị thiệt trong hợp đồng, nên cố trút cho tôi, trên đường về khách sạn, mở cửa sổ xe nên bị nhiễm lạnh chút, buổi sáng không dậy nổi thôi.”

Say rượu còn hóng gió? Đây là việc người không có đầu óc mới làm.

Lúc này sự mệt mỏi hồi nãy của tôi đột nhiên không còn nữa, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều. Nghe Mộng Hàn hạ giọng cười một cái, “ Gọi điện đến, chỉ để hỏi có vậy sao?”

Mặt đỏ lên, nghĩ một hồi, không tìm ra từ nào thích hợp, “Sếp Sở, anh mau nghỉ ngơi đi, tôi cúp máy trước nhé.”

“Được, em nghỉ đi.” Trong giọng nói anh ta vẫn vẻ cười nhàn nhạt.

Định ấn nút kết thúc, do dự một lát, lại gọi anh ta cả họ tên: “ Sở Mộng Hàn!”

“Ừm?”

Tôi hít sâu một hơi, muốn hỏi nhưng lại nói không ra nổi, “Không có gì”. Nói xong liền cúp máy, vứt di động sang một bên.

Trong lòng có chút khó chịu, nói không rõ là cái gì. Lẽ nào là nghe thấy những lời tự miệng anh ta nói với Lưu Tân, tôi đã thay đổi sao? Nghĩ đến một câu quảng cáo nói: Đàn bà đúng là yêu cầu không nhiều.

Đi vào phòng tắm, tắm một cái, nhìn thấy mình trong gương, mấy năm nay đúng là gầy đi rất nhiều, có lúc soi gương còn có chút hoảng hốt – là mình sao? Lúc tôi học đại học rõ ràng là tròn trịa, khuôn mặt còn mỡ màng như trẻ con. Có lúc đau khổ trước gương muốn đi mua trà giảm béo. Song mỗi ngày đều bị Mộng Hàn ép đi nhà ăn ăn cơm. Nhìn thấy dáng vẻ sầu não của tôi, anh ấy có lúc còn véo mặt tôi nhẹ nhàng, cười nói: “Làm gì béo, anh thấy vừa đẹp!”

Tôi nói: “ Bây giờ đều thịnh hành Bạch Cốt Tinh, em phải cầm nhon mới theo kịp trào lưu.”

“Diễn viên trong tivi đều hóa trang, nghe nói để giảm béo phải đặt con sâu xanh to vào trong dạ dày, nếu không để anh giúp em đặt một con?”

Tôi vừa sợ vừa buồn nôn, muốn quay mặt.

Anh ta không có cách nào, vỗ về tôi nói: “Em như vậy anh thấy đẹp nhất rồi.” Nữ sinh dưới ký túc, anh ta đỡ vai tôi, nói từng chữ từng chữ rất tỉ mỉ, tôi ngẩng mặt, mắt anh ấy sáng long lanh, đều là dáng vẻ của tôi.

“Thật sao?”

“Ừm, em là nữ sinh đẹp nhất anh từng gặp.” Anh ta luôn rất ít nói những lời kiểu vậy, cho nên mỗi câu nói, đều khiến tôi cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Lúc đó dưới sân ký túc là một bãi cỏ rộng, một hàng ngô đồng vây quanh ký túc, hai dãy đèn đường sáng rõ chiếu trên cao, xung quanh không có ai đi lại.

Anh ta cứ ôm chặt tôi trong lòng, tôi đột nhiên yên tĩnh lại, thở nhẹ nhàng, hai người dựa gần vào nhau, hai tay đặt trước ngực anh ta, thậm chí có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ trong lồng ngực anh ta.

Anh ta cúi đầu hôn tôi hồi lâu, hơi thở cứ từng cơn từng cơn ập tới, đến nay tôi vẫn nhớ cảm giác hít thở khó khăn lúc đó, tim đập lại nhanh, không dám xác định rõ ràng khi nghe thấy anh ta nhẹ giọng hàm hồ nói: “Đồng Đồng, em đúng là đẹp nhất...”

Cho đến hôm nay, nhìn thấy mình trong gương, không giảm béo, song lại có cái cảm nhọ nhọ. Cảnh hôn hít năm đó dường như ngay trước mắt, giờ này phút này sau khi sự việc đã bao nhiêu năm rồi, trong lòng tôi bỗng vô hình rung động lại.

Sự cô đơn quen thuộc sớm đã quen, đột nhiên ùn ùn ập đến với tôi. Trong không gian nhỏ hẹp đầy hơi nước, mắt tôi trong gương đã trở nên hiu quạnh.

Đột nhiên nghe thấy tiếng di động vang vọng trong không gian trống trải và tịch mịch đó, tôi ngẩn ngơ một lát, dường như cho rằng mình ảo giác. Đi vào phòng ngủ, cầm lấy di động, lại chính là Sở Mộng Hàn.

Giọng nói anh ấy khàn khàn, nhưng lại có vẻ từ tính, “Lưu Tân không thôi việc, anh nghĩ cô ấy nên biết sau này nên làm thế nào rồi.”

Anh ấy nói với tôi điều này, là sợ tôi sau này hiểu lầm sao? Đây là lần đầu tiên tôi không tức giận, không trong tình trạng chất vấn, anh ấy chủ động giải thích chuyện này với tôi.

“Sau khi anh về vẫn ở khách sạn, không có về qua nhà sao?” Tôi cuối cùng vẫn hỏi.

“Ừm.” Anh ấy trả lời có chút không để ý.

“Em đã dọn đi rồi, anh có thể về đó sống lúc nào cũng được.”

Tôi vừa nói, vừa nhìn từng giọt nước từng giọt từng giọt vẫn đang chảy từ đuôi tóc.

“Anh biết.”

“Em đang làm việc trong công ty của Chu Chính?” Lúc này lại đến lượt anh ấy hỏi.

“Phải, lúc em đi Vĩnh Chính, không biết anh quen anh ta.”

Tôi lại nghe thấy tiếng cười nhẹ của anh ấy, “Nếu biết, em sẽ không đi nữa?”

Có thể tưởng tượng ra, dáng vẻ lúc anh ấy cười nhạt. Nhớ trước đây Thẩm Hân Hân không chỉ một lần từng nói: “Dáng vẻ đào hoa lúc cười của Sở Mộng Hàn không biết mê hoặc biết bao phụ nữ, cậu đúng là đáng lo rồi.”

“Ừm, bây giờ không cần thiết nữa rồi.”

“Em làm công việc gì ở đó?”

“Làm Sales.”

Sau khi anh ta nghe qua lại một sự im lặng hồi lâu trong điện thoại, “Công việc này không thích hợp với em, nếu em bằng lòng, có thể đến TPC làm việc, anh một năm chỉ có vài tháng là ở thành phố A, em sẽ không thường xuyên nhìn thấy anh.” Đầu bên kia điện thoại vang đến giọng nói lo lắng của anh ấy, giống như công việc tôi đang làm là một loại công việc có độ nguy hiểm gì đó cao lắm ý.

“Em cảm thấy công việc này rất tốt, tuy có lúc sẽ vất vả chút, song lúc có được hồi báo rồi, sẽ phát hiện tất cả vất vả trước đó đều đáng giá cả. Anh biết không, em không phải là cô gái sợ khổ.”

“Chu Chính sao có thể lại sắp xếp em vào vị trí như vậy chứ?”

“Công việc của em không phải là bất cứ ai sắp xếp.” Tôi rất bất mãn với câu nói của anh ấy, giống như công việc của tôi là vì anh ấy mới có thể làm vậy.

Anh ấy thở dài nói: “Là anh cảm thấy con gái, đặc biệt là người đẹp như em, làm sales sẽ có rủi ro nhất định.”

Tôi phản bác nói: “Rất nhiều người đều nói với em, đây là một ưu thế, và làm bất cứ công việc gì, rủi ro đều tồn tại giống nhau.”

Sau khi nói chuyện điện thoại, cuối cùng tôi hoàn toàn yên tâm, cảm thấy họ Sở kia tư tưởng rõ ràng, miệng lưỡi lanh lợi, không cần lo lắng. Nhưng đêm nay vẫn là một ngày đáng kỷ niệm, đây là ngày sau ba năm nay, trên cơ sở quan tâm lẫn nhau, lần đầu tiên chúng tôi nói chuyện điện thoại lâu vậy.

Tôi hầu như muốn lật đổ ý nghĩ trước kia rồi, có lẽ sau ly hôn đúng là còn có thể làm bạn.

Ngày thứ hai tan ca, vì muốn thay dự toán của một hạng mục, tôi ngâm một gói mì ăn liền coi là bữa tối ăn ở công ty.

Lúc đi vào tiểu khu, đã sắp 8 giờ tối rồi, điện thoại lại đột nhiên reo lên.

Nhìn thấy số hiển thị trên màn hình, tôi cảm giác tim run lên. Số điện thoại này tuy tôi không lưu, nhưng lại rất quen, đây là số của Chủ tịch Vệ.

“Xin chào, xin hỏi là vị nào ạ?”

“Tôi là Vệ Tư Bình.” Giọng nói của nhân vật lớn luôn trầm trầm thông thả, song lại khiến cho người khác một áp lực vô hình.

“Xin chào, sếp Vệ, ông gọi tôi có chuyện gì sao?”

“Có, vừa rồi Lệ Hoa mang tiến độ hạng mục của công ty cô đưa cho tôi, tôi cảm thấy có một số chỗ không thỏa đáng lắm, muốn mời cô bây giờ qua đây giúp tôi phân tích chút.”

Hạng mục này lúc nào lại trở thành việc mà một ông chủ to như vậy đích thân quan tâm rồi? Muốn từ chối, song tôi chú ý đến Vệ Tư Bình không phải là dùng câu hỏi, mà là dùng câu khẳng định.

“Sếp Vệ, hôm nay có chút muộn rồi, với lại rất nhiều tư liệu tôi cũng không mang, chỉ bằng sáng sớm ngày mai tôi đến công ty ngài, ngài xem có được không?”

“Chuyến bay của tôi vào sáng ngày mai.” Vài chữ ngắn ngủi song lại không thể tin nổi.

“Sếp Vệ, ông bây giờ ở công ty à?”

“Tôi đang ở công ty tiêu thụ của khu thành phố.”

Tôi như trút được gánh nặng, “Được, sau nửa tiếng nữa tôi đến.”

Tôi luôn rất miễn cưỡng, luôn cảm thấy chuyện đêm nay, áp lực rất lớn, ở cửa tiểu khu hồi hộp hồi lâu, nghĩ chuyện có thể xảy ra, song lại không có cách nghĩ nào tốt. Đang lúc này, di động của tôi lại reo lên, là Mộng Hàn.

“Đồng Đồng, em ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Buổi tối cùng ăn cơm nhé?”

“Không được, em phải có việc đi công ty khác.” Nghe thấy giọng nói anh ấy, tôi bỗng có chút cảm giác yên tâm.

“Muộn vậy rồi, đi công ty nào?” Thực ra bây giờ vẫn chưa đến 8 giờ, không coi là muộn, rất nhiều người trong phòng tiêu thụ lúc này vẫn đang còn làm việc.

“Là Công ty Thanh Hoa.”

“Ừm, anh biết rồi.” Anh ấy không hỏi nhiều nữa, chỉ nói đơn giản câu vậy.

Lúc tôi đến công ty tiêu thụ của Công ty Thanh Hoa, đã sau nửa tiếng. Vừa xuống khỏi taxi, đã có một người đàn ông đi về phía tôi.

Tôi quen, đúng là lái xe của Vệ Tư Bình hôm đó.

“Cô Tiêu, sếp Vệ đang đợi cô trên xe.”

Tôi nhìn chiếc xe Toyota của Vệ Tư Bình đang dừng trước mặt, cửa xe đã được mở. Đi tới, nhìn thấy Vệ Tư Bình đang ngồi ngay ngắn trong xe.

“Sếp Vệ, ông phải đi đâu à?”

“Đúng.” Ông ấy chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh còn trống, ý bảo tôi ngồi xuống.

Tôi ngồi vào, ông ấy cười nhạt nói: “Lúc tôi còn trẻ, vì công việc không biết tiết sức khỏe, bây giờ chỉ cần không ăn cơm đúng giờ, là dạ dày không chịu nổi, cô Tiêu không phiền lòng chứ?”

Tôi chỉ có thể cười trừ nói: “Không sao.” Không cần soi gương cũng biết tôi cười gượng biết bao.

Xe lái thẳng đến khách sạn lớn Hy Lai Đăng. Phục vụ từ xa đã chạy tới mở cửa.

Đi theo sau Vệ Tư Bình, rất nhiều chuyện, thế nào cũng nghĩ không thông.

Lúc cánh cửa phòng nghỉ được mở ra, một mùi hương bao trùm. Lúc cửa được đóng lại, tôi hoàn toàn sững sờ. Cả căn phòng được trang trí thành biển hoa hồng, vô số hoa hồng đỏ điểm lệ đang vẫy tay chào tôi.

Quả nhiên, người mỗi ngày gửi hoa hồng đến Vĩnh Chính chính là Vệ Tư Bình!

“Sếp Vệ!” Tôi quay người, mắt nhìn vào mắt ông ta. Ông ta vẫn một vẻ nho nhã vậy, trong phòng chỉ còn lại hai chúng tôi.

“Cô Tiêu, hy vọng cô thích.”

Tôi nhìn thẳng vào mắt ông ấy: “Sếp Vệ, đây là có ý gì?”

Vệ Tư Bình ngồi đối diện với tôi, trong mắt vẫn nở nụ cười, những lời sau đó nói ra thẳng đến mức khiến tôi không dám tin. Ý đại khái chính là ông ta muốn “chăm sóc tôi”, mà cái giá của sự chăm sóc, càng khiến tôi không dám tưởng tượng. Ông ấy thậm chí còn nói uyển chuyển với tôi, ngoại trừ vợ ông ta, đến nay ông ấy không muốn quan tâm đến người phụ nữ khác.

Tôi hỏi ông ấy, rốt cuộc vì sao ông ấy thích tôi, ông ấy đột nhiên nói: “Thiện cảm của người đàn ông đối với một người phụ nữ luôn có lúc không cần nguyên nhân.”

Ông ấy nói tiệc rượu ngày hôm đó, không phải lần đầu tiên nhìn thấy tôi, mà trước đó có một lần ông ấy nhìn thấy tôi mặc bộ đầm liền màu xanh nước trên lầu hội quán của một tư nhân.

Làm người tình cho người khác, đừng nói bản thân tôi không thể đồng ý, nếu bị mẹ tôi biết, còn không lấy dao cắt thịt tôi mới lạ?

“Sếp Vệ, rất nhiều người đều ngưỡng mộ gia đình hạnh phúc của ông, vì vậy, ông được sự tôn trọng nhiều hơn từ các tầng lớp trong xã hội.”

Ông ấy vẫn cười thản nhiên, “Hạnh phúc gia đình tôi, không ảnh hưởng đến sự yêu thích của tôi với cô Tiêu.”

Tôi đột nhiên nghĩ đến ba từ “vô liêm sỉ”.

“Sếp Vệ, tôi sẽ quên hết những lời hôm nay ông nói với tôi, trong lòng tôi, sau này ông vẫn là một nhà doanh nghiệp được người khác tôn trọng.” Nói rồi, tôi đứng dậy, đi ra ngoài cửa. Song lời nói đằng sau vọng lại khiến tôi lập tức dừng lại.

“Cô Tiêu, cô nên biết người giống như tôi nhất định sẽ còn trân trọng danh dự của mình hơn nhiều lần, cho nên lời nói của tôi với cô Tiêu hôm nay, chỉ vì thể hiện thành ý của tôi. Bất luận có cự tuyệt hay đồng ý, thực ra kết quả đều giống nhau.” Giọng nói ông ta không chút gợn sóng, nhưng lại có niềm tin.

Cuối cùng tôi vẫn không dừng lại, lúc kéo rèm, chỉ cảm thấy hai chân mình đều run lên. Đi ra ngoài vài bước, lại va phải ngực một người đàn ông.

“Đồng Đồng, em sao vậy?” Nghe thấy giọng nói quen thuộc, tôi dường như trong chốc lát bị hút hết sinh khí.

“Sắc mặt sao lại tái mét vậy, xảy ra chuyện gì rồi?” Trong giọng nói anh ta lộ vẻ tức giận và lo lắng ngấm ngầm.

Tôi lắc đầu, “Không sao, đưa em về nhà đi.” Tôi túm chặt lấy anh ta, một khắc cũng không muốn buông tay. Nhưng người đàn ông này lại không động đậy, mà quay đầu lại.

Tôi ngẩng đầu nhìn, Vệ Tư Bình đã đi ra từ trong phòng.

Sở Mộng Hàn kéo tay tôi khỏi cánh tay anh ấy, sau đó vỗ vai tôi nói: “Em đợi tôi ở đây.”

Thời gian trôi qua rất nhanh, tôi ngồi trên sofa ngoài phòng nghỉ, nhìn thời gian trên di động, Mộng Hàn đã vào đó 40 phút rồi.

Tôi nghĩ có cần lao vào không?

Lúc đợi Mộng Hàn từ trong phòng nghỉ đi ra, đã là 10 giờ tối rồi. Anh ta và Vệ Tư Bình, hai người bọn họ đều có khuôn mặt tươi cười, lúc đi ra, còn nhìn thấy hai người nắm tay hữu nghị một lát, giống như bạn cũ vậy.

Ngồi vào trong xe Mộng Hàn, vẻ mặt anh ta lại hoàn toàn thay đổi. “Vệ Tư Bình nói cái gì với anh?” Tôi nóng mặt, cẩn thận hỏi anh ta.

Sắc mặt anh ta rất khó coi, giữa đôi mày ẩn chứa sự tức giận, “Ông ta sau này sẽ không gây phiền phức cho em nữa.”

Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm trọng của anh ta, tôi chỉ thấp thoáng cảm thấy bất an. Theo tôi biết, tài sản và địa vị xã hội của Vệ Tư Bình không phải người làm công cao cấp như Sở Mộng Hàn có thể so sánh.

Vừa rồi Vệ Tư Bình nói kiên quyết như vậy với tôi, sao có thể vì Mộng Hàn mà thay đổi thái độ chứ? Mà vừa rồi Vệ Tư Bình đã nói rõ với tôi, ông ta đã điều tra hoàn cảnh của tôi rất rõ, bao gồm cả việc tôi đã ly hôn với Mộng Hàn.

“Mộng Hàn, anh nói gì với ông ta?”

“Em cảm thấy một người đàn ông có ý đồ với vợ mình, anh nên nói gì với ông ta?” Khẩu khí anh ta rất lạnh lùng, hiển nhiên là không muốn nói nhiều. Càng như vậy, lòng tôi lại càng thấp thỏm.

Nhìn thấy dáng vẻ mất hồn của tôi, anh ấy lại vỗ về nói: “Không sao rồi, anh đã xử lý xong rồi, đều là họa do cái váy đó gây ra.” Anh ta cố ý muốn để tôi thả lỏng, nhưng tôi làm thế nào cũng không thể thả lỏng.

Đến dưới nhà, anh ta dừng xe, cùng ra khỏi xe theo tôi.

“Anh đưa em lên nhà.”

“Được.”

Đi đến góc ngoặt ở tầng 3, đã đến cửa phòng tôi. Tôi dùng chìa khóa mở cửa, lúc quay đầu nhìn anh ta, anh ta cũng đang nhìn tôi.

“Không mời anh vào ngồi một lát sao?” Ánh mắt anh ta sâu như vậy, bên trong càng ẩn chứa tâm trạng tôi không nhìn thấu.

Nếu như anh yêu em

Sau khi bật đèn phòng, cả thế giới trong chốc lát sáng lên. Trong không gian không coi là lớn, nhưng khiến người ta có một cảm giác yên ổn chưa từng có.

Mộng Hàn đang nhìn xung quanh, đồ dùng đều là đồ cũ của chủ nhà để lại, sau khi chuyển đến, tôi hầu như không mua thêm thứ gì, đồ dùng đều là những thứ trước kia, cho nên không thể tránh khỏi vết tích của người cũ đã ở.

Anh ta cởi áo ngoài ra, tiện tay đặt một bên, đầu hơi dựa vào ghế sofa, từ từ nhắm mắt, dường như rất mệt.

32. Chương 32

Tôi rót ly nước cho anh ấy, anh ta không uống, vẫn giữ tư thế như vậy. Tôi đang nghi ngờ anh ta có phải thực sự ngủ thiếp đi không. Lúc cách anh ta rất gần, tôi lặng lẽ nhìn anh ta, anh ta giống như tôi, gầy hơn nhiều so với vài năm trước, trên khuôn mặt khô ngò, nhiều góc cạnh của người đàn ông trưởng thành. Chiếc cavat thắt lỏng lẻo trên cổ anh ta, cúc cổ áo một cái mở. Rõ ràng hình tượng bất nhã, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy khó coi. Dù cho là người đàn ông nào chuyên chụp ảnh tạo hình, e rằng cũng không thể đạt được hiệu quả như vậy.

“Mộng Hàn.” Tôi giơ tay đẩy cánh tay anh ta, tư thế như vậy không thoải mái, nếu thật sự ngủ thiếp rồi, nhất định rất khó chịu. Chỉ là một lát sau, cánh tay liền đột nhiên bị anh ta quắp chặt, trọng tâm không vững bị anh ta kéo vào trong lòng.

Mặt chúng tôi áp sát nhau, đôi mắt đen sâu thẳm của anh ta nhìn tôi, trong ánh mắt lấp lánh, giống như ngôi sao rực rỡ nhất, sáng cả một vùng, anh ta không hề ngủ. Một giây sau, anh ta cúi đầu áp chặt vào môi tôi, cùng với lời nói làm rung chuyển làn môi, giống như lẩm bầm vậy, “Anh nhớ em...” Nói xong, anh ta ôm chặt tôi, hôn càng sâu hơn.

Tôi ngăn người ra kệ cho anh hôn, mấy ngày gần đây có cảm xúc khó hiểu đột nhiên thoải mái, khiến tôi càng không kiểm soát được cảm giác trong lòng, quên đi tất cả để đáp lại anh ta, bất giác dùng tay ôm lấy cổ anh ta...

Mấy ngày nay, mỗi ngày đều ngủ không ngon, áp lực công việc, còn có suy nghĩ về tình cảm, thường xuyên khiến tôi không thể ngủ trước nửa đêm, còn nửa đêm về sáng thì lại tỉnh để chờ trời sáng. Nhưng đến lúc trời sáng thật, thì lại mơ hồ hồ hồ ngủ đi. Sau khi bị đồng hồ báo thức gọi dậy, luôn trong tình trạng cả người tê nhức. Và vẫn phải lao vào công việc, lại là một ngày phấn khích. Cứ lặp đi lặp lại như vậy biến chuyển liên tục ngày càng xấu.

Mỗi ngày trong giấc mơ đều là chỉ tiêu, thành tích, sự đâm đá nhau trong văn phòng... Lại thêm vào cơn ác mộng trời giáng về Vệ Tư Bình, tôi luôn bị giày vò, toàn thân mệt mỏi.

Có lúc cũng có thể mơ thấy cảnh tượng nhiều năm trước cùng sống với Mộng Hàn. Nhưng những điều mơ thấy lại đều là hồi ức đẹp để lãng mạn xưa kia của chúng tôi; những cuộc cãi vã, chiến tranh lạnh, oán hận thậm chí là thù nhau sau đó, lại một lần nữa cũng chưa từng mơ thấy. Niềm vui trong giấc mơ lại thường xuyên nhanh chóng vụt tắt, rất nhiều lần lúc mơ thấy cảnh tượng anh ấy cùng đi với người đàn bà khác, tôi đột nhiên cảm thấy lạnh toát mồ hôi, trong chốc lát tỉnh giấc. Sau đó lại một mình đơn độc ôm gối, nhìn ra màn đêm mờ ảo hiện lên ngoài rèm cửa, tâm trạng hồi lâu vẫn không thể bình tĩnh lại.

Đêm qua, trong vòng tay anh ấy tôi lại có một giấc ngủ ngon, lúc sáng dậy lại là anh ấy đánh thức tôi trong giấc mộng. Lúc đó, tôi đang nằm ngoan ngoãn trong vòng tay anh ấy, trong buổi sáng yên tĩnh nghe thấy tiếng thở dồn dập của hai người.

Người đàn ông này đêm qua đã lần qua lần lại tôi không biết qua mấy lần sinh tử, sáng sớm hôm nay còn không biết chán mà đột kích bất ngờ. Lúc này tôi bị anh ấy giày vò không còn chút sức lực, không biết có thể bỏ dậy đi làm không.

“Hôm nay đừng đi làm nữa.” Anh ấy nhắm mắt, lật người lại ôm chặt tôi.

Tôi mơ mơ hồ hồ muốn ngủ, nhưng chuông báo thức cứ hết hồi này hồi nọ kêu.

“Không được, ở công ty còn có rất nhiều việc.” Tôi lại nhắm mắt lại, quyết định cuối cùng là nằm thêm 10 phút.

“Chu Chính là một con người cuồng công việc, cho nên cũng dạy bạn thành như vậy. Đàn ông làm việc là lẽ bất di bất dịch, còn đàn bà hà tất phải khiến bản thân vất vả như vậy? Từ lúc nào em trở nên không có cảm giác an toàn như vậy chứ?” Anh ấy dùng bộ râu mới mọc khê ma sát vào lưng và cổ tôi, khiến tôi vừa ngứa vừa đau.

Tôi khê rên một tiếng, im lặng không nói. Thực ra tôi muốn nói: Tính cách như vậy có lẽ là trời sinh, cũng có lẽ là do ba năm nay hình thành nên.

Sau khi tắm xong, tôi nhìn Sở Mộng Hàn đang mặc quần dài, mình trần vội vã trong bếp. Ánh nắng mai chiếu lên cơ thể anh ấy, đôi chân dài, cơ thể hoàn mỹ, khiến tôi không thể rời mắt. Mà người đàn ông như vậy, chồng trước của tôi, vào lúc này, đang bận rộn trong căn bếp nhỏ của tôi?

Tôi có chút cảm giác ngạc nhiên. Trước đây trong căn hộ hào hoa kia của anh ấy, tuy anh ấy cũng thường nấu bữa sáng cho hai người, song cảm giác đó lại hoàn toàn không giống.

Có lẽ tôi chưa từng coi chỗ đó là nhà của mình, nhưng lúc này trong căn phòng nhỏ thuộc về tôi, tôi cảm nhận thấy sự thật mà chưa từng có.

Giống như là hạnh phúc, đúng, là hạnh phúc...

Đúng vào lúc thất thần, nhìn thấy anh ấy quay đầu lại, nhìn tôi với cái nhìn ầm ập, tôi mới ý thức mái tóc dài của mình rồi bù còn có cả những giọt nước, trên người chỉ quần có chiếc khăn tắm. Mặt đỏ lên, tôi lao vào phòng ngủ, đóng cửa rầm một tiếng.

Qua cánh cửa vẫn nghe thấy tiếng cười của anh ấy, rất vui vẻ, cho thấy tâm trạng rất tốt của anh ấy lúc này.

Lại một lần nữa tôi đi ra, đã thay xong quần áo, là một chiếc áo sơ mi trắng tay dài và một chiếc quần dài màu xám nhạt, tóc đã sấy khô, xõa xuống vai.

Mới nhìn thấy mình trong gương, qua mấy tháng rèn luyện, đã thêm vài phần khí chất lão luyện của nữ viên chức, thêm phần lão luyện hơn so với trước đây. Đường như Sở Mộng Hàn không thích cái dáng vẻ này của tôi, trong ánh mắt anh ấy chỉ hiện lên một chút tán thưởng mà thôi. Nhìn lên bàn ăn đã bày đầy trứng rán và bánh mì, tôi vẫn tiếp tục với tâm trạng tốt của mình.

“Trong tủ lạnh ngay cả một bình sữa bò cũng không có, đâu giống nhà của một cô gái đảm đang?”

“Ai nói trong nhà con gái thì nhất định phải có sữa bò!” Tôi dùng lát bánh mì cuộn lấy trứng gà, muốn ăn xong với tốc độ nhanh, “Em ở đây không có bàn chải đánh răng và khăn mặt mới, anh có cần về khách sạn thay quần áo?”

Tôi nghĩ anh ấy nhất định còn bận hơn tôi, nhưng lúc này lại bình thản bất động, có chút kỳ quặc.

“Anh dùng của em là được rồi.” Khẩu khí của anh ấy có chút lười biếng. Tôi bị ghen bánh mì, ai có thể nghĩ tới con người họ Sở trước kia nghiêm túc lạnh lùng thế, lúc này lại có thể nói ra những lời không biết xấu hổ thế chứ.

Lúc tôi đi, nghĩ một lát, liền móc trong túi ra đưa chìa khóa cho anh ấy, “Anh đi thì khóa cửa chống trộm vào, sau đó đặt ở dưới thêm ngoài cửa là được.”

Nụ cười trên khuôn mặt anh ấy càng hiện rõ, lúc giơ tay lấy chìa khóa, còn kéo tôi vào gần anh ấy.

Yêu lại một lần nữa

Đến công ty, đi thẳng đến tìm Lý Phong.

“Giám đốc Lý, tôi có chút việc muốn thương lượng với anh.” Từ sau việc lần trước, Lý Phong có thái độ rõ ràng không hài lòng với tôi, nhất thời tìm không ra điểm yếu của tôi. Rốt cục làm sales với các công việc khác không giống nhau, tất cả công việc đều có thể lượng hóa, sau khi đánh giá tiêu chuẩn tốt xấu đều là vậy quanh các con số. Tuy chỉ tiêu trước đây của tôi là con số 0, song tháng trước ngoài hạn mục với Công

ty Thương mại Thanh Hoa ra, tôi còn ký được một đơn hàng với giá trị hợp đồng xấp xỉ 3 vạn tệ, vài ngày trước đã lấy về chi phiếu trả tiền lần đầu. Và trong các hạng mục trước đây đang thương lượng cũng đã có khách hàng tiềm năng. Chỉ là khách hàng lớn như Công ty Thương mại Thanh Hoa thì không có. Song bất luận thành tích tháng này như thế nào thì cũng không thể quá kém. Cho nên sống nhờ thành tích, hoàn toàn dựa vào sự nỗ lực và khả năng, tôi cũng không cần nhìn sắc mặt của Lý Phong.

“Chuyện gì?” Anh ta khẩu khí lãnh đạm, kiểu cách nhà quan thấy rõ.

“Giám đốc Lý, vì nguyên nhân cá nhân tôi muốn bỏ công việc sales sau bán hàng của hạng mục với Công ty Thương mại Thanh Hoa, xin anh sắp xếp người khác hộ.”

Nghe thấy câu này của tôi, Lý Phong nâng gọng kính trên sống mũi, mở to mắt nhìn tôi, “Tiêu Đồng Đồng cô có biết mình đang nói gì không?” Anh ta nhất định là cho rằng tôi đang nói mê.

Chu Chính luôn rộng rãi tiền hoa hồng với nhân viên sales. Nếu là những hạng mục sẵn có trước đây vì người phụ trách hạng mục thôi việc thì người tiếp tay chỉ cần có thể lấy về khoản tiền hạng mục, là tương tự có thể hưởng hoa hồng và tiền thưởng cuối năm theo tỷ lệ. Còn tôi không phải thôi việc, điều này vô hình là đã tự vứt bỏ khoản hoa hồng hấp dẫn của mình, tặng tiền thật, vàng thật cho người khác, anh ta đương nhiên không thể tin nổi.

Tôi nhìn vào anh ta gật đầu, thực ra trong lòng cũng rất đau lòng, nhưng thực ra là tôi không muốn có bất cứ sự liên quan nào nữa với Công ty Thương mại Thanh Hoa. Trực giác của tôi luôn rất chuẩn, tôi luôn cảm thấy con người như Vệ Tư Bình tuyệt đối không thể dễ dàng buông tay. Đương nhiên tôi nghĩ như vậy, không phải là vì cảm thấy mình có sức hấp dẫn, mà chỉ là con người như Vệ Tư Bình, bất luận là Sở Mộng Hàn và ông ta nói gì với nhau, rốt cục cũng đều là làm ông ta mất mặt, đối với ông ta mà nói điều này là một chuyện vô cùng mất mặt.

Ông ta sẽ chịu để yên sao?

Buổi trưa ở sảnh ăn trong tòa nhà, tôi lại nhìn thấy Chu Chính.

Anh ta bưng khay cơm, chủ động ngồi đối diện tôi, sau đó hỏi thẳng tôi, “Hôm nay, cô nói muốn từ bỏ hạng mục với Công ty Thương mại Thanh Hoa với Lý Phong sao?” Tôi gật đầu, xem ra bản thân Lý Phong chưa từng gặp chuyện như vậy, không dám tự quyết, phải đi hỏi Chu Chính. Thần sắc của Chu Chính không có vẻ ngạc nhiên lắm, ngược lại lại có nụ cười nhàn nhạt, “Cô thử tính xem cả hạng mục này cô sẽ nhận được bao nhiêu phần trăm trích lại chưa?”

“Tính qua rồi, mà không chỉ tính qua một lần, toàn bộ tiền thu về trong hai năm, không kể tiền thưởng cuối năm, và trên cơ sở hạng mục không thêm đầu tư, thì sau thuế là khoảng 12 vạn, thêm vào tiền thưởng cuối năm thì càng nhiều. Bây giờ tôi đã nhận được 3 vạn, còn số dư ít nhất cũng còn 9 vạn.” Tôi vừa nói, vừa không nhịn nổi đau lòng.

“Cô phát tài rồi?” Chu Chính rõ ràng là đang trêu tôi.

“Đâu có, vẫn nghèo như vậy!” Tôi cầm hận nhét miếng cơm vào miệng.

Anh ta cười nhìn tôi, lại còn nhắc nhở rằng: “Cái cách ăn này của cô rất dễ béo đấy.”

“Tôi không phải là bỏ cuộc, là muốn bỏ ra càng nhiều sức lực làm việc, tôi gặp phải một chút phiền phức từ hạng mục này, có chút mệt mỏi vô cùng.” Một người thông minh như Chu Chính, có lẽ anh ta bây giờ đã đoán được một chút manh mối.

“Vậy cũng không đến nỗi bỏ qua đồng tiền đã nằm trong tay, tôi cảm thấy cô làm như vậy, có chút thiếu suy nghĩ.” Ngờ kìa anh ta không rõ, nghe có vẻ không giống lời trong ý, càng giống như là đang thăm dò.

Tôi lắc lắc đầu, rất kiên định nói với anh ta: “Quyền lợi của bản thân là không nên tiếc thứ gì. Trước đây lúc đi học đã từng nghe thấy một câu nói, tôi cũng luôn ghi nhớ: Người không tiếc, thực ra lại không có gì để tiếc, cũng có nghĩa là không có được cái gì, là “không tiếc”. Mọi sự đều là giành được từ trong cái sự “không tiếc” đó, cho nên không tiếc không được, tiếc ít được ít, tiếc nhiều được nhiều. Còn hơn mỗi ngày đều rồi như tơ vò vì những đồng tiền này, chỉ bằng dồn hết sức lực đi khai thác khách hàng mới, tạo nên tài sản mới.”

Tôi tự an ủi mình. Lúc đó đang ở Tập đoàn Hiếu Thiên, cho rằng lương của bộ phận thiết kế đã rất cao rồi, nhưng bây giờ lương một tháng trước của tôi đã bằng bốn tháng lương lúc đó cộng lại. Nếu không thôi việc, căn bản cũng không biết cơ hội bên ngoài thực ra là đâu đâu cũng có. Cho nên hôm nay tôi mới có dũng khí đưa ra quyết tâm này.

Lúc này, Chu Chính nhìn biểu cảm của tôi rõ ràng trở nên nghiêm túc hơn, dường như vẻ mặt trêu chọc trước đó trong chốc lát hoàn toàn biến mất đi. Im lặng hồi lâu, anh ta mới giống như tự nói với tôi: “Tiêu Đồng Đồng, cô đúng là rất đặc biệt.”

Tôi cúi đầu tự cười.

Lại ngược mặt lên, nịnh nọt nói với anh ấy: “Sếp Chu, phần trăm trích từ hạng mục này tôi không có cách nào lấy nữa, tiền thưởng cuối năm tính thêm một chút nhé.”

Chu Chính ngẩn người một lát, lập tức đổi nét mặt thành một con cáo lão luyện, cũng cười lên, “Cái này còn căn cứ vào chế độ của công ty, tôi cũng không có cách nào.”

Anh chàng này, còn hơn cả cáo! Đúng là nhà tư bản ác độc...

Hân Hân gọi điện đến nói, Ông Tưởng cuối cùng bỏ công việc trước đây, hiện tại đang làm sales cho công ty ERP có quy mô lớn, nổi tiếng trên thế giới. Và nói với tôi, lúc đó cạnh tranh đặc biệt kịch liệt, Ông Tưởng của chúng ta vì xuất thân dân kỹ thuật, dựa vào diện mạo xuất chúng, nói năng nho nhã, nên đã đánh bại mấy chục ứng viên, bộc lộ hết tài năng.

Trong khẩu khí của cô gái này đúng là kiêu ngạo và đắc ý, họ rất nhanh sẽ trả được khoản nợ của quê nhà, trong thành phố A có một căn hộ thuộc về bản thân.

Thẩm Hân Hân cũng nói với tôi, điều duy nhất không tốt chính là công việc này cần thường xuyên đi công tác, bởi vì khách hàng trên toàn quốc, thậm chí Đông Nam Á, ở đâu có hạng mục có thể thương lượng thì phải đi đó. Nghe nói sau khi qua đào tạo thì phải đi công tác. Nói đến đây, trong ngữ khí cô ấy lại thấp thoáng lộ vẻ thất vọng.

Tôi rất hiểu, trước đây Ông Tưởng là đàn ông trong nhà, hai người chàng chàng thiếp thiếp quen rồi, từ khi sống cùng, chưa từng rời xa. Ngay cả Tết, có lúc Ông Tưởng vào lúc mừng 3 mừng 4 đã ngồi xe hỏa đi đón Thẩm Hân Hân rồi, lúc đi chúc Tết để cô ấy đi cùng về quê. Bây giờ công việc của Ông Tưởng tuy có tiền đồ, song cách sống trước đây của hai người cũng phải thay đổi theo. Người bám dính như Thẩm Hân Hân, nếu có thể thích ứng mới lạ. May mà bản thân cô ấy nghĩ thông, cô ấy nói: “Việc gì cũng không thể thập toàn thập mỹ, có tiền thì không có thời gian, nhàn rồi thì không có tiền.”

Cuối cùng, Thẩm Hân Hân nói, lúc Ông Tưởng nhà họ không ở nhà, sẽ chuyển tới chỗ tôi sống, cô ấy chưa từng sống một mình, ở nhà một mình thì sợ.

Đương nhiên tôi không tiện từ chối, liền đồng ý. Nhưng không biết tại sao, lúc nói câu “không vấn đề gì”, đột nhiên nghĩ đến Sở Mộng Hân. Qua đêm qua, quan hệ giữa tôi và Mộng Hân trở nên có sự thay đổi lớn. Có lẽ đến giờ tôi còn không thể đồng ý yêu cầu tái hôn với anh ấy, cũng không bài xích anh ấy như trước đây.

Vừa tan làm, điện thoại đã reo lên, là người họ Sở đó.

“Có thể nghỉ làm đúng giờ không? Anh đến đón em.”

“Sếp Sở có thể nghỉ làm đúng giờ, đương nhiên tôi có thể rồi!” Tôi cười trong điện thoại, trong lòng rất vui.

“Sau nửa tiếng anh đến công cơ quan em!” Anh ấy cũng cười.

Con người đúng là rất kỳ lạ, lúc tâm trạng tốt, lời nói cũng trở nên thú vị, lúc quan hệ xấu, thì từng câu nói, cũng có thể cho là châm chọc. Giữa hai người nam và nữ, yêu và hận có lúc kỳ diệu vậy đó, kỳ diệu đến mức lúc bạn sơ ý đã đột nhiên thay đổi.

Lúc ngồi vào xe anh ấy, phát hiện áo sơ mi, áo vét, cà vạt, giày của anh ấy đều đã thay rồi. “Khách sạn anh ở cách chỗ em xa không?” Tôi nhớ chỗ công ty anh ấy cách chỗ tôi ở không gần.

Anh ấy mỉm cười, “Không xa, rất gần.”

Về tới nhà tôi cũng không quá 7 giờ mà thôi. Tôi bận rộn trong bếp, lại không thấy bóng dáng của Mộng Hàn đâu.

“Mộng Hàn...” Tôi đi ra khỏi bếp khẽ gọi, trong phòng khách không có ai, đành vào phòng ngủ tìm. Ai ngờ, vừa mới nhìn, đã thấy họ Sở đó đang ngông nghênh thay đồ trong phòng ngủ của tôi. Vừa mới thấy giày da, vest, lúc này đã thay thành một chiếc áo cổ T màu trắng và chiếc quần dài ở nhà màu vàng, nhìn có vẻ trần trụi sức sống, trẻ hơn rất nhiều.

Từ lần đầu tiên gặp anh ấy sau ba năm, đa số thấy anh ấy đều mặc vest óng mượt, cẩn thận kỹ lưỡng, dù cho là ở trong căn hộ của anh ấy, cũng chưa từng thấy dáng vẻ này của anh ấy. Hôm nay hình ảnh người đàn ông ở nhà của anh ấy nhìn có vẻ rạn rỗ, lại khiến tôi cảm thấy vừa quen vừa lạ, ở chỗ tôi sao lại có quần áo của anh ấy nhỉ?

Có thể là biểu cảm trên khuôn mặt tôi quá rõ, Mộng Hàn không nhịn nổi vui vẻ cười, “Ừ, anh về mang theo một vài bộ quần áo để ở chỗ em, có sao không?” Nói rồi anh ấy đã đi đến trước mặt tôi.

“Không sao cả!” Lúc này ấm nước trên bếp ga kêu lên, tôi vội chạy vào bếp.

“Anh nói thật lòng!” Con người họ Sở đó đi theo sau tôi, lúc quay lại nhìn anh ấy, trong mắt anh ấy tuy vẫn cười, song lại là một vẻ nghiêm túc, “Em chẳng phải đã nói trong căn hộ của anh không tìm thấy một chút thuộc về em sao? Mặc dù anh đã ghi tên em, em cũng không bằng lòng về đó sống, vậy anh đành thay đổi ý nghĩ sau này cùng sang sống với em.” Cũng chỉ có con người Mộng Hàn này mới có thể nói ra những lời không biết xấu hổ đó một cách nghiêm túc vậy. Đột nhiên nghĩ tới những ngày tháng cùng sống trước khi chúng tôi kết hôn...

Tay đang rót nước nóng run lên, vài giọt nước sôi rơi vào quần áo tôi, bỗng rất có chút đau.

“Cẩn thận chút.” Mộng Hàn vội vã cầm ấm nước trong tay tôi. Qua đêm qua, quan hệ giữa chúng tôi giống như trong một chốc lát cục băng đã được sưởi ấm lên, nhưng chưa đến mức tan ra hoàn toàn. Còn có nhiều vấn đề giữa hai chúng tôi, chẳng phải sao?

Tôi im lặng dùng cái xẻng đảo rau trong chảo, anh ấy cũng không nói gì, dùng tay dựa vào khung cửa im lặng nhìn tôi, để thời gian từng chút từng chút trôi đi. Tia sáng trong bếp rất tối, ánh đèn hoàng hôn nổi lên từng gợn, khiến người ta cảm thấy rất ấm áp. Mùi cơm phảng phất xung quanh, giống như là từ đồ ăn, song lại không hoàn toàn như vậy, cảm giác của gia đình khiến người ta ngây ngất.

Không biết từ lúc nào anh ấy đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy eo tôi từ đằng sau, cúi đầu lên vai tôi, nhẹ giọng nói: “Làm gì vậy?” Ba chữ đơn giản vậy, nghe sao lại buồn triền miên. Bị hơi thở của anh ấy làm ngứa, tôi dùng tay đẩy anh ấy ra, “Anh ra ngoài đợi em, em ra ngay.”

Nhưng anh ấy lại cứ không đi.

Tôi đành phải dỗ anh ấy như dỗ trẻ con, “Nhờ anh đó, đi dọn bát đĩa đi, em nấu xong thì có thể ăn cơm rồi.” Trước đây, mỗi lần tôi yếu đuối trước anh ấy, tâm trạng anh ấy liền tốt lên, hầu như không cự tuyệt yêu cầu của tôi, bức tường đồng, trong chốc lát hạ gục. Lúc này đây, cách này vẫn có tác dụng.

Rất nhanh thức ăn đã nấu xong, cơm đã chín, hai món ăn và một món canh, vì bàn ăn nhỏ, tay có thể chạm được, cho nên lúc chúng tôi ngồi đối diện ăn cơm, anh ấy gấp thức ăn cho tôi, anh ấy ăn liền hai bát cơm, cuối cùng mới uống canh.

“Tôi còn cho rằng vài năm nay anh đã quen ăn cơm khách sạn rồi, ăn không quen thức ăn đạm bạc thế này.” Không biết có phải anh ấy có ý tâm bốc không, mà tôi cười châm chọc anh ấy.

“Đây mà gọi là cơm canh đạm bạc sao? Em đúng là trong phúc mà không biết hưởng!” Cuối cùng anh ấy cũng uống hết canh rong biển tôi nấu, không quên giơ một tay lên xoa đầu tôi như là đang dạy con vậy. Một cảm giác chưa từng có đang trào dâng trong lòng tôi, “Mộng Hàn, ba năm rồi, anh sống thế nào?”

Tôi nghĩ với thành quả hiện tại của anh ấy, sớm đã là người nổi bật trong những người cùng tuổi. Nghe nói trường G còn từng mời anh ấy về trường diễn thuyết. Khoảng trống giữa ba năm dường như là khoảng cách mãi mãi giữa chúng tôi, bất giác đã kéo chúng tôi ra càng xa hơn.

Anh ấy đặt chiếc bát trên tay lên bàn, vẻ mặt đột nhiên có chút kỳ lạ.

“Bây giờ mới nhớ đến, quan tâm đến anh rồi?” Trên khóe miệng anh ấy có chút cười gượng, nhưng khẩu khí lại có chút trách móc.

Đường như có thứ gì đó nghẹn ở trong lòng tôi, muốn nói lại không nói ra được.

“Năm đó sau khi anh đề nghị ly hôn, bỏ đi kiên quyết như vậy, lẽ nào hy vọng em gọi điện xin anh sao? Bởi vì em không xin anh, em thực sự đã quyết không quan tâm bản thân mình nữa. Lẽ nào anh thực sự không sợ em cô đơn một mình ở thành phố A, không có việc làm, gặp phải kẻ xấu, hoặc bị bệnh chết ở nơi đây cũng không ai biết? Ly hôn là do anh đề nghị, sao anh có thể chỉ nghĩ đến việc để em chủ động cầu xin anh?” Cho đến hôm nay nghĩ đến những điều này, sống mũi tôi vẫn thấy cay cay. Lẽ nào anh ấy không biết vì tình yêu của chúng tôi, tôi đã chịu bao nhiêu sự trách móc từ mẹ anh ấy? Tuy anh ấy không nói một câu nào không tốt với tôi về mẹ anh ấy, nhưng tôi cho rằng trong đáy lòng anh ấy chắc chắn cũng biết.

“Em mỗi ngày đều trốn ở trong phòng nhỏ, không ăn không uống, không ngủ cứ mở mắt, bao nhiêu ngày cũng không thể tin nổi anh đã thực sự đi rồi. Em cho rằng anh nói ly hôn với em chỉ là lời nói lúc tức, lúc đó anh nói muốn đời đời kiếp kiếp ở cùng em, dù cho là con người trên toàn thiên hạ đều vứt bỏ em, thì anh cũng không thể rời xa em. Anh lại thực sự đi rồi. Hôm đó đột nhiên có người gõ cửa, em cho rằng là anh về, em lao ra như điên vậy, nhưng không ngờ lúc em mở cửa, người em nhìn thấy lại là mẹ anh...”

Trong căn phòng lại rơi vào trong sự im lặng ngượng ngùng. Sở Mộng Hàn im lặng nhìn tôi, giơ tay giúp tôi lau nước mắt trên mặt.

“Tóm lại, là anh không tốt. Hãy quên chuyện đó đi nhé, chúng ta bắt đầu lại. Mẹ em từng gọi điện cho anh, bà ấy nói em đã tìm thấy được đối tượng rất tốt, và mong anh nhanh chóng liên lạc với em để ly hôn. Là anh không tốt, là anh hiểu lầm em, đều là anh sai rồi!”

Sự dịu dàng đột ngột đến của anh ấy, khiến tôi dường như bị rơi vào trong một đám mây mù, mẹ từng gọi điện cho anh ấy sao? Chuyện như vậy lại không ngược với phong cách của bà ấy. Mẹ tôi tuy không biến thái như mẹ anh ta, nhưng cũng luôn không có thiện cảm gì với Mộng Hàn. Bà ấy từng không chỉ một lần nói với tôi, tên họ Sở đó là tên da trắng để ngấm thôi chứ không trọng dụng. Bất luận thế nào, đến giờ tôi vẫn có chút không dám tin, cái người chăm sóc tôi cẩn thận lúc tôi ốm, có thể xoa bụng cho tôi lúc tôi bị đau bụng kinh, con người họ Sở đó tuy có chút gia trưởng, nhưng luôn luôn có tinh thần trách nhiệm, lại có thể ba năm không thăm hỏi gì đến tôi.

33. Chương 33

Tôi đẩy tay anh ấy ra, cố chấp hỏi: “Ba năm của em, anh đều biết cả, em muốn biết, ba năm qua anh sống thế nào?”

Anh ấy nhìn vào ánh mắt chờ đợi của tôi, thở dài một hơi thật sâu, sau đó cố cười một cái nhẹ nhõm, “Lúc bắt đầu thì vội vã kiếm tiền, sau đó nghĩ muốn tìm em, nhưng lại sợ gặp em, sợ em thật sự đang ở cùng người đàn ông khác, nhìn thấy anh lại muốn đoạn tuyệt quan hệ với em.”

Anh ấy kéo tôi vào trong lòng anh ấy, “Đồng Đồng, chúng ta đều sắp đến tuổi trung niên rồi, không còn bao nhiêu lần ba năm nữa để có thể lãng mạn, đừng dần vật vờ quá khứ nữa, hãy nắm bắt lấy tương lai tốt đẹp phải không, em nói đi?”

Đừng dần vật vờ với quá khứ nữa, hãy nắm bắt lấy tương lai...

Lúc anh ấy nói những lời này, nếu nói tôi không có động lòng, thì nhất định là gạt người. Nhưng cho đến ngày hôm nay, tôi vẫn có thể bắt chấp tất cả mà tiếp tục yêu lại một lần nữa sao?

Tôi còn có dũng khí của năm đó sao? Người đàn ông này đáng để tôi một lần nữa hoàn toàn tin tưởng sao?

Nhìn thấy tôi im lặng, anh ấy ôm chặt tôi vào lòng, trong giọng nói có chút thê lương không có cách nào, “Mẹ anh là một người đàn bà rất hiền lành, bà ấy từng cùng với một người đàn ông thanh mai trúc mã, người đó vì tiền đồ bản thân, đã nghĩ hết cách ly hôn với bà ấy để kết hôn với người đàn bà khác. Nhiều năm như vậy, bà ấy đã ngậm đắng nuốt cay nuôi anh lớn, áp lực cuộc sống và sự phản bội về tình cảm mới khiến tính tình bà ấy trở thành như ngày hôm nay. Lúc anh còn rất nhỏ, người đàn ông đó vì không có con, đến tranh đoạt quyền nuôi anh một lần, lúc đó mẹ anh không tiếc dùng sự tự sát để uy hiếp ông ta. Hãy tin anh, mẹ anh không phải là người xấu, bà ấy chỉ là vì quá quan tâm đến anh thôi. Hôm nay, anh có khả năng để em và mẹ sống những ngày tháng tốt đẹp, anh sẽ nỗ lực, bà ấy nhất định sẽ tiếp nhận em.” Trong lòng anh ấy, tôi cảm thấy tim người đàn ông đập ngay trước mặt. Anh ấy từng nói ba anh ấy đã chết rồi, thì ra ba anh ấy còn sống. Sở Mộng Hàn con người kiêu ngạo như vậy lần đầu tiên lại nói chuyện yếu đuối, chuyện khó xử trong lòng anh ấy cho tôi biết.

Tôi giờ tay ôm chặt anh ấy, mặt áp vào lồng ngực anh ấy.

Gia đình tôi tuy rất nghèo, song lại hoàn toàn hạnh phúc, tuy về kinh tế gia đình anh ấy tốt hơn tôi nhiều, nhưng lại lớn lên trong một gia đình không có bố. Vì không có tình yêu của bố, cho nên anh ấy mới có tính cách âm thầm chịu đựng như vậy chẳng?

“Đồng Đồng, anh hi vọng chúng ta có thể có một gia đình hạnh phúc, sinh nhiều con, để chúng lớn lên trong hạnh phúc, vui vẻ. Chúng ta mua một biệt thự xinh đẹp, mỗi ngày tan làm về nhà, đều có thể nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt các con. Nếu có thể, chúng ta hãy đưa mẹ anh và bố mẹ em lên đây cùng sống, một nhà vui vẻ sống cùng nhau, em nói có được không?”

“Ha ha, sao anh chưa từng nghĩ tới để em làm việc nhỉ?” Không thể phủ nhận, em bị viễn cảnh anh tả ra làm xúc động sâu sắc, nếu thật sự có thể hạnh phúc như vậy, muốn em không ra ngoài làm việc, em cũng sẽ nhận lời. Song giấc mộng này thật sự có thể thực hiện sao?

“Mộng Hàn, thực ra em cũng rất sợ mất anh, lúc chờ đợi rơi vào tuyệt vọng, thì bất giác nghĩ đến cảnh tượng anh ở cùng với người phụ nữ khác. Nhưng thật sự đúng là em nhìn thấy cảnh tượng anh ở cùng người đàn bà khác, lúc đó em tự thề với bản thân, cả đời này sẽ không tha thứ cho anh nữa. Anh và Khang Nhiên rốt cục là mối quan hệ gì? Tại sao cô ấy lại nói với em cô ấy là bạn giường của anh?” Tôi thật sự không thể làm được chuyện thấy mà như không thấy, những lời này, tôi sớm đã muốn hỏi rồi, tôi đợi câu trả lời của anh ấy, hay là nói anh ấy còn nợ tôi một câu trả lời.

“Đồng Đồng, trước đây anh từng nói với em rồi, anh và Khang Nhiên thật sự không như em tưởng tượng đâu!”

“Không phải như thế nào?” Tôi không chịu bỏ qua, cứ nghiêng răng hỏi, “Hôm nay lần cuối cùng em hỏi anh chuyện này, anh phải nói thẳng thắn với em, hai người từng ôm nhau chưa?”

Anh ấy không trả lời.

Trong lòng tôi thấy chua xót, cần môi hỏi tiếp: “Từ hôn chưa?”

Anh ấy vẫn không trả lời, chỉ là biểu cảm giống như càng không có cách nào.

Đó chính là tự nhận rồi?

Môi tôi dường như đã cắn rách cả, muốn tiếp tục hỏi.

Nhưng anh ấy lại tranh trả lời trước: “Không có, lần đó ở khách sạn, chính là hôm em gọi điện cho anh, Khang Nhiên ở đó chỉ là một điều không ngờ, sau đó chuyện gì cũng không xảy ra, không cho phép em lòng dạ hẹp hòi.”

Biểu cảm của tôi vẫn rất khó coi, quả nhiên hôm đó tôi buồn nhất, con người họ Sở kia và cô Khang Nhiên đó đã không minh bạch ở trong khách sạn. Nhưng nghĩ lại, bản thân chẳng phải cũng bị Tưởng Nhược Phàm từng hôn sao? Bản thân hỏi một người đàn ông thành công như vậy câu đó chẳng phải là đúng có chút quá đáng sao? Người đàn ông giống như anh ấy, bên cạnh luôn không thiếu phụ nữ theo đuổi, trước đây lúc không có tiền cũng hết người nợ người kia, huống hồ bây giờ lại Chủ tịch Điều hành Sở chứ.

“Ừm, còn tốt là anh và cô ta không có gì, nếu không thì em tuyệt đối không thể tha thứ cho anh!”

Hồi lâu Sở Mộng Hàn cũng không nói gì, nắm tay tôi, rất lạnh, rất lạnh.

Không biết bao lâu, tôi cảm thấy anh ấy dùng một bàn tay khác sờ lên mái tóc tôi.

Sau bữa cơm tôi bị anh ấy kéo đi ra ngoài tản bộ, cặp vợ chồng già dưới lầu, vì từng nói chuyện vài lần với tôi, cho nên lúc này bà vợ cười gật đầu với tôi, hỏi thân mật: “Đồng Đồng, ra ngoài với bạn trai à?”

Tôi cười gật đầu, còn chưa trả lời, ai biết Mộng Hàn đi bên cạnh lại ho nhẹ một tiếng nói: “Cô à, cháu là chồng của Đồng Đồng.” Sau đó lại cười rất hiền hòa và lễ phép với khuôn mặt có chút ngạc nhiên của đối phương.

Lúc hai vợ chồng già đó đi, Mộng Hàn véo vào tay tôi một cái bất mãn, kháng nghị nói: “Cô Tiêu Đồng Đồng, tôi ghét cái cảm giác giống như tình nhân này.”

“Người ta trong tivi toàn là phụ nữ mới gào lên đòi hỏi danh phận thôi à?” Tôi còn trêu đùa anh ấy, trong lòng lại có áp lực mà trước kia chưa từng có. Tôi nghĩ trong lòng tôi đã lại tiếp nhận anh ấy rồi, nhưng đến nay tôi vẫn không thể nghĩ ra một lý do nào để thuyết phục bản thân. Trải qua một lần bị đau đớn khắc cốt ghi tâm, tôi biết, một khi liên quan tới hôn nhân thì tuyệt đối không phải là chuyện của hai người.

“Tiêu Đồng Đồng, em đúng là càng ngày càng lớn tiếng rồi.” Anh ấy giả vờ tức giận, để lại mình tôi đi lên trước.

“Sếp Sở, đừng tức giận, ngày mai em làm món ngon xin lỗi anh được không?” Tôi ôm chặt anh ấy từ đằng sau, hạ giọng nói, “Hãy cho em thêm một chút thời gian.”

Sáng ngày hôm sau, tôi vẫn chưa tỉnh ngủ, đã nghe thấy có người gõ cửa. Hôm qua lúc Mộng Hàn đi đã là hơn 10 giờ, anh ấy nói còn có nhiều việc chưa làm xong.

Cho đến hôm nay, tôi rất hiểu nổi vất vả làm việc suốt đêm của anh ấy, người giống như anh ấy, công việc nhất định sẽ bận hơn nhiều lần so với tôi.

Chẳng qua tôi là một tiểu viên chức, công việc chẳng qua là vì kiếm nhiều tiền, còn anh ấy lại không giống vậy, chức vị càng cao, thì rủi ro gánh vác cũng càng cao.

Sớm như vậy có thể là ai chứ?

Xuống giường đi đến trước cửa, qua mắt mèo nhìn thấy một người đàn ông tuần tú như tượng, chính là Sở Mộng Hàn.

Tôi mở cửa, nhìn anh ấy không hiểu, anh ấy lại cười tranh nói trước, “Nấu bữa sáng chưa?”

Anh ấy đột nhiên từ khách sạn chạy đến chỗ tôi để ăn sáng sao?

Nhìn thấy dáng vẻ ngạc nhiên của tôi, tâm trạng anh ấy càng tốt lên, hôn một cái lên trán tôi, “Sau này ngoại trừ bữa trưa, chỉ cần không có việc, là anh đến chỗ em!”

Sắp tới sẽ tới ngày hôn lễ của Thẩm Hân Hân rồi, tôi nghĩ: Chị em tốt xuất giá, chỉ đưa tiền là không ổn, muốn cẩn thận chọn một món quà tặng cô ấy mới có thể biểu lộ tâm ý của mình.

Mấy ngày nay Mộng Hàn vô cùng bận rộn, anh ấy đều phải làm thêm ở công ty, cho nên không thể cùng tôi đi chọn quà.

Tan làm, tôi gặp Chu Chính trong thang máy, những ngày này, trong nhà ăn vào buổi trưa đều không thấy anh ta. Nhìn thấy anh ta cay mày cau mặt, tôi nhẹ nhàng hỏi: “Dạo này bận lắm sao?”

Anh ta nhìn tôi một cái, nhếch mép lên một chút, lại trả lời không đầu, “Hai người hòa thuận rồi?”

Tôi đỏ mặt, không nói gì. Nhưng nghe anh ấy tiếp tục nói: “Hôm đó khi Mộng Hàn nhận lời phỏng vấn nói, người anh ấy cảm ơn nhất, một người là mẹ anh ta, một người là vợ anh ta, điều khiến tất cả mọi người đều ngạc nhiên, đó là đoán xem vợ anh ấy là ai. Bởi vì những lời bộc bạch của anh ấy, không biết bao nhiêu cô gái đau lòng đến mức khóc oa oa lên.” Nói rồi tự anh ta lại cười.

Khuôn mặt tôi càng nóng lên, trong lòng lại thấy ngọt dịu dàng, anh ấy yêu tôi đều là người khác nói cho tôi biết, tại sao lại chưa từng nghe đích thân anh ấy nói qua từ này chứ?

Ra khỏi thang máy, tôi đi ra cổng, Chu Chính quay người xuống hầm đỗ xe. Vừa đi được vài bước, lại nghe thấy anh ta hét đằng sau tôi: “Cô muốn đi đâu, tôi đưa cô đi!”

“Không cần đâu! Anh bận việc của anh đi, hôm nay tôi không về nhà.” Hôm nay anh ấy lại đi đến nhà người em họ chẳng?

Song nhìn vẻ mặt anh ta, tôi mới ý thức được lời tôi nói có chút mơ hồ.

Tôi không phải không về nhà, tôi muốn đi mua đồ, anh ấy không hiểu nhầm là đêm nay tôi đến chỗ Sở Mộng Hàn ngủ chứ?

“Đêm nay tôi không có việc gì, cô đi đâu tôi đưa cô đi!” Giọng như tâm trạng anh ta đang rất tệ.

“Vậy cảm ơn nhé!” Tôi cười với anh ta, từ chối thẳng thừng cũng không được, có lẽ hôm nào đó tôi rời Công ty Vĩnh Chính, chúng tôi thực sự sẽ trở thành bạn tốt.

“Cô đi đâu?” Ngồi lên xe anh ta, anh ấy thắt dây an toàn, nghiêng đầu hỏi.

“Tôi muốn đi Thái Mộng Tân Đô.”

Đến Thái Mộng Tân Đô, tôi muốn tạm biệt anh ta, nhưng Chu Chính lại dừng xe lại, đi cùng xuống, chỉ vào cổng chính, “Tôi cũng có thứ cần mua, cô có hẹn ai không?”

Tôi lắc lắc đầu, anh ấy lộ rõ vẻ rất vui, “Đi thôi, vừa may chúng ta có thể cùng nhau tham khảo ý kiến!”

“Anh muốn mua cái gì, tôi đi cùng anh trước.” Tôi nhẹ giọng hỏi.

“Cô mua quần áo?” Anh ấy không trả lời mà hỏi lại.

“Chưa nghĩ ra, quần áo hoặc đồ trang sức!” Phụ nữ đều thích hai thứ như vậy, số đo của Thẩm Hân Hân to hơn một cỡ, mua quần áo tôi cũng nắm được, hoặc mua một sợi dây chuyền gì đó, chỉ cần trong phạm vi tôi chịu được. Con người cả đời cũng chỉ kết hôn một lần, dù cho tặng quà cũng chỉ có cơ hội một lần mà thôi. Kiếm tiền chẳng phải chỉ vì để bản thân và những người thân nhất xung quanh mình càng thêm hạnh phúc sao? Cho nên dù cho tôi có tiết kiệm đi nữa, đối với món quà của Thẩm Hân Hân, tôi sẵn sàng xa xỉ một lần.

“Đằng kia chính là quầy đồ trang sức, đi thôi!” Chu Chính vẫn chưa nói muốn mua gì, tự mình lao về phía trước.

Mọi thứ trong Thái Mộng đúng là không giống các nơi khác, kiểu cách đồ đạc ở đây mới mẻ, song giá cả cũng tương tự đắt đáng sợ.

Chu Chính rất có hứng thú giúp tôi chọn mấy món, tôi đều lắc lắc đầu.

Chọn qua chọn lại, tôi chỉ vào một chiếc vòng tay bạch kim ở mé trái quầy, nó được gia công tinh xảo, kiểu dáng lại đơn giản, ở chỗ móc cài, còn rủ xuống một cái đầu khóa nho nhỏ, trên đầu nằm mấy viên đá kim cương, nhìn rất đặc biệt. Cô bán hàng đeo nó lên cổ tay tôi, độ dài vừa vặn, không thừa, lúc đi làm đeo nó cũng không trở ngại gì. Giá cả là 5.888 tệ. Trong lòng tôi dự tính sau khi giảm giá, chắc cũng vẫn có thể chịu được, thôi thì quyết định là nó thôi!

Chu Chính lại cười giấu cợt một tiếng, “Không cần tiết kiệm tiền cho Sở Mộng Hàn vậy chứ, lẽ nào cô không biết anh ấy lương bổng hàng năm là bao nhiêu sao?”

“Tôi đúng là thực sự không biết.” Tôi móc thẻ tín dụng ra đưa cho cô bán hàng, quay đầu nói với Chu Chính, “Tôi chọn quà cưới cho bạn tôi, không phải mua cho mình.”

Chu Chính hừ một tiếng, “Tôi còn cho rằng là bản thân cô mua chứ, lãng phí thời gian!”

Tuyệt đối không phải là ảo giác của tôi, Chu Chính hôm nay rất không thoải mái.

“Chuyện tình cảm gặp phải phiền phức à?” Nhớ đến cuộc nói chuyện lần gần đây nhất giữa anh ấy và cô bạn gái trước trong “Quán thịt bò Gia Châu”, chẳng lẽ anh ấy cùng lúc đi lại với hai người phụ nữ?

Nhưng cũng không đúng, dường như lần đó cô gái ấy đã biết chuyện của anh ta. Tuy tôi rất ngưỡng mộ Chu Chính, song giờ lại không dám gặt bữa với thái độ tình cảm của anh ta.

“Thực ra tôi cảm thấy bất luận là nguyên nhân gì, đều không thể đùa giỡn với tình cảm của người khác, nếu anh cảm thấy cô gái đó không xứng với anh, anh cũng không thích cô ấy nữa, thì đừng cho cô ấy bất cứ hy vọng nào nữa. Tuy anh nói với cô ấy không thể cưới cô ta, không thể cho cô ta tương lai, nhưng từ phía cô ấy mà nói, cô ấy lại cho rằng anh cho cô ấy cơ hội. Tôi cảm thấy bất luận là nam hay nữ, trò chơi tình cảm không có kết quả, thì đều đừng nên thử!” Những lời tôi nói đều là những lời thật từ đáy lòng, đây cũng là chuyện tôi nghĩ rõ nhất trong ba năm nay, có lẽ Chu Chính và tôi không giống nhau, song là bạn bè, tôi vẫn nói với anh ấy cách nghĩ thật lòng của tôi.

“Cô cho rằng như vậy à?” Chu Chính luôn thích hỏi lại.

Tôi dứt khoát gạt đầu, “Không có cô gái nào có thể chịu đựng sự phản bội và đùa cợt của người đàn ông” Tôi dùng hai từ rất trực tiếp đó.

Về mặt Chu Chính có chút ngạc nhiên, tự cười nói, “Chu Chính tôi sao có thể vì đàn bà mà buồn chứ?” Nói rồi, anh ta quay đầu, đi về phía trước.

Tôi lao theo sau rất không có gì để nói, uống phở nói ra những lời tận đáy lòng, anh ta lại chọc tôi.

“Đồng Đồng!” Đằng sau bị ai đó vỗ một cái, vừa quay đầu thì ra là Thẩm Hân Hân và Ưông Tường.

“Tôi còn cho rằng nhận nhầm người nữa, thì ra đúng là cậu!”

Thẩm Hân Hân giống như là một con chim sẻ nhỏ vậy, riu ra riu rít nói không ngừng. Nhìn thấy túi to túi nhỏ đồ trên tay Ưông Tường, đúng là mua không ít.

Ưông Tường nhìn gầy hơn trước, dáng vẻ trẻ con bớt đi nhiều, thêm phần lão luyện của một người đàn ông. Xem ra đàn ông có sự va chạm trên thương trường, mới thực sự phát ra ánh sáng.

Tôi đưa hộp quà nhỏ trong tay cho Thẩm Hân Hân, “Tặng cậu, là vì mua quà cho cậu mới tới đây, nhìn thấy cậu, tiết kiệm được một chuyến đi lại rồi.”

Thẩm Hân Hân vui vẻ mở ra, quan sát kỹ, mặt mày rạng rỡ, ôm tôi một cái, “Cảm ơn nhé, đúng là Đồng Đồng tốt với tôi nhất!”

Chu Chính lại đi về phía tôi. Thẩm Hân Hân tròn tròn mắt, mắt tròn tròn nhìn anh ta, lại nhìn tôi, cuối cùng nheo nheo mắt liếc tôi, rõ ràng đang nói tôi thiếu thú vị.

“Đây là đồng nghiệp của tôi, anh Chu Chính, đây là Thẩm Hân Hân bạn tốt của tôi.”

Chu Chính gạt đầu phóng khoáng, “Xin chào.”

Thẩm Hân Hân cũng là người hướng ngoại, giơ tay ra nói: “Thẩm Hân Hân, bạn gái của Đồng Đồng!” Nói xong hai người đều cười.

Lúc Chu Chính và Ưông Tường chào hỏi, Thẩm Hân Hân kéo tôi ra một bên nói: “Anh chàng này được lắm, cố gắng nhé!”

“Đừng nói linh tinh, anh ấy là đồng nghiệp!” Thẩm Hân Hân không biết chuyện xảy ra sau này giữa tôi và Mộng Hàn, vẫn cho rằng tôi và Chu Chính...

“Anh chàng đẹp trai này một chút cũng không thua kém gì Sở Mộng Hàn và Tường Nhược Phàm, bắt lấy nhé!” Không kịp giải thích, Hân Hân đã khoác tay Ưông Tường cười có ý đặc biệt với chúng tôi, “Không lỡ việc của hai người, chúng tôi đi trước đây!”

Ngay sau đó, tôi nhìn thấy biểu hiện của Ưông Tường rõ ràng là dáng vẻ xa lạ vô cùng. Ánh mắt anh ấy nhìn Hân Hân...rất kỳ lạ...cảm giác bất an thấp thoáng trước kia, lại ập về trong lòng tôi.

Chu Chính không mua gì, chính vào lúc tôi muốn mời anh ấy ăn cơm, thì anh ấy bị một cuộc điện thoại gọi đi.

Thái Mộng Tân Đô cách nhà tôi rất xa, giữa đường phải đổi xe, sau khi xuống xe, đã sắp 10 giờ rồi. Gọi điện cho Mộng Hàn mà không có tín hiệu, trong lòng có chút thất vọng, một mình đi chậm chậm về phía tiểu khu.

Sau một cây đại thụ ở bụi cỏ kín đáo thấp thoáng có tiếng khóc, là một cô gái.

“Làm thế nào đây? Em rất đau lòng?”

“Đừng đau lòng nữa, anh đưa em về nhà nhé!” Một người đàn ông đang nhẹ nhàng vỗ về cô gái. Trong đầu tôi âm một tiếng - giọng nói người đàn ông này, sao quen vậy?

Tôi lập tức dừng lại, đi theo giọng nói đó. Một người đàn ông và một cô gái đã đi đến bên đường, người đàn ông chặn một chiếc taxi, tôi chỉ thấy lưng họ lần lượt biến mất.

Người đàn ông đó, là Ông Tường?

Tôi giống như bị điện giật vậy, song lại không nhìn thấy chính diện, có lẽ không phải anh ấy. Tim đập thình thịch, khó chịu giống như là nhìn thấy Mộng Hàn lạc lối vậy. Đó là chồng của Hân Hân mà, Hân Hân yêu Ông Tường mười mấy năm rồi...

Gọi điện cho Hân Hân, tiếng cười hi hi ha ha từ đầu dây bên kia vọng tới, “Bây giờ mới báo cáo à, nói đi, chuyện với anh Chu Chính đó tới đâu rồi, anh ấy trông ưa nhìn hơn Mộng Hàn nhiều, xem anh ấy nhiệt tình biết bao, Mộng Hàn lúc nào cũng như tảng băng lạnh ý. Tính cách của cậu đã chất phác, anh chàng này hợp với cậu!”

“Ông Tường đâu?”

“Ừa, anh ấy nhận điện thoại của cơ quan liền đi rồi, hại tớ phải xách bao nhiêu đồ, mệt chết được.”

34. Chương 34

Tim của tôi bỗng chốc lạnh đi.

Buổi trưa Mộng Hàn gọi điện tới, nói buổi tối muốn đưa tôi đi gặp bạn.

Tôi nghĩ anh ấy muốn giới thiệu tôi với những người xung quanh anh ấy, tuy tôi không phải là người thích trang điểm, song cũng muốn trang điểm xinh đẹp tí để giữ thể diện cho anh ấy trước bạn bè.

“Cô à, giúp tôi thử chiếc này!” Tôi chỉ tay vào một chiếc váy lông cừu màu hồng nhạt nói.

Từ phòng thử đi ra, bộ này giá cả không phải quá đắt, song tôi mặc vào cũng vừa người. Lúc trả tiền nghe thấy có người gọi tôi, “Đồng Đồng!” Quay đầu lại nhìn thì ra là Khang Nhiên.

Xách túi đồ, tôi và cô ta đi trên đường, cô ấy từ tốn nói: “Tôi và Mộng Hàn không có gì cả, cái gọi là “bạn giường” trước đây là tôi đùa cô thôi.”

Tôi dừng bước, trước này trong lòng tuy cố gắng không muốn quan tâm nghĩ đến cái từ “bạn giường” này, nhưng lúc nghe thấy từ miệng Khang Nhiên đích thân phủ nhận, tôi cảm thấy dễ chịu trong người hơn.

“Người đàn ông như Mộng Hàn đúng là không thể khiến người ta kháng cự, tôi cũng từng là một cô gái rất thanh cao, nhưng cũng không thể tránh nổi yêu anh ấy. Có lúc thậm chí tôi còn nghĩ, chỉ cần trong tình cảm của anh ấy có một phần ba là dành cho tôi thôi thì tôi cũng đã thỏa mãn rồi. Cố gắng bao nhiêu lâu như vậy, mà trong lòng anh ấy xưa nay không có một chút vị trí nào cả.” Khang Nhiên cười vẻ bất lực, “Anh ấy không yêu tôi, tôi lại rất hiểu anh ấy. Lần đó, lúc chúng tôi cùng ăn cơm ở quán ăn Tây, tôi đã cảm giác thấy ánh mắt anh ấy nhìn cô khác thường, lúc thấy cô bị bỏng, tôi thấy anh ấy toát mồ hôi ở chỗ tóc mai. Trước đây anh ấy hầu như là không quan tâm đến phụ nữ, cho nên tôi mới mượn cái cơ để đùa cợt với cô. Hy vọng cô không để ý chứ, tôi chỉ là muốn thêm cơ hội cho mình. Chủ động bủa vây những người phụ nữ xung quanh Mộng Hàn, e là điểm không hết, không có tôi thì cũng có người khác, cô không vì chuyện này mà hận tôi chứ?” Cô ấy dùng tay chỉnh lại chiếc khăn quàng cổ, rồi nửa nói như đùa.

“Đương nhiên là không, nếu có bạn tâm, tôi chỉ bạn tâm thái độ của Mộng Hàn!” Có thêm nhiều phụ nữ theo đuổi, chỉ cần anh ấy có thể giữ được mình, tôi chỉ thấy tự hào thôi.

“Cô rất may mắn, tôi thật lòng chúc phúc cho hai người. Đúng rồi, lần trước gọi điện cho Mộng Hàn, anh ấy không phải đang tắm, cô đừng giận nha!”

Mỉm cười một cái, tôi nghĩ hai chúng tôi chẳng phải là nói tạm biệt ở đây là tốt rồi sao? Nhưng trong lòng tôi có chút không hiểu, cô ấy thật sự cố ý chạy tới đây chỉ là để nói với tôi những điều này sao?

Chiều muộn, Mộng Hàn điều xe đến đón tôi. Trước đó tôi đã trang điểm, đặc biệt đứng trước gương nhìn trước nhìn sau, thấy mình hài lòng. Đại khái giống trong sách nói: “Phụ nữ vui vì trang điểm cho người mình thích”, đúng là tâm trạng của tôi lúc này.

Đến quán rượu, khuôn mặt của Mộng Hàn lại khó coi thế nào ý, “Sao lại trang điểm ra vậy?”

Tinh thần đang hứng thú liền bị mất hứng ngay, không dễ chịu gì.

“Không đẹp sao?” Bộ quần áo này ngoại trừ màu sắc hơi chói mắt tí, thì kiểu dáng rất phóng khoáng, anh ấy sao lại có phản ứng như vậy nhỉ?

Anh ấy nghiêm mặt, kéo tôi đi vào bên trong.

“Mộng Hàn, đều đang đợi anh đó!” Tôi nhìn theo tiếng gọi, nhìn thấy chiếc bàn trước mặt có mấy người đang ngồi, một người đàn ông trong đó vẫy tay chào chúng tôi.

Nhìn thấy động tác của người đó, tất cả mọi người đều đổ mắt nhìn vào tôi.

Quán rượu này được trưng bày và trang trí rất tinh tế, vô cùng xa hoa. Xung quanh đều là những cột tròn màu vàng kim, ánh đèn yếu ớt rớt xuống, cả không gian như bị chìm đắm trong ánh sáng của cỏi mộng vậy.

“Đây là vợ tôi, Tiêu Đồng Đồng.” Mộng Hàn đặt tay lên vai tôi. Thật không ngờ anh ấy lại giới thiệu như vậy.

“Phu nhân Sở đúng là xinh đẹp!” Một cô gái bên cạnh có chút nịnh nọt tán dương tôi.

Ba cô gái ngồi đó, ai cũng đều xinh đẹp. Điều khiến tôi cảm thấy rất ngạc nhiên là trên chiếc ghế ngoài cùng sát ngoài nhất là Chu Chính đang ngồi, nhìn hai bên cạnh anh ấy, không có chỗ trống, anh ấy không mang theo bạn gái, mà là một mình. Lúc nhìn thấy tôi, trong mắt anh ta lộ vài phần kinh ngạc.

Một hồi chào hỏi mới biết, vài người đàn ông này là bạn tốt trong phương diện làm ăn của Mộng Hàn, đều có giao tình sâu nặng với anh ấy. Mọi người đều rất hưng phấn khi tôi đến, lần lượt hỏi tôi lúc nào cử hành hôn lễ, Mộng Hàn không bàn bạc gì với tôi đã nói với họ là sau Tết, mọi người lại được một trận hào hứng. Chỉ có một mình Chu Chính ngồi ở chỗ tối không nâng ly chúc mừng.

Thịnh tình khó từ chối, đều là bạn bè rất quen của Mộng Hàn, anh ấy cố chặn giúp tôi thế nào, thì tôi vẫn không thể không uống hai ly. Một lát sau, đầu tôi bắt đầu choáng váng.

Nhìn mình trong gương trong nhà vệ sinh thấy má hơi hơi đỏ, nhìn có vẻ tươi tắn hơn mấy ngày trước rất nhiều.

Còn chưa tới chỗ ngồi, một người đàn ông phong độ đã đi tới trước mặt mời tôi nhảy, “Tiểu thư, có thể mời cô nhảy một điệu chứ?” Vừa định từ chối, mới nhận ra người đàn ông đó không ai xa lạ, mà là Chu Chính.

Cách ghế sofa không xa, các bạn của Mộng Hàn còn đang uống rượu tán phét, tôi bèn nhắc hàm cười với Chu Chính nói: “Được!” Cảm thấy eo đã bị ôm chặt, quay lại cười với Chu Chính. Tôi chỉ có thể đặt nhẹ lên vai Chu Chính, từ từ di chuyển bước nhảy.

“Tôi biết hai người đã hòa thuận rồi, song có một câu tôi không thể không nói, nếu cùng một sự tổn thương một người gặp phải hai lần, thì càng khiến người ta sụp đổ.”

Anh ấy có vẻ có chút kỳ quặc, một dáng vẻ muốn nói song lại thôi. Tôi rất ngạc nhiên, Chu Chính xưa nay không phải là người khắt khe, sao anh ấy lại nói ra những lời như vậy?

Cảm giác tay anh ấy đặt lên eo tôi chặt hơn, giọng nói vọng xuống, “Đồng Đồng, tôi có vài lời muốn nói cho cô biết.”

“Anh nói đi.”

Lúc này, điệu nhảy dừng lại, tôi cảm thấy cánh tay bị ai kéo, bị ngã vào lòng một người đàn ông. “Anh bảo sao không thấy em đâu, thì ra ở đây.” Mộng Hàn ôm tôi với tư thế hoàn toàn sở hữu, nhìn Chu Chính, “Anh không sao chứ, tôi thấy anh bước đi hơi lảo đảo rồi!”

“Không sao!” Chu Chính cũng nghiêm mặt lại, một vẻ mặt không muốn nhìn Mộng Hàn.

Ngồi lên xe, vừa mới thắt dây an toàn, Mộng Hàn liền nói: “Hôm nay em biết Chu Chính sẽ đến à?” Anh ấy nhìn lên bộ quần áo tôi mặc hỏi.

“Không biết!”

Anh ấy liếc nhìn hồi lâu mới từ từ nói: “Lúc anh đi họ đang thảo luận màu sắc, Chu Chính nói anh ta thích nhất là màu hồng nhạt.” Nói rồi tôi thấy mặt anh ta đỏ lên.

Lẽ nào anh ta đang ghen, ghen với Chu Chính sao? Tôi không nhịn nổi cười ha ha.

“Bạn học Mộng Hàn, anh từ lúc nào trở nên không có tự tin vậy chứ?” Nói rồi tôi véo má anh ấy, lúc này anh ấy đúng là rất đáng yêu.

“Đừng có động, đang lái xe!” Anh ấy còn có vẻ khó chịu, sắc mặt cũng từ từ bình thản hơn.

“Hôm nay em gặp Khang Nhiên, cô ấy chủ động giải thích không có quan hệ đặc biệt gì với anh. Trước đây là em vu oan anh rồi, xin lỗi anh.”

Nghe thấy tên Khang Nhiên, anh ấy nhếch mép dường như rất không đáng, “Cô ta còn nói cái gì?”

“Không gì, chỉ là hy vọng sau này lúc bọn em gặp nhau mặt đừng quá ngượng ngùng, sau đó chúc phúc thành tâm cho chúng ta.”

Điện thoại tôi reo lên, vừa nhận máy, đã nghe thấy một loạt tiếng kêu khóc khàn cả giọng hết cả hơi, khiến tai tôi chỉ nghe thấy tiếng ong ong.

“Hân Hân, cậu sao vậy? Đừng khóc nữa!”

“A...” Trong tiếng gọi của Hân Hân có cả tiếng khóc, nghẹn ngào nói, “Mấy ngày nay Ông Tường rất không bình thường, không ngờ...đúng là xảy ra chuyện rồi, anh ấy là đồ khốn...” Nói rồi Hân Hân lại khóc lên, giọng nói thảm thiết, giống như phát điên vậy.

Tôi hít một hơi, quả nhiên là Ông Tường.

“Hân Hân, cậu ở nhà chứ, tôi qua ngay!” Sợ cô ấy nghĩ không thông, tìm tôi giống như đã bay ra ngoài.

“Cậu đến mau, tôi không chịu nổi nữa rồi!” Dường như tôi là khúc gỗ nổi duy nhất mà cô ấy đang ngập nước có thể vớt được.

“Cậu đợi tôi, tôi đến ngay!” Cúp máy lại, tôi giục Mộng Hàn nói, “Hân Hân xảy ra chuyện rồi, mau đến nhà cô ấy!”

“Cô ấy làm sao?” Mộng Hàn bị ngữ khí của tôi làm cho không biết làm gì.

“Là Ông Tường có bạn gái bên ngoài...Anh ta sao có thể làm vậy...” Nói rồi tôi lại khóc lên, “Họ vài ngày nữa sẽ kết hôn rồi, Ông Tường sao có thể làm ra chuyện này chứ?” Tim tôi như bị đâm một lỗ vậy, đó là Ông Tường mà nếu không phải Hân Hân thì không cưới, đó là Ông Tường mà luôn miệng nói mãi mãi phục vụ vợ, hôm đó người mà tôi nhìn thấy quả nhiên là anh ta.

“Nha đầu ngốc, đừng khóc nữa! Em đến an ủi người ta, đáng về này, Hân Hân chẳng phải sẽ càng đau lòng?” Nói rồi, anh ấy rút khăn giấy ra cho tôi.

“An ủi cái gì, em là đến để cùng khóc với Hân Hân, khóc xong rồi, thì ném bỏ tên Trần Thế Mỹ[1] đó ra khỏi phòng, gọi hắn là tên khốn!”

[1] Trần Thế Mỹ: là nhân vật trong kịch dân gian của Trung Hoa được truyền tụng gắn với giai thoại xử án của Bao Công. Trần Thế Mỹ xuất thân bản hàn, anh ta kết hôn với Tần Hương Liên và có hai đứa con. Tần Hương Liên hết lòng dốc sức làm lụng cho Trần Thế Mỹ ăn học và đồ trang nguyên. Sau đó, hắn

bội tình, phản bội vợ con cũ của mình để theo vinh hoa phú quý, kết hôn với công chúa nhà Tống, trở thành phò mã. Trần Thế Mỹ đã bị Bao Công xử chém.

Mộng Hàn thở dài một hơi, dường như không tán thành cách làm của tôi. Tôi giận dữ nói: “Đàn ông các anh mãi mãi không thể hiểu hết tâm trạng của người phụ nữ khi biết người yêu của mình lạc lối.”

Đến dưới lầu nhà Hân Hân, một mình tôi lên lầu, còn Mộng Hàn không theo lên. Vừa lên đến tầng hai đã nghe thấy tiếng kêu khóc của Hân Hân, không kịp nghĩ nhiều, tôi đập cửa, cửa không khóa, vừa đập đã mở ra.

Trong phòng loạn cả lên, bàn ghế đổ cả, đã hoàn toàn không còn trật tự gì nữa. Hân Hân ngồi trên mặt sàn, đầu bù tóc rối, nước mắt dòng dòng, nước mũi cũng vậy, không còn ra thần người nữa.

Uông Tường ngồi sau cô ấy, cứ hút thuốc. Tôi nhìn về phía sau anh ta, bỗng chốc tái mặt đi. Một cô gái đứng sau anh ta đang khóc lâm li.

“Uông Tường, anh là đồ khốn!” Tôi lao lên nện anh ta. Ai ngờ Uông Tường luôn điềm đạm, lại hét lớn vào tôi: “Tiêu Đồng Đồng, cô cũng điên cùng cô ta à?”

Tôi lặng người.

Anh ấy vẫn còn nổi nóng như vậy với tôi, “Tôi và Uyển Uyển không làm gì hết, cô ấy là đồng nghiệp của tôi, đêm nay không có chỗ ở, tôi đưa cô ấy về nhà ở tạm một đêm, Thẩm Hân Hân về không phân biệt trắng đen đã gào thét, kêu đòi ly hôn như phát điên lên vậy.”

Lòng tôi lạnh đi, không vì điều gì khác, mà chính vì cách xưng hô từ miệng anh ta, “Uyển Uyển” thân thiết biết bao, “Thẩm Hân Hân” gọi cả tên lẫn họ, sao mà xa lạ?

“A...” Hân Hân ném đồ đạc vào Uông Tường, gạt tàn, bật lửa, tách trà...những thứ ném tuy nhiều, song đều bị Uông Tường dùng tay chặn lại, anh ta bảo vệ người phụ nữ đằng sau mình.

Hân Hân khóc nghiêng ngả, cô ấy ôm lấy đầu, nằm vạ ra sàn, hét lớn, nước mắt như mưa.

Tôi lao lên ôm cô ấy, “Hân Hân, đừng đau lòng, anh ta không đáng...”

“Ha...ha...ha...ha...” Thẩm Hân Hân đột nhiên lại vừa khóc vừa cười to lên, “Cậu nói không đáng sao? Tôi yêu anh ấy hơn chục năm nay, mấy ngày nữa là kết hôn rồi, bây giờ cậu mới nói với tôi là anh ta không đáng sao...”

“Hân Hân...” Tôi khóc cùng cô ấy.

Miệng Uông Tường không thừa nhận, nhưng tất cả trước mắt lại còn khiến người khác khó chịu hơn là tự miệng thừa nhận nhiều.

Dường như năm đó khi Mộng Hàn ra đi, tôi cũng chưa từng khó chịu như vậy, ba người họ giống tôi và Mộng Hàn cũng chưa tốt nghiệp, cùng tìm việc, khó khăn kiếm ăn trong thành phố không nơi nương tựa này, nhưng hai người họ chưa từng ghét nhau, mỗi ngày đều cười hi hi, khiến trong lòng tôi thấy ngưỡng mộ, thậm chí còn lấy làm ấm áp trước tình cảm của hai người bọn họ.

Lẽ nào chỉ là giấc mơ mười mấy năm thôi? Một lát đã vỡ mộng rồi, tất cả đều là lừa gạt, cô ấy sao có thể chịu nổi?

Uông Tường quá tàn nhẫn rồi.

Tôi ôm Hân Hân thật chặt, tức giận nhìn Uông Tường, anh ta cau mày, không chán giải thích, “Uyển Uyển ốm đau, chỗ ở lại hết hạn rồi, tôi để cô ấy đến nhà sống tạm một đêm. Hân Hân đi làng du lịch họp về trước một đêm, không nói đến giữa chúng tôi có gì, nhìn cô ấy làm loạn nhà ra thế này, hừ...đúng là không hiểu gì!”

Hân Hân ngẩng đầu lên, tay run cầm cập chỉ vào anh ta, “Anh để cô ta ngủ trong phòng ngủ của tôi... Tôi nhìn thấy anh từ trong phòng ra, anh còn nói gì không? Tôi nói này, anh đi công tác một tháng trở về, cũng không chạm vào tôi, là đã có vấn đề rồi, anh đúng là...”

Hân Hân bị kích động, lời lẽ có chút lộn xộn.

“Hân Hân, sao cô lại thành như vậy?” Lần đầu tiên thấy Ông Tường hung dữ như vậy trước mặt Hân Hân. Tôi đỏ mặt nhìn về phía người phụ nữ gọi là Uyển Uyển trốn sau lưng anh ta, cô ta tóc dài lơa xòa, trên mí mắt còn vương giọt lệ, cũng đang lên nhìn tôi.

Cô ấy quá xinh đẹp!

Về yếu đuối khiến ngay cả phụ nữ nhìn thấy còn không nén nổi phải thương tiếc. Cô ấy đau buồn kéo vạt áo Ông Tường, nước mắt rưng rưng một câu cũng không nói, dường như là đã chịu uất ức tày trời gì đó vậy. Mắt Ông Tường không rời khỏi cô ta, nhìn trong mắt cô ta đều là sự hổ thẹn.

Trong lòng tôi nhói đau, trái tim Ông Tường đã sớm bị cô ta lấy đi rồi. Bất luận họ có lên giường hay không, trái tim Ông Tường đã không còn thuộc về Hân Hân nữa rồi.

“Cô...nửa đêm chủ động chạy đến nhà đàn ông ở, còn có liêm sỉ không hả?” Hân Hân cũng thuận theo ánh mắt tôi nhìn người phụ nữ đó, toàn thân run rẩy nói, cô ấy cần trút ra.

Người phụ nữ đó lùi lại sau, nước mắt càng nhiều hơn, buông tay đang kéo vạt áo Ông Tường ra, không ngừng nức nở...Ông Tường run vai, nhìn Hân Hân như có chút không nỡ, cuối cùng vẫn cắn răng nói, “Là tôi chủ động đưa Uyển Uyển tới, các người đừng hiểu lầm cô ấy.”

Hân Hân đã cắn rách cả môi, mới kiềm được tiếng khóc. Tôi ôm chặt lấy cô ấy, giọng nói run rẩy, “Ông Tường, anh quá đáng quá rồi.”

“Tôi đi tìm một nhà nghỉ cho cô ấy về nghỉ trước đã, Hân Hân, tôi và cô ta không có gì, em đợi tôi về!” Ông Tường thở dài một tiếng, nhìn Thẩm Hân Hân, lại nhìn người phụ nữ đó.

Hân Hân nhắm mắt đau khổ, Ông Tường thở dài, dắt tay người phụ nữ đó, đi ra ngoài.

“Anh đứng lại!” Tôi gọi Ông Tường lại, đứng dậy chặn trước cửa, “Ông Tường, anh không thể vứt vợ mình lại mà đi chăm sóc cho người phụ nữ khác, bất luận anh có quan hệ gì với người phụ nữ này, hôm nay người đáng bị bỏ lại không phải là Hân Hân người đã yêu anh mười mấy năm nay!”

Tôi biết nổi đau khi nhìn thấy người đàn ông mình yêu chăm sóc người phụ nữ khác trước mặt mình.

“Dù cho là hai người có thực sự chia tay, thì cũng nên nói cho rõ ràng, rồi hãy đi chăm sóc người khác chứ, dù sao Hân Hân cùng anh mười mấy năm rồi!” Bây giờ nếu Hân Hân có nhảy xuống lầu, anh phải chăng mới hối hận?

Về mặt Ông Tường ảm đạm xuống trong chốc lát, buông tay người phụ nữ đó.

“Tôi đi giúp cô ta tìm chỗ ở!” Nhìn đồng hồ, đã là hơn 1 giờ sáng. Tôi nghiêng rằng, lúc này không thể xúc động, không chừng người phụ nữ này chính là có dụng tâm khác.

“Đồng Đồng, cậu đừng đi...” Hân Hân đứng dậy ôm chặt tôi, khóc như một đứa trẻ, “Tôi đã không còn muốn nói gì với anh ta nữa, để họ đi đi...”

“Tôi không đi!” Hân Hân như vậy sao tôi có thể từ chối được.

“Tôi đi vậy, gây phiền phức cho mọi người rồi!” Người phụ nữ Uyển Uyển đó nói, rồi lại rơi lệ.

Linh hồn Ông Tường như bị hút theo, bất giác lao theo vài bước. Tôi phát ngán nói: “Tôi để người khác tiễn cô ta...” Nói rồi, tôi gọi điện cho Mộng Hàn.

“Mộng Hàn, em tạm thời không đi được, anh giúp em tiễn một người, đi kiếm cho cô ta một nhà nghỉ ở tạm được không?” Đầu bên kia im lặng một lát rồi truyền đến giọng nói anh ấy, “Cần thiết thì chúng ta đi tiễn đi?” Tôi biết Mộng Hàn hành sự luôn cẩn thận, lúc trước tôi đã nói qua tình hình của Hân Hân lúc trên xe, anh ấy không khó đoán ra người mà anh ta cần tiễn là ai.

Rất rõ ràng, anh ấy không bằng lòng.

“Mộng Hàn, coi như anh giúp em đi, Hân Hân cô ấy đang rất buồn, em không thể đi... Ông Tường cũng không thể đi!”

Mộng Hàn cực kỳ phát ngán, nhưng cũng không còn cách nào khác, “Là con gái à?”

“Ừm”

Một lúc sau, cuối cùng anh ấy mới nói: “Được, chỉ là giúp cô ta tìm chỗ trọ phải không? Việc khác anh không quản đâu, sau đó về đón em, em tranh thủ thời gian, đừng quá muộn!” Anh ấy không yên tâm liền dặn dò tôi.

“Em biết rồi, anh lái xe chậm thôi nhé.” Trong lòng có chút áy náy, một người cao ngạo như anh ấy, để anh ấy đi tiễn một cô gái đến nhà nghỉ, nếu bị người quen nhìn thấy, thì nhất định anh ấy buồn bực lắm.

Ông Tường kéo người phụ nữ đó đi ra. Tôi ôm lấy Hân Hân an ủi: “Hân Hân, đừng khóc nữa, tôi biết bây giờ cậu đang khó chịu, song nếu hai người thực sự đã kết hôn rồi mới phát hiện ra chuyện thì chẳng phải càng khó chịu và đau lòng sao?”

Hân Hân ngẩng đầu lên, khóc oa một tiếng, “Anh ấy có lẽ đã hối hận khi quyết định kết hôn với tôi. Trước đây anh ấy ngày ngày dính lấy tôi, bây giờ công tác cả tháng về, mà cũng không hứng thú thân thiết với tôi, luôn nói áp lực lớn, quá mệt, lúc ngủ, luôn quay lưng lại với tôi... Trước đây tôi nói muốn ăn gì, cho dù là nửa đêm, anh ấy cũng chạy ra ngoài đi mua cho tôi... Tôi muốn buổi sáng để anh ấy ôm tôi ngủ, tay anh ấy như tê dại vậy bất động. Hôm đó, mới 6 giờ sáng, anh ấy đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, nói có việc gấp phải đến công ty, tôi ôm anh ấy không để anh ấy dậy, anh ấy lại không ngại đẩy tôi ra. Bọn tôi ở với nhau bao nhiêu năm, tôi biết là không bình thường.”

35. Chương 35

“Tôi không dám nghĩ anh ấy có người khác, xưa nay không dám nghĩ anh ấy sẽ không yêu tôi nữa. Đồng Đồng, sao anh ấy có thể không yêu tôi nữa chứ? Chẳng phải tôi là bảo bối trong lòng anh ấy sao? Chẳng phải anh ấy là “ông chồng gốc” mà tôi đánh không đánh lại, tôi mắng không nói lại sao? Lúc tôi ôm anh ấy dùng miệng bón nước cho tôi uống. Lúc bế tôi lên, thay đồ ra, anh ấy giặt hộ tôi. Lúc đi học, vì gặp tôi mà anh ấy mặc cho trời tuyết ngồi máy tiếng xe lửa đến thăm tôi, mời tôi ăn KFC, sau đó lại vội về ngay trong đêm đó. Cậu nói xem anh ấy không yêu tôi sao? Sao anh ấy có thể không yêu tôi? Sao anh ấy lại có thể thích người khác chứ? Tôi không dám nghĩ ngờ anh ấy, cậu nói xem nếu ngay cả anh ấy tôi còn nghi ngờ thì tôi còn có thể tin ai chứ?”

“Tôi càng ngày càng cảm thấy không đúng, càng ngày càng thất vọng. Tôi giống như là một người phụ nữ oán giận lấy chứng minh thư của anh ấy đi photo một bản nhật ký cuộc gọi di động. Tôi thấy có một số điện thoại, mấy ngày gần đây đều xuất hiện vài chục lần trông nhật ký cuộc gọi, thêm vào tin nhắn, hầu như lúc nào cũng liên lạc. Tôi không nhìn được lên dùng điện thoại công cộng gọi một cuộc, đúng là một cô gái. Đồng Đồng, lúc đó tôi chân đã nhũn rồi, một mình ngồi trên đường quốc lộ không đứng dậy giống như người thần kinh vậy.”

“Lúc đó tôi thật sự muốn nằm đó không dậy nữa, muốn Ông Tường đi qua tôi. Nhưng tôi ngồi hai tiếng đồng hồ, tôi biết không thể có người tới... Tôi khuyên bản thân, có lẽ người đàn bà đó là khách hàng, là lãnh đạo. Song đáng chết gì mà sau 12 giờ đêm vẫn còn liên lạc chứ? Chẳng nhẽ nửa đêm anh ấy đi vệ sinh cũng cầm di động sao? Tôi tin tưởng anh ấy thế... Chúng tôi đã sắp kết hôn rồi...” Hân Hân túm tóc mình thật chặt, lại dùng móng tay tự cấu cánh tay mình, vài vết máu chảy trên làn da trắng mịn của cô ấy trông thật gai mắt.

“Hân Hân, cậu đừng như vậy... tôi đau lòng...” Nghĩ một lát Ông Tường đi lên, tôi muốn tát anh ấy hai cái bạt tai thật mạnh, anh ấy không phải con người, hắn là đồ khốn! Lương tâm anh ấy bị chó ăn rồi!

Tiếng khóc nghẹn ngào... “Bây giờ công ty Hiếu Thiên đang cắt giảm nhân viên quy mô lớn, lần này đi làng du lịch Thiên Nga trắng hóp, trong lòng tôi giống như mọc cỏ vậy, biết không thể xin nghỉ, song tôi thật sự không đợi nổi, tôi lên về, ai ngờ... Vừa vào phòng đã nhìn thấy Ông Tường hốt hoảng chạy ra. Tôi lao vào vừa nhìn, đã thấy người đàn bà đó nằm trên giường tôi, đắp chăn của chúng tôi...”

“Cậu biết không? Lúc đó tôi còn muốn chết! Anh ấy nói anh ấy và người đàn bà ấy chưa làm chuyện gì, nói tôi phát điên. Cậu nói xem, anh ấy còn muốn làm gì? Anh ấy nói tôi điên trước mặt người đàn bà khác... hu hu... Đồng Đồng, tôi có phải đúng là điên rồi không? Tôi thật sự là điên rồi, bị anh ta bức cho điên rồi...”

Cửa vừa đẩy, Ông Tường từ bên ngoài đi vào, quay người đóng cửa lại, vẻ mặt thất vọng không còn cách nào ngồi lên ghế sofa, cho tay lên vùi đầu, một dáng vẻ buồn bực.

“Hân Hân, anh và cô ta đúng là không có gì, em làm thành thế này, có cần thiết không?”

Thẩm Hân Hân vừa nhìn thấy anh ta, môi đã run lập cập, nước mắt cứ thế chảy, một câu cũng không nói nên lời.

“Ông Tường, trước mặt vợ mình, anh chăm sóc người đàn bà khác như vậy, còn đưa cô ấy vào trong nhà của Hân Hân và anh, chăm sóc cô ấy, tốt với cô ấy, anh còn dám thẳng thắn chất vấn Hân Hân vậy sao, có người nào ức hiếp người như anh không? Anh có thể không kết hôn với Hân Hân, anh có thể nói anh thích người đàn bà đó, song anh không thể trừng mắt mà nói hàm hồ vậy, Trư Bát Giới phản công, không phải dùng lý mà nói.”

“Hân Hân là người yêu anh mười mấy năm nay, quãng thời gian đẹp nhất của cuộc đời cô ấy đều dành cho anh, anh vì một người đàn bà khác mà một chút cũng không quan tâm đến cảm nhận của cô ấy, chỉ bảo vệ cô gái kia. Hân Hân khóc đến như vậy, anh không đau lòng, không khó chịu sao? Ông Tường, tôi cũng quen anh bao nhiêu năm rồi, sao lại không phát hiện anh là một tên Trần Thế Mỹ ngụy quân tử chứ?”

“Tôi nói rồi tôi đúng là không có gì với Uyển Uyển, sao ngay cả cô cũng không tin chứ?” Anh ta cầm điều thuốc và bật lửa lên, châm một điều, đặt vào trong miệng, hít hai hơi thật mạnh, “Lâm Uyển Uyển là đồng nghiệp mới trong cơ quan tôi, làm trợ lý sales bộ phận tôi, một mình dắt khách xa quê đến tìm bạn trai, song lại bị bạn trai cô ấy bỏ rơi. Không có tiền, chỗ ở cũng đến hạn trả, bây giờ lại ốm đau, tôi thấy cô ấy đáng thương, đã mang cô ấy về nhà. Hân Hân, anh thực sự không làm chuyện gì có lỗi với em, em xem em làm gì, giống như là anh bị em bắt quả tang trên giường vậy.”

Thẩm Hân Hân lão đảo đứng dậy, tìm thấy túi của mình, từ trong túi móc ra một tập giấy photo, ném vào mặt Ông Tường, “Anh dám nói số này không phải là số của người đàn bà đó không? Nếu không phải cô ta, thì tôi sẽ nhận lỗi xin lỗi cô ta, cúi đầu nhận tội; nếu phải, thì anh dám nói anh và cô ta không có gì không? Một ngày thời gian anh nhớ tôi bao nhiêu, thời gian nhớ cô ta bao nhiêu? Ngay cả thời gian anh nói một câu với tôi cũng không có, nhưng đối với cô ta thì sao? Cô ta thất tình liên quan gì đến anh? Không phải anh đi vô về tâm hồn bị thương của cô ta?”

“Thẩm Hân Hân, em còn kiểm tra nhật ký cuộc gọi của anh, lần sau chẳng phải lại cử người đi theo dõi, như vậy có ý nghĩa không? Anh và Uyển Uyển chỉ là bạn tốt.” Ông Tường vẫn thẳng thắn nói.

“Bạn tốt? Tốt đến mức nào? Anh để bạn nằm lên giường của tôi!” Hân Hân cuối cùng phát cuồng lên.

“Hân Hân, Uyển Uyển thất tình là vì có người thứ ba chen vào, cô ấy đã đủ đáng thương rồi, mà cô ấy biết anh và em sắp kết hôn rồi, còn chúc phúc cho chúng ta. Em đừng có gây chuyện nữa được không, chúng ta đều là vợ chồng lâu năm rồi, già vò nhau vậy, có cần thiết không?” Ngực khí của Ông Tường giảm mạnh đi, những lời nói ra càng đáng thương.

Thẩm Hân Hân không gây chuyện nữa, ánh mắt đột nhiên vô hồn, giống như đang cố gắng nhận ra người đàn ông trước mặt cô ấy có phải là Ông Tường mà cô ấy quen mười mấy năm nay.

“Uyển Uyển chỉ là một cô gái đáng thương, hôm nay anh đón cô ấy về nhà là không đúng, lần sau anh sẽ không vậy nữa, nhưng xin em có chút đồng cảm...”

“Anh cút đi... cút ngay đi...” Mặt Thẩm Hân Hân tái mét, toàn thân cứ run rẩy. Ông Tường cũng đứng dậy tức giận, “Thẩm Hân Hân, cô làm gì vậy?”

“Tôi làm gì à? Tôi không muốn kết hôn với anh, tôi muốn chia tay, anh đi tìm Uyển Uyển của anh đi, cô ta đáng thương, tôi đáng ghét, cô ta là thực nữ, còn tôi là người đàn bà chanh chua! Anh đi chăm sóc cô ta đi, anh đi mà xót thương cô ta đi, tôi không lấy anh nữa, tôi không cần ai thương hại...”

“Hân Hân!” Tôi lao tới ôm chặt cô ấy vào lòng, “Tôi đau lòng... Tôi đau lòng...” Tình cảm mười mấy năm chẳng lẽ cuối cùng đổi lại sự tuyệt vọng sâu thẳm vậy?

Ông Tường cảm thấy hôn nhân đối với phụ nữ là gì, là bổ thí sao? Tinh thần lạc lõng rồi còn có thể ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng?

Nếu Mộng Hân có một ngày đối với tôi như vậy, tôi nhất định sẽ vạch rõ giới hạn với anh ấy, mãi mãi không đi lại.

“Thẩm Hân Hân, em lý trí một chút đi được không?”

“Ông Tường, anh có thể bớt nói đi được không?”

Anh ta nhìn chúng tôi, trong ánh mắt đầy sự mệt mỏi, ném phần đầu lọc thuốc xuống đất, rồi dùng chân giẫm mạnh lên. Song anh ta vẫn đi tới, kéo Hân Hân đứng dậy trong tay tôi, “Hân Hân, anh sai rồi... em đừng gây chuyện nữa...”

Thẩm Hân Hân tức giận đẩy anh ấy ra, nước mắt giàn giụa, “Tôi đúng là muốn gây chuyện, anh thấy ai tốt thì đi tìm đi, anh cút đi.” Nói rồi cô ấy giống như phát điên đẩy Ông Tường ra trước cửa, mở cửa ra, rồi cố hết sức đẩy anh ta ra ngoài.

“Thẩm Hân Hân!” Khẩu khí của Ông Tường càng khiến cô ấy tức giận, cô ấy giống như một con thú điên, dùng hết sức đẩy người đàn ông này ra, ầm một tiếng, đóng cửa lại.

Ông Tường không ngừng đập cửa ở bên ngoài, giống như cho bò tức vậy, Hân Hân khóa trái trong lại, lao về phía cửa hét lớn: “Anh đi đi, đi mà tìm Uyển Uyển của anh đi, anh không đi không chừng cô ấy khóc chết mất, tự sát rồi...”

Giọng nói của Ông Tường vẫn còn như là cầu xin cô ấy mở cửa, lúc này đột nhiên nói: “Thẩm Hân Hân, em nói anh là được rồi, sao phải rửa Uyển Uyển?”

“Anh đi đi! Đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa...”

Không bao lâu sau, bên ngoài yên tĩnh lại.

Hân Hân giống như bị hút hết sinh khí, ngã vật xuống sofa.

“Hân Hân, hai người trước tiên nên bình tĩnh lại cũng tốt.” Tôi đột nhiên có chút hối hận, hối hận đã không ngăn Hân Hân đuổi Ông Tường đi, tôi biết, Ông Tường đi rồi, cô ấy càng khó chịu.

Quả nhiên, Thẩm Hân Hân đứng mạnh dậy, lại ra mở cửa, lao ra bên ngoài hành lang trống không, khóc thét lên.

Tôi biết đêm nay không thể để Hân Hân một mình. Tôi vừa khuyên cô ấy, vừa kéo cô ấy vào nhà, thay ga giường cho cô ấy, để cô ấy nằm xuống, lấy nước giặt khăn lau mặt, lau tay cho cô ấy, ở bên cạnh dỗ dành cô ấy.

Con người Thẩm Hân Hân cả ngày cười hi hi, riu ra riu rít giống như đã bị Ông Tường giết chết trong một đêm.

Đợi lúc Hân Hân ngủ thiếp đi, nhìn lên đồng hồ trên giường đã hơn 4 giờ sáng.

Chạy ra phòng khách, móc di động trong túi xách ra. Hiện lên hai cuộc gọi nhờ của Mộng Hân. Gọi lại, lúc đầu bên kia vang lên giọng nói của anh ấy, trong lòng tôi mới yên tâm, “Hôm nay, em phải ở lại với Hân Hân, anh về một mình đi, trên đường đi cẩn thận nhé!”

“Được!” Giọng nói của anh ấy rất mơ hồ, tôi nghĩ chắc là anh ấy cũng mệt rồi.

“Người đàn ông đã sắp xếp ổn thỏa cho cô ấy rồi chứ? Anh có thấy Ông Tường không?” Tôi hạ thấp giọng, không nhịn nổi lại hỏi một câu.

Giọng nói anh ấy rất nhỏ, “Sắp xếp ổn thỏa rồi, không thấy Ông Tường.”

“Ừa!” Nghe ra sự buồn tẻ của anh ấy, muốn cúp máy, lại thấy đột nhiên nghe anh ấy gọi tên tôi.

“Sao vậy?”

“Không có gì, sau này đừng quan tâm đến chuyện người khác nữa, chúng ta... cũng tự có nhiều chuyện phải làm...”

Sáng sớm ngày hôm sau lúc Hân Hân mở mắt đã là gần 7 giờ rồi, hầu như tối trắng đêm không chợp mắt, toàn thân tê mỏi, nấu cháo cho cô ấy, vít chăn và ga hôm qua cô gái đó đắp vào trong máy giặt.

“Hân Hân, hôm nay cậu có đi làm không?”

“Không đi!” Cô ấy mắt nhìn chăm chăm đờ đẫn vào bức ảnh Ông Tường và cô ấy ở đầu giường, hồi lâu lại nói với tôi, “Tôi muốn về nhà sống vài ngày, một lát sẽ đi!”

“Hân Hân, tôi thấy cậu nên nói chuyện với Ông Tường, hôm qua, hai người đều quá kích động.” Mới một đêm mà Hân Hân dường như đã không còn ra thần người nữa.

“Tôi không ở lại đây, tôi sợ anh ta không đến tìm tôi, tôi sợ hận anh ta đến chết trong sự chờ đợi.” Nói rồi, đáng vẻ cô ấy lại như muốn khóc.

“Tôi tiễn cậu nhé!” Trên thế giới này điều bất lực nhất, chính là chờ đợi một người, rõ ràng biết không đợi được nhưng lại vẫn cứ tiếp tục đợi, cảm giác này không ai hiểu hơn tôi.

“Không cần đâu, tôi không mang theo đồ, cậu đi trước đi, sau khi tôi về tới nhà thì gọi cho cậu, tôi còn muốn ngủ thêm một lát nữa.”

Lúc đi xuống lầu, từ xa đã nhìn thấy xe Ông Hàn đứng ở đó, gần như tôi không dám tin vào mắt mình.

Anh ấy sao vẫn ở đây?

Vào trong xe, bên trong mở điều hòa, khuôn mặt anh ấy mệt mỏi, tay đặt lên tay trái nhìn tôi. Mối không biết có phải vì gió điều hòa không mà khô không còn mềm mại nữa.

“Em sao giờ mới xuống?” Nói rồi anh ấy bắt đầu khởi động xe, dường như một khắc cũng không muốn nán lại.

“Anh chờ ở đây cả đêm à?”

“Không yên tâm về em, thì cứ đợi vậy.”

“Đến thẳng công ty nhé?” Tôi nhìn đồng hồ, lúc này chỉ có đi thẳng tới công ty mới không bị muộn.

“Đi về!” Sắc mặt anh ấy lạnh lùng, quay đầu nhìn tôi nói, “Từ hôm nay em dọn về ở cùng anh.”

Tôi có chút không hiểu, “Tại sao muốn em dọn đến sống chỗ anh, sống thử à?”

Tại tôi bị anh ấy véo nhẹ một cái, “Sống thử? Em thấy chúng ta còn cần sống thử cái gì hả?” Vẫy tay anh ấy ra, xoa xoa cái tai đáng thương, “Hừ, bây giờ là thời đại năm năm, chúng ta đều đã chia tay ba năm rồi, ai biết anh có thêm bao nhiêu tật xấu. Huống chi vài năm nay nhờ đâu có hồng nhan tri kỷ nào anh còn vương vấn mà em không biết, dù sao cũng cần thời gian để em quan sát... Ông Hàn, cẩn thận!”

Ngã tư trước mặt đột nhiên hiện ra một ông lão đi xe đạp, Ông Hàn trở tay không kịp, lái sang phải một vòng, khiến tôi bị lảo đảo.

Ông lão đó đúng là trắng trợn, rõ ràng không tuân thủ luật lệ giao thông, còn trừng mắt nhìn chúng tôi, ra hiệu, tuy không nghe thấy ông ta nói gì, xong nhìn vẻ mặt cũng biết nhất định là đang chửi người ta.

“Thật đúng là không biết trong đầu óc em nghĩ gì!” Ông Hàn tức lên.

Tôi chớp chớp mắt làm mặt xấu, “Em đùa thôi!” Dựa đầu vào ghế tựa, nghiêng mặt nhìn anh ấy thở dài, “Hân Hân bị Ông Tường làm tổn thương suốt phát điên, anh nói xem cô gái tên Uyên Uyên đó, sao lại không có chút liêm sỉ vậy chứ? Bản thân không hạnh phúc thì lại giả đáng thương đi phá hoại gia đình người khác? Còn cái người bạn trai gì đó của cô ta, thêm vào Ông Tường, đều là ba tên khốn. “Vô gian đạo” chẳng phải là có một câu mở đầu sao – gây chuyện khốn, ắt có ngày phải trả giá. Không tin anh đợi xem, ba người đó sớm muộn sẽ phải trả giá vì việc làm của mình.”

Khuôn mặt Mộng Hàn càng khó coi.

Tôi cười ha ha, “Chồng em trời sinh đã khiến người ta thích, nhưng tuyệt đối không thể không chút vụng vàng như tên Ông Tường kia, đúng là kẻ tri thức bất lương, quá kém cỏi! Hân Hân miệng không nói nhưng em hiểu cô ấy miệng bồ dao găm song tâm lại hiền lành, vẫn một lòng chờ đợi Ông Tường hồi tâm chuyển ý. Nếu không phải hôm qua cô ấy quá đau lòng, thì em đã thẳng thắn nói với cô ấy, người đàn ông như Ông Tường, dù cho có quỳ xuống cầu xin, cũng không cần nữa. Đời người dài như vậy, mười mấy năm tình cảm bên người vợ lại không bằng một cô gái đẹp bị bệnh mới quen có vài ngày ngắn ngủi, dù cho cô Lâm Uyển Uyển đó đi, thì sau này còn có thể có Trần Uyển Uyển, Trương Uyển Uyển... Sống trong sự ngờ vực, vậy khác nào sống không bằng chết.”

“Chuyện của người ta, em tốt nhất không nên quản quá nhiều. Tình cảm như con người uống nước, nóng lạnh tùy cảm nhận mỗi người, người ngoài không dễ gì đưa ra kết luận, em hãy đặt tâm tư của mình vào chỗ cần thiết ý.” Mộng Hàn nói rất cương quyết, rồi tiện tay mở đĩa CD.

Cả dọc đường anh ấy buồn bực không vui, tâm trạng dường như không tốt lắm.

“Về dọn nhà!” Anh ấy cau mày lại, rồi móc thuốc lá trong túi ra, rút một điếu, cho vào miệng.

“Em còn chưa suy nghĩ xong!” Tôi đẩy cánh tay anh ấy ra, biểu thị kháng nghị.

“Đừng làm ồn, đang lái xe!” Anh ấy đẩy tôi ra, nhếch mép lên càng cao, trong mắt lộ ra một chút xảo quyết.

“Đó là ở đâu?” Không lẽ để tôi sống cùng anh ấy trong khách sạn, đó có thể gọi là nhà sao?

“Đi rồi sẽ biết thôi.”

Đến căn phòng nhỏ của tôi, anh ấy ngồi xuống sofa, cười nói với tôi: “Thu dọn đồ đi.”

“Anh điên rồi.” Tôi ngẩn người ngồi đó, không chịu nhúc nhích.

“Em mau thu dọn đi, một lát còn phải đi chợ.” Anh ấy trừng mắt nhìn tôi, sao tôi lại cảm thấy anh ấy giống như đang đùa giỡn với con cún vậy? Còn có thời gian đi chợ?

Nhìn thấy tôi không động đậy, anh ấy tự đi vào phòng ngủ, mở tủ quần áo, lôi hết ra đặt lên giường, sau đó hai tay túm lại, quay người đi ra ngoài cửa.

“Mộng Hàn, anh làm gì vậy?” Tôi đuổi theo ra, anh lại sờ vào chìa khóa, thành thực mở cửa căn nhà hai phòng đối diện.

Hả?

Đi theo anh, tôi cũng đi vào, trong nhà thu dọn sạch sẽ, đồ dùng đẹp đẽ, phong cách nội thất đơn giản thời thượng, giống như căn phòng mới của cô dâu vậy.

36. Chương 36

Đã từng bao lần rồi, tôi nằm mơ thấy một căn nhà hai phòng như vậy là ngôi nhà chung của tôi và anh. Ngôi nhà quá xa hoa mà anh cho tôi trước đây không thể khiến tôi có một chút cảm giác thuộc về nào cả, tất cả những trang trí nơi đây đều rất phù hợp với tâm ý của tôi. Tuy đây vẫn là căn nhà đi thuê, song tôi thật sự rất thích.

“Mau thu dọn, buổi trưa chúng ta ăn cơm ở nhà!” Anh bỏ quần áo trong tay đặt lên ghế sofa, quay người lại đi ra bên ngoài.

“Anh đừng đi!” Tôi lao đến kéo cánh tay anh, dẫu môi nhìn anh, “Anh sớm đã có âm mưu!” Bảo sao, trước đây, sau buổi sáng ra khỏi nhà tôi, thay quần áo lại tiện như vậy. Trước đây nghe người ta nói thỏ khôn phải đào ba hang, xem ra quả nhiên không sai.

Anh ấy nhìn trong ánh mắt có ý cười tôi, giơ tay ra vuốt mặt tôi, áp mặt vào tôi, “Em cho rằng anh sẽ nhìn em dọn đi khỏi căn nhà của anh sao? Dù cho em không bằng lòng sống ở chỗ anh, vậy thì chỉ có thể là anh chuyển tới sống cùng em thôi. Bây giờ hai người chúng ta thu cả một tầng nhà, quá lãng phí rồi, căn hộ này hơi rộng một chút, cho nên chỉ có thể trả lại căn hộ của em thôi. Ngày hôm nay tôi đã chờ đợi bao lâu rồi! Trước đây tôi cũng thuê nhà sống, không biết từ lúc nào, tôi sợ về nhà. Về nhà, trước mắt, trong mơ đều là bóng dáng anh đang thu dọn phòng, bận rộn trong bếp, tôi nghĩ hết các cách, cũng không thể gạt đi hình bóng của anh ấy. Lúc một mình tôi đều bật hết đèn lên, song chỗ càng sáng cũng luôn thấy bóng dáng của anh.” Anh ấy ôm tôi từ đằng sau, “Đồng Đồng, chúng ta không dễ gì lại về với nhau, đừng xa anh nữa nhé!”

Người đàn ông kiên cường cứng rắn này, lúc này đây bỗng nhiên lại yếu đuối như một đứa trẻ vậy.

Sự dịu dàng của anh ấy lúc này, đủ để khiến trong lòng tôi cảm thấy xúc động.

Ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào mặt anh ấy. Nhìn thấy khuôn mặt tuần tú quen thuộc, lần đầu tiên trong lòng tôi trào dâng lên một cảm giác thất vọng nào nề. Tôi không ở bên cạnh người đàn ông này trong ba năm, nhưng người đàn ông này đã từ đơn giản trở nên trưởng thành nhạy bén. Xưa nay anh ấy chưa từng nói ba năm qua anh ấy sống thế nào, song tôi nghĩ trong đó nhất định không chỉ có sự hào quang bóng bẩy, anh ấy cũng sẽ phải chịu không ít khổ cực. Có lẽ chúng ta đã bỏ lỡ không chỉ là thời gian ba năm, mà là cả một quãng thời gian cực kỳ đáng quý trong cuộc đời.

Tôi ôm lấy eo anh ấy, nghe thấy nhịp tim trầm tĩnh. Xung quanh quá yên tĩnh, bên tai chỉ nghe thấy nhịp tim đập và hơi thở khe khẽ. Anh ấy lúc ngang ngược, lúc im lặng, tôi hầu như đều không tính toán nữa, tôi chỉ muốn không xa anh ấy nữa. Sự im lặng và ấm áp lúc này khiến tôi muốn kéo dài mãi mãi, muốn tận tiện để được lâu dài.

Căn nhà trước tôi thuê, sau ba ngày, đã có chủ nhân mới.

Hôm đó, bất ngờ tôi nhìn thấy Ông Tường trong tiểu khu, anh ta đang kéo tay Lâm Uyển Uyển, hai người đi bên nhau trong tiểu khu.

Ông Tường quay lưng về phía tôi, nhan sắc Lâm Uyển Uyển dưới ánh trăng càng sáng rõ. Thật lòng không hiểu một người con gái đẹp dịu dàng như vậy sao lại có thể có tâm địa phá hoại gia đình người khác chứ?

Ánh mắt cô ta long lanh nhìn Ông Tường. Cô ấy không chỉ đẹp, mà còn biết trang điểm, trời lạnh như vậy, mặc chiếc áo len cừu phong phanh, mái tóc dài bay theo gió, song lại không có chút rối bời nào; chiếc váy ngang gối, đi ủng cao, tôn lên dáng chân hoàn hảo của cô ấy. Nghĩ đến Thẩm Hân Hân thời tiết này sẽ mặc một chiếc áo lông vũ dày dặn, kín mít, khuôn mặt bầu bĩnh lạnh nên đỏ ửng lên, khỏe mạnh đáng yêu, nhưng không có dáng vẻ khiến người ta thương hại như cô Lâm này.

Hôm đó gọi điện, Hân Hân nói, Ông Tường nhiều lần gọi cho cô ấy, lại giải thích sự trong sạch giữa anh ta và Lâm Uyển Uyển, thậm chí cầu xin cô ấy đừng nói với bố mẹ cô ấy, anh ấy chưa từng nghĩ không lấy Hân Hân.

Tôi thấy khẩu khí của Hân Hân có chút lay động, nếu lúc này cô ấy tận mắt thấy cảnh tượng này thì sao?

Lẽ nào cô ấy còn có thể tha thứ cho Ông Tường?

Cuối cùng tôi nhìn thấy Ông Tường và Lâm Uyển Uyển tay trong tay, cô Lâm đó ngượng ngùng cúi đầu, dựa vào Ông Tường về hời hợt.

Ông Tường dường như do dự một lát, cuối cùng cũng ôm chặt cô ấy vào lòng, một tay vỗ nhẹ sau lưng cô ấy, hình như đang an ủi cô ấy điều gì.

Tôi đột nhiên nóng lên, bước chân không kiểm soát nổi đi về phía hai người họ.

“Ông Tường!”

Nghe thấy giọng nói của tôi, rõ ràng Ông Tường bị giật nảy mình, vội vàng buông tay đang ôm Uyển Uyển ra, sau đó không tin nổi, quay đầu lại nhìn tôi, “Đồng Đồng, sao cô lại ở đây?”

Tôi nhìn hai người trước mặt mình, Uyển Uyển dường như đáng vẻ rất sợ tôi, như con thỏ sợ hãi nép sau lưng Ông Tường.

“Tôi sống ở tiểu khu này, đương nhiên là về nhà. Tôi lại muốn hỏi xem tại sao anh lại xuất hiện ở đây. Đồng chí Ông Tường, có phải anh thấy Hân Hân đúng là rất dễ ức hiếp, rất dễ lừa dối không, hay là thấy cả đời này cô ấy không gả cho ai khác ngoài anh?”

Tôi không mắng người đàn bà kia, tôi chỉ nói Ông Tường, “Tôi chỉ có một người bạn tốt là Hân Hân, tuyệt đối không thể trừng mắt nhìn anh ức hiếp cô ấy. Ông Tường, nếu anh không yêu Hân Hân nữa, thì đừng lừa gạt cô ấy nữa, cô ấy cùng anh mười mấy năm nay, anh tốt xấu gì cũng hãy nói một câu thật lòng với cô ấy chứ.” Nói rồi tôi quay đầu đi.

Ngồi trên chiếc ghế băng dưới nhà hồi lâu, tâm trạng tôi vẫn không thể bình tĩnh lại được.

Lúc định thần lại, tôi dường như cho rằng mình hoa mắt rồi. Lâm Uyển Uyển và Trần Thế Mỹ đó một người đi trước người đi sau đứng ngay trước mặt tôi, vẻ mặt còn ngạc nhiên hơn tôi.

“Hai người đi theo tôi làm gì?” Tôi ngơ ngác nhìn họ, lẽ nào đến giải thích với tôi?

Đợi hồi lâu mới thấy giọng nói sợ sệt của Uyển Uyển, “Tôi sống ở trong căn hộ này...”

“Cô sống ở đây?” Vậy chẳng phải sau này thường xuyên thấy cô ta? Ha ha, vậy thì cũng không có gì là không tốt, e là Ông Tường không còn cơ hội nói dối trước mặt tôi nữa.

Về mặt Ông Tường sững sờ, đi đến bên cạnh tôi, “Uyển Uyển hôm nay mới dọn tới, tôi chỉ giúp cô ấy dọn nhà, chuyện vừa rồi, cô đừng nói cho Hân Hân.”

Sau khi Ông Tường đi, Lâm Uyển Uyển và tôi một trước một sau lên lầu, tôi không ngờ, chủ nhân mới của căn hộ trước kia tôi thuê lại là cô Lâm Uyển Uyển này.

Mộng Hàn nói hôm nay phải mượn chút anh ấy mới về, tôi cho rằng thế nào cũng phải gần 12 giờ anh ấy mới về, không ngờ mới chưa đến 10 giờ đã nghe thấy tiếng bước chân của anh ấy.

Tôi mở cửa ra, thấy sắc mặt Mộng Hàn cứng lại. Tôi có thể cảm nhận thấy sự tức giận ẩn giấu trong đó, song điều càng khiến tôi ngạc nhiên là đằng sau anh ấy lại là Lâm Uyển Uyển.

Nhìn thấy vẻ mặt của tôi, cô ta dường như là lấy hết dũng khí mới nói: “Chị Tiêu, anh Sở, cảm ơn hai người hôm đó giúp tôi tìm chỗ trọ, tôi muốn nói một tiếng cảm ơn trước mặt hai người.”

Mộng Hàn nghiêm mặt, không nói gì. Tôi đi tới cầm túi giấy tờ trong tay anh ấy, đặt lên tủ giấy bên cạnh. Lúc này anh ấy đã thay dép lê, không quan tâm đi vào trong phòng ngủ thay đồ. Trước cửa chỉ còn lại hai người là tôi và Uyển Uyển. “Chị Đồng Đồng...” Cô ấy nhìn đáng vẻ anh ấy, gọi tôi về sợ sệt.

“Tôi không phải chị cô, anh ấy cũng không phải anh cô gì cả, đừng có mà gọi lung tung!” Xưa nay tôi không phải là người quá nghiêm khắc, nhưng đối với người phụ nữ này tôi thực sự không có chút thiện cảm, cả đời tôi chưa từng ghét ai, nhưng cô ta có thể nói là một người tôi ghét.

“Chị Đồng Đồng, tôi biết chị hận tôi, nhưng tất cả điều này đều không phải do tôi muốn, nếu có thể tôi hy vọng được sống cùng người mình yêu. Giữa tôi và Ông Tường không giống như các người tưởng tượng đâu, tôi không có bạn bè, không người thân ở thành phố này, lại ốm đau không có tiền, chỗ ở tạm thời lại đến hạn trả, chỉ có Ông Tường chịu giúp tôi. Chị Đồng Đồng, chị chưa từng ném qua cảnh một người đơn độc ở bên ngoài, ốm đau không ai quan tâm, cảm giác bị người nhà đuổi đi như thế nào đâu?” Lâm Uyển Uyển nói vậy, rồi nước mắt tuôn ra, cơ thể gầy gò của cô ấy có chút run rẩy, tạo cho người ta ấn tượng của người vô tội.

Sao tôi lại chưa từng ném trải qua chứ? Vào năm đầu khi Mộng Hàn bỏ đi, hầu như ngày nào tôi cũng đều nghĩ làm thế nào để sống tiếp ở thành phố A này.

“Cô Lâm, tôi cảm thấy những lời này cô nên tìm bạn trai của cô mà nói, cô đúng là tìm đối tượng để kể sai rồi.” Tôi như đuổi khách đi.

Má Uyển Uyển đỏ ửng, hai tay cho vào trong túi, môi mím chặt, đôi mắt vốn to, trong chớp lát nhắm tịt lại, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra hai hàng nước mắt. Quá bất ngờ, vẻ mặt đó khiến tim tôi nhói cái, cô ấy

đã phá vỡ hạnh phúc của Hân Hân, nhưng cô ấy cũng là một người phụ nữ đáng thương, sự đau khổ của cô ta lúc này tuyệt đối không thể giả tạo, cô ấy nhất định là rất yêu người bạn trai đó.

“Nếu tôi cũng hạnh phúc như chị Đồng Đồng, tất cả sẽ đều không xảy ra. Tôi chỉ là một người phụ nữ bình thường muốn hạnh phúc, mọi chuyện của ngày hôm nay đều không phải do tôi muốn. Chị Đồng Đồng, chị có thể tha thứ cho tôi không?”

“Tôi cảm thấy ai khiến cô chịu khổ thì cô nên đi tìm người đó, không phải lỗi lầm của anh ta lại trả thù lên Thẩm Hân Hân, người không liên quan gì. Lẽ nào cô dám nói cô chưa từng cố ý dụ dỗ Uông Tường? Tuy anh ấy có tuổi rồi, nhưng chưa từng trải mới bị đánh về đáng thương của cô che mắt. Nếu cô thực sự yêu anh ấy, không gả cho ai khác, anh ấy không cưới ai khác ngoài cô thì tôi cũng không ghét hai người như bây giờ, hoặc tôi có thể tin giữa hai người tồn tại tình yêu. Nhưng đằng này trong tim cô rõ ràng yêu người đàn ông khác, và lại muốn phá hoại hạnh phúc một gia đình khác; còn Uông Tường đích thị đã yêu cô rồi, lại còn giữ hình ảnh người đàn ông tốt của mình miễn cưỡng cưới Hân Hân. Cho nên cô không thể có được sự đồng cảm của tôi, cô khiến tôi buồn nôn.”

Lâm Uyển Uyển sớm đã mở to đôi mắt xinh đẹp, sự trống rỗng trong đó dường như không còn thần người, “Uông Tường thích tôi lẽ nào là lỗi của tôi sao? Lẽ nào chỉ vì anh ấy thích tôi, tôi phải cự tuyệt sự giúp đỡ của anh ấy, để mình ốm đau không ai quan tâm, buổi tối không có chỗ ở, lưu lạc đầu đường sao? Nếu tôi có một người đàn ông yêu tôi, dù cho là tôi có chịu khổ hơn nữa tôi cũng chịu được, nhưng anh ấy không yêu tôi, tôi lại không thể đón nhận sự ưu ái của một người đàn ông khác sao? Hân Hân và Uông Tường sắp kết hôn, vậy thì sao nào? Là bản thân cô ấy không giữ được trái tim người đàn ông, cũng giống như tôi không giữ được trái tim người đàn ông khác vậy, còn tôi sau khi bị bỏ rơi lại còn bị uất ức vì ràng buộc đạo đức chứ?”

Uyển Uyển nghẹn ngào nói không nên lời, khuôn mặt đỏ ửng lên không bình thường, cơ thể hơi lão đảo. Tôi ý thức được vội đỡ lấy cô ta, chạm vào tay cô ta, lạnh đến kinh người.

Cô ấy bệnh rồi, tôi còn so đo gì với người bệnh chứ?

“Cô đang sốt, về nghỉ ngơi đi!” Nhìn thấy cô ấy đã đứng vững, tôi rút tay lại, “Về đo thử nhiệt độ, nếu quá 38°5 thì khuyên cô nên uống thuốc giảm sốt; nếu thực sự khó chịu thì đến gõ cửa bên tôi. Uông Tường cách đây rất xa, đừng làm phiền anh ấy nếu cô muốn đi viện!”

Nghĩ tới Uông Tường ở đầu phía Nam thành phố mà lại chạy tới đầu phía Bắc nhất để đưa cô gái này đi viện, trong lòng lại cảm thấy không phải với Hân Hân.

Uyển Uyển cười gượng một cái, ánh mắt to chớp chớp, đôi mày rậm dài giống như cánh bướm khẽ nhú lại, “Chị yên tâm đi, tôi không làm phiền ai hết, nhưng hôm nay câu chuyện chưa kết thúc, chị Đồng Đồng à, tôi luôn đợi chị đến tìm tôi. Thực sự tôi cũng rất mơ hồ, cũng chưa hạ quyết tâm! Bây giờ đây, tôi chỉ là quá cô đơn, quá đau lòng và không nơi nương tựa!” Nhìn bóng dáng cô gái thướt tha yếu điệu này xa dần, trong lòng tôi bỗng dâng trào một cảm giác bi thương vô hình.

Đóng cửa quay đầu lại, lại nhìn thấy Mộng Hàn vẫn chưa thay quần áo mà vẫn đứng đằng sau tôi, một dáng vẻ như đang suy nghĩ việc gì.

Nghĩ tới khuôn mặt tức giận lúc anh ấy vừa bước vào, tôi vội véo tai anh ấy nói, “Ông xã đừng tức giận nhé, em chỉ có một người bạn thân nhất là Hân Hân này thôi, chuyện của cô ấy cũng là chuyện của em mà. Em cũng không biết cô Lâm Uyển Uyển này lại thuê căn hộ đối diện chúng ta... Em xin lỗi anh, đợi khi Hân Hân thoát khỏi biến khổ này, cô ấy sẽ không làm phiền cuộc sống của chúng ta nữa đâu.”

Mộng Hàn vẫn vẻ mặt đó, dường như ngay cả đôi lông mày cũng cứng lại, không động đậy gì nhìn tôi.

“Cô ấy không thể ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta!” Anh ấy đột nhiên ôm tôi vào lòng, tôi có thể cảm nhận được tim anh ấy đập nhanh.

Anh ấy ôm chặt tôi vào lòng, nói nhỏ bên tai tôi “Đồng Đồng, anh thấy chúng ta trước tiên nên đi làm thủ tục đã được không?”

“Thủ tục?”

“Ừ, ngày mai đi Cục Dân chính được không?”

Tôi nhẹ nhàng đẩy anh ấy ra, “Không được, mẹ thương em, chỉ cần thời cơ chín muồi, mẹ không thể phản đối chúng ta mãi, nếu chúng ta cứ tiền trầm hậu tấu thì kết quả có lẽ là mẹ mãi mãi không thể đồng ý.”

“Ừm.” Anh ấy buồn bã đáp lại, dùng tay ôm chặt lấy tôi.

Ban đêm, tôi đang mơ màng ngủ, trong mộng bỗng mơ thấy chúng tôi cùng nhau đến xem căn biệt thự vừa mua, vừa nói vừa cười lên kế hoạch trang trí thế nào, ở đâu là phòng ngủ, đâu là phòng em bé...

Nhưng giấc mơ ngọt ngào bị tiếng gõ cửa giục giã làm tỉnh giấc.

“Chị Đồng Đồng, anh Sở, em khó chịu quá...”

Là Lâm Uyển Uyển?

Không ngờ Mộng Hàn còn phản ứng nhanh hơn tôi, anh ấy ngồi phắt dậy, vẻ mặt có chút phức tạp, tôi có thể thấy anh ấy có chút ngán ngẩm, còn có một chút tâm tư tôi không hiểu, “Anh ra mở cửa!”

Tôi cũng rất vội vã lật người xuống giường, vừa đi đến phòng khách, đã cảm thấy lạnh người, không ngừng run lên.

Lâm Uyển Uyển mặc bộ áo ngủ mỏng manh, đứng ở cửa. Mộng Hàn quay lưng lại về phía tôi, tôi không nhìn rõ vẻ mặt anh ấy.

“Cô sao vậy?” Tôi lao tới, có chút tức giận hỏi. Người phụ nữ này quá phiền phức, trời lạnh như vậy, rõ ràng là sốt, còn đứng ở cửa, chẳng phải càng nghiêm trọng sao?

“Em đau họng, khó thở...” Nói rồi, cô ấy khóc.

“Đi bệnh viện đi!” Mộng Hàn vẫn im lặng kéo cô ta vào phòng, tự đi vào phòng ngủ thay đồ, tôi đi theo vào, nhưng ai ngờ lúc chúng tôi đi ra, Lâm Uyển Uyển đã ngất trên ghế sofa. Tôi giơ tay sờ, trán nóng bỏng đáng sợ, “Mộng Hàn, cô ấy bệnh không nhẹ đâu!”

Anh ấy cau mày, giơ tay sờ, ôm cô ấy lên, và chạy xuống lầu.

Tôi xách túi theo sau anh ấy.

Cái lạnh bên ngoài ập đến, đêm khuya, trời vẫn chưa sáng...

Mộng Hàn uống rượu, tôi không cho anh ấy lái xe, anh ấy gạt đầu vẫn ôm Uyển Uyển đứng đó, tôi thì chạy ra đường chặn xe. Trong đêm tuyết rơi nhỏ, đường rất trơn, đợi mãi cũng không chặn được xe. Mộng Hàn hét tôi một tiếng, anh ấy cau mày, lúc nhìn anh ấy, anh ấy đã ôm Uyển Uyển chạy ra xe của mình.

Lúc Uyển Uyển lên xe thì tỉnh lại, tôi ôm cô ấy ngồi ghế sau, hơi ấm trong xe vừa đủ, nhưng tay cô ấy vẫn lạnh như băng, nước mắt từ lúc tỉnh dậy cứ thế chảy. Cô ấy cố gắng nhịn, không để khóc thành tiếng, vì trong xe quá yên tĩnh, vẫn thấp thoáng nghe thấy tiếng nấc nhỏ của cô ấy. Sự yếu đuối và không nơi nương tựa của người phụ nữ đều truyền đến từng li từng tí tới những người khác trong xe từ trong tiếng nấc đó, ít nhất lòng tôi có chút rối bời.

“Có cần gọi điện cho bạn trai cô không?” Tôi thở dài một tiếng, sự giận dữ đối với cô ấy bỗng chốc giảm đi vài phần, lại bất bình thay cô ấy.

Lâm Uyển Uyển nghe thấy tôi nói vậy, trong ánh mắt mơ hồ bất lực khẽ lay động, nhưng cũng chỉ trong chốc lát, lại ảm đạm, cô ấy thở dài, giọng nói hỗn hển, “Không cần đâu.”

Trong xe lại im lặng, yên lặng đến mức ngọt thở.

Đến bệnh viện, Mộng Hàn đi lấy sổ xếp hàng, đợi lúc đến lượt chúng tôi, bụng tôi đột nhiên có chút đau, chỉ có thể để Mộng Hàn ở đó cùng cô ta, tôi chạy vào nhà vệ sinh.

“Sao vậy, đau bụng à? Buổi tối ăn gì vậy?” Mộng Hàn không yên tâm, cứ hỏi tôi. Tôi lắc đầu nói: “Buổi tối ăn mì cay, không sao.”

Đợi lúc tôi quay lại, nghe thấy sự nóng giận của bác sỹ chẩn bệnh nói: “Anh đúng là vô trách nhiệm, cô ấy bị viêm nắp thanh quản, hai bên trái phải thanh quản đều sưng lớn, nếu cấp cứu không kịp, vài giây là sẽ tắt thở mất mạng, cấp cứu cũng không kịp nữa. Một chút bệnh vặt vầy mà để nguy hiểm đến tính mạng, nếu thật sự xảy ra chuyện thì các người có hối hận không?” Họ quay lưng lại với tôi, Uyển Uyển cúi đầu, tôi nhìn thấy vai Mộng Hàn hơi run lên một chút.

37. Chương 37

“Lập tức nhập viện!” Bác sỹ là một cô khoảng ngoài 50 tuổi, rất nóng tính, cầm bút viết roạt roạt, sau đó ném đơn thuốc vừa viết cho Mộng Hàn, “Đi xuống tầng 1 làm thủ tục nhập viện phí, cô ấy cần truyền dịch.”

Mộng Hàn không nói gì với Uyển Uyển, mà đứng dậy, đi ra bên ngoài, dường như cũng rất lo lắng.

Tôi nhìn thấy tình hình đó, không khỏi có chút tức giận, cô Uyển Uyển này dù cho có ốm thật nhưng cũng không thể bất lịch sự vậy chứ, phiên tôi không sao, Mộng Hàn chẳng liên quan gì đến cô ta, lại thay cô ta đi nộp viện phí, vậy mà ngay cả một từ cảm ơn cô ấy cũng không nói. Lẽ nào cô ta thấy mình là mỹ nhân nên đàn ông khắp thiên hạ phục vụ cô ta là điều đương nhiên sao?

Thấy chồng mình bị uất ức nửa đêm phải chạy đi chạy lại vì cô gái không quen biết này, trong lòng tôi có chút khó chịu.

“Đồng Đồng, bụng còn đau không?” Trong tay Mộng Hàn cầm đơn thuốc, thấy tôi đứng ở cửa, đi ra kéo tay tôi hỏi.

“Không sao.” Tôi nhìn Uyển Uyển, ánh mắt cô ấy nhìn chằm chằm vào cánh tay Mộng Hàn đang kéo tôi. Trực giác của phụ nữ rất mẫn cảm, tôi cảm thấy cô ấy e là đang đồ kỵ.

Cô ấy bị bạn trai bỏ rơi, còn tôi lại có một người đàn ông xuất sắc như vậy ở bên cạnh, cô ấy đồ kỵ cũng là điều đương nhiên.

“Mộng Hàn, anh đi nộp viện phí đi, em ở đây cùng cô ấy, dù sao trời cũng sắp sáng rồi, anh về nghỉ một lát đi, ban ngày chẳng phải còn cuộc họp quan trọng phải chủ trì sao?”

Mộng Hàn nhìn tôi, kéo tôi ôm thật chặt một cái, rồi nói: “Anh ở cùng em!”

Hừ, Lâm Uyển Uyển phiên phức kia thì tính sao đây?

“Hai người đi cả đi, tôi không cần ai ở lại.” Lâm Uyển Uyển đứng dậy vẻ vô cùng “biết điều”, nhỏ nhẹ nói với chúng tôi. Bác sỹ nâng gọng kính nhìn cô ta: “Bệnh của cô rất nghiêm trọng, không ai chăm sóc, nhớ xảy ra chuyện gì, thì bệnh viện không chịu trách nhiệm đâu.”

Cứ như vậy tôi ở lại với cô ta đến tận trời sáng, còn Mộng Hàn thì cứ hút thuốc đợi tôi ở bên ngoài. Cô ấy nằm trên giường, khuôn mặt vẫn còn vết nước mắt, cổ tay nhỏ bé đặt ở mép giường. Y tá lúc thay thuốc, cô ấy mở mắt hỏi: “Bác sỹ, đang truyền cái gì vậy?” Cô y tá rút kim ra, rồi lại cắm vào một bình đường gluco khác.

Lâm Uyển Uyển rít lên thành tiếng. Ai cũng biết, hậu quả của việc truyền dịch là có khả năng sẽ béo lên.

“Lượng không nhiều, đợi khi thanh quản của cô hết sưng thì dừng.” Y tá nói xong, quay người bỏ đi.

Bác sỹ nói cô ấy ít nhất phải một tuần mới có thể xuất viện, tôi ở cùng cô ta một đêm cũng coi như là tận tình tận nghĩa rồi, hôm nay nếu có thể qua giai đoạn nguy hiểm, thì ngày mai tôi nghĩ không cần đến nữa.

Thấy Mộng Hàn đi vào, Lâm Uyển Uyển đột nhiên nói với tôi: “Chị Đồng Đồng, cảm ơn chị!”

Tiền nhập viện 5.000 tệ là do Mộng Hàn trả cho cô ta, cô ta lại mở miệng cảm ơn tôi vào lúc này? “Đừng khách sáo, sau khi chúng tôi đi, cô chú ý một chút.”

“Anh vừa nhờ một người chăm nom trong bệnh viện, nếu có chuyện gì, thì người đó sẽ lo.” Mộng Hàn lạnh mặt, đột nhiên đứng bên cạnh mở miệng, ngăn tôi để điện thoại lại cho cô ấy.

Uyển Uyển cười đau khổ một cái, rồi lại nhắm mắt vào, “Hai người đi đi, bây giờ tôi không có tiền, đợi lúc nào tôi nghĩ cách trả hai người sau. Chị Đồng Đồng, chị là người tốt, nhất định sẽ có phúc báo.” Cô ấy nhắm mắt nói ra câu này rõ ràng là rất ngạc nhiên, rõ ràng là quá ca ngạo, nhưng lại có chút hung ác. Không đợi tôi phản ứng, Mộng Hàn đã kéo tay tôi lên, bước nhanh đi ra ngoài.

“Mộng Hàn, xin lỗi anh!” Tôi biết anh ấy tại sao lại giận, Uyển Uyển thật phiền phức.

“Đồng Đồng, sau này cách xa cô ta một chút. Chuyện của Hân Hân chẳng phải là em có thể lo nổi, chúng ta không dễ gì được ở bên nhau, đừng để chuyện của người khác ảnh hưởng đến chúng ta được không?” Anh ấy kéo tôi ra chỗ góc khuất rồi dừng lại, thả lỏng cổ tay tôi ra, hai tay đặt lên vai tôi, nhìn tôi hỏi.

“Hân Hân không phải ai khác, làm tổn hại cô ấy chính là làm tổn hại đến em, em tuyệt đối không thể tha thứ cho người làm tổn thương cô ấy, càng không thể mặc nhiên không quan tâm đến chuyện của cô ấy.”

Mộng Hàn thở dài, lại kéo tôi đi ra khỏi viện. Nhưng vừa đi được vài bước, điện thoại anh ấy đột nhiên reo lên. Nhìn lên màn hình, khuôn mặt anh ấy trong chớp lát biến sắc. Rất ít khi thấy vẻ bị bất ngờ như vậy của anh ấy, dường như rất bất an và buồn bực, “Em chờ anh, anh nghe điện cái!” Nói rồi anh ấy đi vào hành lang bệnh viện.

Ở đây rất sạch sẽ và yên tĩnh, bây giờ đã là hơn 7 giờ sáng, phòng khám vẫn chưa chính thức làm việc, nhưng chỗ treo số đã xếp một hàng dài. Giọng nói âm ỉ, nghe đã thấy ngán.

Một cô gái chạy từ hướng cửa chính vội vã lao vào, nhìn Đông nhìn Tây, kéo một cô y tá đang lấy nước lại hỏi thăm cái gì đó, đó chẳng phải là Khang Nhiên sao? Mới sáng sớm, cô ấy tới bệnh viện thăm người bệnh à? Cô ấy không thấy tôi, cô ấy đi theo hướng cô y tá chỉ, đứng lại cách chỗ thang máy vài mét.

Trên lầu chính là phòng nhập viện, cô ấy lẽ nào đến thăm bệnh nhân?

Tôi đang do dự, thì Mộng Hàn đã nghe xong điện thoại đi ra, kéo tay tôi, đi về phía trước, “Đồng Đồng, đêm nay, chúng ta ra ngoài ăn cơm nhé.”

Hôm nay anh ấy có chút bất thường, tôi thậm chí cảm thấy trong lòng bàn tay anh ấy toát cả mồ hôi.

“Có chuyện gì sao?” Tôi ý thức quay đầu lại, Khang Nhiên đã biến mất rồi.

“Ừm, có chuyện!” Anh ấy nói rất chậm, khẩu khí lộ vẻ đấu tranh.

Mi mắt tôi bỗng mơ hồ mấp máy, trong lòng cũng lo lắng khó hiểu.

Tôi muốn một tình yêu mãi mãi không lìa xa, dù cho là cãi nhau, dù cho là tức giận, dù cho là chia tay, cũng sẽ lại về bên nhau. Tôi muốn một tình yêu mãi mãi không lìa xa, dù cho chúng tôi rất bận rộn, dù cho chúng tôi rất mệt mỏi, chỉ cần nhìn thấy nhau thì sẽ cười ầm áp với nhau, chúng tôi sẽ luôn đi tiếp. Tôi muốn một tình yêu mãi mãi không lìa xa, dạo chơi dưới ánh mặt trời chiều mỗi ngày, đầu bạc răng long, có họa cùng chia, sau đó vuốt nhẹ lên khuôn mặt người ấy dịu dàng nói: Cảm giác đối với em luôn còn đó.

Mỗi một người đều từng có một giấc mộng như vậy, tôi và Hân Hân cũng không ngoại lệ.

Lúc buổi trưa ăn cơm, bị Chu Chính gọi lại. Anh ấy cầm khay cơm tìm chỗ ngồi, rồi chỉ vào chỗ đối diện, bảo tôi ngồi xuống. Tôi ngồi xuống, nhìn khuôn mặt nghiêm túc của anh ấy, trong lòng có chuyện muốn hỏi.

“Chỗ này không phải chỗ nói chuyện, đợi một lát ăn xong, chúng ta ra ngoài nói.” Nói rồi, anh ấy vội vàng vào ăn cơm.

“Vậy bây giờ anh gọi tôi ra làm gì?” Gọi điện chẳng phải được sao?

Trong miệng Chu Chính đầy cơm, ngấn ra một lát rồi ngẩng đầu, nhìn tôi chăm chăm, quai hàm phình ra, khóe miệng còn dính cơm. Tôi cười khì một tiếng, anh ấy liếc mắt nhìn tôi một cái, rồi lại nhai cơm, vẻ rất sinh động, hoàn toàn không còn vẻ uy nghiêm như mọi ngày, “Có chuyện gấp muốn nói với cô, mãi không có cơ hội, hôm nay vốn dĩ buổi trưa tôi phải tiếp khách, song muốn tìm cô, mới chạy tới nhà ăn này.”

“Sếp Chu, khả năng chịu đựng của tôi không tốt lắm, có thể tiết lộ trước một chút không, cho tôi chút chuẩn bị?” Ngày hôm nay vốn dĩ trong lòng tôi đã lo lắng, anh ấy lại nói những lời này hù dọa tôi.

Chu Chính nhìn tôi, lại tiếp tục gấp thức ăn vào miệng, dường như vẻ không đếm xỉa gì, “Được, ví dụ tôi nói với cô, cô sắp vừa thất tình lại vừa thất nghiệp, thì cô sẽ thế nào?” Tôi đang cho thìa canh vào miệng, nghe thấy lời dự báo ác ý đó của anh ấy, tự dưng nấc một cái, suýt phun ra.

“Tôi vừa thoát khỏi bần hàn, một mình sống đơn độc ba năm vừa mới được thưởng thức sự ngọt ngào của tình yêu, sao lại rửa tôi như vậy?”

“Cô rất yêu Mộng Hàn sao?” Chu Chính nhìn tôi ăn hết dưa leo trong khay cơm, không tiếc gấp trong khay anh ấy cho tôi.

Tôi nghiêng đầu nhìn anh ấy, vẻ mặt nghiêm túc của anh ấy đang chờ câu trả lời của tôi.

“Vâng!” Tôi trả lời anh ấy dứt khoát, câu hỏi này không cần nhiều thời gian suy nghĩ.

Cho tới hôm nay, tôi đã hiểu rõ trái tim mình, từng phút từng giây hưởng thụ bên anh ấy, thậm chí có lúc một mình lo sợ, mơ thấy mình lại một mình, bên cạnh không còn chút dấu tích của anh ấy. Những ngày tháng một mình cô đơn, tôi thực sự chịu quá đủ rồi, thời gian chứng minh, chỉ có ở bên cạnh anh ấy, tôi mới không thấy cô đơn.

Nhưng Chu Chính lại không chịu ngừng, “Hai người chia tay đã ba năm, cô chẳng phải vẫn tốt sao? Trên thế giới này không có ai đó, chẳng phải trái đất vẫn quay như vậy. Có một vài người chính là nghĩ không thông, cứ gây khó khăn cho bản thân.” Rất nhanh cơm trong khay anh ấy đã ăn hết rồi.

Tôi nhíu mày hỏi: “Anh và Mộng Hàn không có chuyện gì chứ?”

“Phải, giữa chúng tôi xảy ra một số chuyện không vui, nhưng đối với tôi mà nói, vốn có thể coi như chưa xảy ra chuyện gì, dù sao tôi và anh ta nhiều nhất cũng chỉ là bạn bè có chung quan điểm về giá trị trong làm ăn mà thôi. Tôi chỉ là lo cho cô!”

“Rất cục anh muốn nói gì?” Tôi đặt đĩa xuống, không còn chút nào muốn ăn. Chu Chính dùng giấy ăn lau miệng, rồi đứng vụt dậy, “Đi cùng tôi!”. Nói rồi, anh ấy không quay đầu lại, đi ra ngoài khỏi nhà ăn.

Bên ngoài trời rất lạnh, đêm qua tuyết rơi nhỏ, bây giờ mặt đường tuy đã không nhìn ra, song trời vẫn u ám xám xịt, khiến người cảm thấy ngọt ngào khó thở.

“Đi đâu?” Đợi anh ấy thắt dây an toàn xong, tôi quay đầu hỏi.

“Một lát nữa thì sẽ biết thôi, còn lo tôi đem cô đi bán sao?”

Chu Chính mở đài, tiếng nhạc du dương từ đó phát ra, theo tiếng nhạc là lời vào đề rất xúc động của người dẫn chương trình:

Có người bạn nhìn thấy cả đời song lại lãng quên cả đời, có người bạn chỉ nhìn thấy một lần cũng đã ảnh hưởng đến cả đời bạn, có người nhiệt tình vui vẻ vì bạn nhưng lại bị bạn lãnh đạm, có người khiến bạn có niềm vui ngăn ngừa nhưng lại có được cảm xúc của bạn, có người tình nguyện bị bạn cự tuyệt bao năm, có người vô tình lại thành nỗi nhớ mãi mãi, đây chính là đời người. Đời người ai lướt qua ai, ai có thể cùng chung chăn gối với ai, trong khoảng tối tăm u ám sớm đã có an bài, không sớm một bước, không muộn một bước, mà vừa vặn, lại không biết duyên phận nông sâu sớm đã được mặc định.

Tôi thấy khóe miệng Chu Chính hơi nhếch lên một nụ cười.

“Đồng Đồng, thực ra sở dĩ cô cảm thấy mình yêu Mộng Hàn như vậy, là vì cô không thực sự mở rộng lòng đón nhận bất cứ người đàn ông nào khác ngoại trừ anh ta. Đừng có quá khép kín lòng mình như vậy, cô hãy thử đón nhận ai đó, có lẽ sẽ phát hiện ra, anh ấy chưa hẳn là người thích hợp nhất với cô.”

“Sếp Chu, Mộng Hàn có phải nợ tiền Vinh Chính chưa trả không? Những lời này của anh nghe có vẻ rõ ràng là đang ly gián.”

“Phải, tôi chính là muốn ly gián, đợi sau khi hai người chia tay, tôi chớp lúc anh ta sơ ý, sẽ thôn tính TPC, bỏ ra vài chục tỉ thu mua nó, hoặc là thừa lúc sơ hở túm lấy cô trong tay.” Đèn đỏ trước mặt chuyển sang xanh, anh ta vốn đang đợi, liền dặm ga, xe lao nhanh về phía trước.

Tôi nghe thấy những lời bộc phát tự anh ấy lắm lắm, “Tôi đúng là điên!”

Tôi bị lời nói của anh ấy khiến tổn thương. Ai ngờ xe cứ lao đi, cuối cùng dừng ngay chỗ bệnh viện buổi sáng tôi vừa rời khỏi.

“Cô tự lên xem đi!” Chu Chính không nhìn tôi, ánh mắt nhìn vào cây liễu trước mặt, trên cành cây khô mùa đông đầy những bông tuyết tối qua, cách cánh cửa xe cũng có thể khiến người ta cảm thấy sự giá lạnh của mùa đông.

“Bệnh viện lớn như vậy, anh muốn tôi đi đâu?”

“Ở đây có một bệnh nhân tên là Lâm Uyển Uyển, cô chắc biết chứ?” Anh ấy vẫn không nhìn tôi, dường như có chút né tránh ánh nhìn của tôi. Lời anh ấy nói khiến tôi như bị rơi vào đám sương dày vậy, “Anh quen cô ta?”

“Không quen!” Khuôn mặt anh ta hiện lên vẻ chán ghét, “Cô tự lên thì sẽ biết. Tôi chờ cô ở dưới.” Chu Chính đột nhiên dịu dàng khiến trong lòng tôi rối bời, nhưng lại muốn biết rốt cục anh ấy như vậy là vì cái gì.

Vừa đi tới cửa phòng bệnh, đã nghe thấy tiếng khóc nho nhỏ bên trong, không cần đoán cũng biết nhất định là Uyển Uyển khóc.

“Uyển Uyển, đừng khóc nữa, bác sỹ nói cần tĩnh dưỡng, nóng giận như vậy lúc nào mới khỏi bệnh chứ?”

Tôi nấp mình, lặng lẽ nhìn qua cửa sổ, Uyển Uyển nằm trên giường bệnh, bên cạnh cô ấy có một người đang ngồi, chính là Khang Nhiên sáng nay vội vàng trong đám đông.

Khang Nhiên và Uyển Uyển quen nhau? Cô ấy chẳng phải nói cô ấy không có quen ai ở thành phố A này sao, cho nên mới dựa vào Ông Tưởng, mới coi Ông Tưởng như hy vọng cứu mạng.

Cô ấy lừa tôi, còn nói không dụ dỗ sao? Sự tức giận của tôi bỗng chốc lại như thiêu đốt lên, đẩy cửa lao vào.

“Chị Đồng Đồng!” Lúc nhìn thấy tôi, trong ánh mắt Uyển Uyển có chút hoảng loạn, nhưng rất nhanh lại bình tĩnh lại, dường như đoán trước tôi sẽ đến vậy.

“Đồng Đồng.” Cử chỉ của Khang Nhiên vẫn luôn nhã nhặn như vậy, đứng dậy đẩy ghế cho tôi, dường như cô ấy xuất hiện ở đây là lẽ bất di bất dịch vậy.

“Cô chẳng phải nói cô không có bạn bè gì ở thành phố A sao? Nói để Ông Tưởng chăm sóc cô là việc không có cách nào khác sao, vậy bây giờ cô giải thích ra sao? Thiệt cho tôi hôm qua còn đồng tình với cô như vậy, muốn gọi điện cho bạn trai của cô, cô sao lại nói dối mà một chút cũng không thấy đỏ mặt vậy?”

Uyển Uyển cúi đầu, không nói gì. Lại là Khang Nhiên đứng dậy, vịn vai tôi nói: “Cũng là hôm nay tôi đến viện thăm bệnh nhân, vô tình thấy Uyển Uyển ở đây. Chúng tôi trước đây là đồng nghiệp, không ngờ cách vài năm, lại gặp nhau ở thành phố A.”

Thì ra Khang Nhiên và Uyển Uyển là đồng nghiệp. Khang Nhiên chẳng phải từng là đồng nghiệp với Mộng Hàn sao?

Tôi hơi choáng váng, tự cười một mình, con người bây giờ có ai không đổi nhiều công việc chứ, Khang Nhiên đương nhiên không ngoại lệ.

“Đồng Đồng cũng là đến thăm Uyển Uyển sao?” Khang Nhiên nhếch mép rất xinh, cười hỏi tôi.

“Đúng vậy, nhưng tôi phải đi đây.” Quá nhiều sự trùng hợp đã khiến tôi đủ lý do hoài nghi cô gái giả như yếu đuối này có mưu tính.

Vừa quay người, đã thấy Ông Tưởng đang xách cặp lồng đứng cửa, anh ta mặc bộ áo nhung dày dặn, hiển nhiên là vừa đi từ bên ngoài vào. Lúc thấy tôi, anh ta ngăn người một lát.

Đáng vẻ phong trần mệt mỏi như vậy của anh ấy, nhìn thấy khiến tôi thấy buồn, Hân Hân về nhà được mấy ngày, anh ấy cũng không đi đón cô ấy, bây giờ lại xuất hiện ở đây?

“Hân Hân nói sáng nay cô ấy về, anh gặp cô ấy chưa?” Tôi vẻ không để ý nhìn anh ta.

“Ừ, gặp rồi.” Ông Tường đuối lý cúi đầu.

“Anh để Hân Hân ở nhà, chạy tới chăm sóc Uyển Uyển sao?” Tôi cướp cặp lồng trong tay anh ta mở ra xem, bên trong là cháo trắng và ít đồ ăn, đúng là chu đáo và cẩn thận.

“Hôm qua tôi nghĩ cả đêm, tình cảm giữa tôi và Hân Hân đúng là có vấn đề, như vậy cứ miễn cưỡng kết hôn, có lẽ thực sự không công bằng với cô ấy.”

Gần như tôi đứng không vững. Đã định hôn lễ, phát thiệp mời, nếu hủy hôn lễ, thì Hân Hân nhất định sẽ trở thành trò cười. Tuy trong lòng luôn muốn khuyên cô ấy bỏ Ông Tường, kết quả như vậy lại từ miệng người đàn ông này nói ra, tôi mới ý thức được rằng như vậy tàn khốc biết bao với Hân Hân.

“Anh quyết định vứt bỏ Hân Hân cùng sống với Uyển Uyển sao?” Tôi cười nhạt hỏi.

“Không phải vứt bỏ, chỉ là Hân Hân bằng lòng, tôi bằng lòng mãi mãi quan tâm cô ấy như người thân.”

“Cô ấy yêu anh mười mấy năm, cuối cùng thành người thân của anh, anh muốn bỏ thí tình thân cho cô ấy, sau đó đem tình yêu cho cô gái mới quen vài ngày ngắn ngủi sao, anh cho rằng Hân Hân sẽ cần người thân như anh sao? Anh thật không xứng! Thôi cái vẻ đồng tình của anh lại đi, những ngày tháng tương lai, con người đó vẫn sống vui vẻ không cần anh.”

Tôi rất hận, hôm qua đáng ra nên kệ cô ta tự sinh tự diệt, như vậy thì không thể thấy cảnh tượng này, càng không thể nghe thấy những lời nói tuyệt tình như vậy từ Ông Tường.

“A...” Tôi quay đầu nhìn, Hân Hân đang đứng ngay sau lưng chúng tôi, khóc thất thanh. Cô ấy đứng không vững, quỳ xuống đất, toàn thân vẫn không ngừng run rẩy.

Tôi lao tới đỡ cô ấy, nước mắt cũng không ngừng rơi. Không cần đoán cũng biết, nhất định Hân Hân về nhìn thấy Ông Tường vội vã bỏ đi, liền theo sau anh ta đến bệnh viện. Những lời Ông Tường vừa nói, cô ấy cũng đều nghe rõ từng từ rồi.

“Hân Hân đừng khóc, chúng ta đi thôi, đau lòng vì người đàn ông này không đáng!”

Hân Hân ngẩng đầu, dùng tay chỉ vào Ông Tường nói: “Ông Tường, anh thật độc ác, cả đời tôi cũng không tha thứ cho anh! Còn cô!” Nói rồi cô ấy chỉ vào Uyển Uyển trên giường bệnh, “Để tôi xem hai người có thể có kết cục đẹp thế nào?”

Uyển Uyển đột nhiên cười lên, nụ cười còn lẫn nước mắt, nhìn thấy mà giật mình, “Cô Thẩm, chúng tôi nhất định sẽ hạnh phúc.”

“Tại sao cô phải cướp Ông Tường của tôi? Tại sao?” Hân Hân bị nụ cười của cô ta kích động, lao tới định giằng co với cô ta, nhưng đã bị Ông Tường chặn lại. Lúc bàn tay Ông Tường vì người đàn bà khác mà chạm vào cô ấy, Hân Hân hoàn toàn phát điên.

38. Chương 38

Về thê lương trên khuôn mặt Uyển Uyển không kém gì Hân Hân, cô ta vừa khóc vừa cười nói với Hân Hân: “Tại sao? Tôi thất tình, người tôi yêu không yêu tôi, tôi gặp Ông Tường, sống cùng người yêu tôi, như vậy là sai sao?”

“Cô yêu Ông Tường không? Họ đã sống cùng mười mấy năm rồi, người đàn ông như vậy, cô cũng dám yêu?” Tôi kéo Hân Hân lại, hét lên chỉ trích Uyển Uyển.

“Người đàn ông tôi yêu vứt bỏ tôi, sống cùng cô, tại sao Ông Tường lại không thể vứt bỏ cô ta yêu tôi chứ?”

Trong phòng vì câu nói này mà đột nhiên yên tĩnh lại.

Hân Hân dùng khóc, mắt trừng lên.

Ông Tường há hốc mồm ngạc nhiên, khóe miệng co rút.

Tôi thì không thể động cựa.

“Qua đêm qua, tôi mới hiểu ra, tôi yêu Ông Tường, tôi muốn sống mãi mãi với anh ấy, anh ấy là sự ấm áp duy nhất của tôi, là dũng khí cho tôi sống tiếp, ai cũng không thể cướp anh ấy đi khỏi tôi...”

Những lời sau đó cô ấy nói, tôi dường như không nghe thấy gì, tôi chỉ thấy Hân Hân dùng ánh mắt hận thù nhìn tôi một cái, rồi quay người, chạy đi.

“Hân Hân...”

Hân Hân vừa dùng ánh mắt hận thù khắc cốt ghi tâm như vậy nhìn tôi, cô ấy không thể là bạn tôi nữa sao?

Trên hành lang chỗ nhập viện bao nhiêu người đi lại, bóng dáng cô ấy thoát ắt thoát hiện trong dòng người, tôi thực sự hoảng loạn, máu toàn thân đều như chảy ngược, ngay cả lần Mộng Hàn một đi không trở lại cũng chưa từng sợ hãi như vậy.

Lời Uyển Uyển như mũi dao đâm vào tim tôi vậy, tôi không kịp nghĩ gì, không kịp đau đớn, không kịp liên tưởng, hay chất vấn, lúc này tôi chỉ muốn kéo tay Hân Hân. Nếu ngay cả cô ấy cũng không quan tâm đến tôi nữa, thì tôi còn có gì?

Hân Hân không đi thang máy, dường như giọng nói của tôi là ác mộng, khiến cô ấy tránh tôi lao chạy xuống lầu. Khi tôi túm được vạt áo cô ấy, cô ấy thét lên.

“Cút đi! Tôi thấy người đàn bà đó sao lại nhìn trúng Ông Tường, anh ấy không có tiền, không địa vị, ở trong nhà bao nhiêu năm, tuổi không nhỏ, có lúc còn như đứa trẻ ngốc nghếch. Cô ta không yêu anh ta, chỉ là muốn báo thù Mộng Hàn, báo thù cô Tiêu Đồng Đồng. Còn tôi tôi chỉ là một vật hy sinh trong cái vòng đó.”

Hân Hân khóc, chửi tôi, nhìn thấy Ông Tường đuổi tới, cô ấy nhắm mắt, nghiêng răng nói ra một từ rất dứt khoát: “Cút!”

“Hân Hân...” Tôi lao tới, đau lòng lau nước mắt cho cô ấy.

“Cút, cô cũng cút đi!” Hân Hân run cầm cập, vung bỏ tay tôi, “Đều cút hết đi cho tôi!” Hân Hân ngồi phệt xuống đất, bưng mặt, tiếng kêu khóc ầm ĩ bao trùm cả hành lang.

“Hân Hân, anh xin lỗi, em...” Ông Tường áy náy muốn ôm cô ấy, nhưng bị Uyển Uyển chạy tới kéo lại. Cái kéo đó, khiến Ông Tường dừng bước như chết đứng.

“Ông Tường, phải nói rõ đi...” Uyển Uyển cau mày, khẩn thiết cầu xin anh ta. Cô ta lại quay đầu tức giận nhìn tôi, khuôn mặt vẫn đầy nước mắt, ngay cả dáng vẻ chỉ trích cũng đáng thương, yếu đuối bất hạnh. “Tiêu Đồng Đồng, cô đừng giả thanh cao gì. Năm đó khi Mộng Hàn không có gì, ba năm cô cũng không hề liên lạc. Bây giờ anh ta có tiền, có địa vị rồi, cô lại dính lấy anh ta như keo dán vậy, cũng chẳng qua cô là người đàn bà tham hư vinh, tham tiền bạc mà thôi. Năm đó, lúc anh ta ốm đau là tôi ở bên cạnh chăm sóc anh ta, bây giờ anh ta lựa chọn cô, tôi không có gì để nói... Từ sáng ngày hôm nay, anh ta đến tìm tôi, tôi hoàn toàn nản lòng rồi, hoàn toàn nản rồi. Dù sao tôi từng yêu anh ta, tôi vui lòng tác thành cho anh ta... Từ nay về sau, tôi muốn ở cùng Ông Tường, chỉ có anh ấy mới là người đàn ông thực sự yêu tôi, tôi yêu anh ấy, sau này đời đời kiếp kiếp đối tốt với anh ấy. Cô chẳng phải là tham hư vinh sao, chẳng phải thích tiền của Mộng Hàn sao, thích địa vị của anh ta sao? Vậy tôi chúc hai người đầu bạc răng long...” Cơ thể Uyển Uyển dựa vào Ông Tường, dường như mất đi chỗ dựa đó thì sẽ đổ ngã bất cứ lúc nào vậy.

Cô ấy quay đầu nói với Hân Hân: “Chị Hân Hân, tôi rất áy náy với chị, nhưng tôi không có cách nào khác. mấy ngày trước tôi còn không xác định yêu Ông Tường, tôi từng định buông tay. Khi tôi thấy hai người Mộng Hàn và Đồng Đồng chàng chàng thiếp thiếp bên nhau, thì tôi hiểu rõ lòng mình. Cả đời này có thể

tìm thấy một người đàn ông không ghét mình, thực sự đối tốt với mình thật khó, tôi là người phụ nữ ích kỷ, lần này tôi tuyệt đối không thể buông tay với hạnh phúc.”

Hân Hân dừng khóc, trừng mắt nhìn tôi, trong ánh mắt to vô hồn đó dần dần đỏ lên, “Tiêu Đồng Đồng, tôi hận cô!”

Tôi hết sức lắc đầu, “Hân Hân, không phải như vậy, tôi không...”

Ngồi trên ghế băng ngoài bệnh viện, trời rất lạnh, những bông tuyết lất phất trong không trung. Nước mắt từ khóe mắt đã khô, gió lạnh kéo căng mặt rất đau, tôi ngơ ngẩn ngồi đó, đầu óc trống rỗng.

Một người đàn ông từ từ đi đến bên cạnh tôi, cầm một cốc giấy đưa cho tôi, “Sữa socola nóng, uống chút gì nóng cho tâm trạng tốt lên.” Tôi ngẩng đầu, Chu Chính hai tay cầm cốc, đưa vào tay tôi.

“Cảm ơn!” Tôi giơ tay đón lấy, qua vỏ cốc, cũng cảm thấy sự nóng hổi của nó.

“Gặp Mộng Hàn rồi à?”

Tôi cay đắng nhếch mép, “Không gặp, điều anh muốn tôi biết tôi đã biết rồi.” Lời Uyển Uyển cứ phảng phất trong đầu tôi, giống như cơn ác mộng vậy. Tôi không dám tin, Mộng Hàn lại có thể giả như không quen Uyển Uyển trước mặt tôi, anh ta sao có thể lừa tôi như vậy?

Tất cả hạnh phúc mà trước đây tôi ngộ nhận, lại một lần nữa bị đập đổ.

Anh ấy, sao lại phải lừa tôi?

Anh ấy dọn đến sống cùng tôi, anh ấy sắp cưới tôi, tất cả điều này đều chứng minh anh ấy đang chột dạ, là sợ hãi. Lừa gạt tôi vì anh ấy đang quan tâm đến Lâm Uyển Uyển đúng không? Anh ấy không thể thẳng thắn như với Lưu Tân và Khang Nhiên, là vì anh ấy đối với cô ta, hoàn toàn là không giống.

Tình cảm của anh ấy trong ba năm không phải là trống rỗng, anh ấy từng yêu cô ta? Phải chăng vì cô gái đó, mà ba năm nay anh ấy không hỏi han gì tôi, kệ tôi sống chết? Lúc tôi chịu khổ, anh ấy và người đàn bà đó chàng chàng thiếp thiếp, ngọt ngào vui vẻ?

Điều càng đáng buồn là, Lâm Uyển Uyển nói, cô ta từng chăm sóc anh ấy, quan tâm anh ấy, tình yêu của cô ta bù đắp cho sự trống rỗng về tình cảm trong ba năm khi anh ấy rời khỏi tôi, tôi mới là kẻ thứ ba ly tán họ?

Các phỏng đoán và liên tưởng cứ hiện lên trong đầu óc tôi, như khiến tôi điên lên. Anh ấy đã ác độc đẩy tôi rơi xuống từ trên đỉnh cao nhất của hạnh phúc. Thì ra từ thiên đàng xuống địa ngục đúng là chỉ cần trong chớp lát.

“Anh còn biết điều gì, nói hết cho tôi đi.” Đáng cười, tất cả mọi người dường như đều biết, chỉ có một mình tôi bị che mắt. Lần này, thứ mất đi cũng không chỉ là tình yêu, không chừng cả tình bạn cũng không còn nữa... Muốn cười, song nước mắt lại cứ rơi vào trong cốc, rất nhanh bị hơi nóng nhấn chìm.

“Tôi cũng vô tình phát hiện Mộng Hàn cùng một cô gái trong quán cà phê, lúc đó cô ta nước mắt rùng rùng nói với Mộng Hàn. Tôi biết người giống như Mộng Hàn, có phụ nữ chủ động theo là điều rất bình thường, trước đây tôi cũng từng thấy anh ta cự tuyệt rất dứt khoát thể nào với một cô gái cứ lao vào anh ta. Nhưng lần đó, tuy không nghe rõ họ nói gì, từ đầu đến cuối hầu như Mộng Hàn đồng không nhếch mép, cuối cùng tôi thấy anh ta lấy một chiếc thẻ ngân hàng đưa cho cô ta. Một người đàn ông, đặc biệt là người lạnh lùng như Mộng Hàn, đã lặn lội bao nhiêu năm trên thương trường, sao lại có sự qua lại không rõ ràng với cô gái như vậy? Tôi buồn thay cô, tuy tôi chỉ là ông chủ của cô, nhưng bao nhiêu năm nay, tôi chưa từng gặp người con gái nào yêu một người đàn ông như vậy. Tôi ngưỡng mộ anh ta, kính phục cô, tôi có thể tưởng tượng thấy cô một người không chịu nổi một hạt cát trong mắt, nếu biết sự nhập nhằng giữa anh ta và người đàn bà khác, thì sẽ đau lòng thế nào. Cho nên từ hôm đó, tôi bắt đầu lưu tâm tới Mộng Hàn. Cho đến khi biết trước mặt ba người Mộng Hàn còn lừa dối cô như vậy, biết rằng sáng nay anh ta lén lút sau lưng cô đến bệnh viện, tôi không thể nhịn nổi nữa, liền trực tiếp dẫn cô tới đây. Tôi nghĩ cô có quyền biết tất cả. Nếu hai người làm lành rồi, tôi chúc phúc cho hai người, nếu hai người chia tay, hy vọng cô vẫn có thể giống như hồi tôi mới quen, kiên cường sống tiếp. Tình cảm không phải là tất cả của cuộc sống, cô còn công việc, còn người nhà, còn bạn bè... Sau này còn có tình yêu mới, chỉ cần cô bằng lòng...”

Vì sao tất cả lời này, lần đầu tiên lại nghe từ miệng người khác vậy? Anh nói yêu tôi, vậy mà lại đối với tôi như vậy?

Chu Chính đưa tôi về nhà, tôi và anh ấy chào tạm biệt, anh ấy thở dài đặt tay lên vai tôi, lấy khăn giấy ra lau nước mắt cho tôi. Có lẽ là quá đau lòng rồi, tôi quên cả từ chối.

Đang sau vọng lại tiếng bước chân, tôi quay đầu lại, thì nhìn thấy Mộng Hàn, anh ta đi thẳng tới. Lúc nhìn thấy anh ta, cơn tức giận trong tôi bỗng nổi lên, tôi nhìn anh ta bằng ánh mắt hận thù. Mộng Hàn lạnh người.

“Đồng Đồng, em sao vậy?” Mộng Hàn kinh ngạc nhìn tôi, muốn giơ tay ra ôm tôi. Tôi giật lùi vài bước đẩy anh ta ra. Anh ta cho rằng tôi còn không biết gì sao? Cho rằng có thể tiếp tục lừa tôi sao?

“Không có gì, tôi chỉ là cảm thấy tự ti, nghĩ bản thân mình tại sao lại bị người ta gạt đến mức xoay tròn vậy, còn cho rằng mình có được hạnh phúc chứ.” Tôi nhìn anh ta, nhìn người đàn ông tôi yêu sâu sắc, nước mắt rơi xuống. Tôi lao lên lầu, anh ta lao theo sau, không ngừng gọi tôi, “Đồng Đồng, Đồng Đồng...”

Tôi trượt ở giá dép, quỵ xuống đất co lại. Tôi xin lỗi Hân Hân, xin lỗi mẹ tôi, càng xin lỗi bản thân mình.

“Mộng Hàn, anh đúng là tên khốn, anh không xứng với tình yêu của Đồng Đồng! Tên lừa gạt đùa giỡn với tình cảm!” Chu Chính và anh ta cãi vã.

“Anh đừng cho là tôi không biết anh có tình ý với Đồng Đồng, anh nói gì với cô ấy, đồ tiểu nhân!” Tiếng cãi vã của hai người càng lúc càng to.

“Ầm!” Tôi mở cửa, hai người đàn ông cùng lúc bị hóa đá, đều đứng im nhìn tôi.

Cùng với ánh mắt phẫn nộ của tôi, trên khuôn mặt Mộng Hàn cũng lộ vẻ tức giận, “Đồng Đồng, chỉ tin lời anh nói với em, đừng tin người khác nói lung tung, em hiểu không?”

Tôi hít thở sâu, nở một nụ cười với Chu Chính, “Chu Chính, cảm ơn anh. Tôi không sao, anh về trước đi, tôi sẽ mãi mãi ghi nhớ lời anh nói với tôi, có người bạn như anh, tôi thật vinh hạnh.”

Sắc mặt Mộng Hàn bỗng lạnh đi. Chu Chính lo lắng nhìn tôi, nghĩ một lát, rồi anh ta nói: “Vậy tôi đi trước, muộn chút sẽ gọi cho cô.”

Lúc Mộng Hàn đi vào, tôi đã ngồi chỗ xa nhất trên sofa, tôi sợ nếu tôi đứng thì sẽ vì đau lòng mà ngã xuống đất, tôi không phải cô Lâm kia, tôi thà một mình đơn độc cũng không muốn sự dịu dàng của người đàn ông đã lìa bỏ này cho tôi.

“Tôi đã biết rồi, anh và Uyển Uyển...” Sao lại không tranh cãi như vậy, sao lại hất mặt lên như vậy, nước mắt vẫn không kiềm nổi cứ rơi xuống, ngay cả giọng nói cũng run rẩy.

Tất cả lời nói đều thể hiện sự bất lực, tôi chỉ hỏi giới hạn tôi có thể chịu đựng, “Anh và cô ta từng lên giường với nhau chưa, cô ấy chẳng phải từng là bạn gái của anh sao...” Tôi không dám hỏi, anh ta từng yêu cô ta, ngay cả từ yêu cũng không nói ra nổi.

“Đồng Đồng...” Về mặt anh ta rất khổ sở, dường như cũng đang sụp đổ.

“Đừng tới đây, trả lời câu hỏi của tôi. Xin anh đó, đừng gạt tôi nữa, tôi yêu anh bao nhiêu năm nay, anh hãy nói với tôi một câu thật đi.” Tôi đang cầu xin anh ta, khóc thét lên khẩn cầu anh ta.

Mộng Hàn toàn thân sững sờ, chúng tôi không động đậy gì cứ nhìn nhau, “Cô ta không phải bạn gái của anh, xưa nay chưa từng, người anh yêu chỉ có em...”

“Tôi không muốn nghe!” Tôi tức giận ngắt lời anh ta, trong lòng lại đang chờ đợi câu trả lời của anh ấy.

Thời gian cứ từng giây từng giây trôi qua, là từng xẻo, là khoan vào tận trái tim...

“Sau một lần say rượu, anh không biết gì cả, lúc tỉnh lại, cô ấy đã nằm trên giường anh... Lúc đó anh muốn điên lên, anh không rõ trong tình huống nào nữa, là người đàn ông đầu tiên của cô ấy, anh...”

Sau đó anh ta nói gì, tôi đã nghe không rõ, mắt mờ đi, rồi ngắt đi...

Lúc tỉnh lại, bị anh ta ôm vào lòng, vẫn hơi thở quen thuộc, nhưng không tìm thấy một vị trí thích hợp cho tôi.

“Đồng Đồng, em tỉnh rồi?” Mộng Hàn co chặt hai tay.

Nếu như anh yêu em

Tôi rất muốn cười... tôi tỉnh rồi, hoàn toàn tỉnh táo rồi.

Thì ra hạnh phúc giữa tôi và anh ta là một giấc mộng dài của bản thân, là bản thân tôi cứ cố chấp giữ mãi tình yêu gọi là thuần khiết đó trong tim. Sớm nên biết rằng, ba năm trước, thủy tinh thuần khiết đã vỡ rồi, có nhặt lại lần nữa, đổi lại cũng chỉ là máu chảy đầm đìa đầy hai bàn tay.

Là tôi không nên tiếp tục xây mộng, là tôi quá ngốc quá ngây thơ, tôi không có quyền yêu cầu anh ta phải giữ thân vì tôi, nhưng anh ta không nên gạt tôi! Lừa tôi tin vào tình yêu vẫn thuần khiết, đẹp đẽ.

Ngay cả giấy dựa cũng mất đi sức lực rồi, tôi run rẩy dùng tất cả sức lực nói: “Mộng Hàn, chúng ta... chấm dứt ở đây thôi.”

Đời này kiếp này, đời sau kiếp sau, giữa chúng ta ngoại trừ lời nói dối và lừa gạt không thể chấp nhận ra, thì còn thêm sự tồn tại của một người phụ nữ khác, sau này lúc anh ta có ôm tôi như vậy, tôi cũng sẽ nghĩ tới vị trí này từng có một người con gái khác chiếm giữ. Từng có người nói, phụ nữ một khi điên lên thì tính hủy diệt còn hơn cả bom nguyên tử, tôi không thể hủy diệt họ, càng không thể hủy diệt bản thân.

“Đồng Đồng, tha thứ cho anh được không, trong lòng anh xưa nay chưa từng có ai khác... Anh không thể để em xa anh một lần nữa!” Anh ta ôm chặt tôi, ngăn tôi đứng dậy, dường như có hơi chút sự thay đổi giữa chúng tôi, đã tự mất đi như vậy.

“Anh buông tôi ra, Mộng Hàn, anh sớm đã biết Uyển Uyển là cố ý tiếp cận Uông Tường phá hoại hạnh phúc của Hân Hân, đúng không? Anh gạt tôi, lừa dối tôi chưa đủ, lại còn hại bạn của tôi?”

“Đừng nói xằng.” Mộng Hàn mặt sững sờ, “Đùa giỡn, trái tim của anh dành cho em, em không thôi sao?”

“Tôi nói xằng sao?” Không biết sinh khí từ đâu, tôi dùng toàn lực đẩy anh ấy ra, “Anh thừa nhận từng lên giường với Uyển Uyển đúng không? Anh ôm cô gái từng có quan hệ thân mật như vậy với anh mà lại giả như không quen trước mặt tôi, nhìn tôi như con ngốc chạy ngược chạy xuôi! Anh phục vụ cô ta là chuyện đương nhiên, là tôi ngốc, giống như con khỉ bị hai người lừa gạt quay vòng. Cô ta đâu có muốn tìm Uông Tường, người cô ta muốn tìm chỉ có anh, là người năm đó bỏ rơi sau khi đã lên giường cùng cô ta, chiếm được người ta dễ dàng thì không chịu chịu trách nhiệm sao? Còn từ miệng cô ta, tôi lại thành kẻ thứ ba tham hư vinh, tham tiền bạc cả ngày dính lấy anh. Mộng Hàn, là anh biến tôi thành đáng vẽ vừa đáng thương vừa đáng cười như vậy.”

Tôi nhìn thấy mình trong mắt anh ta, hai mắt đỏ au, nước mắt phần nộ tuôn ra, “Năm đó bên cạnh anh không có ai, lúc ốm đau là Uyển Uyển chăm sóc anh, lúc thất vọng là cô ấy động viên anh, còn bây giờ vì tôi quyết định lại ở cùng anh, mà khiến hạnh phúc mười mấy năm của cô ta trong một đêm đã mãi mãi không còn...” Nước mắt nhạt nhòa, tôi như có lửa đốt trong họng, chỉ có thể phát ra tiếng khóc nghẹn ngào.

Mộng Hàn không động dậy cự quấy gì, dường như thành khúc gỗ vậy, ánh mắt đờ đẫn, một lúc lâu, anh ta mới định thần lại giờ tay ra ôm lấy tôi.

“Đừng chạm vào tôi!” Tôi lùi vài bước, ôm chặt hai vai, bảo vệ mình, “Mộng Hàn, cả đời anh, tôi chỉ có thể... cùng anh... đến đây thôi...”

“Đồng Đồng...” Mộng Hàn cắn môi, không từ bỏ giờ tay ra. Tôi vung tay, anh ta vẫn giờ qua, cuối cùng một tay ôm chặt lấy tôi. Tôi giấy dựa không được, tức giận cắn vào tay anh ta. Anh ta đau đến mức rít lên, cánh tay như gọng kìm, ôm chặt eo tôi.

“Xin lỗi, anh chưa từng nghĩ, Uyển Uyển sẽ dùng cách này trả thù anh. Em sao lại giận anh vậy mà không hiểu, đừng hận anh, đừng hận anh...”

“Uyển Uyển nói cô ta từng chăm sóc anh khi bệnh, đó chắc là chuyện không lâu sau khi chúng ta chia tay chứ? Với tình hình của anh lúc đó, anh để một người phụ nữ xa lạ tiếp cận anh sao? Sau khi anh say rượu

tại sao lại cùng cô ta lên giường, lẽ nào không phải anh cố tình hay vô tình cho phép cô ta tiếp cận? Cô ta đến thành phố A tìm anh, anh đưa tiền cho cô ta, là vì thấy áy náy với cô ta. Còn tất cả những gì cô ta làm chẳng qua là muốn có được sự thương hại của anh, cô ta đã làm được rồi. Anh dám nói, hôm qua lúc anh ôm cô ta, anh không đau lòng sao? Mộng Hàn, anh đừng lừa gạt tôi nữa, cũng đừng tự gạt mình nữa...”

Lòng tự tôn vốn từng kiêu ngạo, cùng với vài lời buột ra đã bị tôi giẫm đạp lên, mặc cho mình giày xéo.

“Anh chưa từng yêu Lâm Uyển Uyển, anh hiểu rõ lòng mình, đối với cô ấy trước đây không có, bây giờ cũng không có, sau này càng không. Anh chỉ áy náy với cô ta, dù sao anh...”

“Anh đừng nói nữa!” Nghĩ tới những lời anh ấy định nói tiếp, tôi dùng hai tay che tai lại.

Mộng Hàn bị dáng vẻ của tôi khiến hoảng sợ, giữ vai tôi, “Anh không nói nữa... Sau này chúng ta sống tốt với nhau, anh thề anh sẽ dùng cả cuộc đời còn lại bù đắp cho sai lầm anh đã phạm phải.”

“Anh bù đắp thế nào? Anh là người đàn ông đầu tiên của Uyển Uyển, cả đời này, chỉ cần cô ấy bằng lòng, sẽ mãi mãi vướng mắc không rõ ràng với anh. Lúc đầu anh đã không kiềm chế được sự mê hoặc thì cả đời phải chịu trách nhiệm vì sai lầm đó... Còn tôi...” Ngẩng đầu lên nước mắt ướt nhòa, “Tôi không cần anh chịu trách nhiệm, nếu anh còn cảm thấy giữa chúng ta từng thực sự tồn tại một tình yêu thuần khiết, thì hãy mãi mãi rời xa tôi... đừng để sau này khi tôi nhớ đến anh toàn là đau đớn, toàn là hận thù...”

Tay Mộng Hàn buông vai tôi ra, ánh mắt sâu thẳm buồn bã, tất cả đều là sự bi thương, “Uyển Uyển sẽ không làm phiền cuộc sống của chúng anh nữa. Tiền bạc, danh dự, địa vị, anh đều không quan tâm, chỉ cần em có thể ở bên anh... Chỉ cần có em, anh có thể bắt đầu lại từ đầu. Trước đây anh quá ngốc, anh cho là có tiền, có địa vị, mới có thể mang lại hạnh phúc cho em. Nếu thời gian có thể quay lại, anh nhất định không rời xa em...”

“Anh đừng nói nữa...” Trước mắt tôi hiện lên cảnh Lâm Uyển yếu đuối như cây liễu, khuôn mặt lấp lánh nước mắt, còn cả giọng nói khiến thép cũng trở nên nhu mềm. Mộng Hàn sao có thể không động lòng? Một người phụ nữ như vậy chắc chắn lúc anh ấy chán nản mà chăm sóc anh ấy, quan tâm anh ấy, anh ấy sao có thể không động lòng?

Tôi thật sự muốn cười to thành tiếng, nếu những lời hôm nay Lâm Uyển Uyển nói ở bệnh viện mà tôi kể cho anh ấy nghe thì không biết anh ấy còn có thể nói vậy nữa không.

Lúc Mộng Hàn rời khỏi đã là sáng ngày hôm sau.

Trong một đêm, mà dường như ruột đau như xé, nỗi đau này còn đặc biệt hơn cả nỗi đau của ba năm trước.

Hai cú sốc mất đi tình yêu và tình bạn, tôi đứng trước gương, nhìn thấy bản thân vừa xa lạ vừa tiêu tụy, gần như không ra thần người nữa.

39. Chương 39

Tôi nghĩ đến việc đầu tiên chính là thay khóa, tìm nhà ở thành phố A không phải chuyện dễ. Thật đáng cười, người đàn ông từng cho tôi cuộc sống yên ổn, sau khi gặp lại anh ta, thay đổi lớn nhất trong cuộc sống của tôi là liên tục tìm nhà.

Sau một ngày làm việc tâm trí lơ lửng, tan làm tôi bắt xe đi thẳng đến nhà Hân Hân, ấn chuông hồi lâu cũng không ai mở cửa. Tôi giống như người mất hồn, cầm túi da đi về phía trước.

Di động reo lên, sau khi mở ra là tin nhắn của Mộng Hàn: “Hôm nay rất bận, buổi sáng họp, trưa phải đi tiếp lãnh đạo trong thành phố, nhớ em!” Sau khi xem xong tôi xóa tin nhắn đi luôn.

Từ xa nhìn thấy một người đi về phía tôi, tôi cho là mình bị hoa mắt rồi, dừng chân lại, nhìn kỹ, tim như muốn nhảy ra, là Hân Hân. Trên tay cô ấy xách một cái túi, bên trên có chữ Carrefour, nhét căng phồng.

Đi mua đồ ăn sao, cô ấy khá hơn rồi?

Cô ấy hiển nhiên là đã nhìn thấy tôi, bước chân dừng lại, quay đầu đi nhanh về hướng ngược lại. Tôi không đuổi theo, cô ấy không muốn gặp tôi, không sao cả, tôi chỉ cần biết cô ấy bình thường là được rồi.

Trong lòng tôi thoải mái hơn rất nhiều, ánh mắt dõi theo bóng dáng Hân Hân, nhưng lại thấy cô ấy một lần nữa dừng lại, tim tôi ngừng đập.

Trước mặt Hân Hân, tôi thấy Trần Thế Mỹ ôm Lâm Uyển Uyển sát cánh đi lại, dịu dàng thân thiết như để tất cả mọi người thấy họ là một đôi tình nhân đang yêu nhau nồng nàn vậy. Cô Lâm đó vừa nhìn đã thấy đáng vẻ vừa khỏi bệnh, yếu đuối dựa vào lòng Ông Tường, dường như một trận gió cũng có thể thổi bay. Nhìn thấy Hân Hân, nụ cười của Ông Tường nhạt dần, anh ấy môi run run, ngay cả bước chân cũng dừng lại. Lâm Uyển Uyển lại chủ động thò tay ra khoác tay anh ấy, đương nhiên cùng lúc đó cô ta nhìn thấy tôi đằng sau Hân Hân.

Ông Tường gượng gạo vung tay cô ấy ra, đi về phía trước nói với Hân Hân: “Hân Hân, anh đến dọn đồ, sổ tiết kiệm và căn nhà là tên em, anh đều để lại, anh chỉ lấy quần áo...” Hân Hân không nói gì, dù chỉ cách vài bước, tôi cũng cảm thấy sự cô đơn của cô ấy.

Người đàn ông yêu nhau mười mấy năm, cuối tháng này sẽ cưới nhau, vậy mà bây giờ lại đang khoác tay một cô gái khác, thương hại để lại tiền và nhà cho cô ấy...

Trong bất giác, tôi nhìn thấy Lâm Uyển Uyển cau mày, hiển nhiên là không hài lòng với quyết định của Ông Tường.

Lâm Uyển Uyển trốn khỏi viện, hóa ra là vì đốc thúc Ông Tường dọn nhà? Im lặng chờ đợi câu trả lời của anh ta.

“Hân Hân...” Ông Tường không có gì để nói, Hân Hân vẫn cố chấp, “Tại sao?” Khuôn mặt Ông Tường cảm xúc đan xen, cắn môi, cúp mắt xuống, khó khăn nói: “Có lẽ là em đối với anh quá tốt...”

Lúc này gió tĩnh lặng, cây cũng im lìm, dường như tất cả đều tĩnh tại.

“Nhà và sổ tiết kiệm tôi đều cất rồi, anh mang hết đồ của anh đi, tôi phải thay khóa!” Hân Hân xách chặt cái túi trong tay, quay người, nhìn tôi.

Trong lòng tôi lại thấy run rẩy mà không thể khống chế, trên khuôn mặt bầu bình của Hân Hân xuất hiện cái cảm nhận chưa từng thấy, ánh mắt sừng như quả hạch đào, ngay cả bây giờ, khóe mắt cô ấy vẫn còn nước mắt, cô ấy quay đầu là không muốn để Ông Tường nhìn thấy sao?

Nước mắt nũng nịu mãi mãi đã không thuộc về những người phụ nữ như chúng tôi, bởi vì không đáng vì một tình yêu bị phản bội.

Một ý nghĩ hiện lên trong lòng tôi, tôi đi lại phía Ông Tường và Uyển Uyển, nghiêm túc nói với Uyển Uyển: “Nhờ cô, tôi và Mộng Hàn đã chia tay rồi!” Tôi biết câu này đối với cô có nghĩa là gì, e rằng kết quả như vậy cô không ngờ tới chứ gì?

Ngoài dự liệu, môi cô ấy đang run lập cập, nhìn Ông Tường, cuối cùng vẫn không nhin nổi hỏi lại chính: “Cô và anh ấy chia tay rồi sao?”

“Phải!” Tôi nói với cô ta như đinh đóng cột, “Tôi không thể chấp nhận một người đàn ông lừa gạt tôi, cả đời tôi cũng không thể tha thứ cho anh ta.”

Tôi lại muốn xem hai con người này sẽ có thể hạnh phúc đến đâu. Nhưng vừa nghĩ tới tình cảnh có thể phát sinh, trong lòng vẫn thấy đau đớn như bị dao đâm vậy.

Buổi tối lúc về nhà, bỗng nhìn thấy Khang Nhiên ở tiểu khu. Trong tay cô ấy cầm một cái túi to. Nhìn thấy tôi, cô ấy cười hòa nhã, từ từ đi tới, nói: “Lấy quần áo hộ Uyển Uyển.” Trong nụ cười lần này thể hiện sự ngượng ngịu mà trước đây chưa từng thấy ở cô ấy.

“Ban ngày tôi có gặp cô ta, cô ta tốt hơn rất nhiều!” Bởi vì ghét Uyển Uyển, ngay cả với Khang Nhiên cũng chẳng thể có nét mặt tốt.

Cô ấy lại không phiền, vẫn giữ phong độ thực nữ: “Thực ra Uyển Uyển và tôi sớm đã là đồng nghiệp của Mộng Hàn, tôi và cô ấy cũng mấy năm không gặp rồi, tôi cho là cô ấy và Mộng Hàn sớm đã chia tay rồi...” Lòng tôi như bị đâm một cái thật mạnh.

Chỉ nghe cô ấy tiếp tục nói: “Lúc tôi đến công ty, Uyển Uyển và Mộng Hàn đã yêu nhau rồi, sau đó Mộng Hàn từ chức, nghe nói đã chia tay với cô ta, tôi tuy luôn có liên lạc với Mộng Hàn, nhưng lại chưa từng gặp Uyển Uyển, à, không ngờ lúc hai người sắp kết hôn, thì cô ấy lại xuất hiện.”

“Năm đó họ là hai người yêu nhau sao?” Tôi cố gắng giữ bình tĩnh hỏi.

“Đúng vậy, Uyển Uyển trông xinh đẹp, công việc của Mộng Hàn lại vừa khởi sắc, ông chủ rất trọng dụng, hai người đó đi làm hay tan ca đều đi cùng nhau. Chúng tôi đều cảm thấy họ ở bên nhau rất xứng đôi, chỉ là sau đó họ chia tay, ngoài việc thấy tiếc, tôi cũng thấy mình có cơ hội... Thực ra bây giờ Uyển Uyển thực sự đáng thương, mẹ cô ấy qua đời rồi, ba thì cưới vợ khác, mỗi ngày đều ép cô ấy kết hôn. Cô ấy đến thành phố A thấy cô và Mộng Hàn ở bên nhau, đúng là cũng chịu cú sốc rất lớn, ban đầu không hiểu, nghe cô ấy nói tôi mới biết, vài năm nay cô ấy luôn chờ đợi Mộng Hàn...”

Khang Nhiên đi rồi, một mình tôi đứng run lập cập trong gió lạnh.

Trong đêm tôi phát sốt, Mộng Hàn cứ gõ cửa bên ngoài, tôi bình tĩnh để anh ta đi, sau đó kệ anh ta nói gì, tôi cũng không quan tâm nữa.

Bởi vì tôi thực sự rất khó chịu, toàn thân nóng bỏng, họng khô rát, ngay khả năng tự đi rót cho mình ly nước cũng không còn. Điện thoại cứ reo, tôi cố gắng cài đặt từ chối cuộc gọi của Mộng Hàn. Khi tắt cả âm thanh mất đi, tôi cuối cùng rơi vào hôn mê.

Lúc tỉnh lại, lại là vì điện thoại, chỉ là số hiện trên màn hình khiến tôi kích động đến muốn hét lên.

“Hân Hân, cậu cuối cùng cũng chịu gọi cho tôi rồi sao?”

Đại khái sau khoảng một tiếng, chuông cửa reo. Trong chốc lát mở cửa, hai chúng tôi nhìn nhau, nước mắt đều lăn tròn.

“Hân Hân, cậu tha thứ cho tôi rồi?”

“Không tha thứ, đến xem xem dáng vẻ cậu sắp bệnh chết thôi, cho bỏ tức!” Cô ấy đã đi vào, trong tay cô ấy xách một túi to. Cô ấy quay lưng lại phía tôi, tôi nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của cô ấy, “Chúng ta đều ngốc. Đến bây giờ tôi còn thường xuyên lén chạy đến bệnh viện nhìn họ, anh ấy kéo tay cô ấy chăm sóc cô ấy như nữ hoàng vậy, thì ra anh ấy có thể đối tốt với tôi, thì cũng có thể đối tốt với người khác...”

“Khóc vì loại người đó không đáng.” Tôi đau lòng lau nước mắt cho cô ấy, “Ngày anh ấy hối hận còn ở đằng sau, sau này tìm một người đàn ông tốt hơn anh ta vạn lần, để anh ta hối hận đứt ruột.”

Hân Hân lau nước mũi: “Tôi đã 28 tuổi rồi... có lẽ cả đời này như vậy thôi... cậu không cần vì chuyện của tôi mà chia tay với Mộng Hàn, hai người cũng không dễ dàng gì...”

“Hân Hân! Tôi đã quyết định rồi!” Hân Hân hiền lành như vậy, Ông Tường nhất định sẽ hối hận.

“Vừa rồi tôi nhìn thấy Mộng Hàn trong xe dưới lầu, anh ta lại cả đêm không đi?”

Chính vào lúc này, chuông cửa lại vang lên, không cần nghĩ cũng biết là ai.

“Đừng mở, tôi không muốn gặp anh ta!”

“Tôi muốn gặp anh ta!” Không quan tâm tôi ngăn lại, Hân Hân nói rồi đã lao ra.

“Anh Sở, anh đến làm gì? Thật không ngờ người phụ lòng mà cô Uyển Uyển đó nói lại là anh, Đồng Đồng trong ba năm vì anh không biết đã cự tuyệt biết bao anh chàng đẹp trai, còn anh lại đào hoa ở bên ngoài, ngay cả lúc sắp tái hôn với anh, còn có cô gái đến vây lấy. Đồng Đồng ốm không dậy nổi, anh còn trút tức giận lên người cô ấy. Hay là đây cũng không hoàn toàn là lỗi của anh, nhưng hậu quả anh gây ra lại không thể khiến người ta tha thứ. Cả ngày anh cứ trực ngoài cửa cũng không phải là cách, muốn Đồng Đồng tha thứ, anh phải dùng sự thực chứng minh chứ.”

Trong lòng tôi cười khổ sở, chứng minh ư? Anh ấy không có một câu nào thật.

“Ôm rồi sao?” Một luồng gió lạnh ập tới, trong chốc lát, Mộng Hàn đã lao vào. Ánh mắt sâu thẳm của anh ấy, bộ râu xanh, anh ấy đúng là trực cả đêm bên ngoài?

Tôi vui mặt vào trong chăn, “Hân Hân để anh ta đi, xin cậu đấy!”

Hai người bên ngoài cùng lúc rơi vào im lặng.

Trong chốc lát giọng Mộng Hàn vang lên, “Hân Hân, xin lỗi cô, bởi vì tổn thương tôi gây ra cho cô, tôi không có cách nào cầu xin cô tha thứ, tôi xin cô chăm sóc Đồng Đồng... Một lát nữa người của Cục Kiểm toán tới, tôi phải đến công ty trước đây...”

“Anh yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc cô ấy, nhưng tôi là vì Đồng Đồng, chứ không phải chấp nhận lời xin lỗi của anh, tôi đi hâm lại bữa sang.”

Cảm giác anh ấy kéo tôi ngồi lên, giờ tay muốn lật tung chăn của tôi ra, tôi túm chặt không chịu buông, song tôi đang ôm sao có thể thắng được sức của anh ấy.

Cuối cùng khuôn mặt bị lộ ra nhìn vào ánh mắt anh ấy. “Đồng Đồng, em nói cho anh biết, anh phải như thế nào thì em mới tin anh, mới tha thứ cho anh?”

Anh ấy đang hỏi tôi, nhưng ai có thể trả lời tôi?

“Tôi không biết.”

“Đồng Đồng!” Mộng Hàn kéo tay tôi, đặt lên ngực anh ấy, để lòng bàn tay tôi cảm nhận nhịp đập trái tim anh ấy. Nụ hôn của anh ấy đặt lên môi tôi, tôi bất chợt cảm thấy dường như bị điện giật vậy. Đại khái là vì ốm thôi, lúc này tôi bỗng lưu luyến cảm giác trong lòng anh ấy... Anh ấy giống như là được cổ vũ vậy, càng hôn càng mạnh. Chỉ trong chốc lát, anh ấy đã cảm thấy đôi môi cứng đờ của tôi.

“Sao vậy?”

“Bẩn!” Không biết tại sao, từ này lại phát ra từ miệng tôi, khuôn mặt anh ấy trong chốc lát đã biến sắc.

Tôi đau khổ nhắm mắt lại, dường như bị chứng cuồng bức, nghĩ họ có thể cũng hôn nhau như vậy, cũng ôm nhau như vậy.

Mộng Hàn dường như cũng bị phản ứng của tôi khiến bị sốc mạnh, lúc sắp đi bước chân cũng lảo đảo.

Hân Hân kéo rèm cửa ra, trong phòng sáng lên nhiều. Cô ấy lại đi ra ngoài phòng mang nước đậu nành và trứng rán đã hâm nóng vào đặt lên tủ đầu giường.

Vừa ngủ thấy mùi đồ ăn, tôi đã nhú mào, đúng là không nuốt trôi.

“Đúng là cậu chia tay với Mộng Hàn sao? Anh ta và Uông Tường là hai chuyện khác nhau! Tôi không trách hai người. Dù sao thì cũng không ai dè dặt bắt Uông Tường phải thích cô gái đó, cậu cũng không cần phải đổ hết tội lỗi lên đầu Mộng Hàn.”

Hân Hân nói một mình sống trong ngôi nhà từng sống với Uông Tường rất khó chịu, tôi không chút do dự mời cô ấy tới sống cùng. Cô ấy không biết tôi và Mộng Hàn đã về sống chung, thấy tôi ốm vậy, cũng rất vui về nhận lời. Lúc sắp đi còn nói đêm nay dọn tới.

Một mình tôi nằm trên giường, sự cô đơn ứ ứ kéo đến, rõ ràng là ban ngày, nên còn khó chịu hơn cả ban đêm. Sự cô đơn, không nơi nương tựa có thể chống chọi trong ba năm, dường như bây giờ lại trào lên, như muốn nhấn chìm tôi. Nước mắt cứ từng giọt từng giọt tuôn rơi, từng giọt rớt xuống, từ từ làm mờ cả đôi mắt, hóa thành từng làn sương dày đặc...

Không biết ngủ bao lâu, mà khi vừa mở mắt ra đã thấy Mộng Hàn đứng ngay cửa sổ, nhìn ngơ ngẩn ra bên ngoài.

Rõ ràng tôi đã thay khóa, sao anh ấy có thể xuất hiện ở đây, lẽ nào là Hân Hân?

Anh ấy quay người, đập điều thuốc, nhưng không đi về phía tôi.

“Đồng Đồng, anh và Uyển Uyển quen nhau là vào tháng thứ tư sau khi chúng ta chia tay”. Mộng Hàn cắn môi, đột nhiên hạ giọng nói.

Tháng thứ tư? Trong lòng lại thấy đau nhói, thì ra Uyển Uyển xuất hiện đúng là sớm như tôi tưởng tượng.

40. Chương 40

“Đồng Đồng, em mãi mãi không thể hiểu cảm giác một người đàn ông nhìn người phụ nữ mình yêu khóc, bản thân sẽ cảm thấy bất lực thế nào đâu. Vào mỗi đêm sau khi xa em, anh hầu như đều mơ thấy em khóc. Có lúc thật sự hận em, nhưng nhiều hơn là càng hận bản thân mình.”

“Giai đoạn đó, anh lao mình vào làm việc, dùng công việc để khích lệ mình, cũng dùng công việc để làm tê liệt cảm xúc của bản thân. Uyển Uyển là nhân viên mới của công ty, được sắp xếp dưới quyền anh. Thực ra anh cũng chỉ mới làm được vài tháng, cô ấy cũng không phải cấp dưới gì, sắp xếp như vậy, chỉ là người cũ dẫn dắt người mới trong văn hóa công ty. Rất nhanh sau đó anh phát hiện cô gái này thực ra không thích hợp với công việc sales, lúc cô ấy nói chuyện với khách hàng luôn có trở ngại tâm lý, khả năng chịu đựng vô cùng kém. Hoàn cảnh gia đình cô ấy cũng tương đối phức tạp, cần cô ấy mỗi tháng gửi tiền về nhà. Anh cảm thấy cô ấy rất phiền phức, nhưng lại rất đáng thương. Lúc đó công ty đang đối diện với việc cải cách, anh được chọn làm giám đốc nhân sự, tiện đã sắp xếp cô ấy vào vị trí nhân viên văn phòng. Học lực cô ấy không cao, cho nên cô ấy vô cùng trân trọng công việc này, cũng rất cảm kích anh.” Lúc Mộng Hàn nói tới đây, đột nhiên dừng lại, quay mặt về phía tôi.

Tôi cứng nhắc trằm chằm lên người, trong lòng không kiềm nổi có một chút đắng cay. Nghe thấy chồng mình nói về chuyện cũ với một người đàn bà khác, trong lòng khó chịu như bị dầu rán vậy. Có lẽ đàn ông mãi mãi không thể hiểu tâm trạng của người phụ nữ lúc này, giống như anh ấy nói tôi không thể hiểu nổi cảm giác của anh ấy bất lực thế nào khi tôi khóc trước mắt anh ấy.

“Uyển Uyển không phải là một cô gái hướng ngoại, thậm chí có chút hướng nội, tuy nhìn cô ấy làm việc chăm chỉ, song vẫn không đáp ứng yêu cầu. Có lẽ phản ứng của anh quá miễn cưỡng rồi, cô ấy đã cảm giác thấy thái độ của anh. Cô ấy rất lo lắng, chạy đến tìm anh, nói anh đừng ghét bỏ cô ấy, cô ấy nhất định sẽ hoàn thành tốt công việc. Thực ra lúc đó, anh không có quyền loại bỏ cô ấy, song cô ấy lại đặt tất cả hy vọng gửi thác vào anh. Anh cười gượng, lúc đó ngay cả người phụ nữ anh yêu nhất anh còn không thể làm gì cho cô ấy, sao có thể thành người cứu trợ cho cô gái này chứ? Sau này có một lần anh vội bảo cô ấy sửa một văn bản dùng gấp, cô ấy làm không tốt, anh tức giận dùng ngón chỉ trích cô ấy lười biếng. Cũng chính lần đó, anh mới kinh ngạc phát hiện, cô ấy ngay cả các bảng biểu đơn giản thao tác trên máy tính cũng không thành thạo. Vì tính cách hướng nội, cô ấy không dám đi hỏi người khác, tự mình tải giáo trình trên mạng, tự tìm mệnh lệnh liên quan.”

“Sau khi bị anh phát hiện, cô ấy ngại đỏ mặt, một lần nữa xin anh, nói cô ấy nhất có thể làm tốt, cô ấy không thể mất công việc này. Nghĩ tới chúng ta cũng từng đối diện với khó khăn, anh đột nhiên cũng bớt ghét cô gái này, cầm văn bản đi tự sửa. Lúc tan ca, cô ấy thẹn thùng hỏi anh có thể dạy cô ấy dùng một số phần mềm văn phòng không, cô ấy không muốn để người khác biết cô ấy ngốc, anh đã nhận lời dạy cô ấy.”

“Có lẽ là tiếp xúc nhiều với cô ấy, anh không biết từ lúc nào, có người nói cô ấy là bạn gái của anh. Không kịp tức giận, cô ấy đã đến tìm anh, hỏi anh có vì tin đồn đấy mà ghét cô ấy không. Lúc đó, anh không có tâm tư và thời gian nghĩ đến những chuyện vô vị đó, chỉ là nghĩ cần duy trì khoảng cách với cô ấy sau này, đừng để thật sự khiến người ta hiểu lầm. Đồng Đồng, bắt luận em có tin không, anh thật sự chưa từng yêu đương gì cô ấy, nhưng anh lại cũng không ngờ tiếp đó lại xảy ra chuyện như vậy.” Giọng nói của Mộng Hàn đã run rẩy, “mẹ gọi điện gọi anh về làm việc cạnh bà ấy. Anh biết một khi về, có nghĩa là gì. Anh muốn cố gắng phấn đấu, đợi đến lúc có thể dùng thực lực chứng minh tất cả, lại về bên cạnh em. Vì vậy, anh và mẹ không biết đã cãi nhau bao nhiêu lần.”

“Mẹ cầu xin khổ sở, ép anh, lúc đó thậm chí anh thực sự muốn quên em, bắt đầu lại. Mỗi lần nghĩ tới em dù cho ngày hay đêm, tâm trạng anh phức tạp hồi lâu mới bình thường lại. Anh tự nói với mình em yêu anh, nhưng em lại khiến anh thất vọng, vì em chưa từng liên lạc một lần với anh. Anh không biết tình yêu

của em rất cục có thể giữ vững bao lâu, bản thân lại có thể kiên trì bao lâu. Vào lúc đó anh lại nhận được điện thoại của mẹ em.”

“Bà ấy nói em đã có đối tượng rất tốt, bảo anh nhanh chóng ly hôn với em, nói em không muốn có bất cứ liên hệ gì với anh nữa, càng không muốn để bạn trai hiện tại hiểu lầm, bảo anh đừng có trì hoãn kéo dài thì còn để lại thể diện cho anh, nếu không thì đến nước thật sự ra tòa án rồi, thì bọn em cái gì cũng không sợ.”

“Lúc đó, anh chỉ dành dồn hết tâm lực vào công việc để quên đi. Đó là vào mùa đông, anh đổ bệnh trong phòng ký túc riêng ở công ty. Vì trong thời gian Tết Nguyên đán, đồng nghiệp hầu như đều rời khỏi công ty. Trong hôn mê, lúc tỉnh dậy, anh lại thấy em ngồi cạnh anh, anh không dám chắc chắn có phải mơ không, song giọng nói cô ấy kéo anh lại hiện thực. Anh nhìn rõ người đó không phải em, là Uyên Uyên.” Anh ấy dừng lại một lát, thở dài thật sâu. Trái tim tôi bị đau nhói khi nghe những lời anh ấy kể.

“Cô ấy không về nhà, phát hiện cửa phòng ký túc của anh cứ không mở, cho nên cầu xin trực ban dùng chìa khóa dự trữ để mở xem. Không ngờ thấy anh đang đổ bệnh. Đồng Đồng, em hỏi anh có từng yêu Uyên Uyên không, anh có thể chắc chắn nói với em, anh thật sự không có, nhưng lúc đó nhìn thấy cô ấy, thực sự có cảm động.”

“Anh là người đàn ông nên cũng cảm giác thấy lơ mơ tâm ý của cô gái này với mình, anh nói thẳng với cô ấy anh đã có vợ, không có tiền, vì vấn đề kinh tế đã chia tay vợ, đợi tương lai sự nghiệp có khởi sắc thì sẽ trở về bên cạnh cô ấy. Uyên Uyên chỉ ờ một tiếng nhẹ nhẹ, không bỏ đi. Một cô gái, không cần báo đáp gì lại hỏi han ân cần với anh, chăm sóc, quan tâm anh lúc anh ốm đau, anh nghĩ anh đã vì cảm kích. Nhưng thật sự không yêu.”

“Đi bệnh viện mới biết anh bị viêm phổi mãn tính, vì để quá, cứ kéo dài đến Tết cũng không khỏi. Tết cô ấy không về nhà, gói bánh sủi cảo bưng đến ký túc của anh, sau đó cùng đón giao thừa qua mạng, cô ấy bỏ đi... rất đơn giản, và quan hệ giữa bọn anh lại cũng không còn xa lạ như trước.”

“Điều khiến anh có chút ngạc nhiên là sau Tết anh được thăng chức là phó giám đốc bộ phận sales. Sau khi thăng chức, công việc ập tới càng khiến anh phải tiếp khách liên miên, đặc biệt là tiếp khách mỗi ngày thành một trong những công việc quan trọng nhất. Lúc đó không có nhiều kinh nghiệm, thiếu ý thức bảo vệ mình, sức khỏe có ý kiến, công việc thì không thể làm, cứ vòng luẩn quẩn vậy, rất nhanh anh lại bị đổ bệnh lần nữa, lại là Uyên Uyên chăm sóc anh.

“Cô ấy tiến bộ trong công việc rất nhanh, không thể không khiến anh ngạc nhiên, cô gái mà ban đầu ngay cả những bảng biểu cũng không biết làm, thì chỉ trong vài tháng ngắn ngủi đã có thể một mình hoàn thành công việc, có thể thấy sự nỗ lực của cô ấy như thế nào. Cho nên anh đã xin tăng lương cho cô ấy. Từ lúc đó, trong công ty lời đồn về hai bọn anh càng ngày càng nhiều hơn.”

“Còn công việc của anh càng vô cùng tiến triển thuận lợi, vì một hạng mục lớn, anh vinh hạnh tiếp xúc với Chủ tịch Hội đồng Quản trị Công ty TPC. Ông ta công nhận năng lực làm việc của anh, muốn mời anh qua TPC làm. Lúc đó anh rất vui, đây là cơ hội trọng đại đầu tiên của cuộc đời anh. Anh biết nếu làm tốt ở TPC, nó có ý nghĩa gì đối với cuộc đời anh.”

“Anh đưa đơn từ chức lên công ty, trước lúc đi phải bàn giao một vài công việc. Đêm đó anh bị khách hàng chuốc say, kết thúc hạng mục cuối cùng, tâm trạng vô cùng thoải mái. Hôm đó, trong lòng anh đúng là rất vui, vì anh cảm thấy sự nghiệp của mình cuối cùng cũng có bước nhảy, tất cả đã có hy vọng.”

“Anh nhớ đêm đó, rất lạnh, em xuất hiện bên cạnh anh, đó là lần đầu tiên sau khi xa em anh cảm giác thấy sự ấm áp và hạnh phúc... Nhưng lúc anh tỉnh lại, lại phát hiện bên cạnh mình là Uyên Uyên...”

Tôi nghe thấy giọng nói anh ấy có chút khàn đi, gần như nghẹn ngào. Còn khuôn mặt tôi sớm đã lạnh băng.

“Anh không biết cô ấy sao lại xuất hiện trong ký túc của anh... Anh không thể hiểu. Đồng Đồng, em từng nói với anh, nhất định đừng nói đêm đó anh coi Uyên Uyên là em, như vậy em sẽ coi thường anh. Anh cũng biết nói như vậy rất giống nói dối, nhưng anh không thể không nói. Sau hôm đó, thái độ cô ấy hoàn toàn khác trước, nói xưa nay luôn yêu anh, muốn sống cùng anh. Anh đã rất áy náy với cô ta, không chỉ vì chuyện sau khi say, mà càng vì, lúc đó anh muốn bồi thường cho cô ta nhưng lại không có tiền. Và anh càng biết với tính cách của em, nếu biết chuyện anh và cô ấy, nhất định khó lòng tha thứ... Anh rời bỏ công ty cũ, đến TPC làm, ban đầu cô ấy thường đến TPC tìm anh. Anh nghĩ nếu cả đời anh thật sự phải nợ một

người con gái, thì chính là cô ấy, anh không thể chịu trách nhiệm với cô ấy, không thể quên em. Cho nên đợi khi anh khó khăn tích lũy được món tiền, đã gửi hết vào tài khoản cô ấy. Cô ấy khóc nói muốn trả anh, anh nói với cô ấy, anh không cho cô ấy được gì cả, chỉ có thể là thứ đó. Lời anh nói lúc đó có chút tuyệt tình, nên sau đó cô ấy đúng là không tới tìm anh nữa. Chỉ là mỗi lần nghĩ tới lúc cô ấy sắp đi nói, sẽ luôn đợi anh, là trong lòng thường thấy áy náy.”

“Cho tới trước đây không lâu, cô ấy lại tìm đến anh, anh không ngờ cô ấy mất tích lâu vậy đột nhiên lại dùng cách đoạn tuyệt như vậy. Sự phiền phức chưa từng có khiến anh cảm thấy cô ấy không phải là cô gái anh quen. Đối với sự cự tuyệt của anh, anh có nằm mơ cũng không ngờ cô ấy lại chọn cách tiếp xúc Uông Tường để trả thù em. Đồng Đồng, chuyện trước đây anh làm, không hy vọng em rất nhanh có thể tha thứ, nhưng em không thể hoài nghi tình cảm của anh. Trong ba năm nay, gần như mỗi ngày anh đều nhớ em, nghĩ xem em có thể gọi điện thoại cho anh không, nghĩ xem em có nhớ anh không. Và không có bất cứ tin tức gì của em, anh rất thất vọng, rất đau khổ, cho đến gần đây anh cảm thấy cuộc sống của mình mới được thấp sáng lại. Hôm đó một lần nữa anh đến viện nói rõ ràng với cô ấy, chuẩn bị tan ca về sẽ nói tất cả với em, không ngờ Chu Chính lại đã nói hết với em rồi.”

Giọng nói của tôi rất bình tĩnh, có chút khàn khàn: “Dù cho anh ngay lúc đầu có nói với tôi, tôi cũng không thể chấp nhận, tôi cũng sẽ tức giận, cũng sẽ buồn, nhưng không giống nhau... Chuyện tình cảm giữa nam và nữ thật kỳ lạ, tôi tin anh yêu tôi, nhưng không tin anh một chút tình cảm với Uyển Uyển cũng không có. Vì sự không thẳng thắn của anh, vì sự lừa gạt trắng trợn của anh, tôi chỉ có thể nghĩ theo cách tôi không hi vọng, giày vò bản thân. Lẽ nào lúc nào tôi cũng phải mang theo mình cái máy kiểm tra nói dối, xem lời nào của anh là thật, lời nào là giả?”

Giữa tôi và anh chẳng phải chỉ cách nhau cánh tay, tôi chỉ cần giơ tay là có thể lao vào lòng anh, ôm chặt lấy anh. Nhưng, tôi lại cảm thấy anh ấy xa xôi không thể chạm tới.

Thật sự mệt rồi, vốn dĩ không còn sức nghĩ chuyện gì nữa, trong đầu óc lại cứ nghĩ đến câu anh vừa nói: Tôi nhìn rõ con người đó không phải là anh, là Lâm Uyển Uyển... Nghĩ tới cảnh Uyển Uyển chăm sóc anh ấy, tôi lại đổ kỵ đến phát điên. Phòng ký túc anh ấy ở là phòng dưới hầm, ở đó nhất định vừa lạnh vừa ẩm ướt, nghĩ tới dáng vẻ anh ấy nằm đấy ốm đau không ai quan tâm, lòng tôi đột nhiên nhói đau.

Bên ngoài vọng đến tiếng chuông cửa, tiếp đó chính là giọng nói của Hân hân. Mộng Hàn đi mở cửa, Hân hân xách túi to túi nhỏ đồ vào. Mộng Hàn đứng sau cô ấy nhìn theo, rất rõ ràng có chút ngạc nhiên.

“Mấy ngày này tôi sẽ ở lại chăm sóc Đồng Đồng!” Nghe Hân Hân nói, Mộng Hàn nhíu mày.

“Tôi nghĩ hai người đều cần phải bình tĩnh lại, có một vài việc, đợi Đồng Đồng ốm khỏi rồi hãy nói, và chúng tôi đều là người nghèo, anh Sở mỗi tối có thể mua cơm đến cho chúng tôi.”

Buổi tối Hân Hân nằm bên cạnh tôi, lải nhải mấy lời nói mê: “Tướng công ngốc, em mệt rồi, đừng ồn nữa.” Khóe miệng nở nụ cười ngọt ngào. Mắt tôi đỏ lên, kéo chăn đắp cho cô ấy.

Chuyện gặp phải Uông Tường và Uyển Uyển dưới lầu đã qua mấy ngày rồi. Mấy ngày nay tôi tận mắt thấy Hân Hân gọi điện về nhà xử lý việc hủy hôn của mình, kiên quyết gọi điện thông báo cho từng người bạn đã gửi thiệp mời. Nhưng lúc cô ấy nhìn thấy hai người họ, mắt vẫn đỏ lên.

“Đồng Đồng, hôm kia tôi không nói cho cậu, tôi đi gặp mặt rồi, người giới thiệu rõ ràng nói anh ta 32 tuổi chưa kết hôn, lúc gặp mặt mới biết, anh ta không chỉ đã từng kết hôn, mà còn có một đứa con 2 tuổi. Tôi thật sự nghi ngờ anh ấy là đang kiếm vợ, hay là kiếm bảo mẫu đây. 28 tuổi, lẽ nào tìm bạn trai nhất thiết là người đã từng kết hôn sao?” Nhìn thấy bóng dáng Uông Tường đi xa rồi, Hân Hân kéo tay tôi khóc. Tôi biết cô ấy muốn sống tốt, để Uông Tường thấy.

“Thà ít mà tốt, trên thế gian này đàn ông tốt thiếu gì, sớm muộn gì cậu cũng sẽ gặp được. cậu đừng thấy Uông Tường và Uyển Uyển bây giờ ngọt ngào vậy, đời người còn dài, tình cảm nóng bỏng chẳng qua chỉ là trong chốc lát ngắn ngủi. Anh ta và cậu cùng nhau mười mấy năm, mà anh ta còn bỏ rơi cậu dễ dàng vậy, cậu cho rằng anh ta và Uyển Uyển có thể duy trì bao lâu?”

“Nhưng họ bây giờ rất hạnh phúc, tôi, chỉ là một người...” Hân Hân chớp chớp mắt, nước mắt lại lăn dài, cứ thế rơi xuống.

Đang đi về phía trước, đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe đỗ trước mặt trông rất quen, thì ra Chu Chính ngồi trong thò đầu ra nói: “Lên xe đi, cùng tới công ty!”

Tôi vội lắc đầu nói: “Không phiền anh.”

Chu Chính nhìn Hân Hân, biết tâm tư tôi, lại nói: “Còn sớm, tôi đưa bạn cô đi trước, rồi đến công ty vẫn kịp!”

Hân Hân cúi đầu nói nhỏ: “Đồng Đồng, đồng nghiệp của cậu xem ra đối tốt với cậu thật, xem ra tôi uống công lo cho cậu rồi!”

Lườm cô ấy một cái, lúc này Chu Chính đã mở cửa xe. Hơi do dự, nhưng tôi và Hân Hân cũng lên xe.

Trên xe không chỉ có Chu Chính, còn có một thanh niên ngồi ở ghế phụ.

“Tiêu Đồng Đồng xin chào, tôi là Thôi Duy, nghe danh đã lâu!” Anh ấy nhìn Chu Chính cười xấu một cái.

“Xin chào!”

“Đây là em họ tôi!”

Không ngạc nhiên, trước đây buổi tối nhìn từ xa một lần, hôm nay nhìn kỹ, anh ta tuổi không lớn, chỉ là nụ cười đó, vừa nhìn đã biết không phải là chàng trai thật thà.

“Đây là Thẩm Hân Hân!” Chu Chính đã quen rồi, tôi chỉ giới thiệu cho Thôi Duy. Hai người chào hỏi đơn giản, Thôi Duy cười nhếch mép, “anh họ tôi, gần đây ngày ngày đến chỗ tôi, quen anh ấy mấy chục năm rồi, chưa từng thân với tôi như vậy.”

“Thôi Duy, anh bây giờ đang học hay là đi làm rồi?” Tiện hỏi một câu, Thôi Duy cười ha ha: “Đi học! Còn có một năm là tốt nghiệp rồi.”

“Ừa, học ở đâu vậy?”

Chu Chính quay đầu nhìn tôi một cái, thở dài về bó tay: “Cô nói xem cô là ấu trĩ hay ngây thơ đây? Lời người ta nói cô đều tin sao, chẳng trách cô bị lừa?”

“Đều trách tôi trông quá trẻ rồi, cô đoán vậy, cũng rất bình thường.” Thôi Duy lấy một tấm danh thiếp trong túi ra đưa cho tôi: “Đây là danh thiếp của tôi.” Tôi cầm lấy xem, mới biết Thôi Duy không chỉ đi làm rồi mà còn là một kiến trúc sư ở một viện thiết kế kiến trúc.

Đưa cho Hân Hân, cô ấy lướt nhìn qua rồi đưa lại tôi.

“Kiến trúc sư à, thật là giỏi! Lúc thi vào trường đại học, điểm chuyên ngành này đặc biệt cao, rất nhiều người muốn học đều không dám đăng ký.”

“Vậy phải xem là học trường gì, cũng không phải điểm ở chuyên ngành kiến trúc trường nào cũng đều cao, tôi học rất kém, chỉ là trông giống học giỏi mà thôi!” Cuối cùng Hân Hân phì cười một tiếng, tôi cũng vui.

“Đúng rồi, thứ bảy này công viên về chủ đề màu xanh lớn nhất ở thành phố A là công viên Rừng Xanh chính thức mở cửa cho du khách tham quan, nhiều công trình bên trong đều là do viện chúng tôi nhận làm, tôi cũng là một trong những nhà thiết kế, có thời gian, thứ bảy tôi là hướng dẫn viên, mọi người cùng đi ủng hộ môi trường màu xanh có được không?”

Nhìn thấy Hân Hân bên cạnh tôi, cô ấy không phản ứng gì. Tôi nghĩ cũng tốt, nếu không thì thứ bảy ở nhà cũng chỉ đối diện với cái đôi khó chịu kia.

“Nghe nói công trình đó rất tuyệt!” Chu Chính lái xe cũng gợi ý.

“Được thôi, bảo vệ môi trường màu xanh thì nên ủng hộ một chút.” Tôi nói với Hân Hân, cô ấy cũng không phản đối.

Sáng sớm thứ bảy, xe Chu Chính đúng giờ đã đỗ ở dưới lầu. Thôi Duy rất giỏi ăn nói, hứng thú nói về quan niệm thiết kế và ảnh hưởng trong toàn quốc của công viên này. Rất nhanh, xe đã lái ra khỏi trung tâm thành phố.

Tôi đột nhiên cảm thấy con đường này có chút quen thuộc, hầu như buột miệng nói ra: “Ở đây chẳng phải có một khu chung cư đang xây sao?”

“Đúng vậy, chính là ở ngoại ô phía Tây, một lát chúng ta sẽ đi qua.” Hứng thú của Thôi Duy càng lên cao: “Khu chung cư đó là chỗ đắt nhất trong thành phố A, sau khi công viên Rừng Xanh xây xong, khu chung cư này bán càng lên giá, song cũng coi là đáng giá. Ngoại ô phía Tây là là phổi màu xanh của thành phố A, công viên Rừng Xanh sau khi xây xong thì diện tích cây xanh chiếm tới 70%, cô xem bên kia...”, nói rồi, Thôi Duy lại chỉ về một công trường trước mặt nói với tôi, “ở đây là trung tâm thương mại thứ nhất của TPC đầu tư tại Trung Quốc, xung quanh đều là tiểu khu cao cấp, ba năm nữa, ở đây chính là khu nhà giàu xứng danh thực sự của thành phố...”

41. Chương 41

Đến công viên Rừng Xanh, bài phát biểu của lãnh đạo thành phố, chúng tôi vội nói đuôi. Xe không thể đi vào, bốn người chúng tôi đi bộ vào trong.

Bên trong quả nhiên là màu xanh ngập mắt, một vài công trình mới lạ dường như là đến từ không gian thời gian của tương lai, khiến tâm trạng người ta sáng khoái lên.

Chu Chính và tôi sát vai đi bên nhau, Hân Hân bị Thôi Duy gọi đi về cửa hàng phía trước mặt mua đồ uống. Đằng sau có một hồ nước rất lớn, bên trên có một chiếc cầu nghiêng hiện đại.

Dưới cây ngân hạnh có hai xe phồng vãn đồ ở đó, có giọng nói quen thuộc vọng đến, tôi dừng chân.

Vài phóng viên cầm mic đang phỏng vấn Mộng Hàn. Thì ra cây cầu đằng sau là do TPC xây tặng. Mộng Hàn là người phát ngôn của công ty đang chính thức trả lời phỏng vấn.

Anh ấy rõ ràng gầy đi, dưới ánh nắng mặt trời khuôn mặt tuấn tú của anh ấy khiến nhiều người không rời mắt. Tôi nhìn thấy những cô gái còn có cả các thiếu phụ trong đám đông, không ai không nhìn anh ấy si mê. Chỉ là tôi vừa nhìn đã nhìn thấy hai khuôn mặt quen thuộc, Lâm Uyển Uyển và Trần Thế Mỹ cũng ở đây. Rõ ràng hai người đó đều có chút không vui lắm, không tay trong tay ân ái như trước kia, một người trước một người sau đi về phía phải.

Mượn cớ đi nhà vệ sinh, tôi để Chu Chính ở đó đợi. tôi cẩn thận theo sau họ, đi được vài bước, nép sau gốc cây to.

“Uông Tường, chúng ta đến phía trước ngồi một lát được không?” Uyển Uyển đứng là xinh đẹp, từng cử chỉ động tác cũng phong tình.

“Em mệt rồi, còn không nở đi sao?” Uông Tường vẻ tức giận, sắc mặt trở nên đỏ thẫm.

“Anh lên cơn thần kinh gì vậy?” Uyển Uyển đứng đó, trừng mắt trách móc anh ta.

“Anh không chịu nổi về si tình khi em nhìn Mộng Hàn, anh ấy chẳng phải có tiền sao? Em có từng nghĩ đến cảm nhận của anh không? Vì em, ngay cả tình cảm mấy năm trời với Hân Hân, anh cũng từ bỏ, em cho rằng làm người đàn ông phụ bạc dễ lắm sao? Bố mẹ anh muốn đoạn tuyệt quan hệ với anh...Em nói đi, em còn nghĩ đến Mộng Hàn phải không, hay còn muốn tái hợp với anh ta?”

“Tái hợp” hai từ này khiến tôi đau nhói.

“Người đàn ông phụ bạc gì? Anh chẳng phải cho tiền và nhà cho cô ta hết sao? Em cái gì cũng không tính toán, anh còn lớn tiếng hung dữ với em?” Còn nói không tính toán? Rõ ràng cô ta uất ức đến đỏ cả mắt.

“Sao cơ, em cảm thấy anh còn nên lấy tiền và nhà lại à?” Uông Tường hiển nhiên cũng nóng lên.

“Rốt cục là ai còn chưa hết tình cũ? Dù cho em có muốn anh lấy lại, thì em sai sao? Em cũng muốn có nhà của mình, cũng muốn sống tốt lên một chút, em...” Nói rồi, Uyển Uyển lại khóc lên.

Sự tức giận của Ông Tường trong chốc lát lại vụt tắt, đi tới rất bất tài kéo tay Uyển Uyển dỗ dành: “Được rồi, anh sẽ chăm chỉ kiếm tiền, nhất định sẽ để em được sống cuộc sống tốt.”

Uyển Uyển không tiếp nhận, vẻ mặt rõ ràng không tin. Khuôn mặt Ông Tường sững sờ. Cuộc phỏng vấn sau lưng họ đã kết thúc rồi, ánh mắt Uyển Uyển lại bị thu hút về phía đó.

“Em rốt cục có đi không?” Ông Tường lần này thực sự tức giận rồi.

Uyển Uyển không ngờ anh ta nói năng giận dữ vậy, vừa tủi, mặt chảy ra.

“Anh hét cái gì, anh lớn tiếng thì mạnh hơn người ta sao?” Khả năng là nói buột miệng, cô ấy trừng mắt lên, có chút hối hận.

Ông Tường vung tay cô ấy, bỏ cô ấy lại một mình mà đi không thèm quay đầu lại.

“Ông Tường...” Uyển Uyển hét vài tiếng, Ông Tường khả năng kìm chế và tức thật rồi, vẫn không quay đầu lại, Uyển Uyển tức giận cứ giậm chân, đứng bên đường, muốn khóc song không có nước mắt.

Lúc này, một chiếc xe đằng sau lao tới. Chỗ này không thể lái xe, Uyển Uyển vẫn chưa định thần, định tránh, nhưng chân trượt một cái, ngã xuống đường.

Lái xe từ xe lao xuống, lao đến hỏi: “Cô ơi, cô không sao chứ?” Uyển Uyển đang tức giận không biết trút vào đâu, liền hét lớn nói: “Ở đây có thể lái xe sao? Thần kinh!” Không còn khí chất và phong độ như mọi khi. Lái xe cũng có chút ngán ngẩm, nhìn Uyển Uyển không sao, liền bỏ đi. Nhưng Uyển Uyển vẫn không nhượng bộ.

“Đồng Đồng, cô làm gì ở đây vậy?” Chu Chính đã nhìn thấy tôi, rất vui vẻ đi về phía tôi, “Thôi Duy bọn họ mua vé rồi, đợi chúng ta đi vườn Vân Nam, đi nhanh thôi!” Không đợi tôi nói, anh ấy kéo tay tôi đi về phía trước.

“Ừa.” Tôi nhận lời một tiếng đi theo anh ấy.

“Đồng Đồng!” Nghe thấy có người gọi tôi, vừa quay người, bỗng nhìn thấy Mộng Hàn vừa đi xuống từ chiếc xe vừa rồi, chăm chú đi về phía tôi. Tôi nhìn Uyển Uyển ở đằng sau, cô ấy sững sờ, mắt trong chốc lát đỏ lên.

Đúng vậy, tôi không ngờ Mộng Hàn nhìn thấy Uyển Uyển ngã, mà mặc kệ ngồi trên xe, chỉ cứ lái xe xuống.

“Đồng Đồng, sao em lại ở đây?” Anh ấy nói rồi liếc sang Chu Chính bên cạnh tôi.

“Đến giải phiền.” Trả lời đơn giản vậy, tay lại bị anh ấy túm chặt: “Đi về thôi!” Nói rồi liền kéo tôi vào trong xe.

“Anh buông tay ra, Hân Hân đang ở trước mặt.”

Nhắc đến Hân Hân, tay Mộng Hàn lỏng ra: “Hai người cùng tới à?”

Chu Chính đứng bên cạnh, nhìn hai chúng tôi lạnh lùng hỏi: “Họ đang chờ chúng ta ở đằng trước, cô rốt cuộc có đi không?”

“Chúng ta đi!” Tôi bỏ lại Mộng Hàn đi theo Chu Chính, trong lòng có cảm giác dễ chịu của việc trả thù.

“Em rốt cục có đi không?” Lần này nghe thấy giọng nói của Ông Tường, sắc mặt anh ta tái mét, liếc nhìn Mộng Hàn và tôi, giọng nói cực kỳ giận dữ. Anh ấy còn không yên tâm Uyển Uyển nên quay lại tìm cô ta, nhưng không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Anh ta nhất định là cho rằng Uyển Uyển đúng là ở đây chờ Mộng Hàn, tức vô cùng.

“Anh... anh có bản lĩnh đi, thì đừng quay lại chứ!” Uyển Uyển trút tức giận lên Ông Tường.

“Tức tôi gây trở ngại à?” Chưa từng nghe thấy giọng nói lạnh lùng như vậy của Ông Tường.

“Em...” Uyển Uyển uất ức nói không nên lời, ánh mắt liếc nhìn Mộng Hàn.

“Chu Chính, lần đó nói mời anh đi ăn, chỉ bằng hôm nay đi” Mộng Hàn trong chốc lát thay đổi thái độ, mỉm cười với Chu Chính.

Tôi cho rằng tôi nghe lầm chứ, Mộng Hàn muốn cùng đi với chúng tôi sao?

Tôi còn chưa kịp phản ứng lại, thì Mộng hàn đã quay đầu dặn lái xe đi trước đi. Rõ ràng là không cho chúng tôi cơ hội từ chối.

Đi cùng Chu Chính đằng trước, Mộng Hàn chậm rãi đi sau chúng tôi, mới đi được vài bước, điện thoại của anh ấy đã reo lên, đằng sau vọng lên giọng nói của anh ấy, rất gấp gáp, dường như có chuyện gì khẩn cấp đang chờ anh ấy xử lý, nhưng anh ấy lại sắp xếp cho người khác.

Thôi Duy và Hân Hân ngồi chờ chúng tôi ở ghế đá trước mặt, nhìn thấy Mộng Hàn đi sau chúng tôi, Hân Hân tròn tròn mắt, khuôn mặt ngạc nhiên, còn Thôi Duy thì nhếch mép cười, liếc mắt nhìn anh họ anh ta, vẻ mặt rất không hiền hậu.

“Tôi và Hân Hân mua vé đi Thạch Hoa Động trước mặt rồi, hai người muốn đi vườn Vân Nam thì tự đi xếp hàng đi.” Thôi Duy đứng dậy, kéo Hân Hân lên. Hân Hân rút tay lại, đương nhiên là không có cảm động, chỉ đi theo Thôi Duy.

Chỉ còn lại ba người Chu Chính, Mộng Hàn và tôi. Một người là ông chủ của tôi, một người là chồng trước của tôi, cùng đi du viên, không khí như vậy đúng là quá kỳ quặc.

Chu Chính dường như không quan tâm, dẫn tôi đến quầy mua vé. Nhìn một hàng dài đang xếp hàng, tôi có chút lùi bước.

“Chi bằng chúng ta cứ đi về phía trước?” Mộng Hàn đứng bên cạnh đề nghị.

Chu Chính và Mộng Hàn hai người họ vẫn đang đàm luận, tôi vốn đứng ở giữa, không biết lúc nào đã bị Mộng Hàn vượt qua, giống như người tùy tùng đi mép phải anh ta vậy. Giữa đường Mộng Hàn lại nhận hai cuộc điện thoại, anh ấy xử lý qua loa, không chút ý định rời đi.

Có một cô bé chạy tới, trong tay cầm bó hoa tươi to, rút một bông trong đó ra đưa cho tôi: “Chị à, mua một bông đi, rất đẹp đó!”

Hai người đàn ông trước mặt cùng lúc quay đầu lại, tôi nói với cô bé: “Chị không cần, em đi hỏi người khác đi.” Cô gái nhỏ đó quay đầu liếc nhìn hai người đàn ông. Mộng Hàn nhếch mày, Chu Chính cau mày. Cuối cùng Mộng Hàn bước nhanh tới, móc tờ nhân dân tệ trong ví da ra đưa cho cô bé: “Không cần trả lại!” Nói rồi, cũng không nhìn tôi, lại quay đầu tiếp tục nói chuyện với Chu Chính.

Dường như tất cả là điều đương nhiên vậy.

Tôi ngượng ngùng cầm bông hoa hồng đỏ đó, ngay cả cơ hội từ chối cũng không có, lại không tiện vứt đi, đành nhét nó vào trong túi da. Đại khái hơn một tiếng sau, Chu Chính gọi điện cho Thôi Duy, tôi ngồi nghỉ trên ghế đá bên đường, Mộng Hàn đứng bên cạnh. Lúc Hân Hân quay lại, sắc mặt rất tốt, rất vui vẻ.

“Bên ngoài công viên có một quán ăn rất nổi tiếng gọi là Thế Ngoại Đào Nguyên, chúng ta tới đó ăn được không?”

“Thế Ngoại Đào Nguyên?” Hân Hân bị cái tên hấp dẫn, khuôn mặt rạng rỡ, “thật sự là Thế Ngoại Đào Nguyên sao?” Từ sau khi chia tay Ông Tưởng, thần kinh Hân Hân cứ luôn có chút vấn đề.

Đến quán ăn đó, phát hiện nội thất bên trong quả nhiên khác lạ, phong vị điền viên. Vừa ngồi xuống, chọn món ăn xong, di động Mộng Hàn lại một lần nữa chói tai.

“Sếp Sỡ, anh cứ giải quyết việc đi, tôi và anh tôi sẽ chăm sóc tốt cho hai mỹ nhân này!” Thôi Duy nghiêm túc nói với Mộng Hàn.

Mộng Hàn có chút ngập ngừng, song lại nói với tôi: “Đồng Đồng, anh có một bản giấy tờ quan trọng ở chỗ em, một lát cần dùng gấp, có thể giúp anh về lấy một chút không?”

“Bây giờ?”

“Ừm.” Anh nghiêm túc gật đầu.

Tôi đã thay khóa cửa. Trước đây Hân Hân cho anh ta dùng qua một lần, bị tôi mắng một trận dữ dội. Tôi nhìn mọi người ngồi bên cạnh, không thể trước mặt bao nhiêu người vậy mà đưa chìa khóa cho anh ta.

“Được thôi!” Tôi gật đầu hết cách, Mộng Hàn nhếch môi, nhìn thấy tôi tạm biệt hai anh em Chu Chính.

Ngồi lên taxi, tôi hỏi: “Sếp Sở, đồ đạc của anh có nên tranh thủ lúc nào dọn đi chẳng?”

“Em có thể đưa anh chìa khóa mà.”

Tôi hết lời.

Xe cứ chạy về phía trước, rất nhanh đã về tới trung tâm thành phố, Mộng Hàn điện thoại không ngừng, chúng tôi hầu như không đối thoại câu nào, lúc cuộc gọi cuối cùng kết thúc, tôi không thể không trợn mắt nhìn anh ta, khó chịu hỏi: “Lại không về công ty nữa?”

Anh ấy mỉm cười, vẻ thành khẩn, không chút xin lỗi: “Ừm, không còn kịp nữa, hội nghị đổi sang ngày mai, không cần đi lấy chìa khóa nữa, chúng ta đi ăn cơm.”

“Sở Mộng Hàn, anh cảm thấy như vậy có ý nghĩa không?”

Từ ba năm trước, nếu anh như vậy, có lẽ chúng ta đã không thể ly hôn, chỉ là bây giờ, còn có tác dụng sao?

“Nếu em thật sự muốn đi Thế Ngoại Đào Nguyên, thì hôm khác anh đưa em đi, hôm nay chúng ta đi chỗ khác ăn!” Mộng Hàn nhắc đến Thế Ngoại Đào Nguyên, khẩu khí kỳ quặc.

“Anh để tôi xuống phía trước mặt đi. Mộng Hàn, tôi xin anh có thể để tôi hoàn toàn mất đi trong thế giới của anh được không?”

“Dù cho mất đi, cũng không thể không ăn cơm chứ, em gầy thêm nữa thì sắp biến thành Bạch Cốt Tinh rồi đấy, muốn ăn cái gì?”

Bạch Cốt Tinh? Tôi dùng tay bóp bóp bụng mình, mấy ngày nay, đúng là gầy đi nhiều, dường như lại về thân hình của ba năm về trước.

“Ăn vịt quay nhé!” Nói rồi, thấy vẻ mặt Mộng Hàn cứng ngắc chốc lát, trong lòng tôi có chút dễ chịu.

Hôm nay là cuối tuần, trong quán vịt quay người đông như biển, có rất nhiều cặp tình nhân và những gia đình ba người ngó trước trông sau tìm chỗ ngồi, đội ngũ chọn món xếp cả hàng dài mấy mét.

Bên ngoài rất lạnh, trong quán thì ấm áp có chút nóng, Mộng Hàn đang mặc bộ vest lúc vừa phát ngôn, đứng bên trong lộ rõ vẻ bất mắt.

Tôi có một khoái cảm như trả thù vậy, không dễ gì tìm được chỗ ngồi, liền ngồi xuống, đợi đến 40 phút, mới thấy anh ta đầu toát mồ hôi bùng hai khay tới.

Cúi đầu vừa nhìn, trời ạ, tất cả các món trong quán đều được anh ấy mua ra.

“Không biết em thích ăn gì, anh mua tất.” Anh ấy ngồi xuống kẹp bánh cho tôi, mày vẫn cứ nhứ chặt. Xưa nay anh ấy không thích ăn đồ ăn nhanh kiểu này, gọi nó là thực phẩm rác rưởi, anh ấy càng ghét ngửi mùi vị của nó.

42. Chương 42

Mộng Hàn không ăn miếng nào, tự nhiên là gói hết cho tôi mang về. Không để anh ấy tiến lên lâu, tôi một mình xách đồ chạy lên.

Trời đã rất muộn rồi, mà Hân Hân còn chưa về, một mình tôi nhìn đồ ăn trên bàn im lặng ngẩn ngơ.

Không biết bao lâu, điện thoại của tôi reo lên.

“Đồng Đồng, về nhà rồi?” Là Chu Chính.

“Về rồi, Hân Hân và hai người đi cùng chứ?” Tôi vốn cũng định một lát nữa sẽ gọi cho Hân Hân.

“Cô ấy và Thôi Duy đi cùng, tôi sau đó cũng đi!” Nghe khẩu khí của anh ấy dường như tâm trạng không tốt lắm.

“Đồng Đồng, có phải Mộng Hàn luôn quan trọng nhất trong lòng cô?”

“...”

“Nếu bây giờ có một cơ hội, để cô đi thành phố khác làm việc, cô có bằng lòng thử không?” Anh ấy chuyển chủ đề thật nhanh, tôi nhất thời không hiểu.

“Sau Tết năm nay công ty có ý mở rộng kinh doanh sang thành phố T, vài ngày trước Tết, phải cử người đi đến đó điều tra thị trường, cô có bằng lòng đi không?”

Rời thành phố A?

Tôi ngần ngừ.

Người bạn tri kỷ trong cuộc đời

Lúc Hân Hân về đã là hơn 9 giờ tối. Cô ấy chưa đi lại gần, tôi đã ngửi thấy toàn mùi rượu. “Uống rượu sao?” Cầm cái túi xách trong tay cô ấy, tôi đi vào bếp rót một ly nước cho cô ấy.

“Tôi vừa gặp Uông Tường trên đường.” Cô ấy nhú mày, quần áo còn chưa thay, một dáng vẻ hờn vía lên mây.

“Hừ, anh ta nhìn có vẻ tiêu tụy! Đứng bên đường nhìn chúng tôi, như một ông già vậy.”

“Anh ta nói gì? Không đến nỗi mới nhìn thấy anh ta thôi mà đã hờn vía lên mây rồi chứ?”

“Chúng tôi?” Là cô ấy và Thôi Duy?

Tôi ngửi thấy mùi vị của bát quái, kéo cô ngồi xuống, cười hì hì: “Nói thật đi, xảy ra chuyện gì rồi?”

Hân Hân có chút lo lắng, giải thích: “Chu Chính nói tạm thời có việc, cũng đi luôn. Cả một bàn thức ăn chỉ còn lại hai người tôi và Thôi Duy. Anh ta đúng là giỏi nói chuyện, nói chuyện một lúc mới biết, anh ấy cũng từng thất tình, cũng là người cỗi trầm luân, bất giác uống nhiều chút. Tửu lượng của tôi cậu biết rồi, không sao cả, Thôi Duy thì say quá mức, lúc được tôi dìu lên xe, đúng lúc nhìn thấy Uông Tường. Anh ta xách vali, giống như là đang đợi ai ở đó. Cậu nói xem anh ta có phải hực hực với con hồ ly tinh đó không?”

Tôi tức giận, tát mạnh lên đầu cô ấy một cái: “Cậu rút cuộc nhìn thấy anh ta vẫn kém cỏi vậy sao?”

“Ui chao, đau!” Cô ấy đẩy tôi ra, mím môi, “ban đầu tôi cũng rất bỗ tức, nhân lúc Thôi Duy say, cố ý chạm gần anh ta, nhìn thấy dáng vẻ thất bại của tên khốn đó, trong lòng tôi cũng không dễ chịu gì, cậu nói xem anh ta liệu có hiểu lầm không?”

“Thảm Hân Hân, nếu bây giờ Lâm Uyển Uyển và Uông Tường chia tay, anh ấy quay về tìm cậu, cậu còn tiếp nhận anh ta không?” Vốn tôi định nói chuyện vui nhìn thấy hồi sáng cho Hân Hân nghe, nhưng nhìn dáng vẻ còn vương vấn của cô ấy, khiến tôi có chút do dự.

“Tôi cũng không biết...” Hân Hân đỏ mắt.

Hân Hân uống chút nước nóng, cởi đồ ra, cầm miếng khoai trên bàn cho vào miệng: “Anh chàng Thôi Duy này, sau khi say rượu còn tỉnh lắm, nôn ba lần, vẫn biết tôi là ai, lúc tôi đưa cậu ấy về nhà, còn không quên nói cảm ơn tôi... Bạn gái anh ta là tiếp viên hàng không, sau này quen một anh chàng người Malaysia trên máy bay liền bỏ anh ta.”

Tôi nhìn đồ ăn chất đầy trên bàn, trong lòng chua xót đến khó chịu. Uống xong mượn rượu làm cố sao? Tại sao Thôi Duy uống rượu say, còn có thể biết nói cảm ơn?

Chẳng phải tôi không chịu tha thứ cho anh ta, chỉ là tôi vẫn có chút không tiếp nhận nổi. Có lẽ Chu Chính nói đúng, tạm thời chia tay một thời gian, đối với tôi mới đúng là sự lựa chọn tốt nhất.

Đối với công việc mới, tôi thực ra còn có chút mong đợi, chỉ là tôi không ngờ, lần này đi cùng đến thành phố T nghiên cứu thị trường ngoài tôi, Chu Chính cũng đích thân lên đường.

Nơi nghỉ là một khách sạn lớn bên bờ biển đẹp nhất thành phố T. Có nhân viên phục vụ giúp chúng tôi mang hành lý vào phòng, Chu Chính ở ngay phòng bên cạnh.

Trước Tết trong công ty còn có nhiều việc, chúng tôi không thể ở lại đây lâu, cho nên mấy ngày nay lịch trình sắp xếp dày đặc. Đến khách sạn nghỉ khoảng một tiếng, Chu Chính gọi điện cho tôi, bảo tôi thay đồ chuẩn bị xuất phát.

Khách hàng là hai nam giới, một người khoảng 40 tuổi, Chu Chính gọi ông ta là Chủ tịch Lý, vị khác tuổi hơi trẻ một chút, gọi là Tiểu Lưu. Tôi là người con gái duy nhất trên bàn rượu, họ thi thoảng cũng chuyển chủ đề sang tôi.

Họ nâng ly kính rượu tôi, đều bị Chu Chính ngăn lại, thấy tôi không uống, họ tự nhiên không chịu thôi. Chu Chính có chút cầu xin họ, đương nhiên muốn họ vui vẻ, chỉ có thể tự mình đáp lại họ. Cứ hết ly nọ ly kia, liên tục vậy, Chu Chính có chút nhẫn không uống nổi nữa. Nhưng vị Chủ tịch Lý đó thích nhất là trút say người khác.

Tôi định uống đỡ Chu Chính, vừa cầm ly lên, đã bị Chu Chính ngăn lại, anh ấy nói bên tai tôi: “Đừng có uống, uống rồi thì họ không bỏ qua cho cô đâu.” Tôi vội đặt ly xuống.

Tan tiệc rượu, Chu Chính lặng lẽ đưa ví tiền vào tay tôi, anh ấy muốn tôi đi thanh toán trước.

Sau khi thanh toán xong, ngồi lại bên cạnh Chu Chính, tôi nhìn thấy một bình rượu bên cạnh lại hết rồi, và cũng không thêm rượu nữa. Tôi thở phào nhẹ nhõm, bữa tiệc này cuối cùng sắp kết thúc rồi.

Tiến khách về, Chu Chính đang ngồi trên ghế sofa cạnh bể cá.

Trước đây tôi từng thấy văn bản Chu Chính ký tên, phượng múa rồng bay, nhưng hai từ này, lại viết nắn nót từng nét, vô cùng nắn nót.

“Đồng Đồng, cô có lúc đúng là quật cường khiến người ta đau lòng, sau này cô là em gái tôi, tôi không thể để ai bắt nạt cô cả!” Anh ấy nói chân thành như vậy, khiến trong lòng tôi thấy ấm áp.

Lúc về khách sạn đã rất muộn rồi, xe Chu Chính đã đỗ ở bãi đỗ nhà ăn, chúng tôi đánh xe về. Trên đường gió thổi, Chu Chính càng khó chịu không, tôi đưa anh ấy về phòng, sắp xếp xong, lúc đi về phòng mình, mới thấy trên di động có cuộc gọi nhỡ.

Là Mộng Hàn, mấy ngày nay bất luận bận thế nào, mỗi sáng anh ấy đều gọi cho tôi một cuộc.

Do dự một lát, cuối cùng quay số gọi đi.

Mới reo một chuông, điện thoại đã nhắc nhở: “Ngủ rồi sao?”

“Vẫn chưa.”

“Vậy sao không nhắc máy?”

“Tôi không nghe thấy.”

“Anh ở dưới lầu, em nhìn ra ngoài cửa sổ thì có thể thấy anh.” Trong điện thoại vang đến tiếng ho dữ dội của anh ấy, tôi không suy nghĩ gì buột miệng nói ra: “Anh cúm rồi?”

“Không có, gió thổi trong xe mở lâu, khô quá thôi. Em mở đèn lên đi, đi đến trước cửa sổ để anh nhìn thấy em, ngày mai anh phải đi Hồng Kông một chuyến rồi.”

Anh ấy đang ở dưới nhà sao? Cảm thấy khát khao nóng bỏng của anh ấy, biết là tôi không thể mở cửa cho anh ấy, cho nên mới đợi ở dưới lầu.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh cây đã có những lá úa, thấp thoáng nghe thấy tiếng gió bắc xào xạc. Lúc sáng nay khi rời thành phố A, trời còn tuyết rơi, thời tiết bây giờ nhất định rất lạnh, nếu tôi đang ở nhà, liệu có thực sự lại một lần nữa đuổi anh ấy đi không?

Khẩu khí không còn lạnh lùng như hồi nãy: “Em không ở nhà, đến thành phố T rồi, đường không dễ đi, anh mau về đi.”

“Em đi thành phố T làm gì?” Giọng nói của anh ấy lập tức cao lên.

“Em đến thành phố T điều tra, nếu có thể, sau Tết có lẽ em sẽ đến đây làm việc...”

“Trước Tết tỷ lệ phạm tội ở các nơi đều gia tăng, một mình em thân con gái lúc này chạy đến thành phố T điều tra thị trường sao? Nếu là vì em tránh anh thì không nhất thiết chạy đến nơi xa vậy chứ...” Mộng Hàn lo lắng nói.

“Không phải em đi một mình, em có đồng nghiệp đi cùng.”

“Mấy người?” Khẩu khí anh ấy càng lo lắng.

“Em và Chu Chính.” Trả lời rồi, tôi đã nằm lên giường, tìm một tư thế dễ chịu, nhắm mắt lại.

“Chỉ có hai người bọn em thôi sao?” Khẩu khí Mộng Hàn còn ớn lạnh hơn gió Bắc ngoài cửa sổ. Một mình tôi sống trong ba năm còn ổn, anh ấy còn lo lắng cái gì chứ? Trong lòng tôi cười nhạt.

“Phải, chỉ có hai người bọn em.”

“Lúc nào về?” Xem ra biểu cảm anh ấy, chỉ trong chốc lát đã biến mất rồi.

“Đại khái khoảng một tuần, nếu lâu, em sẽ trực tiếp từ đây về nhà.” Cũng sắp Tết rồi, em lại về thành phố A, đúng là cũng không cần thiết.

“Anh về sẽ gọi lại cho em sau.” Nói xong, anh ấy cúp máy.

Một đêm trần trọc, điện thoại không còn vang lên nữa.

Nghĩ rất nhiều chuyện, lúc sáng sớm ngày hôm sau, nhìn thấy mình trong gương, sắc mặt tái mét, lại còn có quầng mắt rõ rệt, trông tiêu tụy vô cùng.

Sau khi thu dọn lại ngăn nắp, đã nghe thấy tiếng có người gõ cửa bên ngoài, “Đồng Đồng, dậy chưa?”

“Dậy rồi.” Tôi mở cửa ra, thấy Chu Chính đang cười đợi tôi trước cửa, anh ấy quan sát tôi từ trên xuống một lượt, nheo mắt hỏi: “Tối qua ngủ không ngon à, có phải vì điện thoại ai đó?”

Nụ cười anh ấy rất thoải mái, dường như là đang nói một chuyện gì đó cực vụn vặt, càng giống vẻ trêu chọc: “Tối qua anh ta cũng gọi cho tôi, nói là vừa gọi cho cô xong, rất tức giận, giống như tôi là một tên háo sắc hàng đầu thiên hạ vậy.”

Mặt tôi bỗng đỏ lên.

“Lúc đó, tôi mơ mơ hồ hồ, không nghe rõ anh ấy nói gì, song tôi dám khẳng định, anh ấy luôn mắng tôi.”

Nói chuyện một lúc đã tới nhà ăn, phục vụ bưng hết đĩa điểm tâm nọ đến đĩa kia đặt trước mặt tôi.

“Đương nhiên là không phải, chỉ là vừa thay đổi chỗ ngủ nên ngủ không ngon!”

“Cô nhìn cô kia, sao lại chẳng biết đùa chứ. Thực ra tôi biết cô đã thử tha thứ cho chuyện anh ấy và Uyển Uyển, một người con gái hiểu chuyện như cô, phải biết một người đàn ông trong ba năm không thể cự tuyệt tất cả phụ nữ, đặc biệt là người đẹp, đó không phải là chuyện dễ dàng gì, anh ấy vài năm này cũng không dễ dàng...”

Tôi ngẩng đầu, tia ban mai sáng sớm chiếu lên khuôn mặt anh ấy, trong ánh mắt nhỏ và dài lấp lánh nụ cười, ở đó không có sự chế giễu, chỉ có sự chân thành: “Ban đầu cô hận anh ta, quyết định chia tay với anh ta, cô không phải sợ anh ấy “nhất thời hồ đồ”, mà là sợ anh ấy chính là “không kiềm nén được tình cảm”, sợ anh ấy rốt cục không thể kiểm soát được sự mê hoặc, không có sợi dây đạo đức cao như vậy trong lòng cô, sợ anh ấy đã không phải là người đàn ông năm đó cô quen, không đáng để cô gửi gắm cả đời.”

Tôi cho ống hút trong ly sữa vào miệng, im lặng cúi đầu.

“Mà bây giờ điều khiến cô dằn vặt nhất đã không phải điều này, cô không thể tha thứ cho anh ấy tại sao lại lừa gạt cô. Cô sợ sau này hai người ở cùng nhau, không biết câu nào của anh ấy là thật, câu nào là giả, cô đã mất đi cả niềm tin đối với cô và anh ta.”

“Điều bây giờ cô cần là, để anh ấy tìm lại niềm tin lẫn nhau giữa hai người. Cô hy vọng anh ấy dễ dàng cô nhiều, hứa hẹn nhiều với cô, quan tâm cô, hiểu cô, cho cô thời gian... Hôm qua đợi điện thoại không chỉ là vì những điều này, còn vì anh ấy lái xe trong trời tuyết rơi cô không yên tâm, đúng không?”

Nước mắt đột nhiên có chút không kiểm soát được, từng giọt từng giọt tuôn trào ra.

“Tôi đã là anh trai cô rồi, muốn khóc thì cứ khóc đi... Trước đây tôi đã học qua môn tâm lý học, cô có tâm sự gì trong lòng có thể nói với tôi, tôi sẽ giúp cô phân tích nhất định có tác dụng! Tôi bằng lòng là con giun trong bụng cô.”

Khả năng thấu hiểu của Chu Chính, tôi không phải lần đầu lĩnh giáo, từng từ anh ấy đều nói trúng tim tôi. Tại sao một người ngoài lại có thể biết tôi đang nghĩ gì, còn Mộng Hàn thì lại không thể hiểu tôi chứ?

43. Chương 43

Khó khăn lắm mới có thể lau khô nước mắt bằng cách không để ai thấy rõ nhất, mới phát hiện hôm nay Chu Chính không mặc đồ âu, mà là một bộ quần áo rất thoải mái.

“Hôm nay chúng ta không làm việc sao?”

“Phải làm chứ, buổi chiều chúng ta phải đi Viện Thăm dò Địa chất ở Thành Tây, tôi hẹn Viện trưởng của họ. Một lát có người đến thăm tôi, cho nên sáng nay, cô có thể tiếp tục nghỉ ngơi.”

“Ừm.” Tôi gật đầu đồng ý, nghĩ đợi một lát về phòng ngủ bù.

Đến trưa, cửa phòng tôi lại có tiếng gõ cửa. Nhưng tôi không ngờ, lúc mở cửa, người xuất hiện trước mặt tôi, ngoài Chu Chính còn có một đôi nam nữ trung niên, đặc biệt là bác gái, ánh mắt hiền từ nhìn tôi, nụ cười trên môi càng thân thiện và chân thành.

Chu Chính chỉ vào tôi nói: “Đây là đồng nghiệp của con, Tiêu Đồng Đồng.” Sau đó lại cười giới thiệu với tôi: “Đây là bố mẹ tôi, đến thành phố T du lịch, biết tôi ở đây, nên tiện qua thăm.”

“Bác trai, bác gái!” Tôi mỉm cười, dẫn họ vào phòng, Chu Chính khua khua tay: “Buổi chiều bố mẹ tôi đi rồi, chúng tôi muốn đi ăn cơm, nghĩ có một mình buổi trưa thật đáng thương, nên gọi cô đi cùng!”

Bác Chu đứng bên cạnh đẩy anh ấy một cái, cười quay đầu nói với tôi: “Công ty Vĩnh Chính may mà có các cháu giúp đỡ, đừng khách sáo, cùng đi ăn nhé!”

Mẹ Chu Chính mặc một chiếc áo nhung cỡ vừa màu đỏ, tóc cắt rất ngắn, làn da trắng ửng hồng, tóc không nhuộm, hơi hơi bạc, song mang lại cho người ta cảm giác khỏe mạnh có sức sống. Bố anh ấy cao gầy, nhìn trông cao lớn hơn rất nhiều so với mẹ anh ấy, ông ấy cũng quan sát tôi, ông ấy tuy im lặng nhưng lại không có cảm giác khó chịu khiến người khác khó gần.

“Cảm ơn bác gái, cháu không đói, mọi người cứ đi đi ạ.” Tôi nói chân thành. Buổi sáng không làm gì, trong lòng lại nhiều tâm sự, như vậy ăn sẽ không trôi.

“Không đói thì cũng phải ăn chứ, đi thôi, mau đi thay quần áo đi.” Bác Chu quyết định thay tôi luôn, thân thiết đẩy tôi vào phòng.

Chu Chính lái xe, bác gái ngồi cạnh tôi, bố Chu Chính ngồi ở ghế phụ lái, ông ấy bắt đầu giáo huấn Chu Chính: “Đừng có lúc nào cũng lấy công việc làm cớ, kiếm tiền đến cỡ nào? Con cho rằng ta và mẹ con yêu thích những thứ rách nát mà con mua sao, đồ sản xuất ở Trung Quốc lại dán mác nước ngoài, lừa gạt hàng ngàn hàng vạn người dân, đưa cho người khác thì được, đưa cho bố con mẹ con thì là tặc trách. Bố nói cho con biết, chúng ta không có đòi hỏi quá cao đối với cuộc sống, đừng có nói hai chúng ta đã từng buôn bán như vậy, tiền lương lão hơn bốn ngàn đồng mỗi tháng của hai người gộp lại cũng tiêu không hết. Số tiền con đưa, đối với chúng ta nói cũng chỉ là một con số trong sổ tiết kiệm, đợi khi chúng ta chết rồi, chẳng phải vẫn là của con? Con đừng có mà sống kiểu vậy, chúng ta không thích đâu. Tự con nói đi, năm nay con

về nhà được mấy lần? Ta hai mấy tuổi đầu đã bắt đầu nuôi con rồi, đến già rồi, lại thành không có con trai nữa.”

Chu Chính vội cười trừ, nói: “Bố, con trai bố chẳng phải đang ngồi trước mặt bố sao? Dịp Tết rất bận, đa số không thể về nhà. Đúng là không về, con cũng gọi điện hỏi thăm. Bố thấp đèn lồng đi tìm, đưa con hiếu thuận lại có bản lĩnh như con, cả nước cũng khó tìm được vài người.”

Tôi nhin không nổi, cười ha ha thành tiếng, hai bố con này thật đáng cười. Bác Chu gái cũng cười lên: “Hai người, tự khoe mình, cũng không sợ cô Tiêu chê cười sao.”

“Bác quản con vậy đấy, cháu đừng cười nhé, cháu Tiêu cũng là thanh niên, nếu cảm thấy bác nói đúng, thì cũng nghe nhé.” Bác Chu gái nói với tôi, rồi lại trợn mắt với hai bố con họ.

“Ai cũng có lúc già, đợi lúc con già rồi, con trai con xem con ngày thường làm thế nào, rồi học theo, con đừng có mà coi thường.” Bác trai tuy là đang dạy con trai, nhưng nhìn ra, tình cảm hai bố con rất tốt.

“Con chính là xuất phát từ nội tâm, hễ con có thời gian là sẽ về nhà, bố xem Tiểu Quý ở nhà đối diện, đã ba Tết rồi không thấy mặt mũi cậu ta.”

Bố của Chu Chính không khách khí đánh vào đầu anh ấy một cái: “Con lời này mà cũng nói ra được, mà không coi tình cảm là gì, con cũng không còn nhỏ nữa, nghiêm túc mà tìm một cô gái rồi kết hợp mới hợp tình hợp lý chứ. Nếu coi tình cảm như trò chơi, thì đừng trách bố đến lúc đó lật mặt.” Nói rồi giọng của bác trai đã trở nên lạnh lùng.

“Ông à, con trai tôi luôn có chừng mực trong chuyện tình cảm, điểm này ông không cần nghi ngờ gì.”

Bố Chu Chính quay đầu lại, vẫn dáng vẻ nghiêm túc: “Có sai thì sửa, không có thì lấy đó làm răn, bà đừng có mà nhúng vào.”

Xe dừng ở bên ngoài một khách sạn. Nhìn trang trí không phải là chỗ cao cấp lắm, khi bước vào mới biết bên trong rất đông, nếu không đặt trước, thì không thể tìm thấy chỗ ngồi. Món ăn đều đặc sắc, nhưng nhìn có vẻ không đắt lắm, gia đình họ ba người, cứ người hỏi người trả lời, không khí gia đình rất tuyệt.

Sự uy nghiêm và lão luyện của Chu Chính trong công việc không còn nữa, mà y chang hình tượng một người con trai ngoan ngoãn, khiến tôi bật cười, và cũng rất ngưỡng mộ.

“Cô Tiêu, ăn thức ăn đi, đừng khách sáo!” Nói rồi, bác Chu gấp tôm cho tôi, “trong nhà cô Tiêu có những ai? Sắp đến Tết rồi còn đi công tác, bố mẹ chắc nhớ lắm!”

“Vẫn tốt ạ, cháu đi làm xa nhiều năm rồi, bố mẹ từ lâu đã quen rồi ạ.”

“Xem tuổi tác của cháu, bố mẹ chắc cũng về hưu rồi nhỉ?” Từng gặp nhiều người phụ nữ tuổi bác, ngoại trừ mẹ Hân Hân, thì cảm giác bác Chu đem lại là thân thiết nhất.

“Bố mẹ cháu lớn tuổi rồi, đã sớm không làm nông nữa, mẹ cháu ở nhà, bố cháu làm việc vặt bên ngoài.”

Nếu như anh yêu em

Bác trai thở dài, lại bắt đầu phát ngôn: “Hãy hiếu thuận với bố mẹ của cháu, ở thời đại chúng ta đã trải qua quá nhiều khổ rồi, các cháu gặp thời đại tốt, nhất định phải trân trọng. Mỗi một thời đại có những khảo nghiệm riêng phải đối mặt của thời đại đó, song thái độ với cuộc sống mới là điều quan trọng nhất.”

Bác trai nhìn tôi có vẻ tán thưởng, khiến tôi có chút ngại ngùng biết bao. Vừa vặn điện thoại của tôi lúc đó vang lên, cầm lên xem, thì ra là mẹ gọi cho tôi. Tôi cười xin lỗi họ, cầm di động chạy ra ngoài.

“Mẹ”

“Còn mấy ngày nữa là Tết rồi, con nhận lời đưa bạn trai cùng về. Lúc nào hả? Mẹ và bố con chuẩn bị trước chứ.”

Tay cầm di động hơi run lên một chút, biết là mẹ mong đợi tôi đưa bạn trai về ăn Tết cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, nhưng tôi và Mộng Hân giờ như vậy, không thể thực hiện nguyện vọng của mẹ.

“Mẹ, anh ấy có việc, Tết không thể về cùng con rồi, mấy ngày nữa con về mình, mẹ không cần chuẩn bị gì cả.” Nói đến mấy từ sau, bản thân tôi cảm thấy không thể thở.

“Con bé đáng chết này, rốt cục làm chuyện gì vậy?” Trong giọng nói của mẹ lộ vẻ thất vọng vô cùng.

“Không có gì, anh ấy chỉ là không có thời gian...”

“Không có thời gian? Không phải đã định rồi sao, sao đột nhiên lại thay đổi vậy? Con đừng có ứng phó mẹ, nếu không có gì, thì ngoan ngoãn lấy chồng cho mẹ.”

“Nếu mẹ nhìn con thấy chán, thì con không về nữa, đỡ khiến cả nhà vì con mà không vui!” Tính khí của mẹ tôi quá hiểu, thông thường càng nói càng tức giận, bất chấp cảm nhận của người khác. Tính thế này, bố và em trai chắc cũng đều bị liên lụy.

“Con nha đầu đáng chết, muốn để mẹ không vui, con nói cho mẹ hai câu, con có lý không hả?”

“Mẹ, mẹ đừng ép con nữa, bây giờ con đang công tác bên ngoài, đợi khi con về hẳn nói.” Không đợi mẹ nói xong, tôi cúp máy luôn. Vì tôi thấy đằng sau có một bóng người đi lại, là Chu Chính.

“Gặp phiền phức sao?”

“Không có gì, vốn Tết định về nhà cùng Mộng Hàn, mẹ tôi vốn không đồng ý chúng tôi ở bên nhau, bây giờ chúng tôi lại như vậy, tôi cũng không có sức lực nào mà đấu với mẹ nữa.” Sự cô đơn trong lòng cũng trào dâng theo những lời nói đó.

“Mẹ cô biết cô về cùng Mộng Hàn à?” Chu Chính cau mày hỏi.

“Không phải, tôi chỉ nói về cùng bạn trai, vốn định nghĩ cách để mẹ đồng ý cho chúng tôi, song bây giờ...”

“Có cần tôi giúp không?” Chu Chính đột nhiên mặt mày tươi tắn, tâm trạng rất tốt.

“Việc này ai có thể giúp chứ.”

“Cứ vào trước đi, đợi sau khi tôi tiễn ba mẹ tôi rồi, sẽ lại nói về chuyện này với cô.”

Sau khi tiễn bố mẹ Chu Chính, tôi và anh ấy về khách sạn thay đồ, chuẩn bị buổi chiều cùng đi gặp Viện trưởng Viện Thăm dò Địa chất. Cả dọc đường, anh ấy như đang có chuyện gì suy nghĩ.

“Chúng ta đại khái phải ở thành phố T bao lâu?” Tôi nhìn sắc đông liên miên ngoài cửa sổ, lòng trống trải khi mùa xuân sắp về. Lúc này tôi mới biết, sự xa cách về không gian, không chỉ có thể thay đổi bất cứ cảm xúc nào, mà ngược lại tất cả những gì xa lạ tôi nhìn thấy trước mắt, càng khiến tôi thấp thoáng sự bất an. Tình yêu đúng là thứ giày vò con người ta. Lúc anh ấy ở bên cạnh, nghĩ đến anh ấy làm tổn thương mình sâu sắc vậy, chỉ muốn mãi đuổi anh ấy đi, nhưng sau khi thực xa rồi, mới phát hiện anh ấy đã mang theo tất cả cảm xúc của tôi. Bề ngoài là đang trừng phạt anh ấy, thực tế lại chính là tự phạt mình.

“Muốn về rồi sao?” Chu Chính cuối cùng cũng định thần lại, quay đầu hỏi tôi.

“Ừm.”

“Thị trường và sales là hai lĩnh vực không giống nhau, có thể làm tốt sales, không hẳn đã làm tốt công việc thị trường. Muốn trở thành một nhà quản lý, thì cái gì cũng phải làm tốt, những công việc này nhất định phải rõ, chỉ như vậy mới không bị cấp dưới lừa gạt. Thực ra không chỉ thị trường, sales, tài vụ và nhân sự có cơ hội cũng đều phải biết.”

Tôi có chút ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh ấy.

“Muốn làm một nhà quản lý ngoại trừ nắm vững các kiến thức cố định trong sách, thì kinh nghiệm tích lũy được từ thực tế mới là cái đáng quý nhất.”

“Anh cảm thấy tôi sau này có cơ hội đến những bộ phận đó học hỏi không?” Tôi tròn mắt hỏi anh ấy.

“Đương nhiên là có, một nhà quản lý tài giỏi, nếu không hiểu làm sales, chỉ biết làm chế độ, xem bảng biểu, thì doanh nghiệp đó không thể phát triển tốt lên, nếu không hiểu sales, cô không nhất định phải cứ làm về sales. Sales, thị trường, tài vụ, nhân sự..., mỗi một công việc đều tương tự có rủi ro, chỉ là cách thể hiện

không giống nhau mà thôi. Cô là em gái tôi, tôi đương nhiên sẽ cho cô cơ hội học tập như vậy, dù cho cô sau này rời công ty Vĩnh Chính, cũng không khó tìm một công việc tốt.”

Nhìn thấy tôi có vẻ ngạc nhiên, anh ấy cười càng vui hơn, nói thêm: “Có thể làm tốt không, còn phải xem khả năng làm việc của cô, dù cho cô là em tôi, tôi cũng chưa từng thiên vị cô trong công việc trước đây, sau này càng không thể.”

Tôi hít sâu một hơi, bắt đầu cảm thấy cảm kích Chu Chính từ tận đáy lòng, học để dùng, là điều ai cũng hướng đến sau khi tốt nghiệp.

Tôi biết Chu Chính cho tôi chính là một sân chơi, tuy anh ấy nói không sai, từ khi bắt đầu vào Vĩnh Chính, tôi đều dựa vào sự nỗ lực của bản thân mình mà làm, dù cho lần đó tôi cần anh ấy giúp đỡ, anh ấy cũng không quan tâm, chỉ giảng một vài đạo lý cho tôi thôi. Những người nỗ lực có rất nhiều, không hẳn ai cũng có cơ hội như vậy, tôi thực sự cảm ơn anh ấy.

Lúc tôi định thần lại, ngẩng đầu nhìn anh ấy, tôi nhìn thấy một nụ cười tràn trề trên khuôn mặt mình trong mắt anh ấy, bao nhiêu ngày như vậy, dường như hôm nay là tôi cười nhiều nhất... Tôi phát hiện Chu Chính dần khép miệng cười, chăm chú nhìn thần thái của tôi...

Chính vào lúc này, xe đột nhiên phanh gấp, đầu tôi va mạnh về bực phía trước, hoa hết cả mắt, chân tay lạnh cứng.

Sau vài giây, mới nhìn lại bình thường được, một cánh tay mạnh mẽ chắn trước mặt tôi, nhìn có vẻ, hầu như trong chớp lát vừa rồi, ý thức muốn đỡ tôi.

“Cô không sao chứ?” Giọng nói Chu Chính lạc đi. “Không sao, còn anh?” Tôi day day trán, chỗ đó bị lỗi lên, có thể coi là đáng sợ nhưng không nguy hiểm.

“Kìa, sống đến 30 tuổi, lần đầu lái xe xuất thần vậy, cô đúng là trúng thưởng rồi.” Chu Chính thắt dây an toàn, không có chuyện gì. Nhìn qua cửa sổ xe, tôi thấy xe của chúng tôi va vào một chiếc xe khác. Anh ấy tháo dây an toàn, tôi cũng theo anh xuống xe. Quan sát kỹ, xe đối phương không sao, nhưng xe chúng tôi mũi bên trái đầu xe lại bị móp vào một miếng.

Đối phương có một lái xe bước xuống, nhưng lúc chúng tôi đứng vững rồi, cửa xe đối phương lại một lần nữa mở ra.

Có lúc duyên phận giữa người và người, giống như trong sách nói đúng là đã định từ kiếp trước.

Tưởng Nhược Phàm từ trong xe đi ra, nhìn ánh mắt anh ấy, tôi nhìn thấy cảm giác không dám tin, ngạc nhiên đan xen trong mắt anh ấy.

Dáng vẻ Tưởng Nhược Phàm mặc vest lịch sự tôi thấy rất nhiều rồi, song lúc này, tôi thấy một mùi vị khác lạ trên cơ thể anh ấy, quan sát hồi lâu, ánh mắt nhìn vào cổ tay anh ấy, anh ấy đeo một chiếc đồng hồ, dưới ánh sáng mặt trời, sáng lấp lánh. Tôi bỗng nhiên ngộ ra, chính là sự quý phái, Tưởng Nhược Phàm đúng đó, đã không phải là anh Tưởng sống giản dị mộc mạc mà tôi quen, rất xuất sắc, rất chói mắt...

“Đồng Đồng, đúng là em, em không sao chứ?” Anh ấy nói, đã sắp bước về chỗ tôi, cầm chặt vai tôi nhìn từ đầu đến chân: “Em không sao...” Chỉ là đầu bị va hơi một chút thôi, ánh mắt anh ấy lại nhìn vào bụng dưới của tôi. Tôi đỏ mặt, ánh mắt đó nhắc tôi rằng, đã lâu vậy rồi, tôi dường như vẫn chưa giải thích cho anh ấy rằng tôi không hề có thai, chẳng trách anh ấy lại nhìn tôi bằng ánh mắt ấy.

44. Chương 44

Quả nhiên Tưởng Nhược Phàm cau mày lại, im lặng. Trước mặt Chu Chính tôi lại ngại giải thích, chỉ có thể cười nói: “Nhược Phàm, em rất khỏe, thật sự rất khỏe.”

“Là Tưởng tiên sinh sao, đúng là vinh hạnh!” Không ai giới thiệu, Chu Chính tự đi tới bên cạnh tôi, giơ tay về phía Nhược Phàm: “Tôi là Chu Chính!”

“Nhược Phàm, đây là sếp của em, lần này em đến thành phố T công tác.”

Tưởng Nhược Phàm nhìn Chu Chính một lượt, anh ấy luôn dịu dàng, trong mắt lộ vẻ hơi chút cảnh giác, song cuối cùng vẫn giơ tay ra bắt tay Chu Chính.

“Hai người đi đâu? Tôi đưa đi nhé, chiếc xe này tôi sẽ phái người đi xử lý!”

“Trước tiên chúng tôi về khách sạn thay đồ, sau đó tới chỗ một khách hàng.” Tôi tranh lời, thấy Chu Chính không có ý từ chối, tôi nói tên khách sạn. Xe lao nhanh trên đường, Nhược Phàm hỏi tôi lúc xuống xe: “Đồng Đồng, buổi tối nếu có thời gian, chúng ta đi ăn cơm nhé?”

“Vâng, được!”

Nhược Phàm mỉm cười, rồi lên xe.

Thấy xe đi xa rồi, Chu Chính cười trêu tôi: “Anh Tưởng này có thể coi là nổi tiếng ở thành phố T đấy, không chỉ kế thừa công ty của gia tộc, mà còn nhiều lần hợp tác nhiều hạng mục công ích với Chính phủ. Anh ấy nếu chịu giúp chúng ta, thì chúng ta mở công ty ở thành phố T này, đoán là thành quả còn tốt hơn là ở Tổng công ty ấy chứ. Anh ấy dường như không thích tôi lắm, tôi chỉ có thể dựa vào cô thôi!” Trong ngữ khí Chu Chính lộ vẻ không cam tâm.

Tôi biết anh ấy là đang trêu tôi. Chu Chính là một người rất kiêu ngạo, bản thân một mình tay trắng lập nghiệp, tuy quy mô công ty không lớn, song tôi biết từ trong thâm tâm anh ấy coi thường những người giàu sẵn như Tưởng Nhược Phàm.

Buổi tối, Tưởng Nhược Phàm cho xe đến đón tôi, đến nơi mới thấy một khu biệt thự sát biển trước mặt. Có người mở cổng sắt lớn khắc hoa ra, xe lao thẳng vào trong khu biệt thự.

“Cô Tiêu, mời vào trong, thiếu gia đã chờ cô rất lâu ở tầng 2.”

“Vâng, phiền bác đưa cháu đi.” Đứng ở đại sảnh tầng 1 khu biệt thự, tôi đúng là mở rộng tầm mắt trước sự hào hoa ở đây.

Lên tầng 2, tôi nhìn thấy Nhược Phàm đang đứng trước cửa sổ phòng giữa, anh ấy mặc một chiếc áo len chui đầu màu trắng, quần dài màu vàng nhạt, nhìn ra biển phía ngoài cửa sổ.

Sau anh ấy, bày một chiếc bàn ăn to, thức ăn bên trên không phải là thịnh soạn, mà đều là các món ăn hàng ngày tôi thích ăn.

“Nhược Phàm...” Giọng nói của tôi có chút khàn khàn, hơi khó nghe, song anh ấy vẫn nghe thấy.

“Đồng Đồng, em tới rồi!” Anh ấy đi tới kéo ghế cho tôi, đợi sau khi tôi ngồi xuống, ngồi cạnh tôi.

“Có phải hôm nay không tình cờ gặp em, em sẽ không nói cho anh biết em đến thành phố T không?” Trong ngữ khí anh ấy có chút thất vọng không hề giấu diếm.

“Ừm, lần trước khi anh rời thành phố A cũng chẳng phải là không nói cho em biết sao? Chưa từng nghe câu này sao, tình bằng hữu giữa những người quân tử trong sạch, tình cảm giữa chúng ta còn cần lấy việc gặp hay không gặp để đo lường sao?” Tôi uống một ngụm canh hải sản, cười và nói.

“Lúc đó anh cho rằng em...” Anh ấy nói, ánh mắt lại lướt nhìn vào bụng dưới của tôi. Mặt tôi rất nhanh lại đỏ lên.

“Anh nghe nói Mộng Hàn định tự ra mở công ty.”

Mộng Hàn muốn tự mở công ty sao? Sao em chưa từng nghe anh ta nói?

“Mộng Hàn đang bàn chuyện này với một nhà đầu tư ở Hương Cảng, và người đó có quan hệ nhiều đời với nhà anh.”

Tôi cúi đầu ăn thức ăn anh ấy gấp cho tôi: “Anh ngầm điều tra anh ta?”

“Anh chỉ là muốn biết anh ấy có tốt với em không thôi?”

“Nhược Phàm, em rất tốt, thật đấy!” Không ngờ lại khiến anh ấy lo cho tôi như vậy, cũng không hy vọng anh ấy quá quan tâm đến Mộng Hàn.

Tưởng Nhược Phàm nhìn tôi, cuối cùng thở dài không có cách nào, anh ấy dùng tay sờ trên đỉnh đầu, nhẹ giọng nói: “Ban đầu anh chỉ là muốn biết, một người đàn ông yêu em như vậy, sao lại có thể quyết tâm ly hôn với em.”

Anh ấy rất cục đang ám chỉ điều gì?

Tôi và Chu Chính ở thành phố T làm việc đến buổi sáng ngày 29 tháng Chạp, Chu Chính đưa tôi lên tàu hỏa, lúc tôi một mình về nhà, đã là buổi tối rồi.

Không khí trong nhà có thể đoán ra, lấm bầm còn có thể chịu nổi, điều không chịu nổi nhất là mẹ đã định cho tôi một đối tượng kết thân vào mừng 6. Lần này, ngay cả bố và em trai tôi cũng đứng về phía mẹ tôi.

Trong chớp mắt đã sang mừng 3 rồi, tôi mặc đồ ngủ, xoa tóc dọc sách trên giường, đột nhiên nghe thấy có tiếng chuông leng keng.

“Xin hỏi, đây có phải là nhà Tiêu Đồng Đồng không?”

“Phải.”

“Bác là bác trai sao, cháu là Chu Chính đồng nghiệp của Đồng Đồng, đưa bố mẹ đi một vòng nhà họ hàng, đi qua huyện X, qua chúc tết nhà bác.”

Đầu óc tôi âm một tiếng.

Vội đi dép vào, tóc xoa lao ra khỏi phòng, quả nhiên là Chu Chính đang xách túi đồ đứng ở cửa rồi.

Anh ấy sao có thể đến đột ngột vậy, sao lại biết địa chỉ nhà tôi?

Còn chưa kịp đợi tôi nói gì, mẹ đã nhanh chân chạy từ trong bếp ra, mẹ nhanh tay tháo tạp dề, cầm trong tay, người đã chặn trước mặt tôi, liên tiếp nói: “Mau vào đi... bên ngoài lạnh lắm...”

Chu Chính cười xách túi đồ đưa cho bố, bố có vẻ nhận hay không nhận không rõ, vội nói: “Từ xa tới, còn mua gì vậy...”

“Sao anh tới được vậy?”

“Con nha đầu đáng chết, sao lại nói chuyện như vậy?” Mẹ nói, rồi véo mạnh vào eo tôi một cái, đau đến suýt rớt nước mắt.

“Mẹ, đây là sếp ở công ty con, không phải là người con nói...” Mẹ rõ ràng là hiểu lầm rồi.

Không hiểu con bằng mẹ, nhìn tôi sốt ruột cứ giậm chân, thần thái của mẹ cũng ảm đạm đi chút. Nhưng lại ân cần với Chu Chính sau vài giây, khuôn mặt bà lại nở nụ cười, dẫn anh ấy vào ghế sofa ngồi, “Hôm nay mừng 3, tôi đang chuẩn bị làm bánh rán, lúc đi cháu mang vài cái đi mà ăn.”

“Cảm ơn bác gái, lúc nhỏ mẹ cháu cũng làm bánh rán, cháu rất thích ăn. Bác cứ nường đi ạ, khi cháu đi cháu sẽ mang nhiều một chút ạ!” Nhìn khí phách đầy mình của Chu Chính, mẹ vừa nghe đã hứng thú lên càng cao rồi, gọi bố đi rót trà, rồi lao vào bếp. Bố bưng bình trà ra, cũng đi vào bếp giúp mẹ, trong phòng khách chỉ còn lại hai người, tôi và Chu Chính.

“Có chuyện gì vậy?”

“Cô là em gái tôi, Tết đến thăm bố mẹ cô, sao vậy, không hoan nghênh à?”

“Không phải là không hoan nghênh... chỉ là quá đột ngột thôi, hơn nữa, sao anh cũng không gọi điện cho tôi? Mà sao anh lại biết tôi sống ở đây?”

“Tôi tiễn bố mẹ rồi, cô chẳng phải nói về nhà có phiền phức sao, tôi giúp cô giải quyết, đảm bảo không để bố mẹ cô hiểu lầm, họ lại không ép cô lấy chồng. Còn địa chỉ của cô, bản photo chứng minh nhân dân của cô chẳng phải có trên đó sao?”

“Ừa.” Khả năng của Chu Chính tôi chưa từng hoài nghi, nhưng Tết anh ấy đến nhà tôi đúng là quá làm tôi bất ngờ rồi.

“Một lát nữa tôi sẽ về thành phố A, còn có một vài bữa tiếp khách đang chờ.” Anh ấy thở dài một hơi. Nhưng tôi lại vì câu nói này mà thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Mới 11 rưỡi, bánh rán của mẹ đã bày lên bàn rồi, bố mở bình rượu ngon mà hôm 30 Tết không nở mở, muốn mời Chu Chính.

“Bố, một lát người ta còn phải lái xe!”

Bố đột nhiên hiểu ra, “lái xe không thể uống rượu.” Nhưng Chu Chính lại giơ tay cầm lấy bình rượu trong tay bố tôi, “Bác trai, cháu không uống rượu kính bác, thì để cháu rót cho bác.”

Mẹ đứng bên cạnh bố giúp chúng tôi bày đĩa, nhìn Chu Chính, lại nhếch mép cười. Điện thoại của tôi reo lên, đứng dậy đi vào phòng ngủ nghe điện. Đằng sau vọng đến tiếng cười của bố và Chu Chính lúc đang nói chuyện.

Là điện thoại của Mộng Hàn.

“A lô”

“Đang ở nhà không? Anh đã đến huyện X rồi, một lát sẽ đến cổng nhà em.”

“Anh một lát là tới sao?” Tim tôi đập thành thịch rất nhanh, các cảm xúc cũng trào lên, cuối cùng vẫn để hứng thú và sự kích động chiếm ưu thế.

“Ừm, qua đèn đỏ, tạm dừng lại.”

Còn nhớ trước kia những năm mà chúng ta yêu nhau cho đến khi kết hôn, cứ Tết lại đưa anh ấy về nhà cùng tôi một lần, đơn giản giống như muốn lấy mạng anh ấy. Từ cái nhìn đầu tiên mẹ đã không thích anh ấy, lúc đó chúng tôi lại không có tiền mua quà gì cả, mỗi lần gặp nhau, khuôn mặt mẹ điều dài như cái bươm.

Còn để Mộng Hàn chủ động đi nịnh nọt ai, thì lại càng là điều không thể. Mộng Hàn đến nhà tôi số lần đếm trên đầu ngón tay, sau khi đến việc làm nhiều nhất chính là ngồi đọc báo trên sofa, chịu đựng từng giây từng phút, như bị hình phạt.

Không ngờ có một ngày như vậy, anh ấy có thể chủ động chạy đến vào dịp Tết, để chúc Tết bố mẹ tôi. Dù cho anh ấy có phải vì hổ thẹn với tôi hay không, chỉ là vì để tôi tha thứ cho anh ấy thì anh ấy mới làm vậy, tóm lại anh ấy có thể có chuyển biến như vậy, tôi đã vô cùng vui mừng rồi. Người con gái như tôi đặc biệt thật sự rất thích dễ dàng, chỉ cần người tôi yêu chịu thật lòng nghĩ cho tôi, anh ấy sẽ có thể biết điều tôi muốn cũng không nhiều.

Cầm điện thoại trong lòng bàn tay, trong phòng khách lúc này đang vui vẻ uống rượu, tiếng cười không ngớt, khiến tôi cau mày hồi lâu.

Mẹ tôi nhìn thấy ánh mắt đỏ của Chu Chính, cũng cười típ mắt. Nếu năm đó bà chịu cười như vậy với Mộng Hàn, thì chúng tôi có lẽ đã không thể ly hôn.

Tôi đóng cửa vào, thay đồ, chải tóc rồi buộc đuôi gà, cầm di động đi ra. Tôi đi vào bếp, nhìn thấy trên đĩa đặt 7, 8 cái bánh rán vàng ươm, long trọng đặt ở đó, không cần nghĩ cũng biết, đó nhất định là dành cho Chu Chính, rút cái hộp cơm từ trong ngăn kéo ra, kẹp bánh rán vào trong, trực tiếp bưng ra.

“Mẹ đừng lải nhải nữa, một lát sắp còn có việc quan trọng, đây là bánh rán của sắp cầm về, tôi bưng ra. Sắp con công việc bận rộn ăn xong cơm là phải đi rồi, tôi đặt ở đây, không chút lại quên mất.”

“Ăn xong cơm là đi rồi ư? Khó lắm mới đến nhà chơi một chuyến, buổi chiều để Đồng Đồng đưa anh đi vài vòng quanh huyện, năm ngoái miếu Thành hoàng mới tu sửa xong, nghe nói đã được phong là một trong vài điểm du lịch trong tỉnh.” Mẹ đặt đĩa xuống nhìn Chu Chính.

Về mặt Chu Chính dù một chút cũng không thay đổi, chỉ tiếp lời tôi cười và nói, “Bác à, buổi tối cháu thực sự có việc, lần sau nhất định cháu lại đến.” Tiếp đó, anh ấy lại nói một vài biểu hiện của tôi trong công việc

và hi vọng của anh ấy đối với tôi, nói rồi lại chuyển đến chuyện đi xem mặt mừng 6 của tôi. [bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Mẹ liếc tôi, hừ một tiếng, rồi nói với Chu Chính: “Con nha đầu này, công việc học tập xưa nay chưa từng làm bác lo lắng, chỉ có việc hôn nhân đại sự ít duyên, trước đây bị người ta lừa, bây giờ không lo lắng, làm bố mẹ tức chết, nó cứ như là không có việc gì vậy.”

“Đồng Đồng là một cô gái độc lập lại rất có chủ kiến, về tình cảm không thể miễn cưỡng, hôm nay cháu nói thật lòng, cháu cảm thấy bất luận sau này Đồng Đồng có quyết định thế nào đối với chuyện hôn nhân của cô ấy, thì bác và bác trai cũng nên ủng hộ cô ấy. Dù sao hạnh phúc hay không chỉ có bản thân cô ấy mới cảm nhận được, người khác cho là hạnh phúc, đối với cô ấy mà nói chưa hẳn đã phù hợp.”

Trong phòng bỗng chốc yên tĩnh, tôi cảm kích nhìn Chu Chính.

Bố luôn ít lời, vừa nâng ly: “Bà xã à, người ta nói đúng đấy, bọn trẻ lớn rồi, chúng ta không quản nhiều nữa, con gái không muốn xem mặt, chúng ta không ép nó nữa...” Mẹ không nói, nghĩa là đồng ý.

Chu Chính đúng là nhân tài, anh ấy cười nhìn tôi, di động của tôi lúc này lại reo lên, nhìn số trên màn hình, trong lòng tôi căng thẳng. Mộng Hàn nhanh vậy đã đến rồi?

“Điện thoại của con hôm nay sao mà nhiều vậy?” Mẹ không vui hỏi. “Một người bạn!” Nói rồi, tôi lại chạy vào phòng ngủ, đóng cửa lại, nhẹ giọng hỏi: “Anh đến rồi à?”

“Ừ, anh đến cổng tiểu khu nhà em rồi.” Tôi im lặng một lát, nói: “Em xuống đây, em sợ anh trực tiếp lên sẽ làm bố mẹ em giật mình.” Đúng là đến lúc này, tôi vẫn căng thẳng đến toát mồ hôi tay.

“Ừ, thế cũng được!”

“Mẹ, con xuống nhà lát, lên ngay đây ạ!”

“Con đi đâu vậy, khách đang ở đây mà!” Mẹ tức đứng phắt dậy, giơ tay muốn tát vào đầu tôi. Nép về sau, tôi thực sự chột dạ, hồi lâu mới lấy lại dũng khí nói: “Một người bạn đến... con xuống đón anh ấy...”

“Bạn?” Hai mắt mẹ lướt nhìn tôi, khuôn mặt nhìn không ra là vui mừng hay tức giận. Tôi liếc mắt Chu Chính, nụ cười trên khuôn mặt anh ấy dần nhạt đi, cau mày nhìn tôi.

Tôi nghĩ anh ấy nhất định cũng đoán ra là Mộng Hàn đến. Xuống lầu, chạy thẳng ra cổng tiểu khu, từ xa đã nhìn thấy xe Mộng Hàn dừng dưới gốc cây khô bên trái.

Cửa xe mở ra, Mộng Hàn đi ra từ trong xe.

Tôi đột nhiên dừng bước, đứng như trời trồng, sự uất ức trào dâng nơi sống mũi.

45. Chương 45

Anh ấy cau mày lại, mím chặt môi, nhìn tôi thật kỹ, từ từ giơ hai tay ra phía tôi. Vạt dưới áo gió của anh ấy bị gió thổi lên, nụ cười trên mặt dần dần hiện lên được ánh nắng rọi lên một lớp màu vàng.

Sự uất ức của tôi càng lên, thì ra yêu và hận đan xen trước đây tôi cũng đều chưa quên, thì ra cảnh tượng nát lòng đó vẫn còn rõ ràng như vậy...

Song hai chân lại không chịu nghe lời, tôi lao nhanh về phía anh ấy, đầu lao vào lòng anh ấy, nước mắt cứ thế tuôn trào, vùi đầu vào ngực anh ấy, khóc thút thít.

“Nha đầu ngốc, xin lỗi em...” Tôi cảm thấy tim anh ấy cũng đang đập thật nhanh như vậy, cánh tay anh ấy khép lại, ôm tôi vào trong lòng thật chặt. Mùi hương trên người anh ấy vẫn còn mùi thuốc lá nhẹ nhẹ, tôi cứ tham lam mà hít lấy hít để, hai tay bắt giắc vòng qua eo anh ấy, “Mộng Hàn, ai bảo anh đến đây, anh đi đi...”

Anh ấy dùng tay lau vết nước mắt trên mặt tôi.

“Em chính là gốc, cho nên mới bị anh lừa, em chính là gốc mới có thể...”

Anh ấy ôm tôi, một câu cũng không nói gì.

“Mẹ em nếu biết anh đến nhất định sẽ nổi trận lôi đình.” Tôi khóc đủ rồi, đối mặt với hiện thực, lại lo lắng.

“Sớm muộn gì ngày này cũng phải đối mặt.” Trong giọng nói của anh ấy, tôi nghe thấy, anh ấy cũng đang lo lắng. Tôi nghĩ nếu không phải trước đây đột ngột xảy ra chuyện của Lâm Uyển Uyển, có lẽ anh ấy không thể nhanh đến như vậy. Xưa nay anh ấy đều là một người làm gì cũng có kế hoạch, việc không có chuẩn bị như lúc này, anh ấy ít khi làm.

“Anh thực sự muốn lên sao?”

“Ít nhất, nên để họ biết, anh có thành ý chủ động muốn tái hôn với em.” Ngón tay anh ấy từ từ thư giãn đôi mày đang cau lại của tôi.

“Anh đã mua một vài thứ ở sau xe, đi thôi!” Anh ấy kéo tay tôi thật chặt, đi về phía đuôi xe.

“Chu Chính cũng ở đây, anh ta đột nhiên tới, nói là một lát đi ngay!”

Mộng Hàn bỗng đứng cứng đờ người, im lặng vài giây, trong ánh mắt lộ vẻ ớn lạnh.

“Anh ta đang ở đây sao...” Mộng Hàn mím chặt môi, mở cốp xe ra. Tôi xách chúng trong tay, trong lòng có chút không có sức lực. Tôi biết tính cách anh ấy và tôi có lúc rất giống, nếu tôi cố ý để anh ấy tránh Chu Chính thì trong lòng anh ấy có lẽ càng không vui.

Qua hai tầng lầu, Mộng Hàn đột nhiên dừng chân. Tôi nhìn theo ánh mắt anh ấy, tâm trạng theo đó cũng bị lắng xuống. Bố và mẹ giống như nhân vật trung tâm đang tiến Chu Chính cũng đi về hướng của chúng tôi. Còn Chu Chính hiển nhiên đã nhìn thấy chúng tôi.

Tôi đoán Chu Chính cũng không muốn để Mộng Hàn ngại, không đợi tôi đã vội vã đi rồi, ai ngờ người tính không bằng trời tính.

Lúc này, mẹ và bố rõ ràng cũng nhìn thấy tôi và Mộng Hàn. Cách một đoạn, nhưng tôi cũng cảm thấy trong ánh mắt của mẹ như sắp phun lửa vậy.

Lại là Chu Chính bước nhanh tới, cười với tôi và Mộng Hàn nói: “Hai người về rồi à, tôi có việc phải đi trước, có gì liên lạc điện thoại sau!” Nói rồi anh ta quay người vẫy tay chào bố mẹ tôi, bước nhanh qua chúng tôi.

“Đợi đã.” Mẹ lao theo, không quan tâm gì tới tôi, chạy đến gần Chu Chính, đưa hộp cơm trong tay cho anh ta. “Đây là bánh rán Đồng Đồng đưa cho cháu, đừng quên chứ.”

Tôi cảm nhận thấy tay Mộng Hàn càng ngày càng lạnh...

Tiếng xe hơi đằng sau dần dần nghe không rõ nữa. Tôi cảm thấy một luồng ngoại lực đẩy đến, có ai đẩy tôi thật mạnh từ sau một cái, tôi chốc lát không đứng vững, cả người lao ngã xuống đất, cổ tay và đầu gối đều đau kinh khủng.

“Tiêu Đồng Đồng, con đừng nói với mẹ, người đàn ông con muốn dẫn về dịp Tết chính là anh ta nhé! Con đừng có mà nói, nếu không thì hôm nay mẹ sẽ đánh chết con!”

Mẹ chỉ tay vào tôi, toàn thân run lập cập. Bố đi tới đỡ lấy bà ấy, “Bà xã, Tết nhất đánh con làm gì?”

“Mẹ! Là con xin Đồng Đồng tái hôn với con, mẹ đừng trách cô ấy.” Mẹ bị lời xưng hô của Mộng Hàn khiến kinh ngạc nói không nên lời, neho mắt nhìn anh ta, đột nhiên nghiêng răng nói: “Ai là mẹ anh? Đừng có gọi lung tung.”

Sắc mặt Mộng Hàn trong chốc lát tái mét không còn giọt máu. Tôi giãy dụa đứng lên đi đến cạnh anh ấy, “Mẹ, trước tiên đừng tức giận, chúng ta vào nhà hãy nói được không?” Lúc này tôi đã thấy rất nhiều người ở lan can thò đầu ra, nhìn về phía chúng tôi. Mẹ luôn thích thể diện, tức đến mức mặt lạnh tanh, giậm chân đi về phía trước. Chúng tôi lạng lẹ đi theo sau.

Chúng tôi vừa vào cửa nhà, mẹ đã đóng cửa ầm một tiếng, lúc nhìn tôi đã nước mắt dàn dụa.

“Mẹ...” Bao nhiêu năm rồi, mẹ hầu như chưa từng rơi lệ, ngoại trừ khi bố con sinh bệnh, vài lần đều là vì con và Mộng Hàn. Nhìn mái tóc hoa râm của mẹ, tôi gần như muốn cắn nát môi mình.

“Tôi xin anh hãy bỏ qua cho đứa con này của tôi...” Nói rồi, mẹ quỳ xuống trước Mộng Hàn.

“Mẹ...” Tôi thét lên, Mộng Hàn cũng quỳ xuống.

“Con gái, mau đỡ mẹ dậy.” Bố vội đi tới kéo cánh tay mẹ. Mẹ vung tay ông ấy ra, ông ấy bắt lực vỗ vào đùi mình, khuôn mặt khổ sở nhìn Mộng Hàn, “Tết nhất, lại tạo nghiệp gì đây!”

“Sở Mộng Hàn, tôi nghe nói anh giờ có tiền rồi, anh muốn tìm cô gái như thế nào chẳng được. Đồng Đồng nó không có mắt nhìn, bị anh hại một lần, vẫn không nhớ đau, song anh không thể vì vậy, mà còn tiếp tục lừa gạt nó...Nó đã sắp 30 tuổi rồi, anh lại làm lỡ vài năm nữa của nó, cả đời nó sẽ bị hủy mất.”

“Mẹ, trước kia là con sai, không chăm sóc tốt Đồng Đồng, khiến cô ấy chịu nhiều đau khổ, con sẽ dùng nửa đời còn lại bù đắp cho cô ấy. Đồng Đồng, cô ấy rất hiếu thuận, mẹ như vậy, Đồng Đồng chịu không nổi, mẹ mau dậy đi. Sao đến một câu trách con mẹ cũng không có?” Nói rồi Mộng Hàn không chờ phân bua lao lên dìu mẹ dậy. Bố thì đỡ bà ấy ở mé khác.

Chân của tôi mềm nhũn ra, hai tai ù ù, mẹ đúng là quá hận rồi.

Cảm giác người nhẹ bẫng, ngẩng đầu lên, thì ra Mộng Hàn đỡ tôi dậy. Mẹ được bố dìu dậy ngồi trên ghế đối diện, nhắm mắt im lặng rơi lệ.

“Mẹ, Tết rồi, mẹ đừng khóc nữa.” Tôi nghẹn ngào nói.

“Con gái, mẹ sắp 60 tuổi rồi, sống đến 80 tuổi, cũng chỉ còn 20 năm thôi. Mẹ không vì mẹ cậu ta từng mắng chửi mẹ, vì thể diện của mình mà phản đối hai đứa. Con và nó nói chung là không thể sống tốt với nhau. Con còn nhớ không, lúc đầu mẹ phản đối hai đứa kết hôn, con quỳ trước mẹ, đảm bảo anh ta nhất định sẽ tốt với con, đối tốt với nhà ta, song kết quả thì thế sao...”

“Lúc đó, mẹ không phải vì mềm lòng tin con, thì bây giờ con có thể đã có con biết chạy rồi. Nhìn lại con bây giờ xem, sắp 30 tuổi rồi, còn một mình cô độc đi đi lại lại trước mặt mẹ, mỗi lần nhìn thấy em con dẫn cháu về nhà, mẹ lại nghĩ tới con, rồi không chớp mắt được.”

“Bây giờ mẹ không cần con phải tìm người có tiền, chỉ cần có một người đàn ông tốt sống với con, mẹ cũng yên tâm rồi. Song người này, thì chỉ nói gia đình anh ta thôi, có thể dung nạp con không? Nếu mẹ anh ta không đồng ý hai đứa ở cùng nhau, thì anh ta sẽ vì con mà không nhận mẹ sao? Một người mà ngay cả mẹ cũng không cần, thì còn có thể mong đợi gì anh ta tốt với con? Nếu theo bà ta, thì những ngày sau này của con sống thế nào đây? Những năm đó, con vì cậu ta, mà ngậm đắng nuốt cay bao nhiêu? Bây giờ người ta có tiền rồi, con càng không thể mất mặt. Con từ nhỏ đã kiên cường, đánh bao nhiêu lần cũng không thay đổi tính cách, nhưng lần này mẹ xin con, hãy cắt đứt với cậu ta đi...”

Giọng nói của mẹ không còn cay nghiệt như vừa rồi, mà khóc lóc, lòng tôi đau giống như bị dao cắt vậy, “Mẹ... con cũng biết... nhưng con không làm được, không bỏ anh ấy được.”

Nếu thực sự có thể, thì những năm qua con sớm đã quên anh ấy rồi, sao còn có ngày hôm nay?

“Mẹ, con đã sai ba năm, cuộc đời này của con con tuyệt đối không thể bỏ rơi Đồng Đồng nữa, những điều mẹ lo lắng, con không thể đảm bảo không thể xảy ra, con sẽ cố gắng hết sức để giải quyết những vấn đề đó. Xin mẹ cho con thời gian, con sẽ mang lại hạnh phúc cho Đồng Đồng.” Từng chữ từng câu Mộng Hàn nói, đều chắc như đinh đóng cột.

“Tôi không tin, cậu có thể đảm bảo mẹ cậu có thể đối tốt với nó không?”

“Mẹ...”

Mẹ lau khô nước mắt, hận nghiêng rằng, “Đàn ông trong thiên hạ này đều chết hết rồi sao? Sao cứ phải tìm cậu ta? Con muốn người đẹp có người đẹp, muốn học lực có học lực, con cảm thấy khó tìm thấy người hơn cậu ta sao? Người đàn ông giống như Chu Chính hôm nay đó, chẳng phải quá tốt sao?”

“Mẹ, mẹ nói linh tinh cái gì, đó là đồng nghiệp của con!”

Tính khí của mẹ luôn nóng, lúc này tranh luận với bà ấy chỉ có thể khiến bà ấy càng nóng. Tôi nhìn Mộng Hàn không nổi. Chỉ thấy anh ấy bước lên trước, đi lại gần mẹ, cung kính khom người 90o với bố mẹ, bố trừng mắt nói không nên lời, mẹ cũng cau mày, nhìn anh ấy.

Mộng Hàn đứng nghiêm chỉnh, vô cùng trịnh trọng nói: “Bố mẹ, con không hi vọng bố mẹ đồng ý con ngay, trước đây đều là lỗi của con, nhưng xin bố mẹ tin con, con và Đồng Đồng tái hôn là muốn tốt cho cô ấy, cho cô ấy hạnh phúc, cố gắng hết sức để bảo vệ yêu thương cô ấy. Sớm muộn có một ngày, mẹ con cũng sẽ đồng ý cô ấy.” Từ một người đàn ông từng cao ngạo trước mặt mẹ tôi không chịu nói một câu nhún nhường giờ đây nói ra những điều này, chẳng trách bố mẹ đều về khó tin như vậy.

“Mẹ, cả đời con quyết định ở bên anh ấy rồi.” Nước mắt lướt lướt, tôi lao về phía Mộng Hàn, đứng cùng anh ấy.

“Hừ, oan nghiệt, đúng là oan nghiệt... năm nay đúng là không tốt gì.”

“Bố, mẹ, con đi trước đây!” Mộng Hàn giơ tay muốn kéo tôi, nhưng nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của mẹ, lại thu về.

“Em tiễn anh.” Tôi túm lấy tay Mộng Hàn đi ra ngoài.

“Con quay lại cho mẹ, không cho đi!” Mẹ hét to.

“Ui chao, bà xã à...” Bố đứng bên cạnh im lặng bỗng nhiên rên rỉ. “Ông à, ông sao vậy?” Mẹ lo lắng hỏi. Tôi cũng lo lắng, hồng rồi! Bệnh tim của bố! Mới quay đầu, đã thấy bố lên đưa mắt ra hiệu rồi.

“Không sao, trong lòng hoảng loạn, bà đỡ tôi vào phòng nằm cái, đừng có ồn nữa, im lặng chút.” Mẹ sợ đến mức cứ gật đầu, rồi không quan tâm chúng tôi nữa, dìu bố vào trong phòng ngủ.

Lúc vào tới nhà, mẹ gọi mình tôi đến trước mặt, không la hét mắng chửi như tôi tưởng tượng, mà giọng nói mẹ bình tĩnh, tôi nghe càng thấy lo lắng. “Chỉ cần mẹ còn sống, thì tuyệt đối không thể đồng ý chuyện hôn sự giữa con và Mộng Hàn.”

Mùng 6, tôi không cho Mộng Hàn đến đón tôi, một mình đi tàu hỏa đến thành phố A. Lúc xếp hàng mua vé tàu, nhận được điện thoại của Hân Hân, “Đồng Đồng, cậu nói xem tôi nên làm thế nào đây?”

“Sao vậy?” Nghe khẩu khí, cô ấy thực sự đang lo lắng.

“Mẹ tôi không cho tôi lên thành phố A làm việc nữa, giữ tôi ở nhà xem mặt, đợi kết hôn.”

Thực ra bình tâm mà nói, việc Hân Hân ở lại bên bố mẹ không hẳn không phải là một lựa chọn tốt.

“Hân Hân, cậu thấy thế nào? Cậu cảm thấy mình có nhất thiết ở lại thành phố A không?”

“Ui dào, cậu không biết đâu, bố mẹ Ông Tường gọi điện cho bố mẹ tớ nói chỉ nhận tớ là con dâu thôi, nói tên khốn đó là nhất thời bị mê hoặc, họ tuyệt đối không thể đồng ý con hồ ly tinh đó, còn nói ngày 30 Tết Ông Tường dắt con hồ ly tinh đó về, bị họ đuổi đi rồi. Mùng 1, Ông Tường lại về một mình, thì mùng 3 đã đi rồi. Bố tôi kịch liệt phản đối, còn mẹ dường như lại mềm lòng.”

“Vậy cậu nghĩ thế nào?” Lúc tôi đi Hân Hân đối với Ông Tường vẫn còn lưu luyến lắm, bây giờ đã qua nửa tháng rồi, giờ không biết cô ấy định thế nào.

“Trong lòng tôi rối bời, một phút cũng không muốn ở nhà nghe mẹ lảm bảm nữa.”

“Trở về đi.” Trong tình huống này Hân Hân nên vị là tốt nhất, “cậu nói với mẹ cậu dù cho thôi việc thì cũng cần làm thủ tục, cứ giữ cậu vậy, đến lúc bị khai trừ, hồ sơ theo cả đời.” Người già rất xem trọng những thứ đó.

“Ha ha, Đồng Đồng, đúng là cậu thông minh nhất” Hân Hân nói với tôi trong điện thoại.

Vé tàu đúng là khó mua giống như tôi dự đoán, nhưng may mà không phải lâu lắm, sau vài tiếng, tôi lên tàu trước rồi mua vé sau, lên tàu đến phương Nam. Lúc xuống tàu, trời đã tối rồi.

Sau khi vậy một chiếc taxi tôi gọi cho Mộng Hàn, nói anh ấy tôi đến rồi. Trong điện thoại anh ấy rất tức giận: “Muộn vậy rồi, em một mình chen chúc trên tàu, bến tàu lộn xộn biết bao em biết không?” Tôi cầm điện thoại lè lưỡi, trước đó tôi bảo anh ấy ngày mai mới tới.

“Anh cứ về trước đi, em còn bận chuyện tí, một lát sẽ gọi anh cùng ăn cơm.” Tôi cũng nghĩ như vậy, tuy bụng cũng đang phản đối.

Hân Hàn nói buổi tối đến tìm tôi, nhưng gọi mấy cuộc, điện thoại cô ấy vẫn không liên lạc được. Đợi đến cổng tiểu khu, tôi vừa định gọi lần nữa. Bỗng nhiên nhìn thấy hai bóng người quen thuộc. Một trong đó không phải Hân Hàn thì là ai? Người bên cạnh cô ấy tôi nhìn đi nhìn lại vài lần mới dám xác nhận là Thôi Duy em họ của Chu Chính. Hai người lưng quay mặt về tôi.

“Tôi tính rồi, hôm nay chắc cô sẽ về, vừa gọi điện thoại không ngờ cô lại đến cổng tiểu khu rồi.” Thôi Duy nói.

“Tôi đến tìm Đồng Đồng.”

“Trong túi là cái gì vậy, căng phồng ra!”

“Mẹ tôi đưa cho tôi thịt cá ê hề, ở nhà đã ăn phát ngấy rồi, còn bắt tôi mang theo.”

“Thật hạnh phúc, bố mẹ tôi đều ở nước ngoài không về, một mình tôi đón Tết cô đơn một mình.”

“Chi bằng anh tới chỗ Đồng Đồng, ba người chúng ta hôm nay cùng ăn cơm!”

Tôi không khỏi bối rối rồi anh chàng Thôi Duy này quen thân với bạn học Hân Hàn của tôi từ lúc nào vậy?

“Được thôi, được cùng hai người đẹp, hôm nay tôi mới gọi là đón Tết.” Thôi Duy cười và hỏi, “cô ấy lúc nào về?”

“Tôi đã về rồi.” Tôi đột nhiên xuất hiện, khiến họ cả hai cùng lúc giật mình.

Hân Hàn chạy ra vỗ vai tôi thật mạnh một cái: “Cậu sao lại ở đây?” Tôi vừa nghe nhạc, hỏi lại: “Cậu sao lại ở đây?” Hân Hàn vẫn chưa kịp trả lời, thì Thôi Duy đi tới giải thích nói: “Vì cảm ơn Hân Hàn lần trước đưa tôi về lúc tôi uống say, tôi mời cô ấy đi ăn cơm, nhưng cô gái này thật thật thà, nói là đồng ý thì thấy hổ thẹn, ngược lại lại mời tôi, lần này nên đến lượt tôi mời...”

Thì ra là vậy, tôi nhìn cái ba lô to của Hân Hàn, nói: “Hôm nay tôi không thể cùng ăn với hai người rồi, buổi tối còn có việc.” Tôi phải đi rồi, để Hân Hàn ở nhà một mình ăn cơm cùng Thôi Duy, cô ấy sẽ đồng ý chứ?

Quả nhiên Hân Hàn im lặng, đáng vẻ rất khó xử.

Chính lúc này, tôi nhìn thấy ánh mắt Hân Hàn đột nhiên nhìn thẳng vào đằng sau tôi. Tôi nhìn theo ánh mắt cô ấy, cái tên Ưông Tường đáng chết không chết kia đang từ từ cúi đầu đi về chỗ chúng tôi.

Hân Hàn nhìn thấy dáng vẻ Ưông Tường cúi đầu thất thần, hận tới mức ngứa mồm. Nhìn Ưông Tường càng đi càng gần, cổ ý cao giọng, nói với Thôi Duy: “Thôi Duy, nếu anh không có việc gấp, thì đêm nay cùng ăn cơm với tôi nhé!”

46. Chương 46

Ưông Tường giật thót mình, anh ta ngẩng đầu nhìn Hân Hàn, nhìn tôi, còn nhìn thấy một người đàn ông.

Thôi Duy vừa thấy vẻ mặt Hân Hàn đã đoán ra người đàn ông này chính là tên Trần Thế Mỹ hại Hân Hàn thất tình, cũng là kẻ cùng cảnh, nỗi đau bị bỏ rơi, không ai hiểu sâu sắc hơn anh ấy. Anh ấy trưng nghĩa kéo Hân Hàn về bên cạnh mình, cũng cao giọng lên: “Được thôi!” Hân Hàn cảm kích nhìn Thôi Duy, mặc cho anh ấy kéo mình quay người đi.

Uông Tường trừng mắt nhìn từng cử chỉ của hai người họ: “Hân Hân...” Không biết anh ấy sao mà mở miệng, nhấc chân đi về cạnh cô ấy.

Hân Hân muốn đi, song chân lại như bị cắm rễ, nước mắt cứ thế rơi xuống.

“Có chuyện gì sao?” Thôi Duy quay đầu lại, nhìn Uông Tường mặt mày đỏ bừng.

“Tôi không gọi cậu, tôi tìm Hân Hân.” Ngỡ khí Uông Tường có vài phần ngạo mạn.

“Anh tìm bạn gái tôi, đương nhiên phải hỏi tôi.” Thôi Duy nói từ tốn. Hân Hân căng thẳng đến mức toát mồ hôi trán, Thôi Duy cầm tay cô ấy ngằm ra sức. Hân Hân hơi trấn tĩnh lại một chút.

“Cậu dựa vào cái gì mà bảo là bạn trai của cô ấy, hai người mới quen nhau vài ngày?” Uông Tường cảm thấy thần kinh mình không bình thường.

Thôi Duy buông tay Hân Hân, đi vài bước đến trước mặt Uông Tường, chỉ ngón tay vào mũi anh ta: “Tôi còn nghe thêm một lời bậy bạ nào của anh thì sẽ đánh anh!”

Uông Tường nheo mắt lạnh lùng nói: “Cậu hiểu cô ấy không?”

Thôi Duy giờ nắm đầm đầm vào mặt anh ta, anh ấy đúng là đánh thật...

Uông Tường ngã xuống đất.

Thôi Duy nói một câu thô thiển, nắm đầm này không biết là đánh thay cho Hân Hân, hay là đánh để bỏ tức. Nếu Uông Tường không ngã xuống trước mặt anh ấy, nói không chừng có khi anh ấy còn dùng dao phan anh ta ra.

“Uông Tường...” Thầm Hân Hân không chút suy nghĩ, phản ứng đầu tiên, là lao đến chỗ Uông Tường ngã. Uông Tường nhắm mắt, anh ấy nghe thấy khoe miệng liền nhếch lên cười.

“Đi.” Thôi Duy lao đến một tay kéo cô ấy, Hân Hân đang do dự thì bị anh ấy kéo đi xa rồi. Uông Tường tức giận bò dậy, chỉ thấy bóng hai người họ tay trong tay.

“Tết nhất, sao tại đơn hình bóng chiếc vậy, không phải bị người đẹp Lâm đó đuổi đi chứ, không nơi để về à? Lúc lên lầu đừng có gõ nhầm cửa nhé, Hân Hân đêm nay có hẹn, nếu anh đến, người đẹp Lâm lại tưởng là anh còn chưa hết tình cũ, lại khóc đổ cả trường thành ý chứ.” Tôi nói cho bỏ tức.

Khuôn mặt Uông Tường cứng đờ, miệng môi run rẩy nói: “Đồng Đồng, cô cũng đừng chỉ có bất bình thay Hân Hân, chúng tôi mới chia tay vài ngày, cô ấy chẳng phải cũng nhanh chóng đi tìm bạn trai khác rồi sao? Tình yêu của cô ấy cũng không đáng gì...”

Tôi bị chọc tức, “Uông Tường, anh chẳng phải là mỗi ngày đều ôm người đẹp Lâm mà vẫn còn tình cũ chưa dứt chứ? Tôi không phải muốn chửi anh, tôi thực sự thấy buồn nôn. Anh cảm thấy vì anh và Hân Hân yêu nhau mười mấy năm, mà cô ấy sẽ giống như người phụ nữ bị bỏ rơi trong xã hội cũ à, mỗi ngày đều khóc lóc sao, cứ ôm lấy xuân chờ đợi anh sao? Hay là vì một ngày nào đó anh ban phát sẽ chia chút tình thương cho cô ấy từ chỗ người đàn bà khác, cô ấy phải cảm kích anh cả đời thủ tiết vì anh? Hay là đợi khi anh phát hiện các việc xấu của người tình, thì lại quay lại giờ tay đón chào anh, Hân Hân cứ phải ấp ủ chờ đợi anh chắc? Giờ là thế kỷ 21 rồi, anh tỉnh lại đi.” Tôi không muốn dùng lời lẽ ác độc nói với anh ta. Chỉ là nói sự thật thôi.

Uông Tường đứng như trời trồng, giống như bị hút hết sinh khí vậy không thể nhúc nhích.

Xe của Mộng Hàn đã chờ ở bên đường, tôi lao nhanh tới, mở cửa xe ngồi vào ghế phụ lái.

Còn chưa nói gì người anh ấy đã cúi xuống, ôm chặt lấy tôi, môi đã hôn chặt môi tôi, cứ hôn vậy. Mãi mới thôi hôn môi, lại hôn lên tai, lên cổ tôi dường như chỉ có lúc ôm tôi thật chặt vào lòng và tiếp xúc thân mật vậy, anh ấy mới có thể cảm nhận được sự tồn tại của tôi vậy.

Tôi giờ một tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ngắn của anh ấy. Trong chốc lát cảm giác người đàn ông to lớn cứng rắn này chưa từng yếu đuối vậy.

Ăn xong cơm, trên đường về nhà, tôi gọi điện cho Hân Hân, cô gái này vẫn không chịu nghe máy.

Tối dưới lầu, chỗ cửa sổ tối om om, chỉ có đèn phòng Uyển Uyển sáng.

Mở cửa ra thì thấy, trong phòng khách thu dọn rất ngăn nắp, không giống như cảnh Hân Hân vừa dùng cơm xong ở đây.

Tôi lại gọi mấy cuộc điện thoại, vẫn không ai nhắc máy. Đã nói đêm nay ở lại chỗ tôi, vậy mà chuyện gì vậy? Trong lòng tôi thấp thoáng thấy lo lắng.

Mộng Hàn cởi áo ngoài và áo vest, tôi dựa đầu vào vai anh ấy, cầm điện thoại cứ ấn gọi mãi. Lại nghe anh ấy nói: “Tết Nguyên Tiêu mẹ anh muốn đến thành phố A, anh muốn nói với mẹ chuyện chúng ta ở cùng nhau, em thấy thế nào?” Mộng Hàn nói rất cẩn trọng, mỗi câu đều như hỏi ý kiến tôi.

Tôi lo lắng, cuối cùng cũng gật đầu.

Sau khi đi làm, tôi gọi điện đến văn phòng Chu Chính, lúc đi vào, nhìn thấy trước mặt anh ấy đầy đồng giấy tờ, anh ấy đang tập trung cao độ cúi đầu xem. Hồi lâu cũng không có ý để ý đến tôi.

“Những ngày này tôi nghĩ kỹ rồi, cảm thấy tôi vẫn không cần đi thành phố T làm việc nữa, với hoàn cảnh tôi trước mắt ở lại thành phố A vẫn thích hợp hơn.” Cùng với những lời đó, anh ấy cuối cùng mới buông bút trong tay xuống, đẩy giấy tờ sang một bên: “Tôi biết rồi!”

“Cảm ơn sếp, anh cứ làm việc đi, tôi đi ra ngoài.” Tuy còn có chuyện khác muốn nói với anh ấy, nhưng nhìn thấy dáng vẻ, tâm trạng không tốt của anh ấy, tôi cảm thấy nên đi trước đã.

Chính vào lúc tôi sắp đẩy cửa ra, thì nghe thấy tiếng thở dài nhẹ nhõm của anh ấy vọng từ đằng sau: “Đội đã.”

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy anh ấy chỉ vào ghế bảo tôi ngồi xuống, không cau mày nữa, dáng vẻ như nghiêm túc.

“Cô và Mộng Hàn hòa thuận rồi sao?”

Anh ấy không ngờ tôi lại có thể tha thứ cho Mộng Hàn nhanh như vậy. Thực ra tôi cũng không chỉ một lần nhìn lại bản thân, thật sự có thể quên sao? Quên rằng anh ấy từng có người phụ nữ khác sao, quên chuyện anh ấy cùng người phụ nữ khác diễn kịch lừa gạt tôi sao? Có lẽ trong mỗi ngày mỗi chuyện sau này, tôi vẫn không thể né tránh vì chuyện này mà liên tưởng, mà nghi ngờ, lúc này đây, tôi lại không thể vì sai lầm từng có của anh ấy, mà chặt đứt tình yêu hồi sinh giữa chúng tôi. Tôi làm không được, cũng không thể ngốc như vậy, giống như vài năm trước ép mình, khiến mình uất ức, lần này tôi muốn trung thực với lòng mình.

“Ừm, đã qua rồi, chuyện đó tôi đã không muốn nhắc lại nữa.” Tôi thẳng thắn nói với Chu Chính.

Chu Chính cười: “Xem ra, dịp Tết tôi đúng là làm thừa rồi, nếu biết Mộng Hàn sẽ đến nhà cô, tôi nhất định sẽ không qua.” Lúc anh ấy nói chuyện này, khuôn mặt có vẻ ngượng ngùng mà tôi chưa từng thấy. Tôi cho rằng người giống như Chu Chính, chuyện gì cũng sẽ xử lý thoág, thì ra không hoàn toàn vậy.

“Đồng Đồng, cô biết không, tôi sống bao nhiêu năm rồi, những ngày này cảm thấy sống thấy bất lực nhất.”

Tôi bị những lời của anh ấy khiến giật mình, cẩn thận hỏi: “Chu Chính, anh sao vậy?” Anh ấy cau mày nhìn tôi, run run môi, lại bực mình nuốt lời vào, im lặng một lúc lâu sau đó mới lại nói: “Tôi từ nhỏ đến lớn đều háo thắng, gia cảnh bình thường, vì là con duy nhất, cũng coi là được cưng chiều. Sau khi lớn lên, vì tính cách này, trong cuộc sống, tình cảm, hay công việc đều dựa vào trí tuệ và tính dẻo dai của bản thân, những thứ muốn có đều đạt được. Gần đây, tôi gặp phải một chuyện, tôi biết mình không phải vì háo thắng, song tôi...” Chu Chính, con người mà luôn có lời lẽ chí lý trước mặt tôi, luôn nói về triết lý nhân sinh đột nhiên lại có chút gì đó khó nói tiếp.

“Chu Chính...”

Anh ấy giơ tay với tư thế bảo tôi đừng nói gì để anh ấy tiếp tục nói, giống như cái máy không dừng lại được vậy, “Đồng Đồng, tôi hy vọng cô có thể có được hạnh phúc, lúc ở thành phố T những lời tôi nói với cô đều là những lời thật lòng. Duyên phận giữa người và người có rất nhiều loại, tôi không có anh chị em, chỉ cần cô bằng lòng cuộc đời này tôi đều sẽ đối đãi với cô như em gái ruột vậy, bố mẹ tôi cũng là người thân của

cô, người nhà tôi cũng là người thân của cô, nếu sau này cô lại gặp phải khó khăn hay uất ức gì thì nhất định phải coi tôi như người anh thực sự vậy nhé.” Anh ấy nói hoàn toàn không mạch lạc gì.

Từ lúc chúng tôi quen nhau, sự quan tâm của Chu Chính với tôi còn hơn cả thầy tốt bạn hiền, đã từng mấy lần vào lúc tôi đau khổ nhất đều ở bên cạnh tôi, nhưng tôi lại chưa từng thực sự quan tâm tới anh ấy.

“Ban đầu lúc anh đưa tôi đến bệnh viện gặp Lâm Uyển Uyển, Mộng Hàn lúc đó rất tức giận, anh ấy không muốn để người khác can thiệp vào chuyện của chúng tôi, nhưng đối với tôi mà nói, anh giúp tôi như vậy, tôi rất cảm kích. Nếu lúc đó tôi không phát hiện ra chuyện này, vào một ngày nào đó tháng nào đó năm nào đó, sau khi chúng tôi tái hôn rồi mới biết, có lẽ tôi sẽ thật sự không thể tha thứ cho anh ấy. Sự việc đã qua rồi, anh và Mộng Hàn vẫn có thể là bạn bè, chỉ cần anh bằng lòng. Trong lòng tôi anh mãi mãi là anh trai tôi, không ai có thể thay thế.”

“Đồng Đồng, mấy ngày tới tôi phải đi công tác rồi.”

Tôi ngồi trên ghế sofa nhà Hân Hân, nhìn mặt mũi bạn Thẩm sầu não, “Đi công tác? Vẫn chưa qua ngày 15 mà, ai sắp xếp cho cậu đi?” Hiệu suất của Tập đoàn Hiếu Thiên xuống dốc không phanh, đã cắt giảm nhiều người rồi, chức vị bây giờ đều là một người kiêm vài nhiệm vụ.

“Tôi tự xin đi.” Hân Hân cúi đầu thất vọng.

“Cậu sao vậy? Hôm qua gọi điện cho cậu bao nhiêu cậu đều không nhắc, hôm nay tôi vội đến, cậu lại nói cậu sắp đi công tác, cậu thần kinh à? Một tên Trần Thế Mỹ mà đáng để cậu ngày ngày thần kinh hoảng loạn vậy sao? Cậu quên là cậu khó thích ứng, đi tới chỗ lạ hay mọc nốt li ti trên người sao? Nếu biết như vậy chi bằng không để cậu về thành phố A nữa.”

“Tôi không phải vì Uông Tường... Tôi là vì thấy chán trong lòng!” Cuối cùng cô ấy ngẩng đầu, mặt đỏ như quả cà chua vậy.

“Cậu rốt cục sao vậy?” Trực giác mách bảo tôi hôm qua cô ấy không nhắc mấy nhất định là xảy ra chuyện.

Không thể là giữa cô ấy và Thôi Duy xảy ra chuyện gì chứ, ví dụ cùng cảnh, đi giải sầu uống rượu, cuối cùng say rồi bị thất tiết hay gì đó...

“Ui chao, hôm qua tôi và Thôi Duy uống rượu... Anh ấy lái xe đưa tôi về nhà...sau đó...” Hân Hân dùng tay che mặt, nói được một nửa.

Đúng là bị tôi đoán trúng rồi?

“Tôi khó chịu, thực ra đã năm 2011 rồi, tình một đêm đâu đâu chẳng có, chẳng qua chỉ là một nụ hôn?” Hân Hân tự an ủi bản thân, khuôn mặt càng nhìn càng giống trái mướp đắng.

A, tìm tôi hết hồn chồn, thì ra sự việc không nghiêm trọng như tôi tưởng tượng.

Tiếp đó nghe Hân Hân nói hết với tôi, tôi mới hiểu ra, thì ra hôm qua hai người họ không có ở nhà, mà lái xe ra ngoài ăn cơm.

Lúc hai người ăn cơm uống rượu, khi Hân Hân uống rượu lời ra càng nhiều, thao thao bất tuyệt nói về chuyện lãng mạn giữa cô ấy và Uông Tường trong mười mấy năm cho Thôi Duy nghe. Ban đầu Thôi Duy còn phối hợp vỗ về cô ấy, nhưng lúc đến cổng nhà cô ấy, cô ấy còn giống như chị của Uông Tường thao thao bất tuyệt nói về Uông Tường.

Cuối cùng Thôi Duy không chịu nổi hôn cô ấy, để chặn lời cô ấy lại còn Hân Hân thì tát lại cho Thôi Duy một cái. Tôi nghe cả quá trình, có chút buồn cười.

“Cậu nói xem làm thế nào đây, tôi lớn như vậy rồi chưa từng bị người đàn ông nào khác hôn, thực ra tôi cũng không phải muốn đánh cậu ta, chỉ là phản xạ có điều kiện. Sau này hai chúng tôi cũng không thể gặp mặt nữa.”

“Anh ta say rượu nên lợi dụng cậu, dù cho anh ta không đúng, cũng không đến mức anh ta thu dọn mà tháo chạy đâu? Chẳng lẽ cậu khó chịu không phải vì anh ta lợi dụng cậu, mà là cậu hối hận vì đánh anh ta?”

“Ui chao, cậu cũng không biết rồi, đi đi rồi nói sau!” Tay Hân Hân cuối cùng cũng không che mặt nữa, lao vào phòng thu dọn hành lý.

Lúc này tôi nghe thấy di động cô ấy đặt trên bàn reo lên, là chuông tin nhắn. “Tin nhắn của cậu, là Thôi Duy.” Tôi cố ý chọc cô ấy.

Hân Hân chạy ra, một tay cướp lấy điện thoại trong tay tôi, sau khi xem xong, mặt tái mét.

“Là Thôi Duy phải không?”

“Không phải, là Ông Tường...” Thẩm Hân Hân khó khăn nói ra hai từ này, sau đó đau khổ nhắm mắt lại, “Anh ta nói... xin lỗi...”

47. Chương 47

Ông Tường sao lại đột nhiên nhắn tin cho Hân Hân nhỉ, lẽ nào anh ta và cô Lâm kia xảy ra chuyện rồi? Đại khái loại đàn ông “đứng núi này trông núi nọ” chính là nói Ông Tường. Có lẽ Hân Hân rời xa một thời gian cũng chưa hẳn không phải là việc tốt.

Ngày mai mẹ của Mộng Hàn sẽ đến, đã nói buổi tối cùng đi mua quà cho mẹ anh ấy, song tôi đợi Mộng Hàn mãi mà vẫn không thấy anh ấy đến, di động của anh ấy cũng không liên lạc được.

Thời gian chỉ trên đồng hồ treo trên tường đã sắp là 10 rưỡi đêm rồi. Một mình tôi trong căn phòng rộng thênh thang, nhìn đồ ăn trên bàn, dường như trong chốc lát lại trở về với những ngày tháng một mình trước đây. Trái tim tôi lại không có một phút nào có thể bình thản.

Chỉ là trong vài ngày ngắn ngủi, trái tim tôi đã hoàn toàn khác.

Buổi sáng rõ ràng đã nói tối cùng ăn cơm, tại sao ngay cả điện thoại cũng không liên lạc được, mà còn tắt máy chứ?

Tôi rất lo lắng cho anh ấy, sợ anh ấy lái xe gặp phải chuyện gì, càng sợ anh ấy gặp phải phiền phức trong công việc.

Đứng trước cửa sổ, đang ngơ ngẩn nhìn xuống lầu. Xe con riêng gia đình càng ngày càng nhiều, ngay ở cổng tòa nhà đã bị tắc rồi. Mộng Hàn nếu về, nhất định ngay cả chỗ đỗ xe cũng không tìm thấy nổi.

Nghĩ như vậy, tôi cầm chìa khóa và di động chạy xuống lầu, thần trí cứ lan man ở dưới lầu. Mỗi một chiếc xe tải vào cổng tiểu khu, là thần trí tôi lại hồi hộp theo đó, nhưng mỗi lần đều thất vọng.

Đêm có chút lạnh. Tôi không nản lòng cứ đi bộ trên đường ngoài tiểu khu. Dưới tiếng ồn của xe hơi, tâm trạng dường như có ít nhiều bình tĩnh lại. Nhìn kia, bao nhiêu người như vậy chẳng phải cũng đều đang bận rộn sao.

“Tiêu Đồng Đồng!” Nghe thấy có người gọi tôi, quay đầu lại nhìn thấy một người đàn ông thò đầu từ trong xe ra, là Chu Chính.

“Đứng ngơ ngẩn đó làm gì vậy?” Lúc anh ấy hỏi tôi, chiếc xe đằng sau đã ầm còi inh ỏi, vẻ rất khó chịu.

Tôi thấy anh ấy dừng xe ở chỗ rẽ sát vườn hoa, rồi xuống xe, đi đến trước mặt tôi.

Chu Chính đi cùng tôi trong tiểu khu.

“Anh lần đầu gặp Mộng Hàn là lúc nào?” Những ngôi sao trên trời rất sáng, tôi nhìn lên bầu trời đêm, không biết sao lại hỏi câu này. Trong tiểu khu lúc đó đã không còn ai, dưới lầu tôi ở, có chiếc ghế băng dài ngồi nghỉ, e là Mộng Hàn về không tìm thấy tôi, tôi liền dẫn anh ấy tới ngồi ở đó.

“Tôi quen Mộng Hàn ba năm trước, lúc đó anh ấy vẫn chưa làm ở TPC, mà ở công ty con của Tập đoàn Hoàng Phố ở Hương Cảng. Còn tôi cũng đang làm việc trong một công ty quy mô không phải là nhỏ. Tôi

và anh ấy đều vì công ty mà đi tranh thầu. Lúc đó tôi quen anh ấy, anh ấy có tài ăn nói, nói việc gì cũng có tư duy rõ ràng, tôi luôn cho rằng, tôi luôn cho rằng, anh ấy nếu làm luật sư thì thích hợp hơn.”

Nghĩ tới Mộng Hàn luôn có dáng vẻ nghiêm túc, tôi bất giác cũng nhếch mép cười.

Chu Chính liếc nhìn tôi một cái, rồi thở dài, sau đó ngửa khi cổ ý trở nên có chút kiêu ngạo: “Không ngờ Mộng Hàn ở một vài phương diện lại ấu trĩ vậy, tuy không phải là đối thủ của tôi, cuối cùng chẳng phải là vẫn thất bại thảm hại sao?”

“Nói như thế nào nhỉ?” Thực ra tôi cảm thấy người thua nên là Chu Chính, ít nhất trong lòng tôi là nghĩ như vậy.

“Đầu thập niên 90 toàn quốc rầm rộ sự kiện công nhân bỏ việc, cô có biết không?”

“Đương nhiên là biết, tôi chẳng phải là người nước ngoài.”

“Ừm, bố mẹ tôi đều làm cùng một xưởng, mẹ là trưởng phòng nhân sự, bố là chủ nhiệm xưởng, lúc đó trong xưởng vốn định sau nửa năm sẽ đề bạt bố tôi là trưởng xưởng kỹ thuật. Nhà tôi vốn điều kiện rất tốt, nhưng chỉ trong một đêm, bố mẹ tôi đều mất việc, trở thành thất nghiệp.”

Tôi có chút ngạc nhiên, thì ra bố mẹ sếp Chu đều là công nhân bị thôi việc.

“Thế hệ họ, tốt nghiệp xong vào xưởng làm, là không nghĩ gì đến việc đổi đơn vị, đa số đều không chịu nổi. Một cô và chồng cô ấy từ nhỏ chứng kiến tôi lớn lên, sau khi bị thôi việc không biết sau này sống thế nào, liền dắt tay nhau đi nhảy lầu, đứa trẻ để lại cho ông bà nội.”

Tôi há hốc miệng, điều này trước kia cũng từng nghe qua, song không ngờ lại đều là sự thật.

“Bố mẹ tôi thì nghĩ thoáng hơn, đương nhiên, trong nhà cũng có chút tích lũy, có thể chống đỡ được trong thời gian ngắn, họ lúc đó đã hơn 40 tuổi rồi, tìm việc là rất khó. Họ muốn làm buôn bán nhỏ, xem xét rất lâu rồi quyết định mở một cửa hàng tạp hóa. Lúc đó nhà nhà đi mua đồ, đều mua ở cửa hàng tạp hóa, nên cửa hàng tạp hóa nhà tôi làm ăn rất tốt, không bao lâu thì đã mở chi nhánh. Ba nói, nếu biết như vậy, thì chi bằng từ đầu đã nghỉ việc, không chừng đã phát tài rồi. Cô xem, cái gọi là “ác mộng” lại trở thành cơ hội làm giàu cho gia đình tôi. Cho nên tôi so với những người cùng tuổi thì đã sớm tiếp xúc với việc kinh doanh. Lúc học trung học tôi đã từng bày sạp hàng, không đơn thuần là vì kiếm tiền, mà cũng vì để giải khuây, làm thử. Cho nên rất nhiều chuyện trong xã hội, tôi sớm đã thạo hơn người bình thường. Tôi đoán là lúc đó Mộng Hàn vẫn còn là con một sách.”

Nói đến đây, anh ấy có vẻ đắc ý không chút giấu diếm. Nhưng trong lòng tôi lại một chút cũng không công nhận, không nhận nổi “hứ” một tiếng nhẹ nhẹ.

Chu Chính không để ý, vẫn mặt mày hớn hởi, nói tiếp: “Lần thứ hai chúng tôi gặp nhau ở hộp đêm.”

Hộp đêm? Trong lòng tôi kinh ngạc, những chỗ đó luôn là danh từ chỉ những nơi ăn chơi xa đọa của xã hội, Mộng Hàn lúc đó đã đến đó sao?

“Bạn tôi là khách hàng mà Mộng Hàn đang tranh giành, đêm đó tôi bị kéo đi cùng, cho nên lại gặp anh ta. Bạn tôi là người giàu có, ngày thường chơi bởi lêu lổng, thói trăng hoa, đóng cửa làm hoàng đế trong công ty của bố hắn, chẳng có việc gì thì tìm nhà cung ứng để ăn chơi nhảy múa. Nhưng tôi lại không ngờ rằng, đó là lần đầu Mộng Hàn đi hộp đêm.” Anh ấy có ý quan sát biểu hiện của tôi, tôi mím chặt môi, đợi anh ấy tiếp tục nói tiếp.

Nếu như anh yêu em

“Đêm đó mặt Mộng Hàn rất khó coi, anh ta vốn là mời bạn tôi đi ăn, không ngờ bị bạn tôi kéo thẳng đến hộp đêm, mà vừa đến đã gọi gái. Tôi thấy lúc những cô gái đó ngồi bên cạnh Mộng Hàn, tay anh ấy cứ run lên, trán toát mồ hôi lạnh, vẻ thẹn thùng giống như học sinh vừa tốt nghiệp vậy, đầu giống đi chơi, mà trông như bị giày vò. Ha ha! Vốn chẳng qua là gặp dịp thì chơi, bạn tôi thấy khuôn mặt Mộng Hàn không vui, thì có ý muốn chinh lý anh ta.”

“Sau này bạn tôi càng ngày càng quá đáng, bất cứ đâu cũng để mấy cô gái đó trêu chọc Mộng Hàn, cuối cùng chọc tức anh ta. Mộng Hàn đứng dậy nói có việc phải đi, bạn tôi có tính khí thiếu gia sao có thể đồng

ý chứ, nói với Mộng Hàn rằng: Hôm nay nếu cậu đi, thì sau này công ty cậu đừng có hòng lấy một đồng từ trong túi tôi, tôi sẽ trực tiếp nói với công ty cậu, là Sở Mộng Hàn cậu cố ý coi thường khách hàng.”

“Mộng Hàn đúng là có chí khí, gọi ba chai rượu Tây, một mình uống hai chai, sau đó ngiễn rằng xin lỗi bạn tôi, cuối cùng không quên thanh toán, rồi mới rời hộp đêm. Ngay cả bạn tôi cũng không ngờ, anh ấy ngay cả gặp dịp mua vui thôi cũng không thể tiếp tục...” Nghe Chu Chính nói, tôi không khỏi nghĩ đến Mộng Hàn thời học đại học, lúc đó anh ấy hầu như là không uống một giọt rượu, sao một mình uống tới hai chai rượu Tây? Trong lòng tôi không khỏi chua xót, và còn rất đau đớn.

“Vậy anh cứ xem trò bên cạnh sao?” Con người Chu Chính này, uống phí tôi sùng bái anh ta lâu nay, thì ra cũng là một doanh nhân gian xảo ham vui hàng đêm.

Anh ấy nhìn tôi coi thường: “Người bạn đó của tôi không quen cái vẻ mặt lạnh lùng của Mộng Hàn, cảm thấy anh ta là một giám đốc tiêu thụ thì có gì đáng lời kéo chứ, cho nên cố ý chỉnh lý anh ta. Mà lúc đó, tôi và Mộng Hàn mới chỉ là lần thứ hai gặp mặt, ngay cả quen cũng chưa thể coi là quen, chứ đừng nói gì đến giao tình gì. Chỉ hai lần gặp mặt, nhưng mỗi lần ấn tượng lại sâu sắc hơn.”

“Sau này thì sao?” Tôi không nhịn nổi hỏi.

“Sau này lúc chúng tôi rời đó, thấy Mộng Hàn đang đứng ở đại sảnh của hộp đêm, mép anh ta đều là máu, may mà tôi hảo tâm đưa anh ta đến viện, không như tôi nghĩ, quả nhiên là uống rượu đến mức xuất huyết dạ dày. Lúc đó tôi đã nghĩ, anh chàng này, đúng là có chút bản lĩnh thà chết chứ không chịu khuất phục. Có lẽ là từ sau lần đó, chúng tôi coi như thật sự quen nhau. Sau này vài lần trong công việc làm ăn, phát hiện anh ấy có đầu óc, rất chăm chỉ, càng có khả năng chịu khổ, lại có lựa chọn đối với khách hàng. Cô làm tiêu thụ nên biết rằng, để có được một hạng mục không dễ dàng gì, chỉ cần khách hàng có nhu cầu, tự nhiên đều phải toàn tâm toàn lực đi giành giật. Mộng Hàn lại nói với tôi, anh ấy chỉ kiếm tiền mà bản thân anh ấy có bản lĩnh kiếm, còn khả năng không đạt tới thì thà không kiếm. Cho nên tôi từng nói với cô, người tôi khâm phục không nhiều, nhưng Mộng Hàn có thể coi là một trong số đó. Anh ta tuổi còn trẻ mà đã có thể là Chủ tịch Điều hành của TPC, tuyệt đối không phải chỉ dựa vào cơ hội trên trời rơi xuống. Tôi nhớ anh ấy từng nói với tôi, anh ấy luôn coi một câu là lời răn: Bước vững mới có thể bước xa, vững vàng mới có thể phát triển, phát triển song không quên vững vàng.”

“Anh ấy nói anh ấy dù có nghèo, cũng không vì tiền mà miễn cưỡng bản thân làm việc mà mình không thể tiếp nhận; dù hấp dẫn lớn đến mấy trước mắt, cũng không vì lợi ích mà phạm pháp. Xã hội hiện thực có thể làm được điều này, thật không dễ gì, đặc biệt là người nghèo như anh ấy, có thể kiên trì như vậy rất khó, cho nên tôi phục anh ta.”

Nghe Chu Chính nói như vậy trong lòng tôi rất vui, tuy không phải là khen ngợi tôi, nhưng tôi vẫn cảm thấy tự hào, anh Sở trong lòng tôi đúng là phải như vậy chứ.

Thời gian càng lúc càng muộn, hai chúng tôi im lặng ngồi trên ghế băng dài. Thứ tình cảm giữa những người quân tử trong sạch như Chu Chính và Sở Mộng Hàn, số lần gặp nhau cũng không phải là tần suất lớn, anh ấy cũng chỉ có số di động của Mộng Hàn mà thôi.

Đã là 12 giờ đêm rồi, Chu Chính vẫn ở bên cạnh tôi, nhìn đáng vẻ cô đơn của tôi, anh ấy lại kể về câu chuyện trước khi anh ấy lập nghiệp.

Thì ra lúc anh ấy sắp tốt nghiệp đại học, ba cửa hàng tạp hóa nhỏ của nhà anh ấy, xảy ra một số vấn đề, bị sập tiệm phải đóng cửa. Tuy cuối cùng biến nguy thành an, lúc đó tất cả mọi người trong nhà đều thấp thỏm lo âu, và lúc đó, bạn gái có một cơ hội ra nước ngoài, anh ấy chỉ có thể nói với cô ấy, trong nhà anh không có khả năng cung cấp cho anh đi nước ngoài, nhưng anh sẽ cố gắng phấn đấu đợi chờ em ở trong nước. Cô bạn gái đó lúc sắp đi lại chỉ nói với anh ấy bốn chữ: Liên hệ sau nhé! Cô gái đó chính là cô gái mà tôi nhìn thấy ở “quán phở bò Gia Châu” lúc quen anh ấy.

Cô gái đó rất nhanh đã kết bạn mới, đề nghị chia tay với anh ấy. Sau ba năm, cô ấy quay lại tìm anh ấy, anh ấy không phải là không có chút tình cảm nào với cô gái đấy, chỉ là sự thực chứng minh, cô ấy rất cục không phải là con người vốn dĩ trong trái tim anh ấy, cho nên anh ấy chỉ có thể quyết định quay đi. “Tình cảm đã thay đổi, thì chỉ bằng hãy quên sạch sẽ đi. Đương nhiên, nếu có một phần tình cảm trải qua gian lao, vẫn luôn ở đó chờ đợi cô ấy quay lại như ngày hôm qua, cơ hội này thông thường có thể có song không

thể cầu được, chưa nắm bắt, đã mất đi rồi. Cho nên nếu có thể, nhất định phải trân trọng... Nếu anh ấy yêu cô, không ai có thể ngăn cản anh ấy đến gần; nếu anh ấy vong tình, cũng không có sức mạnh nào có thể cản trở anh ấy ra đi." Những lời này là những lời cuối cùng Chu Chính nói với tôi trước lúc anh ấy đi.

Buổi sáng ngày hôm sau vừa mới đi làm, tôi đã gọi điện đến lễ tân của TPC, vì di động của Mộng Hàn không mở máy, vẫn tắt máy.

Lễ tân nghe thấy tôi muốn gặp Mộng Hàn, lập tức hỏi thăm thân phận tôi, cuối cùng mới chuyển máy cho tôi, lúc điện thoại thông rồi, lại không phải giọng nói của Mộng Hàn. Đầu bên kia chỉ nói với tôi: "Sếp Sở bây giờ không có ở đây, nếu có chuyện gấp, có thể để lại số điện thoại, anh ấy sẽ gọi lại cho."

Câu trả lời như vậy khiến tôi có một chút yên tâm, song lại khó chịu. Bây giờ không ở đó, chẳng phải là nói trước đó đã ở đó? Anh ấy không xảy ra chuyện gì, nhưng lại không quan tâm đến tôi, tại sao vừa lúc trước còn nhắc chuyện tái hôn với tôi, mà ngoảnh lại lại đã mất tăm mất tích vậy?

Chính vào lúc đầu tôi trầm mồi tơ vò thì tình cờ nhận được điện thoại của mẹ Mộng Hàn. Bà ấy hỏi Mộng Hàn của tôi đi đâu rồi, tại sao không liên lạc được.

Trong tình huống không có cách nào, cuối cùng bà ấy cho tôi số điện thoại và địa chỉ khách sạn bà ấy ở cho tôi, bảo tôi nếu có tin tức gì nhất định phải báo bà ấy ngay.

Sự căm ghét trước đây trong khẩu khí của bà ấy được thay thế bằng sự lo lắng, tôi biết Mộng Hàn là người con hiếu thảo nhất, nếu trong tình huống thông thường anh ấy lại không thể không liên lạc với bà ấy, cho nên bà ấy mới lo lắng vậy, thậm chí quên cả cãi vã với tôi.

Ngày thứ năm mất liên lạc với Mộng Hàn, tôi ở văn phòng, nghe thấy giọng hét lớn của Kiều Lỗi trong điện thoại bên cạnh: "Đùa cái gì vậy? Hạng mục này, tôi một đồng hoa hồng vẫn chưa lấy được, dựa vào cái gì mà bắt tôi làm cái việc ăn ốc đở vỏ này, ai lấy được tiền, thì bảo người đó phụ trách!"

Mí mắt trái của tôi mấp máy, giác quan thứ sáu mách bảo, đây là một điềm báo xấu.

Quả nhiên Kiều Lỗi đi ra, điện thoại trên bàn tôi đã reo lên: "Tiểu Tiêu, hạng mục của Công ty Thanh Hoa xảy ra một số vấn đề, Tiểu Dương ở bộ phận kỹ thuật, họ lần nữa không đồng ý, cứ kéo dài thời gian như vậy, chỉ coi như là chúng ta không hoàn thành đúng thời hạn, là có rủi ro bị bồi hoàn, cả công ty đều bị liên lụy. Hạng mục này số tiền hoa hồng đầu tiên là do cô được, phương án trước đây cũng là cô làm, việc này cô nên giải quyết đi." Khẩu khí của Lý Phong rất lo lắng.

Lúc cúp máy của Lý Phong, tôi im lặng ngồi nghĩ rất nhiều trước bàn làm việc, việc này tuyệt đối không chỉ đơn giản ở bản thân hạng mục.

Tôi không biết Mộng Hàn hôm đó nói gì với Vệ Tư Bình, nhưng ông ấy rõ ràng đồng ý sau này không gây phiền phức cho tôi nữa, bây giờ sao lại xảy ra chuyện vậy?

Một cô gái một thân mình kiếm sống như tôi, vì không bị quấy nhiễu, đã bỏ đi khoản hoa hồng 9 vạn tệ, 9 vạn tệ liền, ông ấy còn không chịu buông tay sao?

Những người có tiền như họ lẽ nào thực sự nhàn rỗi đến mức không có việc gì làm, chuyên thích trò mèo vờn chuột? Đã như vậy, tôi lại phải trả lại thứ tôi nên được, nhượng bộ cũng không phải cách, vậy tôi đành không thỏa hiệp nữa.

Việc tôi đến, khiến Vệ Tư Bình không ngạc nhiên, ngược lại còn cười nhạt nói với tôi: "Cô Tiêu, không ngờ nhanh như vậy chúng ta lại gặp nhau."

"Mong ngày hôm nay là lần cuối cùng, sau ngày hôm nay, chúng ta mãi mãi đừng gặp nhau nữa." Bản cô nương tôi luôn yêu ghét rõ ràng, nếu không phải vì công việc, thì tôi sớm đã cầm ly trà hất vào mặt ông rồi, chứ không nhìn đến bây giờ.

"Không thể nào, tôi rất có lòng nhẫn nại, cho đến khi có một ngày cô Tiêu quen mong sự xuất hiện của tôi." Nụ cười của ông ta vẫn rất nhã nhặn, nhưng trong lòng tôi lại buồn nôn như là bị nuốt phải ruồi vậy, lại không thể không kiềm chế mà nói với ông ta: "Lời của sếp Vệ, tôi một chút cũng không hiểu ra!"

"Tiêu Đồng Đồng, cô rất tùy hứng!" Không ngờ ông ta lại thành linh đánh giá tôi như vậy.

Điểm này tôi không phủ nhận, nhưng từ miệng ông ta nói ra hiển nhiên là đã trở thành ý khác.

Ông ta lại nói: “Người có bản lĩnh tùy hứng, thì phải có bản lĩnh kiên cường.” Ông ta đang uy hiếp tôi?

“Cô Tiêu, rất nhiều năm rồi, tôi hầu như không phát hiện ra thứ tôi muốn mà lại không có được. Sự tùy hứng của cô khiến cuộc sống của tôi đột nhiên thêm nhiều hứng thú. Tôi thích người phụ nữ vừa tùy hứng vừa quật cường. Tôi sẽ thông thả chờ đợi cô thay đổi cách nghĩ, cam tâm tình nguyện là người phụ nữ của tôi! Điều kiện hôm đó tôi đưa ra, nếu cô cảm thấy không hài lòng, có thể nói với tôi. Đến lúc cô sẽ biết rằng, là người phụ nữ của tôi, thứ cô được, không chỉ là những thứ bây giờ cô có thể tưởng tượng ra.”

48. Chương 48

Từ đáy lòng tôi sợ hãi ông ta sớm muộn đã điều tra ra rõ: Một cô gái nông thôn, đã ly dị, đang sống một mình nơi thành phố A không nơi nương tựa, cho nên ông ta chắc chắn rằng tôi chỉ có thể mặc cho ông ta ức hiếp.

Ông ta đúng là nhầm rồi.

“Sếp Vệ, tên của ông rất có ý nghĩa!” Ông ấy không ngờ tôi lại đột nhiên nói như vậy, cười rất thú vị nhìn tôi.

“Tư Bình, Tư Bình, bố mẹ ông lúc đặt tên cho ông, nhất định là muốn ông cả đời sống bình yên, để tài sản cả đời họ tích lũy sẽ phát triển trong tay ông, cứ hết đời này sang đời nọ như vậy, được sự công nhận và tôn trọng của xã hội. Nhưng không ngờ, ông lại phụ sự kỳ vọng của họ! Ông nên để số tiền định cung cấp cho tình nhân đó cho người khác đi, nói với tôi những điều này là ông đã nhầm sai đôi tượng rồi.”

Vệ Tư Bình nghe tôi nói như vậy không những không buồn phiền gì, ngược lại dường như càng hứng thú.

Tôi không quan tâm ông ta nói gì tiếp: “Hạng mục mà Công ty Vĩnh Chính và Công ty Thanh Hoa hợp tác, xin sếp Vệ đừng có lạm dụng chức quyền, cố ý gây khó dễ. Dù sao một ông chủ lớn có địa vị xã hội, vì một tình nhân mà lại làm chuyện không đáng mặt này, thì thật là không được vinh quang cho lắm.” Nói xong tôi quay đầu đi ra khỏi văn phòng Vệ Tư Bình không buồn quay đầu lại.

Đang sau vang đến giọng cười nhẹ nhàng của ông ta: “Cô Tiêu, tôi đảm bảo, chúng ta rất nhanh sẽ lại gặp nhau!”

Thực ra tôi không có dũng cảm như bản thân mình nghĩ, đi đến cột điện thoại công cộng bên đường, liếc mắt nhìn trên danh thiếp, tôi cảm thấy hai chân của tôi đều đang run lên.

Lúc nghe thấy đầu bên kia kết nối, trước mắt tôi là một khoảng trống rỗng, môi lạnh toát, tai cũng ù ù lên.

“Xin hỏi ai vậy?” Đầu bên kia truyền đến giọng nói của Vệ Tư Bình.

Tôi hít sâu một hơi, ép mình trấn tĩnh lại, nói với ông ta: “Sếp Vệ, vừa rồi cuộc nói chuyện giữa chúng ta, tôi đã dùng di động ghi lại, nếu tôi gửi nó cho vợ hoặc con ông, thì không biết sẽ có ảnh hưởng gì đến cuộc sống của ông không nữa. Hoặc ông có thể dùng quyền lực và tài sản của ông để khiến cuộc sống của tôi trở nên càng thảm hại, hoặc phái người giết tôi bịt miệng cũng được, trong nhiều bộ phim chẳng phải đều diễn như vậy sao? Ông cảm thấy vì một trò chơi thọt sản sản thú mà làm vậy, có đáng không? Tôi chỉ là một người phụ nữ nhỏ bé một mình một thân kiếm sống, vì sao không thể buông tha cho tôi?” Nói đến đây, nước mắt của tôi không cảm nổi cứ thế trào ra.

Phản ứng của Vệ Tư Bình không tức giận như tôi tưởng tượng, chỉ là hồi lâu không nói gì, im lặng lúc lâu, ông ta thở dài một tiếng nhẹ nhàng, không nói gì, tiếp đó là tiếng máy bàn do điện thoại bị cúp máy.

Lúc trở về công ty, đã gần lúc tan ca rồi, Lý Phong đích thân đến trước mặt tôi nói: “Tiểu Tiêu, vẫn là cô có cách, vừa rồi bộ phận kỹ thuật nói với tôi bên Thanh Hoa đã xác nhận thiết kế rồi, lập tức sẽ đi vào lưu trình kế tiếp.”

Tôi có chút không dám tin, trong lòng lại càng thấp thỏm hơn.

Vệ Tư Bình lẽ nào thật sự sợ rồi, hay lại nghĩ ra cách gì càng xấu hơn để đối phó với tôi? Ông ta là người dễ dàng chấp nhận thất bại vậy sao?

Về tới nhà, đã rất muộn rồi, hôm nay có buổi học, tôi không đi, một chút muốn ăn cũng không có, bữa tối cũng không muốn ăn.

Tôi nghĩ cuộc đời của mình rốt cục đã xảy ra chuyện gì ở đâu, tại sao lại trở nên lộn xộn như vậy?

Trước đây tôi từng cổ vũ bản thân: Tiêu Đồng Đồng, hãy kiên trì tiếp đi. Nhưng bây giờ...

Đột nhiên nghe thấy có tiếng người gõ cửa, tim tôi đập thành thịch cả lên.

Tôi đi đến trước cửa, nhẹ giọng hỏi: “Ai đó?”

Bên ngoài yên tĩnh vài giây, rồi có giọng nói khàn khàn trầm thấp vọng tới: “Đồng Đồng, là anh.”

Tay tôi giật lại, cả người không kiềm nổi như run lên, còn sợ hãi phải chịu ngày hôm nay, tôi không cảm nổi hét to lên với anh ấy: “Sở Mộng Hàn, anh đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa! Anh rốt cục coi tôi là gì? Là con vật cưng gọi là đến, mà xưa là đi sao? Tôi sẽ không quan tâm anh nữa, anh mau đi đi, mau đi đi...”

Ngoài cửa vang đến giọng nói lo lắng của anh ấy: “Em mở cửa đi, nghe anh giải thích có được không?”

“Tôi không muốn nghe, anh mau đi đi!” Tôi lại dùng tay bịt tai, không muốn nghe giọng nói của anh ấy.

“Đồng Đồng, nghe lời anh, mở cửa trước đã...” Trong khẩu khí của anh ta đều là giọng cầu xin tha thiết.

Tôi nghĩ một lát, cuối cùng vẫn mở cửa, nhưng còn chưa kịp đóng cửa vào, thì đã bị anh ấy ôm chặt vào lòng. Anh ta cúi đầu hôn tôi, tôi cố gắng giãy dụa, muốn đẩy anh ấy ra, nhưng lại bị anh ấy ôm chặt hơn. Khó khăn lắm mới tránh được môi anh ấy, giây phút ngẩng đầu nhìn anh ấy, tôi bất chợt sững sờ...

Sắc mặt Mộng Hàn tái mét, trông mắt thâm sâu. Cằm vốn nhẵn thín, bây giờ đã lâm râm râu mọc, cả người rất tiêu tụy, trong mắt vẫn hiện lên ánh sáng của sự tự tin.

Anh ấy xưa nay đều rất chú ý bề ngoài. Trước đây anh ấy mặc trên người không phải là hàng hiệu quý giá, thì nhất định cũng sạch sẽ, chỉnh tề. Dáng vẻ này của anh ấy, rõ ràng là mấy ngày không nghỉ ngơi.

“Anh...” Tôi rất tức giận, nhìn thấy dáng vẻ đó của anh ta, vẫn cố nuốt những lời lẽ tuyệt tình vào trong.

Trong ánh mắt đỏ au hiện lên một nụ cười, anh ấy giơ tay ra véo lên má tôi: “Giận rồi à?” Đúng là coi tôi như con cún vậy? Lúc vui thì trên đùa, lúc không vui thì mát tích.

Tiêu Đồng Đồng, mấy trước mặt người khác đều che giấu giỏi vậy, sao trước mặt người đàn ông này lại hết lần này đến lần khác mất kiểm soát vậy? Khí chất của cô gái dân văn phòng tu luyện bao năm, đối đãi với người khác luôn bao dung và nhún nhường vậy mà sao cứ dính đến người đàn ông này là lại trở nên dễ tâm thần vậy?

“Anh muốn nói gì thì nói nhanh lên, nếu không muốn nói thì đi nhanh đi.” Tôi nhìn vào ánh đèn cửa sổ đối diện một cách lạnh lùng, khẩu khí bỗng dưng lại dịu hơn lúc vừa rồi.

Dáng vẻ này của anh ấy, khiến trong lòng tôi co thắt lại, lẽ nào mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì, cho nên anh ấy mới không liên lạc với tôi?

Anh ấy im lặng rất lâu mới từ từ nói ra vẻ không tự nguyện lắm: “Đột nhiên nhận được điện thoại của Chủ tịch Hội đồng Quản trị, có việc gấp tìm anh, bảo anh ngay lập tức về Tổng Công ty, mấy ngày nay anh không ở thành phố A.”

Tôi ngẩn ra một lát, đây có thể coi là một lý do sao? Tôi muốn khóc song không có nước mắt: “Anh Sở, lẽ nào anh quên trên thế giới này còn có một phát minh vĩ đại gọi là điện thoại sao?” Dù cho là anh ta có bận nữa, lẽ nào ngay cả một cuộc điện thoại vài phút cũng không thể có? Hay anh ấy cảm thấy công việc trước mắt anh ấy là quan trọng, tôi không đáng lãng phí vài phút đó? Hay anh ấy đang có gì lừa tôi?

Tôi nhìn thấy sắc mặt tái mét của mình trong mắt anh ấy.

Khẩu khí của anh ấy nghiêm túc lại dịu dàng: “Đồng Đồng, việc có chút đột ngột, cho nên không kịp gọi điện cho em, đừng giận nữa. Anh bây giờ rất mệt, chúng ta có thể để hôm khác nói được không?”

Nói nhẹ bằng cứ như là tôi vô cớ gây chuyện vậy. Lẽ nào anh ấy không nghĩ, trước đó tôi đã lo lắng cho anh ấy thế nào sao?

Thậm chí tôi từng nghĩ anh ấy bị xảy ra tai nạn hoặc bị ai đó bắt cóc, còn nghĩ liệu có phải báo cảnh sát.

Một câu nói thản nhiên như vậy của anh ấy: Hôm khác nói chuyện tiếp?

Tôi thở dài một hơi, ngược mắt nói với anh ấy: “Được, em cũng mệt rồi, anh đi đi!”

“Đồng Đồng, anh mệt rồi.”

Cứ cảm thấy sống mũi cay cay, sự việc từ miệng anh ấy trong chốc lát thành khác đi, lại trở thành tôi vô cớ gây chuyện muốn cãi nhau.

Anh ấy cau mày nhìn tôi, một dáng vẻ muốn nói lại thôi. Lúc này, điện thoại anh ấy lại reo lên.

Sau khi nhận máy, anh ấy cầm di động, đi ra xa tôi, đi đến trước cửa sổ góc tận cùng của phòng khách, dường như có ý không để tôi nghe thấy nội dung cuộc điện thoại.

Nhưng thi thoảng vẫn có một vài chữ lọt vào tai tôi, tôi lại không thể liên kết rõ ràng được câu chuyện nói qua điện thoại đó.

Mộng Hàn cắt điện thoại đi, quay người đi về chỗ tôi: “Anh đi trước đây, sắc mặt em không tốt, nghỉ ngơi sớm đi.”

Đợi lúc tôi định thần lại, thì anh ấy đã đi mất rồi.

Ngẩn ra vài giây, bước chân không kiểm soát đuổi theo ra, trong hành lang ngay cả bóng dáng của anh ấy cũng không còn nữa.

Sau khi Mộng Hàn đi, lại còn lại sự lo lắng và oán hận cứ bám riết tôi cả đêm.

Cô gái Tôn Lan mới đến ở quầy lễ tân cầm một quyển tạp chí đưa cho tôi, giọng bất bình nói: “Chị Đồng Đồng, chị nói xem sao tờ tạp chí này lại không có sếp Chu của chúng ta chứ?” Cô gái không chút giấu diếm sự sùng bái của mình đối với sếp Chu.

“Chị Đồng Đồng, tạp chí này em lật rồi, chỗ hấp dẫn em nhất là Chủ tịch Điều hành Sở Mộng Hàn của TPC tại khu vực châu Á này, chưa đến 30 tuổi, trông thật đẹp trai, còn có dáng hơn diễn viên điện ảnh. Chỉ tiếc là...”

Tôi đang nhìn vào trang giới thiệu nghiệp vụ của TPC tại châu Á, bỗng dưng nghe thấy cô ấy nói vài từ này, ngẩng đầu sững sờ nhìn cô ấy: “Sao cơ?”

Cô ấy chớp chớp đôi mắt to, đôi mày cao có vẽ phần nhấp nháy, trong ánh mắt đều vẻ luyến tiếc.

Cô ấy tiện tay đưa cho tôi một tờ “Báo mới hằng ngày”, chỉ vào một bài thông tin kinh tế bên dưới nói: “Vị Chủ tịch Sở này không tuân thủ quy tắc thương nghiệp, e là sẽ bị TPC xa thải. Cho nên em vẫn kiên trì ủng hộ sếp Chu.”

Câu nói phía sau của cô ấy tôi hầu như nghe không rõ nữa, hai tai chỉ thấy ong ong, lòng bàn tay toát mồ hôi.

Tôi nhìn kỹ mấy hàng chữ nhỏ trên tiêu đề tờ báo, nhìn hẩn 10 phút, cuối cùng hiểu ra bên trên viết gì. Trong phút chốc tôi chỉ cảm giác máu toàn thân trào lên.

“Chị Đồng Đồng, chị sao vậy?”

“Chị Đồng Đồng...”

Rất lâu sau đó, tất cả trước mắt tôi mới dần dần rõ lên, mắt Tôn Lan mở to vô cùng bất ngờ trước mặt tôi.

Tôi lắc lắc đầu, ép mình không được rơi nước mắt, giọng nói phát ra dường như không phải là của mình vậy: “Không sao!”

Một mình tôi chạy ra giữa cầu thang, móc di động ra run rẩy gọi cho Mộng Hàn.

Vẫn tắt máy.

Điện thoại công ty lại vang đến giọng nói dịu dàng của một cô gái: “Xin lỗi, chỗ sếp Sở không có ai nhắc máy.”

Tôi mơ màng cúp máy.

Nếu hôm qua, tôi có thể giữ anh ấy lại một lát.

Nếu hôm qua lúc anh ấy ôm tôi, tôi có thể ôm anh ấy thật chặt.

Nếu hôm qua lúc anh ấy hôn tôi, tôi không đẩy anh ấy ra.

Dù cho là một chút tôi có thể làm, anh ấy có phải cũng có thể cảm thấy tốt hơn không? Nhưng đằng này tôi lại đẩy anh ấy ra một cách giận dữ, dùng những lời nói lạnh lùng nhất đuổi anh ấy đi.

Nghĩ đến đây, tôi quỳ xuống, dùng tay che mặt, cảm thấy chưa từng bao giờ mệt mỏi vậy.

“Tiêu Đồng Đồng.” Một giọng nói quen thuộc lại nghiêm khắc vọng đến từ sau tôi. Tôi hoang mang lau nước mắt, đứng dậy.

“Cô làm gì ở đây vậy?” Chu Chính vài bước đã đến trước mặt tôi, “Bây giờ là thời gian làm việc, đừng có mà để chuyện tình cảm trong cuộc sống ảnh hưởng đến công việc.”

“Tôi không tìm thấy Mộng Hàn...” Tôi hít một hơi thật sâu, cổ không khóc.

Chu Chính nhin tức áp sát tôi: “Cô sợ anh ta mất rồi sao? Anh ấy không đến tìm cô, tự nhiên có lý của nó. Theo tôi được biết, anh ta không phải là ba năm đã không liên lạc với cô rồi sao?”

Chu Chính xưa nay không phải là người lạnh lùng, nhưng lúc này lại không che giấu nổi sự tức giận.

Tôi hết sức lắc đầu: “Không giống nhau, lần này không giống...”

“Cái gì không giống chứ?”

Tôi khóc càng dữ hơn: “Hôm nay tôi nhìn thấy bài báo, có tin nói Sở Mộng Hàn – Chủ tịch Điều hành của TPC khu vực châu Á vì liên quan đến việc tiết lộ bí mật doanh nghiệp TPC cho Công ty Thương mại Thanh Hoa, nên chức vụ của anh ấy tạm thời do thành viên trong Hội đồng Quản trị thay thế...” tôi nghĩ tất cả chuyện này đều là do tôi.

Chu Chính cũng ngạc nhiên.

49. Chương 49

Tôi nghĩ Chu Chính cũng chưa kịp xem bài báo sáng nay, huống hồ đó cũng không phải là bài báo có tiêu đề gì to lớn. Lúc này biểu hiện của anh ta lại có vẻ bị chấn động, đoán là anh ấy cũng không thể tin rằng Mộng Hàn lại làm ra chuyện như vậy.

Chu Chính nhìn xung quanh rồi nói: “Đến văn phòng tôi đi!”

Tôi gật gật đầu, đi theo sau anh ấy, bước chân như giơ đưa.

Đột nhiên đáng căm hận! Vệ Tư Bình chính là một tên ngụy quân tử ra vẻ đạo mạo, ông ta vẫn dùng thủ đoạn bỉ ổi này để đạt được mục đích có được tôi.

Tôi xưa nay chưa từng nghĩ một chút gọi là “dung nhan” gì của mình có thể khiến cho nhân vật nổi tiếng như Vệ Tư Bình làm vậy.

Bất luận thế nào, rốt cục là tôi hại Mộng Hàn. Anh ấy là một kẻ nghèo không có thân thế, dựa vào sự nỗ lực của bản thân mới có được thành tựu như ngày hôm nay. Không thể không nói, ngoại trừ năng lực và sự phấn đấu ra, còn có yếu tố cơ hội và vận may trong đó. Nếu anh ấy thật sự mất đi vị trí này, lần sau, anh ấy còn có thể có vận may như vậy nữa không?

Cuối cùng đến văn phòng của Chu Chính, cửa được anh ta đóng lại, hai chúng tôi đều không ngồi xuống.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Anh ấy lo lắng hỏi.

Tôi cố gắng lắc đầu, môi run lập cập, “không biết, anh ấy không nói gì.”

“Cô gặp anh ta rồi à?” Chu Chính có chút không dám tin.

“Tôi hôm qua tôi đã gặp anh ấy, nhưng rất nhanh anh ấy nhận được điện thoại lại đi ngay, vừa rồi tôi gọi cho anh ấy, và vẫn không liên lạc được...” Lúc này tôi hận bản thân đã quá hận Vệ Tư Bình, gần như bị sự áy náy giày vò còn đau đớn hơn là chết.

“Đều là do tôi, nếu không phải vì tôi, Vệ Tư Bình không thể hãm hại anh ấy như vậy.” Ở đây chỉ có hai chúng tôi, tôi rốt cục không thể khống chế lại cảm xúc bị dồn nén của mình.

“Vệ Tư Bình?” Chu Chính vốn không phải mất to lắm nhưng đột nhiên trừng lên, “Vệ Tư Bình và cô có liên quan gì?” Khẩu khí anh ấy có chút ác liệt, không biết anh ấy rốt cục đang tức giận điều gì.

Tôi tự cười chế giễu một cái, tôi cũng chưa từng nghĩ một nhân viên nhỏ bé như tôi lại có quan hệ gì với Vệ Tư Bình?

Không biết từ lúc nào, Chu Chính đã không đơn giản là một ông chủ đơn giản trong lòng tôi, từ khẳng định năng lực của anh ấy, đã dần thành một niềm tin. Tôi càng hy vọng anh ấy có thể giúp Mộng Hàn. Bây giờ tôi mới thật sự hiểu được sự nhỏ bé của mình. Tôi từng cho rằng trong xã hội này, chỉ cần mình cố gắng nỗ lực, thì sớm muộn cũng có ngày có thể có cuộc sống hạnh phúc. Lúc này, tôi mới biết, cách nghĩ của mình thật quá ngây thơ.

Cho nên tôi không giấu anh, kể chuyện vài lần tiếp xúc với Vệ Tư Bình cho anh ấy.

Ánh mắt Chu Chính u ám như tầng băng nghìn năm vậy, khóe miệng hơi run run khiến người ta rất dễ nhận ra sự tức giận mà anh ấy đang kiềm nén trong lòng lúc ấy.

Trong văn phòng trở nên yên tĩnh vô cùng.

“Tôi cảm thấy việc này không đơn giản như vậy!” Im lặng hồi lâu anh ấy mới nói ra câu này.

Sau khi Chu Chính nói ra câu này liền quan sát tôi, vừa suy nghĩ vừa nói: “Trước đây cô quen Vệ Tư Bình à?”

“Không quen, chính vào tiệc rượu hôm anh để tôi đi đó, trước đó tôi không quen ông ta. Nhưng ông ta nói từng gặp tôi một lần.” Tôi nói thẳng vậy.

“Vệ Tư Bình là người nổi tiếng trong xã hội ở thành phố A. Tôi có tiếp xúc ông ta vài lần, tôi không cho rằng người giống như ông ta...” Anh ấy dừng lại, cầm ly bên cạnh lên.

“Anh muốn nói ông ấy không thể vì thèm muốn cái “dung nhan” của tôi mà gây nhiều rắc rối vậy?” Tôi nói thẳng ra cái điều mà anh ấy không dám nói thẳng.

Anh ấy vốn cầm ly uống nước, không ngờ tôi lại nói thẳng thừng như vậy, bị nước làm nghẹn, ho dữ dội lên. Vốn khuôn mặt anh ấy luôn nghiêm nghị, đột nhiên được thể bằng nụ cười không nén nổi, cười ha ha một hồi rồi dừng lại nhìn tôi, khóe miệng còn tươi rói rói, trong khẩu khí trêu chọc có vài phần nghiêm túc: “Tiêu Đồng Đồng, thực ra muốn gạt người phụ nữ như cô thật là không dễ dàng gì, cô rất thông minh.”

Tôi lại không có tâm trạng đùa cợt chuyện này với anh ấy, bắt lực nói: “Mẹ tôi từ nhỏ đã nói tôi ngốc, có lẽ tôi không thông minh, nhưng tôi rất hiểu rõ bản thân mình.”

Chu Chính nhìn tôi sâu sắc, có vẻ có chút ngạc nhiên. “Thực ra tôi không có ý hạ thấp cô, tôi chỉ là đang phân tích con người Vệ Tư Bình, ông ta thật ra...” Anh ấy im lặng vài giây rồi tiếp tục nói, “vợ Vệ Tư Bình tôi từng gặp, là một người phụ nữ rất đoan trang xinh đẹp, và với thân phận và địa vị của Vệ Tư Bình, xung quanh chắc không thể thiếu người đẹp, theo lý thường và theo phong cách làm việc của ông ta mà suy đoán thì ông ta không thể làm chuyện này.”

Điều này tình cờ trùng hợp với cách nghĩ của tôi.

Tôi chỉ là một nhân viên tiêu thụ của một công ty nhỏ, cảnh tình yêu sét đánh trong phim, hiển nhiên quá là ấu trĩ trong xã hội hiện thực, đặc biệt là xảy ra với con người như Vệ Tư Bình, càng không thể nào.

Ông ấy rốt cục là vì cái gì?

Tôi suy nghĩ mà không tìm được câu trả lời, vừa ngẩng đầu lên nhìn đã thấy ánh mắt nghiêm túc của Chu Chính đang nhìn tôi.

Cùng lúc hai ánh nhìn chạm nhau, anh ấy cố ý né tránh, nhìn vào nước trong ly và từ tốn nói: “Có lẽ mục tiêu ngay từ đầu của ông ta là Mộng Hàn, chỉ là con người Mộng Hàn hành sự quá cẩn thận, Vệ Tư Bình luôn tìm không ra khuyết điểm mà thôi. Thương trường như chiến trường, có lúc vì mở rộng doanh nghiệp, nên không thể bỏ qua bất cứ cơ hội nào.”

Tôi đột nhiên nghĩ đến vẻ mặt lúc Mộng Hàn từ phòng bao ở khách sạn trước đây đi ra. Lẽ nào là anh ấy đã nhận lời yêu cầu vô lý của Vệ Tư Bình?

“Mộng Hàn vì sao lại ngốc vậy, tôi chỉ là một nhân viên tiêu thụ nhỏ bé, anh ấy không dễ gì mới phần đầu có ngày hôm nay, sao có thể lấy tiền đồ của mình ra làm trò đùa chứ? Bao nhiêu người có năng lực có tài hoa phần đầu cả đời, cũng chưa thể có được vị trí như anh ấy, anh ấy cho rằng cơ hội đời người thật sự có thể có vô số lần sao?”

“Vì anh ta yêu cô!” Lời Chu Chính quá ngắn gọn, bất ngờ, khiến tôi nhất thời quên mất phản ứng thế nào.

“Sự nghiệp là thứ đàn ông vô cùng quan tâm, có sự nghiệp có lúc có nghĩa là có tất cả. Nếu anh ấy vì một người phụ nữ mà cam tâm tình nguyện mạo hiểm như vậy thì chỉ có thể là vì lý do này.”

Chu Chính nói, rồi ngửa đầu uống hết ly nước.

Người đàn ông rời bỏ tôi ba năm chưa từng liên lạc với tôi, người mà có chuyện gì cũng không muốn giải thích với tôi, anh ta thật sự yêu tôi sao?

“Về việc khác, Mộng Hàn có lẽ đều có thể xử lý rất bình tĩnh, song anh ấy nghe được đối thủ lớn mạnh mà ngay cả anh ta cũng không chạm tới được lại đang có ý với vợ anh ta, tôi có thể tưởng tượng được lúc đó anh ấy nhất định là muốn điên rồi. Huống hồ, dù cho Vệ Tư Bình không phải thực sự nhìn trúng cô, nếu có tâm muốn gây chuyện thì cô cũng không thể ứng phó. Mộng Hàn làm như vậy có lẽ thực sự là bất đắc dĩ.”

“Các người sao mà biết tôi không có cách ứng phó?” Tôi tức giận to tiếng, giận dữ nhìn người đàn ông trước mặt, dường như trong mắt tôi thấy không phải là Chu Chính, mà là Mộng Hàn, kẻ luôn cho mình là đúng, không chịu nói một lời thành thật với tôi.

“Cô ứng phó làm sao?” Chu Chính cau mày hỏi lại.

Môi tôi run run, kể lại chuyện hôm đó dùng điện thoại di động ghi âm lại cuộc nói chuyện cho Chu Chính.

“Nếu Vệ Tư Bình còn dám làm xằng bậy, không chịu buông tay, tôi sẽ cầm đĩa ghi âm kiện thẳng ra tòa án. Đến lúc đó ông ta cũng đừng có mà nghĩ có thể hoàn toàn đứng ngoài cuộc.” Ông ta cho rằng dễ ức hiếp người khác vậy sao?

“Cô đúng là làm vậy sao?” Chu Chính ngạc nhiên nhìn tôi.

“Tiêu Đồng Đồng, theo tôi biết, cô và Mộng Hàn đã ly hôn rồi. Vệ Tư Bình là người nổi tiếng trong xã hội, bề ngoài cũng rất hấp dẫn phụ nữ, nếu cô thật sự đi cùng ông ta, ông ta “chăm sóc” cô, có lẽ sẽ là một cuộc sống hưởng thụ mà cô có phần đầu thế nào cũng không thể có. Cô thật sự chưa từng động lòng hoặc vì hư vinh mà cảm kích sao?” Chu Chính hỏi tôi cẩn trọng song rất thần thần.

Tôi không chút do dự lắc đầu: “Mẹ tôi nói tôi từ nhỏ đã cố chấp, chuyện gì cũng thích thật. Là thứ của tôi tôi sẽ cần, không phải thứ của tôi, có đặt trước mắt tôi, có tốt mấy cũng không phải của tôi. Hơn nữa tôi cảm thấy bất luận chuyện gì, cái bỏ ra và cái đạt được không ít, nhưng thực tế cái mất đi lại càng nhiều hơn.”

Lúc Chu Chính nghe tôi nói, đầu cứ cúi xuống, lúc ngẩng đầu lên, trong ánh mắt bỗng chốc sáng lấp lánh: “Cô chuẩn bị làm gì?”

“Bất luận thế nào, cũng là vì tôi, anh ấy mới gặp phải phiền phức như vậy, tôi nhất định sẽ giúp anh ấy.” Tôi kiên quyết nói.

“Thực ra nếu thật sự phải chọn con đường pháp luật, vì khả năng thêm bớt và ngụy tạo là quá lớn, khả năng cuốn băng ghi âm được làm chứng cũng không cao.” Chu Chính nghiêm túc nói thật với tôi.

Tôi hừm một tiếng: “Nhưng anh cũng đừng quên, có lúc áp lực dư luận và đạo đức cũng có tác dụng đối với con người như Vệ Tư Bình.”

“Cô có ý gì?” Chu Chính có chút lo lắng hỏi tôi.

“Nếu ông ta dám khiến Mộng Hàn rời TPC, tôi sẽ gửi cuốn băng ghi âm cho vợ con ông ta hoặc trực tiếp đưa lên mạng.”

Chu Chính giật nảy mình, nhắc nhở tôi: “Nếu cô thực sự làm vậy, cuộc sống của cô cũng sẽ bị ảnh hưởng lớn như thế.”

“Không sao cả, điều gì đến nên đến! Cứ nhún nhường cũng không phải là cách giải quyết vấn đề hay.”

“Tôi muốn hỏi cô vài câu.” Chu Chính thở dài, “hai người đã ly hôn rồi đúng không? Là nguyên nhân gì khiến cô và Mộng Hàn ly hôn?”

Câu hỏi của anh ấy khiến tôi sững sờ.

Gọi điện thoại cho Vệ Tư Bình, tôi nói thẳng ý của mình, ông ta đương nhiên phải nhận hoàn toàn chuyện của Mộng Hàn, nhưng cuối cùng vẫn nói lạnh lùng với tôi: “Cô và Mộng Hàn đã ly hôn rồi, đừng vì một người đàn ông đã không còn liên can gì mà gây họa cho mình, hậu quả sẽ ngoài khả năng cô có thể chịu đựng đấy.”

Tôi cười nhạt trong điện thoại: “Ngày mai chúng tôi sẽ tái hôn, như vậy chẳng phải là tất cả mọi người sau khi nghe xong đoạn ghi âm đó, sẽ càng tin chuyện ông hãm hại Mộng Hàn sao?”

Tôi cuối cùng cũng thấp thoáng cảm nhận được tiếng thở không còn bình tĩnh của Vệ Tư Bình.

Sáng ngày hôm sau, đầu rất choáng váng, mất ngủ bao nhiêu ngày khiến cơ thể tôi đã không chịu nổi.

Từ ngày hôm qua đến giờ, một chút nhiệt huyết với công việc cũng không còn nữa, dường như chỉ cần Mộng Hàn không xuất hiện, là tất cả đều không có sinh khí.

Nhìn đồng hồ mới sáu giờ sáng. Gửi tin nhắn cho Lý Phong nói anh ấy hôm nay xin nghỉ nửa ngày, tôi đi ra ban công, nhìn trong tiểu khu vẫn còn đèn đường chưa tắt, ngơ ngẩn đứng đó.

Không biết bao lâu, một bóng người quen thuộc từ từ đi về hướng nhà tôi.

Tim tôi đập thình thịch, là anh ấy, đúng là anh ấy!

Tôi mở cửa, lao xuống lầu với tốc độ nhanh nhất. Anh ấy vừa đi đến cửa cầu thang, tay trái đang cầm áo khoác ngoài, đang vẽ lên lầu vẫn đạo mạo, phóng khoáng.

“Mộng Hà...” Quên đi tất cả, tôi lao vào lòng anh, hai tay ôm chặt anh. Nước mắt cứ thế rơi lã chã, tôi nghẹn ngào nói không ra lời.

Trên cơ thể anh vẫn mùi quen thuộc, khiến tôi yên tâm phần nhiều. Ôm anh như vậy, khiến tôi có cảm giác thỏa mãn chưa từng có.

“Cô gái ngốc ạ, nhớ anh à?” Trong giọng nói của anh lộ rõ nụ cười.

Tôi không ngẩng đầu, vùi mặt vào ngực anh, nước mắt rơi ướt cả áo sơ mi của anh: “Ừm!”

Anh dùng tay vuốt mái tóc của tôi, rồi kéo tôi lên, giơ tay lau nước mắt cho tôi, vẫn cười: “Không đuổi anh đi nữa chứ?”

Tôi lắc đầu, ôm lấy cánh tay anh không chịu buông, tham lam hít lấy mùi hương riêng trên cơ thể anh.

Về tới phòng, tôi như đứa trẻ vậy cố chấp không chịu buông tay. Anh kéo tôi ngồi xuống sofa, rồi sủng ái nhìn tôi. Bao lâu rồi, tôi đã quên mình từng dựa dẫm vào anh như vậy, cứ dính lấy anh. Cảm giác trong ký ức đó vượt qua cả sự bất lực hiện tại, rốt cục vẫn còn mãi trong ký ức.

“Sớm vậy, sao không ngủ thêm một lát?”

“Nhớ anh không ngủ được!” Rõ ràng là chuyện buồn phiền ngày hôm qua, song nói ra lại chỉ thêm đau lòng.

Mộng Hàn hai tay kéo tôi ngồi lên đùi anh, rồi hai tay ôm chặt lấy tôi, khiến tôi hoàn toàn dựa vào lòng anh.

Nhìn khuôn mặt anh, tuy có chút tiêu tụy, nhưng vẫn tự tin ung dung. Trong lòng tôi đã không còn buồn bã như trước.

“Tại sao vì em mà đùa cợt với sự nghiệp của bản thân?” Từng chữ từng chữ, đều như một mũi kim đâm vậy.

Anh sững sờ một lát: “Em đã biết rồi sao?”

“Ừm!” Tôi gật đầu trách móc anh, “Anh thật ngốc! Tên Vệ Tư Bình đó, không thể là gì với em cả. Anh làm như vậy không đáng, thậm chí có khả năng là trúng mưu của hắn. Anh lẽ nào thật sự cho rằng em là người đáng để hắn như vậy, hao công tốn lực như vậy sao?”

“Em mãi mãi không thể biết cảm giác của anh lúc anh nghe thấy chính miệng Vệ Tư Bình nói ra với anh, rằng muốn em thành người phụ nữ của hắn. Ánh mắt quyết tâm của ông ta, cả căn phòng toàn là hoa hồng, và ông ta liệt kê từng cái tốt đẹp của em trước mặt anh. Lúc đó anh thật sự muốn giết ông ta. Cho nên khi anh đưa ra điều kiện, anh biết là cái bẫy, cũng không kìm nổi mà nhảy vào. Có lẽ ông ta chỉ là lợi dụng em, nhưng anh là một thằng đàn ông, anh nghe thấy từ trong lời nói của ông ta, anh cũng thực sự suy nghĩ về em. Anh sợ ông ta sẽ quấy rầy em, làm tổn hại em, thậm chí sẽ không tiếc một thủ đoạn nào để có được em, mỗi một ý nghĩ đều khiến anh mãi mãi không thể quay trở lại.”

Ánh mắt anh ấy từ phần nộ dần trở nên dịu dàng.

50. Chương 50

“Đã từng, anh cho rằng công việc là quan trọng nhất trong cuộc sống của anh, dù cho ngày hôm đó Lưu Tân đến căn hộ tìm anh, anh cũng lựa chọn chạy xuống đuổi theo cô ta, sợ cô ta làm hỏng công việc mà anh đã bỏ bao tâm huyết mới được khởi sắc. Vì anh cảm thấy anh còn cơ hội giải thích với em, hoặc em có thể hiểu cách làm của anh. Khi Vệ Tư Bình nói ra những lời đó, lần đầu tiên anh cảm thấy áp lực và sự sợ hãi chưa từng có. Có lẽ không có gì mà anh không thể làm lại, nếu mất em rồi, anh không biết anh còn có thể bắt đầu lại nữa không...”

“Mộng Hàn...” Nhìn người đàn ông đang nói chuyện với tôi trước mắt, tôi ôm lấy cổ anh, áp môi mình lên môi anh.

Em thực sự nhớ anh.

Cơ thể Mộng Hàn và tôi cùng lúc run rẩy. Môi tôi nhẹ nhàng chạm vào anh, anh ôm chặt lấy tôi, hôn tôi, càng hôn càng sâu.

Lúc nụ hôn nóng bỏng kết thúc, tôi hầu như sắp hạ đường huyết rồi. Trái tim chúng tôi cuối cùng cũng phá vỡ khoảng cách của ba năm, thật sự bắt đầu lại gần. Lại được anh ôm vào lòng, tôi nhẹ giọng nói: “Chuyện này em tuyệt đối không thể để Vệ Tư Bình đạt được ý xấu.”

“Em yên tâm làm tốt việc của mình, việc khác kệ đi.” Anh vuốt mũi tôi một cái, rồi an ủi tôi.

Tôi lắc đầu: “Mộng Hàn, nếu anh thực sự yêu em, thì nên để em chia sẻ tất cả với anh, không chỉ là thành công của anh, tiền của anh, mà cả khó khăn của anh nữa.” Tôi nói cảm nhận thực sự trong lòng mình, nhưng lại bị anh ấy cự tuyệt vô tình: “Em cho rằng, anh sẽ để người phụ nữ của mình tiếp tay làm việc xấu sao?”

“Mộng Hàn, thực ra trước khi biết chuyện này của anh, Vệ Tư Bình đã không giữ chữ tín và cam kết với anh, ông ta đã thông qua hạng mục Thanh Hoa để em phải đến tìm ông ta một lần, thái độ không chút thay đổi so với lúc trước.”

Lời của tôi vừa nói xong, thì Mộng Hàn tức lên.

Tôi cầm di động, mở phần ghi âm hôm đó cho anh nghe, thần sắc không kìm nổi vài phần kiêu ngạo.

“Nếu ông ta tiếp tục giở trò, em sẽ đưa đoạn ghi âm này lên mạng.”

“Cầm lấy!” Sắc mặt vốn dĩ khó coi của Mộng Hàn đột nhiên thay đổi, mắt đỏ lên.

“Sao cơ?” Anh ấy một tay cướp lấy di động, tôi mới hiểu ra ý đồ của anh ấy, “Mộng Hàn, anh làm cái gì vậy?”

“Em định đưa nó lên mạng à?” Lúc anh tức giận luôn rất nóng, rất đáng sợ. Song anh tức giận như vậy, tôi chưa từng thấy lần nào trước đây.

“Anh đừng có xóa đi!”

Tôi lao tới, bị anh đẩy ra, lần này tôi cũng lo lắng, em tốn bao công sức, tốn bao tâm trí mới có được chứng cứ đó.

Giữa lúc tranh giành, ầm một tiếng, pin và di động rơi xuống sàn nhà.

“Anh làm cái gì vậy?” Lúc quỳ xuống nhặt di động lên, tôi bị anh khiến tức đến mức cắn rách môi.

Mộng Hàn cũng tức lắm, ngồi trên sofa, móc bao thuốc trong túi ra.

“Không cho hút thuốc!” Tôi lắp pin vào, cầm chặt trong tay, lao tới cướp lấy điều thuốc trong miệng anh.

“Anh đã xóa rồi, không còn tác dụng nữa đâu.” Anh dựa đầu vào sofa, vì tức giận, khuôn mặt đẹp trai càng sinh động.

Cúi đầu nhìn chiếc di động trên tay, lật vào chỗ file lưu, quả nhiên đoạn ghi âm đó đúng là bị xóa rồi. Tôi lấy hết dũng khí lấy được chứng cứ, đã bị người đàn ông này dễ dàng xóa đi rồi. Sau này tôi biết lấy cái gì để giúp anh, lại biết lấy cái gì để bảo vệ mình đây?

Chúng tôi vừa rồi đều quá kích động, dần dần bình tĩnh lại, nhưng không khí vẫn lạnh đến rợn người.

“Chuyện này, tự anh có thể xử lý được, em đừng có can dự vào.”

Nhìn thấy tôi vẫn im lặng không nói gì đứng ở đó, anh đứng dậy, lại kéo tôi ngồi bên cạnh anh: “Lẽ nào anh lại vì chuyện công việc của bản thân mà để đoạn ghi âm của em và Vệ Tư Bình tung lên mạng chứ? Để sau này chỉ cần có người nhắc đến Vệ Tư Bình, là lại nhắc tới em, hoặc là nhắc tới em là lại không tránh khỏi nhắc tới ông ta? Trừ khi anh chết, nếu không thì tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra.”

Tôi giận dữ nhắm mắt lại không nhìn anh nữa.

Anh ôm tôi từ đằng sau, ngữ khí đã dịu lại: “Đồng Đồng, em làm như vậy vô tình là muốn lợi dụng Vệ Tư Bình, muốn túm lấy ông ta vì danh tiếng bản thân. Nhưng trong lòng anh, danh dự của em là điều quan trọng nhất. Đây là hạ sách mất cả chì lẫn chài, dù cho tất cả thực sự không thể cứu vãn, anh cũng tuyệt đối không thể để em làm như vậy. Việc này giao cho anh đi, ba năm nay, em chịu đựng một mình đã quá đủ rồi...”

Thoắt cái đã hai ngày trôi qua, ngay cả đối với công việc tôi dường như cũng mất đi sự nhiệt tình vốn có. May mà hôm sau gặp Vệ Tư Bình ông ta không tiếp tục gây phiền phức cho tôi nữa, hạng mục của công ty Vĩnh Chính với công ty thương mại Thanh Hoa tiến triển cũng rất thuận lợi.

Nhưng tôi luôn cảm thấy bên cạnh như đặt sẵn quả bom hẹn giờ vậy, bất kỳ lúc nào cũng có thể nổ tung.

Mộng Hàn vô cùng bận, nhưng lại luôn không nói với tôi anh đang bận cái gì, chiều hôm đó sau khi đi làm thì không gặp lại anh nữa. Và khác với trước đây là, di động anh luôn mở, mỗi ngày đều điện cho tôi.

Cảm giác bị anh gạt ra khỏi khó khăn, thực sự rất khó chịu. Song tôi biết, với tính cách của anh, nếu tôi lại làm bất cứ chuyện gì mạo hiểm nữa thì anh sẽ tức giận vì điều đó.

Sáng ngày thứ bảy, Mộng Hàn gõ cửa phòng tôi. Anh mặc bộ quần áo thể thao đứng ngoài cổng: “Mau thu dọn, cùng đi mua đồ ăn!”

Sau khi tôi cùng anh xuống lầu, mới phát hiện anh đã dựng một chiếc xe đạp ở đó.

“Lên đi!” Anh nói rồi đã nhảy lên xe, chỉ vào đằng sau. Tôi ngồi sau xe đạp, để anh đèo men theo con đường có hàng cây.

Đạp xe trên con đường có hàng cây dưới trời xanh, chúng tôi dường như lại trở về với thời đại học. Lúc đó tôi ngồi sau anh như vậy, lao qua mỗi góc sân trường.

Anh huyết sáo một cách thư thái, bị lây tâm trạng tốt đó, tôi ôm chặt eo anh.

Tôi thích đi chợ, những thứ trong chợ còn nhiều hơn cả siêu thị, cũng tươi ngon hơn. Trước đây hai người chúng tôi sống cùng, trong một ngày việc thích nhất chính là đi chợ mua đồ. Nhưng bây giờ, tôi lại khó có lúc nào nhàn rỗi như vậy.

Thực ra dù cho là trước đây, Mộng Hàn cũng rất ít cùng tôi tới nơi này, đi rồi mới biết anh mặc cả giá cũng tốn phết, tôi cảm giác anh có thể đã dùng hết những kỹ xảo đàm phán trong thương trường rồi, dùng lời của anh mà nói thì giá anh ấy đưa ra đều là giá “cắt cổ”, cuối cùng đến người bán lẻ bán cũng khó chịu, không bán cũng khó chịu.

Tôi cười ha ha, nghĩ kỹ lại, dường như lâu rồi không cười thoải mái như vậy, tạm thời vứt bỏ mọi phiền não, dưới buổi sớm mai, khiến tất cả nỗi niềm trong lòng cũng bốc hơi theo.

Nếu trong cuộc đời chỉ còn lại chuyện “cơm áo gạo tiền” thì cũng rất hạnh phúc.

Bữa ăn gồm các món: Món cá chép kho, món canh gà chua ngọt, món rau cải xào, nộm hải sản, và món canh chua. Chúng tôi uống rượu, không cần nhìn cũng biết mặt đỏ bừng, nhưng trong mắt lại đầy ắp hạnh phúc. Tôi dựa đầu lên vai anh và ôm qua eo anh.

“Mộng Hàn, đừng rời xa em nữa nhé.” Cảm giác bờ vai anh hơi rung động, sau đó anh ôm lấy tôi...

Lúc phản ứng lại, người đã nằm trên giường rồi, cơ thể anh đè lên tôi, cánh tay đặt ở sườn tôi, nhìn tôi từ trên xuống dưới.

Hôm nay tất cả đều rất khác lạ, song tôi lại không thể nói ra nguyên nhân.

“Mộng Hàn anh sao vậy?”

Vì uống rượu, mặt Mộng Hàn hơi hơi đỏ, mất đi vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc thường ngày, cũng mất đi nụ cười ngấm ngấm chịu đựng trước đây, mà còn lại trên khuôn mặt vô cùng đẹp trai đó giờ là vẻ dịu dàng hết mức.

Anh cúi đầu hôn tôi, lời nói của tôi bị anh chặn lại trong họng. Mùi vị của anh hòa quyện, vẫn vương, thổi vào trong cơ thể tôi, giống như là truyền vào đó khát vọng đã kìm nén rất lâu từ trong đáy lòng vậy.

Anh gờ tay cởi áo tôi, môi anh hôn lên từng chỗ từng chỗ trên cơ thể tôi, giống như muốn để lại dấu tích của anh trên mỗi một cơ quan trên cơ thể tôi vậy...

Khi xong chuyện, chúng tôi đều không nói gì, cứ ngả vào nhau như vậy, hơi thở giao nhau. Tôi mềm nhũn tựa vào lồng ngực anh, nghe nhịp tim anh đập, nhanh và mạnh, dường như đập vào tai tôi từng nhịp từng

nhịp. Tôi hơi nghiêng người trong lòng anh, càng vui mình sâu hơn, như là được sóng biển dịu dàng cuốn lấy vậy, mềm mại, thoải mái.

“Mộng Hàn, tối nay chúng ta cùng đi xem phim có được không?” Tôi thực sự mệt rồi, bao nhiêu đêm nay đều không ngủ ngon, bây giờ gối đầu trên cánh tay anh, nằm trong lòng anh ấy, tôi cảm thấy vô cùng thoải mái và yên tâm.

“Ừm!” Anh ôm lấy tôi, dùng tay xoa xoa vào sống lưng nhẵn bóng của tôi.

“Chúng tôi đã rất lâu không xem phim rồi...” Cảm giác buồn ngủ ập đến, trước mắt dường như lại trở về với rạp chiếu phim thời đại học bây giờ nhìn lại có chút xấu xí.

Mùa đông, bên trong rất lạnh, hai chúng tôi mặc áo khoác dày, miệng hà hơi ra hơi khói, trong rạp đang chiếu bộ phim câu chuyện tình yêu thê lương nhưng đẹp đẽ, tôi khóc thút thít, anh lại ngồi bên cạnh nhìn tôi cười. Những điều đó đã bị tôi ép quên đi trong hồi ức của con đường mưa sinh, lại từng chút từng chút được tôi nhớ lại...

Giấc ngủ này thật thanh bình. Tôi tỉnh dậy từ trong mộng, ngồi phắt dậy, bên cạnh đã trống không. Anh đâu rồi?

Tôi dùng chân quần chặt lấy, nhảy xuống giường gọi anh: “Mộng Hàn...”

Không gian trong phòng vốn dĩ không lớn, tìm mỗi góc một lượt, làm gì có bóng dáng Mộng Hàn? Móc di động ra gọi cho anh, di động anh lại trở về trạng thái tắt máy.

Trở về phòng ngủ, nhìn lên túi giấy tờ không xa lạ đặt trên đầu giường. Tôi mở ra xem, bên trong là giấy chứng nhận quyền sử dụng căn hộ mà Mộng Hàn cho tôi, ngoài ra còn có một thẻ ngân hàng.

Một ý nghĩ tuyệt vọng hiện lên trong đầu óc tôi, anh đi rồi, anh lại đi rồi, anh lại để tôi lại như ba năm trước, bỏ đi một mình.

Có người lại, trong lòng lại cảm thấy thật hụt hẫng.

Đột nhiên nhớ đến cái gì, tôi dốc toàn bộ những thứ trong túi giấy tờ ra, tại sao không có, tại sao không có?

Tôi cho rằng có một chiếc nhẫn mà tôi từng nhìn thấy, nhưng không có, anh để lại cho tôi chỉ có nhà và thẻ ngân hàng.

Chiếc nhẫn đó không phải cho tôi.

Sau này tôi mới biết chuyện Vệ Tư Bình, không đơn giản như tôi tưởng tượng. Bây giờ Tổng công ty TPC bên Pháp nghi ngờ Mộng Hàn tiết lộ giá quy định của một mảnh đất cho Công ty thương mại Thanh Hoa, có dính líu đến số tiền hơn 100 triệu, còn có kế hoạch kinh doanh của hạng mục liên quan. Nếu Mộng Hàn không tìm được cách giải quyết, rất có khả năng sẽ đưa ra pháp luật. [bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Anh ấy lại một lần nữa mất tích đi giải quyết công việc một mình, đã chuẩn bị tình huống xấu nhất.

Sau này Chu Chính nói với tôi: “Với trí tuệ của Mộng Hàn, anh ấy không thể để sự việc phát triển thành như vậy, và nếu thật sự giống như bên Pháp nói, thì giá cả đó quá cao rồi! Huống hồ người như Mộng Hàn, dù cho là vì tình yêu cũng nhất định sẽ có giới hạn đạo đức của bản thân, anh ấy nhất định là bị người khác cài đặt rồi.”

Chu Chính nói cũng đúng, Mộng Hàn bị người ta cài đặt rồi, tất cả sớm đã có âm mưu, còn tôi chính là mồi chàm.

Đi quẹt thẻ Mộng Hàn để lại, mật mã là ngày sinh của tôi, nhưng trên máy rút tiền hiện một dãy số 0 dài, điều càng khiến tôi ngạc nhiên là thẻ này lại là tên tôi.

Mộng Hàn đúng là đã có chuẩn bị trước cả, còn tôi cũng hoàn toàn nhận thức được tính nghiêm trọng của chuyện này.

Trên báo ngày hôm sau đăng tin: Bên Pháp đã khẩn cấp điều một người từ bên Pháp sang để quản lý công việc của TPC ở khu vực Trung Quốc.

Điện thoại của tôi reo lên, lại là điện thoại mẹ của Mộng Hàn, bà ấy hẳn là đã nhìn thấy nội dung trên báo đăng.

“Mộng Hàn rốt cục sao rồi? Hôm đó vội vã gặp ta một lần rồi lại không liên lạc được nữa, rốt cục là xảy ra chuyện gì?”

Trong lòng tôi cũng lo lắng như bà ấy, run rẩy nói: “Bác à, con cũng không biết, anh ấy chắc là xảy ra chuyện rồi.” Sự tuyệt vọng chưa từng có bỗng ập đến với tôi, tôi gần như muốn khóc lên, tai nghe điện thoại truyền đến giọng thở dốc của mẹ anh ấy, sau đó tôi lại nghe thấy tiếng ống nghe rơi xuống đất, “Bác à, bác...”

Đưa bác Sở vào phòng cấp cứu, sau đó Chu Chính đã tới, điện thoại của Mộng Hàn vẫn không liên lạc được, tôi chỉ có thể gọi cho Chu Chính.

Có bác sỹ cầm giấy cam kết rủi ro đến cho tôi ký.

Tôi nghiêng răng, ký tên mình. Đèn đỏ cấp cứu vừa sáng, xung quanh chúng tôi đã rơi vào một khoảng yên lặng. Cảm giác lo lắng đó một lần nữa ập đến với tôi.

“Không thể có chuyện gì với mẹ Mộng Hàn chứ?” Tôi căng thẳng thở dốc ra.

“Tôi nói không thể thì nhất định không thể!” Chu Chính nói vừa bình tĩnh vừa tự tin.

“Tại sao?” Bác ý cả dọc đường đều hôn mê, trước lúc vào phòng phẫu thuật, tôi hét lớn gọi bác ấy, bác ấy một chút phản ứng cũng không có.

“Những lời trước đây tôi nói, có lúc nào sai đâu?” Chu Chính nét mặt nghiêm túc, đi tới ấn tôi ngồi xuống ghế. Câu nói ra lệnh này có tác dụng trấn tĩnh lại suy nghĩ hỗn loạn của tôi.

“Đừng sợ, tôi sẽ luôn ở bên cô! Cô nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát rồi cửa phòng phẫu thuật sẽ mở ra, nghe lời đi!” Chu Chính nhẹ nhàng vỗ vào mu bàn tay tôi.

51. Chương 51

Tôi thật sự sợ hãi, tôi khó mà tưởng tượng nổi nếu mẹ anh ấy thực sự có chuyện thì Mộng Hàn sẽ đau lòng, tuyệt vọng như thế nào. Con cái muốn báo hiếu mà bố mẹ không đợi được, đó là nỗi đau không có nỗi đau nào lớn hơn trên đời này.

“Đồng Đồng.” Chu Chính đang vỗ nhẹ vào mu bàn tay tôi đột nhiên cầm chặt lấy tay tôi, “Mộng Hàn nhất định không biết cô yêu anh ấy nhiều như thế nào đâu!” Tôi vì hành động của anh ấy mà ngẩn ra, trong mắt anh ấy đầy vẻ dịu dàng, tay anh ấy nhẹ nhàng buông tôi ra, rồi thở dài một hơi sâu.

“Cảm ơn anh!” Trong lòng tôi có cảm giác không nói nên lời, nhìn điện thoại bên cạnh, trong lòng vừa lo lắng vừa buồn rầu. Mẹ Mộng Hàn bệnh rồi, người cùng tôi vội vã đến bệnh viện lại không phải Mộng Hàn, mà là Chu Chính một người Mộng Hàn luôn coi thường.

Chu Chính cười một cái.

Lúc Hân Hân đến, bác Sở đã được đưa tới phòng bệnh nặng, chứng huyết áp cao do bệnh tim, suýt chút đã lấy đi sinh mạng của bà ấy.

“Đồng Đồng, Mộng Hàn biết rồi chứ? Mẹ anh ấy nếu có chuyện gì, chỉ một mình cậu trực ở đây...” Hân Hân hăm hở lao đến, trên người còn mang theo hơi lạnh từ bên ngoài vào.

“Đã qua cơn nguy hiểm rồi, chứng cao huyết áp do bệnh tim bình thường không phải là chuyện lớn, một khi bị thì lại rất nguy hiểm.” Ra khỏi phòng cấp cứu, bác Sở vẫn hôn mê. Di động Mộng Hàn vẫn không gọi được, mắt trái tôi cứ nhấp nháy.

“Sếp Chu, cảm ơn anh nhé, tôi đến rồi anh mau về nghỉ ngơi đi.”

Chu Chính mím môi không nói. Nhìn theo ánh mắt ấy quay đầu lại, tôi nhìn thấy Thôi Duy cũng từ thang máy đi ra: “Anh, ai bệnh vậy?”

Hân Hân quay lưng về anh ta, nghe thấy giọng nói, vẻ mặt ngẩn ra chốc lát, ngượng ngùng cúi đầu.

“Cậu đến muộn rồi, bây giờ không sao rồi, chúng ta đi thôi! Anh không có xe, may quá đi cùng!” Chu Chính đi lại phía Thôi Duy. Nhưng Thôi Duy nhìn thấy Hân Hân thì không quan tâm gì đến sếp Chu, mà ngạc nhiên nói: “Hân Hân, cô cũng ở đây à, là người nhà của cô sao?”

“Không phải, là mẹ chồng của Đồng Đồng.” Ánh mắt Hân Hân dường như không biết nhìn vào đâu, nụ cười miễn cưỡng lộ rõ vẻ gượng gạo.

“Thì ra là mẹ của sếp Sở bệnh à?” Thôi Duy như trút gánh nặng, nói với tôi, “Chẳng trách anh tôi 800 dặm mà gọi tôi về gấp, thì ra là chị Đồng Đồng có chuyện cần gấp. Trưởng khoa này và bố tôi là bạn học cũ, ngày mai đi làm tôi sẽ tìm ông ấy.”

“Cảm ơn cậu, Thôi Duy.” Trong lòng tôi lại trào lên một cảm xúc, người tôi cảm ơn nhất vẫn là người đứng cạnh tôi – Chu Chính, khó ai có được sự quan tâm chu đáo của anh ấy như tôi.

Cuối cùng, Chu Chính và Thôi Duy ai cũng không đi. Tôi và Hân Hân cùng vào nhà vệ sinh, hỏi kín cô ấy: “Cậu và Thôi Duy rốt cục có chuyện gì?”

“Tôi và anh ấy có thể có chuyện gì, trong lòng anh ấy nghĩ đến bạn gái cũ, đối với tôi chỉ là có một chút... có chút áy náy.” Trong lời cô nói có ý gì đó.

“Cái gì gọi là áy náy, hai người chẳng phải đã...”

Hân Hân giật mình vội bịt miệng tôi lại: “Không có, tuyệt đối không có, ăn cùng mấy bữa cơm, đi cùng mấy con đường...”

“Chẳng phải hôn rồi sao?” Tôi không chịu tha.

Nếu như anh yêu em

Hân Hân đỏ mặt như là tôm luộc vậy: “Thì hai lần, lần khác là anh ấy say.”

“Có thể để người đàn ông khác hôn cậu, cậu còn nói không có gì với anh ta.”

Hân Hân hồi lâu không nói gì.

“Hân Hân!” Hai chúng tôi bị giọng nói Thôi Duy khiến giật mình. Hân Hân một tay kéo tay tôi, núp đằng sau. Tôi ngất mắt, đây đâu phải là Thẩm Hân Hân tùy tiện mà tôi quen trước đây chứ?

“Hân Hân, tôi tìm cô không phải vì xin lỗi gì, tôi thích cô.” Thôi Duy nói rất bình tĩnh, đứng bên ngoài nhà vệ sinh, mà lại mạnh dạn nói ra lời yêu. Xem ra Thôi Duy đã nghe lén ngoài phòng vệ sinh nữ.

Hân Hân túm lấy tay tôi còn chưa buông ra, tôi có thể cảm thấy người cô ấy cũng đang run lên. Một hồi lâu, cô ấy nghẹn ngào nói: “Tôi có cái gì mà thích chứ, tôi sắp 30 tuổi rồi, lúc thành thân ngay cả người đàn ông một đời vợ có con còn nói cần về căn nhà. Cậu nếu vì tâm trạng không tốt muốn tìm một người giải khuây, thì xin lỗi nhé, cậu tìm nhầm người rồi.”

Thôi Duy vẫn như cây tùng đứng đó: “Tôi biết cô còn yêu tên Trần Thế Mỹ đó, nhưng mọi chuyện đã qua rồi. Hân Hân, con người luôn phải đi về phía trước, chúng ta không thể dùng sai lầm của người khác để trừng phạt bản thân mình.” Hân Hân không nói gì, nhưng tôi biết cô ấy nhất định là đang khóc rồi.

“Thôi Duy, cậu đi trước đi!” Tôi cảm động với lời bộc bạch của chàng trai này, nhưng tôi biết Hân Hân bây giờ không thể đồng ý anh ta.

Thôi Duy cuối cùng cũng đi rồi, Hân Hân cúi đầu, lén lau nước mắt.

“Không đồng ý thì thôi, việc gì phải nói người ta không thật lòng? Đi thôi.”

Hân Hân im lặng đi sau tôi, không nói gì.

Sáng sớm ngày hôm sau, bác Sở tỉnh lại: “Gọi điện cho Mộng Hàn chưa?” Giọng nói bác Sở không yếu đuối như tưởng tượng. Tôi đỡ bà ấy từ từ ngồi dậy.

Vừa rồi tôi có gọi cho Mộng Hàn, nhưng vẫn không thể liên lạc được. Biết nói thế nào với bác Sở đây?

“Gọi rồi ạ, anh ấy nói sẽ về nhanh thôi.” Vì để bác Sở yên tâm, tôi chỉ có thể nói dối.

“Phiền cô rồi!” Bác Sở ngược mắt, nhẹ nhàng nói với tôi, khẩu khí chưa từng dịu dàng vậy.

“Bác, bác nghỉ ngơi đi! Chúng ta tranh thủ ra viện trước lúc Mộng Hàn về.”

Bác Sở gật đầu, cau mày thở dài: “Tôi vừa nằm mơ, mơ thấy Mộng Hàn xảy ra chuyện rồi, trong chốc lát tỉnh dậy...”

Tay tôi run lên, điện thoại rơi xuống đất...

Thức ăn ở nhà ăn bệnh viện không phải là khó ăn lắm, bác Sở mỗi lần đều ăn không nổi vài miếng là không nuốt nổi nữa. Lúc trưa, tôi bắt xe đi đến quán “Vương Phủ cháo” mua cháo cá và thức ăn, gói mang về viện.

“Cháu cũng ăn một chút đi, còn lại nhiều vậy lãng phí lắm, đều là bỏ tiền ra mua cả.” Bác Sở lúc nói chuyện thì tôi đang tựa vào ghế ngủ gật, việc ở công ty quá nhiều, nhiệm vụ tháng này của phòng đào tạo chồng chất, rất nhiều nội dung đào tạo nhân viên mới của phòng tiêu thụ đều do tôi tự làm, vừa rồi thấy bác Sở ăn cơm, liền ngủ thiếp đi.

“Vâng!” Nhất thời không hiểu ý của bác Sở, bác Sở cũng múc bát cháo đầy đặt lên chiếc bàn nhỏ bên tay trái tôi: “Mau ăn đi, buổi tối có y tá ở đây, cháu về ngủ đi!”

“Không sao ạ, bên cạnh có giường trống, cháu ngủ ở đây cũng được.” Tôi bưng bát cháo lên, cúi đầu ăn.

“Cháu không phải bác sỹ, về đi!” Trong lòng tôi chợt có cảm giác ảm áp. Mấy ngày nay thái độ của bác Sở rõ ràng có cải thiện đối với tôi, có lúc cũng lắng nghe chuyện con trai bà ấy. Thấy tôi tan ca trực ở bệnh viện thường xuyên có điện thoại không ngừng, có lúc còn mang việc đến đây làm, bà ấy cuối cùng cũng có chút tin tưởng, tôi không phải là kẻ chỉ biết ăn bám và tiêu tiền của con trai bà.

“Không sao ạ, Mộng Hàn không ở đây, con sao có thể để bác một mình ở viện chứ?”

Bác Sở không nói gì, cúi đầu ăn cháo cá trong bát.

Buổi tối lúc Hân Hân tan làm đến ở cùng tôi, thấy bác Sở nằm trên giường lén thở dài nói với tôi: “Đồng Đồng, cậu xem bà mẹ chồng cậu dữ như vậy, nằm xuống giường bệnh rồi cũng chỉ là con người dài mấy thước, nếu thật sự đi như vậy, nhớ đến đáng về đáng thương bây giờ của bà ta thì khuôn mặt trước đây, cũng tan đi rồi.”

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, người bước vào khiến tôi và Hân Hân giật nảy mình, là cô Lâm. Cô ta cầm một bó hoa bách hợp, tay kia xách giỏ hoa quả, rõ ràng là tới thăm người bệnh. Cô ta chẳng phải dọn đi rồi sao, sao lại biết bác Sở bị bệnh chứ? Nhìn thấy cô ta xuất hiện, nét mặt Hân Hân trở nên biến sắc. Tôi quay đầu nhìn bác Sở đã ngủ rồi, nói với Lâm Uyển Uyển: “Cô đến làm gì vậy?”

Hân Hân gấp sách lại, đứng dậy: “Cô muốn nói gì?”

“Chúng ta có thể đi ra ngoài nói vài câu được không?” Lâm Uyển Uyển nhìn thấy vẻ kích động của Hân Hân, thái độ của kẻ thắng lợi hơi mỉm cười.

“Đi thôi!” Hân Hân không từ chối.

Tôi không yên tâm, nhìn thấy bác Sở đang ngủ rất ngon, liền cẩn thận đi theo họ. Thấy hai người họ đi vào lối thoát hiểm của phòng bệnh, tôi lặng lẽ đứng ngoài cửa.

“Hân Hân, Ưông Tường và tôi sắp kết hôn rồi.” Uyển Uyển mặt mỉm cười tuyên cáo vậy. Sắc mặt Hân Hân trong chốc lát tái mét.

“Hai người sắp kết hôn?” Hân Hân lẩm bẩm nói, tự lẩm bẩm không dám tin.

“Chuyện Ông Tường thời gian trước đi tìm cô, anh ấy đã nói với tôi rồi.” Uyển Uyển lạnh lùng nói, Hân Hân cắn môi, trừng mắt nhìn cô ta.

“Cô biết đấy người tôi từng thích vốn không phải anh ta, vì sự không kiên định của tôi, cho nên thái độ với Ông Tường vô cùng không tốt. Lúc đó tôi nói với anh ta, tạm thời anh ta đừng đến gặp tôi nữa, tôi muốn yên tĩnh một mình một thời gian. Anh ta gọi điện cho tôi tôi cũng không nghe, anh ta rất tức giận, cuối cùng một lần anh ta hét lớn trong điện thoại: “Em không gặp tôi, thì có người muốn gặp tôi...” Sau đó anh ấy chạy tới tìm cô.”

“Cô nói với tôi những điều này có ý gì?” Hân Hân cười nhạt.

“Không có gì, tôi chỉ là muốn đến xin lỗi cô. Qua suy nghĩ mấy ngày nay, tôi vẫn thấy tôi ở cùng Ông Tường là thích hợp nhất, anh ta thật sự yêu tôi. Cho nên tôi gọi điện cho anh ta. Anh ta vui mừng đến mức phát điên, lập tức bảo tôi kết hôn. Tôi rất hiểu cô, tình cảm bao nhiêu năm nay, không phải nói buông là buông được, nhưng tôi muốn khuyên cô, thời thanh xuân của người phụ nữ chỉ có vài năm như vậy, nên quên thì quên đi!”

“Những lời này là Ông Tường bảo cô đến nói với tôi hả?” Môi răng Hân Hân đều run cầm cập.

“Ông Tường có lúc giống như đứa trẻ vậy, làm theo tình cảm, vì tôi khiến anh ta tức giận, anh ta đã xúc động đến nói những lời không nên nói với cô, anh ta không còn mặt mũi nào gặp cô, cho nên có một vài lời đành để tôi đến nói.” Uyển Uyển cố ý ngắt đầu, lúc nhìn vào mắt Hân Hân, tôi thấy cô ấy rất không tự nhiên.

“Hai người sau này hạnh phúc hay không, kết hôn hay ly hôn đều không có chút liên quan đến tôi, xin cô lần sau đừng có vì bất cứ chuyện gì mà đến tìm tôi, tôi không có hứng thú. Sau này tôi không muốn nghe bất cứ chuyện gì liên quan đến hai người!” Hân Hân quay người đi, đẩy cửa nhìn thấy tôi, hơi nhếch môi, nước mắt giàn giụa.

Tôi liếc nhìn Lâm Uyển Uyển, cô ta bỗng nhiên thở dài, dáng vẻ trút được gánh nặng, khuôn mặt không có chút đắc ý, từ từ quay người, đi thẳng xuống cầu thang.

Hân Hân trở về phòng bệnh cứ ngẩn ra. Tôi đi lại nhẹ nhàng vỗ về cô ấy: “Hân Hân, đến lúc buông xuôi rồi. Đây không hẳn không phải chuyện tốt!”

Hân Hân lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Tôi biết, tôi chỉ là nghĩ không ra, kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc người khác sao lại có thể sống khỏe mạnh vậy được? Họ sao có thể sống hạnh phúc vậy trước mắt tôi chứ?”

Mộng Hàn một ngày không tin tức, bệnh tình bác Sở một ngày không thấy đỡ, chứng cao huyết áp, bệnh động mạch vành – tim mãn tính lần này phát tác, bà ấy hầu như mất sắc.

Tôi biết bà ấy sống một mình nửa đời, con trai là nơi gửi gắm duy nhất của bà, hôm đó tôi để lại giấy chứng nhận quyền sử dụng nhà và thẻ ngân hàng mà Mộng Hàn để lại cho tôi vào tay bà: “Bác à, đây là Mộng Hàn để ở chỗ cháu, gặp bác, tốt nhất để bác giữ.”

Bác Sở nhìn tôi, một dáng vẻ không dám tin, cuối cùng bỗng rơi lệ.

Tuy đã không còn chứng cứ ghi âm để ép Vệ Tư Bình, nhưng tôi vẫn lấy hết dũng khí gọi điện cho ông ta.

Ông ta nghe thấy giọng nói của tôi không cảm thấy ngạc nhiên, khẩu khí vẫn rất lịch sự, chỉ là vẫn như người ngoài cuộc, phủ định sạch sẽ với tôi mọi chuyện, và không nhắc đến chuyện từng nói với tôi, e là lại sợ tôi ghi âm nữa.

“Sếp Vệ, có lẽ ông cho rằng tôi là một cô gái nhỏ bé không đáng để ý, trong mắt ông không đáng giá gì. Nhưng tôi nói cho ông biết, nếu Mộng Hàn xảy ra chuyện, tôi nhất định sẽ liều mạng đấu với ông đến cùng.”

Mẹ tôi từ nhỏ đã nói tôi là đứa cứng đầu, việc tôi đã định, xưa nay sẽ luôn làm đến cùng, kệ ông là quan to quyền quý hay là lưu manh thổ phỉ. Vệ Tư Bình sống trong gia đình hào hoa, ông ta có thể hiểu được một người như Mộng Hàn phấn đấu bao nhiêu mới có được ngày hôm nay không? Nghe chuyện hôm đó Chu Chính nói với tôi, tôi cứ đau lòng bao nhiêu ngày.

Vệ Tư Bình đã vì lợi ích bản thân mà thiết lập cạm bẫy hại anh ấy như vậy sao? Tôi không cam tâm, càng không cho phép.

52. Chương 52

Vệ Tư Bình im lặng một lát trong điện thoại rồi nói với tôi: “Thực ra nếu có cách có thể lấy được quyền sử dụng của mảnh đất đó, chuyện còn lại, Mộng Hàn nhất định có thể tự giải quyết.”

“Ý ông là gì?” Vệ Tư Bình lẽ nào không phải vì mảnh đất đó, vậy thứ ông ta cần là cái gì?

“Tôi có thể nói cho cô biết, Cục trưởng Cục quản lý Tài nguyên tỉnh Thiên Tân có mối quan hệ rất không bình thường với Mộng Hàn, cô có thể tìm ông ta thử xem.”

Trong khoảnh khắc Vệ Tư Bình không có chút cảm xúc gì, tôi nghi ngờ nhưng vẫn ghi lại số điện thoại ông ta cho tôi.

Lúc tôi gặp được vị Cục trưởng này, thì tôi lại sững sờ.

Văn phòng rất lớn, bên trái đặt bộ sofa da màu sậm. Một người đàn ông trung niên đứng dậy từ chiếc bàn trước mặt, đi tới phía tôi, chỉ vào ghế sofa nói: “Ngồi đi!”

Người đàn ông trước mắt nhìn có vẻ không hơn Vệ Tư Bình vài tuổi, giữa đôi mày rõ ràng có vài phần giống Mộng Hàn.

Trong chớp lát tôi thư thái, ông ấy cũng họ Sở, lẽ nào ông ta là bố của Mộng Hàn?

Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên có chút đồng tình với mẹ Mộng Hàn. Nếu hai người họ cùng lúc đứng trước mặt tôi, tôi nhất định sẽ cho rằng mẹ anh ấy còn lớn hơn mười mấy tuổi so với vị Cục trưởng Sở trước mặt. Một người phụ nữ bị chồng bỏ rơi, vất vả nuôi con trai lớn thành người, tự nhiên sẽ lộ rõ vẻ bần ba. Còn chồng bà ấy đến tuổi trung niên rồi vẫn rạng rỡ, năm tháng không để lại quá nhiều dấu vết trên khuôn mặt ông ta.

Nghĩ như vậy, mẹ Mộng Hàn cũng chẳng qua là một người đáng thương, nghĩ tới đây sự căm ghét đối với bà ấy dường như ít đi vài phần.

“Cô tên là Tiêu Đồng Đồng?” Giọng nói của ông ta trầm thấp.

“Vâng!” Tôi lễ phép gật đầu, phát hiện ông ta cũng quan sát tôi từ trên xuống dưới.

Dù quan hệ giữa ông ta và mẹ Mộng Hàn đã ly hôn, tự nhiên quan hệ nói càng gần lại càng không thể bị cự tuyệt, cho nên tôi nói thẳng tôi là vợ của Mộng Hàn, vì vậy ông ta nhìn tôi kĩ như vậy, tôi không thấy lạ.

Không phân biệt là thích hay không, ông ta bưng ly trà nói với tôi: “Uống trà đi, Hoàng Sơn Mao Phong chuẩn, cô nếm thử đi.”

“Xin lỗi, Cục trưởng Sở, cháu không thích uống trà, bây giờ càng không có tâm trạng.” Tôi nói thẳng, nói thật luôn.

“Là vì Mộng Hàn khiến cháu tới tìm tôi?” Giọng nói ông ấy nghe không đoán được cảm xúc, nhưng có sự lạnh lùng xa cách.

“Sở Mộng Hàn!” Nói cả tên cả họ. Nếu không phải vì họ trông quá giống nhau, thì có lẽ tôi không thể liên tưởng họ là bố con.

Tôi há hốc miệng, quyết định không dùng thân phận Mộng Hàn, nói thẳng: “Không phải, là cháu tự muốn đến tìm bác.”

Ông ta cười nhạt một tiếng, thần sắc kiêu ngạo nói: “Sở Mộng Hàn nhất định đã nói với cô, quan hệ giữa tôi và cậu ấy rồi chứ?”

Tôi lén thở dài, thật sự xin lỗi, sự tồn tại của Cục trưởng Sở, Mộng Hàn chưa từng đề cập tới, ngay cả mẹ anh ấy cũng chưa từng.

“Bác là bố của Mộng Hàn sao?” Tôi thử hỏi. Ly trà đặt xuống bàn, ông ta quả quyết nói: “Không phải!”

Lẽ nào tôi đoán sai? Trong lòng tôi có chút căng thẳng.

“Tôi ghét nhất họ dùng chiêu bài của tôi để gây chuyện bên ngoài. Từ vài năm trước, chúng tôi đã nói rất rõ rồi, cho nên hôm nay cậu ta bảo cô đến tìm tôi, bất luận là chuyện gì, e là cô uống công rồi.”

Tôi đột nhiên có chút hiểu ra, vị Cục trưởng Sở này, luôn nghi ngờ Mộng Hàn dùng danh của ông ta để gây chuyện bên ngoài. Lẽ nào ông ấy cho rằng thành tựu ngày nay của Mộng Hàn là dựa vào ông ấy? Tôi không nhìn nổi và thấy bất bình, “Mộng Hàn xưa nay chưa từng dùng danh nghĩa của ông để làm việc, điểm này ông hoàn toàn có thể yên tâm.”

Nghĩ tới căn phòng nhỏ xấu xí của anh ấy, sự chăm chỉ thời học đại học của Mộng Hàn... Nếu người bố này của anh ấy giúp anh ấy một tay, thì cuộc đời anh ấy có lẽ sẽ khác nhiều.

Song ông ấy không hề, tôi luôn cho rằng bố anh ấy đã chết rồi.

Ai ngờ...

Ông ấy cười lạnh một tiếng, không quan tâm nói: “Không có thì tốt. Bất luận cô biết hay không, tôi vẫn phải nói rõ một điểm với cô. Tôi và vợ trước đã ly hôn sắp 30 năm rồi, mười mấy năm trước, tôi từng tìm Mộng Hàn, lúc đó cậu ta đã không còn nhỏ nữa, tôi có ý để cậu ta sau này sống cùng tôi, nhưng cậu ta không đồng ý, và chủ động đoạn tuyệt tất cả quan hệ với tôi. Cho nên, từ lúc đó chúng tôi đã không có quan hệ gì nữa. Dù cho tình huống lúc đó cô không rõ, nhưng hôm nay sau khi tôi nói rồi, hy vọng cô có thể rõ, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu để tôi đồng ý gặp cô hôm nay.”

“Cháu hôm nay đến tìm bác, Mộng Hàn không hề biết, cháu cũng thật sự không còn cách nào, anh ấy bị người ta bày mưu hãm hại trong công việc, nếu bác không giúp anh ấy, có lẽ anh ấy sẽ phải ngồi tù. Chuyện năm đó cháu không rõ, bất luận dù có thể nào, giữa bố và con không thể có thù hận. Ai lại có thể trừng mắt nhìn con trai mình vào tù mà bàng quan được chứ?”

“Lời của tôi cô nghe không hiểu à? Nó ngồi tù cũng được, bắn chết cũng được, không chút liên quan đến tôi. Sau này đừng đến tìm tôi, cô đi đi!”

Tay tôi nắm chặt lại. Trên thế giới này sao lại có người bố như vậy? Bố tôi tuy nghèo, nhưng luôn cố hết sức để chúng tôi sống tốt; Mộng Hàn tuy có bố, song ngay cả người xa lạ còn không bằng.

Nhưng tôi không thể bỏ cuộc.

“Cháu và Mộng Hàn là bạn học đại học, anh ấy học giỏi, chăm chỉ khắc khổ, lúc học đại học luôn làm thêm bên ngoài, cuộc sống giản dị. Cháu không biết tại sao bác lại hiểu lầm con trai mình sâu sắc như vậy, nhưng cháu có thể khẳng định mà nói rằng, Mộng Hàn là một đứa con trai đáng để bác tự hào. Anh ấy có thể có ngày hôm nay, hoàn toàn là do tự mình phấn đấu. Bây giờ gặp anh ấy phải khó khăn, trên thế giới này chỉ có bác có thể giúp anh ấy. Và đối với bác mà nói thì đây có lẽ không phải là một chuyện quá khó. Một mảnh đất mà công ty họ đầu thầu, bị kẻ khác tiết lộ giá nền, bây giờ mảnh đất này vẫn chưa quyết định cuối cùng thuộc về ai, chỉ cần với giá cạnh tranh tương đồng, bác có thể để công ty của Mộng Hàn có được quyền sử dụng của mảnh đất đó thì vấn đề của anh ấy có thể giải quyết rồi! Huống hồ bất luận về thực lực hay từ thiết kế, lấy được quyền sử dụng của mảnh đất này, công ty họ việc đáng làm thì phải làm. Bác chỉ cần chủ trì chính nghĩa. Cháu xin bác, hãy giúp anh ấy có được không?”

“Quả nhiên là gây chuyện phiền phức bên ngoài, để ta phải đi dọn đồng đồ nát!” Cục trưởng Sở một chút cũng không che giấu vẻ căm ghét, “Cô có thể đi rồi!”

“Anh ấy là con trai bác, tại sao bác lại không chịu giúp chứ? Mà cũng không cần bác làm gì vi phạm pháp luật cả!”

“Có lần đầu rồi sẽ có lần thứ hai, hơn nữa, việc đâu có đơn giản như cô nói? Tôi không thể làm gì cho nó, cô đi đi!”

Tôi còn muốn nói một vài điều, nhưng ông ấy ghét đến mức tự đi ra khỏi văn phòng, cửa vẫn mở.

Tôi đứng ở cổng Cục Quản lý Tài nguyên đến hơn hai tiếng rồi, tôi nghĩ tôi không thể bỏ đi như vậy, tôi còn phải gặp lại Cục trưởng Sở một lần nữa.

Cuối cùng lúc sắp 6 giờ tối, tôi nhìn thấy Cục trưởng Sở đứng ở cổng tòa nhà đợi xe. Đợi lúc ông ấy lên xe, lúc xe đi qua đường cạnh tôi, tôi chạy tới, chặn xe lại.

Ông ấy lại nói gì đó với lái xe, xe rất nhanh dừng lại một bên, người đàn ông đó từ từ đi ra. Đi tới dưới cây liễu cao lớn cạnh cổng chính, ông ta dừng bước, nhìn tôi từ trên xuống nói: “Cô đúng là có một người mẹ chồng tốt, bản lĩnh trước đây của bà ấy cô đều học được rồi, hai người ngay cả độ dày mặt cũng giống nhau.”

Đúng là phúc bố mẹ của Mộng Hàn, tôi sống 26 năm, người lạnh lùng vô tình nhất đúng là hai người này.

Tôi thả lỏng người, để khẩu khí càng giống khẩn cầu: “Bác nói cháu phải phải gì mới có thể giúp anh ấy chứ? Chỉ cần bác có thể nói ra điều kiện, cháu nhất định sẽ cố hết sức.”

Tôi kiên định ngẩng lên nhìn vào mắt ông ấy. Vì Mộng Hàn, tôi không quan tâm đến thể diện của mình trước bố anh ấy.

Người đàn ông này cười nhạt một tiếng: “Tôi và họ sớm đã ân đoạn nghĩa tuyệt rồi, tôi từng nói, dù cho họ có chết đói bên đường tôi cũng không thèm nhìn một cái, điều này cô hiểu chứ?”

Tôi nghĩ tôi muốn điên rồi...

Người đàn ông này đúng là máu lạnh, tôi thật sự hoài nghi ông ta sao lại có thể ngồi vào vị trí cao như vậy! Lời ông ta nói quá tuyệt tình rồi, vượt qua tất cả những lời mà tôi có thể tưởng tượng. Phải hận bao nhiêu, trái tim lạnh lùng bao nhiêu mới có thể nói ra những lời như vậy được chứ?

Tôi sững sờ đứng như trời trồng, không biết nên tiếp tục nói gì. Chính vào lúc này, tôi cảm thấy sự khác lạ của vị Cục trưởng trước mặt, ánh mắt ông ta xuyên qua tôi, nhìn về phía đằng sau tôi.

Tôi ý thức quay đầu, lúc đó, hầu như là rơi lệ.

Mộng Hàn đứng ngay sau tôi, nhìn tôi vẻ mặt phức tạp.

“Mộng Hàn!” Tôi dang hai tay lao vào lòng anh ấy. Anh ấy lại đẩy tôi từ trong lòng anh ấy ra.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ấy, vẻ mặt lạnh lùng đến mức khiến người ta không dám nhìn, nhưng lại không có vẻ oán hận, dường như lời người đàn ông đó vừa nói ra như vậy, anh ấy một chút cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

“Đến đây làm gì?” Anh ấy cúi đầu nhìn tôi, trong giọng nói đầy vẻ đau lòng và thương tiếc.

“Em chỉ muốn giúp anh...” Tôi biết trái tim anh ấy lúc này bị tổn thương thế nào, tuy vẻ mặt có vẻ vẫn kiên cường vậy.

“Nhớ lấy, sau này mãi mãi đừng tới đây, biết chưa?”

Tôi nghe lời gật đầu, trong lòng thấy áy náy đến đau lòng.

“Đi thôi!” Anh ấy kéo tay tôi đi về hướng xe anh ấy để bên đường, từ đầu đến cuối đều không nói một câu gì với bố anh ấy cả.

Không nhận được quay đầu nhìn người đàn ông đó, ông ta sững sờ nhìn theo bước chân chúng tôi rời đi, ánh mắt cứ không rời.

“Xin lỗi, nếu biết, em sẽ không đến!” Ngồi vào trong xe, tôi kéo tay anh ấy không chịu buông ra.

“Nếu không phải hôm nay anh gọi cho Chu Chính, thì không biết em lại chạy đến đây.” Anh ấy cười hết cách, có chút tự chế giễu.

“Em chỉ là muốn giúp anh!”

“Anh biết.” Anh ấy vuốt tóc tôi, thở dài: “Đồng Đồng, anh khát khao có một gia đình hạnh phúc, có em, có con, nếu anh có thể xử lý xong chuyện này, em sẽ lấy anh chứ?”

Tôi không chút do dự gật đầu.

Anh ấy cười vui vẻ, không nhìn nổi cúi đầu hôn lên môi tôi một cái, lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt mơ hồ đó khiến tôi cảm thấy đau lòng khó hiểu.

“Xin lỗi anh, nếu không phải vì em...” Tôi khóc và nói.

Anh ấy lắc đầu: “Không liên can gì đến em, đầu đuôi ngọn ngành chuyện này anh đại khái đã biết rồi. Song...”

Anh ấy muốn nói lại thôi, trong lòng tôi giật mình, anh ấy nói anh ấy tìm ra nguyên nhân rồi, không phải vì tôi, vậy vì cái gì?

“Mục tiêu chủ yếu của Vệ Tư Bình không phải em, cũng không phải anh, mà là sếp Sở.” Mộng Hàn gọi Cục trưởng Sở rất tự nhiên, nghe bình thản không chút cảm xúc gì khác. Sự xa cách này tuyệt đối không phải một ngày mà thành, mà là một thói quen đã ăn sâu.

“Mộng Hàn... anh và ông ấy... sao có thể trở nên như vậy?”

Có lẽ điều kiện gia đình anh ấy tốt hơn tôi nhiều, song anh ấy từ nhỏ đã không có gia đình hoàn chỉnh, anh ấy không phải không có cha, bố anh ấy còn sống, còn là một nhân vật lớn có tiếng. Nhưng người bố này chỉ đem lại cho anh ấy sự coi thường và ô nhục sau khi bỏ rơi anh ấy.

Trong lòng tôi càng có cảm giác thất vọng, vết thương sâu đó, anh ấy xưa nay chưa từng nói với tôi.

“Mẹ là một người phụ nữ rất có tính cách, hồi anh còn nhỏ anh không cam tâm bị ông bỏ rơi, thường xuyên đi tìm ông ấy, đến nhà ông ta, cơ quan ông ta... thậm chí cơ quan cấp trên của ông ta... gây nên ảnh hưởng xấu cho ông ta. Cho nên ông ta càng ngày càng tệ bạc với mẹ anh.”

“Từ lúc ban đầu còn có chút áy náy, cuối cùng trở nên nói dữ tợn, uy hiếp thậm chí đe dọa. Ông ấy càng như vậy, mẹ lại càng tức giận, càng gây phiền hà cho ông ấy, ngày lại ngày cứ cái vòng luẩn quẩn vậy. Không biết từ lúc nào hai người hầu như trở nên thành kẻ thù. Năm đó, anh đã lên cấp hai rồi, ông ấy tìm anh và mẹ, cho bọn anh một món tiền, nói là muốn đón anh đến sống cùng ông ấy. Lúc đó, ông ta đã tái hôn được rất nhiều năm, nhưng vẫn không có con. Mẹ anh cầm chiếc ly trên bàn hất vào trán ông ta.”

“Ông ấy giận dữ kéo lấy anh nói, sẽ cho anh học ở một trường tốt nhất, sau khi tốt nghiệp cấp ba sẽ đưa anh đi du học nước ngoài và học ở trường nổi tiếng, nói về tương lai mà mẹ anh không thể cho anh. Mẹ anh lúc đó tức phát điên rồi, kéo lấy anh, tức giận nói cho anh lựa chọn, về kiên quyết thà ngọc nát, đá tan. Anh đương nhiên không thể đi cùng ông ấy, không chút do dự chọn ở lại bên cạnh mẹ. Mẹ lại chưa hết ghét, sau khi bị ông ấy bỏ rơi trong cuộc sống hiện thực, thường rơi vào tình trạng không an toàn cực đoan. Bà ấy điên cuồng bắt anh thề, nói rằng người này và anh từ nay về sau một chút quan hệ cũng không có...” Mộng Hàn thở dài, móc thuốc ra cho vào miệng, cười nhạt với tôi một cái: “Tóm lại bắt anh nói rất nhiều lời ác độc. Sau này sau khi ông ta để lại một khoản tiền thì không tìm bọn anh nữa, lúc sắp đi cũng nói đoạn tuyệt luôn. Vài năm sau đó, mẹ anh lại tìm ông ta vài lần, mỗi lần chẳng qua là vì chút oán hận trong lòng. Thậm chí có một lần còn tìm đến vợ hiện tại của ông ấy, tát bà ta một cái. Lúc đó họ đã có con riêng... quan hệ giữa anh và ông ấy, giống như em nhìn thấy, không được như người qua đường mà giống kẻ thù hơn.”

Nhìn thấy đáng vẻ tôi ngơ ngác, Mộng Hàn giơ tay ra vuốt tóc tôi: “Cô gái ngốc ạ!” Thuận thế ôm tôi vào lòng.

53. Chương 53

Đối với anh ấy mà nói, đây là vết thương của anh ấy, càng là sự ô nhục của anh ấy. Chúng tôi quen nhau, yêu nhau bao nhiêu năm nay, trải qua chuyện cưới nhau, ly hôn nhưng tôi lại không biết, anh ấy có nhiều chuyện như vậy tôi đều không rõ. Tôi luôn biết lòng tự tôn của anh ấy rất mạnh, không ngờ ẩn sau trong nội tâm của anh ấy có vết thương lòng sâu sắc đến thế.

Nếu không xảy ra chuyện như vậy, anh ấy phải chăng sẽ giấu tôi cả đời? Thì ra trong lòng chúng tôi thực ra xưa nay chưa hoàn toàn dựa vào nhau, chẳng trách lại ly hôn...

Anh ấy thở dài tiếp tục kể chân tướng sự việc cho tôi nghe: “Mấy ngày nay anh luôn điều tra sự việc này, vài năm trước Vệ Tư Bình có một vài hiềm khích với Cục trưởng Sở, ông ta muốn thông qua việc hãm hại anh, sai đó túm được chuôi của Cục trưởng Sở. Khổ tâm không uống, nhưng lại hoàn toàn nghĩ sai rồi!” Sở Mộng Hàn cười một cái, nói tiếp: “Ông ta cho rằng Cục trưởng Sở nhất định sẽ nhảy vào giúp anh chuyện này, nhưng ông ta lại đánh giá cao địa vị của anh trong lòng Cục trưởng Sở.”

“Anh muốn nói, anh là vì Cục trưởng Sở mới bị hại, bao gồm cả em trong đó?”

Trời ơi, cái người gọi là bố kia còn tuyên bố con trai có chết ở đầu đường cũng không thêm nhìn, chính ông ta không ngờ, tất cả phiền phức con trai ông ta gặp phải là vì ông ta. Tương lai nếu ông ta biết chân tướng sự việc liệu có áy náy không?

Sắc mặt Mộng Hàn có chút khó hiểu, môi hơi run lên, chậm chậm nhìn tôi nói: “Vệ Tư Bình đối với em, không phải hoàn toàn là lợi dụng, anh nghĩ một chút tình cảm của ông ta đối với em không hoàn toàn giả tạo, ông ta chắc chắn là có chút thiện cảm với em, cho nên mới điều tra em, sau đó mới phát hiện quan hệ giữa chúng ta, và nhìn ra sự chăm sóc của anh với em, muốn một mũi tên trúng hai đích.” Nói rồi, ánh mắt Mộng Hàn hơi nheo lại, trong ánh có mắt nhiều sự phần nộ hơn vừa nãy.

“Mộng Hàn, chúng ta nên làm thế nào?”

“Ngày mai anh sẽ rời thành phố A đi lên Tổng Công ty TPC, trước khi sự việc giải quyết sẽ không quay lại.” Anh ấy nhẹ nhàng ôm tôi, rồi áp cằm vào mái tóc tôi.

“Bất luận thế nào em cũng đợi anh.” Dựa vào ngực anh ấy tôi nhẹ nhàng nói, mỗi một từ đều xuất phát từ nội tâm.

Mộng Hàn đi rồi.

Một lần nữa tôi lại đến văn phòng Vệ Tư Bình, là lúc hoàng hôn đang xuống. Ông ấy nói thẳng: “Cô Tiêu lần này đến không phải vì muốn có được chứng cứ gì từ chỗ tôi chứ?” Ông ấy uống một hớp cà phê, nụ cười nhàn nhạt dường như đang chế giễu sự ấu trĩ từng có của tôi.

Tôi nhìn ông ta chằm chằm, tôi không phải là người giỏi đoán tâm lý người khác, nhiều lúc tôi sống, phần đầu, nỗ lực thậm chí tùy hứng theo lý tưởng và nhân sinh quan của mình. Song tôi nghĩ bất luận là người xấu đến đâu, có phải đều nên có chút lương thiện? Vệ Tư Bình chẳng qua là một thương nhân, cái ông ấy cần là lợi ích, chỉ cần ông ta không phải là người gây tội ác tày trời thì tôi nghĩ chuyện hại người mà không có lợi cho mình, ông ấy chẳng phải là cũng có khả năng bỏ qua sao?

Tôi không nắm rõ chút nào, nhưng tôi muốn thử một lần.

Lại thử một lần cuối.

“Ông Vệ, lần này tôi không phải đến nói điều kiện với ông, cũng không phải thu thập chứng cứ gì từ ông cả, mà là đến thành tâm xin ông một việc.”

Ông ấy ý bảo tôi ngồi xuống, trong ánh mắt có chút kiêu ngạo.

Người có địa vị xã hội cao như ông ấy cảm thấy sớm muộn sẽ có một ngày tôi đến cầu xin ông ấy chẳng?

Hay là rất nhiều người đều đã từng cầu xin ông ấy như vậy. Tôi đã từng tuyệt đối không thể hạ giọng cầu xin người khác, song bây giờ tôi cam tâm tình nguyện.

Chỉ là tôi không cầu danh, không cầu lợi, không cầu bất cứ điều gì tốt từ ông ấy, tôi chỉ cầu ông ấy có thể nghe tôi nói, có thể làm được điều đặt mình vào hoàn cảnh người khác.

“Cứ nói đi, chỉ cần tôi có thể làm, nhất định sẽ giúp cô, trước đây những điều tôi nói với cô, vẫn có hiệu lực, không cần khách sáo với tôi như vậy.” Lúc ông ấy nói ánh mắt lướt nhìn tôi, không chút lịch sự như hằng ngày, tôi biết, đây là ánh mắt của tất cả đàn ông nhìn phụ nữ.

Ông ấy dường như đang mong đợi điều gì.

Tôi chỉ coi như không thấy, hơi cười nói với ông ta: “Ông Vệ, ba ông là một người cực tốt đúng không?”

Bị tôi nói như vậy, ông ấy giật mình một chút, rồi gật đầu trả lời: “Đương nhiên!”

Tôi thở dài, bình tĩnh nhìn ông ấy: “Ông ấy để lại tài sản không lỗ cho ông, cho ông hoàn cảnh lớn lên ưu việt nhất, khiến ông sinh ra đã là con trời vậy, giẫm đạp lên vai người khác mà phần đầu, dù cho có giẫm chân tại chỗ cũng cao hơn người khác. Trên thế giới này, người giống như bố ông ít vô cùng. Bố tôi, là một người nông dân thuần túy, mặt đối với đất, lưng đối với trời, kiếm ăn từ mặt đất, người như vậy có rất nhiều rất nhiều, có lẽ cả đời ông cũng không thể có cơ hội tiếp xúc họ. Ông ấy không cho tôi nổi bao nhiêu tiền, thậm chí ngay cả học phí học đại học cũng phải chạy Đông chạy Tây. Để tôi có thể học đại học, ông ấy làm việc quên mình, tuy không có tiền, nhưng ông ấy dành tất cả tình yêu cho tôi. Có người bố như vậy, tôi thật hạnh phúc. Còn Mộng Hàn ngay từ khi còn nhỏ bố anh ấy chưa từng cho anh ấy cái gì. Lúc anh ấy còn nhỏ, anh ấy đã mất đi sự chăm sóc và yêu thương của cha. Vì cuộc sống, chúng tôi từng chia tay ba năm, thậm chí anh ấy chưa từng nói với tôi ba anh ấy còn sống.”

“Tất cả thứ bây giờ Mộng Hàn đạt được đều là do sự nỗ lực của anh ấy mà có. Còn hiện tại vì chuyện hiềm khích giữa ông và Cục trưởng Sở mà hãm hại anh ấy, khiến anh ấy vì một lý do mơ hồ, lại mất đi tất cả, thậm chí cả danh sự, như vậy đối với anh ấy quả là quá mất công bằng rồi.”

“Cục trưởng Sở tôi đã gặp qua, ông ấy nói với tôi, dù cho mẹ con Mộng Hàn có chết ở bên đường, ông ấy cũng không thèm nhìn một cái, bất luận là bị bắn chết hay bị ngồi tù, đều không liên can đến ông ấy. Ông ấy không phải là nói đùa, mà ông ấy nói rất nghiêm túc. Người có bản lĩnh như ông, nếu cảm thấy tôi đang nói dối, thì có thể cử người đi điều tra. Tôi chỉ là muốn nói, Mộng Hàn vô tội, bố anh ấy xưa nay chưa từng cho anh ấy cái gì cả, anh ấy không đáng vì chuyện ân oán của ông và Cục trưởng Sở mà bị đối đãi vô tình như vậy.”

“Ông có thân phận có địa vị, là nhà doanh nghiệp nổi tiếng trong xã hội như ông, tôi cảm thấy sẽ luôn cùng gánh một vài trách nhiệm xã hội? Lẽ nào mỗi một người trẻ tuổi xuất thân vất vả, mỗi một người trẻ tuổi đến từ những gia đình tan vỡ, đều đáng ăn năn hối hận, không dễ dàng gì có ý chí phấn đấu kiên cường và lý tưởng vươn lên, cũng phải chịu sự đả kích vô tình sao? Giống như con cá chép chuẩn bị qua long môn, vừa ngoi lên mặt nước, đã bị người ta vô tình ném gạch cho nó rơi xuống đáy? Những điều này đúng là điều mà ông Vệ muốn thấy sao?” Tôi nói rất kích động, Vệ Tư Bình mặt đối mặt cũng đang dùng ánh mắt kỳ quặc nhìn tôi.

“Tiểu Đồng Đồng, dáng vẻ cô giảng đạo lý rất giống con trai đang học tiểu học của tôi, cố chấp và tùy hứng! Lời nói tuy thực, song lại rất ấu trĩ đáng cười.”

Sớm biết kết quả như vậy, nhưng nói ra, tôi không hối hận, dù sao tôi cũng cố gắng hết rồi.

“Cô tưởng tượng tôi quá tốt rồi, tôi không phải là người cứu thế, trên thế giới này ít đi một người hướng lên, thêm một người không có chí tiến thủ, đối với tôi mà nói, không có bất cứ quan hệ gì. Người tôi quan tâm rất có hạn, trong phạm vi của tôi, tôi sẽ cố gắng bảo vệ, còn những người bên ngoài, là sống hay chết đều không có liên hệ gì tới tôi. Thực ra cô muốn tôi giúp cô, cô có thể có cách hay hơn, nhưng không phải giống một học sinh tiểu học ngây thơ vậy, nói đạo lý gì với tôi ở đây chứ?”

Ông ấy đi tới, không chút dự báo gì dùng ngón tay vuốt nhẹ qua mặt tôi, khiến tôi sợ lùi lại, ngã ngồi xuống sofa.

Còn ông ấy đề người lên tôi, từ cao nhìn xuống, như nhìn xuống con mồi vậy.

Tư thế như vậy khiến tôi cảm thấy như bị sỉ nhục vô cùng, lòng tôi lạnh hoàn toàn rồi.

Trong mắt ông ta tôi thấy vẻ mặt mình, không chút tức giận, không chút coi thường, càng không có vẻ tự tin như vài lần trước gặp ông ta, mà chỉ có sự bất lực và mơ màng.

Im lặng như vậy nhìn tôi một lát, ông ta đột nhiên cười lên: “Lời con trai tôi nói tuy ấu trĩ, nhưng chỉ cần nó nói đúng, tôi thường sẽ đồng ý nó. Nhưng giữa tôi và cô, lại không giống. Tôi là một thương nhân, điều tôi muốn là lợi ích...”

“Ông Vệ, ông muốn cái gì? Tôi cái gì cũng không có.” Tôi có chút sợ hãi nói ra những lời khiến tôi khó chịu.

“Cô yên tâm, tôi muốn người phụ nữ như thế nào đều không thể tìm thấy, ít nhất bây giờ tôi còn không ép cô điều gì.”

Mặt tôi vì lời này của ông ấy mà đỏ lên.

“Như vậy đi, tôi sẽ làm chuyện nên làm, nhưng Mộng Hàn có thể rút lui an toàn không, đó còn phải xem khả năng và bản lĩnh tự giải quyết vấn đề của cậu ta.”

Lời của Vệ Tư Bình tôi hiểu rồi, trong lòng không cảm nổi vui mừng.

“Coi như cô nợ tôi, đợi sau này có cơ hội thì trả tôi.” Ông ấy đứng dậy, trở về bàn làm việc của ông ấy, ngồi xuống, “Chuyện này không liên quan đến chuyện trước đây tôi với cô, cô không phải sợ hãi.”

“Vâng!” Trong lòng tôi cảm kích, rõ ràng ông ta là nguồn gốc của tội lỗi, vậy mà cuối cùng lại thành tôi nợ ông ta. Nhưng chẳng có cách nào khác đây? Lúc này tôi thà tin Vệ Tư Bình thực ra không phải là người xấu. Hay là nói, tính bản thiện, thế gian này không ai xấu hoàn toàn.

Trung tuần tháng mười hai, TPC tổ chức buổi họp báo, tuyên bố hạng mục thương nghiệp giá trị đầu tư hơn mấy trăm triệu chính thức khởi động. Trong danh sách người tham gia tôi nhìn rõ một cái tên tôi quen: Sở Mộng Hàn – Chủ tịch Điều hành khu vực Trung Quốc.

Lúc đó, nước mắt tôi cứ thế rơi xuống.

Anh ấy không làm tôi thất vọng, không biết tôi có giúp được gì cho anh ấy không. Nhưng bất luận thế nào, hôm nay sau ba năm từng xa cách, chúng tôi cùng đối mặt với một khó khăn cực lớn, cùng thoát ra từ trong hoạn nạn.

Niềm vui này từ hồi chúng tôi quen nhau đến nay tôi chưa từng trải nghiệm qua.

Tôi không gọi điện cho anh ấy, tôi biết, rất nhanh anh ấy sẽ trở về bên cạnh tôi.

Nước mắt kẻ phụ lòng

Lâm Uyển Uyển mang thai rồi!

Tin này đối với Ưông Tường mà nói thì vừa mừng vừa lo. Hơn một năm nay, tình cảm giữa anh ấy và Uyển Uyển sớm đã nhạt nhẽo đi. Người phụ nữ từng kết thúc tình cảm mười mấy năm giữa anh ấy và vị hôn thê, khiến anh ấy có một cảm giác nói không nên lời. Ngoại trừ cảm giác đổ mồ hôi trên giường ra, thì anh ấy chỉ cảm thấy trong lòng họ không chỉ chưa từng gần nhau, mà ngược lại càng ngày càng xa cách.

Cô ấy luôn thích so sánh, trước đây cô ấy so sánh anh ấy với Mộng Hàn, sau này cô ấy lại so sánh anh ấy với bất kỳ người đàn ông nào bên cạnh... Có một độ anh ấy thường xuyên đi công tác xa nhà, gần như không muốn trở về căn nhà mà họ chung sống.

Hai chữ “chia tay” anh ấy không phải chưa từng nghĩ tới, nhưng anh ấy cuối cùng vẫn không thể nói ra được. Anh ấy sợ, anh ấy không cam tâm, anh ấy không muốn thừa nhận việc ban đầu anh ấy bỏ rơi người phụ nữ có tình cảm mười mấy năm để đổi lấy cô ấy là một sai lầm, kết cục như vậy anh ấy không chịu đựng nổi.

Tâm trạng anh ấy hôm nay vẫn rất tốt, tình trường không được như ý, sự nghiệp được như ý, anh ấy vừa được đề bạt là Phó Giám đốc bộ phận tiêu thụ, không chỉ là lương cơ bản sẽ tăng lên ba nghìn đồng. Tình như vậy, lương cơ bản và thưởng cuối năm thôi, một năm cũng có mười lăm, mười sáu vạn rồi, thêm vào tiền thưởng nhóm mỗi tháng, nhà lầu xe hơi cách anh ấy không còn xa nữa. Anh ấy thậm chí cảm thấy đùa

con này chính là đến cứu anh ấy, có lẽ từ nay về sau tất cả sẽ khác, hạnh phúc từng xa xôi, cuối cùng vẫn không hoàn toàn bỏ rơi anh ấy.

Lúc anh ấy về tới nhà, Uyển Uyển đang ngồi trên ghế sofa, sắc mặt lạnh như băng. Vừa mang thai, thân hình cô ấy đã thướt tha yếu điệu như vậy, anh ấy không kiềm chế nổi ham muốn lao đến ôm cô ấy, báo tin vui cho cô ấy.

“Uyển Uyển, có con rồi, chúng ta không cần nghĩ gì nữa, sau này sống thật vui vẻ, ngày mai chúng ta đi đăng kí kết hôn nhé!” Ông Tường hít sâu một hơi, rõ ràng là nói cho Uyển Uyển nghe, song lại như là ép mình hạ quyết tâm vậy, có tiền rồi, có con rồi, Ông Tường có thể không mâu thuẫn nữa.

Uyển Uyển sờ sờ bụng mình, nhìn sắc mặt Ông Tường, cô ấy cảm thấy tức giận khó hiểu, Ông Tường cuối cùng cũng mở miệng cầu hôn cô ấy rồi, vì đứa trẻ này sao? Bao lâu nay rồi, vài lần nghe thấy anh ấy gọi tên cái chị béo kia trong mơ. Uyển Uyển cô ấy nên tìm người đàn ông giống Sở Mộng Hàn mới phải, cùng sống với anh ta trong ngôi nhà vừa nhỏ vừa rách nát này, đã đủ chán ngấy rồi và trong lòng anh ta còn nghĩ tới người phụ nữ xấu kia. Cô ấy cảm thấy khó chịu, trong lòng giận dữ, hận bản thân, hận Ông Tường, hận Hân Hân, hận Tiêu Đồng Đồng, càng hận số phận.

“Ai muốn sinh con cho anh chứ! Anh biết bây giờ nuôi con tốn thế nào không? Một thùng sữa đã phải một trăm tệ, một túi bỉm cũng phải vài chục. Anh nuôi nổi không? Không nhà cửa, không xe cộ, anh muốn tôi sinh con lúc đi viện phải ngồi xe buýt à?”

Ông Tường cố kiềm nén tính khí của mình, sợ một khi tức giận thì sẽ không thể trở về hiện trạng ban đầu được nữa, nhẫn nại nói: “Không thể nào, anh sẽ cố gắng để chúng ta sống tốt!”

Uyển Uyển không nhìn ra vẻ kiềm chế tức giận của Ông Tường, vẫn tiếp tục lẩm bẩm: “Anh cố gắng, cố gắng thế nào? Những lời hàm hồ này của anh chỉ có thể lừa cái chị béo Hân Hân kia thôi.”

Câu nói này đụng chạm đến Ông Tường, không biết là tức giận hay sợ hãi, anh ấy cảm thấy giọng nói của mình nhẹ nhàng: “Em không thể không nhắc tới Hân Hân à, việc này liên quan gì đến cô ấy?”

54. Chương 54

Anh ấy nhắm mắt lại, đúng vậy, Hân Hân chưa từng oán thán, sống cùng anh ấy trong ngôi nhà trọ mấy năm liền, Hân Hân không lấy anh ấy ra để so sánh với người khác, Hân Hân chỉ thích nũng nịu trong lòng anh ấy, Hân Hân thích có con, Hân Hân biết anh ấy không có gì, nhưng cô ấy luôn cảm thấy anh ấy là thích hợp nhất với cô ấy, cô ấy cần anh ấy, cô ấy không thể rời xa anh ấy... Đáng ghét thật, anh ấy không nghĩ ra Hân hân có điểm gì không tốt cả, ban đầu sao lại chia tay chứ?

Anh ấy nghiêng rằng, giọng nói khàn đi: “Ngày mai đi kết hôn, rốt cục em có đi không?”

Uyển Uyển trợn trừng mắt, cô ấy sao lại không muốn đi? Nhưng cô ấy lại không nuốt trôi cơn tức này, có con rồi Ông Tường đã có thể không lo ngại gì sao, anh ấy quên là ban đầu anh ấy đã dễ dàng cô ấy thế nào sao, sẽ coi cô ấy như bảo bối trong tay? Chỉ cần còn sức lực là sẽ cùng cô ấy lên giường... Không biết bắt đầu từ lúc nào anh ấy đã không còn muốn đụng chạm cô ấy nữa.

“Tôi không đi, tôi không sinh con cho anh, ngày mai tôi sẽ đi viện xử lý. Hân Hân thì sao chứ, tôi cứ muốn nhắc đến cô ta, nhắc đến cô ta một nghìn lần, một vạn lần. Tôi mới là người không cần kết hôn với người đàn ông mà trong lòng vẫn nhớ tới người đàn bà khác, sinh con cho anh, anh có mà nằm mơ!” Hơn một năm nay, anh luôn mượn cớ đi công tác không về, anh từng tìm Hân Hân, mà không chỉ một lần, nếu Hân Hân chịu quay lại, liệu anh có cần cô ấy nữa không? Hân Hân đáng vẻ ngu xuẩn như vậy, sao lại so sánh tôi với cô ta?

“Rốt cục cô có cưới không?” Về mặt trầm ngâm Ông Tường, năm đầu ngón tay đã nắm chặt lại. Uyển Uyển sững người, nhất thời không phản ứng kịp. Ông Tường đã không phải lần đầu nói chuyện với cô ấy bằng khẩu khí như vậy, nhưng bây giờ, cô ấy mang thai rồi, sao anh ấy vẫn dữ tợn với cô ấy vậy? Cô ấy

cũng chẳng qua là muốn anh ấy dỗ dành cô ấy, rốt cục ở cùng với người đàn ông như vậy, mới nói hai câu giận dữ anh ấy đã không chịu nổi sao?

Cô ấy đau khổ nhắm mắt, cô ấy biết cô ấy cũng không còn nhỏ nữa, cô ấy không thể lấy tuổi thanh xuân của mình ra đùa cợt, huống hồ cô ấy cũng từng thích có con. Kết hôn rồi, cái mà người con gái phải cho đi là cả một đời, thôi thì cô ấy lại buông thả một lần nữa vậy.

“Ông Tường, anh xem anh cầu hôn, nhẫn cưới cũng không có, không có hoa tươi, cô gái nào muốn lấy anh có mà khổ tám đời. Đàn ông trên đời này nhiều như vậy, tôi vền vền chỉ sinh con cho anh, anh không cảm thấy áy náy sao?” Tuy nói ra là lời tức giận, nhưng trong lòng, nước mắt Uyển Uyển đã rơi lã chã rồi.

“Cô thật sự muốn có đứa con này sao?” Ông Tường đã không còn là như trước nữa, không thể động cái là thể hiện tâm trạng ra mặt. Uyển Uyển cảm thấy không biết từ lúc nào, Ông Tường đã ngày càng khiến cô cảm thấy xa cách. Anh ấy không còn là con điều giấy trong tay cô ấy nữa, khé kéo cái là có thể quay lại.

“Tôi...”

Nhìn sắc mặt tái mét của Uyển Uyển, đáng vẻ cay nghiệt, Ông Tường rất thất vọng.

Ban đầu khuôn mặt như thiên sứ vậy, từ lúc nào thành khuôn mặt tức giận vậy? Anh ấy không muốn để mình nói ra những lời tuyệt tình hơn nữa, liền quay đầu bỏ đi.

Đóng rầm cửa một cái, Uyển Uyển lúc này mới tỉnh ra, cô ấy đã rơi vào sự sợ hãi chưa từng có, anh ấy đi hai tháng rồi, lại muốn đi nữa sao?

“Ông Tường...” Uyển Uyển đi dép vào và đuổi theo. Trong hành lang rất tối, Ông Tường vừa xuống lầu, nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết: “A...”

Đó là tiếng kêu của Uyển Uyển. Trong chốc lát Ông Tường toát mồ hôi lạnh, chảy dọc sống lưng.

Thôi Duy về quê Hân Hân, đây là một thành phố nhỏ nhưng rất sạch sẽ, người ta nói thành phố nhỏ song nhiều câu chuyện, giống như Hân Hân vậy, cảm giác ở đây mang lại cho anh ấy vừa thân thiết vừa thoải mái. Từ lúc lấy được địa chỉ từ trong tay Đồng Đồng, anh ấy đã không chậm trễ lao tới.

Ấn chuông cửa xong, một bác hơn 50 tuổi đi ra, Thôi Duy như bị cầm khẩu, có chút căng thẳng: “Bác ạ, cháu là Thôi Duy bạn của Hân Hân, Hân Hân có nhà không ạ?”

Bác Thắm giật mình, nhìn người thanh niên này từ trên xuống dưới: “Cậu tìm Hân Hân?”

“Vâng, di động của cô ấy không liên lạc được, cháu tự đến đây.” Làm gì có chuyện không liên lạc được, mà là không nhận máy.

“Hân Hân một lát nữa mới tan làm, mau vào nhà!” Bác Thắm sắp bị con gái làm tức chết, bao lần xem mặt, đều không ưng ý, hai ngày trước còn cao giọng không kết hôn, khiến bà ấy và chồng buồn rầu mấy đêm không ngủ được. Nhìn chàng trai trước mắt xách túi to túi nhỏ, đáng vẻ nhân tài, khí chất phi phàm, bác Thắm trong lòng vừa kích động vừa thấp thỏm.

“Cháu là Thôi Duy, trong nhà còn ba mẹ và bà nội, hiện tại đều ở nước ngoài, bố mẹ cháu tháng sau sẽ về. Phòng cưới trong nước họ đã chuẩn bị cho cháu trước lúc đi định cư ở nước ngoài. Cháu yêu Hân Hân, nhưng Hân Hân có chút hiểu lầm cháu, cho nên lần này cháu đến nhờ bác trai và bác gái giúp.” Thôi Duy vốn rất cứng chặc trong công việc, lúc này, mồ hôi trán cứ toát ra. Hân Hân luôn không hiểu anh ấy, anh ấy không có cách nào, chỉ có thể đến nhà tự giới thiệu.

Sự lo âu của bác gái lập tức được thay thế bằng sự xúc động, bà ấy càng nhìn Thôi Duy kỹ hơn, rồi nói một câu cổ xưa: Mẹ vợ nhìn chàng rể càng nhìn càng hài lòng.

Thôi Duy đối với các vấn đề của bác gái, biết tới đâu nói tới đó, nói mãi không hết, từ thu nhập của bản thân mỗi tháng đến sở thích đam mê, thậm chí chức vị của bố mẹ mình trước khi ra nước ngoài đều kể chi tiết một lượt.

Thấy bác gái cười càng ngày càng vui, anh ấy nghiêng rằng: “Bác gái à, cháu muốn tháng sau có thể nhân dịp bố mẹ cháu về nước, mời bác và bác trai đến, nếu Hân Hân không phản đối thì sẽ quyết định chuyện

của chúng cháu!” Giải quyết tận gốc, hai bậc phụ huynh đồng ý rồi, thì sự việc tự nhiên sẽ thành công được một nửa. Nghĩ tới khuôn mặt bầu bĩnh bĩu môi của Hân Hân, anh ấy không nén nổi nhếch mép cười.

Vẫn là câu nói đó: Có lúc duyên phận chỉ trong một chốc lát, không sớm một bước, không muộn một bước, vừa vạn gặp may, có lẽ chính là một đời một kiếp.

Lúc Hân Hân về, thấy thức ăn bày đầy trên bàn, ngửi ngửi như con cún hỏi mẹ: “Mẹ, hôm nay là ngày gì vậy?”

“Hôm nay có khách!” Bác gái không lộ diện, trả lời từ trong bếp vọng ra, Thôi Duy đi từ bên trong ra, khiến Hân Hân giật nảy mình.

“Anh...” Nghĩ tới lời tỏ tình khó chịu trong điện thoại, tai Hân Hân bắt đầu nóng lên. Anh chàng Thôi Duy này sao lại rơi từ trên trời xuống nhà cô ấy vậy?

“Hân Hân, em không nhận điện của anh, anh chỉ có thể đến tìm em, đừng trách anh nữa, anh thật lòng mà.” Thấy ánh mắt thành khẩn của Thôi Duy, Hân Hân ngơ ngác, quay người chạy ra. Anh ấy nói anh ấy nghiêm túc, có thể nghiêm túc bao lâu? Một năm, hai năm, có lâu hơn mười mấy năm không?

Cô ấy xúc động, sớm đã xúc động rồi, nhưng cô ấy không dám lại dễ dàng trao mình cho người khác, cô ấy không thể thất bại. Cô ấy thả tìm một người bản thân không yêu, chưa từng động lòng, cũng sẽ không thể đau lòng, chẳng qua là chuyện hợp lại sống chung, cứ vậy cả đời.

“Bác ạ, phần cháu nhé, về cháu ăn!” Thôi Duy đổi dép đuổi theo ra.

Trời có mưa nhỏ, đúng là ông trời tạo điều kiện, Thôi Duy luôn muốn hôn giữa đất trời. Anh ấy đuổi theo Hân Hân kéo cô ấy bắt xe đến một khách sạn.

“Hân Hân, chúng ta nói chuyện đã!” Hân Hân bị anh ấy kéo tay suốt dọc đường, im lặng không nói. Cô ấy thấy rõ đây là một khách sạn nổi tiếng nhất trong thị trấn nhỏ này, quay đầu muốn đi. Thôi Duy đâu có chịu, sốt sắng, kéo tay cô ấy, rồi quỳ gối xuống trước mặt cô ấy, móc chiếc hộp nhỏ trong túi ra, cầm thứ bên trong ra, rồi đeo lên tay Hân Hân không cho cô ấy phản kháng.

“Anh!”

“Hân Hân, cưới anh nhé!” Cùng với câu nói này của anh ấy, tất cả mọi người ở đó đều dừng lại, mọi người ở thị trấn bé nhỏ này làm sao có thể thấy cảnh đó, nhìn thấy cảm họ đều như sắp rơi xuống đất vậy.

Hân Hân sững sờ, một chiếc nhẫn kim cương thật to đeo vào ngón tay cô ấy, thị trấn nhỏ đều là người quen, trong năm nhà thì lại có dính líu họ hàng. Đây là cảnh chỉ trong phim mới có, người đàn ông này lại quỳ gối xuống cầu hôn cô ấy? Cô ấy không còn là cô gái béo bị người ta bỏ rơi nữa, cuối cùng đã có người coi cô ấy như bảo bối rồi sao? Tâm trạng nói không nên lời, nước mắt cô ấy càng rơi nhiều hơn.

Trong căn phòng, Thôi Duy dùng tay lau nước mắt cho Hân Hân: “Hân Hân, anh và bạn gái trước đây đã hoàn toàn chấm dứt rồi, anh đảm bảo với em sau này sẽ không gặp cô ta nữa. Dù cho có thấy trên đường cũng giả vờ như không quen. Em từng bị tổn thương, anh cũng từng bị tổn thương, cảm giác bị lừa dối đó chúng ta đều hiểu. Anh chỉ tốt với một mình em, mỗi ngày sẽ báo hành tung với em theo giờ, sau này em cũng đừng đi gặp bạn trai cũ nữa, còn quen người đàn ông nào bên ngoài thì nói cho anh biết... Bố mẹ chúng ta gặp mặt rồi chúng ta sẽ kết hôn. Bố mẹ anh không ở bên cạnh, hãy để bố mẹ em cùng đến thành phố A sống với chúng ta... Anh thu nhập không cao, song vẫn tạm ổn, người già cùng sống sẽ chăm sóc nhà cửa thay chúng ta, có thể tiết kiệm được nhiều tiền hơn...” Lời Thôi Duy nói cũng rất cảm động.

“Anh thích em ở điểm gì?”

“Anh thích tất cả của em, song điều khiến anh cảm động nhất đó chính là sự cố chấp của em trong tình yêu, chúng ta đều giống nhau, trâu tìm trâu, ngựa tìm ngựa, và anh đã tìm kiếm mười mấy năm nay rồi mới tìm được em.”

“Cố chấp, nói thẳng ra chính là ngốc, anh ấy nói em đối với anh ấy quá tốt rồi, cho nên mới không cần em nữa...” Hân Hân nghẹn ngào nói.

“Anh từng ngưỡng mộ anh ta, đổ kị với anh ta, bây giờ phải cảm ơn anh ta, anh ta không biết tiếc, thì anh biết trân trọng, bảo bối ạ...”

Đêm nay, Thôi Duy đạt hoàn toàn thắng lợi, Hân Hân cả đêm khóc đứt ruột gan trong lòng anh ấy. Khóc rồi, khóc mệt rồi, lúc tỉnh lại chẳng phải sẽ quên hết sao?

Lúc sáng sớm, Hân Hân tỉnh lại, thấy mình không một tấm vải che thân đang nằm trong lòng Thôi Duy, nghĩ lại từng cảnh từng cảnh đêm qua, cô ấy xấu hổ dùng chăn che lại.

Lẽ nào quá lâu không có đàn ông, sao lại mình để anh ấy đạt được vậy? Cô ấy khóc trong lòng anh ấy, anh ấy hôn cô ấy, càng hôn càng mãnh liệt, cứ gọi tên cô ấy bên tai.

Ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, màn đêm của Hân Hân cuối cùng cũng đã kết thúc hoàn toàn rồi, cô ấy nhẹ nhõm cười. Hai tay Thôi Duy ôm chặt Hân Hân, trong lòng anh ấy vui mừng, lại ảo não: Mặt trời hôm nay quá chói mắt rồi, tại sao mưa to hôm qua lại nhanh tạnh vậy, nếu hôm nay còn mưa thì tốt biết bao!

“Vậy thì...” Hân Hân mới mở miệng, điện thoại bên cạnh đột nhiên reo lên.

“Anh có thể quay người một chút, để em mặc đồ trước đã?”

“Cứ như vậy đi, dù sao đã thành sự thực rồi, em phải chịu trách nhiệm với anh đến cùng!” Thôi Duy cười thỏa mãn, Hân Hân nghiêng răng, ngay cả số cũng không nhìn rõ, đã nhận máy rồi.

“Hân Hân!” Giọng nói quen thuộc, khiến Hân Hân run rẩy, là giọng nói Ưông Tường. Cô ấy ngẩng đầu ngại ngần nhìn Thôi Duy một cái, rồi há hốc miệng, không nói nổi một từ. Anh ấy còn tìm được cách liên lạc với mình.

“Hân Hân, là anh.” Giọng nói của Ưông Tường cô ấy nghe mười mấy năm rồi, bao nhiêu lần rồi, những lần anh ấy gọi điện đều là bốn từ này, song khẩu khí chưa từng thất vọng như hôm nay.

Hân Hân sống mũi cay cay, bản thân đang nằm trong vòng tay một người đàn ông “xa lạ”. Không đúng, đêm qua cô ấy đã nhận lời cầu hôn của anh ấy, trên tay cô ấy còn đeo nhẫn anh ấy tặng, anh ấy là vị hôn phu của cô ấy, người đàn ông trong điện thoại mới là người đàn ông xa lạ.

Thôi Duy nhắm mắt, giống như đang tận hưởng lại cảm giác vậy, chỉ là cánh tay ôm Hân Hân thật chặt trong tư thế chiếm hữu.

“Có chuyện gì sao?” Hân Hân lấy lại bình tĩnh, thở dài.

“Hân Hân, anh đang ở bệnh viện, anh bị tai nạn xe rồi, em có thể tới thăm anh không?”

“Hả? Anh không sao chứ?” Khẩu khí quan tâm của Hân Hân khiến Ưông Tường phấn khích.

“Anh rất đau, em có thể đến thăm anh không?” Ưông Tường lại một lần nữa cầu xin, “Hân Hân, anh và cô ta chia tay rồi, người anh yêu là em, chúng ta bắt đầu lại được không? Trước đây anh là thằng khốn, anh có lỗi với em, em tha thứ cho anh một lần được không?”

Câu nói này không khiến Hân Hân cảm động, ngược lại lại khiến cô ấy trong chốc lát tỉnh lại, Ưông Tường sớm đã không còn là gì của cô ấy nữa, người đàn ông nằm cạnh cô mới là người yêu hiện tại cô yêu, thậm chí là người đàn ông đã yêu từ lâu. Anh ấy cho cô sự tự tin, khiến cho cô ấy hồi sinh.

“Ưông Tường, em đang ở nhà, không giúp được anh, sau này đừng liên lạc nữa.”

“Hân Hân, anh biết anh sai rồi, hãy nể tình nghĩa mười mấy năm giữa chúng ta, tha thứ cho anh. Anh vừa thắng chức, những thứ trước đây không có, đều sắp có rồi, anh hiểu rõ lòng mình rồi, Hân Hân, anh quay về rồi!”

Thôi Duy vẫn nhắm mắt, Hân Hân lặng lẽ lau nước mắt, “Ưông Tường, tôi sắp kết hôn rồi, nếu thật sự có tình cảm mười mấy năm, thì hãy chúc phúc cho tôi!”

“Em sắp kết hôn sao? Không thể nào, Hân Hân, em đừng có tức giận, Hân Hân...”

“Hân Hân, mặt trời chiếu mờ rồi, chúng ta nên dậy thôi!” Thôi Duy nói to bên tai Hân Hân.

Uông Tường nghe thấy rồi, di động leng keng rơi xuống đất, nước mắt rơi lã chã. Đứa con của Uyển Uyển không còn nữa, sợi dây ràng buộc giữa anh ấy và cô ấy cuối cùng không còn nữa, lý do anh ấy và cô ấy ở cùng nhau cuối cùng cũng không còn nữa. Anh ấy quay lại rồi, nhưng Hân Hân đã không còn ở đó nữa... Nếu có thể, anh ấy thà dùng tất cả những thứ hiện tại có để đổi lại hạnh phúc từng có, nhưng tình cảm mười mấy năm không còn nữa, anh ấy không yêu Uyển Uyển và Hân Hân lại thực sự đã yêu người khác rồi.

55. Chương 55 End

Lời kết

Trở về thành phố A thì nghe tin Hân Hân kết hôn, trước hôn lễ cô ấy kéo tôi đi chọn đồ trang sức. Một người bạn học của mẹ Thôi Duy đang là Cục trưởng Cục Giáo dục của thành phố A, giúp Hân Hân vào làm giáo viên trường trung học hàng đầu của thành phố A. Thu nhập của Thôi Duy không thấp, mà từ sau đính hôn, hai miệng ăn luôn giúp họ tích được đồ la.

Gần đây cô ấy bận rộn chết đi được, nào là chỉnh trang sắc đẹp trước khi cưới, từ xa đi tới, đã thấy là một người đẹp. Tôi và cô ấy đi vào tiệm vàng bạc đá quý, thì ra lần này cô ấy mua đồ trang sức cho mẹ cô ấy. Chúng tôi cùng nhìn trúng một chiếc nhẫn khảm ngọc bích, phối với nó còn có một chiếc dây chuyền bạch kim, xung quanh viên ngọc màu xanh nạm một vòng tròn giống chiếc nhẫn, vừa phóng khoáng vừa trang nhã, cả bộ giá tám vạn đồng.

“Thôi Duy nói nhất định phải để tớ chọn một món quà tặng bố mẹ tớ, nói cả đời kết hôn có một lần, mẹ tớ tham gia lễ cưới con gái cũng chỉ một lần. Mua đi thôi!” Hân Hân trước còn là một kẻ không có tiền, vậy mà chớp mắt, đã móc thẻ ra.

Chọn đồ tốt, đến bên cạnh xe Hân Hân, nghe thấy có người gọi chúng tôi. Quay đầu lại nhìn một bóng dáng mảnh khảnh đứng bên mé trái chúng tôi.

Tôi và Hân Hân cùng nhìn vài giây rồi mới nhận ra, đây chẳng phải là người đẹp Lâm sao? Trên người cô ta mặc một chiếc đầm liền cũ rích, vẫn là mái tóc dài buông xõa, sắc mặt tái mét, trát nhiều phấn nhưng cũng không che giấu nổi vẻ tiều tụy. Lại nhìn Hân Hân còn thon thả hơn trước kia, làn da trắng ửng hồng, không trát phấn trông vẫn khỏe mạnh, xinh đẹp.

“Có chuyện gì sao?” Hân Hân đã mở cửa xe, lại quay đầu hỏi.

Uyển Uyển hít sâu một hơi, dường như lấy hết dũng khí nói: “Thắm Hân Hân, tôi muốn hỏi cô có biết số điện thoại của Uông Tường không?”

“Đã rất nay tôi và anh ta lâu không liên lạc với nhau rồi, xin cô sau này đừng cố đến tìm tôi nữa, tôi sắp kết hôn rồi, chồng tôi không muốn tôi và các người có bất cứ liên hệ nào nữa.” Chúng tôi lên xe, Hân Hân đóng rầm một tiếng. Quay đầu nhìn qua cửa xe, tôi thấy dáng vẻ mảnh khảnh của Uyển Uyển, quỳ gối xuống, không ngừng run rẩy, giống như đang khóc vậy.

Hôm hôn lễ của Hân Hân, bạn bè bố mẹ Thôi Duy đều đến cả, bữa tiệc rất long trọng, nghi lễ thành thân kết thúc, sau khi Hân Hân thay lễ phục dài tới các bàn mời rượu.

Bên nhà cô dâu không nhiều người tới dự, tôi và Mộng Hàn ngồi ghé bên nhà gái. Thôi Duy dắt cô ấy đến trước mặt chúng tôi, mời rượu chúng tôi. Sở Mộng Hàn biết cậu ấy là em họ Chu Chính, nâng ly chạm với cậu ấy. Tôi tìm bóng dáng Chu Chính xung quanh, tiệc rượu đã diễn ra được một nửa thời gian, cũng không thấy anh ta. Nhưng lần này nhìn, lại khiến tôi ngạc nhiên khi thấy một người không đáng thấy nhất, “Mộng Hàn, em đi vào nhà vệ sinh một lát anh đợi em một chút!” Tôi từ từ đi vì góc thiết bị loa vừa mở, nhẹ giọng hét: “Uông Tường?”

Uông Tường ngẩng đầu, dùng tay che mặt, lúc này tôi mới phát hiện anh ta đang khóc.

“Tôi đến nhìn cô ấy mặc váy cưới, rất... đẹp... cô biết lúc đó tiệc cưới của chúng tôi đều đặt xong rồi...” Nói rồi anh ấy lại không kìm nổi rơi lệ, quay người chạy bỏ đi.

Ngày tháng vừa bận rộn vừa căng thẳng, ngọt ngào lại ấm áp. Hôn lễ chúng tôi định vào ngày mừng 9 chín.

Lần trước kết hôn, không có lễ kết hôn, chỉ là đi lấy giấy đăng ký, vài người bạn thân thời đại học cùng nhau đi ăn một bữa cơm. Lúc này, vì công việc quá bận, tôi cũng không quá quan tâm, nhưng lúc tôi nhìn thấy hiện trường hôn lễ, tôi không cầm nổi rơi lệ.

Khoác lên mình chiếc váy cưới màu trắng sánh vai bên người mình yêu vào lễ đường là giấc mơ trong lòng mỗi người phụ nữ, tuy trong bụng tôi bây giờ đã có con của chúng tôi, có tất cả, giấc mơ này vẫn khiến tôi say sưa. Phó Giám đốc công ty của Mộng Hàn nói với tôi, tất cả hôn lễ hầu như đều do người thân Mộng Hàn và trong công ty tự tay làm. Chẳng trách anh ấy lúc đó cứ luôn tặng ca, thì ra là muốn cho tôi một ngạc nhiên.

Anh ấy mời rất nhiều bạn, có cả bạn học thời đại học vì sau khi tốt nghiệp ai cũng về thành phố của mình, vài năm nay cũng khó có cơ hội gặp mặt một lần, bây giờ đều đến cả, còn có cô Tôn từng chăm sóc tôi hồi tôi làm thêm ở trung tâm trước kia. Người huyền não nhất trong buổi lễ chính là Lục Vân thời đại học luôn thầm yêu Mộng Hàn. Lúc trang điểm, dán lông mày giả cho tôi, Lục Vân không ngừng nói chuyện về hồi đại học Mộng Hàn vì tôi mà lạnh lùng vứt tất cả các người đẹp khác khiến tất cả mọi người cười ha ha.

Khi tôi trang điểm xong, tiếng cười không ngừng trong phòng hóa trang vừa rồi đột nhiên yên tĩnh lại.

“Xong rồi, tôi lại muốn kết hôn lại một lần nữa làm thế nào đây? Tiêu Đồng Đồng, ngay cả tôi cũng sắp bị cô làm mê hoặc chết mất.” Lục Vân kêu lên về quá khoa trương. Váy cưới thiết kế không quá sexy lắm, trông lịch sự lại phóng khoáng, chỉ là ngực có chút thấp, chân ngực hơi lộ ra. Thiết kế sau lưng cũng rất đặc biệt, chỗ eo là những bông hồng kết lại, dây lưng lúc ẩn lúc hiện, bên dưới thướt tha như từng tầng từng tầng mây, nhìn từ xa, người mặc chiếc váy cưới này giống như đang cưỡi mây vậy.

Tôi nhắc váy đi từ từ về phía Mộng Hàn, anh ấy hôm nay mặc một bộ lễ màu trắng, trông cao sang, lịch sự, hoàng tử bạch mã trong chuyện cổ tích cũng nhất định không rạn gối như anh ấy.

Nhạc hôn lễ được mở lên, dưới sự chứng giám của tất cả mọi ánh mắt, tôi đi về phía anh ấy. Nhạc dừng lại, mọi người lập tức yên tĩnh lại, giọng của người chủ trì vang lên: “Anh Sở Mộng Hàn, anh có bằng lòng lấy cô Tiêu Đồng Đồng là vợ không, mãi mãi kính trọng yêu thương bảo vệ cô ấy, cùng sống cả đời với cô ấy không?”

“Tôi bằng lòng!” Giọng nói của Mộng Hàn có chút run rẩy, đây là lời thề.

“Cô Tiêu Đồng Đồng, cô có bằng lòng lấy anh Sở Mộng Hàn làm chồng không, mãi mãi kính trọng yêu thương anh ấy, bất luận là khỏe mạnh hay ốm đau, bất luận giàu sang hay nghèo hèn, đều sống cả đời với anh ấy không?”

“Tôi bằng lòng!” Hai mắt nhìn nhau, tôi thấy ánh mắt long lanh của anh ấy, mũi tôi thấy cay cay, nước mắt cứ thế rơi xuống.

“Anh Sở, vào thời khắc xúc động lòng người này, nếu để anh nói một câu với vợ, cô dâu xinh đẹp này, anh sẽ nói gì?”

Thời gian dường như dừng lại, cảnh tượng quá khứ hiện lên trước mắt, lúc giọng nói anh ấy lại một lần nữa vang lên, rõ ràng chỉ có trong thời khắc ngắn ngủi vậy, dường như đã trải qua bao nhiêu trải nghiệm của tình yêu vậy.

“Đồng Đồng, anh đợi ngày này đã rất lâu rồi... Chúng ta đã trải qua biết bao sóng gió, anh vẫn cảm thấy hạnh phúc, cảm ơn em luôn cùng anh, em là người đầu tiên cũng là người duy nhất anh yêu trong cuộc đời này, sau này hãy để anh chăm sóc và bảo vệ em cả đời, cả kiếp... Anh mãi mãi yêu em...”

Tôi nhìn thấy bố mẹ tôi, mẹ của anh còn vui sướng với họ, những người này đã chứng kiến cả quá trình tình cảm của chúng tôi, họ giống tôi đều lén lau nước mắt. Điều khiến tôi ngạc nhiên nhất, tôi bỗng thấy Tưởng Nhược Phàm đứng cạnh bố tôi đang cười với tôi rất dịu dàng. Nước mắt càng nhiều hơn, ngay cả tôi cũng không dám tin, sao tôi lại có thể hạnh phúc như vậy.

Một lát sau tôi nghe thấy người chủ trì hỏi: “Cô Tiêu, đối diện với người chồng tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tuần tú, khôi ngô, lúc này để cô nói một câu với anh ấy, cô muốn nói điều gì?”

Tôi hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh rồi nín khóc: “Mộng Hàn thực ra ngay từ ban đầu em quyết định sống cùng anh, đã chưa từng muốn rời xa anh... Có thể giả cho anh là điều em luôn mong đợi...” Nước mắt tôi không nghe lời, cứ khóc thút thít thành tiếng, đột nhiên cảm giác thấy một bàn tay mạnh mẽ ôm tôi vào lòng anh ấy, anh ấy nâng mặt tôi lên, rồi hôn tôi thật sâu thật sâu thật chặt.

Bên dưới vang lên tiếng vỗ tay giòn giã.

“Cô dâu, chú rể trao nhẫn đi!”

Cô lễ tân bưng chiếc khay đi đến, bên trên có hai chiếc nhẫn, một chiếc nhẫn nạm kim cương hình trái tim lấp lánh dưới ánh đèn. Từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy nó, đến hôm nay đã lâu như vậy rồi.

Nó vẫn rực rỡ chói mắt vậy, vẫn im lặng ở đó, lịch sự điển nhã. Mộng Hàn nhẹ nhàng cầm nó lên, động tác rất cẩn thận, song trái tim tôi vẫn cứ run rẩy. Tôi nghĩ đây chính là hạnh phúc thực sự. Đợi bao lâu rồi, anh ấy cuối cùng cũng tự tay đeo nó lên tay tôi. Đá kim cương rực rỡ, giấc mộng xa xỉ của người phụ nữ, hôm nay đã được thực hiện trong bàn tay của người đàn ông tôi yêu nhất.

Vô số ánh đèn lấp lánh chiếu về chúng tôi, thời khắc hạnh phúc cuối cùng trở thành mãi mãi trong máy quay phim.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-nhu-anh-yeu-em>